FAMILY IS DUTY.
MAGIC IS POWER.
HONOR IS EVERYTHING.

JADE WAR

FONDA LEE

"Vivid and tautly described."
—Scott Lynch

"Gripping!"
—Ann Leckie

"Stylish and action packed."
—Ken Liu

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

İçinde

Başlık Telif
Hakkı
Yeşil Kemik Klanları İçinde
Bölüm 1: Bekleyen Cennet Bölüm 2:
Meşalenin Devri Bölüm 3: Sürgün
Bölüm 4: Çıkmaz Sokaklar
Bölüm 5: Her Avantaj Bölüm
6: Yeni Yeşil
Bölüm 7: Hava Adamının İkna Gücü Bölüm
8: Aile Meseleleri
Bölüm 9: Uwiwan ve Yarım Kemikleri
Bölüm 10: Saçma Bir İsraf
Bölüm 11: Port Massy Bölüm
12: Gerekli Önlemler Bölüm
13: Gösteriden Sonra
Bölüm 14: Yaşlı Savaşçının Merhameti
Bölüm 15: Göksel Işıktaki Fareler Bölüm 16:
Hırsız Değil
Bölüm 17: Güney Tuzağı'nın Sütunu
Bölüm 18: Beyaz Fener Kulübü Bölüm
19: Lybon'da Yeniden Birleşmek
Bölüm 20: Karmaşık Durumlar
Bölüm 21: Plan Değişikliği İlk
Ara Bölüm: Kayıp ve
Bulunanlar Bölüm 22: Kin
Salonu Bölüm 23: Hurda
Toplayıcılar Bölüm 24: Miras
Bölüm 25: Engel
Bölüm 26: Beklentileri Belirlemek
Bölüm 27: Tamamen Pratik
Bölüm 28: O Kadar Aptal Değilim
Bölüm 29: Kapıları Açmak ve Kapatmak

Bölüm 30: Kahramanlar Günü
İkinci Ara Bölüm: İki Taht Bölüm
31: Yerinden Kıpırdamama Bölüm
32: Gecikmiş Konuşmalar Bölüm 33:
Güvenli Bir Yer Değil Bölüm 34:
Klanın Dostluğu Bölüm 35: Yabancı
Müttefikler
Bölüm 36: Hak Ettiğin Şey Bölüm
37: Tehditler ve Komplolar Bölüm
38: Gerçek Değil Bölüm 39:
Sütunların Buluşması Bölüm 40:
Patronlar
Bölüm 41: Yeşil O Kadar Yeşil
Bölüm 42: Zor Bir Durum Bölüm
43: Jade Ailesi
Bölüm 44: Ortadaki Adam Bölüm
45: Parkta Bir Söz Bölüm 46:
Affedilemez
Bölüm 47: İşe Dönüş Bölüm 48:
Çifte Çifte
Bölüm 49: Fare Evi Temizliği Bölüm 50:
Sabır
Bölüm 51: Şanssızlar Bölüm 52: Bu
Ciddi Bir Mesele Bölüm 53:
Günahlar ve Uzlaşmalar Üçüncü Ara
Bölüm: Lanetli Güzellik Bölüm 54:
Beden Yalan Söylemez Bölüm 55:
Son Hazırlıklar Bölüm 56: Sürpriz
Yok
Bölüm 57: Acil Durumlar Bölüm
58: Beyaz Sıçanın Kararı
Bölüm 59: Kaul Ailesinden Bölüm
60: Anlaşmanın Sonu Bölüm 61:
Çizgi Aşıldı Bölüm 62: Hâlâ
Savaşta
Bölüm 63: Sonunda Evde
Epilog: Doğru Yere Geldiniz

Teşekkürler Ek

JADE WAR

Hilo'nun algısı, hızla atan kalp atışlarıyla çınlıyordu. Arkasında, adamlarının gerginliğini hissedebiliyordu, yeşim rengi auraları, start kapısının arkasında bekleyen atlar gibi öne doğru gerilmişti ve önünde, korku ve acımasız kararlılığın kokusu vardı. Hilo yavaşladı. "Zapunyo bu adanın sahibi olsa ve ondan para alman gerekse bile, bu sizin hayatlarınıza değmez," diye bağırdı. Bir adım daha ileri attı. Polis ateş açtı.

FONDA LEE

Yeşil Kemik Saga

Yeşim Şehri

Yeşim Savaşı

JADE WAR

YEŞİL KEMİK SAGA: İKİNCİ KİTAP

FOHDA LEE

www.orbitbooks.net

ORBIT

İlk olarak 2019 yılında Büyük Britanya'da Orbit tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2019 Fonda Lee

Haritaların telif hakkı© 2019, Tim Paul

Gareth Hanrahan'ın *The Gutter Prayer* adlı eserinden alıntı
Telif hakkı © 2019 Gareth Hanrahan

Yazarın manevi hakları saklıdır.

Bu yayında yer alan, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler ve olaylar kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, ya da yayınlandığı biçimden farklı bir ciltleme veya kapakla başka bir biçimde dolaşıma sokulamaz ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya da uygulanamaz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

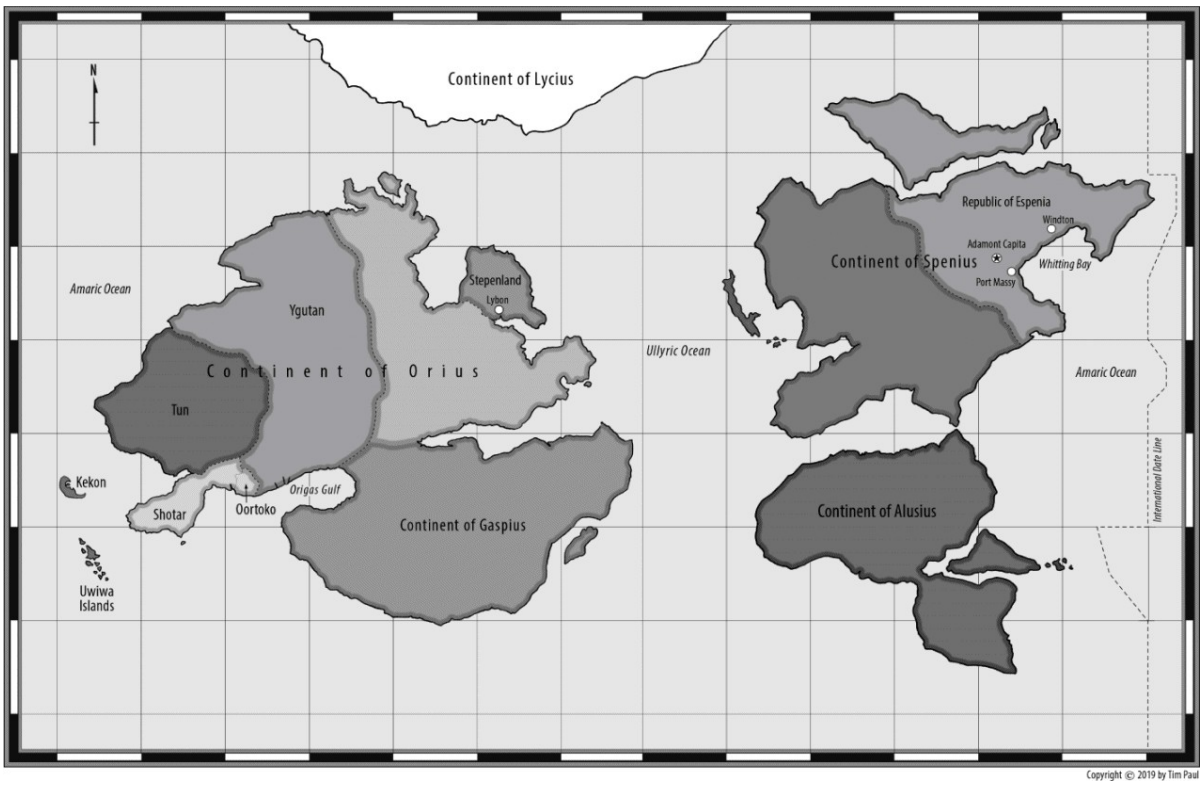
ISBN 978-0-35651-055-2

Orbit
Little, Brown Book
Group'un bir yayıncısı
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

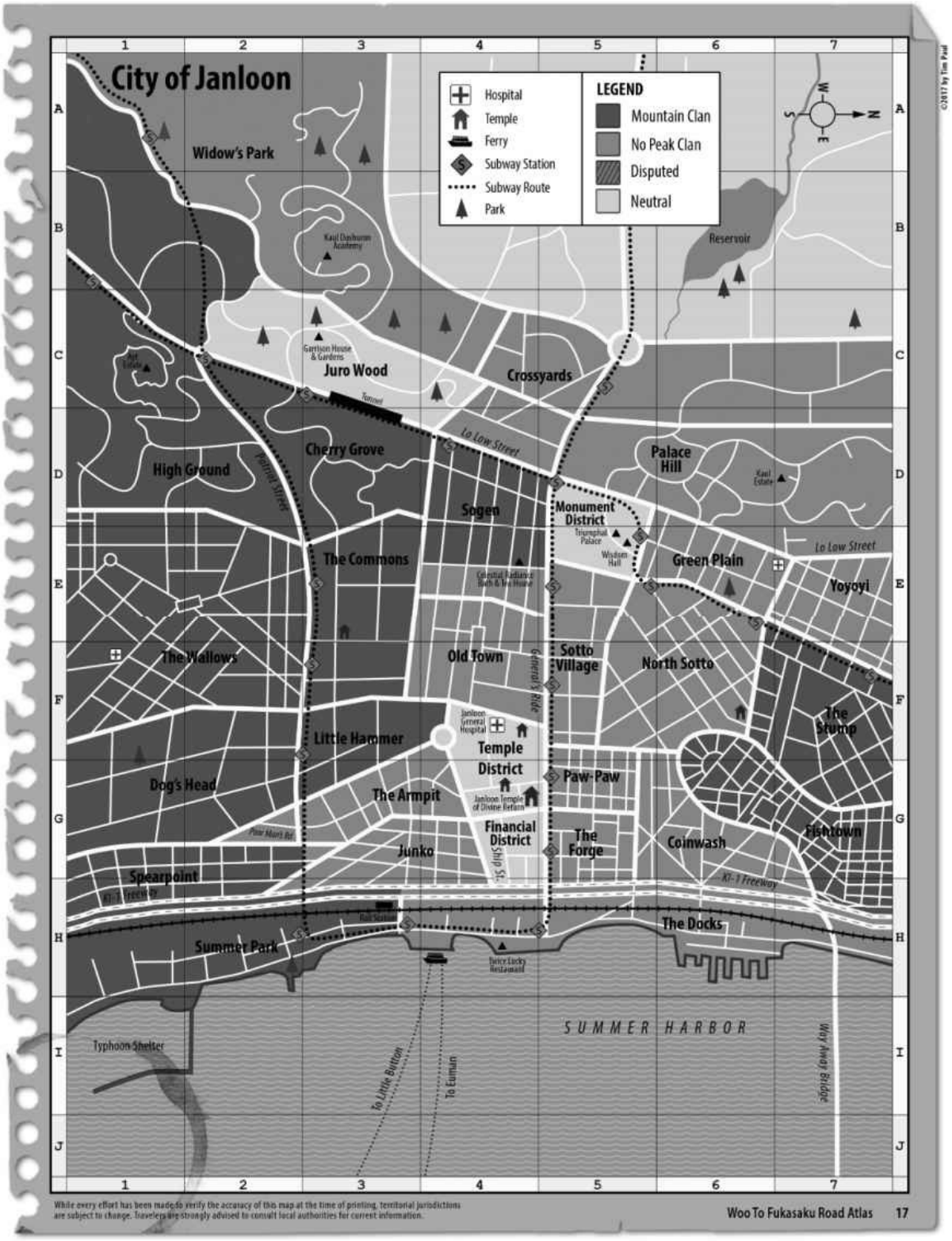
Bir Hachette UK Şirketi www.hachette.co.uk

www.orbitbooks.net

Birlikte antrenman yaptığım ve öğrendiğim dövüş sanatçıları için

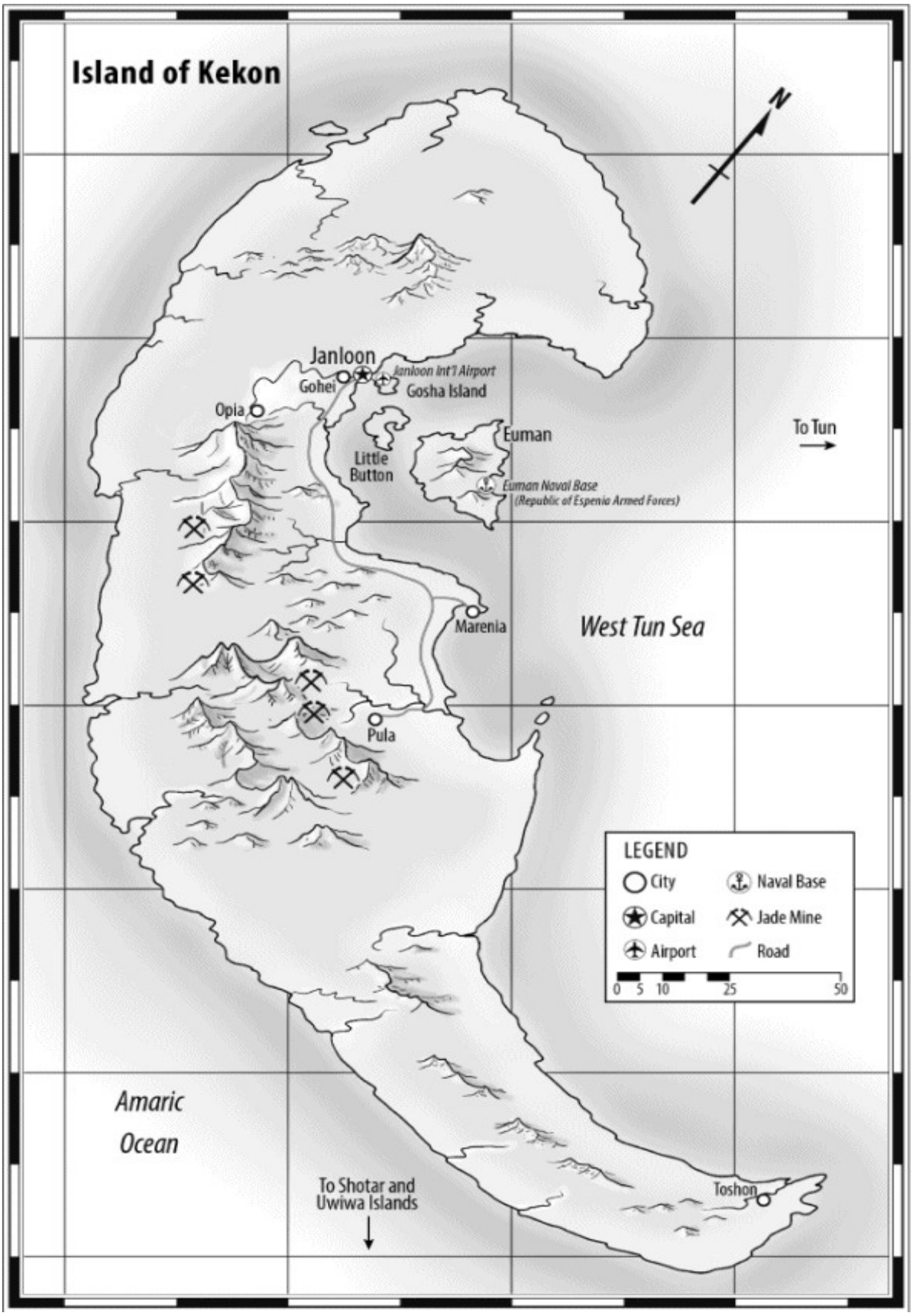

Copyright © 2019 by Tim Paul

©2017 by Tim Paul

While every effort has been made to verify the accuracy of this map at the time of printing, territorial jurisdictions are subject to change. Travelers are strongly advised to consult local authorities for current information.

Island of Kekon
N
Janloon
Janloon Int'l Airport
Gohei
Gosha Island
Opia
Euman
To Tun
Little Button
Euman Naval Base
(Republic of Espenia Armed Forces)
Marenia
West Tun Sea
Pula
LEGEND
City
Naval Base
Capital
Jade Mine
Airport
Road
0 5 10 25 50
Amaric Ocean
To Shotar and Uwiwa Islands
Toshon

Yeşil Kemik Klanları

Ve onların ortakları ve düşmanları

No Peak Klanı

KAUL HILOSHUDON, Sütun
KAUL SHAELINSAN, Hava Durumu Sunucusu
EMERY ANDEN, evlatlık Kaul, Kaul Dushuron Akademisi'nden yeni mezun
KAUL LANSHINWAN, eski klan lideri, Hilo ve Shae'nin ağabeyi; vefat etti

KAUL SENINGTUN, Kekon'un Meşalesi, ailenin reisi; vefat etti KAUL DUSHURON, Kaul Sen'in oğlu, Lan, Hilo ve Shae'nin babası; vefat etti KAUL WAN RIAMASAN, Kaul Du'nun dul eşi, Lan, Hilo ve Shae'nin annesi

MAIK KEHNUGO, Zirvesiz Boynuz
MAIK TARMINGU, Kaul Hilo'nun Sütun Adamı
KAUL MAIK WENRUXIAN, Kaul Hilo'nun karısı, taş gözlü

WOON PAPIDONWA, Hava Adamının Gölgesi, Kaul Lan'ın eski Sütun Adamı
HAMI TUMASHON, Uğur Getiren Usta JUEN
NURENDO, Maik Kehn'in İlk Yumruğu LOTT
JINRHU, klanın parmağı

YUN DORUPON, Kaul Sen ve Kaul Lan'ın eski Hava Adamı; bir hain AUN UREMAYADA, Emery Anden'in annesi; vefat etti
HARU EYNISHUN, Kaul Lan'ın eski eşi

TEIJE RUNO, Hilo ve Shae'nin ikinci kuzeni KYANLA,
Kaul malikanesinin hizmetçisi

Diğer Yumruklar ve Parmaklar

VUAY YUDIJO, Maik Kehn'in İkinci
Yumruğu IYN ROLUAN, kıdemli bir Yumruk
VIN SOLUNU, Algılama konusunda yetenekli kıdemli bir Parmak
HEIKE, DUDO, TON, klanın parmakları, Emery Anden'in eski sınıf arkadaşları
DOUN, YONU, TYIN, HEJO, Pillarman'a rapor veren Yeşil Kemikler

Önemli Fener Adamları

EITEN, Lanetli Güzellik içki fabrikasının sahibi, Gont Asch tarafından sakat bırakılmış eski bir Yumruk
MR. UNE, Twice Lucky restoranının sahibi
MRS. SUGO, Lilac Divine Gentleman’s Club'ın sahibi
MR. ENKE, emlak geliştiricisi, Enke Property Group'un başkanı

Dağ Klanı

AYT MADASHI, Sütun
REE TURAHUO, Hava Adamı
NAU SUENZEN, Boynuz

AYT YUGONTIN, Kekon'un Mızrağı, Mada, Im ve Eodo'nun üvey babası; vefat etti
AYT IMMINSHO, Ayt Yu'nun evlatlık büyük oğlu; vefat etti
AYT EODOYATU, Ayt Yu'nun evlatlık ikinci oğlu; vefat etti

GONT ASCHENTU, klanın eski Boynuzu; vefat etti WAUN
BALUSHU, Gont Asch ve Nau Suen'in İlk Yumruğu IWE
KALUNDO, Usta Şans Getiren
VEN SANDOLAN, K-Star Freight'in başkanı, klanın Fener Adamı VEN HAKUJON,
klanın kıdemli Yumruk Adamı, Ven Sando'nun oğlu
KOBEN ATOSHO, çocuk, Ayt Ato olarak doğdu, Ayt Eodo'nun
oğlu SEKO, klanın bir yumruğu, White Rats'ın yöneticisi

MUDT JINDONON, muhbir; vefat etti

Ti Pasuiga

ZAPUNYO, yeşim kaçakçısı, Ti Pasuiga'nın lideri
IYILO, Zapunyo'nun koruması
SORADIYO, kaya balığı avcısı ve yöneticisi
BERO, yeşim hırsızı
MUDT KALONUN, yeşim hırsızı, Mudt Jin'in oğlu

Kekon'daki diğerleri

GÖK PRENS IOAN III, Kekon'un şu anki hükümdarı
SON TOMARHO, Kekon Kraliyet Konseyi başkanı, No Peak sadıklarından biri
GUIM ENMENO, İçişleri Bakanı, Dağlar'a sadık bir kişi MR. KOWI,
Kraliyet Konseyi üyesi, No Peak'e sadık bir kişi

TAU MAROSUN, Jan Royal Üniversitesi yabancı diller profesörü MASTER AIDO,
yeşim disiplinlerinde özel eğitmen
DURN SOSHUNURO, Kara Kuyruk klanının direği DR.
TRUW, Yeşil Kemik hekim
GRANDMASTER LE, Kaul Dushuron Akademisi baş eğitmeni TOH
KITARU, Kekon Ulusal Yayıncılık haber spikeri

Espenian Hükümeti temsilcileri
GREGOR MENDOFF, Espenia Cumhuriyeti'nin Kekon Büyükelçisi
QUIRE CORRIS, Espenia Cumhuriyeti uluslararası ilişkiler sekreteri ALBAY LELAND
DEILLER, Euman Donanma Üssü komutanı YÜZBAŞI JAY YANCEY, Euman
Donanma Üssü komutan yardımcısı

Massy Limanı'nda

Kekonese-Espenialılar
DAUK LOSUNYIN, Güney Tuzağı'nın Sütunu
DAUK SANASAN, Dauk Losun'un eşi, onun "Hava Adamı"
DAUK CORUJON, "Cory", Losun ve Sana'nın oğlu

ROHN TOROGON, Southtrap'ın "Horn"u
MR. AND MRS. HIAN, Emery Anden'in ev sahibi ailesi SHUN
TODORHO, "Tod", Green Bone, Cory'nin arkadaşı
ETTO SAMISHUN, "Sammy", Green Bone üyesi, Cory'nin
arkadaşı LEDT DERUKUN, "Derek", Cory'nin arkadaşı
SANO, kin salonunun kapıcısı

Çeteler

BLAISE "BOĞA" KROMNER, Güney Ekibi'nin patronu WILLUM "SÜTÇÜ"
REAMS, Güney Ekibi'nin baş ustabaşı MOTH DUKE, Güney Ekibi'nin
ustabaşı
CARSON SUNTER, Güney Ekibi'nden bir ceket

JOREN "JO BOY" GASSON, Baker Street Çetesi'nin patronu
RICKART "SHARP RICKY" SLATTER, Wormingwood Çetesi'nin patronu; hapiste
ANGA SLATTER, Wormingwood Çetesi'nin geçici patronu, Rickart Slatter'ın
karısı

İçinde

BÖLÜM 1: Cennet Bekliyor
BÖLÜM 2: Bayrağın Devri BÖLÜM 3:
Sürgün
BÖLÜM 4: Çıkmaz Sokaklar
BÖLÜM 5: Her Avantaj BÖLÜM
6: Yeni Yeşil
BÖLÜM 7: Hava Durumu Sunucusunun İkna Gücü
BÖLÜM 8: Aile Meseleleri
BÖLÜM 9: Uwiwan ve Yarım Kemikleri BÖLÜM
10: Saçma Bir İsraf
BÖLÜM 11: Port Massy
BÖLÜM 12: Gerekli Önlemler
BÖLÜM 13: Gösteriden Sonra
BÖLÜM 14: Yaşlı Savaşçının Merhameti
BÖLÜM 15: Göksel Işıktaki Fareler BÖLÜM 16:
Hırsız Değil
BÖLÜM 17: Southtrap'ın Sütunu
BÖLÜM 18: Beyaz Fener Kulübü
BÖLÜM 19: Lybon'da Yeniden Birleşmek
BÖLÜM 20: Karmaşıklıklar

BÖLÜM 21: Plan Değişikliği İLK
ARA: Kayıp ve Bulunanlar BÖLÜM
22: Kin Salonu
BÖLÜM 23: Hurda Toplayıcılar
BÖLÜM 24: Miras BÖLÜM 25:
Engelleme
BÖLÜM 26: Beklentileri Belirlemek
BÖLÜM 27: Tamamen Pratik
BÖLÜM 28: O Kadar Aptal Değilim
BÖLÜM 29: Kapıları Açma ve Kapama BÖLÜM
30: Kahramanlar Günü
İKİNCİ ARA: İki Taht BÖLÜM 31: Yerinden
Kıpırdamak
BÖLÜM 32: Gecikmiş Konuşmalar
BÖLÜM 33: Güvenli Bir Yer Değil
BÖLÜM 34: Klanın Dostluğu BÖLÜM
35: Yabancı Müttefikler
BÖLÜM 36: Hak Ettiğin
BÖLÜM 37: Tehditler ve Komplolar
BÖLÜM 38: Gerçek Değil BÖLÜM 39:
Sütunların Buluşması BÖLÜM 40:
Patronlar
BÖLÜM 41: Yeşil O Kadar
BÖLÜM 42: Zor Durum BÖLÜM 43:
Jade Ailesi
BÖLÜM 44: Ortadaki Adam BÖLÜM 45:
Parkta Bir Söz

BÖLÜM 46: Affedilemez
BÖLÜM 47: İşe Dönüş
BÖLÜM 48: Çifte Çifte
BÖLÜM 49: Fare Evi Temizliği BÖLÜM 50:
Sabır
BÖLÜM 51: Şanssızlar BÖLÜM
52: Bu Ciddi
BÖLÜM 53: Günahlar ve Uzlaşmalar
ÜÇÜNCÜ ARA: Lanetli Güzellik BÖLÜM 54:
Vücut Yalan Söylemez
BÖLÜM 55: Son Hazırlıklar
BÖLÜM 56: Sürpriz Yok
BÖLÜM 57: Acil Durumlar
BÖLÜM 58: Beyaz Sıçanın Kararı
BÖLÜM 59: Kaul Ailesinden BÖLÜM
60: Anlaşmanın Sonu BÖLÜM 61:
Çizgiler Aşıldı
BÖLÜM 62: Hâlâ Savaşta
BÖLÜM 63: Sonunda Evde
EPİLOG: Doğru Yere Geldiniz Teşekkür
Ek

BÖÜML

Cennet Bekliyor

Yeşil Kemik mezarını soymak delilikti. Sadece kendi canına değer vermeyen biri bunu düşünebilirdi, ama eğer öyle biriyse, bu gece tam da fırsatın zamanıydı. Kışın son günlerinin serin ve kuru havası henüz baharın aralıksız yağmurlarına yerini vermemişti ve alçak bulutlar Widow's Park'taki ağaçların tepesinden yükselen ayı gizliyordu. Janloon sokakları alışılmadık bir şekilde sessizdi; saygıdan dolayı insanlar normal faaliyetlerini bırakıp evlerinde kalmış, pencerelerine tören ruh rehber lambaları asarak Kaul Seningtun'un vefatını anıyorlardı. Kaul Seningtun, ulusal savaş kahramanı, No Peak klanının patriği ve Kekon'un Meşalesi idi. Bu nedenle, Bero ve Mudt ışık taşımama önlemini almış olsalar da, mezarlığa vardıklarında kimse onları fark etmedi.

Bahçıvan Nuno, resmi kapanış saatinden beş dakika önce kapıda onları karşıladı. "Alın." Bero'ya siyah bir çöp torbası uzattı. "Çabuk olun. Gece güvenliği yarım saat sonra gelir." Üçü yalnızdı, ama Nuno aceleyle fısıldayarak konuştu. Güneşin kuruttuğu yüzündeki çukur gözleri, çalıların ve mezar taşlarının gölgelerinde korkuyla dolaşıyordu. Hırsızlar Kekon'da en aşağılık pisliklerdi ve mezar hırsızları onlardan da aşağıydı. Kafalarının arkasına bir kurşun, masraflar için akrabalarına gönderilen fatura... Yakalanırlarsa sabaha kadar bekleyebilecekleri yasal ceza buydu.

Bero, Nuno'dan plastik poşeti aldı. Taş duvarın yanına eğilerek, Heaven Awaiting Mezarlığı'nın logosu işlenmiş iki mavi gömlek ve şapka çıkardı. Aceleyle, Mudt ile birlikte gömlekleri giydiler ve şapkaları başlarına taktılar. Nuno, onları hızlı adımlarla, zikzaklı bir yokuş yukarı patikadan, mezarlığın en büyük ve en göze çarpan anıtlarından birine götürdü. Yeşil mermerden yapılmış anıtın önünde yeni bir mezar yeri kazılmıştı. Yarın, Kaul Seningtun, on altı ay önce öldürülen ve gömülen torunu Kaul Lanshinwan'ın yanına defnedilecekti. *On altı ay!* Bero için yeşim taşını ele geçirmek için planlar yapıp beklemek, sinir bozucu bir sonsuzluktu.

Nuno o öğleden sonra yeni mezar yerini kendi elleriyle kazmıştı; arka kepçeli bir traktör hala mezarın yanında duruyordu. Bero, zeminde düzgün bir şekilde kazılmış dikdörtgen çukurun kenarında duruyordu. Hafif bir esinti ayaklarının dibindeki çimleri kıpırdatarak nemli toprağın keskin kokusunu yaydı. Bero'nun sırtında heyecandan bir titreme geçti. Başından beri ihtiyacı olan şey buydu: işin çoğunu başkası yapsın. Mudt ile birlikte ilk kez küreklerle mezarlığa gizlice girdiklerinde, karanlık çökmüşken etrafta sendeleyip birbirlerini korkutan bir grup sarhoş genç tarafından rahatsız edilmişlerdi. İkinci seferinde ise yağmur yağmaya başlamış ve güvenlik görevlileri tarafından yakalanmak üzereyken ıslak toprağa zar zor bir çukur açabilmişlerdi. Ondan sonra Bero, daha akıllı davranmaları gerektiğine karar vermişti; daha iyi bir plan yapmalı ve harekete geçmek için doğru zamanı beklemelilerdi.

Bero'nun sürprizine, Mudt çömeldi ve boş mezara ilk atlayan oldu. Çocuk geriye dönüp ellerini silerek, gelincik gibi parlayan gözleriyle yukarı baktı. Bero omzundan taşıdığı spor çantasını indirdi ve gerekli aletleri çıkardı. Aletleri Mudt'a uzattı, sonra onu takip etti, ayakkabılarının tabanları yeni açılmış toprağa vurarak ses çıkarıyordu. Bir an için, iki genç birbirlerine baktılar, kendi komplo cesaretlerine hayran kaldılar. Sonra birlikte, çukur duvarına küreklerle saldırmaya başladılar, komşu tabuta doğru köstebekler gibi kazdılar.

Nuno, traktörün yanında nöbet tutuyor, betel cevizi çiğniyor ve mezar kazmanın zorlu işinden biraz dinleniyormuş gibi yapıyordu. Arka kepçeyi kullanması nadir bir durumdu; çoğu Kekonese yakılarak kolumbaryumlara gömülüyor ya da elle kazılmış küçük mezarlara gömülüyordu. Yer sıkıntısı nedeniyle, tam mezar yeri alabilecek kadar zengin Kaul ailesi gibi aileler bile tabutlar arasında sadece 30 santimetre boşluk bırakılarak gömülüyordu, bu yüzden Bero'nun küreği toprak duvarında sert bir yüzeye çarpması çok uzun sürmedi. Zafer çığlığını bastırarak çabasını iki katına çıkardı. Toprak uçuşuyordu; terli ellerine sıçrıyordu ve alnını silmek için durakladığında yüzünde çamurlu izler bırakıyordu. Bero hiç yorgunluk hissetmiyordu, sadece coşku ve neredeyse dayanılmaz bir heyecan duyuyordu; elbette bunun nedeni, hak ettiği yeşim taşı artık çok yakındaydı ve öldürdüğü adamın tabutunun içinden ona sesleniyordu.

"Kaul Lan eskiden No Peak klanının Sütunu'ydu," dedi Mudt, geldiklerinden beri ilk kez konuşarak, sessiz ama hevesli bir sesle. Mudt sadece on beş yaşındaydı, Bero'dan üç yaş küçüktü ve kolları

zayıftı; görevlerini yerine getirmek için çabalıyordu ve dar yüzü karanlıkta kızarmıştı. "O herkesten daha fazla yeşim taşına sahipti, değil mi? Maik kardeşlerden bile fazla." Mudt'un gözlerinde intikam dolu bir parıltı vardı. Yeşim taşını istemek için kendi nedenleri vardı.

"Buna emin olabilirsin, keke," diye cevapladı Bero, dikkatini ondan ayırmadan.

Mudt'un fısıltısında endişeli bir ton belirdi. "Yeşim taşının burada olduğundan nasıl emin olabiliriz?" Yeşil Kemiklerin yeşim taşları, savaşta düşman tarafından alınmadıkça ailelerine geçerdi. Savaşçılar genellikle yeşil taşlarının tören için ayrılmış bir kısmıyla gömülürdü, ancak Kaul'un tabutunda sadece birkaç mücevher ya da hiç bir şey olmayabilirdi. Ölülerden çalmanın yoğun kültürel ve dini damgası ve bunun getirdiği ölüm cezası göz önüne alındığında, mezar soygunu için harcanacak çaba ve risk, yeşim taşına en düşkün suçlular için bile nadiren değdi.

Bero, Mudt'a cevap vermedi; belirli bir hisse kapıldığında her zaman o hisse kulak verdiğinden başka bir güvence veremiyordu. Şu anda da o hissi duyuyordu, sanki kader ona gülümsüyordu. Kaprisli talih dalgaları insanları bir o yana bir bu yana sürüklüyordu, ama Bero, dalgaların kendisine özel ilgi gösterdiğini, diğerlerinden daha yüksekte sörf yaptığını düşünüyordu. Ah, kısa ömürlü annesinin rahminden ağlayarak çekildiği andan itibaren hayatında pek çok talihsizlik yaşamıştı, ama yine de tanıdığı pek çok kişi hayatta değildi ve şimdi yeşim taşına çok yakındı.

Tabutun kenarı artık görünüyordu. Bir zamanlar parlak kiraz rengi olan yüzey, siyah toprağın üzerinde mat kahverengi parlıyordu. Gençler küreklerini yere bıraktılar, mendillerini burun ve ağızlarına sıkıca bağladılar, sonra ağır iş eldivenlerini giydiler. Bero akülü testereyi eline aldı. "Işığı tutun," dedi, sesi mendille boğuk çıkıyordu. Mudt'un dar el feneri yandı; onu tabutun kenarına tuttu. Bero testereyi çalıştırdığında, testerenin tiz sesi onu neredeyse zıplatıp elektrikli aleti ayağına düşürmesine neden oldu. Mudt'un el fenerinin ışığı çılgınca titredi, sonra tekrar sabitlendi. Kalbi göğsüne çarparken, Bero Kaul Lan'ın tabutuna bir kesik attı ve testereyle kesmeye başladı.

Televizyon ekranı büyüklüğünde bir alanı kesip çıkardı, sonra testereyi kapatıp yere bıraktı. Mudt'un yardımıyla tahta parçasını uzaklaştırdı. Toz ve polyester dolgu malzemesi havaya uçtu. Bir nesne ayaklarının dibindeki toprağa düştü. Bero sevinçle bağırarak dizlerinin üzerine çöktü, elinde parıldayan şeyi kapmamak için kendini zor tuttu.

: bir dizi yeşim boncuk, her biri kusursuz ve parlak yeşil, gümüş bir zincir üzerinde kısa siyah ara parçalarla birbirinden ayrılmıştı. Güçlü bir Yeşil Kemik liderinin süs eşyası ve silahı, kimliğinin bir parçası. Kanla bile satın alınamayacak paha biçilmez bir nesne.

Mudt ilk kendine geldi; Bero'nun omzunu tuttu ve "Astarın içine dikilmişti. Daha fazlası olabilir" dedi. Hasarlı döşemeyi daha fazla kazdılar ve hemen ardından mücevherlerle süslenmiş iki deri kol manşeti buldular. Kaul ayrıca yeşim taşlarıyla süslü ağır bir kemer takıyordu; belki de o da tabutun başka bir yerinde saklıydı.

Daha fazla arama yapamadan, Nuno mezarın kenarında belirdi ve yukarıdan onlara bakarak deri gibi yüzünü seğirtti. "Çıkmalısınız. Arka kapının kırık kilidini kontrol etmeleri için muhafızları gönderdim, ama geri dönecekler. Bu karışıklığı temizlemeliyiz."

"Sırt çantasını aşağı at," diye bağırdı Bero.

Nuno dediğini yaptı. Bero ve Mudt kesilmiş tabut parçasını yerine itip etrafına nemli toprağı mümkün olduğunca doldurdular. Geride bıraktıkları diğer yeşim taşlarını düşünmek Bero'nun içini acıtıyordu, ama ellerindekilerle hemen oradan uzaklaşmak en iyisiydi. Geçmişte aşırı hırslı davranarak acı dersler almıştı. Yeşim taşlarına çıplak teniyle dokunmamaya dikkat ederek, değerli buluntuları birkaç kat çuval beziyle sardı ve aletleriyle birlikte spor çantasına koydu. Bero, kirli ellerini pantolonuna sildi, çantayı omzuna astı ve Nuno'ya elini uzattı. Bahçıvan geri çekildi, lekeli dudakları tiksintiyle dişlerinden ayrıldı. "Çalıntı yeşim taşına yaklaşmayacağım." Nuno'nun büyük bir borcu olduğu için ona rüşvet verebilmişlerdi, o kadar çok para vermişlerdi ki Bero, bu macerayı finanse etmek için aylarca sakladığı parlak taşları satmak zorunda kalacağı için uzun süre tereddüt etmişti.

Bero, Mudt'un ellerini bir basamağa bağlamasını ve onu çukurdan çıkarmayı sağladı. Güvenli bir şekilde ayağa kalktığında, Bero, kolunu uzatmış, toprakta duran genç adama baktı ve bir an için Mudt'u geride bırakmak istedi. Sonunda yeşim taşını almıştı, neden bu çocukla paylaşsın ki? Ama Mudt, onu terk ederse onu ele verebilirdi.

Ayrıca, kan bağı vardı ve şimdiye kadar işine yaramıştı, Bero bunu kabul etmek zorundaydı.

Çömeldi ve Mudt'a yardım etti. Nuno kepçeyi çalıştırdı ve kazılmış toprağı yerine doldurdu. İşini bitirdiğinde mezar eskisi gibi görünüyordu. Dikkatli bir göz, toprağın üzerinde ayak izleri ve düzensiz, gevşek bir duvar fark edebilirdi, ama kimse bu kadar dikkatli bakmayacaktı. Bero ve Mudt eşarplarını çözdüler ve yüzlerindeki teri ve çamuru sildiler. Nuno onları hızla tepenin aşağısına götürdü. Artık tamamen karanlık olmuştu ve kimse onlara dikkat etmiyordu, ama biri etrafta olsaydı, mezarlık görevlisi gibi görünen üç kişinin işlerini bitirirken gördüklerini fark ederdi.

Kapıda Nuno, "Gömlekleri ve şapkaları geri verin, çabuk" dedi. Kirli kılık değiştirme eşyalarını yırtıp çöp torbasına tıkıştırdılar. "İstediğinizi aldınız, değil mi? Ruhlarınızı lanetlediniz." Nuno tükürdü. "Şimdi, paranın diğer yarısı."

Bero başını salladı ve çantanın yan cebinin fermuarını açmak için çömeldi. Arkadan Mudt tüm gücüyle yumruğunu salladı ve elinde tuttuğu taşla Nuno'nun kafasının arkasına vurdu, ardından onu yere itti. Bero elinde kompakt bir tabanca ile ayağa kalktı ve iki el ateş etti, ilk kurşun Nuno'nun alnına, ikincisi ise yanağına isabet etti.

Silah sesinin keskin yankısı sönükleştikten sonra, iki çocuk da üç dört saniye boyunca şaşkınlık içinde kalakaldı. Yere yuvarlanan Nuno'nun gözleri korku ve şaşkınlıkla donakalmıştı; giriş yaraları şaşırtıcı derecede küçüktü ve kan, kuru zemine emilmeye başlamıştı.

Bero'nun ilk düşüncesi, planın şaşırtıcı derecede iyi işlediği ve Mudt'u yanında tutmakta haklı olduğu yönündeydi. İkinci düşüncesi ise, bahçıvanın iri bir adam olmaması iyi olmuş, yoksa onu taşımakta gerçekten zorlanacaklardı. İki genç, cesedi yakındaki çalıların altındaki sığ bir çukura sürükleyene kadar, yorgunluk ve korkudan nefes nefese kalmış ve ter içinde kalmıştı. Bero, Nuno'nun ceketini aceleyle karıştırarak adamın cüzdanını aradı. "Saatini de al," diye Mudt'a fısıldadı. "Soygun gibi göster." Bahçıvanın cebinden anahtarlığı aldılar, cesedin üzerine yaprak ve dallar attılar ve kapıya doğru koştular. Bero küfürler savurup kilitle boğuşurken, Mudt nefes nefese, elleri dizlerinin üzerinde, yağlı saçlarının altından beyaz gözleri görünüyordu. "Kahretsin. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*."

Kapı sonunda açıldı. Arkalarından ağır metal parmaklıkları kapattılar ve Bero, muhafızların el fenerlerinin ışığından kaçarak Widow's Park'ın gölgesine doğru koşarken, çantayı sıkıca tuttu.

BÖLÜM 2

Meşalenin Devri

Kaul Hiloshudon, büyükbabasına son görevini yerine getirmek için gelen çok sayıda yaslı insanın başında duruyordu. Bugün ona çok dikkat eden çok sayıda insan vardı ve dikkatinin dağınık ya da tedirgin olduğunu fark ederlerdi, bu yüzden gözlerini pahalı beyaz kumaşla örtülü tabuta sabitleyip, tövbe edenlerin okuduğu duaları görev bilinciyle tekrarlıyordu. Yine de, bu kadar çok düşmanın varlığında algılarını keskinleştirmek imkansızdı ve törene dikkatini vermekte zorlanıyordu.

Büyükbabası uzun ve önemli bir hayat yaşamıştı. Kaul Sen, ülkesinin kurtuluşu için savaşmış, daha sonra siyaset, iş dünyası ve kurduğu büyük klan sayesinde Kekon ulusunu kalıcı bir şekilde şekillendirmişti. Seksen üç yaşında, gece yarısı, aile evinin penceresinin yanındaki her zamanki koltuğunda sessizce vefat etmişti. Bu, tanrıların bir lütfu olduğu kesindi. Eğer hayatının son yıllarında, bunama ve yeşim taşına karşı toleransının azalmasıyla, büyükbabası pişmanlık ve kayıpların acısıyla acımasız, dayanılmaz bir ihtiyar haline gelmiş ve en sevmediği torununa No Peak klanının liderliğini devretmesi konusunda sadece kötü sözler söylemiş olsaydı, bu ortalama bir vatandaşın bilemeyeceği bir şeydi. İki gün iki gece boyunca Tapınak Bölgesi'nde büyük bir cenaze töreni düzenlendi ve Hilo'ya göre şehrin yarısı cenazeye katılmış gibiydi. Diğer yarısı muhtemelen töreni televizyondan izliyordu. Kekon'un Meşalesi'nin ölümü, bir dönemin sonunu, Kekon'u yabancı işgalden kurtaran ve refahını yeniden inşa eden önemli bir neslin vefatını simgeliyordu. Bu önemli anma törenine, Ayt Madashi de dahil olmak üzere tüm önemli kamuoyunda tanınan kişiler katılmıştı.

Dağ Klanı'nın Sütunu, uzun beyaz ceket ve beyaz atkı giymiş, kendi halkı tarafından çevrili olarak kalabalığın diğer tarafında duruyordu. Hilo, bulunduğu yerden onu zar zor görebiliyordu, ama buna gerek yoktu; onun yeşim rengi aurasının kendine özgü yoğunluğunu kolaylıkla algılayabiliyordu. Hilo'nun ağabeyi Lan'ın tam da bu yerde bulunmasının ironisi...

Toprağın içinde toza dönüşmüş olmaları, Hilo'nun üzerinde durmasına izin verseydi onu öfkelendirirdi, ama o bunu yapmadı; rakibine bu zevki yaşatmak gibi bir niyeti yoktu.

Dün, Ayt, Kaul Sen'i ulusal kahraman, ülkenin babası ve rahmetli babası Ayt Yugontin'in sevgili yoldaşı ve dostu olarak öven bir açıklama yapmıştı. Tanrılar ikisini de tanısın. Bu iki büyük adamın klanları arasındaki son çatışmalardan duyduğu üzüntüyü dile getirmiş, talihsiz anlaşmazlıkların aşılmasını ve ülkenin, One Mountain Society'nin vatansever savaş kardeşliği tarafından bir zamanlar sergilenen sarsılmaz birlik ruhuyla ilerlemesini umduğunu belirtmişti.

"Saçmalık," demişti Hilo. Ayt Mada'nın onu ve ailesini öldürme, No Peak'i yok etme ve ülkenin yeşim tedarikini tartışmasız bir şekilde ele geçirme hedefinden vazgeçeceğine bir an bile inanmamıştı. Kan davaları basın açıklamalarıyla silinmezdi.

"Bu iyi bir halkla ilişkiler hamlesi," demişti Shae. "İnsanlara Grandda'nın babasıyla olan ortaklığını hatırlatarak kendini tüm Yeşil Kemikler'in mirasıyla ilişkilendiriyor."

Bu kısa analiz dışında, kız kardeşi son yetmiş iki saatte, iki günlük resmi yas dışında bile, çok az konuşmuştu. Hilo, yanında duran kız kardeşine baktı. Sırtı dikti, ama yüzünü kaplayan beyaz yas tozunun altında gözlerinin altındaki şişlikler hala görünüyordu. Normalde keskin olan yeşim aurası sönük görünüyordu. Shae, büyükbabasını çok sevmiş, her zaman onun gözdesi olmaktan mutluluk duymuştu. Büyükbabasının ölümünde acı acı ağlamıştı.

Hilo dikkatini kalabalığa geri çevirdi. Dağ klanının diğer üst düzey liderleri de oradaydı; Ayt Mada'nın yanında, saçları geriye taranmış kısa boylu bir adam duruyordu. Bu adam, klanın Hava Adamı Ree Turahuo'ydu. Onun yanında ise, kaba hatlı yüzü ve saçlarına uyan, kısa kesilmiş tuz-biber sakallı bir adam duruyordu. Hilo, Gont Aschentu'nun yerine Dağ'ın Boynuzu olarak geçen Nau Suenzen hakkında çok az şey biliyordu, ancak söylentiler ve casuslar, Nau'nun Shotarian işgali sırasında Ayt Yu için sabotaj ve suikast görevleri gerçekleştiren kurnaz bir gerilla savaşçısı olarak ün salmış olduğunu söylüyordu. Çokuluslu Savaş sona erdiğinde sadece yirmi üç yaşındaydı. Mütevazı görünüşü ve soğuk, yumuşak yeşim rengi aurası, onun öncülünün yarısı kadar bile güçlü veya etkileyici olmadığını gösteriyordu.

güçlü ya da etkileyici görünmüyordu. Hilo, bunun endişe verici bir aldatmaca olduğunu düşünüyordu.

Beyaz cenaze cüppeleri giymiş Deitist tövbekarları - bu kadar kalabalık ve önemli bir cenaze töreni için iki düzine kadar - uzun dini töreni, *tanrılar onu tanısın diye* birkaç kez tekrarlanan nakaratlarla sonlandırdı. Hilo gözlerini kapattı ve yorgun Algı yeteneğini odaklayarak binlerce nefesin ve çarpan kalbin zihinsel gürültüsünü taradı. Orada: Dağ klanının üyelerinin arasında, bir zamanlar amcası olarak gördüğü adamın tanıdık bulanık yeşim rengi aurası vardı. Kaul ailesine ihanet eden, eski No Peak'in Hava Adamı. Yun Dorupon buradaydı ve yas tutuyordu.

"Boşuna uğraşma. Bugün ona ulaşamayız," dedi Shae alçak sesle. Belki de yüzündeki konsantre ifadeyi görmüştü ya da sadece onun öfkesini algılamıştı, ama Hilo şaşırmıştı. Doru'yu fark ettiğini, ona hiç dikkat ettiğini düşünmemişti.

Elbette haklıydı; büyükbabalarının cenaze gününde tövbekarların huzurunda şiddet uygulayamazlardı, ama daha pragmatik olarak, Dağ'ın savaşçıları çok fazlaydı — No Peak'in savaşçılarının karşısında yüzlerce Yumruk ve Parmak dizilmişti. Hilo Algısını genişlettiğinde, orada bulunan tüm Yeşil Kemiklerin auraları, yoğun bir caddenin bitmek bilmeyen gürültüsü gibi ağır bir yeşim enerjisi uğultusu yarattı. Klanlar sayılarıyla güç gösterisi yapıyordu, ama bugün aynı adamı onurlandırmak için ateşkes ilan etmişlerdi.

Büyük kalabalık dağılmaya başladı. Hilo, ciddi bir ifade takınarak klanın iç çemberindeki nüfuzlu sadık üyelerden — Fener Adamlar, politikacılar, önde gelen Yeşil Kemik aileleri — başsağlığı dileklerini kabul etmek için uzun ve kaçınılmaz göreve hazırlandı. Daha önce, arazinin girişinde bir tür huzursuzluk yaşanıyordu ve Maik Kehn, araştırması için Fist'lerinden birini göndermişti. Şimdi Kehn, Hilo'nun yanına gelerek alçak sesle, "Dün gece mezarlıkta bir ceset bulunduğu söyleniyor," dedi.

Hilo'nun ağzı kıvrıldı. "Sadece bir mi? Diğerleri kalkıp gittiler mi?"

Horn burnunu çektirdi — Hilo'nun ondan alabileceği en büyük kahkaha buydu, ama geniş omuzları eğlenceden yükseldi. "Bahçıvan kapının yanında başından vurulmuş halde bulundu. Borçları yüzündenmiş.

önemli bir şey gibi görünmüyor, ama bazı insanlar nasıldır bilirsin, bir bardak hoji çayında sinek bulup kötü şans diye ağlarlar."

Hilo başını salladı. Torch'un cenazesini gölgeleyecek olumsuz haberler olmamalıydı. "Mezarlık müdürüyle konuş ve olayı yatıştır." Karşısında bekleyen uzun cenaze konvoyuna isteksizce baktı. Ayt ve Doru'nun yakınlarda olduğunu hissedemiyordu. "Tar'a bir saat izin vermesini söyle, sonra eve gidiyorum, burada kaç tane yalaka kalırsa kalsın."

İki buçuk saat sonra, Hilo Kaul malikanesine geri döndü. Uzun araba yolu ve kavşakta arabalar park edilmişti; halka açık cenaze töreninin ardından, aile üyeleri ve No Peak'in en yüksek rütbeli Yeşil Kemikler için özel bir resepsiyon düzenleniyordu. Yarı açık araba penceresinden, Hilo müzik sesleri ve avludan gelen barbekü kokusu duyabiliyordu. Seksenli yaşlara ulaşmak kutlanacak bir şeydi; İlahi Erdemlerde başarı ve tanrıların onayının bir işareti olarak kabul edilir, vaat edilen Geri Dönüş gününde cennete kabul edilmeyi garanti ederdi. Hilo, bunun savaş ve tıbbi bakımın yetersiz olduğu zamanlarda daha mantıklı olan inançlardan biri olduğunu düşündü, ancak yine de Kaul Sen için resmi yas süresi sona ermiş, beyaz perdeler indirilmiş ve daha samimi bir toplantı biraz şenlik havasında geçiyordu. Bu durum bir süre daha devam edecekti.

Maik Tar, Duchesse Priza'yı ana evin önüne sürdü. Hilo'nun Pillarman'ı arabayı park etti ve omzunun üzerinden dönerek, "Bugün görüşmeyi kabul ettiğin kişiler hala burada, Hilo-jen. Onları içeri göndereyim mi, yoksa göndermemi istemez misin?" diye sordu.

"Kız kardeşim nerede?" diye sordu Hilo. "Geri geldi mi?" "İçeride seni bekliyor."

Pes eden Hilo, sigarasını küllükte söndürdü. "Onları içeri gönder." Tar patronuna anlayışla baktı. "Sana yemek ayırırım.
Özel bir isteğin var mı?"

"Biraz füme domuz eti." Hilo arabadan indi, eve girdi ve isteksizce çalışma odasına gitti. Burası bir zamanlar Lan'ın en sevdiği odaydı

ve Hilo hala kendini tam olarak rahat hissetmiyordu. Sonunda bazı değişiklikler yapmıştı: kitap raflarının bir kısmını kaldırmış, bir televizyon ve daha büyük bir minibar koymuş, daha rahat koltuklar getirmişti, ama bu odayı her kullandığında, resmiyetkar odası ona, klanın asıl sütunu olarak görülmediğini acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Bu yüzden normalde, kendi astlarıyla görüşmek için mutfağı veya verandayı tercih ederdi, ama o anda bu yerler özel değildi ve çalışma odasının, klanın paydaşları ve dilekçe sahipleriyle görüşmek için daha uygun olan resmi bir otorite hissi verdiğini kabul etmek zorundaydı. Bu kişiler, gençliğini ve sokak itibarını önemsiz gösterip ailesinin gücünü ve mirasını vurgulaması gerektiğini bildiği insanlardı.

Shae çoktan odaya girmiş, deri koltuklardan birine oturmuştu. Yüzündeki pudrayı silmiş, makyajını yenilemiş, koyu renk bir etek ve bej bluz giymişti, ama gözleri çökmüş ve yorgundu, neredeyse suçlayıcı bir bakışı vardı. *Büyükbabanı hiç sevmedin mi?*

"Kalmana gerek yok," dedi Hilo. "Ben hallederim."

Shae, "Ya Lantern Man, yakıt ek ücretlerinin sınırlandırılmasına ilişkin yaklaşan yasa tasarısı konusunda Kraliyet Konseyi'ne baskı yapmanı isterse?" dedi.

Hilo gözlerini kısarak, "Kimse bana bunu istemez," dedi.

"Haklısın," dedi. "Yakıt ek ücretleriyle ilgili bir yasa tasarısı yok. Az önce uydurdum." Gülümsemesi zayıftı ve iğneleyici sözleri her zamanki etkisini göstermiyordu. "Kalacağım."

Hilo kaşlarını çattı ama sadece onun acısını düşünerek cevap vermekten kaçındı. Klanın iş ve siyaset meselelerini onun kadar iyi bilmediği doğruydu, ama bunu yüzüne vurmak, kız kardeşinin büyükbabasından miras aldığı acımasız bir davranış olurdu.

Hilo kravatını çıkarır ve yakasını açar açmaz, Tar kapıyı çaldı ve kucağında bir bebek olan bir kadınla birlikte bir adamı içeri aldı. Onları görünce Hilo bir anda neşelendi ve adama sıcak bir şekilde sarıldı. "Eiten, dostum," dedi. "Kızın ne kadar büyümüş! Gerçekten sadece dokuz aylık mı? İki yaşındaki bir çocuğu yere serebilir."

Eiten, Pillar'ın kucaklamasına karşılık veremedi, ellerini alnına götürüp geleneksel saygı selamını da yapamadı, ama Hilo'nun sözleri üzerine gözleri gururla parladı ve hafifçe eğildi. Kollarının kütüklerini örten temiz, beyaz, kısa kollu bir gömlek giymişti ve yumuşak, giyilip çıkarılabilen

siyah sandaletler. "O bir baş belası, Hilo-jen; saatlerce ağlıyor ve bir dakika bile kucağından inmiyor." Başını hüzünle salladı ama hiç mutsuz görünmüyordu.

"Tabii ki babası gibi yeşil olacak," dedi Hilo. Eiten'in karısının başını sallayıp gülümsediğini gördü. Huysuz bebeklerin daha iyi savaşçılar olacağına dair eski inanç eskiden sadece erkekler için geçerliydi, ama bugünlerde Kaul Dushuron Akademisi'ndeki öğrencilerin yüzde yirmisi kadındı; kadın Yumruklar ve hatta bir kadın Sütun bile vardı — kolik bir kız bebek utanç değil, gurur kaynağıydı. "Sadece evlenemeyecek kadar yeşil olacağından endişeleniyorum," dedi Eiten'in karısı. Hilo, kadının bakışlarının Shae'ye doğru kısaca kayıp sonra düşmesini fark etti.

"Belki o büyüdüğünde insanlar artık öyle düşünmez," dedi Shae küçük bir gülümsemeyle.

"Hava Adamı haklı, ayrıca şu anda bunun için endişelenmek için çok erken," dedi Hilo, elini Eiten'in omzuna koyarak aileyi sandalyelere doğru yönlendirdi. Kahverengi bir maymun Eiten'in topuklarının peşinden koştu. Eiten oturduğunda, koltuğun koluna atladı ve uyanık bir şekilde yanına oturdu, göğsünü kaşıyarak. Hilo mini buzdolabından birkaç şişe soda çıkardı ve sehpaya koydu. Eiten'in bir sözüyle maymun masanın üzerine atladı, soda şişelerinden birinin kapağını açtı, pipetini soktu ve efendisine geri götürdü. Eiten sandaletinden bir ayağını çıkardı ve şişenin boynunu ayak parmaklarıyla sıkıca tuttu. Karşı dizinin üzerine koyduğu ayak bileğinden yeşim bir bileklik sarkıyordu.

Hilo, eski Fist'inin karşısına oturdu. Sesi ciddi bir hal aldı. "Nasıl idare ediyorsun? Klandan sana yardımcı olabilecek başka bir şey var mı?"

"Bizim için çok şey yaptın zaten. Hayat zordu ama Zozo'yu aldığımızdan beri daha kolay oldu; kapıları açıyor, gömleklerimin düğmelerini ilikliyor, hatta kıçımı siliyor," dedi Eiten gülerek. Klanın bir üyesi, Hilo'ya engellilere yardım etmek için maymunları eğiten bir Shotarian örgütü hakkında yararlı bir ipucu vermişti (o ülkede çok sayıda savaş gazisi vardı) ve Hilo bir Fener Adam'a gerekli ayarlamaları yaptırmıştı.

Eiten öne eğilip soda pipetinden bir yudum aldı. Dikleşince, Pillar'ın bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Gont Asch kollarımı kestiğinde, onu öldürüp yeşim taşını alacağına söz verdin ve sözünü tuttun. Klanın intikamını görebilmem ve çocuğumun doğduğunu görebilmem için bir yıl hayatta kalmamı söyledin. Bir yıl sonra, hala

ölmek istersem, isteğimi yerine getireceğini söylemiştin." Adamın sesi sertleşti ama titremezdi. "Bir yıl geçti ve ben karşında oturuyorum, Hilo-jen. Bana verdiğin sözü sorgusuz sualsiz yerine getirmeni istersem, yine de yapar mısın?"

Eiten'in karısı uyuyan çocuğunu sıkıca kucakladı ve başını eğerek dudaklarını ısırdı. Kocası ne karısına ne de bebeğe bakıyordu; gözleri Hilo'nun üzerindeydi. Hilo, adamın yeşim rengi aurasının uğultusunda garip ve dokunaklı bir ısrar algıladı. "Evet," dedi Hilo. "Söz verdiğim gibi."

Eiten başını salladı. Aurasının gerginliği azaldı ve sakinleşti; uyuyan kızına baktı ve yüzünde belirgin bir sevgi ifadesi belirdi. "Haklıydın, Hilo-jen; artık yaşamak için nedenlerim var ve artık ölmek istemiyorum." Ama Hilo, adamın bu seçeneğin olduğunu, kararın tamamen kendisine ait olduğunu ve Sütun'un sözüne her zaman güvenebileceğini bilmesinin önemli olduğunu anladı. Eiten ona baktı. "Yine de, hayatımın geri kalanını boş ve bağımlı olarak geçirmek istemiyorum. Eskiden birinci sınıf bir No Peak Yumruğuydum. Artık sana bir faydam olmadığını biliyorum, ama beni dinlersen, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen iste," dedi Hilo. "Elimden gelirse seve seve yaparım."

"Kayınpederim hoji yapıyor. İçki fabrikası küçük ama
ülkenin en iyi likörlerinden bazılarını üretiyor ve bunları lüks mağazalara ve restoranlara satıyor. Daha büyük bir yere taşınmak istiyor ama yaşlanıyor ve şirketi yönetmek için bir ortağa ihtiyacı var. Bunun klan için küçük bir şey olduğunu biliyorum, ama Weather Man'in ofisinin, karımın ailesinin işini devralmam için bana destek olmasını rica ediyorum. Vücudum tam olmasa da zihnim tam ve klanın Lantern Man'i olarak şirketi büyütmekten memnuniyet duyacağımı düşünüyorum.

Hilo gülümseyerek adamın karısına döndü. "Bu fikre ne dersiniz Bayan Eiten? Kocanız dünya çapında bir hoji üreticisi olmak için gereken özelliklere sahip mi?"

"İkimiz de yıllardır babama damıtımhanede yardım ettik ve o her zaman bir gün bizim devralmamızı istedi," dedi Eiten'in karısı, sessiz ama kendinden emin bir sesle. "Ama kocam bir Fist'ti, sana ve klana sadıktı, tabii ki bu öncelikliydi. Hayatta olduğu için minnettarım, bu sadece sizin sayenizde, Kaul-jen. Kalbimde bunun bizim ikinci şansımız olduğunu hissediyorum. O bu işi çok iyi yapar ve kızımız büyüdüğünde ben de elbette ona yardım ederim."

"Yeni bir yere ihtiyacın olduğunu söylemiştin," dedi Hilo, tekrar Eiten'e dönerek. "Double Double'ın alt katı tamamen yenileniyor ve genişletiliyor. Damıtımhanen için yer ayarlayabiliriz, ayrıca geniş bir mahzen de var. Bu olur mu? Poor Man's Road'daki tüm bahishanelere hoji tedarik edersin."

Eiten'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hilo-jen, bu beklediğimizin çok daha fazlası ..."

"Armpit bölgesinin o kısmında güvendiğim birine ihtiyacım var," diye devam etti Hilo. "Dağ'ın geçen yıl onlardan aldığımızı geri almaya çalışması her zaman bir risk. Boynuz, bölgenin her zaman korunmasını sağlıyor, ama içeride güvenilir bir Yeşil Kemik olsaydı, gözlerini açık ve kulağını dört açarak, kendimi daha iyi hissederdim. Güzel hoji'ni yapıp klana hizmet etmeye devam edebilir misin, Eiten-jen?"

Eiten boğazını temizledi ve başını salladı. "Klan benim kanım, Pillar da onun efendisi. Teşekkür ederim, Hilo-jen. Her zaman senin savaşçılarından biri olacağım, benden ne istersen yaparım."

Hilo gülümsedi ve ayağa kalktı; diğerleri de onunla birlikte ayağa kalktı. Hareket bebekleri uyandırdı, bebek annesinin memesini aradı ve Hilo'nun yüzünü buruşturan, sonra da güldüren keskin bir sesle ağlamaya başladı. "Devam et, küçük şeytanını emmelisin. Detayları sonra hallederiz."

“Kayınpederinin son beş yıllık mali kayıtlarını topla ve patronluk talebinin ayrıntılarıyla birlikte Hava Adamının ofisine gönder,” dedi Shae. “Böylece işleri daha hızlı halledebiliriz.”

Eiten ve karısı tekrar teşekkür ettiler. Kahverengi maymun, sahibinin şişesindeki son damla şeftali gazozunu içti ve aile ayrılırken babasının peşinden koştu.

Eiten'in makul olarak beklenebileceği kadar iyi durumda olduğunu ve isteğini yerine getirebildiğini gören Hilo'nun keyfi oldukça yerine geldi. Sonraki iki toplantı sorunsuz geçti. Küçük Black Tail klanı, taziyelerini para ve çiçeklerle iletmek ve Black Tail'in sarsılmaz ve devam eden dostluğunu ifade etmek için bir temsilci göndermişti. ("Muhtemelen şu anda Ayt Mada'ya gidip aynı şeyi söylemek için yola çıkmıştır," dedi Shae, adam ayrıldıktan sonra.) Ardından, dedelerinin iş ortağı geldi. Torch of Kekon'un hagiografik biyografisini yazmak istiyordu, tabii ki Pillar'ın izni ve klanın nihai onayı ile. Hilo,

ilerlemelerinden memnun ve saatine bakıyordu ki, Bayan Teije odaya girdi.

Hilo, bu konuşmanın hoşuna gitmeyeceğini hemen hissetti. Arkasında, Shae'nin de aynı şeyi hissettiğini gösteren ince bir değişiklik hissetti. "Teije teyze," dedi Hilo, kadının kuru yanağına bir öpücük kondurarak, "çok uzun zaman oldu." *Yeterince uzun değil*, diye düşündü, kadının yeşim taşı takmaması ve onun gerçek duygularını algılayamaması için şükretti.

"Teyze," dedi Shae, o da sıcak bir karşılama numarası yaptı. Bayan Teije altmış yaşındaydı ve babalarının kuzeninin karısıydı. Kaul Sen'in yetişkinliğe kadar hayatta kalan tek bir ablası vardı; Teije Jan adında bir adamla evlenmiş ve dört çocuğu olmuştu. Teije'ler Kaul'larla akraba ve sayıca üstündüler; bu gerçek tek başına onları Kekon'un en güçlü ailelerinden biri yapmalıydı, ama hiçbir Teije kayda değer bir şey başaramamış ya da klan içinde gerçek bir liderlik pozisyonu elde edememişti. Sadece birkaçı Akademi'den Yeşil Kemik olarak mezun olmuştu; Hilo'nun hatırladığı kadarıyla, ikisi genç Yumruklar'a kadar yükselmişti. Teije ailesinin geri kalanı, küçük Lantern Men'lerden ve yeteneksiz sivillerden oluşuyordu; bazıları eğitimli ve saygın işlere sahipti, bazıları ise değildi, ancak neredeyse hepsi Kaul soyadına bağlı oldukları için normalde ulaşabileceklerinden daha ileriye gitmişlerdi.

Hilo'nun dedesi bir keresinde akşam yemeğinde şöyle demişti: "Tanrılar favoriler yaratır. Ailemizin bir tarafından alıp diğerine verdiler. Bu yüzden kuzenlerine iyi davran. Teijes'ler daha zeki ya da daha kalın kanlı olsaydı, kim bilir şimdi nerede olurduk?"

Bayan Teije, kısa, kaba saçlı, dudakları sıkı bir ifadeyle sürekli ağzında hoş olmayan bir şeyi yutmaya çalışıyormuş gibi görünen tombul bir kadındı. Hırıltılı bir sesle, "Kaul-jen, Kaul-jen, tanrılar sana merhamet etsin. Sen benim tek umudumsun," dedi ve sandalyelerden birine çökerek, buruşuk bir mendille gözlerini sildi.

"Ne oldu teyze?" diye sordu Hilo.

"Benim işe yaramaz oğlum Runo," dedi Bayan Teije. "Uwiwa Adaları'nda başını belaya soktu. O günahkar yerde ne iş aradığını ancak tanrılar bilir, ama korkunç bir hata yüzünden tutuklandı ve hapse atıldı."

Hilo iç çekmesini bastırdı ve yüzüne güven verici bir ifade takındı. "Teije teyze, bu kadar üzülmenize hak var, ama sizin söylediğiniz gibi bir hata ise

, eminim çözülebilir ve Runo'nun serbest kalması için para ödeyebiliriz. Kefalet ne kadar?"

"Ah," dedi kadın utanmış bir şekilde, "kefalet çoktan ödendi ve iki hafta önce serbest bırakıldı." Hilo şaşkın bir ifadeyle baktığında, kadın aceleyle devam etti, "Biz ödemedik; ailemiz parayı topluyordu, ama bunu yapamadan, kefaletin zengin bir yabancı tarafından ödendiğini ve Runo'nun onun gözetimine verildiğini duyduk."

"Yabancı kim?" diye sordu Hilo.

"Adı Zapunyo," dedi Bayan Teije. "Kötü bir adam, kaçakçı olduğunu söylüyorlar. *Yeşim* kaçakçısı." Kauls'ların güzel halılarla kaplı çalışma odasında olmasaydı, tükürecekmiş gibi görünüyordu. "Oğlum bu adamın 'misafiri' olarak tutuluyor ve onu serbest bırakmıyor. Müzakere etmeye, para teklif etmeye çalıştık, ama bu Zapunyo sadece klanın reisiyle konuşacağını söylüyor."

Teije teyze sandalyesinden kalkıp Hilo'nun önüne diz çöktü ve ellerinden tuttu. "Lütfen Kaul-jen, Runo'yu geri getirin. Sorunlu, asi bir çocuğu ama iyi bir çocuk. Kocam sana gelmeyi reddetti, inatçılığına lanet olsun! 'Kaul'lara kendi işlerimizde yardım istersek, bizi hep aşağı görürler' diyor, ama umurumda değil. Senin de büyükbaban kadar yürekli ve şefkatli olduğunu biliyorum, tanrılar onu tanısın."

Hilo bu karşılaştırma karşısında içten içe irkildi ama kadının sıkıca tutan elini okşadı. Shae'ye bakmadı ama onun bu konuşmayı izlerken ihtiyatla diken diken olan havasını hissedebiliyordu. Bayan Teije'nin kederli yüzünü uzun bir süre düşündükten sonra kararını verdi. "Merak etme, teyze. Runo'nun serbest bırakılıp sana geri dönmesi için elimden geleni yapacağım. Teije ailesi olmasa No Peak klanı ne olurdu? Uwiwa Adaları'na gidip Zapunyo ile konuşacağım."

Bayan Teije hıçkırarak ağladı ve ellerini alnına defalarca dokundurdu. Hilo onu ayağa kaldırdı ve dışarıya kadar geçirdi, eğilmiş sırtını eliyle ovuşturdu. Sonra kapıyı kapattı ve yanındaki sandalyede kıpırdamadan oturan kız kardeşine döndü. Shae memnun görünmüyordu. "Onun umutlarını böyle yükseltmemeliydin."

Hilo, karşısındaki koltuğa oturdu ve bacaklarını uzatarak koltuğa gömüldü. "Ne yapmam gerekiyordu? O Uwiwan sahtekarının oğlunu cezasız bir şekilde almasına izin vereceğimizi düşünerek onu gönderecek miydim? O da aileden biri, bir Yeşil Kemik."

Shae gözlerini kısarak baktı. "Teije Runo için kendi hayatını riske atmayacaksın, değil mi?" Runo, Akademi'de Hilo ve Shae'den üç yıl öndeydi; şarkı söylemek, relayball oynamak ve kız arkadaşlarını değiştirip durmak dışında pek bir yeteneği yoktu. Tek bir yeşim taşı ile mezun olmuş ve iki yıl Finger olarak çalışarak bir tane daha kazanmıştı. Ardından seyahat edip dünyayı görmek ve servetini aramaya karar vermişti. Klan dedikodularına göre, Teije, kiralık Yeşil Kemik olarak dünyanın savaşla parçalanmış bölgelerinde madencilik ve petrol sondaj projelerini korumuş ve Marcucuo'da zengin bir oligarkın kişisel koruması olarak çalışmıştı. Hilo, adamı yıllardır görmemişti ve görmek de istemiyordu; yeşim yeteneklerini kişisel çıkarları için kullanan ve yeşil kemik unvanını borçlu olduğu klana hiçbir şey vermeyen kişilere saygısı yoktu.

"Runo umurumda bile değil," dedi Hilo, "ama bunun onunla ilgisi olmadığını biliyorsun. Klan savaşları yeşim kaçakçılığı işine yaradı ve o çöpçü Zapunyo son birkaç yılda şişmanladı ve cesurlaştı. Shotar'dan gelen haberlerle, karaborsanın yükselişe geçeceğini düşünmek için daha da fazla nedeni var." Shotar'da, ülkenin hükümeti ile en doğudaki Oortoko eyaletinde Ygutan yanlısı isyancılar arasında ayrılıkçı bir çatışma patlak vermişti. Büyük dünya güçleri muhtemelen bu çatışmaya müdahil olacak ve silahlı krizi tırmandıracaktı. Bu da, dünyanın dört bir yanındaki yasal ve yasadışı askeri güçlerin yeşim talebinin artacağı anlamına geliyordu.

"Hilo," dedi Shae ciddi bir şekilde, "Zapunyo, yozlaşmış hükümetin ve polisin maaşlarını ödediği ülkesinde, kendi şartlarına göre bir toplantı yapmaya zorluyor. Oraya gidersen, kesin tehlikeye atılmış olursun. O işe yaramaz Teije Runo için buna değmez."

"Ama o *bizim* ailemizin işe yaramaz herifidir," dedi Hilo, ayağa kalkıp esneyerek. Omzundaki bir kas ağrıdı ve acı bir ifadeyle omzunu ovuşturdu. Bir yıldan fazla bir süre önce Gont Asch ve adamlarının elinde maruz kaldığı acımasız dayakların dışsal izleri çoktan silinmişti, ama vücudu hala hoş olmayan anıları hatırlatmaya devam ediyordu. "Bir Uwiwan'ın, kendi kanımızdan olan bir Kekonese Yeşil Kemik'i rehin tutması nasıl görünür? Zapunyo, buna izin vermeyeceğimizi biliyor. Bu, benim dikkatimi çekmek için kullandığı yöntem."

"Kehn veya Tar'ı onunla ilgilenmesi için gönder."

Hilo başını salladı. Pillar'a maliyet ve faydaları akıllıca ve mantıklı bir şekilde değerlendirerek danışmanlık yapmak Weather Man'in işiydi, bu yüzden Shae sadece ihtiyatlı olmasını tavsiye ederek işini yapıyordu, ama o klanın askeri tarafında hiç bulunmamıştı ve bu yüzden anlamadığı şeyler vardı. Hilo, geride kalıp önemli işleri başkalarına bırakarak kişisel itibarını kazanmamıştı; şimdi, savaş zamanında eski Boynuz olarak kazandığı şöhretine güvenerek, bu tavrından vazgeçmeye niyeti yoktu. "Zapunyo ile kendim konuşmam gerek," diye ısrar etti Hilo. "Arkadaşlar arasında yanlış anlaşılmalar olabilir. Ama düşmanlar arasında olmaz."

Shae tartışmaya devam edecek gibi göründü, ama o anda Tar kapıyı çaldı ve kafasını sokacak kadar açarak, "Hava kararıyor ve avludaki işler bitmek üzere. Ne dersin, Hilo-jen? Hala Anden'le konuşmak istiyor musun?" dedi.

Hilo'da bir değişiklik oldu; ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve omuzları sanki üzerine ağır bir yük binmiş gibi sertleşti. "Onunla konuşacağım," dedi sessizce. Shae'ye baktı. "Yalnız."

Tar ayrıldı. Shae ayağa kalktı. "Anden'le konuşman için seni ikna eden bendim. Aylarca beni dinlemedin, onun adını bile ağzına almadın, şimdi de odadan çıkmamı istiyorsun." Kardeşine öfkeli ve şüpheli bir bakış attı. "Onu tehdit edip klana geri dönmesi için ikna etmeye çalışacaksın. Onu yeşim taşı takması için ikna edeceksin. Seni tanıyorum, Hilo."

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum, Shae." Hilo'nun sesi sertleşmişti. "O gün olanlar ikimizin arasında. Bunu düzgünce konuşma şansımız olmalı."

Hava Adamı onu uzun bir süre baktı, havası gerginleşmişti. Sonra onun yanından geçerek kapıya doğru yürüdü, sessizce çıktı ve Pillar'ı kardeşinin boş çalışma odasında yalnız bıraktı.

BÖLÜM 3

Sürgün

Emery Anden, Kaul malikanesinin avlusundaki kiraz ağacının altındaki bankta oturmuş, bir şişe limonlu soda içiyor ve cenaze törenine katılan diğer konuklarla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Yemeklerle dolu uzun masalar beyaz kalp çiçeklerinden yapılmış çelenklerle süslenmişti ve bahçede bir harpçı, melodik, duygusal ve neşeli müzik çalıyordu. Avlu kalabalıktı, ama devam eden konuşma mırıldanmaları saygılı bir şekilde sessiz kalıyordu. Bu zevkli etkinliği bozan tek şey, avlunun bir tarafında, Weather Man'in evinin iskeletine kadar yıkılıp yenilenmekte olan inşaat alanını çeviren geçici mavi plastik çitlerdi.

Anden, Kaul Sen'e yakın olduğunu iddia edemezdi, ancak bu adam onu evlatlık olarak kabul etmiş ve ona her şeyi vermişti: onu Kaul ailesinin bir parçası yapmış ve Torch'un kendi torunları gibi Kaul Dushuron Akademisi'nde eğitim alması için göndermişti. Anden, çocukluğundan beri bir gün No Peak klanının birinci dereceden Yeşil Kemik üyesi olarak patriğe borcunu ödeyeceğini düşünmüştü. Artık Büyükbaba ölmüştü ve Anden'in ona olan borcu ödenmemiş olarak kalacaktı.

Öğleden sonra gölgeler kalınlaşmış, kalabalık seyrekleşmişti ama Anden hala bekliyordu. İçecek masasından bir soda daha almak için ayağa kalktığında, tüm omuzların ve çenelerin ona döndüğünü, tüm meraklı ve kötü niyetli gözlerin onu takip ettiğini fark etti. No Peak'in üst kademelerinin çoğu oradaydı. Anden'in kim olduğunu ve geçen yıl ne yaptığını biliyorlardı: Klanı yıkımdan kurtarmaya yardım etmiş, mezuniyet gününde yeşim taşı takmayı reddetmiş ve Pillar tarafından alenen reddedilmişti.

Birdenbire, Akademi'den birkaç sınıf arkadaşını tanıdı: Lott, Heike ve Ton, ailelerinin yanında duruyorlardı. Birbirleriyle konuşuyor ve ona bakıyorlardı. Uzun süredir kullanılmadığından uyuşmuş eski bir duygu Anden'in göğsünde yankılandı. Lott Jin masaya rahatça yaslanmıştı. Kambur duruşunu ve huzursuz, boş boş dolaşan tavırlarını kaybetmemişti, ama son bir yılda spor yapmış gibi görünüyordu; omuzları

genişlemiş, gri takım elbisesini dolduruyordu ve saçlarını kestirmiş, artık kapüşonlu gözlerinin önüne sarkmıyordu.

Anden bakışlarını kaçırdı, yüzü kızardı. Marenia'da bir yıldan fazla yaşadıktan sonra, artık günlük hayatının tadını çıkarabildiği ve utanç dolu anılarını unutabildiği zamanlar olmuştu. Janloon'a, bu eve ve klanına geri dönmek, onu sürgünün ardından geçen günlere ve haftalara geri götürdü ve vazgeçtiği her şeyi hatırlattı.

Anden, ağacın yanındaki bankta oturduğu yere geri döndü. Ton'un avluyu geçtiğini görünce dehşete kapıldı. Lott ve Heike geride kalarak izliyorlardı ama yaklaşmıyorlardı. "Anden," dedi Ton, alnına dokunarak samimi bir selam verdi. Boğazını temizledi. "Uzun zaman oldu. Seni iyi gördüğüme sevindim."

Anden isteksizce gözlerini eski sınıf arkadaşının yüzüne kaldırdı. "Seni görmek güzel, Ton-jen," dedi. Ton başını salladı ve gergin bir şekilde sol elindeki iki yeşim yüzüğüyle oynadı. Artık klanın bir Parmak'ıydı, Boynuz ve Yumruklarına hesap veriyor, No Peak topraklarını devriye geziyor ve savunuyor, klanın Dağ'a karşı zayıf üstünlüğünü koruyordu. Ton, garip durumu kırmak için başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama Maik Tar ortaya çıktı ve Anden'e sessizce konuşmak için eğildi. "Seni görmek istiyor."

Anden kalktı, boş soda şişesini bankın üzerine koydu ve Pillarman'ın ardından eve girdi. Çalışma odasının girişinde durdu, kendini hazırlamak için bir saniye daha beklemek istedi, ama Tar kapıyı itti ve Anden içeri girmekten başka seçeneği kalmadı. Tar kapıyı arkasında kapattı ve dışarıda hâlâ sohbet eden insanların seslerini dışarıda bıraktı.

Pillar en büyük deri koltukta oturuyordu. Kaul Hilo, Anden'in onu son gördüğünden hem aynı hem de farklı görünüyordu. Hâlâ genç bir görünüme sahipti ve Anden'in arkadaşlarına karşı cömert bir sıcaklık, düşmanlarına karşı ise korkutucu bir tehdit olarak gördüğü o rahat ve küstah karizmasını hâlâ yayıyordu. Ancak Pillar'ın mantosu kimseyi değiştirmezdi; Hilo'nun gözlerinde ve ağzında artık bir sertlik vardı, Anden'in daha önce pek görmediği, daha kasvetli, daha kontrollü bir tavır.

Anden, Shae'yi aradı ama odada yoktu. Shae, Anden'in geçen yıl boyunca düzenli olarak görüştüğü tek klan üyesiydi.

. Onun burada olmasını ummuştu. Anden yutkundu. Ellerini alnına götürdü ve resmi bir selam verdi. "Kaul-jen," dedi. "Büyükbabanın vefatına çok üzüldüm."

Kısa bir süre önce Hilo ayağa kalkıp kuzenini sıcak bir şekilde kucaklayacak, yanağına öpecek ve gülümseyerek onu en yakın sandalyeye götürecekti. "Andy," diye azarlardı Hilo, "öyle davranma; kıçından sopayı çıkar ve otur."

Pillar bunu yapmadı. Oturduğu yerde kaldı ve soğuk bir azarlama ile şöyle dedi: "O senin de büyükbaban Andy, kan bağı olmasa da her bakımdan. Seni bu aileye o getirdi."

"Bunu unutmadım," dedi Anden sessizce.

"Unuttun mu?" Hilo öne doğru eğildi ve sehpada duran Espenian marka sigara paketini aldı. Kendine bir tane çıkardı ve ağzına koydu, sonra Anden'in şaşkın bakışları arasında paketi kuzenine uzattı. Anden oturdu ve Pillar'ın gözlerine bakmadan bir sigara aldı. Hilo sigarasını yakıp çakmağı masanın üzerinden Anden'e uzattı, sonra tekrar sandalyesine yaslandı. "Neler yapıyorsun Andy?" Sesi yumuşak ve sitemkârdı. "Shae, Marenia'da yaşadığını söyledi. Yeşil Kemik olarak eğitilmiş on dokuz yaşında bir adam, jadesiz balıkçılar ve yaşlılarla dolu bir köyde yaşıyor."

Anden sigarasını yakarken yüzündeki kızarıklığı gizlemek için başını eğdi. "Orada bir işim var," diye cevapladı. "Düzenli bir iş ve kendimi geçindirebiliyorum. Bir ay sonra kendi evimi kiralayacak kadar para biriktirmiş olacağım, böylece annenin yükü olmaktan kurtulacağım."

Hilo'nun gözleri aniden öfkeyle parladı. "Peki ya seni korumak için görevlendirilen muhafızlar? Mobilya dükkanında kazandığın maaş onların masraflarını da karşılayacak mı?"

Anden, Hilo'nun ses tonundan irkildi. "Kaul-jen, klan benim için özel bir ayrıcalık yapmamalı. Dağ'a karşı savaşta her Yeşil Kemik'e ihtiyacınız var. Marenia'da kimse peşimde değil, peşime düşerlerse bu riski kendim üstlenmeliyim."

"Aptal olma," dedi Hilo. "Gont Asch'ı öldürdün; geçen yıl savaşın gidişatını değiştirdin. Ayt Mada bunu unutacak mı sanıyorsun?" Hilo tekrar öne doğru eğildi. "Senin ülkedeki en güçlü Yeşil Kemiklerden biri olabileceğini biliyor."

Anden mırıldandı, "Bir daha yeşim taşı takmazsam olmaz. Aisho'ya aykırı olur..."

"Ayt isterse aisho'yu aşmanın bir yolunu bulur. Ay bıçaklı Yeşil Kemikler'i, bir balıkçı köyünde yeşim taşı olmayan bir adama karşı göndermeye gerek yok. Şu anda bundan bir çıkarı olmadığı için adını kimseye söylemedi. Kim bilir, belki biraz bekleyip seni kendi tarafına çekebileceğini düşünüyor."

Anden'in başı birden yukarı kalktı. "Hayatım buna bağlı olsa bile asla Dağ'a dönmem. Yeşil Kemik olmasam da, klanı düşmanlarımıza ihanet etmem."

"Bunu geçen ay sana yaklaşan adama da söyledin mi?"

Anden cevap vermedi, ama sigarayı tutan eli biraz titredi. Süpermarkette yabancısı bir adam, kel bir adam, yanına gelip gizemli bir gülümsemeyle şöyle demişti: "Yeşim takmayı ve Yeşil Kemik katillerinden biri olmayı reddetmenizi takdir ediyorum. Sen açıkça dürüst bir genç adamsın. Bu küçük kasabada bile insanlar seni tanıyor. İş veya kalacak yer bulmak için yardıma ihtiyacın olursa ya da bir arkadaşın yardımına ihtiyacın olursa, beni aramaktan çekinme." Adam Anden'e üzerinde telefon numarası yazılı bir kartvizit vermişti.

"Shae araştırdı. Dağ'la bağlantıları var," dedi Hilo. "Şu anda sabırlı davranıyorlar, ama yakında sana beklenmedik bir sorun çıkaracaklar ve belki de karttaki numarayı arayacaksın. Arama yapmazsan, ileride daha büyük sorunlarla karşılaşırsın."

Anden sigarasından hızlıca bir nefes çekti ve söndürdü. Neden buraya çağrıldığını artık anlıyordu: Sütun onu affetmemiş olabilir, ama o da, reddedilmiş olsun ya da olmasın, ailesinden birinin savunmasız kalmasını ve düşman tarafından manipüle edilmesini istemiyordu.

"Andy," dedi Hilo, sesi hala sert olsa da, içindeki acı Anden'in sonunda kuzeninin gözlerine bakmasına neden oldu. Pillar, kendi sigarasını sökerken ağzını bükerek konuştu. "Sen benim kardeşimsin; aklını başına toplarsan, geçen yıl herhangi bir zamanda geri dönmek istersen, benimle konuşup hatalı olduğunu kabul edersen - benim de hatalı olduğumu kabul ettiğim gibi - seni hemen affederim. Seni geri kabul ederim, nasıl yapmam? Ama sen bunu hiç yapmadın. Aileden uzak durdun ve hayatının bir yılını boşa harcadın."

"Beni bir daha görmek istemediğini söylemiştin," diye mırıldandı Anden.

“Öfkelendiğinde yanlış şeyler söylemeyen kim var?” diye tersledi Hilo. “O gün kendini küçük düşürdün, klanı küçük düşürdün ve beni de aşağıladın.”

Öfke ve kin yükseldi ve Anden'in suçluluk duygusunu yok etti. "Yeşim takmayı reddetseydim bile beni geri kabul eder miydin? Yoksa senin için sadece Yeşil Kemik olarak mı değerim var?"

"Sen Yeşil Kemik olmak için yaratıldın," dedi Hilo. "Aksini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun. Shae yeşim taşını çıkarıp gitti; başka biri gibi davranmaya çalıştı ve bak ne oldu. Öyle yapmasaydı, belki her şey farklı olurdu. Belki de şu anda bu odada benim yerimde Lan oturuyor olurdu. Yeşim takmayı reddederek, suya yaklaşmayan bir kaz gibisin." Hilo sert bir nefes verdi. "Bana bunu düşünmediğini söylemeye çalışma."

Düşündü; elbette düşündü. Yeşim taşı, ona verdiği güç, Janloon'daki en güçlü Yeşil Kemiklerden birini öldürdüğü son savaşın coşkulu dehşeti... Bazen bu anılar, neredeyse cinsel bir yoğunlukta, saf bir hayvani açlık gibi bir özlem uyandırıyordu. Anden'in gözleri istem dışı Hilo'nun gömleğinin üst kısmına kaydı, ilk iki düğme her zamanki gibi açık kalmıştı. Kuzeninin köprücük kemiğini süsleyen uzun yeşim taşı dizisine bakarken, Anden içini çekerken çelişkili bir korku ve özlem hissetti. Hâlâ bir Kaul olmak istiyordu.

Ancak bu arzudan daha güçlü olan, deliliğin ve kendinden sürekli korkarak yaşayacağı bir hayatın hayaleti idi. Yeşim taşı takmayı düşündüğü her seferinde, kara anılar zihnine giriyordu: annesinin Itches'ten ölmeden önce çıldırarak attığı çığlıklar; Anden'in onu son gördüğü gün, çok fazla yeşim taşı taşımaktan ve kendini uyuşturucuyla zehirlemekten bitkin, sinirli ve zayıf düşmüş Lan; ve Gont ile savaştan sonra, hastanede susuzluktan ve ateşten kıvranarak, yeşim taşı ve öldürme arzusu ile yarı deli halde uyanan Anden'in kendisi.

Başını salladı. "Yapmayacağım, Hilo-jen. Yeşim beni bir canavara çevirir. Aileye hala minnettarım ve klana sadığım; benden istediğin her şeyi yaparım, yeşil giymek hariç."

Hilo ilk başta cevap vermedi. Anden daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedi ve aralarında sessizlik hakim oldu. Sütun tekrar konuşmaya başladığında, sesi pes etmişti, Anden'in fark ettiği öfke yok olmuştu. Bu öfke, aralarında farklı bir sonun olmasını ne kadar çok istediğinin,

bunu söylemek zorunda kalmayacağını umduğunu fark etti. "Seni Espenia'ya gönderiyorum. Shae tüm hazırlıkları yaptı. Haftaya yola çıkacaksın."

Anden, ilk başta inanamadan bakakaldı. "Espenia mı?"

"Yeşil Kemik olmazsan burada bana bir faydan yok. Marenia'da kalamazsın; Dağ ne zaman harekete geçeceğini karar verirken, sen gece gündüz korunarak sallanan sandalyeler oyup, sahilde deniz kabukları toplayamazsın. Yeşim takmayacaksan, hayatında başka bir şey yapmalısın. Espenia'ya gidip orada eğitim alacaksın."

“Espenia'ya hiç gitmedim,” diye itiraz etti Anden.

“Sen yarı Espeniyansın. O ülkeyi tanımalısın, dilini öğrenmelisin,” dedi Hilo. Anden o kadar şaşırdı ki ilk başta konuşamadı. Hilo hiç onun yabancı kökenine değinmemişti, Andy'nin gerçek bir Kekonese ve Kaul ailesinin tam bir üyesi olmadığını hiç ima etmemişti.

Bu ani değişiklik, belki de her şeyden çok, Anden'i o kadar incitti ki, soğukkanlılığını tamamen kaybetti. "Benden kurtulmak istiyorsun," diye boğuk bir sesle söyledi. "Beni sürgün ediyorsun."

"Lanet olsun, Andy," diye bağırdı Hilo, "son kez söylüyorum: Diz çöküp bana Sütun olarak yeminini tekrar et, sonra yeşim taşını tak ve Yeşil Kemik, bu ailenin bir parçası ol!"

Anden sandalyenin kolçaklarına sıkıca tutundu, çenesi o kadar sıkıydı ki göz çukurlarında basınç hissediyordu. Ağzını açarsa ne çıkacağını bilmiyordu, bu yüzden konuşmadı. Hilo ayağa kalktı. Anden'in sandalyesinin yanına yürüdü ve onun üzerinde durdu, sırtı gergin ve omuzları hafifçe öne eğikti, sanki eğilip kuzenini yakalamak, ona sarılmak ya da incitmek istermiş gibi. Anden gözlerinin arkasında yaşların biriktiğini hissetti. "Lütfen, Hilojen," diye fısıldadı. "Beni oraya gönderme. O insanları ve o ülkeyi nefret ediyorum."

"Oraya gittiğinde sevebilirsin," dedi Hilo. "Yalnız olmayacaksın; klanın bağlantıları var, evden uzaktayken sana bakacaklar. Birkaç yıl sonra seçeneklerin olacak, o zaman konuşuruz."

Reddedebileceğini düşündü. Hilo'ya ikinci kez itaatsizlik edip Marenia'da kalmakta ısrar edebilirdi. Orada tek umudu sıkıcı, rutin bir hayat olsa bile, en azından Kekon'da olurdu, yabancı bir ülkede değil. Ama bunu yaparsa Shae'nin ona daha fazla yardım edemeyeceğinden emindi

O zaman gerçekten aileden uzaklaşmış olacaktı. Kekon klanlar tarafından yönetiliyordu; bir parya olarak geleceği çok parlak değildi. Hilo ona çok yakın dururken, kuzeninin yeşim rengi aurasının kenarlarını hissedebiliyor, sözlerinin ardındaki isteksiz kararlılığı algılayabiliyordu. Hilo kararını vermişti. O, Kaul Sen'in ölümüyle birlikte Kaul ailesinin tartışılmaz son sözü olan Sütun'du.

Anden ayağa kalktı ve ellerini alnına götürerek selam verdi. "Senin dediğin gibi olsun, Kaul-jen." Sesi donuktu. Hilo'ya bir daha bakmaya cesaret edemeden arkasını dönüp çalışma odasından çıktı.

Sersemlemiş bir halde koridordan yürüdü ve Shae'yi giriş holündeki ana merdivenlerin basamaklarında otururken gördü. Karanlıkta tek başına oturmuş, hâlâ iş kıyafetleri içinde, elleri dizlerinin üzerinde, garip görünüyordu. Onu görünce ayağa kalktı. Lambaların aydınlattığı avluda, işçiler artan yemekleri mutfağa taşıyor ve masaları topluyorlardı. Garaj yolundan arabaların ayrıldığını duyabiliyorlardı. "Anden," diye başladı.

"Onunla konuşacağını söylemiştin," diye suçlayarak patladı Anden. "Eve dönmem için bir yol bulacağını söylemiştin. Ama beni Espenia'ya göndermek senin fikrindi, değil mi?"

Shae derin bir nefes verdi. "En iyisi bu olduğuna karar verdik. Orada daha güvende olacaksın, deneyim ve beceri kazanacaksın. Espenia en büyük askeri müttefikimiz ve ticaret ortağımız; orada yaşayıp eğitim görmen uzun vadede senin için bir avantaj olacak. Sonra, geri dönmenin mantıklı olduğu zaman..."

"*Benim* ne istediğimi düşündün mü?" Hilo'nun Weather Man'in ısrarı olmasaydı bunu yapmayacağından artık emindi. "Belki gitmek senin istediğin bir şeydi, ama ben Kekon'dan ayrılmak *istemiyorum*. Espenia ya da Espenian eğitimi umurumda değil. Zaten ders çalışmakta hiç iyi değildim, sadece..." *Sadece yeşim taşı.* Yeşim taşı disiplinlerinde bir dahi idi.

Shae uzanıp elini onun koluna koydu. "Hala gençsin. Henüz başka neler olduğunu bilmiyorsun."

Anden elini çekerek uzaklaştı. "Keşke o gün Gont'la kavgada ölseydim."

Shae elini indirdi. "Öyle söyleme." Cevabı keskin oldu, ama Anden onu üzdüğünü umursamadı. Dönüp evden çıktı. Kuzeninin iki adım attığını duydu, sonra durup onu bırakmıştı.

BÖLÜM 4

Çıkmaz Sokaklar

"Bu çok kötü bir haber," dedi Maik Kehn.

Heaven Awaiting Mezarlığı'nın müdürü yüzünün rengini kaybetti. Boğazında korku dolu bir yutkunma hissetti. "Maik-jen, elbette çelik tabutta yeniden cenaze töreni düzenleyeceğiz. Ceset bozulmamış görünüyor, sadece..."

"Onlar cesedi istemiyorlardı," diye homurdandı Maik. "İstediklerini aldılar." Şüpheleri uyandıran, öldürülen mezarlık görevlisi değil, yanında bulunan ve iki adet çok kirli mezarlık görevlisi üniforması ve şapkası içeren siyah çöp torbasıydı. Bu, mezarlık görevlisinin kazdığı son mezarın, Kaul Seningtun'un mezarının incelenmesine yol açmış ve gevşek bir şekilde yeniden doldurulmuş toprak duvar ile arkasında Kaul Lan'ın hasarlı tabutunun keşfedilmesine neden olmuştu.

"Muhafız sayısını iki katına çıkar," dedi Maik müdüre, "ve kimseye bundan bahsetme. Anladın mı?" Adam şiddetle başını salladı. Horn onu daha fazla tehdit etmeye gerek görmedi; mezarlık, rüşvet alan bir çalışan yüzünden mezar hırsızlarının içeri sızdığının duyulmasını kesinlikle istemezdi. Yönetici, belki kötü şansı uzaklaştırmak için, belki de kulağını kesip Kaul Hilo'ya göndererek Sütun'un tepkisini önlemek için, endişeyle kulak memesini çekiştiriyordu. Kehn, Widow's Park'taki klanın güvenliğini artırmak için zihninde bir not aldı. Sonra iki telefon görüşmesi yaptı.

İlki, klan işleriyle meşgul olacağı için bugün onu göremeyeceğini haber vermek için kız arkadaşına idi. Lina haberi soğukkanlılıkla karşıladı. Nazik ve pratik bir kadındı, sade bir güzelliği vardı, Kehn'in hoşuna giden sağlam ve kıvrımlı bir vücudu vardı ve en önemlisi, Yeşil Kemik değildi. No Peak'in Boynuzu olmak Kehn'in uyanık olduğu saatlerin çoğunu alıyordu; yatak odasında yeşim taşına da ihtiyacı yoktu. Tar'ın ilişkilerinin nasıl yandığını görmüştü. Kehn, kız arkadaşıyla kız kardeşi Wen aracılığıyla tanışmıştı. Lina, Janloon City College'da öğretmendi ve geniş bir aileden geliyordu; kendi hayatı, kariyeri ve arkadaşları vardı, ayrıca onu meşgul edecek küçük yeğenleri

ve yeğenleri vardı, bu yüzden Boynuz'un önceliğinin her zaman klan olması onu fazla kızdırmazdı.

"Beşinci gün büyükannemin sekseninci doğum günü partisine gelebilir misin?" diye sordu Lina telefonda. "Ailem, Horn'un gelmesinden çok memnun olur."

Bazen Kehn, insanların onu her türlü etkinliğe davet etmesini ve onun varlığını klanın ilgisi ve prestijinin bir göstergesi olarak görmesini eğlenceli buluyordu. Çocukken, kimse kötü şöhretli Maik soyadıyla ilişkilendirilmek istemediği için nadiren bir yere davet edilirdi. Maik ailesinin yükselişi, No Peak'te bir masal gibiydi ve hayranlık, kıskançlık ve giderek artan sosyal yükümlülükler doğurmuştu. "Belki," dedi, kesin bir cevap vermeden.

Kehn'in ikinci araması kardeşi içindi.

Tar uzun ve yüksek sesle küfretti, sonra "Ona birlikte söylesek iyi olur" dedi.

Kehn de aynı fikirdeydi; patronuna bu kötü haberi en iyi nasıl vereceğini düşünmeye başlamıştı bile. Hilo-jen önemli haberleri hemen öğrenmek isterdi, ama sorunların çözümü için ne yapıldığına dair bilgi verilmeden haberdar edilmeyi de sevmezdi. Aksi takdirde, devreye girip sorunu kendisi halledebilirdi. Kehn, Pillar'ın klanın askeri işlerine sürekli müdahil olmasını takdir etse de, kendi Fists'leri eskisi gibi doğrudan Hilo-jen'e gitmeye devam ederse Horn olarak komuta etmesi imkansız olurdu. Geçtiğimiz yıl boyunca Kehn, mümkün olduğunca Pillar'ı Horn'un işinden uzak tutmak için daha fazla çaba sarf etmeye başlamıştı.

O öğleden sonra, konuşmaya olumlu bir şekilde başladı. "Bu yıl Akademi'den gelen yeni Parmakları atamayı bitirdim," dedi Kehn. "Çoğunu, Dağ'ın bir şeyler yapmaya daha meyilli olduğu Liman ve Koltuk Altı'na yerleştirdim. Ayrıca kaçakçılık ve parlak mal ticareti ile ilgili sorunlar yaşadığımız Junko ve Demirci'ye de. Terfiler de verdim. Geçen yıl aldığımız Akademi sınıfının yaklaşık yarısı üçüncü veya ikinci rütbeye yükseldi."

Hilo başını salladı ve ayrıntıları sordu, ama gülümsemedi. Kaul Sen'in cenazesinden beri Pillar somurtkan bir haldeydi. Belki de yaşlı adamın vefatı onu gösterdiği kadar rahatsız etmemişti. Ya da Kehn'in Akademi mezunlarından bahsetmesi, Pillar'a gönderilmek zorunda kaldığı kuzeni Anden'i hatırlatmıştı.

İş konuşmalarını bir süre daha sürdürdükten sonra, Kehn ve Tar birbirlerine baktılar. Tar, garsona su bardaklarını doldurması için işaret etti. Hilo tabağındaki son çıtır kalamar köftesini yedi, sonra Maik kardeşlere sabırsızca baktı. "Gergin okul kızları gibi davranmayı bırakın da konuya gelin. Bana neyi söylemediniz?"

Kehn, Kaul ailesinin mezarlığının soyulduğunu açıkladı. Genelde kötü durumlarda bile sakinliğini koruyup olayları olduğu gibi anlatabilirdi, bu yüzden Tar yerine kendisinin konuşması daha iyiydi, her ne kadar bu mesele sonunda kardeşinin başına kalacak olsa da. Kehn konuşurken, Hilo rahatsız edici bir şekilde hareketsiz ve sessiz kaldı. Üçü, Firstday öğleden sonra Twice Lucky restoranında özel bir masada oturuyorlardı, etrafta onları duyacak kimse yoktu, ama Kehn, yemek salonunda Pillar'ın yeşim rengi aurası yağ yangını gibi parıldayan diğer Green Bones'lar olabilir diye etrafına bakınmadan edemedi.

"Widow's Park'ın çevresine adamlar yerleştirdim," dedi Kehn. "Ölen bahçıvanı tanıyan herkesle konuşuyoruz ve bilgi kaynaklarımıza haber veriyoruz. Ayrıntıları vermiyoruz ama onları izlemelerini istiyoruz. Belki Dağ'dan biri Lan-jen'in yeşim taşını ele geçirmek istiyordur."

"Dağ'ın yaptığını inanamıyorum," diye araya girdi Tar. "Hangi Yeşil Kemik bu kadar alçalır? Ya da cesedi ve kullanılmış kılık değiştirme kıyafetlerini neredeyse herkesin görebileceği bir yerde bırakacak kadar beceriksiz olabilir?" Masadaki tabaktan birkaç kavrulmuş fındık aldı. "Dağ bizimle tekrar bir şey başlatmak istiyorsa, bunu yapmanın binlerce yolu var. Ayt kurnaz bir kaltak ve Nau'yu kim bilir, ama ölü bir adamın yeşim taşına dokunmazlar."

Sütun hala tek kelime etmemiş, kıpırdamamıştı. Kehn, "Hırsızlar her kimse, o kadar yeşim taşını karaborsada satmaya kalkışırlarsa, bunu öğreniriz." dedi.

Hilo sonunda konuştu. Sesi ilk başta ürpertici bir şekilde yumuşaktı. "Lan'ın yeşil giysileriyle gömüldüğünü bilen tek kişiler Kaul veya Maik soyadlı kişiler. Onu pusuya çekip öldüren köpek *sikici pislik* hariç. Birkaç kiralık katil, birkaç *önemsiz herif*." Sütun'un sesi bir çığlığa dönüştü ve eli masaya sertçe indi, tabaklar zıpladı. Aurası o kadar şiddetli bir şekilde çalkalandı ki, Maik kardeşler masadan geri çekilme dürtüsüne direnmek zorunda kaldılar. "Onun şehirden çoktan gittiğini ya da

Dağ onu çoktan öldürdüğünü sanıyorduk, ama o hala hayatta. Ve *Lan'ın yeşim taşı onda*."

Maik kardeşler sessiz kaldı. Tar, Pillar'ın gözlerine bakamıyordu. Bir yıl önce, Hilo, Pillarman'a Lan'ın cinayet mahallinde bırakılan makineli tüfeğin kalan sahibini bulma görevini vermişti. Tar, Hilo'nun verdiği diğer görevlerin neredeyse hepsini yerine getirmiş, Dağ'ın No Peak topraklarındaki düzinelerce muhbirini ve yeşim taşı takan suçluları acımasızca ortadan kaldırmıştı, ama klan adaletinin bu özel kısmı yerine getirilmemişti.

"Dağ bu işin arkasında olmayabilir." Hilo, kayınbiraderlerine sert bir bakış attı. "Ama Lan'ın peşine suikastçılar gönderdiler ve o klandan *biri* hırsızın kim olduğunu biliyor. Kiminle karşılaşırsan *karşılaş*, *o pisliği bul*. Bulduğunda bana haber ver."

Maik Tar, Pillar'ın kendisine verdiği göreve yeniden kendini adadı. Lan'ın öldürüldüğü gece, iskelede iki Fullerton makineli tüfek ve bir gencin cesedi bulunmuştu. Birkaç ay önce, uzun süren araştırmaların ardından Tar, ölen gencin Liman'da faaliyet gösteren ve Mudt Jindonon adlı bir Dağ muhbiri tarafından yönetilen bir soygun çetesinin üyesi olduğunu tespit etmişti. Hayatta kalan suikastçının da aynı çetenin üyesi olma ihtimali yüksekti. Sorun, Mudt Jin'in ölmüş olmasıydı; Tar onu geçen yıl öldürmüştü.

Ancak Dağ'da birisi Mudt Jin'e yeşim taşı, parlak ve No Peak bölgesinde suç örgütünün faaliyetlerini sürdürmesini sağlayan bilgileri sağlamıştı. Ölmeden önce Mudt, ismi bilinmeyen bir Yeşil Kemik'in tarifini vermişti. Bu, Gont Asch'a bağlı birkaç adamdan herhangi biri olabilirdi ve Tar'ın şu anda hiçbirine kolayca ulaşması mümkün değildi, ancak Hilo-jen'in ısrarı üzerine, izi bir kez daha takip etmeye karar verdi. Hilo ona iki adam daha vermişti, böylece doğrudan kendisine rapor veren dört Parmak vardı ve kardeşi aracılığıyla No Peak'in daha geniş casus ağını da kullanabilirdi. Tüm bunları hedefine ulaşmak için kullandı.

Başlangıçta Tar, klanın Horn tarafından uzaklaştırılmaya şüpheyle yaklaşmıştı, ancak şimdi bu durumdan memnundu. Pillarman olarak yaptığı işlerin bir kısmı rutin ve idari nitelikteydi, ancak geri kalanı hassas

ve klan için hayati öneme sahipti. Tar, yüzlerce klan üyesini yönetmek ve Hilo-jen'in yerini asla dolduramayacak olan kardeşinin işini yapmadığı için memnundu. Bu rol ona çok daha uygun düşüyordu. Klan hiyerarşisinin katmanlarıyla uğraşmak veya Fener Adamları ya da halkla ilişkilerle uğraşmak zorunda değildi; sadece kendisine güvenen Pillar'a hesap veriyordu.

Kendi bölgesinde bir düşman Green Bone'a pusu kurmak ve onu canlı olarak yakalamak kolay bir iş değildi. Tar operasyonu en küçük ayrıntısına kadar planladı. Hedefi, Commons bölgesinde yaşlı bir annesi olan Seko adında genç bir Dağ Yumruğu'ydu. Dördüncü günün sabahı erken saatlerde Seko'ya sahte bir telefon edildi ve annesinin bakkala giderken kaldırımda bayıldığını ve Temple bölgesindeki Janloon Genel Hastanesi'ne kaldırıldığını söylediler. Seko hemen oraya koştu.

Little Hammer ile Armpit arasındaki yolun kesiştiği noktada, önünü kesen bir inşaat barikatıyla karşılaştı. İki araba onun arabasının arkasına yanaşarak kaçışını engelledi. Adam endişesiyle biraz daha dikkatli olsaydı, pusudekilerin yaklaşmasını fark edebilirdi; ancak o anda tamamen hazırlıksızdı. İlk arabadaki silahlı adamlar, lastiklerine kurşun yağdırdı ve arka camını patlattı. Seko öfkeyle bağırarak arabadan fırladı, barikatın üzerine koştu ve Light'ı havaya kaldırarak barikatın üzerinden atladı, ancak Tar bunu önceden tahmin etmiş ve No Peak'in en yetenekli Deflection ustaları olan iki Green Bones üyesini oraya yerleştirmişti. İkisi birleşik bir dalga oluşturarak Seko'ya havada çarptı ve onu bir oyuncak bebek gibi asfaltın üzerine fırlattı. Fist, çarpmanın şiddetiyle tüm enerjisini tüketmiş, sersemlemiş bir halde yatıyordu. Arabanın torpido gözünden silahını çıkarma şansı olmamıştı, üzerinde ay bıçağı da yoktu, sadece yeşim saplı pençe bıçağı vardı. Onu çekemeden, Tar'ın adamları onu Güç ile yere yapıştırdı ve silahını elinden aldı. Ellerini ve ayaklarını bağladılar, ağzını tıkadılar ve arabalardan birinin bagajına attılar.

Tar, her şeyin bu kadar sorunsuz gitmesinden memnundu. Adamın yakalanması beş dakikadan az sürmüştü. Kehn'in devriyeleri caddenin boşaltıldığından emin olmuştu, bu sayede hiçbir mülke zarar gelmemiş ve yolun kapatılması dışında sivillerin canına zarar gelmemişti. Janlooners, klanların ara sıra şiddet olaylarına alışkındı, ancak geçen yıl yaşanan şiddetli sokak savaşları sabrını taşırmıştı; Pillar, No Peak'in halkın gözündeki itibarının daha fazla zedelenmesini istemezdi.

Tar, bir an için bir telefon kulübesine uğrayıp Hilo-jen'e iyi haberi vermek istedi, ama bunun erken olacağına karar verdi. Paylaşacak önemli bilgiler elde edene kadar bekleyecekti. Ayrıca, sabah trafiğinin yoğunlaşmadan önce yola çıkması gerekiyordu; sokaklar şimdiden bisikletli kuryeler ve teslimat kamyonlarıyla dolmaya başlamıştı. Daha küçük yollardan geçerek Junko semtinin derinliklerine doğru sürdü. Arabanın arkasından boğuk sesler ve çarpma sesleri geliyordu, ama endişelenmedi. Bagaj, Seko'nun iki katı yeşim taşı olan bir adamın gücüyle bile sadece çukur açabilecek kadar sağlam çelikle güçlendirilmişti. Nitekim, kısa bir süre sonra sesler kesildi ve sadece adamın panikle atan kalp atışlarının algısı ve bölmeden yayılan çaresizliğin tiz sesi kaldı.

Esirlerini, elli yıl önce hava saldırısı sığınağı olarak inşa edilmiş, ancak son birkaç aydır boş duran eski bir gece kulübüne götürdüler; burası yıkılarak yerine apartman binası inşa edilecekti. Seko'nun bilekleri zincirlerle bağlanmış ve tavandaki bir destek kirişine bağlanmış bir ipe tutturulmuştu. Kolları başının üzerine çekilmiş, savaş botlarının ayak parmakları yere zar zor değiyordu. Tar adamı inceledi. Seko koyu renkli giysiler giymişti, kulaklarında yeşim taşından yapılmış çiviler ve burnunda yeşim taşından bir yüzük vardı. Kısa, düzgün kesilmiş bir sakalı ve kibirli bir yüzü vardı; bu korkunç durumda bile dudakları gülüşsüz bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Demek sen Maik Tar'sın," dedi Seko. "Kaul Hilo'nun av köpeği."

Tar, Seko'nun burnundaki yeşim yüzüğü ve kulaklarındaki çivileri kopardığında, Seko'nun yüzündeki sırıtış kayboldu. Fist acı içinde bağırdı. Tar, adamlarına kapının yanında durmalarını işaret etti, sonra Seko'nun vücudunun her iki yanındaki en küçük iki kaburgasını kırdı. "Beni duyduysan, bunun sadece bir tanıtım olduğunu bilirsin."

"Annem nerede?" Seko, bambaşka bir sesle hırıltıyla sordu. "O iyi mi?"

"Tabii ki," dedi Tar. "Muhtemelen marketten dönüyordur. Bizi hayvan mı sanıyorsun? No Peak klanında aisho'yu bozmayız. Yeşim taşı olmayan insanları kukla ve alet olarak kullanmayız." Seko'nun ayaklarına tükürdü. "No Peak topraklarında adını hiç kullanmadın ve izlerini iyi sakladın, bu yüzden seni yakalamam biraz zaman aldı. Şimdiye kadar küçük farelerinin çoğunu buldum, ama geri kalanlarını bulmama yardım edeceksin."

"Ne dersem söyle, beni öldüreceksin," dedi Seko.

Tar omuz silkti. "Elbette, ama çabuk ölüp annenin acı çekmesini önlemek istemez misin? Günlerce orada asılı kalıp her şeye ek olarak yeşim yoksunluğu çekmek istemezsin. Ben de bunu görmek istemem. Sen, tasma takıp emrinde koştuğun o parlaklık bağımlılarından değilsin; sen Dağların Yeşil Kemiği'nden birisin, kendine biraz saygın vardır, değil mi?"

Seko'nun başı gergin omuzları arasında sarkmıştı. Başını salladı. "Güzel, artık birbirimizi anlıyoruz, seni sikik korkak." Tar adamın yeşim taşını avucunda yuvarladı. "Durum şu: Dağ, Kaul Lan için hiçbir zaman cevap vermedi. Biri iki suikastçıya onun alışkanlıkları hakkında bilgi verdi, onlara Fullerton makineli tüfekler verdi ve onları Lilac Divine'a gönderdi. Etrafta çok araştırma yaptım ve bunun sen olduğunu anladım."

Bir an sonra Seko başını kaldırmadan tekrar başını salladı. Tar hissettiği heyecanı bastırdı ve "Onlar senin köstebek Mudt Jin için çalışıyorlardı, değil mi?" dedi.

"Onlar lüks çanta ve cüzdan taşıyan tırları soyan iki serseriydi," dedi Seko. "Sadece yeşim taşına düşkün iki çocuk. Onları tehlikeli sanmamıştık."

"Adları neydi?"

"Nereden bileyim?" dedi Seko. "İsimlerini hatırlamıyorum."

Bu, Tar'ın duymak istediği cevap değildi. Seko'nun doğruyu söylediğine dair kötü bir hisse kapıldı, ama adamın iki kaburgasını daha kırdı ve "Bana daha fazlasını versen iyi olur, keçi sikici piç. Yoksa seni tanrılarla tek parça halinde buluşturmaktan vazgeçeceğim." Seko gevşek bir şekilde asılı kalmış, gevşek ağzından sığ nefesler alıp veriyordu ve ipte hafifçe kıvrılıyordu. Tar onu bırakıp dışarı çıktı, adama karanlıkta hafızasını araması için biraz zaman vermek istedi. Bazen insanlar uzun uzun düşündükten sonra daha fazlasını hatırlarlar.

Dışarıda, henüz kahvaltı yapmadığı için, caddeden köşedeki fırına gitti ve bir torba yuvarlak cevizli kek ve bir karton şekerli süt aldı. Junko, tuğla ve gri betondan oluşan, pek çekici olmayan bir sanayi bölgesi idi, ama No Peak burada güçlüydü; dükkanların kapılarına veya pencerelerine beyaz fenerler asılıydı ve sokaktaki insanlar yeşim taşı gördüklerinde selam vererek başlarını eğiyorlardı.

Tar'ın parmakları ve boynunun etrafında. Tar binaya geri döndü ve yiyeceği iki parmağı olan Doun ve Tyin ile paylaştı. Geleneksel olarak, Pillarman klan içinde idari bir görevdi ve Fists veya Fingers'a komuta etmezdi, ancak savaş zamanında Kaul Hilo bu pozisyonda bazı değişiklikler yapmıştı. Tar ve adamlarına No Peak topraklarında düşman ajanlarını bulma ve ortadan kaldırma sorumluluğunu vermişti ve şimdi, Horn'a ek yük getirecek özel görevler için bu küçük ekibi çağırıyordu. Kehn'in örgütüyle karışıklığı en aza indirmek için Tar, Pillar'a adamlarına Parmaklar dışında başka bir isim verilmesini önerecekti, ancak henüz ne olacağına karar vermemişti.

Kek kırıntılarının sonunu avucuna döküyordu ki, algısı aniden sert ve yanlış bir şeyin farkına vararak onu ürküttü. Tar gergin ve endişeli bir şekilde her yöne bakındı, ta ki hissettiği şeyin binanın içinden geldiğini fark edene kadar: çarpıcı bir kalp atışı, kör edici bir acı, bir korku ve zafer patlaması. Tar metal kapıyı açtı ve Seko'nun sarsılarak kanlar içinde yattığını görünce şaşkına döndü. Boynundan siyah gömleğinin önüne kan akıyordu. Tar pençe bıçağını çekip Fist'i tutan ipi kesti; adam bir çuval gibi yere yığıldı, ağzı içgüdüsel olarak hava almaya çalışıyordu, ama gözleri küçümseyen bir parıltıyla parlıyordu. Tar onun üzerine eğildi ve küfürler yağdırdı. Tutsağın hayatının gelgit suyu gibi akıp gittiğini hissedebiliyordu. Kendi enerjisini adamın yarasına yönlendirerek kanamayı durdurmaya çalıştı, ama Kanalize etmek Tar'ın en güçlü disiplini değildi ve birkaç saniye içinde Seko öldü. Hâlâ zincirlerle bağlı, kanlı elleri küçük, düz bir bıçağı sıkıca tutuyordu.

Tar hatasını çok geç anladı. Adamın pençe bıçağını ve yeşim taşını almıştı ve onu savunmasız sanmıştı. Dağ Yumruğu, kararlı bir güç ve irade gösterisiyle ayaklarını ellerine kadar kaldırmayı başarmış ve savaş botlarından birinde saklı olan düz bıçağı çıkarmıştı. Sonra zincirlerin yardımıyla vücudunu yukarı çekmiş ve kendi boğazını kesmişti.

Tar, öfkeden köpürerek cesedi tekmeledi ve ezdi. Sakinleştiğinde, etkilendiğini inkar edemedi. Yeşim taşını kaybetmiş bir savaşçının düşmanlarını alt edip kendi istediği şekilde ölmesi... Seko'nun annesi, bu kadar deneyimsiz bir oğluna sahip olduğu için gurur duymalıydı.

Bu, Tar'ın büyük utanç ve hayal kırıklığı içinde, kalan suikastçıyı ve kayıp yeşim taşını bulma konusunda çıkmaza girdiğini değiştirmiyordu.

Her zamanki gibi Kehn, durum karşısında daha stoik ve soğukkanlıydı. "Tek yapabileceğimiz, tekrar ortaya çıkmasını beklemek," dedi telefonda. "Bu hırsız, çok fazla yeşim taşı çalmış, pervasız bir çocuk gibi görünüyor. O kadar yeşim taşı olan biri uzun süre saklanamaz."

Kardeşinin sağduyulu tavrı Tar'ı biraz rahatlattı, ama bu geçici bir rahatlamaydı; ertesi hafta, Dağ Spearpoint'ten sınırı geçerek Seko'nun intikamını aldı ve Kehn'in adamlarından birini öldürdü, Tyin'i ise iki hafta hastanelik etti. Bir dükkanın vitrini silah ateşiyle hasar gördüğü ve iki sivil Deflections'ın geniş etki alanına girerek yaralandığı için olay manşetlere taşındı. *"Klan Şiddetine Son Görünmüyor"* başlığı, Jollo Plus Mart'ın parçalanmış penceresinin önünde kanlar içinde yatan No Peak Green Bone'un fotoğrafının üzerine basıldı.

BÖLÜM 5

Her Avantaj

Bir yanlış anlaşılma olmalı, Kaul-jen," dedi Bay Enke. Tıknaz, gri saçlı Lantern Man, hoşnutsuz bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı ve sesini saygılı tutmaya özen gösterse de, gür kaşlarının altından Shae'ye diktiği bakışlar öfke doluydu. "Şirketim on yıldan fazla bir süredir Janloon'un önde gelen ticari gayrimenkul geliştiricisidir. Yirmi beş yıldır No Peak'in Lantern Man'i olarak görev yapıyorum ve ailem her zaman klana haraç ödedi. İki oğlum Green Bones; biri, kardeşiniz Horn iken ona takip eden ve şimdi Maik Kehn'e doğrudan bağlı bir Fist. Bu sözleşme, klanla neredeyse hiç ilişkisi olmayan ve hatta tamamen Kekonese olmayan daha küçük bir firmaya nasıl verilebilir?"

"Diğer şirketin teklifi daha düşük maliyetle daha erken tamamlanacağını vaat ediyordu," dedi Shae masasının diğer tarafından. "Klan, uzun süredir hizmet veren Lantern Men'lerin sadakatine ve dostluğuna değer verir, ancak sözleşme liyakate göre verildi."

Bay Enke inanamayan bir şekilde homurdandı. Shae, biraz arkasında ve solunda, Hami Tumashon ve Woon Papidonwa'nın sözlerine rahatsızlık duyarak kıpırdadıklarını hissedebiliyordu. "*Başarıyı* nasıl tanımladığınızı bilmiyorum Kaul-jen," dedi Bay Enke sinirli bir şekilde, "ama soruyorum: Klanın en sadık üyelerinin çıkarlarını gözetmezse klanın varlık nedeni nedir? No Peak klanının dostluğu, bir kağıt parçasındaki güvenilmez rakamlarla bu kadar kolayca bozulabilir mi? Artık Kekonese değil de Espeniyalı mıyız, kendimizi en düşük teklifi verene mi satıyoruz?"

"Hava Adamı'nın izniyle," dedi Hami, sırasını beklemeden ama durumu kontrol altına almak niyetiyle, "belki bir uzlaşma sağlayabiliriz." Shae'nin dudakları sıkılaştı, ama başını salladı ve Hami devam etti. “Bay Enke, klan, Lantern Men'lerin yanı sıra ülkenin çıkarlarını da gözetmek zorundadır; bu konuda hepimiz hemfikiriz. Küçük firmalara başarıya ulaşma şansı verilmeli ve yabancı yatırımlar ülke ekonomisi için iyidir. Bu, No Peak'in size ve ailenizin sadakatine daha az değer verdiği anlamına gelmez. Aslında, şirketinizin ekipman ve personele yatırım yaparak büyümeye devam etmesini umuyoruz

ekipman ve personel yatırımı yaparak büyümeye devam etmesini umuyoruz. Hava Adamı da kabul ederse, sizi desteklemek için haraç ödemelerinde indirim yapmayı görüşebiliriz."

Hami, Shae'ye baktı, o da başını sertçe eğdi. "Mantıklı görünüyor."

Bay Enke bu tavizden pek memnun görünmüyordu, ancak birkaç saniye sessizce düşündükten sonra, "Peki, tamam. Torch klanına çok uzun zamandır güveniyorum, tanrılar onu tanısın, bu talihsiz olayın aramıza girmesine izin verememem." Shae'ye bakışından, *ona* aynı şekilde güvenmediğini açıkça belli ediyordu. "Verdiğiniz daha düşük haraçtan yararlanacağız ve bir dahaki sefere daha ikna edici bir teklif hazırlamak için elimizden geleni yapacağız."

Woon, Lantern Man'in ardından kapıyı kapattıktan sonra Shae, Hami'ye dönerek, "Neden benim söylemeden konuştun? Ona çok erken bir teklifte bulundun" dedi.

"Beni şans getirici usta olarak atadın, fikrimi söylemem için," dedi Hami sertçe ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken. "Şimdi fikrimi söylüyorum: Durumu yanlış yönlendirdin. Enke ailesi klan içinde eski ve nüfuzlu bir ailedir. Kararların için iyi nedenlerin olsa bile, onlara saygısızlık ettin." Bir an durdu ve omzunun üzerinden konuştu. "Şu anda, Kaul-jen, yüz milyon dien tasarruf etmekten çok, Fener Adamlarının desteğine ihtiyacın var." Hami, Shae'nin ofisinin kapısını iterek açtı ve koridordan gelen telefonların çınlaması ve kübik odalardan gelen daktilo sesleri gibi kısa bir gürültü dalgası içeri girdi. Kapı sıkıca kapandı ve adamın gururlu yeşim aurası koridorda kayboldu.

Shae koltuğuna çöktü. Hami haklıydı; Enke'ye karşı savunmacı tavrı ve soğuk konuşması yanlış bir izlenim bırakmış ve Şans Getiren Usta'nın onun yerine devreye girip bir çözüm önermesine neden olmuştu. Yabancı eğitiminin aşırı etkisiyle, deneyimsiz bir Yeşil Kemik klanının Hava Adamı değil, naif bir genç kadın gibi görünmüştü. Finansları anlıyordu, strateji ve siyaseti öğreniyordu, ama klan liderliği sadece No Peak'in geniş kapsamlı işlerini yönetmeyi değil, aynı zamanda halkının uzlaşmaz gibi görünen çıkarlarını ve beklentilerini de yönetmeyi gerektiriyordu. "Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu Shae, kendi sesindeki öfkeyi duyarak.

Woon, ses tonundaki değişikliğe tepki vermedi; geçen bir yıl boyunca çok uzun saatler boyunca birlikte çalışmışlardı, bu yüzden aynı tavrı sürdürmesi zordu.

Hami'ye veya Ship Street'teki ofis kulesindeki diğer herkese davrandığı gibi ona da profesyonel bir tavırla davrandı. Hava Durumu Adamının Gölgesi katlanmış ellerine baktı, sonra boğazını temizledi. "Sadece Lan-jen'in ne yapacağını tahmin edebilirim. Bay Enke'yi ofisine çağırır ve klan içindeki konumunu göz önünde bulundurarak, daha düşük teklifi eşleştirme şansı verirdi. Lantern Man bunu yapamazsa, üzülerek sözleşmeyi diğer geliştiriciye vermek zorunda olduğunu açıklardı, ancak klanın işinin daha rekabetçi hale gelmesi için ne gibi yardımlar sunabileceğini sorardı."

Shae, yağmurla ıslanan pencereden kasvetle dışarıya baktı. Son altı haftayı büyükbabasının yasını tutarak geçirmişti ve kısa bir süre için Lan'ı ne kadar özlediğini neredeyse unutmuştu.

Woon koltuğunda öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Klan büyük, eski bir gemi gibidir; güçlü ama yönlendirmesi zordur, Shae-jen. Değişiklikler ve iyileştirmeler yapmak istediğini biliyorum, ama bunu dikkatli bir şekilde yapmalısın. Belirsizlik dönemlerinde insanlar, her şeyin bekledikleri gibi olacağına dair güvence ararlar. Enke ailesine yaptığın haksızlığı konuşacaklar. Hala Kowi Don'a yaptığın haksızlığı konuşuyorlar."

"Doru'nun yaptığı gibi kayırmacılıkla ofisi yönetmeyeceğim," diye cevapladı Shae, biraz öfkeyle. "Kowi Don, sadece bir meclis üyesinin oğlu olduğu için Şans Getiren olarak işe alınacak nitelikte değildi."

Woon çenesini eğdi. "Sen o koltukta oturuyorsun çünkü sen bir Kaul'sun."

Bunu hiç kin gütmeden, basitçe söyledi, ama Shae bu gerçeği duyunca yüzü buruştu. Ship Street'te kendini kanıtlamak için önünde hâlâ uzun bir yol olduğunu çok iyi biliyordu. Klan geçen yıl yıkımdan kıl payı kurtulmuştu ve sokak savaşları bir tür çıkmaza girmiş olsa da, Mountain daha büyüktü ve mali açıdan daha güçlü konumdaydı. No Peak, emlak ve inşaat gibi bazı sektörlerde hakim durumdaydı, ancak Çokuluslu Savaş'tan sonraki on yıllarda yaşanan konut ve altyapı gelişimi yavaşlamıştı; bu arada, Dağ'ın daha büyük paya sahip olduğu imalat, perakende ve ulaştırma gibi birçok sektör sağlıklı büyümesini sürdürüyordu. No Peak, uzun vadede galip gelmek istiyorsa faaliyetlerini daha agresif bir şekilde genişletmek zorundaydı ve Shae'nin Weather Man olarak attığı her adım, klanın düşmanlarına karşı konumunu iyileştirebilir veya kötüleştirebilirdi. Sesi ve omuzları çöktü. "

Ne kadar küçük olursa olsun, elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız var," diye ısrar etti. "Bu, bazıları insanları üzecek olsa bile, tüm kararlarımı yönlendiren şey."

"Güven de bir avantajdır," dedi Woon.

"Klanın bana güvendiğine inanmıyor musun?"

"Sen çok çalışkan ve zekisin Shae-jen, bunu herkes görebilir," dedi Woon, normalde yumuşak konuşan biri için şaşırtıcı bir şiddetle. "Ve sen bir Kaul'sun. Bu yüzden klan sana bu konularda güveniyor. Ama Fener Adamları klana, klanın kendileri için yapabilecekleri için sadıktır ve son zamanlarda sen kapıları açmak yerine kapatıyorsun."

Shae uzun bir süre sessizce oturdu. Janloon'un üzerinde bahar yağmuruyla dolu kalın bulutlar asılıydı; uzaktan gökyüzü ve deniz aynı düz gri-mavi tonunda, birbirinden ayırt edilemezdi. "Sana minnettarım, Papi-jen." Bunu içtenlikle söylüyordu. Lan öldürülmemiş olsaydı, bu ofiste Hava Adamı olarak oturan kişi Woon olurdu, ama o yorulmak bilmeden Hava Adamı'nın gölgesi, onun baş danışmanı olarak kendini adadı ve hiç acı ya da şikayetini dile getirmedi. Woon olağanüstü kurnaz ya da zeki değildi, güçlü bir kişiliği yoktu, ama Lan gibi o da o kadar kararlı ve güvenilir bir yapıya sahipti ki Shae, onun neden kardeşinin uzun süredir arkadaşı ve yardımcısı olduğunu anlayabiliyordu. Elini onun koluna koydu. "Uzun bir gün oldu. Eve git, beni beklemene gerek yok."

Woon ayağa kalktı, elini kolundan çekti ve Shae, yeşim rengi aurasının ani, bastırılmış bir duygu ile nabzını attığını hissetti. "Benim de işim var," dedi. "İstediğin kadar kal, Kaul-jen; sonra her zamanki gibi seni eve bırakırım." Eski Pillarman, Lan'ın öldürüldüğü akşam onu yalnız bırakmıştı. Onun gölgesi olarak çalıştığı süre boyunca hiç erken eve gitmemişti.

Woon gittikten sonra Shae, masasındaki evrakları birkaç saat daha inceledi. Janloon şehir merkezinin ışıkları yanarken, kararan pencere camlarında yansıyan görüntüsü, gökdelenleri parlak sütunlara dönüştürdü. Telefon çaldı ve o ahizeyi kaldırdı. "Kaul-jen," dedi Ree Turahuo'nun hafif burunlu sesi diğer uçtan, "Hala ofiste olduğunuza sevindim. Hava Durumu Adamları olarak samimi bir konuşma yapabiliriz diye umuyordum."

Shae okuduğu raporu bıraktı; sandalyesini masadan geriye ittiğinde telefon kablosu gerildi. "Ree-jen," dedi sakin ve duygusuz bir sesle. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Gelecek ay, Kekon Jade Alliance yönetim kurulu nihayet yeniden toplanacak ve ulusal yeşim madenciliği faaliyetlerinin yeniden başlatılıp başlatılmayacağına dair hissedar oylaması yapacak," dedi Ree. "No Peak ve küçük klanlar arasındaki müttefikleri nasıl oy kullanmayı planlıyor?"

Shae, "Pillar tüm faktörleri değerlendiriyor. Henüz bir karar vermedi" dedi.

"Hadi ama Kaul-jen," dedi Ree, sesi keskinleşerek, "oyun oynama. Hepimiz biliyoruz ki kardeşin tüm bu konularda senin tavsiyene güveniyor. Kararı veren sensin. Bu gereksiz askıya almayı uzatmayı mı planlıyorsun, yoksa ülkeyi normale döndürmeyi mi?"

"Dağ klanının bir daha güç suistimalinde bulunmaması için tüm önlemler alındıktan sonra madenler yeniden faaliyete geçebilir," dedi Shae. "Kraliyet Konseyi'nin reformlarının yeterli olup olmadığına henüz tam olarak karar veremedim." Diğer Hava Adamının tepkisini görebilmeyi ya da algılayabilmeyi dileyerek kendi kendine gülümsedi. Neredeyse iki yıl önce KJA'nın kayıtlarında keşfettiği mali tutarsızlıklar, Dağ Klanı'nın hükümetin ve diğer Yeşil Kemik klanlarının arkasından gizlice kota aşımı yeşim taşı çıkardığını ortaya çıkarmış ve ulusal bir skandala yol açmıştı. Ayt, kamuoyuna bu durumun ihmal ve operasyonel sorunlardan kaynaklandığını açıklamıştı, ancak kendi klanı içinde bile buna inanan çok az kişi vardı. Kraliyet Konseyi, Kekon Yeşim İttifakı'nın tek bir klanın kontrolüne girmesini önlemek için mülkiyet kısıtlamaları getiren bir yasa çıkardı, yıllık bağımsız denetimler yapılmasını zorunlu kıldı, bir denetim komitesi kurdu ve ülkenin yeşim arzını korumak ve şeffaf yönetimini sağlamak için bir dizi başka önlem aldı. Bu arada, son on sekiz aydır Kekon madenleri atıl durumda kalmıştı. Ulusal hazineye yeni yeşim akışı yoktu; resmi ihracat durmuştu; binlerce Abukei maden işçisi devlet yardımına muhtaç hale gelmişti.

Ree sert bir şekilde, "Oylama geçmezse, mesele kim bilir ne kadar süreyle Kraliyet Konseyi'ne geri dönecek. Önümüzdeki kurak mevsimi kaçıracağız ve ülkenin ekonomisindeki bu korkunç aksaklık bir yıl daha sürecek. İstediğiniz bu mu?" dedi.

"Dağın suçlarından sorumlu tutulmasını istiyorum." Madencilik faaliyetlerinin durdurulması ne kadar uzun sürerse, halk Dağın suçlarını o kadar uzun süre hatırlayacaktı.

Bir duraklama. Ree'nin sesi değişti, kurnaz bir ton aldı. "Espenilere satacak yeşim taşı eninde sonunda bitecek. No Peak'in depolarını ne kadar boşaltmaya gücün var?" Ardından gelen kısa sessizlikte Shae, Ree'nin kendini beğenmiş ifadesini gözünde canlandırabiliyordu. "Evet, elbette kendi rezervlerini sattığını biliyoruz ve bu yüzden yabancılar henüz daha büyük bir olay çıkarmadılar. Kraliyet Konseyi ve Kekon halkı, No Peak'in yeşim taşını doğrudan Espenia Cumhuriyeti'ne satarak mali durumunu güçlendirdiğini öğrenmek isteyecektir."

"Resmi müttefiklerimiz Espenialılar, Dağ'ın düşmanları Ygutanians'a yeşim taşı sattığı gizli sözleşmelerini duymak isteyeceklerdir," diye soğukkanlılıkla cevapladı Shae. "Özellikle de Espenialı askerler, Ygutan tarafından eğitilen ve desteklenen isyancılarla savaşmak için Shotar'a gönderilmişse. Savaşın diğer tarafında Kekonese yeşim taşı takan askerleri görmekten pek hoşnut olmayacaklardır."

"Bu anlamsız bir tartışma, Kaul-jen," diye tersledi Ree. "KJA skandalını uzatmanın No Peak'in yararına olduğunu düşünebilirsin, ama karşılıklı ikilemimizi de düşün. Yeşim tedarikindeki kısıtlama, kaçakçıları cesaretlendirmekten ve şiddet suçlarının oranını artırmaktan başka bir işe yaramadı. Halk kan dökülmesinden ve ekonomik çöküntüden bıkmış durumda; Oortoko'daki krizin yabancı güçler arasında bir savaşa dönüşüp bölgeye yayılmasından endişe ediyorlar. Böyle bir durumda Green Bones'un Kekon'u savunmasını bekliyorlar. Sence bunu yapacağımıza güveniyorlar mı, Kaul-jen?"

Shae cevap vermedi.

"Sen ve ben, dünyayı sadece siyah ve kırmızı gören Fists değiliz," dedi Ree. "Benim Pillar'ım da öyle, ama seninkini bilemem. Ayt-jen, klanlarımız arasında bir toplantı öneriyor. Tüm gerekli garantilerin verileceği bir toplantı."

BÖLÜM 6

Yeni Yeşil

Bero kendini yeni bir adam gibi hissediyordu, her zaman olması gereken adam gibi. Artık teyzesinin dairesinin zemininde yatmak zorunda değildi; artık Forge'da on katlı bir apartmanın üçüncü katında kendi evi vardı. Görünüşü pek iç açıcı değildi; kapısı sarkmıştı, tesisatı eskidi, duvarları inceydi. Komşusu Bayan Waim, bitkisel boğaz pastilleri kokan huysuz bir yaşlı kadındı ve Bero müzik çaldığında veya çok gürültü yaptığında şikayet etmek için kapısını yumrukluyordu. Hiçbiri önemli değildi. Bero her gün öğlen saatlerinde uyandığında banyoya gider ve aynada boynunda asılı duran yeşim taşına bakardı. Omuzlarını dikleştirip başını yana eğerek, farklı açılardan yansımasını inceledi. Bir pençe bıçağı aldı ve elinde tuttu. Gördüğü şey hoşuna gitti. Güç. İktidar. Saygı.

Koluna lastik bir turnike bağladı ve her gün saat gibi, duvardaki takvimde işaretleyerek iki doz

SN1 enjekte eder, bunu duvar takvimine işaretlerdi. Mudt'tan - Mudt Kal değil, onun artık hayatta olmayan babası Mudt Jin'den - bir enjeksiyonu atlamak veya fazladan bir enjeksiyon yapmak ölümcül bir aşırı doza neden olabileceğini duymuştu. Shine beynine ulaştığında, Bero kendini yenilmez hissederdi. Yabancılardan gelen bazı iyi şeyler vardı ve shine de onlardan biriydi. Modern yöntemler varken neden tüm çocukluğunu acımasız bir dövüş okulunda geçirsin ki? Bero'nun damarlarında dolaşan yeşim enerjisi sıcak ve keskin, dünyadaki her şeyden, paradan ve seksten daha iyiydi. İki yıl önce, yeşim taşına sadece birkaç dakika dokunduğunda tattığı lezzet, hiçbir şeydi. O ana kadar tüm hayatı, sonunda uyandığını hissettiği, sıkıcı, renksiz, yarı bilinçli bir rüyaydı. Sokakta yürürken, sanki bir sığır sürüsünün arasında bir kaplan gibi süzülüyormuş gibi hissediyordu.

Akşamları, Coin-wash'ta Rat House adında bir yeraltı eğitim kulübüne giderdi. Burası, yasadışı yeşim taşı sahibi insanların kendi kendilerini eğitmek, SN1'i güvenli bir şekilde enjekte etmek ve kamuya asla gösteremeyecekleri yeşil taşlarını sergilemek için toplandıkları şehirdeki birkaç sığınaktan biriydi. Genellikle Bero, Mudt'u da orada bulur ve ikisi beton bloklar üzerinde Strength

beton bloklarda çalışır ya da tuğla duvara karşı Hafiflik ile koşarlardı. Yetenekleri tutarsızdı; Bero bir gün bir metre yükseğe zıplayabilirken, ertesi gün normalden biraz daha yükseğe zıplayabilirdi. Bu onu hayal kırıklığına uğratırdı ama cesaretini kırmazdı. Hemen iyi olmayı beklemiyordu. Green Bones ile rekabet edebilmek için daha fazla yeşim taşı ve daha fazla antrenman yapması gerekiyordu.

Birkaç saat sonra Bero barda bir içki içer, sonra loş ışıklı oturma alanında çalışmaya başlar ve içki satar. Her hafta ondan içki alan düzenli müşterileri vardır ve iyi para kazanır, bu yüzden başka bir işe girmek zorunda kalmaz. Mudt ise uzak akrabalarının yanına taşınmış ve yaşını yalan söyleyerek bir ayakkabı mağazasında depo görevlisi olarak iş bulmuştur. Rat House'daki çoğu insan, Janloon'un kuzeydoğusundaki düşük gelirli bölgelerden gelen yirmili yaşların başlarında erkeklerdi: Docks, Forge, Coinwash ve Fishtown. Bazıları çete dövmeleri taşıyordu. Bero, diğerlerinin yasadışı yeşim taşı bulundurmanın dışında başka nedenlerle kanunla başı dertte olduğunu düşünüyordu. Birkaç kişi ise gündüzleri normal işleri olan, saygın görünümlü kişilerdi, ancak bir nedenden dolayı yeşil olmak için hayatlarını riske atmaya hazırdılar. Rat House'da kimse resmi bir eğitim almamıştı ve çoğu hiç eğitim almamıştı; Green Bones'un yıllarca süren çabalarıyla geliştirdiği yeşim toleransını korumak için her gün SN1'e ihtiyaçları vardı. Bu da güvenilir bir müşteri tabanı oluşturuyordu.

Bero'nun eğitimsiz algı yeteneği aralıklı olarak çalışıyor gibiydi. Çok uzağa uzanmıyordu, ancak genellikle aynı odadaki diğerlerinin yeşim taşı taktığını anlayabiliyordu, çünkü zihninde farklı bir şekilde parlıyorlardı. Arada sırada birine bakıp, duygularının veya niyetlerinin parıltılarını algılıyordu. Ancak, kulüpte dolaşırken kendisine yöneltilen düşmanca merakı hissetmek için algı yeteneğinde çok fazla beceriye gerek yoktu. Şehirdeyken Bero, yeşim taşını gömleğinin veya ceketinin yakasının altına saklıyor ve onu fark edip soru sorabilecek Green Bones'tan olabildiğince uzak duruyordu, ama Rat House'da insanlar onun taktığı yeşim taşlarının miktarını görebiliyordu. Bir genç çocuğun bu kadar çok yeşim taşını nasıl elde ettiğini merak ediyorlardı.

Asla sormadılar. Rat House'un en önemli kuralı, kimsenin başka birinin yeşim taşını nereden ve nasıl elde ettiğini sormamasıydı. Çalınmış, çöpte bulunmuş, karaborsadan satın alınmış, fark etmezdi — buradaki herkesin ortak noktası, büyük klanların Green Bones üyeleri tarafından yakalanmaları halinde

Yolcu, bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Kendilerine yeni yeşiller diyorlardı.

Bero, parlaklığının yakında tükeneceği gerçeği dışında, dünyasında her şeyin sonunda yoluna girdiğini hissediyordu. Başlangıçta oldukça büyük olan zulası, kullandıkça ve sattıkça azalıyordu. Bir gece, Rat House'da birkaç kez gördüğü bir adam ona işaret etti ve "Hey, sen ve arkadaşın gelin de benimle bir içki içelim. Sana bir iş fikrim var, hoşuna gideceğini düşünüyorum" dedi. Bero, Mudt'u çağırdı ve bir sandalye çekti.

Adamın yüzü dar ve koyu tenliydi, saçları yanları kafasına yapışacak kadar kısa kesilmiş, ortası jöle ile dikleştirilmişti, bu da yüzünü daha da dar gösteriyordu. Kekonese'ye benziyordu ama melez olabilirdi ve yabancı bir aksanla konuşuyordu. Otuz yaşlarında bir adamdı ve adının Soradiyo olduğunu söyledi.

"O ne, bir tür sokak adı mı?" dedi Bero.

"Bir tür gangster ismi," dedi Soradiyo, ifadesiz bir şekilde. Çocuklara değerlendirici bir bakış attı. "Bu kadar yeşim taşı takmaktan korkmuyor musunuz?"

Bero gözlerini kısarak baktı. Karşısındaki adamın yeşim taşı aurası vardı, bunu Bero anlayabilirdi, ama Soradiyo yeşil taşını görünmeyecek şekilde takmıştı. Kim olursa olsun, dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu, Rat House'da bile. "Bu benim yeşim taşım, takacağım," dedi Bero. "Yeşil Kemikler beni yakalarsa, yakalarlar. Herkes bir gün ölecek."

"Bazı Yumruklar'dan daha fazla yeşimimiz var," diye ekledi Mudt sertçe, yanakları kızararak. "Ne kadar sürerse sürsün, herhangi bir Yeşil Kemik'le başa çıkabilene kadar antrenman yapacağım."

Kaderci cesaret, yeni yeşiller arasında yaygındı, ama son zamanlarda bu tür sözler daha az ve daha alçak sesle söyleniyordu. Bero, birkaç yıl önce Rat House'un müdavimlerinin çoğunun Dağ klanının muhbiri olduğunu, yeşim taşlarını Gont Asch'ın emrindeki Yeşil Kemikler tarafından aldıklarını ve No Peak bölgesine ajan yerleştirmek isteyen Gont Asch tarafından korunduklarını duymuştu. Gont'un ölümünden sonra Dağ geri çekilmiş ve No Peak, buldukları

yeni yeşilleri buldukça katletmişti. Kaul ailesi, Mountain klanının ajanlarından ortaya çıkıp yeşim taşlarını teslim eden ve suç ortaklarının isimlerini verenlere af teklif etti. Birçoğu, Maik Tar ve adamları tarafından avlanmaktansa yeşim taşlarını kaybetmeyi ve kafalarını korumayı tercih ederek teklifi kabul etti.

Soradiyo kadehini kaldırdı ve onlara bir şekilde cesaret verici ve aynı zamanda küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. "İnanç, hayallerini gerçekleştirmek için atılan ilk adımdır," dedi.

Bero sabırsızlıkla burnunu çekti. Nedense, bu adamdan hoşlanmasa da onu etkilemek istiyordu. "Peki, bizimle ne konuşmak istiyorsun?"

Soradiyo, başının üstündeki borudan damlayan suyun yolundan çekmek için sandalyesini kenara itti. Rat House'da pencere yoktu; tavan ve duvarlar su lekeleriyle kaplıydı ve sabahın ikisi, üçü olduğunda hava ter ve sigara dumanının kokusuyla dolmuştu. "Ben bir işe alım görevlisiyim," dedi Soradiyo. "İki şeye sahip insanlar arıyorum: yeşim taşı ve ölümden korkmalarını sağlayan beyin bölümünde bir sorun."

"İşi satmak için iyi bir yol," dedi Bero.

Soradiyo keskin bir kahkaha attı. "Rockfish olmak ister misin diye soruyorum." Yeşim kaçakçısı, yani mücevherleri ülke dışına çıkaran türden. "Ücretin para ve parlaklık, sonunda da yeşil. Parlaklık satarak kazanabileceğinden çok daha fazlasını kazanırsın. Çok daha fazlasını."

Bero sordu, "Birisi için mi çalışıyorsun?"

"Ben Ti Pasuiga'nın yeminli adamıyım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Soradiyo, onların onaylayan sessizliği karşısında dişlerini göstererek gülümsedi. Söyledikleri artık abartılı gelmiyordu; en büyük ve en kötü şöhretli yeşim kaçakçılığı çetesiyle bağlantılı olmak, cesur bir adamı muhteşem bir servete ya da onursuz bir ölüme götürebilirdi.

Soradiyo, şekilsiz parmak eklemlerini masanın üstüne vurarak boş boş düşündü. "İşler iyi gidiyor; talep hiç olmadığı kadar fazla ve para akıyor. Ama Abukei'ye güvenmeye devam etmek çok riskli." Yeşim taşına bağışık, aura yaymayan ve aşırı yeşim taşına maruz kalmanın dramatik ve bazen ölümcül etkilerinden muaf olan yerliler, karaborsa yeşim ticaretinde doğal taş kaçakçılarıydı, ancak kolayca tanınırlardı ve sınır çıkışlarında şüpheye maruz kalırlardı. Soradiyo cüzdanını açıp içeceklerin parasını çıkardı. "Neyse ki, bu günlerde yeterince parlaklık varsa, herkes yeşim taşı taşıyabilir.

Hatta Yeşil Kemik olarak bile geçebilirsin." Ayağa kalktı ve ceketini aldı. "Düşünün. Dördüncü günün aynı saatinde buraya geri geleceğim, bu boktan yerden çıkıp büyük köpeklerle oynamak isteyip istemediğinizi bana söyleyebilirsiniz."

Soradiyo gittikten sonra Mudt burnunu omzunun koluna sildi ve "O barukan pisliğine ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan her şey bizde var. Bu yeşim taşını kendimiz bulduk." dedi. Koluna taktığı yeşim manşetlere vurdu. "Burada, herkesi yenebilecek kadar iyi olana kadar antrenman yapabiliriz. Maik'leri yenebilecek kadar iyi."

"Çok konuşuyorsun," diye tersledi Bero ve başka bir içki almak için ayağa kalktı. Ön kollarında bıçak çekerek Çelik çalışması yapan bir masanın önünden geçti. İçlerinden biri bıçak etine saplanınca acı içinde küfretti ve sandalyesinden düştü.

Mudt'un sorunu, Bero'nun düşüncesine göre, çok fazla fikri olmasıydı; ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu. Bero olmasaydı, bu çocuk yeşim taşı ya da parlaklık bile *olmazdı*. Bero mezarlıkta geçireceği geceyi planlamıştı. Yeşim taşı için iki kez *adam öldürmüştü*. Mudt bunu yapmamıştı. Sonuçta o, yeşimi hak etmeyen bir taklitçiydi.

BÖLÜM 7

Hava Durumu Adamının İkna Kabiliyeti

Janloon'un batı ucunda bulunan Jan Royal Üniversitesi, Kekon'un en eski akademik kurumudur ve üç yüz yıllık köklü tarihi boyunca savaş ve işgal dönemlerini atlatmıştır. Shae'nin önünden geçtiği bazı yıpranmış taş binalar, Savaşan Kız Kardeşler döneminin sonunda adanın birleşmesine kadar uzanıyordu. Diğerleri, Yabancı Diller Bölümü binası gibi, çelik, cam ve betondan yapılmış parlak modern yapılar idi. Shae çift kapıdan içeri girip konferans salonunun arkasına kayarak son sırada boş bir koltuğa oturdu. Ders çoktan başlamıştı; Maro tahtaya bir şeyler yazıyordu ve Shae'nin içeri girdiğini fark etmedi, ama sınıfa dönünce gözleri Shae'yi gördü ve dikkatini öğrencilere vermeden önce dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Geçen hafta, Çokuluslu Savaş'ın ardından Tun İmparatorluğu'nun ekonomik ve siyasi çöküşünün, ardından gelen on yıllar süren iç savaş ve reformların, Ygutan'ın Orius kıtasında oluşan iktidar boşluğunu doldurmasına nasıl olanak sağladığını tartıştık. Bu döneminin geri kalanında, Espenia Cumhuriyeti'nin Shotar ve Kekon'a yönelik savaş sonrası politikalarına ve bunların güncel olaylarla doğrudan ilişkisine odaklanacağız."

Shae dersle ilgileniyordu ve Tau Maro ilgi çekici konuşmacıydı: düzenli, bilgili ve konuyla ilgili hevesliydi. Ancak Shae, zihnini önceki gün Ree Tura ile yaptığı telefon görüşmesinden uzaklaştıramıyordu. Saatin bitmesine şaşırdı ve daha iyi dikkatini veremediği için hayal kırıklığına uğradı. Maro, tahtaya kapanış sorusunu yazdı. "Bu haftaki ödeviniz, şu konu hakkında üç sayfa yazmak: Tun ve Ygutan arasında yakın zamanda imzalanan Dostluk ve Karşılıklı Müdahale Etmeme Anlaşması, Kekon'u nasıl etkiler?"

Öğrenciler eşyalarını toplayıp amfiden dağıldıktan sonra Shae koltuğundan kalkıp sınıfın önüne yürüdü. "

Erken gelip dersinizi izlediğim için kusura bakmayın," dedi. "Çok iyi bir öğretmensiniz."

Maro tahtayı silmeyi bitirdi, boş koltuklara göz attıktan sonra eğilip Shae'nin ağzının köşesine bir öpücük kondurdu. Kısa sakalı yanağını gıdıkladı ve beyaz gömleğinin üzerine giydiği kahverengi süet ceketinin yakasına ve omuzlarına yapışan tebeşir tozunun kokusuyla karışık tıraş losyonu kokusu burnuna geldi. "Hiç sorun değil," dedi. "Güzel görünüyorsun. Akşam yemeğine nereye gidiyoruz?"

Bahar yağmurları kampüsün kaldırımlarını temizlemiş, geniş çimleri yeşil ve gür yapmıştı. Üniversite kampüsünden ayrılırken bisikletli öğrenciler yanlarından akın akın geçiyordu. Shae'nin arabası ve şoförü yoktu; Ship Street'teki ofisinden direkt taksiye binmiş, sadece makyajını tazelemek ve blazerini pullu kırmızı bir şal ile değiştirmek için durmuştu. Başka bir taksi çağırmaya başladı, ama Maro, "Beşinci günün bu saatinde metro daha hızlı olur. Sakıncası yok, değil mi?" dedi. Sakıncası olmadığını söyledi.

Metro platformunda durmuş, ders, üniversite kampüsü ve son günlerdeki hava durumu hakkında rahatça konuşurken, Shae iş haftasının gerginliğinin yavaş yavaş azaldığını hissetti. Gözlerini Maro'ya dikti, ilk trenin aşırı kalabalık bir şekilde geçip gitmesini beklerken, onun telaşsız tavırları ona güven veriyordu. Maro'nun kısa sakalı onu gerçek yaşından daha yaşlı ve ciddi gösteriyordu, ama yumuşak bir ağzı, dikkatli gözleri ve büyük, yakışıklı elleri vardı. O, Shae'nin tüm yıl boyunca yaşadığı en hoş sürprizdi. Shae bir ilişki aramıyordu. Bazen Jerald'ı özlemle düşünür ve bir arkadaşlık isterdi, ama No Peak'teki sorumlulukları dışında sosyal bir hayatı yoktu. Büyükbabasının ölümü ve cenazesi, Weather Man'in ofisinde son zamanlarda artan iş yükü nedeniyle Maro'yu bir aydan fazla görmemişti. "Uzun zamandır görüşemedik, özledim," dedi.

Maro başını salladı. "Son zamanlarda senin için kolay olmadığını biliyorum. Seni düşündüm ama ailenin zaten kamuoyunun ilgisinin odağında olduğunu bildiğim için rahatsız etmek istemedim." Tereddüt etti, sonra elini Shae'nin eline koydu ve sıktı. "Bu gece kaçabildiğine sevindim."

North Sotto'da, Shae'nin Janloon'a ilk taşındığında yaşadığı daireye çok uzak olmayan, lüks bir restoran olan Golyaani Kitchen'a gittiler. Shae, Maro'yu bir süredir buraya götürmek istiyordu.

. Garson onları köşedeki bir masaya götürdü. Shae bir kokteyl sipariş etti, Maro ise orta kalitede bir Shotarian viski ve bir bardak su istedi. "Ee, bu aralar nasılsın?" diye sordu.

"Eskiden olduğumdan daha iyiyim. Büyükbabamı özlüyorum... ama hayatının son yılında pek kendisi değildi. Eskiden çok güçlü bir adamdı." Shae kokteylini düşünceli bir şekilde karıştırdı. "Onun öbür dünyada babam ve kardeşimle birlikte Dönüş'ü beklediğini ve şimdi hepsinin çok daha mutlu ve huzurlu olduğunu düşünmek istiyorum." Hafif bir akşamda melankolik olmamaya kararlıydı, içkisini uzun bir yudum almak için durakladı. Masayı aşarak Maro'nun büyük elini tuttu; yeşim rengi aurası, ilginç kırışıklıklarla dolu, dokunması hoş, hafif bir battaniye gibiydi. "İşler nasıl?"

"Her zamanki gibi," diye cevapladı Maro, konuyu değiştirmesine izin vererek. "Bu dönem üç ders veriyorum. Hala yurtdışı eğitim gezilerim için fon bulmaya çalışıyorum. Akademideki bürokrasi beni hiç şaşırtmayı bırakmıyor." Acı bir iç çekiş. "Shotar'daki olaylar haberlerde çok yer aldığı için son zamanlarda Wisdom Hall'a da sık sık çağrılıyorum."

Shae, altı ay önce Kaul Dushuron Akademisi mezunlar etkinliğinde Maro ile ilk tanıştığında, onun değerli bir tanıdık olacağına hemen karar vermişti. Hava Durumu Uzmanı olarak, uluslararası ilişkiler ve ticaret konusunda güncel bilgilere sahip olması gerekiyordu. Otuz üç yaşındaki Tau Marosun, Jan Royal Üniversitesi Yurtdışı Çalışmaları Bölümü'nün en genç öğretim üyelerinden biriydi ve Kraliyet Konseyi'nin siyasi danışmanıydı. Başarılı genç profesörün çekici olması dikkat çekiciydi, ancak bu ikincil bir önemi vardı. Shae, profesyonel bir ilişki kurmak ve Maro'nun bu alandaki uzman ağından yeni isimler öğrenmek umuduyla, birkaç hafta sonra Maro'yu akşam yemeğine davet etti. Akademik uzmanlık alanlarıyla başlayan sohbetleri, kısa sürede Janloon'un restoranlarından yabancı filmlere ve ucuz seyahatlere kadar her konuya uzandı.

Sonra Maro utangaç bir şekilde onu tekrar görebilir mi diye sordu.

Golyaani Kitchen, geniş ve çeşitli bir içecek menüsünün yanı sıra lüks geleneksel Tuni yemekleri sunuyordu ve Beşinci Gün akşamı, çevredeki masalar Kuzey Sotto bölgesinde yaşayan genç profesyonellerle doluydu. Asılı pot lambalar, şık tuğla ocakları, siyah masa tablaları ve kurutulmuş baharatlarla dolu dekoratif rustik şişelerin bulunduğu rafları aydınlatıyordu.

Yemekleri geldi: füme ciğer sosisi, baharatlı patlıcan yahnisi ve kil kapta pişmiş bıldırcın. Shae, Maro'nun yemekleri beğenerek hayranlık dolu sözler söylemesi ve seçimlerini övmesi üzerine çok sevindi. Maro'nun patlıcan yahnisini ikisinin tabağına koymasını izledi. Maro her şeyi belli bir incelikle yapıyordu: ders başlamadan önce dersin ana konularını özetliyor, konuşmadan önce duraksıyor, viski içmeden önce kokusunu kokluyordu. Jerald'a hiç benzemiyordu. Shae'nin önceki erkek arkadaşı atletik ve coşkulu, yatakta enerjik, komik, çekici, ama sonuçta sığ ve duyarsız bir genç Espenli subaydı. Maro zeki ve fikirliydi, ama gösterişten uzak, düşünceli sohbetleri ve yeni deneyimleri değer veriyordu. Ayrıca Shae'nin alışık olduğu çoğu Green Bone erkeğinden de farklıydı; sol kulağına iki yeşim taşı küpe takmıştı, ama klan içinde hiçbir zaman Finger olmamıştı. Aslında, klan işlerine pek ilgisi yoktu, sadece Shae için önemli olan ve ulusal politika ve dünya meseleleriyle ilgili olanları sorardı.

"Kraliyet Konseyi sana ne soruyor?" diye sordu Shae.

"Tam da öğrencilerime sorduğum türden bir soru," dedi Maro, biraz ironik bir tonla. "Ama üç sayfalık bir rapordan çok daha ayrıntılı." Shae, dersin sonunda tahtaya yazdığı soruyu hatırladı: *Tun ve Ygutan arasında imzalanan Dostluk ve Karşılıklı Müdahale Etmeme Anlaşması'nın Kekon'u nasıl etkileyecektir?*

"Peki, kendi kompozisyon soruna nasıl cevap verirdin?" diye sordu.

Maro bir parça bıldırcın eti ısırdı, çiğnedi ve yuttuktan sonra cevap verdi. "Kekon'un eşi görülmemiş bir zor durumda kalacağını söyleyebilirim. Tun-Ygutan anlaşması şaşırtıcı değil. Tun'un Ygutan'a karşı çıkacak kadar kendi sorunu yok ve Ygutanians, Origas Körfezi'nin tamamını kontrol altına almaya odaklanabilmek için en büyük sınırlarını rahatsız etmemekten memnunlar. Bu, Shotar ve Espenia için kesinlikle kabul edilemez. ROE, bölgeye ve özellikle Kekon'a daha fazla askeri kaynak ayırmak zorunda kalacak."

Shae başını salladı. "Espenosphere ile Ygut Koalisyonu arasında kalacağız." Kekon, Espenia Cumhuriyeti ile resmi olarak ittifak halindeydi ve Euman Adası'nda bölgedeki en büyük Espenian deniz üssüne ev sahipliği yapıyordu. Ancak Kekonese halkı, Espenianlara diğer yabancılardan daha fazla ilgi göstermiyordu. Coğrafi olarak Orius kıtasına

ve Shotar ile o kadar uzun süredir düşmanlık içindeydiler ki, sırf ROE ile ittifakları olduğu için iki ülkenin aynı tarafta olacağını hayal etmek zordu. Shae'nin aklı, Ree Tura ile yaptığı can sıkıcı konuşmaya geri döndü. Kekon dışındaki dünya, Yeşil Kemik klanları arasındaki kan davasını bile rayından çıkaran güçler uyguluyordu.

"Bu siyasi açıdan gergin bir durum," diye kabul etti Maro, "ama belki de ülkemizin dünya sahnesinde daha büyük bir rol oynaması için bir fırsat." İçkisini bir yudum aldı; bardağı masaya koyarken, "Tarihimizin çoğu boyunca, bizler izole, kabileci ve izolasyonist bir ada halkıydık, güvenliğimizi yeşim taşına ve Yeşil Kemiklere emanet etmiştik. Ama tüm bunlar değişiyor. Yeşim taşı dünyayı kapımıza getirdi ve şimdi biz de o dünyanın bir parçası olmak zorundayız," dedi.

Shae, şu anda Espenia'da olan kuzenini düşündü. Hilo'yu Anden'i yurtdışına okumaya göndermeye ikna ederek doğru şeyi yaptığından emindi. No Peak, Kekon dışında yaşamış ve çalışmış, Maro'nun bahsettiği hızla değişen dünyayı anlayan daha fazla insana ihtiyaç duyuyordu. Ancak Anden ona inanmamış, hatta onu suçlamıştı. Shae yemeğini bırakıp Maro'ya baktı. "Merak etmeden duramıyorum," dedi gülümseyerek, "Kaul Du Akademisi gibi katı bir Yeşil Kemik klanının kurumundan mezun olan biri nasıl yabancı diller profesörü olabilir?"

Maro eğilerek yüzünü buruşturdu. "Neredeyse başaramıyordum," itiraf etti. "Mezun olmayı yani. Yeşim disiplinleriyle uğraşıyordum ve beşinci sınıfta bırakmak istedim, ama bu bir seçenek değildi. Ailemdeki tek erkek çocuğum." Kekonese halkı arasında, saygın ailelerin her birinde yeşim taşı olduğu inancı yaygındı. Tek oğlan çocuğunun savaş eğitimi alması ve yeşil giymesi beklenirdi. Maro düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, sonra bardağındaki viskiyi bitirdi. "Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu eğitimi aldığım için mutluyum. Bu sayede daha güçlü bir insan oldum. Ama o zamanlar çok zordu. Neyse ki akademik notlarım beni kurtardı, ama ben asla Yeşil Kemik olmak için yaratılmamışım. Birinci sırada mezun olan bazı insanlar gibi değilim." Shae'ye dirseğiyle şakacı bir şekilde dürttü. "Seni o zamanlardan hatırlıyorum. Sen birinci sınıfa başladığında ben dördüncü sınıftaydım. Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Shae bunu itiraf etmekten utandı. "Önemli değil, bilmeni beklemiyordum," dedi Maro. "Ben kitap kurduydum ve o zamanlar pek dikkat çekmezdim. Ama herkes seni tanırdı. Sen ve kardeşin aynı sınıftaydınız, seni fark etmemek imkansızdı."

"Beni on yaşındaki halimle hatırlaman beni çok utandırıyor."

Maro güldü; sesi şaşırtıcı derecede zengin ve hoştu. "Beni Akademi'nin en alt basamaklarında bulunan beceriksiz bir genç olarak hatırlamadığın için rahatladım, yoksa şimdi benimle akşam yemeği yemenin imkanı olmazdı. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum, ama... Bence sen harikasın." Maro'nun yüzü kızardı ve dikkatini kısa bir süre peçeteyi düzeltmeye verdi. "Güzel ve zekisin, ileri görüşlü ve açık fikirli. No Peak'in Hava Adamı olman harika bir şey. Benim gibi herkes değişimden bahsedebilir, ama sen bunu gerçekten gerçekleştirebilirsin."

Shae nasıl cevap vereceğini bilemedi. Maro'nun sözleri göğsünü ısıttı, ama onun bu kadar samimi güvenini hak ettiğinden emin değildi. Klanlar hâlâ savaş halindeydi, KJA askıya alınmıştı, kaçakçılık artıyordu. Oortokon krizi Espenia ve Ygutan'ı da içine çekiyordu ve Maro'nun da dediği gibi, Kekon büyük güçler arasındaki herhangi bir bölgesel çatışmadan mutlaka etkilenecekti. Klan ve ülkeye yönelik bu kadar çok tehditle başa çıkmaya hazır hissetmiyordu ve aldığı kararlar şimdiden ona düşmanlar edinmişti. "O kadar basit değil. Klan, yönlendirmesi zor, büyük ve eski bir gemi." Shae, dün Woon'un kendisine söylediği sözleri tekrar ettiğini duydu. "Hava Adamı olsam bile, yeterince fark yaratabileceğimden emin değilim."

Maro çenesini aşağı eğdi, kaşlarını şüpheci bir ifadeyle kaldırdı. Shae, onun bu ifadeyi, dönem ödevlerini geç teslim eden öğrencilere kullandığını hayal etti. "Büyükbaban, tanrılar onu rahmetiyle kutsasın, Çokuluslu Savaş'tan sonra ülkenin açılmasına ve refaha kavuşmasına yardım etti. Yeşil Kemik klanları Kekonese kültürünün en geleneksel kurumları olabilir, ama ilerleme daha önce de onlardan çıkmıştı." Shae'nin iki elini kendi ellerine aldı ve ona o kadar ciddi bir şekilde baktı ki, Shae yüzü kızarmadan onun gözlerine bakamadı. "Akademide sınıfının en küçüğüydün, ama sıralamada herkesi, hatta kendi ağabeyini bile geçtin. İnsanlar, şu anda onun kadar klanı yönettiğini söylüyorlar. Sen bu rol için doğdun ve yetiştirildin. Eğer sen değil de kim fark yaratabilir ki?

"Sen mi?" Bir konu hakkında güçlü fikirleri olduğunda, Maro inkar edilemez bir şekilde ikna edici bir hatipti ve son zamanlarda kendini sorgulama dönemine girmiş olmasına rağmen, Shae gülümsemeden edemedi ve onun söylediklerinin hepsine inanmak istedi. Garson bitmiş tabakları kaldırırken, Lantern Man şef ve Golyaani Kitchen'ın sahibi mutfaktan çıkıp masalarına gelerek saygısını sundu. Kısa boylu, yuvarlak yüzlü bir Tuni kadınıydı ve Kekonese'yi kusursuz bir şekilde konuştuğundan Janloon'da doğmuş veya büyümüş olmalıydı. "Kaul-jen," dedi, ellerini alnına götürerek derin bir selam verdi, "mütevazı mekanımızda size hizmet etmek bir onurdur. Yemekler beğendiniz mi?" Shae, yemeğin muhteşem olduğunu söyledi. Maro hesabı ödemek için cüzdanını çıkardı ama hemen uyarıldı: "Hayır, hayır, ücret yok; siz Hava Adamının misafirlerisiniz."
ve biz sadık bir No Peak müşterisiyiz."

Shae kalkmak için ayağa kalktı, ama Maro oturmaya devam etti. "Ödemeyi ısrarla yapmak istiyorum," dedi, restoranın sahibine değil, Shae'ye bakarak. "Ben klanın bir üyesi değilim, bu yüzden restoran bana hiçbir şey borçlu değil, ve her hafta herhangi bir gün ücretsiz olarak birçok yerde yemek yiyebileceğini bilsem de, sana akşam yemeğini ısmarlamak istiyorum. Küçük bir şey, ama lütfen yemeğin parasını ben ödeyeyim."

Restoranın sahibi, tereddüt eden Shae'ye şüpheyle baktı. Bu cesur, ama garip jesti kabul ederse, Golyaani Kitchen'a No Peak'in Hava Adamı olarak değil, Maro'nun arkadaşı olarak, bir klan işine misafir olarak gelmiş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Zaten klanın dedikoducu çevrelerinde dolaşmaya başlayacak söylentileri ve soruları hayal edebiliyordu.

Ancak Maro'nun isteğinde, ona kur yapma hareketlerini yapma konusunda içten ve samimi bir istek vardı, bu da onu reddedemez hale getirdi. Golyaani Kitchen'ın sahibi Lantern Man'e başını salladı ve randevusuna gülümsedi, arkasını dönüp onun hesabı ödemesine izin verdi. "Teşekkürler, Maro."

Dışarıda, beton, muson mevsimine özgü tipik kuzey yağmuruyla nemliydi, ancak nem, smog'u temizlemiş ve Janloon alışılmadık bir şekilde taze kokuyordu. Kol kola kaldırımda yürürken sohbet ettiler. Shae, eski mahallesi hakkında nostaljik bir şekilde küçük ayrıntıları gösterdi: penceresinde papağan olan kitapçı, kağıt külahta tatlı kavrulmuş fındık satan yemek tezgahı, taşındığından beri ortaya çıkan yeni neon sinema tabelaları. Bir plak dükkanının penceresinin önünde durdular

ve Shae, Espenian film müzikallerinden seçilmiş vinil plakları görünce çok etkilendi. Bunların birçoğunu Windton'da öğrenciyken izlemişti. Bu filmleri çok sevmişti; kostümler ve gülünç melodramlarla doluydu.

Maro kolunu beline doladı. Bu dokunuşu, kalçalarına uygulanan yumuşak baskıyı sevdi. "Senin beklediğim gibi biri olmadığını söylemiş miydim?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Shae, Maro'nun yanına yaslandı. Maro'nun akşam yemeğini ödemesi, onun gardını düşürmüştü; içki, yemek ve arkadaşlığının etkisiyle kendini sıcak hissediyordu. Uzun zamandır bu kadar keyifli bir akşam geçirmiş ve klan savaşları ve işlerinden bu kadar hoş bir şekilde uzaklaşmamıştı.

"İnsanlar Kaul adını duyduklarında, *savaş kahramanı*, *yeşim taşının dahisi* ya da *büyük Yeşil Kemik klanının varisi gibi* şeyler düşünürler," dedi Maro. "*Aptal romantik müzikallerin utanmaz hayranı* değil."

"Aptal romantik müzikallerin nesi yanlış?" diye itiraz etti Shae. "Tabii ki yok," dedi Maro alaycı bir ciddiyetle. "Seninle

seninle tartışmayacağım. Küçük parmağınla beni öldürebilecekken olmaz."

"Neden bunu yapıp bu güzel akşamı mahvedeyim ki?" diye alay etti.

Maro'nun gülümsemesi kayboldu ve ifadesi tereddütlü hale geldi. Aralarındaki şakalaşma iyi niyetliydi, ancak yine de aralarındaki kaçınılmaz farkı ortaya çıkarmıştı. Sokakta yürümeye devam ederken, Maro rahatsız edici bir sessizlik içine girdi. "Sana bir sır verebilir miyim?" diye sordu. Shae başını sallayınca, itiraf etti: "Hiç düelloya girmedim. Bir keresinde aptalca bir sarhoş kavgası yüzünden meydan okundum, ama ertelemek ve ertesi gün gitmemek için bir yol buldum. Bu yüzden Akademi'den mezun olduğumda aldığım yeşil rütbenin aynısını taşıyorum." Maro kaldırımda durdu ve ona döndü, yüzü sokak lambasının gölgesinde kalmıştı, ifadesi belirsizdi. "Kendimi korkak olarak görmüyorum, ama... klan sadakatine bağlı biri değilim ve yeşim kazanmak benim için hiç önemli olmadı."

Shae'nin kardeşlerinden biri adil bir düellodan kaçmış olsaydı, büyükbabaları onları bu utançtan dolayı kırbaçlardı. Tabii ki, buna hiç gerek kalmamıştı; Hilo, gereksiz düellolara neden olduğu için dövülme ihtimali daha yüksekti. Dünyanın diğer bölgelerinde

düello (eğer iki adamın bir tarlada birbirlerine tabanca ateşlemesi düello olarak adlandırılabilirse) çoktan modası geçmiş ya da yasaklanmıştı, ama Kekon'da yarışmaları kazanmak hala yeşim kazanmanın en prestijli yoluydu ve yeşim sosyal statüyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı. Düello, Yeşil Kemikli bir erkekten beklenen bir şeydi ve Yeşil Kemikli olmayanlar arasında bile anlaşmazlıkları çözmenin yaygın bir yoluydu.

"Senin gibi yeşil bir kadına, üstelik bir *Kaul'a* aşık olacağımı hiç beklemiyordum. Erkeklerin yeşim taşı takmasının en az yarısı kadınları etkilemek için olduğunu düşünüyorum ve bu konuda hiç şansım olmadığı ortada." Maro yumuşak, alaycı bir kahkaha attı. Bir adım yaklaşarak aralarındaki mesafeyi daralttı ve yüzünü eğdi. "Ama ben aşık oldum. Sana aşık oldum. Senin ailenin kabul edeceği türde bir insan olmadığımı bilsem de."

Shae, Yeşil Kemik'in yeşim taşını kazanmak veya korumak için hiç savaşmadığını itiraf etmesine Hilo'nun vereceği tepkiyi hayal etti: şüphe, şaşkınlık, küçümseme... Ve Maro'ya karşı ani bir gurur ve koruma duygusu sardı. "Bence kendine karşı dürüst olmak korkaklığın tam tersidir," dedi. Öne eğildi ve onu öptü.

Ağızlarının sıcaklığı çarpıştı. Shae, Maro'nun yeşim taşının hoş bir sürprizle dalgalandığını ve ardından kıvılcım saçan bir şehvetle titrediğini hissederek titredi. Karşılık veren arzu yükseldi ve Shae'nin göbeğini çekerek, şaşırtıcı derecede güçlü ve ısrarcı bir şekilde onu sardı. Bir erkeği yatağa atalı uzun zaman olmuştu, Jerald'dan ayrılıp iki yıl önce Kekon'a döndüğünden beri. Maro'nun ceketinin yakalarını kavradı ve ayak parmaklarının ucuna yükseldi, onu daha sert, daha ısrarla öptü. Maro bir elini başının arkasına doladı, parmakları saçlarına dolandı ve diğer kolunu beline dolayarak vücudunu kendine çekti. Aralarında bir heyecan uyandı.

Shae, birdenbire görülme endişesiyle çekildi ve nefesini tutarak geri çekildi. Burada, No Peak bölgesinde, klanın parmakları ve muhbirleri her zaman yakındaydı; gece yarısına kadar, Hava Adamı'nın sokak köşesinde yabancı bir adamla öpüştüğü haberi Hilo'ya ulaşabilirdi. "Bir taksi," diye fısıldadı acilen ve en yakın taksiyi çağırmak için kaldırıma çıktı.

Taksinin arka koltuğunda bacaklarını onun bacaklarının üzerine attı ve Maro başını ona doğru eğdi; ağzı hevesle çenesinden kulağına doğru hareket etti. "Senin evine gitmek ister misin?" Hava Adamı'nın evi hala tadilattaydı ve Shae, Maro'yu ana eve götürmek istemiyordu, çünkü

kardeşiyle tanıştırmak zorunda kalabileceği ana eve götürmek istemiyordu. "Hayır," dedi, ellerini ceketinin altına kaydırarak sırtındaki sıcaklığı ve kaslarını hissetti. "Senin evine gidelim."

Maro, sanat atölyeleri, antika dükkanları ve dövme salonlarının bulunduğu, ara sıra yeni restoranların serpiştirildiği ve infill konutlarla desteklenmiş Sotto Village'ın tarihi bir bölgesinde, dört katlı bir apartmanın dairesinde yaşıyordu. Taksi onları binanın önünde indirdi ve birbirlerine tutunarak merdivenleri koştular. Merdiven sahanlığında tekrar öpüşmeye başladılar. Maro, ofis anahtarını apartman kapısına iki kez sokmaya çalıştıktan sonra küfretti, güldü ve sonunda içeri girebildi. Dairenin içi geniş ve beklediği kadar dağınık değildi, açıkça entelektüel bir bekârın eviydi, dekorasyonsuz ama kitap, dergi ve video kasetlerle dolu raflarla doluydu. Shae, bir göz atmaktan öteye dikkatini vermedi; tek yatak odasına sendeleyerek girdiler ve birbirlerinin kıyafetlerini çıkarıp yere attılar. Bir elini Maro'nun sırtına bastırdı, diğer eliyle testislerini avuçladı. Nipelleri Maro'nun göğsüne sürtündü; yoğun hassasiyetine sahip cildine değen saçlarının hafif kaşıntısı, yeşim rengi auralarının nabzı gibi onu titretti, vücut ısıları birbirine karışarak birleşti.

Yatağa doğru çöktüler. Shae, Maro'nun elini bacaklarının arasına itti, onu okşadı ve sevdi, sonra aşağı kayarak onu ağzına aldı. Tadı güzeldi — temiz, ama tarif edilemez bir erkek kokusu vardı. Maro nefes nefese kalıp itmeye başladığında, Shae geri çekildi. "Senin..." diye başladı, ama Maro ona o kadar hızlı bir prezervatif uzattı ki, Shae kahkahayı tutamadı. Paketi açıp prezervatifi Maro'nun üzerine açtı ve onun beklentiyle titrediğini hissetti.

"Önce ağzınla beni tahrik et," diye fısıldadı ve omuzlarını kalçalarına doğru bastırdı. O da hevesle ve ustalıkla işe koyuldu ve Shae vücudundaki her kasın gerginlikten patlamak üzere olduğunu hissettiğinde, bacaklarını açarak onu davet etti. O içine girdiğinde yüksek sesle inledi ve cesaret vermek için kalçalarını tuttu. O, bu lezzetli tırmanışı uzatmak için kendini tutmaya çalıştı, ama birkaç sert itme onu uçurumun kenarına sürükledi, kasılmalar ve titremelerle sarsıldı, bacakları beline kilitlendi, orgazm dalgaları onu ve Maro'yu sararken, Maro'yu vahşi bir coşkuya sürükledi. Birkaç dakika içinde, zirveye ulaştığında yeşim rengi aurası yükseldi. Maro başını geriye atarak çığlık attı, sırtı onun üzerinde kavis çizdi.

Birlikte yere yığıldılar. Maro omzunu öptü ve yanına yuvarlandı, kollarını ona doladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı boynunun kıvrımına, nefesi cildinde sıcak sıcak hissediliyordu.

Ertesi sabah uyandığında Shae tamamen uyanık ve zihni açık hissediyordu, sanki seks uzun zamandır beklenen bir temizlik fırtınası gibi vücudunu süpürmüş gibiydi. Maro hâlâ uyuyordu. Çarşafların üzerinde uzanmış uzun vücuduna bakarken, onun ne kadar güzel bir manzara olduğunu ama aynı zamanda ne kadar çıplak olduğunu fark etti. Yeşim taşından yapılmış kolye, bilezikler, küpeler ve halhalıyla onun yanında yatarken, neredeyse uygunsuz bir şekilde fazla giyinmiş gibi hissetti. Onları çıkarmak hiç aklına gelmemişti.

Olduğu yerde kalmayı, uyumayı, tekrar sevişmeyi, Sotto Köyü'ne brunch için çıkmayı düşündü. Bunun yerine, gizlice kalktı, banyodan bir havlu alıp kendini sildi, sonra dağınık kıyafetlerini toplayıp giydi. Maro'nun odasındaki perdelerin arasından sızan loş güneş ışığı, önceki gece fark etmediği şeyleri ortaya çıkardı. Duvarlarda seyahat fotoğrafları ve antika harita baskıları vardı. Pencere pervazında güneşlenen turuncu bir kedi. Komodinin üzerinde, belki altı ve dört yaşlarında iki küçük kızın çerçeveli bir fotoğrafı.

"Yeğenlerim," dedi Maro, arkasındaki yataktan uykulu bir sesle, kendi kendine sorduğu soruyu cevapladı. "Ama bu geçen seneden bir fotoğraf. Daha yeni fotoğraflar da var ama çerçeveletmedim."

Shae yatağın kenarına oturdu ve elini bacağına koydu. "Harika vakit geçirdim."

Maro elini uzattı ve Shae'nin bileğini tuttu. "Bu kadar erken gitmek zorunda mısın?"

Shae başını salladı ve isteksizce ayağa kalktı. "Sütunu sallamam lazım."

Shae, Kaul evinin arkasındaki eğitim salonunda, Usta Aido ile sabah antrenmanını bitiren kardeşini buldu. Kapıyı açmadan önce kalp atışlarını, nefesini ve eforunu algılayabiliyordu. Gözleri sıkıca bağlı ve sadece algılama duyularına güvenerek, Hilo zikzaklar çizip kılıç sallıyordu. Elindeki pençe bıçağı, Aido'nun gövdesini, kollarını, ve boynunu koruyan sert deri koruyucuları keserken bulanık bir görüntü oluşturuyordu. Aido'nun

gri saçlı bir adam için şaşırtıcı derecede hızlıydı, kendi bıçağı Hilo'nun Çelik'ini test etmek için ara sıra fırlıyordu.

Aido, yıllar önce Wie Lon Tapınak Okulu'nda öğretim görevlisiydi, ancak büyük ustayla kişisel bir anlaşmazlık yaşadıktan sonra okulu bırakıp yeşim disiplinlerinde özel eğitmen olmuştu. Yeşim takan doktorlar gibi, öğretmenler de herhangi bir klana bağlı değildi; Aido eskiden her iki büyük klanda da Yeşil Kemikler'e eğitim verirdi, ancak son zamanlarda olası çıkar çatışmalarını önlemek için müşteri tabanını çoğunlukla No Peak'in üst kademeleriyle sınırlamıştı. Eğitmenlik iyi bir geçim kaynağıydı; klanın Horn tarafında ilerlemek isteyen Green Bones, mezun olduktan sonra yeteneklerini geliştirmeye devam etmek için cömert ücretler ödüyordu ve güçlü savaşçı olma hırsı olmayanlara bile, zayıf ve yavaş kalıp başkalarının hedefi haline gelmemek için en azından yeteneklerini korumaya özen göstermeleri tavsiye ediliyordu. Yeşim ustalıkta geriye kaymak, kilo almak kadar kolaydı; yavaş ve sinsice.

Tezgahın üzerindeki mutfak zamanlayıcısı çaldı. "Çok daha iyi," dedi Usta Aido, kollarını indirerek. "Bıçak kullanışın yine kendinden emin ve aşırı çelikle yavaşlamıyorsun." Hilo memnun görünmüyordu; göz bağını yırtıp attı ve su soğutucusuna doğru yürüdü. "Kaul Shae-jen," dedi Aido, çıkarken Shae'ye selam vererek başını salladı. "Sen de benim takvimime randevu almalısın. Bu ay çok yoğun geçecek."

"Kesinlikle yapacağım, Aido-jen," dedi Shae.

Hilo kağıt bardaktaki suyu bitirip çöp kutusuna attı. Boynunu havluyla silip kapının yanında duran Shae'ye bir bakış attı, sonra ona sırtını dönüp ellerini tezgaha ağır bir şekilde dayadı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Eski halime dönebileceğimden emin değilim."

Hilo, geçen yıl aldığı yaralardan kurtulmak için uzun aylar geçirdi ve Pillar'ın zamanını ve dikkatini gerektiren acil işlere rağmen, kendini tekrar dövüş formuna sokmaya takıntılı gibiydi. Shae, Aido Usta'nın yanı sıra en az iki koçu daha olduğunu biliyordu. Kardeşinin dövüş kondisyonuna bu kadar takıntılı olmasının, Pillar'ın işinin kendisi için ilginç olmayan veya zor olan kısımlarından kaçmak için bir yol olduğunu düşünüyordu. Yeşil Kemik olarak dövüş yeteneği, onun anlayabildiği ve kontrol edebildiği tek şeydi.

"Artık en iyi pençe bıçak dövüşçüsü olmana gerek yok," dedi. "Senin için savaşacak adamların var."

"Güçlü adamlar zayıf adamlar için savaşmaz." Hilo onun yanından geçerek kapıya doğru yürüdü. "Kahvaltı yaptın mı?"

Verandadaki masaya Kyanla, buharda pişirilmiş yumurta ve bir tabak hamur işi getirdi. Shae, Hilo'ya Ree Tura ile konuşmasını ve Ayt'ın resmi bir toplantı önerisini anlattı. "Ateşkes şartlarını görüşmek istiyorlar."

"*Ateşkes*." Kardeşi yüzünü buruşturdu. "O kaltağın cesareti de neymiş."

Shae bir ekmek parçası alıp ikiye böldü. Dün gece Maro'nun sözlerini, ona aşılamaya çalıştığı güveni hatırladı. *Sen de kardeşin kadar klanı yönetiyorsun. Bir fark yaratabilirsin.* "Bence kabul etmeliyiz," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Hilo hemen tepki vermedi. Birkaç saniye sessizce çiğnedikten sonra, "Neden?" dedi.

"Nedenini biliyorsun, Hilo. Bir çıkmaza girdik. Tar yeni bir kan dökme savaşı başlattı ama çoktan sönüyor. Basın, bu noktada savaşın anlamsız olduğunu bildiği için özellikle sert davranıyor. Bir buçuk yıllık açık savaş her iki klanı da yıprattı; ikimiz de kazanacak kadar güçlü değiliz."

"Ayt geçen yıl bizi yok etmek için elinden geleni yaptı ama başaramadı," diye homurdandı Hilo. "Şimdi de ateşkes umuduyla bize yalvararak geliyor? Avantaj bizdeyken neden pes edelim?"

"Avantajımız yok," dedi Shae. "Dağı ele geçirsem bile, tüm şehri kontrol edecek kaynaklarımız ve insan gücümüz yok. Sen kendin söyledin: Bu savaş suçlular ve kaçakçılar için bir nimet ve klanlar her iki tarafta da adam kaybetmeye devam ettikçe durum daha da kötüleşecek. Sokaklarda toprak kapmak için daha ne kadar savaşabiliriz sence?"

Shae çok tartışmacı bir şekilde konuşmuştu; Hilo ona karanlık bir bakış attı ve "Duyduğuma göre, Ship Street'teki ofisini elinde tutabileceğinden daha uzun süre dayanabilirsiniz" dedi. Shae yüzünü buruşturdu ama bakışlarını kaçırmadı.

Hilo gözlerini ovuşturdu. "Ben aptal değilim, Shae," dedi daha yumuşak bir sesle. "Masama bıraktığın raporları ara sıra okuyorum. Yeşim madenciliği durdu, turizm düştü, savaş harcamalarımız yüksek, insanlar mutsuz... Anlıyorum. Ama Ayt'in birdenbire

farklı bir insan olduğuna, bundan sonra barış içinde yaşamaya razı olduğuna inanıyor musun?"

Shae parmaklarını sıcak çorba kasesinin etrafına doladı. Dağ Sütunu'nun geçen yıl ona söylediği sözleri, No Peak'in yok olacağına dair kesinliğini hatırlamak zor değildi. "Hayır," dedi Shae. "Ayt, tek klan yönetimi vizyonuna her şeyi koydu."

"O zaman ateşkes uzun sürmez," dedi Hilo. "Dağ, bunu sadece güçlenmek ve daha sonra bize daha kötü bir şekilde vurmak için bir fırsat olarak kullanacaktır."

Shae yavaşça başını salladı. "Bu iki taraflı bir durum, Hilo," dedi. "Kendi gücümüzü artırmalı, daha uzun vadeli planlar yapmalıyız. Şu anda müzakere edebiliriz, ama onların düşmanımız olduğunu unutmamalıyız."

Hilo tiksintiyle burnunu çekerek sandalyesine geri yaslandı. "İnsanların beyni tavuk beyni. Bir yıl önce halk bizim tarafımızdaydı, Yeşim'i yeşim biriktirmek ve savaşı başlatmakla suçluyordu. Şimdi ise her şeyi unutmak, Ayt'e KJA'nın anahtarlarını geri vermek ve bizim el ele tutuşmamızı istiyorlar."

"Çoğu insan Yeşil Kemik değil," diye hatırlattı Shae. "Bu onlar için kişisel bir mesele değil. Ekonominin yavaşlamasından, suç ve kaçakçılıktan ve özellikle de Oortoko'daki ayrılıkçı krizin, tam burada, Doğu Amaric'te Espeniyalılar ve Ygutanyalılar arasında bir savaşa dönüşmesinden endişe duyuyorlar. Dünyanın en büyük iki ordusu, dünyanın tek yeşim kaynağı olan küçük adamızı kuşatacak." Shae, kardeşinin somurtkan ifadesini inceledi ve ekledi: ″Bu yüzden insanlar artık klanların şikayetlerini umursamıyor. Sadece kavgayı bırakmamızı istemiyorlar; ulusal çıkarları savunmak için işbirliği yapmamızı istiyorlar. Bunu yapmazsak, klanları *ve* ülkeyi felakete sürükleyebiliriz. Bu yüzden Dağ'la görüşmeyi kabul etmeliyiz." Daha sessiz bir sesle, "Lan'ın bizden bunu yapmamızı isteyeceğini biliyorsun."

"Lan, elde edemediği birçok şey istiyordu." Hilo sessizleşti ve avluya bakakaldı. Sabahlar artık ılık geçiyordu, bahar bahçesinde pembe ve beyaz şakayıklar ve açelyalar açıyordu. Shae bekledi; o ve Hilo geçen yıl boyunca birçok kez burada oturmuşlardı — tartışmış, şiddetli kavgalar etmiş ya da sessizce oturmuşlardı — ve sonunda onu ikna edecek bir şey söylediğinde, onun yeşim rengi aurasının özel hissini tanımaya başlamıştı. Hilo'yu gerçeklerle zorlamak onu sadece sinirlendirir ve savunmaya geçirirdi; seçimlerini haklı çıkarmak için samimi ve kişisel bir nedene ihtiyacı vardı.

"Kehn ile konuşmam gerek," dedi Hilo sonunda. Ekmeğinin kalanını iki hızlı ısırıkla yedi ve ağzını peçeteyle sildi. "Ree'ye konuşacağımızı söyle. Uwiwa Adaları'ndan döndükten sonra bir zaman belirle."

BÖLÜM 8

Aile Meseleleri

Kaul Maik Wen, yatak odasında kocasını bulmak için aceleyle koştu ve onun seyahati için birkaç eşya topladı. "Hilo," diye nefes nefese söyledi. Endişeli görünmek istememişti, ama kocası onun telaşını hissetmiş olmalıydı, çünkü cüzdanını ve pençe bıçağını yatak örtüsünün üzerine bırakıp onu kollarından tuttu. "Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Wen. Aslında, çoğu zaman kendini çok yorgun hissediyordu ve bu sabah kahvaltısını zar zor yutabilmişti, ama merdivenleri koşarak çıkmasının sebebi bu değildi. Elinde tuttuğu kare zarf ve kağıtlar titriyordu. "Bunları, çalışma odasından kutulara koymamı istediğin kağıtların arasında buldum."

Hilo ve Shae, Lan'ın yatak odasını ve çalışma odasını o kadar uzun süre dokunmadan bırakmışlardı ki, ana eve taşındıklarında Wen bu durumu düzeltmeyi kendine görev edinmişti. Lan'ı çok severdi ve onu kayınbiraderi olarak tanıyamayacağına üzülürdü, ama ölenlerin artık hiçbir ihtiyacı yoktu. Hala hayatta olanlara bakmak daha iyiydi. Wen, yatak odasındaki mobilyaları çıkarmış ve odayı yeniden boyamıştı; orayı çocuk odasına çevirmeyi planlıyordu. Hilo'nun çalışma odasını kendi zevkine göre değiştirmesini teşvik etmek için, Lan'ın eşyalarını ve kağıtlarını kutulara koyup odadan çıkarmıştı. Hilo ilk başta direnmişti. "Bırak öyle kalsın, o odayı kullanmayacağım zaten," demişti. Sonunda bunun gerekliliğini anlamış ve bu işi ona bırakmaktan çok memnun olarak, en azından kutuları karıştırıp önemli şeyleri ayırmasını, geri kalanları saklamasını veya atmasını istemişti. Bu sabah tam da bunu yaparken, açılmamış bir zarf bulmuştu.

Zarf, Lan'a gönderilmişti ve ölümünden iki hafta önce postaya verilmişti. Gönderenin adresi, Stepenland'daki Lybon'da bir posta kutusu idi. Wen, kocasına iki katlanmış, el yazısıyla dolu kağıt ve altı aylık bir bebeğin fotoğrafını uzattı.

"Bu ne?" diye sordu Hilo.

"Yeğenin," dedi Wen. "Eyni Kekon'dan ayrıldığında hamileydi." Wen mektubun üst kısmını işaret ederek dikkatini yazıya çekti:

Bunu sana başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim: O senin oğlun. Daha önce söylemediğim için özür dilerim, ama babasının kim olduğunu bilmiyordum. Doğduktan sonra anlaşıldı — burnu, gözleri, hatta ifadesi bile sana benziyor... Kaul'a çekmiş. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Adı Nikolas ve çok güzel, sağlıklı bir bebek.

Wen, Hilo'nun gözlerinin inanamayan bir ifadeyle mektubun geri kalanını okumasını izledi. O mektubu çoktan okumuştu ve nasıl bittiğini biliyordu. *Bunun şok edici olduğunu biliyorum. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Aramızda işler yolunda gitmemiş olsa da, Niko'nun biyolojik babasını tanımasını istiyorum. Belki de Kekon'a dönmem hakkında konuşmalıyız. Benimle artık hiçbir şey istemiyorsan seni suçlamam, ama seni hiç unutmadım. Lütfen cevap yaz.*

Hilo mektubu bıraktı ve fotoğrafa baktı. "Bahsettiği benzerliği göremiyorum," dedi sonunda.

Wen fotoğrafı elinden kaptı. "Kör müsün?" diye bağırdı. Doğru, fotoğraftaki bebek tüm bebekler gibi görünüyordu: yuvarlak yüzlü, iri gözlü, tatlı ve yumuşak. Ama o kadar açıkça Kaul Lan'ın oğluydu ki, Wen kocasına öfkeyle bağırmak istedi. "Eyni'ye cevap yazmalısın."

Hilo yüzünü buruşturdu ve yatağın kenarına oturdu. Lan'ın eski karısı ayrıldığından beri ailenin hiç kimse onunla iletişime geçmemişti. Ama onun ölümünü duymuş olmalıydı. "Benden haber almak istemeyecektir," dedi. "Eyni ile hiç iyi anlaşamazdık. Şimdi ona ne diyeceğim?"

Wen kocasının bacaklarının yanına çömeldi ve ısrarla yüzüne baktı. Hilo'nun kardeşinin karısını hiç sevmediğini biliyordu, ama bunun ne önemi vardı ki? Eyni'ye olan kişisel duyguları, bu küçük çocuk için doğru olanı yapmaktan çok daha az önemliydi. Wen, Nikolas'ın fotoğrafını görür görmez kalbi eridi. "Ona Janloon'a geri dönebileceğini söyle," dedi Wen. "Geri dönmek istiyor, ama Sütun'un izni gerekiyor."

"Lan'ı aldattığı o yabancıyı da yanında getirmek isteyecektir," dedi Hilo, sesinde sertlik vardı.

"Yine de, Lan, oğlunu Kekon'a geri getirebilmek için onur meselesini bir kenara bırakıp onların dönmesine izin verirdi." Wen mektubu ve fotoğrafı Hilo'nun kucağına geri itti. "Eyni'ye cevap yaz

ve mektubunu az önce bulduğumuzu söyle. Onu affettiğimizi ve eve dönüp oğlunu Janloon'da, ailesini tanıyabileceği bir yerde büyütebileceğini söyle. Niko şimdi iki yaşında olmalı. Bu kadar uzakta, yabancılarla çevrili, jadeless bir kültürde büyümesi doğru değil."

Hilo gözlerini ovuşturdu ama başını salladı. "Haklısın," dedi. "Eyni'yi asla kız kardeşim olarak göremeyeceğim, ama çocuğun hatırı için ona ve kaçtığı o fahişe adama katlanacağım." Mektubu katlayıp zarfa geri koydu ama fotoğrafa bakmaya devam etti. Wen, varlığından bile haberi olmayan bu bebeğin yeğeni olduğu fikrini içselleştirmeye çalıştığını görebiliyordu. "Belki de Eyni'ye mektubu sen yazmalısın," diye önerdi.

Wen bunun daha iyi bir fikir olduğunu hemen anladı. "Tabii," diye kabul etti ve ayağa kalktı. "Başka bir kadının güvencesi onu daha çok rahatlatır. Bugün ona cevap yazıp bizi ziyarete davet edeyim, böylece bebeği görebiliriz."

Hilo'nun bu fikre ısındığını görebiliyordu; sanki gökyüzündeki bulutların güneş ışığı altında dağılmasını izliyordu. Wen, hiç bir zaman fotoğrafta ya da çizimde yeterince yakalayamadığı, o çocuksu, eğri büğrü gülümsemesiyle gülümsedi. Hilo mektubu ona geri verdi ama fotoğrafı gömleğinin cebine soktu. "Eyni'ye yazdığında, geçmişi geride bırakmaya hazır olduğumu söyle. Janloon'a döndüğünde, klanın yardımı olacak. Ev bulmasına, iş bulmasına, neye ihtiyacı olursa yardım edeceğiz. Benden duymaktan daha çok sana inanacaktır. Ve tabii ki, Lan'ın oğlunu kendi oğlum gibi göreceğim."

Wen, Hilo'nun boynuna kollarını doladı ve ona minnettar bir öpücük verdi. Kocası kısa görüşlü ve inatçı olabilirdi; bazen katı ilkelere veya kişisel kinlerine takılıp kalarak sağduyusunu gölgeleyebilirdi, ama bir insanda, özellikle de bir klan liderinde bulunabilecek en değerli özelliğe sahipti: hakim görüş ne olursa olsun, kişisel bedeli ne olursa olsun, başkalarını öncelikli tutma yeteneği.

Hilo kolunu Wen'in beline doladı ve elini karnına koydu. "Ne zaman söyleyeceğiz? Yaşlı adamın cenazesi ve son zamanlarda olan biten her şeyden sonra, buraya biraz iyi haber lazım."

"Sen geri döner dönmez söyleyelim," dedi Wen. Sözlerinin Hilo'nun yolculuğuna talihsizlik getirebileceği düşüncesi birdenbire onu korkuttu. Hilo'nun boynuna sarılmayı sıklaştırdı ve itiraf etti, "Endişeleniyorum. Bence kız kardeşin haklı, o yere gitmene değmez."

"Tar da benimle gelecek," dedi Hilo hafifçe. "O zaman ikiniz için de endişelenmem gerekecek."

Hilo, kadının belini güven verici bir şekilde sıktı. "Dağ beni öldürmek istiyor. Janloon'da her gün hayatım tehlikede. Neden bu konuda özellikle endişeleniyorsun?"

Wen, "Ayt, şu anda seni öldüremeyeceği için ateşkes öneriyor. Eğer öldürürse, halkın desteği ve savaşçıları olmadığı bir zamanda şehri daha da şiddetli bir kaosa sürükler. Burada daha güvendesin."

"Shae ile konuşmuşsun," dedi Hilo, biraz eğlenerek ve biraz da sinirlenerek. "İkiniz de her şeyi iyice düşünmüşsünüz, ama benim de düşündüğüme güvenmelisiniz." Hilo ayağa kalktı ve yedek giysilerini ve tuvalet eşyalarını seyahat çantasına koydu. "Bu dolandırıcı Zapunyo, dikkat çekmemek için yaşıyor. Yeşim kaçakçılığı çetesini yönetebilmek için Uwiwa Adaları hükümetine ve polisine rüşvet veriyor. Benden kurtulmak istese, beni kendi bölgesine çekip orada öldürmek için bu kadar zahmete girer mi sence? Bir Uwiwan suçlusunun, Green Bone klanının direği olan bir Kekonese vatandaşını öldürmesi uluslararası haber olur. Dokunulmazlığını kaybeder, her iki ülkenin hükümeti de peşine düşer. Bunun için tüm kazandıklarını riske atmaz."

Wen itiraz etmedi, ama Hilo cüzdanını ve pasaportunu yerleştirirken endişesini gizleyemedi. Geride bırakılmaya alışkındı; çocukken Kaul Dushuron Akademisi'nin girişinde durup, asla giremeyeceği yere doğru yürüyen kardeşlerini izlerdi. Onların bir zamanlar kendilerini dışlayan klandan yeşim, yara izleri ve saygı kazanarak güçlü adamlara dönüşmelerini görmüştü.

Kendi zaferlerini de kazanmıştı. On dört yaşındayken, kardeşleri eve bir arkadaşını getirmişti. Bu nadir bir olaydı; Maik ailesi pek misafir almazdı. Kaul Hilo, Tar ile aynı yaştaydı ve klan halkı, onun Torch'un torunları arasında en cesur olanı olduğunu, bir gün Horn olacağına emin olduklarını söylüyordu. O akşam ve daha sonra birçok akşam

Hilo, Palace Hill'deki ailesinin büyük evi yerine Paw-Paw'daki mütevazı masada neşeyle akşam yemeğini yedi. Annelerine saygılı davrandı ve Kehn ve Tar'ı kendi kardeşleri gibi takıldı. Wen'in annesi, Wen'e misafirlerinin çay fincanlarını doldurması için parmaklarını şıklattığında, utangaç bir şekilde aceleyle bunu yaptı. Çoğu insan Wen'e gereğinden fazla bakmaktan veya onunla konuşmaktan kaçınıyordu; taş gözün uğursuzluğundan korunmak için kulak memelerini çekiştiriyorlardı. Hilo ona teşekkür etmek için döndü ve durakladı. Gözleri uzun bir süre onun yüzünde kaldı, sonra gülümsedi ve yemeğine ve kardeşleriyle sohbetine geri döndü.

Wen çayı dökmeyi bitirip yerine oturdu, ellerini kucağına koydu ve gözlerini kendi tabağına dikti. Yüzü, hayatında hiç hissetmediği ateşli bir kesinlik ile yanıyormuş gibi hissediyordu. *Bu, evleneceğim çocuk.*

Şu anda şükretmesi gereken çok şey vardı, bunu biliyordu. Taş gözlü olması bile artık onu rahatsız etmiyordu, çünkü bu sayede No Peak'in düşmanlarına karşı savaşta Hava Adamı'na yardımcı olabiliyordu. Ve umarım hayatında yakında daha fazla mutluluk olurdu. Yine de, geride bırakılmış hissi, midesinin derinliklerinde yerleşmiş mide bulandırıcı ve çaresiz bir öfke, hiç geçmiyordu. "Bu adamı küçümseme," diye fısıldadı Wen. "Dikkatli olacağına söz ver."

Hilo kınındaki pençe bıçağını aldı ve beline bağladı. "Söz veriyorum." Saatine baktı, çantasını aldı ve ona dudaklarından hızlıca bir öpücük verdi. "Baba olacağım. Bunun her şeyi değiştireceğini biliyorum."

BÖLÜM 9

Uwiwan ve Yarım Kemikleri

On kişilik turboprop uçak, Kekon'dan on üç Uwiwa Adası'nın en büyüğü olan Tialuhiya'ya iki saatten az bir sürede ulaştı. Hilo ayrıldığında Janloon yağmurlu ve bulutluydu; uçaktan indiğinde tropikal sıcaklık ve göz kamaştırıcı güneş ışığıyla karşılandı. Hilo'nun Tar'dan ayarlamasını istediği iki beyaz kiralık araba ve şoförleri, onları pistin yanında bekliyordu. Ayrıca, Hilo'nun istemediği ama görmesine şaşırmadığı on silahlı adamdan oluşan bir karşılama grubu da vardı.

Tar ve adamı Doun önce indi; Hilo uçağın katlanır merdivenlerinden inerken iki yanına geçtiler. On yabancıdan biri onlara doğru geldi. Uzun boyluydu ve yüz hatları Uwiwanlara benzemiyordu, ama o kadar bronzlaşmıştı ki bunu anlamak zordu. Boynunda beş yeşil taşlı kalın bir altın zincir asılıydı. "Kaul Hiloshudon, Tialuhiya'ya hoş geldiniz," dedi, fena olmayan bir Kekonese ile. "Pas Zapunyo sizi karşılamak ve sizi güvenli bir şekilde kişisel konutuna götürmek için bizi gönderdi. Orada sizi ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır."

Hilo adamı baştan aşağı süzdü, sonra arkasında duran diğerlerine baktı. Hepsi benzer giysiler giymişti: haki pantolonlar ve ipek gömlekler, koyu renk güneş gözlükleri ve ağır kolyelere, kalın yüzüklere ve metal bileziklere takılmış yeşil taşlar. Hilo dudaklarını gülümsememek için zor tuttu. "Kendi arabalarımızla gideceğiz," dedi. "Bizi eşlik edebilirsiniz."

Maik Tar ve Doun'un yanı sıra, Hilo, Kehn'in adamlarından üçünü de yanında getirmişti: klanın Birinci Yumruğu Juen ve iki Parmak, Vin ve Lott. Hilo seçimlerini dikkatlice yapmıştı. Juen, No Peak'in en iyi savaşçılarından biriydi ve herhangi bir sorun çıkması halinde dövüş becerisine güvenilebilirdi, ama aynı zamanda Janloon'da No Peak'in en operasyonel adamıydı. Hilo, uçakta onunla konuşma fırsatı bulmak, yerde neler olup bittiğini ve Kehn'in Horn olarak nasıl bir performans sergilediğini öğrenmek istiyordu. Vin, iki buçuk yıldır Parmak'tı ve Yumruk'a terfi etmek üzereydi. Hilo, algı konusunda No Peak'in en yetenekli Yeşil Kemiklerden biri olduğunu duymuştu. Lott, geçen yıl Akademi'den mezun olmuş genç bir Finger'dı, ama aynı zamanda klan savaşının en şiddetli döneminde Mountain tarafından öldürülen en üst düzey No Peak

Fist'in oğluydu ve klan savaşının en şiddetli döneminde Mountain tarafından öldürülmüştü. Hilo, Lott'a kişisel olarak ilgi duymuştu; bu geziyi, genç adamın potansiyelini daha iyi anlamak için kullanacaktı.

Hilo, Tar ve Lott ile birlikte kiralık arabalardan birine bindi; Juen, Doun ve Vin'i diğer arabaya gönderdi. Zapunyo'nun adamları, üç tane aynı gümüş renkli sedana bindi; bir araç önde, diğer ikisi arkada gidiyordu. Göze çarpan konvoy otuz dakika boyunca yol aldı, önce her iki yanında parıldayan sıcaklıkta şeker kamışı, çay ve meyve tarlalarının uzandığı uzun, düz bir otoyoldan, ardından virajlı, çukurlu bir yoldan, keçilerin, yol kenarındaki el sanatları tezgahlarının ve geniş hasır şapkalar takmış, güneşten kavrulmuş işçilerin bulunduğu tepelere doğru ilerledi. İşçilerden birkaçı çarpık dişleriyle gülümsedi ve arabalara el salladı, sonra arabalar geçtikten sonra da bakmaya devam etti. Hilo, Uwiwanların, dışarıdan gelenlerin gücü ve zenginliğine bağımlı olduklarını bilen ve bu yüzden kendilerinden nefret eden bir ırkın kurnaz bakışlarına sahip olduklarını düşündü. Gündüzleri en dost canlısı insanlar olabilirler, ama gece yarısı cüzdanınızı çalıp boğazınızı kesebilirler.

Hilo, burada orada Shotarian dilinde yazılmış soluk yol levhaları gördü. Uwiwan dilinde yazılmış yeni tabelalar bile Shotarian dilinden alınmış kelimelerle doluydu, tıpkı çoğu Uwiwan'ın Shotarian dilinden alınmış veya Shotarian dilinden etkilenmiş isimleri gibi. Kekon gibi, Uwiwa Adaları da Çokuluslu Savaş'tan önce Shotar İmparatorluğu tarafından işgal edilmişti. Kekon'un aksine, tüm takımadalarda tek bir yeşim taşı bile yoktu ve yabancılara karşı uzun bir isyan başlatacak Yeşil Kemik klanları da yoktu. Uwiwan muhalefeti hızla bastırılmış ve Shotarian yönetimi yetmiş yıldır demir gibi sağlamdı. Çokuluslu Savaş'ta yenilginin ardından Shotar, Uwiwa Adaları'nı halkına geri vermek zorunda kaldı, ancak bağımsızlık en iyi ihtimalle karışık sonuçlar doğurdu. Artık yoksul ülke, nakit getirisi yüksek ürünleri, güzel turistik plajları ve yeşim kaçakçılığıyla uluslararası üne kavuşmuştu.

"Kaul-jen," diye seslendi Lott, arabayla giderken. "Zapunyo için çalışan o adamlar kim?"

"Onlar barukan," diye cevapladı Hilo. "Shotarian gangsterleri."

"Orada o kadar çok blöfçü var ki, sanki kostüm dükkanını basmışlar," diye alay etti Tar.

"Kibirlenme," dedi Hilo sertçe. "Gittiğimiz yerde, her birimize birkaç kişi düşecek. Sırf ucuz görünüyorlar diye tehlikeli olmadıklarını mı sanıyorsun?" Tar'ın son zamanlardaki dikkatsizliği ve Lan'ın katilini bulup ailenin çalınan yeşim taşlarını geri getirememesi yüzünden hâlâ ona kızgındı.

son zamanlardaki dikkatsizliği ve Lan'ın katilini bulup ailenin çalınan yeşim taşını geri getirememesinden dolayı hala Tar'a kızgındı. Pillarman sessizce somurtmaya başladı, havası gerginleşmişti.

Arabalar, bir sırtın tepesinden iki tepenin arasındaki sığ bir vadiye doğru eğimli bir çakıl yola saptığında, tekerlekler uzun bir toz bulutu kaldırdı. Konvoy, geniş yapraklı yeşilliklerle çevrili bir bahçe ve tropikal çiçeklerin arasına yerleştirilmiş taştan Uwiwan putlarının bulunduğu yapay bir gölün etrafında daireler çizdi. Gölün uzak tarafındaki yolun sonunda, eski Shotarian kolonyal tarzında kırmızı, iki katlı bir plantasyon konağı uzanıyordu: çatıdan aşağıya doğru uzanan büyük kare pencereler, taş sütunlarla desteklenen geniş bir ön balkon, merkezi yapının her iki yanında yayılan tek katlı kanatlar. Arabalar girişin önüne yanaştı.

Hilo, malikaneye yaklaşırken tüfekli nöbetçilerin bulunduğu gözetleme kulelerini fark etmişti ve havaalanında onları karşılayan korumaların yanı sıra evin çevresinde çok daha fazla koruma olduğunu gördü. Arabadan inerken, tüm kapılarda elektronik kilitler ve geleneksel mimarinin her köşesine gizlice yerleştirilmiş güvenlik kameraları ve hareket sensörleri gördü. Zapunyo'nun konağı lüks bir kale gibiydi. Daha önce onlarla konuşan baş barukan grubun önüne geçip kapıyı açtı. Hilo, Vin'e yanına gelmesini işaret etti ve ikisi birlikte evin ön merdivenlerinden yukarı çıktılar. "Kaç kişi?" diye fısıldadı.

"Evde ve çevresinde yirmi iki kişi var, Hilo-jen," diye fısıldadı Vin. "On dördünün üzerinde yeşim taşı var, ama... gösteriş yaptıkları kadar çok değil."

Hilo, kendi değerlendirmesi doğrulandığı için memnuniyetle başını salladı. "Tetikte olun," dedi ve Vin başını salladı. Parmak'ın algılama yeteneği gerçekten mükemmeldi; Zapunyo'nun barukan korumalarının göze çarpan şekilde taktıkları mücevherlerin çoğu, Kekonese'lerin *blöfçü yeşim* taşı olarak adlandırdıkları, etkisiz, dekoratif nefrit taşlarıydı. Hilo, bronz tenli liderle tanıştığında, adamın kolyesindeki beş yeşil taştan sadece birinin gerçek yeşim taşı olduğunu fark etmişti. Ancak Yeşil Kemik üyesi olmayan ve yeşim taşının aurası arasındaki uyumsuzluğu ayırt edemeyen herkes için - ki bu neredeyse tüm Uwiwalılar demekti - barukan, Kekon'un en iyi savaşçıları kadar korkutucu ve tehlikeli görünüyordu. No Peak'te, yeşim taşını gerçek bir savaşta kullanılamayacak şekilde, sallanan zincirlerde ve bileziklerde bu kadar beceriksizce takan bir Fist yoktu.

Hilo'nun Tar'a hatırlattığı gibi, bu tavırların bu adamların tehdit oluşturmadığı anlamına gelmiyordu, ancak Pillar'ın küçümsemesine neden oluyordu. Shotarian dilinde *barukan* kelimesi geleneksel olarak hem *misafir* hem de *yabancı* anlamına geliyordu ve istenmeyen ama kaçınılmaz ziyaretçiler için kullanılıyordu, örneğin şirket merkezinden gelen bir müfettiş veya kendi fikirlerine çok bağlı bir kayınvalide gibi. Ancak son yirmi yılda, bu kelime Keko-Shotarian gangsterleriyle eşanlamlı hale gelmişti. Bir nesil önce Kekon'un yabancı işgali sırasında, yüz binlerce yerinden edilmiş Kekonlu, zorla Shotar'a gönderilmiş veya gönüllü olarak göç etmişti. Onların torunları, o ülkede marjinal bir azınlık haline gelmiş ve çoğu yasadışı yeşim ticareti ve suç hayatına yönelmişti.

Kekonlular, barukanları *yarım kemik* olarak adlandırır ve onlara hor ve acıma ile bakar.

Zapunyo'nun istihdam ettiği yarım kemik paralı askerler, Hilo ve adamlarını geniş, kıvrımlı mermer merdivenlerden yukarı çıkardı, büyük bir piyano ve yüksek kitaplıkların bulunduğu geniş bir salondan geçerek, özel göle bakan balkona açılan bir çift cam kapıdan dışarı çıktı. Zapunyo, büyük bir döküm masa etrafında sarı bir gölgelik altında oturmuş öğle yemeğini yiyordu. Üç genç adam onunla birlikte yemek yiyordu. Sağındaki en yaşlısı, belki yirmi beş yaşındaydı. Diğer ikisi sol tarafta oturuyordu; biri yirmi yaşında görünüyordu, en genci ise on altı yaşlarında bir gençti. Bunların Zapunyo'nun oğulları olduğu belliydi.

Barukan lideri masanın önünde durdu. "Pas," dedi, Shotar ve Uwiwas'ta ortak olan saygı ifadesini kullanarak. "Misafirleriniz geldi."

"Çok teşekkürler, Iyilo." Kaçakçı başını kaldırdı ama ayağa kalkmadı. "Kaul Hiloshudon, Zirvesiz Sütun. Sizinle yüz yüze görüşmeyi uzun zamandır bekliyordum. Lütfen oturun. Bir şeyler yiyin." Zapunyo, aksanlı ama net bir Kekonese dilinde, yavaş ve biraz boğuk bir sesle konuştu. Kısa boylu, esmer bir adamdı, ön dişleri çarpıktı ve çocukluğunda yetersiz beslendiğini gösteren cılız bir görünümü vardı. Güvenilir kaynaklara göre şeker hastasıydı; annesi de kırklı yaşlarında bu hastalığa yakalanmış ve ölmüştü. Zapunyo, bol sarı ipek bir gömlek ve boynuna bağlanmış soluk mavi bir fular giyiyordu; kuru dudaklarının üzerinde ince bir bıyık titriyordu. Tamamen Uwiwan'lı gibi görünüyordu, sert mizaçlı bir plantasyon ustabaşı gibi, ama Zapunyo'nun yarı Kekoneseli olduğu iyi biliniyordu. Babasının kanı ve

ve günlük insülin enjeksiyonları, işinde gerekli olan yeşim taşına karşı toleransını sağlıyordu. Kendisi yeşim taşı takmıyordu.

Zapunyo ve oğullarının tam karşısında tek bir sandalye ve yemek takımı vardı. Hilo sandalyeye oturdu. Tar terasın köşesine çekildi ve diğer dört Yeşil Kemik, Dikme'nin arkasında dikkatle pozisyon aldı. Zapunyo'nun barukan korumaları da patronlarının arkasında benzer yerleri aldı. Hilo, bu komik manzaraya gülümsemeden edemedi: İki adam, tropikal meyveler, marine edilmiş sebzeler ve kurutulmuş etlerin bulunduğu bir masanın karşısında birbirlerine bakıyorlardı ve arkalarında bir düzine ağır silahlı görevli sessizce duruyordu. Zapunyo bu sahneyi eşit rütbeli krallar arasındaki bir toplantı olarak düzenlemişti. Oğulları yanında dizilmiş halde, Uwiwan burada devletin başı olduğunu gösteriyordu.

Bir hizmetçi gelip bardakları narenciye suyu ile doldurdu. Hilo, Zapunyo'nun onu zehirleyeceğini düşündüğü için değil, Uwiwas'ın su hijyenine tam olarak güvenmediği için ne suya ne de yemeğe dokundu. Sandalyesine yaslandı. "Teije nerede?"

Zapunyo, küçük bir gümüş kaşıkla papaya diliminden eti çıkarıyordu. "Havuzda eğleniyordur herhalde." Ağzına bir parça pembe et koydu, ezdi, yuttu, sonra mendiliyle ağzının köşesini sildi. "Kuzenin eğlenmeyi iyi biliyor. Polisle nasıl başını belaya soktuğunu biliyor musun? Önce bir gece kulübüne yeşim taşı takarak girdi; burada bunu yapamazsın. Sonra bir gecede üç kadınla birlikte olmaya çalıştı, oysa sınır iki. Ben onun durumunu duyduğum için çok şanslı. Bu ülkedeki hapishanelerde, bir adam yargıç karşısına çıkamadan hastalık yüzünden ölebilir. Böyle bir talihsizliğin ülkelerimiz arasındaki ilişkileri bozmasını istemem."

"Bana kalırsa onu tekrar hücreye koyabilirsiniz," dedi Hilo, "ama zavallı annesinin ağlamasını görmek beni üzüyor. Beni buraya getirmek için oyalanıp lafı dolandırmanızdan, bizim konuşacak bir şeyimiz olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum. Buraya geldim çünkü sizin gibi bir çöpçünün Pillar olarak bana ne söyleyeceğini gerçekten merak ediyorum."

Hilo, kaçakçının biraz öfkeleneceğini ya da en azından sinirleneceğini düşünmüştü, ama Zapunyo sanki tam da bunu bekliyormuş gibi sadece başını salladı. "Siz Yeşil Kemikler, eski kafalısınız," dedi

küçük, böcek gibi siyah gözleriyle Hilo'ya bakarak. "Sanırım bazı Kekonese'ler hala yeşim taşının gökten geldiğine, Jenshu'nun torunları olduğunuzu ve tüm ırklar arasında tanrılara en yakın olduğunuzu inanıyor. Ben de bu hikayeleri duydum. Bu yüzden yeşim taşına bu kadar bağlısınız, sanki ruhunuz çalınacakmış gibi ona sıkı sıkı sarılıyorsunuz. Bu harika hediyeyi dünyanın geri kalanıyla nasıl paylaşabileceğinizi açık fikirli bir şekilde düşünmek yerine."

"Sen de öyle yapıyorsun," dedi Hilo alaycı bir şekilde. "Yeşim taşını dünyayla paylaşıyorsun."

"Ben bir girişimciyim," dedi Zapunyo. "İhtiyacı görüyorum ve o ihtiyacı karşılıyorum. Bir şeye talep varsa ve normal tedarikçiler işini iyi yapmıyorsa, elbette orada bir iş fırsatı vardır. Kekonese'li babam bana ve anneme hiçbir şey vermedi, sadece acı ve keder verdi, ama onun sayesinde kendime bakmayı öğrendim. Ve kutsal annemden, sahip olduğum az şeyi başkalarıyla paylaşmayı öğrendim. Bu yüzden seninle konuşmak istiyorum."

Hilo, parıldayan gölün ötesine baktı ve Zapunyo'nun karaborsa yeşim ticaretinden elde ettiği servetin ne kadarını bu yapay vahayı inşa etmek, mülkünü inşa etmek, insanlarla doldurmak ve güçlendirmek ve gerekli tüm yetkililere rüşvet vermek için harcadığını merak etti. Zapunyo, örgütüne Ti Pasuiga
—Uwiwan *Kabilesi*. Yeşim taşı takan adamları vardı ve çalışanlarına sadakat yemini ettirmişti. Kaçakçı, Kekonese gelenek ve inançlarını hor görüyordu, ama bu, kendi amaçları için klan geleneklerini benimsemesine engel olmuyordu. Hilo geri döndü. "Beni buraya iş teklifi yapmak için çağırdın. Öyleyse söyle."

Zapunyo, turşu yeşil fasulye ve patlıcan dilimlerini tabağına attı. "Benim işim, diğerleri gibi, insanlara bağlı. Ama Yeşil Kemikler, ülkeden en ufak bir yeşim taşı çıkarmaya çalışanları bile hemen öldürdüğü için işçi bulmak ve tutmak zor. No Peak kadar güçlü bir klanın, ilgilenmesi gereken daha önemli işleri vardır. Janloon'daki topraklarınızı düşmanlara karşı savunmanız gerekiyor; bunun için adam ve paraya ihtiyacınız var. Öyleyse neden kimseye zarar vermeyen şeylere enerji harcıyorsunuz? Birbirimize karşı olmamız için hiçbir neden yok. Ben açgözlü bir adam değilim. Fakir bir ailede doğdum ve şimdi bile Kekon'dan artanları almak ve kazandığım az şeyi paylaşmakla yetiniyorum."

Hilo başını salladı. "Kara borsada kaçırdığınız yeşim taşlarından elde ettiğiniz kârın bir kısmını bana vermek karşılığında, kayalık balıklarınızı öldürmeyi bırakmamı mı istiyorsunuz?

karşılığında karaborsa yeşim taşlarından elde ettiğin kârın bir

"Sen her türlü işten haraç alıyorsun, Kaul Hilo. Bir bakkalın kazandığı parayı, genelevden gelen paradan daha mı az görüyorsun? Kekon, Espenia ve müttefiklerinin hükümetlerine yeşim satıyor. Onların parası benimkinden daha mı değerli?" Kaçakçının yavaş ve kuru sesinde ilk kez tehlikeli bir hakaret sezildi. Başını iki yana çevirerek oğullarını işaret etti. En büyüğü, tabağından ara sıra başını kaldırarak, iştahla ve gürültüyle yemek yiyordu, ama konuşulanlardan hiç ilgilenmiyor gibiydi. İki kardeşi, tüyleri diken diken olmuş köpekler gibi Hilo'ya öfkeyle bakıyordu. Zapunyo, "Oğullarım, benim çocukluğumdan çok daha fazlasına sahipler, çok daha iyi bir hayatları var. Bir gün işleri devralacaklarını bilmek bana rahatlık veriyor. Bana kötü bir şey olursa, düşmanlarımı hatırlayacaklar. Yaşlandıkça, kendimi daha az, bu hayatta kazandıklarımı çocuklarıma ve torunlarıma nasıl aktaracağımı daha çok düşünüyorum. Senin çocuğun var mı, Kaul-jen?"

"Hayır," dedi Hilo.

"Tanrı izin verirse, belki bir gün sen de bu şerefe nail olursun. O zaman benim de diğer babalar ve işadamları gibi olduğumu anlarsın. Sen, Kaul-jen, ailenin ve ülken için güvenlik ve refah istiyorsun
ve bunu sağlayan şey yeşim taşıdır." Zapunyo elini belirsiz bir şekilde sallayarak evini, oğullarını ve hizmetkarlarını, tüm Uwiwa Adaları'nı işaret etti. "Bizim o kadar farklı olduğumuzu söyleyemezsin, değil mi?"

Hilo dokunulmamış tabağını kenara itti ve koltuğunda öne doğru kaydı. Küçük bir hareketti, hiç tehditkar bir yanı yoktu, ama Yeşil Kemikler ve algı yeteneği olan barukan muhafızları, yeşim rengi aurasındaki değişiklikte gerildiler. "İkimizin ortak noktası, senin Barukanlarınla Yeşil Kemikler arasındaki ortak nokta kadar. *Hiçbir şey*." Sütun, Uwiwan'a hareketsiz bir bakış atarak alaycı bir sesle konuştu. "Yeşim senin için sadece çalınacak ve satılacak *bir şey*. Bu yüzden kendin hiç takmıyorsun. Bana düşüncelerini yüzüme karşı söylemek istedin, bunu takdir ediyorum. Ben de aynı nedenle geldim, sana en basit şekilde söylemek için: Kekon'dan uzak dur. Sen Lantern Man değilsin ve No Peak'ten barınacak yer bulamazsın. Çaresiz Abukei'ler hayatlarını tehlikeye atarak sana yeşim taşımak istiyorlarsa, o başka. Ama evinin önündeki çöpü karıştıran bir köpekle, pencerenden atlayıp masandan bir şey çalmak isteyen bir köpek arasında fark var.

pencerenden atlayıp masandan çalmak arasında fark vardır. Biri görmezden gelebileceğin bir rahatsızlıktır, diğeri ise bir sorundur ve öldürülmesi gerekir.

"Janloon'da Kekonese suçluları rockfish olarak işe almak için ajanlarınız olduğunu biliyorum. Kıyı şeridinin ücra köşelerine teknelerle çıkıp maden ocaklarından çöp toplayan çeteler gönderdiğinizi biliyorum. Fists ve Fingers'a verdiğim emir, yakaladıkları hırsızları öldürmeleri. Beni yanlış anlama; durumunu anlıyorum. Son birkaç yıl senin için iyi geçti. Madenler kapatıldı, Dağ ve Tepesiz Savaşı başladı ve şimdi de Shotar'daki çatışma karaborsayı daha da canlandıracak. Ama yeşim taşı, yarı kemiklerden oluşan çetenizi bir klan yapmaz ve paranın seni bir Sütun yapacağını bir an bile düşünme." Sonunda Hilo, Zapunyo'nun öfkesini hissetti, bıyığının altındaki ağzının kırışık bir çizgiye dönüştüğünü gördü. Hilo'nun üst dudağı kıvrıldı. "Zirvedeyken kaçakçılık işinden çıkmalısın. Daha fazla devam edersen, kokunu Kekon'a taşırsan her şeyi kaybedersin. Yeşil Kemikler senin kirli Uwiwan parasıyla satın alınamaz."

"Para paradır, kirli de olsa, herkes satın alınabilir." Zapunyo'nun daha önce gösterdiği kırsal samimiyet birdenbire kayboldu; küçük gözleri kapandı ve iğne gibi sivri dişleri olan bir mongoose gibi görünüyordu. "Senin mantıklı, akıllı bir adam olabileceğini düşünmek benim hatamdı. İkimiz de benim gidebileceğim başka düşmanların olduğunu biliyoruz."

Hilo güldü. "Dene bakalım. Ayt Madashi senin boynunu kırar. Dağ, kardeşimi öldürdü ve Kekon'un yeşim taşını ele geçirmek için ailemle savaşa girdi. Ayt diğer Yeşil Kemikler ile uzlaşmazsa, *seninle* uzlaşacağını mı sanıyorsun?" Hilo, yumuşak ve hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Iyilo ve Zapunyo'ya en yakın diğer barukanlar ellerini silahlarına doğru uzattı. Hilo, Tar ve adamlarının öne doğru hareket ettiğini, auralarının uğuldadığını hissetti. Hilo, Zapunyo'ya sakin bir şekilde dedi: "Sen benim değersiz akrabamı kurtardın ve kendi evinde misafir ettin, bu yüzden ben Yeşil Kemiklerden olsam ve sen yeşim hırsızı olsan ve tüm haklarımla seni öldürmem gerekse bile, bu güzel öğleden sonrayı mahvetmemize gerek yok diyelim. İyi bir konuşma yaptık; artık birbirimizin tavrını biliyoruz. Bundan sonra olacak her şey, hoş olmasa bile, ikimiz için de sürpriz olmamalı."

Zapunyo koltuğundan kıpırdamadı. Soğuk, baharatlı etin son dilimini ağzına attı ve acımasız yılların tozu ve güneşiyle kısılmış gözleriyle Hilo'ya bakarken çenesini ileri geri hareket ettirdi.

Kaçakçı, kısa parmaklarını birbirine geçirdi ve karnının üzerine koydu. "Elbette hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Klanına büyük bir iyilik yaptım, seni evime davet ettim, sana yiyecek ve içecek ikram ettim, ama sen bana teşekkür bile etmedin. Siz Yeşil Kemikler onurunuza çok önem verirsiniz, ama başkalarına nezaket göstermezseniz, dünyada geri kalırsınız. Yine de söylediklerin doğru: Bu güzel öğleden sonrayı mahvetmeye gerek yok. Ben gururlu bir adam değilim Kaul-jen, ve sahip olduğum azıcık gururu da yutmaya alışkınım. Hayata hiçbir şeyle başlamış ve hiçbir şeyi hafife almamayı öğrenmişsen, hayat böyle olur."

Zapunyo, teras kapısına doğru kayıtsızca elini salladı. "Kuzenin Teije'yi alıp ülkene dönebilirsin. Iyilo seni uğurlayacak."

Zapunyo'nun dediği gibi, Teije Runo, malikanenin arkasındaki havuzun yanında uzanmış, yeşim taşlı yüzüğünün olduğu elinde bir içki, yanında havluya uzanmış, mayolu ince bir genç kadın vardı. Bir standın üzerinde duran bir pikap, Espenian jiggy şarkıları çalıyordu. Hilo yaklaşıp adamın yanına geldi. Teije kıpırdadı ve güneş gözlüklerini çıkardı; görünüşe göre uyukluyordu. Hilo'ya birkaç saniye şaşkın şaşkın baktı, sonra aceleyle ayağa kalktı, içkisini yere koydu ve mayosunu düzeltti. "Kuzen Hilo," diye bağırdı, sevinç ve şaşkınlıkla kollarını açarak.

Hilo adamın yüzüne bir tokat attı. Teije sendeledi ve acı içinde bir çığlık attı. Hilo ona tekrar vurdu ve adam yere yığıldı. Teije'nin ayağı içki bardağına takıldı; bardak devrildi ve kırıldı. Mayo giymiş genç kadın çığlık attı ve Hilo Teije'nin yan tarafına acımasızca tekme atarken Uwiwan dilinde bağırarak uzaklaştı. "Kaul-jen, lütfen, dur, dur," diye hırıltıyla konuştu Teije, ellerinin ve dizlerinin üzerinde Pillar'dan uzaklaşmaya çalışarak. Hilo onu takip etti; akrabasının karnına ve kasıklarına tekme attı, sonra yüzüne ve vücuduna birkaç kez daha vurdu.

Teije Runo küçük bir adam değildi; Hilo'dan yarım baş daha uzundu, geniş omuzları ve uzun kolları vardı ve kendini formda tutuyordu, ama Hilo'nun darbeleri yağarken kollarını başının üzerine koydu ve top gibi kıvrıldı. Kadın çığlık atarak eve koştu. Iyilo kenarda durup izledi,

diğer barukanlar ve Hilo'nun adamları da öyle. Tar eğlenerek kıkırdadı. Hilo işini bitirdiğinde, Teije'nin hiçbir kemiği kırılmamıştı, ama yağlı vücudu morluklarla dolmuştu ve acınacak bir şekilde inliyordu.

"Kalk ve giysilerini giy," dedi Hilo. "Gidiyoruz."

BÖLÜM 10

Saçma bir israf

On beş dakika sonra Zapunyo'nun malikanesinden ayrıldılar. Gümüş renkli arabalardaki barukanlar bu sefer onlara eşlik etmedi; Hilo istemedi, Iyilo da teklif etmedi. Koyu tenli, yarı kemik adam ön kapıda durmuş, ayrılışlarını izliyordu, yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Hilo arabaya binerken, korumadaki yeşim rengi auranın içindeki düşmanca titreşimi hissetti. Iyilo, Shotarian'ın kiralık bir haydutu olabilirdi, ama o ve onun gibilerin Kaul'lar gibi insanlardan nefret etmek ve kin beslemek için nedenleri vardı. Yeşim ve soy, Yeşil Kemikleri Kekon'un tarihi kahramanları ve gayri resmi hükümdarları yapmıştı; aynı özellikler, Barukanları Shotar'da suçlu ve yabancı yapmıştı. Hilo, Zapunyo'nun emriyle Iyilo ve adamlarının, Kekonlu misafirleri kadar yeşime layık olduklarını kanıtlamak için hepsini öldürmeye can atacaklarından emindi.

Bu sefer Hilo, Tar, Vin ve Teije'yi ilk arabaya aldı ve
Juen, Doun ve Lott'u diğer arabaya bindirdi. Teije, tamamen korkmuş bir halde, kağıt havluya sarılmış buzla dudağını silerek, yolculuk boyunca sessiz kaldı. Tar camı indirdi ve "O cüce ve barukan köpeklerinin bize gözlerimizin içine bile bakamadıklarını gördün mü? Bizi öylece çıkardılar. Eğer onlar Uwiwas'ın en sert adamlarıysa, bu ülkenin bu hale gelmesine şaşmamalı." dedi.

Hilo cevap vermedi; bugün Tar'ı bir kez azarlamıştı ve Pillarman'ının dikkatinin daha fazla dağılmasını istemiyordu. Tar, kendini güvensiz hissettiğinde bazen ağzından laflar kaçardı. Sadık ve cesurdu, ama stratejik bir zekası yoktu. Hilo'nun Wen'e söylediği gibi, Zapunyo kendi malikanesinde onlara zarar vermeye çalışmazdı. Onun için çok riskli, çok fazla dikkat çekiciydi.

Hilo arabanın koltuğunu geriye yatırdı ve gözlerini kapattı. Dinleniyormuş gibi görünüyordu, belki de kestirmeye çalışıyordu. Güneş yüzüne vuruyordu; görüş alanının içi, algısını genişletip etrafı tararken, tamamen uyanık haldeyken bile algısını renklendiren kırmızı bir duvar gibiydi. Havaalanı yoluna girdiklerinde Hilo doğruldu ve gözlerini açtı. Küçük charter uçağının beklediği pistin önünde beş polis arabası ve iki motosiklet park etmişti. "Vin," dedi Hilo.

"On iki adam," dedi Parmak hemen. "Hilo-jen... bizi öldürmeye geldiler."

Hilo başını salladı, ama Zapunyo'nun malikanesinden ayrıldıklarından beri ilk kez konuşan Teije Runo panik bir sesle, "Beni almaya geldiler. Kaçak olduğumu sanıyorlar," diye bağırdı.

"Senin canın onların umurunda değil," dedi Hilo. "Onlar Zapunyo'nun adamları." İki polis memuru onlara kenara çekmelerini işaret etti; Hilo şoföre itaat etmesini söyledi. Diğer araba onların arkasına yanaştı. Hilo dönüp Teije'ye konuştu. "Sen arabada kal," emretti. "Anneni eve sağ salim götüreceğime söz verdim, ama bana itaatsizlik edersen, onun kalbini kırarım."

Hilo arabadan indi. Green Bones da onu takip etti. "Eller yukarı! Ellerinizi kaldırın!" polis memurlarından biri megafonla emretti. Onlara bozuk Kekonese dilinde hitap etmesi, onların kim olduklarını tam olarak bildiğinin ve bunun önceden ayarlanmış olduğunun bir başka işaretiydi. Hilo boş ellerini başının üzerine kaldırdı ve ilerlemeye başladı.

"Dur!" megafonlu polis memuru bağırdı. Sesi korkmuş gibiydi. "Hemen dur! Bu son uyarı!"

Hilo durmadı, yavaş ve kararlı adımlarla ilerlemeye devam etti. "Kekonese dili biliyor musunuz?" diye bağırdı. "Bizi uçağa binmekten alıkoyamazsınız. Ama size gitme şansı veriyorum. Yeşil Kemikler, yeşim taşı olmayanları öldürmez. Tabii bizim kanunlarımızı çiğnemedikleri veya düşmanlarımızın tarafına geçmedikleri sürece."

Hilo'nun algısı, hızla atan kalp atışlarıyla çınlıyordu. Arkasında, adamlarının gerginliğini hissedebiliyordu, yeşim taşlarının aurası, start kapısının arkasında bekleyen atlar gibi öne doğru gerilmişti ve önünde, korku ve acımasız kararlılığın kokusu vardı. Hilo yavaşladı. "Zapunyo bu adanın sahibi olsa ve ondan para alman gerekse bile, bu hayatlarınızın değeri kadar önemli değil," diye bağırdı. Bir adım daha ileri attı. Polis ateş açtı.

Hilo çoktan harekete geçmişti; kollarını keskin bir hareketle aşağı doğru savurarak, mermi yağmurunu dikey bir fırtına rüzgarı gibi süpüren geniş, alçalan bir Savunma hareketi yaptı. Korkmuş polisler aşırı tepki göstermiş ve boşuna ateş etmişlerdi. İlk atışların tümü, en az otuz tanesi, Hilo'ya yöneltilmişti. Yalnız başına dışarı çıktığında amaçladığı da buydu; odaklanmış ateş daha kolay Deflection ile savrulurdu. Dağınık ateş, hedefine ulaşamadan asfaltı parçaladı, ancak birkaç mermi o kadar yakından geçti ki Hilo Steel ile geri çekildi.

Yeşil Kemikler hızla içeri daldı. Tar ve Juen'in auraları Güç ve Hafiflikle parıldıyordu. Bir dizi polis arabasının üzerinden atladılar. Tar, pençeli bıçağını çekmiş polislerin arasına indi. Juen, bir aracın tavanını bükerek üzerine çömeldi, her iki elinde birer tabanca ile ayağa kalktı ve sıraya doğru isabetli atışlar yapmaya başladı.

Doun, Vin ve Lott, Fists'in çok gerisinde değildi. Uwiwanlardan ikisi dönüp uçağa doğru kaçtı; Lott, belinin arkasına sakladığı iki ince fırlatma bıçağını çekti ve bıçakların yörüngesini ustaca ayıran jilet gibi ince bir Deflection ile birlikte fırlattı. Bıçaklar ikiz çatal gibi havada süzülerek bir adamın omuzlarının arasına, diğerinin ise ensesine saplandı.

Hilo, pençe bıçağıyla elinde, kavgaya daldı; bir adamı yakaladı ve boğazını arkadan kesti. Başka bir polis, boş tabancasını bırakıp Hilo'nun kafasına ıslık çalan bir güçle siyah copunu savurdu. Hilo başını copun altından kaydırdı ve adamın ön kolunun içini kesti. Cop, adamın güçsüz elinden düştü ve Hilo yere çarpmadan sol eliyle yakaladı. Gücünü bir anda ortaya çıkararak, ağırlığını bir darbeye dönüştürdü ve çeliğin uzunluğu ile Uwiwan'ı dizlerinden yere çakdı, sonra silahın kabzasını rakibinin çenesine vurarak adamın çenesini kırdı ve düşmesine neden oldu.

Hilo bir sonraki düşmanını aramak için etrafına baktı, ama yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Adamları diğer Yeşil Kemikler ile savaşmaya alışkındı ve bu, o savaşlara hiç benzemiyordu. Düşmanları kötü eğitilmişti ve gerçek yetenekleri yoktu; Kekonese bile değillerdi. Cesetlere bakarken, Hilo kaçakçı Zapunyo'ya karşı ani ve güçlü bir nefret duydu; bu nefret, düşmanı Ayt Mada'ya duyduğu nefret kadar güçlüydü. Uwiwan'ın suç patronu, Yeşil Kemikler için gerçek bir rakip olabilecek barukanlar tarafından korunan lüks kalesinde güvende oturuyordu, ama ne onları ne de kendini riske atmamıştı. Yolsuz polisler, Hilo'nun tutuklanırken direnerek öldürülmesini emretmişti.

Ne kadar saçma bir israf.

Yerdeki adamların bazıları ölmemişti, ama artık hiçbiri tehdit oluşturmadığı için Hilo, Fists'e onları bırakmalarını söyledi. Arabalara geri dönüp eşyalarını topladılar ve Teije Runo'yu da aldılar. Teije Runo, manzarayı görünce yüzü bembeyaz oldu ve uysalca uçağa götürülmeye razı oldu.

Kekonese pilotu klanın bir üyesiydi; karışıklığı telsizle haber vermemiş, talimatlara uyarak sabırla beklemişti.

Juen'in omuzu ateş sırasında sıyrılmıştı ve Doun baldırından kurşun almıştı. "Dikkatsiz davrandım, Kaul-jen," dedi, acı içinde yüzünü buruşturarak, ancak bu kadar tek taraflı bir savaşta yaralanmış olmaktan utanç duyuyor gibiydi. Hilo, uçağın kabininde ilk yardım çantasını buldu ve onu geri verdi, ancak pilota hemen kalkış yapmasını söyledi. İki motorlu uçak pistten hızla kalkış yaptı ve kanlı asfalt ile Tialuhiya'nın yemyeşil tarlalarını geride bırakarak gökyüzüne yükseldi.

Eve dönerken Hilo, Juen ve Doun'u kontrol etti. Kanamalarının durduğunu ve uçaktaki soğutucudaki soda ile sıvı alımlarının sağlandığından emin oldu. Tar artık daha rahatlamıştı; şiddetli kaçışları, onun önceki öfkesinin bir kısmını gidermiş gibiydi. Bir koltuk sırasına uzandı ve uykuya daldı. Hilo, en arkadaki sırada oturan Lott'un yanına gitti ve pencereden aşağıdaki okyanusu seyrediyordu.

Hilo, "Bıçakları o kadar iyi atabilen ve üstelik Deflection ile yönlendirebilen başka bir Green Bone daha tanıdım," dedi.

"Babam, biliyorum," dedi Lott, hala pencereden dışarı bakarak. Genç adam üzgün ve kafası karışmıştı, Hilo bunu yeşim rengi aurasının sürekli dalgalanmasından anlayabilirdi, ancak tipik bir genç gibi, aksini göstermeye çalışıyordu.

"Diğer yönlerden babana pek benzemiyorsun," dedi Hilo.

Genç adamın omuzları gerildi. "Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim, Kaul-jen."

"Ben öyle demedim," dedi Hilo. "Baban son derece deneyimsizdi, en korkutucu ve sadık Yumruklarımdan biriydi, tanrılar onu tanısın. Ama sebepsiz yere acımasız olabilirdi ve çoğu insanı umursamıyordu. Sen bana öyle gelmiyorsun."

"O adamları ben öldürdüm, değil mi? Beni yanına alıp nasıl davranacağımı görmek için getirdin, biliyorum."

Hilo, genç adamın başka koşullar altında klanın Sütunu'na bu kadar açık bir kinle konuşmayacağından emindi, ama ilk kez bir can almıştı ve duygusal bir haldeydi, nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu

Hilo, doğru bir yol olmadığını biliyordu; insanlar farklı tepki verirdi. Bazıları kusardı, bazıları coşardı, bazıları ise hiçbir şey hissetmezdi.

"Sadece birini öldürdün," dedi Hilo. "Boynundan vurduğun, evet, ama diğeri yaşayacak." Bunun doğru olduğundan emin değildi, ama Lott'u rahatlatacaksa, söylemenin bir zararı yoktu. Parmak cevap vermedi, başını bile çevirmedi.

"Lott-jen, sana konuşurken Sütuna bak," dedi Hilo keskin bir sesle.

Genç adam, cezaya alışkın bir çocuk gibi irkildi ve suçluluk dolu gözlerle hızla Hilo'ya döndü. Yüzündeki ifade, şüphe ve meydan okuma arasında kısa bir süre gidip geldi, ama Hilo'nun emredici bakışlarına cesaret edemedi; gözlerini indirdi ve "Saygısızlığımı bağışlayın, Kaul-jen" diye mırıldandı.

Lott'la ilk tanıştığından beri, Hilo onun huysuz, somurtkan bir genç olduğunu fark etmişti. Bu, kısa bir süre için affedilebilirdi, ama artık o bir Yeşil Kemik'ti; nasıl davranması gerektiğini öğrenmesi gerekiyordu. Hilo'nun gözleri yerinden oynamadı ve sertliği kaybolmadı, ama bir dakika geçtikten sonra çok daha yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Bir arkadaşımı her zaman affederim, çünkü aksi takdirde insanlar birbirlerine karşı dürüst olamazlar. Seni bu yolculuğa kendini kanıtlaman için getirmedim. Seni buraya, geçen yıl tüm sınıf arkadaşlarının önünde durup yemini ilk eden kişi olduğun için getirdim. Bunu unutmam. Hangi kardeşlerimi tanımak istediğime, hayat memat meselesi olduğunda yanımda kimlerin savaşmasını istediğime karar verirken, bu tür şeyler önemlidir."

Lott başını kaldırmadı, ama bir saniye sonra başını salladı ve yeşim rengi aurası, isteksiz ama daha sakin bir uğultuya dönüştü. Hilo koltuğunda dönüp soğutucudan iki mango sodası çıkardı; açtı ve birini Lott'a uzattı. Lott aldı ve şişenin yarısını bir dikişte içti.

Hilo, "Bugün dövüştüğün adamlar... Onları tanımıyordun ve sana kişisel bir kötülük yapmadılar. Bu yüzden onları öldürmüş olman seni rahatsız ediyor. Böyle hissetmen çok doğal; öyle hissetmesek, hayvanlardan farkımız kalmazdı. Elbette öyle insanlar da var, hatta Green Bones'ta bile, ama neyse ki çok fazla değil."

Hilo kendi soda şişesinden içti. "İnsanlar bencil olarak doğar; bebekler en bencil yaratıklardır, çaresiz olmalarına ve tek başlarına bir gün bile hayatta kalamamalarına rağmen. Büyüyüp bu bencilliği kaybetmek, işte

medeniyetin özüdür, bizi hayvanlardan ayıran şeydir. Biri kardeşime zarar verirse, bana zarar vermiş olur; klan yemininin anlamı budur. O adamlar senin düşmanların değildi, *bizim* düşmanlarımızdı. Bunu anlayabilirsin, değil mi Lott Jin?"

Parmak tereddüt etti. "Evet, Kaul-jen."

Hilo, Lott'un omzuna sıcak bir elini koydu ve bir an öylece bıraktı, sonra kalkıp başka bir koltuğa oturdu, genç adama yalnız kalıp düşünmesi için yer açmak için. Horn iken, Hilo yeni Parmakların eğitilmesini ve en umut vaat edenlerin fark edilip mentorluk almasını sağlamak için işinin önemli bir parçası olarak görürdü. Lott hakkında hâlâ emin değildi, ama genç adamla şahsen konuşma fırsatı bulduğu için memnundu; bazen birkaç kelime çok önemli olabilirdi.

Hilo sodasını bitirip şişeyi yanındaki boş koltuğa koydu. Başını küçük pencereye yaslayıp uzak ufka baktı. Pervaneli uçağın gürültüsü ve titreşimi kafasında uğulduyordu. Uwiwa Adaları ile evinin ortasında, Kekon'u en yakın komşularından ayıran tek şey okyanus ve yine okyanus vardı. Bu sonsuz gibi görünen su kütlesinin diğer tarafında Espenia ülkesi ve Anden'in şu anda yaşadığı Port Massy şehri uzanıyordu.

Hilo, koridorda kan bağı olan kuzeni Teije Runo'ya baktı. Teije, hala morarmış yüzüne buz koyarak somurtuyordu. Hilo, onu uçaktan itip aşağıdaki okyanusa düşmesini izlemek için vahşi bir istek duydu. Pencereye geri döndüğünde, Hilo kaşlarını çatmıştı ve Lott'un kaşlarını düzeltmeye çalıştığı kaşlarından daha derin ve daha düşünceli bir ifade vardı.

BÖLÜM 11

Port Massy

Üvey dedesinin cenazesinden bir hafta sonra, Anden Janloon Uluslararası Havalimanı'ndan 11,5 saatlik bir uçağa bindi. Kendini, infaz gecesi mahkumların tutulduğu hücreye giriyormuş gibi hissediyordu. Ancak, ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir mihrap ve öbür dünyaya hazırlanırken vicdanını rahatlatacak meditasyon dualarını yönetecek bir rahip yerine, yırtık pırtık dedikodu ve yaşam tarzı dergileri yığınları ve sigara dumanının dolaştığı ortamda battaniye ve sıcak çay ikram etmek için dolaşan hostesler vardı.

Anden bir uyku hapı aldı ve yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirdi. Uyandığında uçak inişe geçiyordu ve sersemlemiş bir halde, sürgün edildiği yabancı şehri ilk kez görmek için pencere perdesini açtı. Port Massy metropolü, battaniyenin altında uyuyan devasa, dikenli bir canavar gibi, öğleden sonra güneşinin turuncuya boyadığı kalın bir sis tabakasının altında uzanıyordu. Çelik ve beton gökdelenler, büyük Camres Nehri'nin Whitting Körfezi'ne döküldüğü ve Kuzey Amaric Okyanusu ile buluştuğu gelgit kıyılarında yoğun kümeler halinde yükseliyordu. Anden, fotoğraflarında ve televizyonda gördüğü simgesel yapıları aradı: Demir Göz Köprüsü, Direk Binası, Liman Muhafızları heykelleri. O ana kadar Kekon'dan ayrıldığına gerçekten inanmamıştı, ama sonunda gerçek gibi görünüyordu ve uçağın iniş tekerlekleri piste çarptığında, kalbi hayranlık ve korkuyla bir anda hızla çarpmaya başladı.

Bagaj alım alanında valizini aldı ve gergin bir şekilde kalabalığı taramaya başladı, ta ki üzerinde adı yazılı bir tabela tutan yaşlı bir Kekonlu çift görene kadar. Onlara yaklaşarak, "Bay ve Bayan Hian?" diye sordu. Onlar, sanki bekledikleri kişi değilmiş gibi şaşkın bir şekilde ona baktılar. Adamın nazik gözleri ve saçlarından daha koyu renkli, kısa ve sert gri sakalı vardı; kadının ise yaşına göre şaşırtıcı derecede az kırışıklığı olan geniş, pembe bir yüzü vardı.

Anden çantasını yere koydu ve "Ben Emery Anden. Bana evinizi açtığınız için teşekkür ederim. Tanrıların iyiliğinizin karşılığını size fazlasıyla versin" dedi.

" dedi. Ellerini alnına götürdü ve saygıyla selam verdi.

Çift, Anden'in görünüşünden ilk başta şaşırmış olsa da, onun akıcı Kekonese dili ve saygılı tavırları sayesinde rahatladılar. "Ah, bizim için sorun değil; öğrencileri ağırlamayı seviyoruz," dedi Bay Hian, gülümseyerek ve selam vermek için alnına dokunarak. Karısı da aynısını yaptı ve "Uçuşunuz nasıldı? Çok uzun, değil mi? Buraya taşındığımızdan beri Kekon'a sadece iki kez gittik; o uçuş çok uzun! Yaşlı bedenim artık dayanamıyor." Kocası Anden'in valizini almaya çalıştı, ama Anden hemen onu rahatlatmak için valizi aldı ve çift, havaalanından çıkıp kısa süreli otoparka doğru yol aldı.

Bay Hian arabayı sürdü, Bayan Hian ise ön yolcu koltuğuna oturdu. Anden'in bindiği en küçük ve en eski arabaydı; kahverengi kumaş döşeme, sahte ahşap gösterge paneli ve sadece yarıya kadar açılan camları vardı. Anden arka koltuğa oturdu ve geçen sokakları ve binaları seyretti. Hava nemliydi, ama Janloon'un kokulu teri gibi değildi; buradaki nem serin ve küllüydü. Kaldırımlardaki ızgaralardan buhar yükseliyordu, insanlar parlak, gösterişli kıyafetler sergilenen mankenlerin önünden aceleyle geçiyordu. Tren istasyonunun dışında, ters çevrilmiş metal kovalar üzerinde sokak müzisyenleri davul çalıyordu, ama kimse onları umursamıyordu. Çift katlı otobüsler siyah egzoz dumanı çıkarıyordu. Espenia'nın en büyük şehri güneşsiz ve dostça olmayan bir yer gibi görünüyordu, tuğla ve betonun oluşturduğu sepya renkli bir tuvalin üzerinde çılgın bir faaliyet tablosu. Ve baktığı her yerde Espenialılar görüyordu.

"Espenia'da ailen var mı?" diye sordu Bay Hian rahat bir tavırla.

"Hayır," diye cevapladı Anden ve bu görünüşte masum sorunun gerçekte ne olduğunu anladığı için - soyunu sorguladığını - şöyle devam etti: "Babam Espenliydi, ama ben Kekon'da doğdum. Buraya ilk kez geliyorum." Hiç tanımadığı ve tanımak da istemediği yabancı bir asker olan babasından bahsetmek bile garip geliyordu. Onun vatanında olduğunu düşünmek ise daha da garipti.

Bay ve Bayan Hian, Camres'in aşağı tarafında Southtrap adlı bir semtte yaşıyordu. Burası, çoğunlukla göçmenlerden oluşan bir işçi sınıfı mahallesiydi. Birbirine çok yakın inşa edilmiş çok katlı tuğla apartmanlar, Anden'e Janloon'daki Paw-Paw veya Forge semtlerini hatırlatıyordu. Ev sahibi ailesi, daha iyi evlerden birinde yaşıyordu: iki katlı, sarı renkli, iki şeritli yoğun bir caddeye bakan bir sıra ev. Anden

valizini eve taşıdı ve dar merdivenlerden arka taraftaki bir sokağa bakan misafir yatak odasına çıktı. Oda, Akademi'deki yatakhane odası kadar büyüklükteydi ve Marenia'daki Kaul ailesinin sahil evinde alıştığı yatak odasından çok daha küçüktü. Yine de ev gibi bir yerdi; yatak örtüsü kalın ve yumuşaktı ve başlığın üzerindeki duvarda sisli bir dağ resminin suluboya baskısı asılıydı. Komodinin üzerinde üç dal mavi kumaş çiçek bulunan bir vazo vardı.

Bayan Hian, sütte pişirilmiş karartılmış tavuk, sotelenmiş yeşillikler ve sarımsak soslu erişte ile gerçek bir Kekonese yemeği hazırladı. Anden, tanıdık yemeklere çok minnettardı ve minnettarlığını göstermek için birkaç porsiyon yedi. "Ne kadar yiyebiliyorsan ye," diye teşvik etti Bayan Hian. "Espenian yemekleri pek iyi değildir. Oğluma her zaman akşam yemeği için daha sık eve gelmesini söylüyorum, ama çok meşgul ve trafik çok zor. Bu yüzden kilo kaybediyor." Hian'ların iki oğlu vardı. Bayan Hian'ın bahsettiği en büyükleri, şehrin kuzeyinde yaşıyordu ama bir tıbbi ekipman şirketinde satış elemanı olarak çalışıyordu ve çok seyahat ediyordu. On yıl önce anne babasını Espenia'ya getiren oydu. Küçük oğulları ise Adamont Capita'daki Watersguard Üniversitesi'nde tarih doktorası yapıyordu. "Yararsız bir diploma," diye iç geçirdi Bay Hian. "Ama çocuklar ne isterse onu yapar."

Akşam yemeğinden sonra, Bayan Hian tabakları topladı ve Anden, Shae'nin ona vermesi için verdiği hediyeleri getirdi: pahalı bir şişe hoji, Espenian talirleri ile dolu bir zarf ve yolculuk sırasında zarar görmemesi için gazete kağıdına sarılmış yeşil bir seramik çaydanlık. Hoji ve para sadece sembolik birer hediyeydi; Anden, çiftin onu misafir ettikleri için aylık olarak ödeme alacağından emindi. Çaydanlık ise daha anlamlıydı. Bay Hian kapağı kaldırdı. İçinde No Peak klanının dairesel amblemi basılıydı. Klanın sembolüyle işaretlenmiş yeşil bir hediye, Green Bones'un dostluğunu simgeliyor ve alana statü kazandırıyordu. Klan dışından birine sunulduğunda, bir iyilik yapıldığı ve bir gün karşılığının verileceği anlamına geliyordu.

Çift, Anden'e içtenlikle teşekkür etti ve çaydanlığı mutfaktaki oğullarının fotoğraflarının yanındaki rafa koydu. Bay Hian, Anden'e bir bardak kaliteli hoji ikram etti ve ikisi yemek masasında birlikte çaylarını içtiler. "Kekon'da insanlar savaştan endişeli mi?" diye sordu.

Anden ilk başta kafası karıştı. Bir an için ev sahibinin Dağ ve Tepesiz arasındaki klan savaşından bahsettiğini sandı. "Shotar'daki çatışmayı mı kastediyorsunuz?" diye sordu, durumu anlayınca. "Sanırım öyle. Ama haberleri pek takip etmiyorum." Geçtiğimiz bir yılı, rezil olmuş bir şekilde sakin bir sahil köyünde saklanarak geçirdiğini açıklamadı.

"Burada Oortokon Savaşı çok konuşuluyor," dedi Bay Hian. Shotar'ın doğu eyaleti Oortoko (Ygut dilinde Ortykvo), Ygutan sınırında yer alıyordu ve uzun süredir birçok Ygutani etnik grubun yaşadığı bir anlaşmazlık bölgesi idi. Üç ay önce, isyancı milisler bu bölgenin Shotar'dan bağımsız olduğunu ilan etti. Shotarian hükümeti bu tek taraflı ilanı reddetti ve isyanı bastırmak için bölgeye asker gönderdi, ancak Ygutanians tarafından gizli bir şekilde eğitilmiş ve desteklenen, iyi donanımlı bir savaş gücüyle karşı karşıya kaldı. Shotarians, Espenia'dan yardım istedi.

"Espenian askerleri Shotar'daki isyancılarla savaşmak için gönderilirse, bu Ygutan'a karşı bir savaşa dönüşebilir." Bay Hian endişeyle başını salladı. "Yeğenim, Espenianlar burayı üs olarak kullanacakları ve askerleri için yeşim taşı talep edecekleri için Kekon'un da etkileneceğini söyledi."

"Eminim haklıdır," dedi Anden. "Hava Adamı'nın ofisinde çalışanlar neler olup bittiğini bilirler." Bay Hian'ın yeğeni, klanın Ship Street ofis kulesinde kıdemli bir Şans Getiriciydi; Kaul Lan ve Woon Papidonwa'nın Akademi'den sınıf arkadaşıydı ve Shae'ye, Espenia'da kaldığı sürece amcasının Anden'e göz kulak olacağına dair söz vermişti.

"Peki ya sen, Anden?" diye sordu Bayan Hian merakla. "Klandaki rütben nedir?" "Klan üyesi" veya "klanın bir parçası" demedi. Janloon'daki çoğu insan Yeşil Kemik klanlarından birine bağlı olduğunu iddia edebilirdi, ancak "rütbeli" olmak farklı bir şeydi; bu, statüye sahip bir pozisyonu ifade ediyordu ve genellikle yeşim taşı takan kişileri kast ediyordu.

Belki de Bay Hian'ın yeğeni, Anden'in Kaul Dushuron Akademisi'nden mezun olduğunu söylemişti. Üzerinde yeşil renk görmedikleri için kafaları karışmış olmalıydı. Anden tereddüt etti; ev sahiplerinin kendisine olan saygısını azaltmak istemiyordu, ama dürüst olmamak da istemiyordu. "Öyleydim, ama kuzenim Sütun ve Espenia'ya gelip okumam gerektiğini karar verdi." Bir an için, Lan'dan bahsettiğini kendine inandırmaya çalıştı.

Hilo'dan, ve kendini acıma ve keder duygusuna kapıldı; Lan hayatta olsaydı, o hiç bu durumda olmazdı.

Hianlar, Anden'in hikayesinin daha fazlası olduğunu hissederek başlarını salladılar, ancak daha fazla soru sormaktan kaçındılar. "Seni dünyanın öbür ucuna göndermek zorunda kalsalar bile, bu kadar güçlü ve eğitimini karşılayabilecek bir ailen olduğu için şanslısın," dedi Bay Hian. "Ama çok yorgun olmalısın. Hepimiz uyumalıyız."

"Bay Hian," diye başladı Anden, ama adam elini kaldırarak onu kesmek istedi.

"Kuzenin seni bizim bakımımıza emanet etti," dedi yaşlı adam. "Espenia'da kaldığın sürece bizi ailenden biri olarak gör. Kendi akrabalarına soracağın her şeyi bize sorabilirsin."

Anden başını salladı. "Amca, Espenia'da yaşamayı seviyor musun?"

Bay Hian sakalını kaşıdı ve düşünceli bir ifadeyle cevap verdi. "Yeterince iyi. Tabii ki Kekon gibi değil. Yemekler, dil, Espenialılar ve onların yaşam tarzı bize her zaman biraz garip gelecek. Ama iyi yanları da var. En önemlisi, oğullarımız burada. Ailenin olduğu yer, senin evindir." Karısı da onaylayarak başını salladı.

Anden, uçakta uyuşturucu etkisiyle uzun bir uyku çekmiş olduğu için yatınca bir türlü uyuyamadı. Akademideki yatakhane, Janloon'daki Kaul konağı ve Marenia sahil evindeki odası, şehrin gürültüsünden uzak, sessiz yerlerdi. Şimdi ise bütün gece boyunca penceresinin hemen dışında insanların seslerini, arabaları, sirenleri ve diğer şehir gürültülerini duyabiliyordu. Anden, kendini çok mutsuz hissederek birkaç saat uyanık kaldı.

Shae, onu Port Massy Koleji'ndeki Diğer Dillerden Konuşanlar için Yoğun Espenca Programı'na (IESOL) kaydettirmişti. Bahar dönemi ertesi hafta başlayacaktı. Bay Hian, Anden'e otobüse binmesi gereken yeri gösterdi ve ilk gün onunla birlikte gitti. Anden, Espenianca'da çoğunlukla pop kültüründen öğrendiği yaklaşık otuz kelime biliyordu. Akademide bir ders vardı, ancak bir dönem aldıktan sonra ek bir Deflection seçmeli dersi tercih ederek bırakmıştı. O zamanlar Espenianca'nın kendisine ne faydası olacağını anlayamıyordu. Fist of No Peak olmak istiyorsa, yeşim disiplinlerinde uzmanlaşmak çok daha önemliydi.

Programda dünyanın dört bir yanından gelen elli öğrenci vardı. Sınıfta dört Tuni ve iki Shotarian vardı, ancak Anden tek Kekonese'ydi. Öğretmen, buğday rengi saçlı, ayı gibi bir kadındı. Anden, nereli olduğu sorusuna cevap verdiğinde, öğretmen ilk başta onun Stepenland'daki bir şehir olan "Callon" dediğini sandı. Öğrenciler yuvarlak masalarda oturmuş, birbirleriyle tanışmaları için teşvik ediliyordu. Anden kibar davranmaya karar verdi, ama buraya arkadaş edinmek için gelmemişti

—ki bu da iyi olmuştu, çünkü öğle arasında etnik kökenlere göre hızlıca gruplar oluşmuştu. Anden, Tuni gençlerinin masasına katılmayı deneyebilirdi, ama içgüdüsel olarak onlara güvenmediği için bunu yapmadı; Kekonese'ler kendilerini komşu ırklardan üstün görürlerdi.

Anden'in zihninde, bu durumla başa çıkmanın iki yolu vardı: umutsuzluğa kapılıp bir yıl boyunca uyur gibi geçirmek ya da dişlerini sıkıp bu cezayı yenebileceğini kanıtlamak. Açıkça en yetersiz öğrencilerden biri olarak başladığı halde, diğerlerinden daha çok çalışmaya kararlıydı. Kitap okumak hiç güçlü olduğu bir alan olmamıştı, bu yüzden Espenianca okumak ve yazmak onun için sürekli bir mücadele olması onu şaşırtmadı, ancak kısa sürede konuşulan dili öğrenmede çok daha başarılı olduğunu keşfetti. Ne zaman fırsat bulsa, kampüsün yemekhanesinde, kamuya açık banklarda veya otobüs duraklarında oturup, yakınındaki konuşmaları dinler, bazen kelimeleri kafasında tekrarlar, sessizce ağzıyla tekrar ederdi. Ne kadar çabuk mezun olursa, o kadar çabuk eve gideceği düşüncesine sıkı sıkı sarılmıştı.

Sonraki aylarda, derslerde veya ders çalışmadığında, ev sahiplerine yardımcı olmaya çalıştı. Marenia'daki mobilya mağazasında çalıştığı süre boyunca alet kullanmayı ve ev işlerini yapmayı öğrenmişti; sarkan bir kapıyı tamir etti, esen pencereleri kalafatladı ve atılmış tahtaları ayakkabı rafına dönüştürdü. Hian ailesine işlerinde eşlik etti ve eşyaları taşıdı.

"Bizimle kaldığın için *sana* para vermemiz gerek," diye haykırdı Bayan Hian. "Daha önce de öğrenciler bizimle kalmıştı, ama çoğu keşfetmek, dışarı çıkıp şehirde eğlenmek istiyordu. Sen çok çalışıyorsun."

Anden, mahallelerinin bir yorgan gibi olduğunu keşfetti; içinde birbirinden farklı birkaç kültürel bölge yan yana bulunuyordu. Hians'ların sıra evlerinin çevresindeki düzinelerce blokta Kekonese kökenli birçok aile yaşıyordu

Ancak Anden, yolu geçip tamamen Tuni'lerin yaşadığı bir bölgeye ulaşabiliyordu. Burada sakinler çocuklarına boğuk bir dilde sesleniyor, her evin önündeki portatif ocaklardan gözleri yaşartan dumanlar yükseliyordu. Lochwood'un batısına ve Quince'in doğusuna uzanan Southtrap bölgesinin geri kalanı, daha düşük gelirli Espenian işçi sınıfından oluşuyordu.

Bir öğleden sonra Anden otobüsünü kaçırdı ve Port Massy standartlarına göre ılık bir bahar günü olduğu için Hians'ların evine yürüyerek dönmeye karar verdi. Neredeyse iki saatini aldı, ama bu yabancı şehirde tek başına yolunu bulmaktan ve şehrin yapısını daha iyi anlamaktan gurur duyuyordu. Yolda susadı ve köşedeki bir marketten soda ve bir paket fındık almak için durdu. Tezgahın üzerinde Espenian bakır paralarını saydı. Bıyıklı iri yarı bir adam olan dükkan sahibi, Anden'in hoş bir söz olarak algıladığı neşeli bir şey söyledi. Ağzından çıkan hiçbir şeye hala güvenmeyen Anden, sadece başını sallayıp gülümsedi. Bu, sürekli karşılaştığı bir sorundu: ilk bakışta Espenian olarak geçebiliyordu, ama yabancılar onunla konuşmaya çalıştığında her zaman garip ve utanç verici bir durum ortaya çıkıyordu.

Dükkânın çıkışına doğru ilerlerken, iki adam içeri girdi. Mallara bakmak için durmadılar, doğrudan tezgâha gittiler ve dükkân sahibiyle ilk başta samimi bir tonla konuşmaya başladılar, ancak kısa sürede sesleri sertleşti ve tehditkar bir hal aldı. Anden eşikte durdu ve geri dönerek dükkan sahibinin kasayı açıp gergin bir şekilde bir deste parayı sayıp, onu saldırganlardan birine uzattığını gördü. Gözleri, sanki bir yabancının yardımını beklermişçesine, kısa bir an Anden'e kaydı. Anden, bir eli kapıda, kararsız bir şekilde durdu. Bunlar onun halkı değildi; neler olduğunu bilmiyordu ve kötü bir duruma düşmek istemiyordu.

Verilen para miktarı yetersizdi, çünkü daha sert sözler söylendi. Bir adam en yakınındaki iki mağaza eşyasını yakaladı ve öne doğru çekti, şekerlemeler ve güneş gözlükleri yere döküldü. Dükkan sahibi öfkeyle protesto etti. İkinci adam onu saçından yakaladı ve kasiyerin alnını kasaya vurarak acı verici bir ses çıkardı, sonra onu şiddetle geriye itti. Dükkan sahibi gözden kayboldu. İki saldırgan ayrıldı; Anden, yanlarından geçerken yolundan çekildi. İçlerinden biri durup Anden'in yüzüne doğru hırlayarak "Ne bakıyorsun?" dedi.

Anden, Espenianca söylenen bir şeyi ilk kez bu kadar net anladı, ama diğer adam ikisini de kapıdan dışarı çıkarmak için acele etti ve kapı arkalarından gürültüyle kapandı.

Anden'in kalbi deli gibi atıyordu. Bir şey yapması gerektiğini hissediyordu, ama ne yapacağını bilmiyordu. İki adamın arasına girmek kötü bir fikir olacağını içgüdüsel olarak biliyordu, ama Espenia'da bir sorunla karşılaştığında bir insanın ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Janloon'da olsaydı, koşarak klanın bir Parmak'ına ya da bulabilirse bir Yumruk'a olayı bildirirdi.

Dükkân sahibi inleyerek tezgâhın arkasından ayağa kalkmaya başladı. Çok yaralanmış gibi görünmüyordu ve Anden, belirgin bir utanç duygusu içinde ama talihsiz adamla daha fazla etkileşime girmek istemediği için, çıkışa doğru itişip caddeye kaçtı.

Bay ve Bayan Hian, onun geç kalmasına üzüldüler ve onları almaya telefon etmediği için azarladılar. Eve nasıl yürüdüğünü ve yolda neler olduğunu anlattığında daha da üzüldüler. "O adamlar Çetelerden. Boss Kromner için çalışıyorlar," diye bağırdı Bayan Hian. "Bundan sonra oraya gitme!"

Anden, şehrin belirli bölgelerine girememesi fikri onu rahatsız etmedi; hatta Janloon'da olduğu gibi Port Massy'de de klanlar ve bölgeler olduğunu fark etmek garip bir şekilde onu rahatlattı. Bunu düşünerek, dükkân sahibinin bir tür Fener Adam olduğunu ve iki adamın da ödenmemiş haraçları tahsil etmek için gönderildiğini düşündü. Bilmediği bir klanın işine aptalca karışmadığı için memnundu, ama durum onu rahatsız etti çünkü ona son derece kaba gelmişti. Kekon'da, Yeşil Kemikler'in en sorunlu Fener Adamlarına bile bu kadar kötü davranması nadirdi. Klanlar toplumun her kesimine karışmıştı; makul bir haraç ödememek, klanın himayesini kaybetmek anlamına geliyordu ve bu da hayatı birçok yönden zorlaştırıyordu. Güvenilmez bir Fener Adamı banka hesabı açmakta, ev satın almakta veya çocuklarını okula göndermekte zorluk çekebilirdi. Onu tehdit etmeye veya incitmeye gerek yoktu.

Anden, Bayan Hian'ın zencefilli balık çorbasını yerken bunu düşündü. "Dükkan sahibi neden bu Kromner'a gidip biraz hoşgörü istemiyor?" diye sordu. Kuzeni Shae'nin Hava Adamı olarak yaptığı işin önemli bir kısmının, köşe dükkan sahiplerinden daha üst düzeyde de olsa, Fener Adamlarla uzlaşma sağlamak olduğunu biliyordu.

Bay Hian güldü, sonra Anden'in şaka yapmadığını anlayınca ciddileşti. Ayağa kalktı ve yerde biriken atılmış gazetelerin bulunduğu karton kutuyu karıştırdı, bir hafta önceki *Port Massy Post* gazetesini bulup aradığı sayfayı açtı. Bay Hian gazeteyi yere koydu ve koyu renk takım elbise ve kravat giymiş, uzun beyaz kürk mantolu bir kadınla birlikte siyah bir ZT Toro'dan inen şişman bir Espenli adamın siyah beyaz fotoğrafını gösterdi. Anden hala Espenca'yı iyi okuyamıyordu; manşet polis yolsuzluğuyla ilgili bir şeydi.

Bay Hian, "Bu Blaise Kromner, kötü bir adam. Bir suçlu. Uyuşturucu sattığı ve kadın ticareti yaptığı biliniyor. Adamları tüm işi yapıyor, bu yüzden hiç yakalanmıyor, ama güzel bir arabası, güzel kıyafetleri var ve sürekli partilere gidip fotoğraf çektiriyor. Sence o dükkan sahibini umursuyor mu, hatta kim olduğunu biliyor mu?" Bay Hian gazeteyi katlayıp çöp kutusuna geri koydu. "Anden-se, Çeteler klan gibi değildir. Onların tek umursadıkları paradır. Asla vermezler, sadece alırlar. O dükkan sahibi sürekli para ödüyor ama karşılığında hiçbir şey almıyor."

Anden, iki hafta sonra, bu kez evine çok daha yakın bir yerde, bir başka şok edici kültürel ders aldı. Akşamüstü, Hianlar için aldığı market poşetlerini taşıyarak eve dönüyordu ki, caddenin karşısındaki açık pencerelerden bağırışmalar duydu.

Bu alışılmadık bir durum değildi; orada yaşayan Kekonese bir çift, sürekli hayvanlar gibi kavga ediyor, bazen gece geç saatlere kadar birbirlerine bağırıyorlardı. Adamın sesi net bir şekilde duyuluyordu. *"Seni öldüreceğim, seni lanet olası orospu!"* Bir çarpma sesi duyuldu, her iki taraf da daha fazla bağırdı, sonra aniden kadın geceliğiyle ön kapıdan fırladı ve Anden'e göre, doğrudan trafiğin içine koştu.

Anden, kadının otoyolda başıboş bir keçi gibi ezilip yaklaşan bir arabanın kaputundan uçtuğunu hayal etti. Bir bisiklet yolun kenarına saptı ve bisikletin üzerindeki genç adam korkuyla küfrederek bisikletten atladı. Anden, market poşetlerini düşürdü ve o anda zamanında bir şey yapamayacağını bildiği halde ileri atıldı.

Bisikleti süren genç adam atıldı ve çılgına dönmüş kadını yakaladı. Güç ve hafiflikle onu kaldırıma geri sürükledi. Arabalar bir el genişliği kadar yakınından geçip gürültüyle kornalarını çaldılar. Kadının şaşkın kocası, gömleksiz, sarhoş ve öfkeli bir halde, anlaşılmaz sözler haykırarak koştu. Bisikletçi dönüp bir Deflection attığında, adam sendeledi ve dizlerinden vuruldu. Tekrar sendeleyerek ilerlerken, bir başka Deflection onu karnından vurdu ve sanki belinden bir ip ile çekilmiş gibi sert bir şekilde yere oturdu.

Kadın, savunucusuna teşekkür etmeden, ağlayarak sokağın aşağısındaki bir komşunun evine koştu. Bir dakika sonra, adam ayağa kalktı ve eve geri çekildi, küfürler mırıldanarak ama öldürücü bakışlarını başka yöne çevirerek.

Anden sesini buldu. "Sen bir Yeşil Kemiksin!" diye Kekonese dilinde bağırdı. Caddenin karşısındaki genç adam başını çevirip, Anden'i daha iyi görebilmek için dağınık saçlarını alnından itti. Gülerek, beyaz dişlerini göstererek bağırdı: "Sen de aptal bir adalısın!" Pantolonunu silkeledi ve bisikletini aldı.

Anden şaşkınlıkla ağzı açık kalmış bir şekilde bakakaldı. Adamın üzerinde yeşim taşı takılı olduğunu göremiyordu, ama orada olmalıydı. Yeşil Kemik, yıpranmış bisikletine bacağını attı ve hala kaldırımda duran, arkasında market poşetleri dağılmış Anden'e bir bakış attı.

"Dünyada yeşim taşı olan başka bir yer olmadığını mı sandın?" Adam alaycı bir şekilde el salladı ve bisikletiyle uzaklaştı, baldırları kaskatı kesilmiş, ipliksi omuzları gidonun üzerine eğilmişti. Anden, adam gözden kaybolana kadar arkasından baktı.

Belki de, diye düşündü, Espenia'da her şey garip ve dayanılmaz değildi.

BÖLÜM 12

Gerekli Önlemler

Dağ Sütunları ve Zirvesiz Klanlar arasındaki toplantı, Janloon'un merkezinden yaklaşık yetmiş beş kilometre uzaklıktaki Gohei kasabasında yapıldı. Kaul Hilo ve Ayt Mada en son bir yıl önce Bilgelik Salonu'nda, Kraliyet Konseyi tarafından düzenlenen arabuluculuk komitesinin gözetiminde birkaç gün süren müzakerelerde yüz yüze gelmişti. Her iki klanın da gerçek bir anlaşmaya varamayacağını bildiği halka açık bir gösteri olan o olayın aksine, Gohei'deki olay sadece her iki klanın üst düzey liderlerinden oluşan bir avuç Yeşil Kemik tarafından biliniyordu. Gohei, Dağ veya No Peak'e bağlılığı olmayan küçük Black Tail klanı tarafından kontrol ediliyordu, bu nedenle görüşmeler tarafsız bir yerde yapılacaktı. Toplantı bir öğleden sonra gerçekleşecekti. Her klan, İlahi Dönüş Tapınağı'ndan iki kıdemli tövbekarın katılımı için ücret ödedi. Tüm bu ayrıntılar Hava Adamları arasında kararlaştırılmıştı ve görüşmelerin ciddiye alınacağının işaretiydi.

Hilo, Shae, Kehn ve en yakın yardımcılarından oluşan küçük bir grup — Tar, Woon ve Juen — öğlen saatlerinde Gohei'ye vardılar ve Kara Kuyruk klanının Sütunu'nun evinde karşılandılar. Durn Soshunuro, eşi ve dört çocuğundan üçü ziyaretçileri büyük bir saygıyla karşıladı. Tek yok olan kişi, Durn'un en büyük oğluydu. O, evin uzağında bir yerde bekliyordu. Müzakerelerin dramatik bir şekilde sonuçsuz kalma ve ev sahiplerinin suçlanma veya ortada kalma ihtimalinin az da olsa tehlikeli olması nedeniyle, bu önlem anlaşılabilir bir önlemdi ve kimse aileye bu konuda kızmadı. Durn'un amcası, Ayt Yugontin ve Kaul Seningtun'un savaş arkadaşıydı, ancak daha sonra büyük şehirde yaşamayı bırakıp kırsalda yaşamayı tercih etmişti. Ayt ve Kaul'un onayıyla kendi küçük klanını kurmuş ve o zamanlar Abukei kabileleriyle ticaret merkezi ve Janloon'a giden yolcuların uğrak yeri olan bir çiftçi topluluğu olan Gohei'nin yönetimini ele geçirmişti.

Janloon'un on yıllar süren genişlemesinin ardından Gohei, daha çok uzak bir banliyö haline gelmişti. Hilo, kentsel

buraya gelirken gördüğüm manzara... Durn Soshu, kendi klanının bağımsızlığının buna bağlı olduğunu bildiği için, Dağ ve Zirvesiz ile iyi ilişkiler içinde kalmaya son derece kararlıydı. Kara Kuyruk'un bir vasal devlet haline gelmesi an meselesi olsa bile, Durn bu geçişin barışçıl bir şekilde gerçekleşmesini isteyen bilge bir Sütun'du. Büyük klanların ne kadar kan dökebileceğini görmüştü ve ailesinin —ki yarısı bile yeşim taşı takmıyordu— bu kan dökülmesinin kurbanı olmasını istemiyordu. Bu yüzden tüm evini ziyaretçilerin emrine verdi ve büyük güneş odasını toplantı yeri olarak hazırladı, sandalyeleri uygun sayı ve şekilde yerleştirdi ve masanın ortasına bir sürahi soğuk narenciye çayı ve bardaklar koydu. Tövbekarlardan ikisi odanın köşelerinde, diğer ikisi ise ön ve arka salonlarda duruyordu, böylece ana katta ruhani yetki alanı dışında kalan hiçbir yer kalmamıştı. Hilo, Durn'a nazikçe teşekkür etti ve Woon, verdikleri zahmet için Durn'un karısına gizlice yeşil bir zarf uzattı.

Hilo'nun Shae ve Kehn ile uzun uzun konuşmuş olması ve araba yolculuğu sırasında zihinsel olarak toplantıya hazırlanmış olması iyi olmuştu, çünkü Ayt Mada ve adamları birkaç dakika sonra geldi. Onlar odaya girdiğinde, Hilo'nun zihnini dolduran yeşim auralarının sayısı, büyük pencerelerden içeri giren güneş ışığını sanki karartıyordu. Yeni Dağ Boynuzu Nau Suen'i ilk kez yakından görüyordu ve gözleri ve Algısı, Gont Asch'ın yerine geçen adamın üzerinde biraz daha uzun süre kaldı. Nau uzun ve zayıftı ve ellili yaşlarının başında olmasına rağmen, güneş doğarken kalkıp kahvaltıdan önce beş kilometre koşacak türden birine benziyordu. Belki de Wie Lon Tapınak Okulu'nda öğretmenlik yaptığı için, Nau bileklerine, öğrencilerin kullandığına benzer deri bantlarla yeşim taşları takmıştı. Gözlerini kırpmadan bakan ve soğuk, araştırıcı yeşim aurası, onun hiçbir şeyi gözünden kaçırmadığını gösteriyordu.

Ayt Mada, mavi pantolon ve beyaz bluz giymiş, görünüşte değişmemiş ve samimi görünüyordu, ancak kendinden emin bakışları ve yoğun aurasıyla otoriter bir havası vardı. "Kaul-jen," dedi ve masaya yakın iki sandalyeden birine rahatça oturdu. Hilo, sessizce onun karşısındaki koltuğa oturdu. Boynuzlular ve Hava Adamları, Sütunlarının biraz arkasında yerlerini aldılar ve geri kalan Yeşil Kemikler, duvarların yanında dikkatle beklediler. Durn ve karısı

hafif atıştırmalıklar içeren tabaklarla içeri girdi ve bardaklara soğuk çay döktü. Durn'un en küçük çocuğu, yaklaşık sekiz yaşında bir kız, anne babasının hemen arkasından içeri girdi. Sütunların başlarını sallayarak izin vermesiyle, Durn kızına da bir bardak çay doldurup atıştırmalıklardan almasına izin verdi, böylece yiyeceklerde bir sorun olduğundan şüphelenilmesin. Durn, Ayt ve Kaul'a derin bir selam verdikten sonra, mahremiyet için uzun pencere perdelerini çekti ve sessizce odadan çıktı.

Ayt ilk konuştu. "Hava Adamınız size neden buluştuğumuzu açıklamıştır herhalde."

Hilo, en basit şeylerin bile kendisine açıklanması gerektiği imasını içeren küçümseyici sözlere gözlerini kısarak baktı. Ayt onu basit bir haydut olarak görüyorsa, onu bu görüşünden vazgeçirmeye gerek yoktu. Sandalyesine yaslandı ve bir fındık ezmeli çörek parçasını ağzına attı, yavaşça çiğneyip yuttu. "Buraya geldik çünkü sen şu ana kadar şehri kontrol altına alacağını ve Kaul soyadını taşıyan herkesin solucan yemesi gerektiğini düşünüyordun, ama bu olmadı." Ellerini açtı ve ona soğuk bir gülümseme attı. "Konuşmak, şiddet işe yaramadığında yapılır."

Dağın Sütunu sabırsızlıkla şöyle dedi: "Kaul-jen, eğer içimizden biri ay kılıçlarıyla bu savaşı kazanabilseydi, çoktan kazanmış olurduk. Şimdi kendimizi ve ülkeyi savunulamaz bir duruma soktuk. Yeşim ihracatından ulusal hazineye para girmiyor. Oortokon çatışması, Kekon'un atıl durumdaki yeşim madenlerini askeri güçleri için açgözlülükle gözleyen büyük güçler arasında bir rekabete dönüşecek. Bu şekilde devam edersek, ulusal hükümeti zayıflatacak, her iki klanımızın yeşim rezervlerini tüketecek, halkın desteğini kaybedecek ve ülkemizi yabancılar için savunmasız bir hedef haline getireceğiz. Halk bunu biliyor, Kraliyet Konseyi bunu biliyor, Zapunyo gibi kaçakçılar bunu biliyor. Şimdi bu felaketi önlemek bizim elimizde.

Hilo diğer Sütun'u kurnazca süzdü. "KJA yeniden faaliyete geçerse, tüm yeni kurallar uygulanmalıdır. Çıkarılan tüm yeşim taşları resmi kurumdan geçmeli, böylece kimse *hırsızlık* yapamaz." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "*Daha fazla* hırsızlık yapılmamalı diyelim. Geçen yıl yapılan denetimde ortaya çıkan 'mali usulsüzlükler' için Kekon Hazinesi'ne geri ödeme yapmadınız."

Ayt hiç telaşlanmadı. "O defterleri tekrar açmayalım, Kaul-jen. Kimse üç yıl önceki bilançoları umursamıyor.

iddia edilen zimmete para geçirme konusunu kapatırsan, önümüzdeki üç yıl için KJA tahsisatlarından daha düşük bir pay alırız. Hava Adamlarımız, yönetim kurulunu tatmin edecek kesin yüzdeleri hesaplayabilir."

Hilo omuz silkti; Dağ'ın çaldığı yeşim taşlarını hesaba katacağını hiç beklemiyordu, bu yüzden Ayt'ın bu kadar ileri gideceğini tahmin etmişti. "Peki. KJA konusu halloldu. Kaçakçılık konusuna gelince: Ti Pasuiga'nın şehirde ve ülkenin her yerinde çalışan dolandırıcıları var. Zapunyo klanların sınırlarını umursamıyor, yabancılar da umursamayacaktır. Ateşkes, ikimizin de karaborsa ile mücadelede eşit pay almayı kabul etmesi anlamına gelir — rockfish ve shine satıcılarını ve biz birbirimizle savaşmakla meşgulken yabani ot gibi çoğalan yabancı gangsterleri ortadan kaldırmak. Bir taraf daha fazla çaba gösterirse, diğer tarafın bundan yararlanıp savunmasız bölgelere girilmesi çok kolay olur."

Ayt başını eğdi. "Benim boynuzum, kaçakçılıkla mücadelede ortak bir çaba gösterilmesini sağlamak için senin boynuzunla işbirliği yapacak. Kaçakçılığın ortadan kaldırılması gerektiği konusunda hemfikiriz. Şu anda ihtilaflı bölgeler adil bir şekilde bölünürse, senin bölgelerine girmeyeceğiz."

"Adil bir şekilde bölündü," diye alaycı bir şekilde tekrarladı Hilo. Her iki tarafı da tatmin edecek bir bölünme yoktu; geçen yıl Wisdom Hall'da geçirdiği üç gün bunu açıkça ortaya koymuştu. Şehrin hangi kısımlarının hangi klana verileceği önemli değildi, bölünmenin yanlış olduğu ve başka bir şekilde yapılması gerektiği konusunda sonsuza kadar tartışılabilirdi. Dağ'a *herhangi bir şey* vermek Hilo'yu öfkelendiriyordu, ama bunu hızlı ve açık bir şekilde halletmekten başka bir yolu olmadığını biliyordu. "Bu, alandan mı yoksa değerden mi bahsettiğimize bağlı."

"Değer," dedi Ayt.

Hilo yüzünü buruşturdu; bunu tahmin edebilirdi. Omzunun üzerinden Shae'ye dönüp kısa bir danışmada bulundu, sonra Ayt'e geri döndü. "Poor Man's Road ve Armpit'in geri kalanını biz alıyoruz." Şehrin en büyük kumarhaneleri, klanın en karlı ve sembolik ganimetleri olmakla kalmayıp, No Peak'in konaklama sektöründeki şirketleri için stratejik bir tamamlayıcıydı.

"O zaman Patriot Caddesi'nin güneyindeki Spearpoint'i geri alıp Sogen'i ele geçiriyoruz," diye cevapladı Ayt, rakibinin önceliklerini açıkça tahmin etmiş gibi, pürüzsüz ve hızlı bir şekilde.

"Sogen'in dörtte üçü," diye karşılık verdi Hilo. "Yirminci Cadde'nin batısındaki her şey." Bu, Haino Bulvarı'nın her iki tarafında No Peak bölgesini koruyacak ve Eski Şehir için bir tampon bölge oluşturacaktı.

Haino Bulvarı'nın her iki tarafında No Peak bölgesini koruyacak ve Eski Şehir için bir tampon bölge oluşturacaktı. Bu, özellikle Tar ve adamlarının geçen yıl bu bölgeyi kazanmak için çok sert savaştıkları düşünülürse, yine de büyük bir tavizdi. Hilo, arkasında Pillarman'larının mutsuzluğunu hissedebiliyordu, ama bir şeyleri kaybetmeyi bekleyerek buraya gelmişlerdi. Hilo, "Her iki Hava Adamımız da hesaplamaları yapıp anlaşmaya varmalı," dedi.

"Elbette," dedi Ayt.

Hilo, "Ve Yun Dorupon'u teslim edeceksin," dedi.

"Opia kasabasında korumasız yaşıyor," dedi Ayt, sanki saatin kaç olduğunu söylüyormuş gibi gözünü bile kırpmadan. "Casuslarınız doğrulayabilir." Hilo, Shae'nin aurası hafifçe değiştiğini hissetti, ama kendisi tepki vermedi.

"Son bir şey daha," dedi Hilo. "Kuzenim Anden. Onun yeşim taşı takmadığını biliyorsunuz. Bu durum devam ettiği sürece, nerede olursa olsun, Dağ'dan kimse ona yaklaşmasın. Şu anda yurtdışında okuyor, ama dünya her geçen gün küçülüyor. Ona şüpheli bir şey olursa, bu odadaki herkesi sorumlu tutacağım. Aisho'yu anaokulu çocuklarına öğretir gibi açıklamamız gerekmemeli, ama bu günlerde işler böyle yürüyor."

Ayt eğlenmiş gibiydi. "Ben Pillar olduğum ve Emery Anden yeşim taşı olmadığı sürece, ona karışmayacağız ve Gont Asch'ın ölümünün intikamını almayacağız." Ayt'ın ifadesi buz gibiydi, ama ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Anlaştık mı, Kaul Hiloshudon?"

Hilo, kendini bu durumda bulacağını hiç hayal etmemişti. *Ölü* olacağını sayısız kez hayal etmişti, ama böyle değil, düşmanının kol mesafesinde oturup sakin bir şekilde barış müzakereleri yapacağını hiç düşünmemişti. Öbür dünyaya gerçekten inanan bir Deitist değildi, ama klan için ölen herkesin ruhlarının suçlayıcı bakışlarla arkasında dolaştığını hayal ediyordu: kardeşi Lan, birçok Yumruk'u — Satto, Goun, Lott, bunlardan sadece birkaçı — ve ona sadakat yemini etmiş düzinelerce Parmak, çoğu hayatlarının baharında öldürülen genç savaşçılar.

Bir an için Hilo, kendinden tiksinerek neredeyse fiziksel olarak hasta hissetti. Shae onu buna nasıl ikna etmişti? O her zaman ona hesaplı, mantıklı kararlar alması için baskı yapardı, ama mantıklı olan her zaman *doğru* değildi. Ayt'in yeşim aurası içindeki duygu patlamasını algılayabildiğini biliyordu, tıpkı onun sakin ifadesinin arkasında, ona olan nefretinin hiç azalmadığını kolayca hissedebildiği gibi. O da en az onun kadar zorunluluktan hareket ediyordu.

"Evet," dedi Hilo. "Göklerin altında ve yeşim üzerinde."

"Göklerin altında ve yeşim taşının üzerinde," diye onayladı Ayt, daha uzun Yeşil Kemik yeminlerinin geleneksel kapanışından alıntı yaparak sözleri tekrarladı. Toplantıda varılan kararları mühürleyerek, bunları Sütun'un resmi sözü, klanın iradesi haline getirdiler. Anlaşma yürürlüğe girdikten sonra, tüm ayrıntıları müzakere etmek klanların Hava Adamlarına kalmıştı.

Ayt omzunun üzerinden hafifçe dönerek Boynuzlu ve Hava Adamına seslendi. "Gitmeden önce Kaul Hilo-jen ile birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum," dedi. Ayt tekrar Hilo'ya döndü, yüzündeki ifade her zamankinden daha da anlaşılmazdı. "Bir Sütun olarak diğerine."

Nau Suen ve Ree Tura koltuklarından kalkıp odadan çıktılar, yardımcılarını da yanlarına aldılar. Bir an tereddüt ettikten sonra Hilo, Kehn ve Shae'ye baktı ve onların da gitmelerini işaret etti. Her ikisinin yeşim rengi auraları bu alışılmadık istek karşısında ihtiyatla titredi, ama ayağa kalkıp odadan çıktılar, diğer No Peak adamları da onları takip etti. Yeşil Kemikler'den hiçbiri uzaklaşmadı; Hilo, hepsinin hemen dışarıda durduklarını ve Sütunlarından bir saniye içinde geri dönebilecek durumda olduklarını algılayabiliyordu.

Ayt'ın tavrı değişti, neredeyse rahat bir hal aldı. Bir dirseğiyle masaya yaslandı ve birkaç dilim meyve ile bir etli kek küçük bir tabağa koydu. Bluzunun kolu dirseğine kadar düştü ve gümüşten yapılmış yeşim taşlarından oluşan bir bilezik ortaya çıktı. "Açıkça konuşalım Kaul-jen," dedi. "Sen Sütun olmak istemiyorsun. Büyükbaban ve kardeşin gibi bu role uygun değilsin."

Hilo çok soğuk bir sesle, "Bu işe girmenin sebebi sensin, bunu unutmadım," dedi.

"Ve senin onlarca Yeşil Kemik'imi katlettiğini ve Gont Asch'ı öldürdüğünü unutmadım. İkimiz de savaş zamanında gerekli gördüğümüz her türlü yöntemi ve hileyi kullandık. Beklenmedik kayıplar kaçınılmazdı." Ayt ayağa kalktı, tabağını alıp pencereye götürdü ve kırsal alanı görebilecek kadar perdeleri açtı: düzgün teraslara bölünmüş alçak yeşil tepeler, uzakta çalışan işçiler, Durn'un mülkünün arkasındaki yolda bir öküz arabasını geçen çamurlu bir kamyonet. Ayt tabağındaki yemeği yavaşça yedi ve arkasını döndü, pencereden gelen ışık onu çerçeveleyerek yüzüne gölge düşürdü. “Kaul Lan, Sütun olmak için doğdu ve yetiştirildi; sen değil. Elinde pençe bıçağı olmadan diplomasi, iş, ya da başka herhangi bir alanda başarılı olabileceğine gerçekten inanıyor musun?

Kör intikam duygularını bir kenara bırak ve kendini bir an için tarafsız düşünmeye zorla, eğer yapabiliyorsan. Kardeşinin ölüm emrini ben vermedim ve katillerinin kim olduğunu ve nerede olduklarını bilseydim, onları sana teslim ederdim." Sesi alçaldı ve Hilo'nun hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Ayt ona mantıklı bir ses tonuyla konuştu. "Klanlarımızın birleşmesi hâlâ mümkün. Bu herkes için daha iyi olur: şehirde kavga olmaz, iş ve siyasi nüfuz için rekabet olmaz. Birlikte, Yeşil Kemikler kaçakçılığı ortadan kaldırabilir, yeşim ve parlak ticaretini kontrol edebilir ve işgalci yabancılara karşı yenilmez bir güç oluşturabilir."

Ayt pencereden uzaklaştı. "Düşmanların bile senin hakkında iki şey söylüyor, Kaul-jen: Her zaman sözünü tutarsın ve doğuştan bir Horn'sun. Nau Suen, birkaç yıldan fazla Dağ'ın Horn'u olamayacak kadar yaşlı. Hem kendinize *hem de* ülkenize hizmet edebilirsiniz: Kan davasını sona erdirip klanlarımızla birleşmeye söz verin, hak ettiğiniz yere geri dönün, sokakları yönetin, yeşim taşını suçluların ve kaçakçıların elinden uzak tutun, en iyi olduğunuz şey olan Yeşil Kemik olun, Tialuhiya'da yaptığınız gibi ardında kan izleri bırakan türden bir Yeşil Kemik."

Hilo geriye yaslandı ve başını hafifçe yana eğdi. "Sen sıradışı birisin, Ayt-jen," dedi sonunda. "Bir makine gibi düşünmek ve kimseyi umursamamak nasıl bir şey acaba?"

Ayt'in tavrı Hilo'nun sözleriyle anında sertleşti. Kalın yeşim aurası dalga dalga yayıldı. Sesini yükseltmedi, ama yavaş ve ölümcül bir ses çıktı. "Beni tanıdığını sanma, Kaul Hilo."

Hilo koltuğundan tek bir hareketle kalktı ve ileri doğru yürüdü. "Senin hakkında birkaç şey biliyorum. Kendi kardeşinin adını fısıldadın. Klanımdaki bir hainle işbirliği yaptın ve No Peak topraklarına suçlular yerleştirdin. Arkamızdan yeşim çaldın ve sattın. Lan'ın ölmesinin sebebi sensin. Beni öldürttün ve kendi kız kardeşimi beni öldürmeye ikna etmeye çalıştın. Bunlar yeterli mi, Ayt-jen?" Odanın köşelerinde hareketsiz duran tövbekarlara baktı, sanki onun günahlarını sayarken dikkatle dinlemeleri gerektiğini ima edercesine. Hilo'nun her kelimesi, yavaşça çekilen bir bıçak gibi keskin bir şekilde çıktı. "Sana *asla* yemin etmem."

Ayt'in yüzünde, öngörülebilir tepkilerden bıkmış olduğunu gösteren bir küçümseme belirdi. "Sana bıçak yerine elimi uzatıyorum.

, bir daha olmaz."

"Demek birbirimizi anlıyoruz," dedi Hilo. "Kekon'da tek klan yönetimi hayalini kurmaya devam ettiğin açık, bu da ateşkes olsun ya da olmasın, eninde sonunda beni öldürmek zorunda kalacağın anlamına geliyor." Hilo omuz silkti, ama bu hareketinde hiç de kayıtsız bir tavır yoktu. "Tabii ben senden önce sana ulaşmazsam."

Ayt'in ağzı fark edilmeyecek kadar hareket etti, ama güçlü aurası Hilo'yu, orman yangını kadar acımasız bir tehdidin ateşiyle sardı. "İnatçı Kaul soyunu ikna etmek için yeterince denedim." Kolundaki yeşim taşlarından birini düzeltti. "Ree Tura, Hava Adamınla birlikte klanlar arasındaki anlaşmayı Kraliyet Konseyi ve halka nasıl duyuracağımızı ayarlayacak. Kekon halkı, fikrimizi değiştirmemizden dolayı rahatlayacak ve memnun olacaktır." Dağ Sütunu onun yanından geçerek küçük tabağı masanın üzerine koydu ve odadan çıktı.

BÖLÜM 13

Gösteriden Sonra

İki hafta sonra, Tekne Günü'nün ertesi sabahı, Monument District'teki tarafsız bir yerde resmi bir basın toplantısı düzenlendi. Tarihi General Star Hotel'in büyük balo salonu, yabancı devlet başkanları, hükümet yetkilileri, diplomatlar ve her türden üst düzey yetkilileri ağırlamıştı, ancak Hilo, bu salonun dört duvarları arasında iki klan Sütunu ve bu kadar çok Yeşil Kemik gördüğünü sanmıyordu. Yükseltilmiş platformun arkasındaki geniş pencerelerden, Wisdom Hall'un batı tarafı ve çiçek açan ağaçların ötesinde Triumphal Palace'ın kademeli çatısı görülebiliyordu. Ön sıralarda oturan gazeteciler de dahil olmak üzere, katılan hiç kimse bunun önemini kavrayamadı: Bugün yapılan açıklamalar, resmi hükümetten gelen herhangi bir açıklama kadar ülke için önemliydi.

Bu gösteri sadece basın ve halk için değil, klanlar
. No Peak klanının yüzlerce yüksek rütbeli üyesi — Fener Adamlar, Şans Getirenler, Yumruklar — salonun sol tarafını kaplamıştı. Dağ klanının sadık üyeleri sağ tarafta çoğunluktaydı. Uzun yeşil cüppeler giymiş bir düzine tövbekar, barışı sağlamak için duvarlar boyunca ve köşelerde duruyordu.

Kaul Hilo ve Ayt Mada, yükseltilmiş masada yan yana oturuyordu. Her ikisinin önüne bir mikrofon yerleştirilmişti. Shae ve Kehn, Hilo'nun yanındaki hafifçe girintili bir masada oturuyordu; Ree Tura ve Nau Suen ise Ayt'ın yanında aynı şekilde oturuyordu. Neredeyse iki yıldır birbirlerini yok etmek için mücadele eden Kekon'un en büyük iki klanının en üst düzey liderleri, Kekon halkının karşısına oturmuş barışı ilan etmek için bir araya gelmişti.

Her iki taraf da, Kekon Ulusal Yayın Kuruluşu'nun tanınmış haber spikeri Toh Kita'nın basın toplantısını yönetmesini kabul etmişti. Kameralara konuşan Toh, odadaki hiç kimseye tanıtılmasına gerek olmayan Pillars'ı tanıttı. Ardından Hilo ve Ayt, ateşkesin şartlarını belirleyen ortak bildiriyi sırayla okudular: yeni toprak sınırları, Kekon Jade Alliance'ın reformlu himayesi altında madencilik faaliyetlerinin yeniden başlatılması, artan shine sorunlarıyla mücadele için işbirliği...

ticaret ve yeşim kaçakçılığı. Her iki lider de, sadece kendi klanlarının üyelerine değil, tüm ulusa karşı olan görev ve bağlılıklarını yineleyerek konuşmalarını sonlandırdı. A sınırlı sayıda önceden önceden önceden önceden kullanılabilir ön basın Toh tarafından odaya sunuldu ve okundu. Ayt'a, "mali gözetim eksikliklerinin" bir daha yaşanmaması için klanı içinde ne gibi önlemler alacağı soruldu. Dağın Sütunu, Kraliyet Konseyi ve halkın endişelerini çok ciddiye aldığını söyledi. Ree Tura görevinden istifa etmişti ve bir ay içinde yeni bir Hava Adamı atanacaktı. Hilo buna şaşırmadı; Ree'nin kendisi de en ufak bir tepki göstermedi. Zaten emekliliğine az kalmıştı ve klan için klan için mecazi olarak kılıcına atlayacağını tahmin ediyordu.

Hilo'ya bir soru soruldu. "Kaul-jen, bugünkü anlaşma ile, kardeşinin ölümünün intikamını artık kişisel olarak almayacağını mı beyan ediyorsun?"

"Her iki tarafta da ölümler oldu," diye cevapladı Hilo. "Acım azalmadı, ama intikamın, kardeşim veya dedemin - tanrılar onları kabul etsin - klanın odaklanması gereken şey olmadığını biliyorum. Hayatımıza devam etmeliyiz."

Bu, tam olarak sorunun cevabı değildi ve Hilo'yu iyi tanıyan odadaki Fists üyeleri bunu fark etti. Ancak Shae ve ekibi bu olay için kapsamlı bir hazırlık yapmıştı ve Pillar'ın senaryodan hiç sapmaması, her iki tarafın da deneyim kazandığının bir göstergesiydi. Son soru, Sütunların Oortoko'daki mevcut kriz hakkında bir şey söylemek isteyip istemedikleri ve Espenia ile Ygutan arasındaki jeopolitik gerilimin Kekon'u tehlikeye attığını düşünüp düşünmedikleri idi. "Shotar'a yabancı güçlerin müdahalesi son derece endişe vericidir," dedi Ayt. "Espenia Cumhuriyeti ile uzun süredir devam eden ittifakımıza bağlıyız, ancak bunu "Hiçbir ülke tarafından istismar edilmeyeceğimiz açıktır."

"Kekon, daha büyük ülkelerle çevrili bir adadır ve dünyadaki tek yeşim taşı kaynağıdır," dedi Hilo. "Her zaman tehlike altında olduk. Ama her zaman Yeşil Kemikler vardı."

Görünüşe göre, Toh basın toplantısını sonlandırırken Sütunlar birbirleriyle çok uyumlu görünüyordu. Kaul Hilo ve Ayt Mada, tüm seyircilerin ve kameraların önünde aynı anda ayağa kalktılar ve birbirlerine bakarak ellerini alnlarına götürdüler ve tüm saygıyla selamlaştılar. Hilo, diğer Sütun'un sabit bakışlarıyla karşılaştığında,

neredeyse dostça bir tebrik anı yaşandı: İkisi de rollerini iyi oynamıştı. Yeşim rengi auraları, sıcak kömür ve erimiş çelik gibi birbirine çarpıyordu.

Tar ve Woon onları sahneden uzaklaştırmak için bekliyorlardı. Woon, Shae'nin sırtına sabit bir el koydu ve onu arabalarının beklediği arka çıkışa doğru yönlendirdi, ancak Hilo yolun ortasında durarak Şansölye Son Tomarho ile konuşmak için bekledi. Şişman politikacı bu günlerde solgun ve yorgun görünüyordu; daha da kilo almış gibi görünüyordu ve Sütuna yetişirken biraz nefes nefese kalmıştı. Son'un Kraliyet Konseyi başkanı olarak geçirdiği süre, klan şiddetiyle, ekonomik sorunlarla ve şimdi de uluslararası askeri gerginlik ve yabancı baskısıyla geçmişti. Görünüşte halkın çıkarlarını temsil eden konsey üyelerinin ezici çoğunluğu, büyük klanlardan birine bağlıydı; iki yıldır No Peak ve Mountain arasındaki açık savaş, Green Bones arasındaki sokak çatışmalarının sonucuna göre siyasi kaderin değişebileceği gergin ve bölünmüş bir siyasi ortam yaratmıştı. Böylesine bölünmüş bir siyasi organı yönetmek, sağlığı için hiç de iyi değildi. Son'un altı yıllık görev süresinin iki yılı kalmıştı ve Hilo, adamın görevinden ayrılmayı çoktan dört gözle beklediğini düşünüyordu.

"Şansölye," dedi Hilo, zorla gülümsemeye çalışarak adamın iri omzuna elini koydu. "Klanlar arasında barış sağlandı, istediğiniz gibi. Ve ikimiz de hayattayız."

Son rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Ah, evet, şey. Her zaman böyle olacağı kesin değildi. Kraliyet Konseyi adına, bu başarıdan dolayı size ve Hava Adam'a şükranlarımı sunmaktan mutluluk duyarım; tüm ülke minnettar ve rahatlamış durumda." Son ellerini alnına götürdü ve selam verdi. "Harika bir gün, Kaul-jen."

“Ne sefil bir gün, sefil bir ayın sonu,” diye mırıldandı Hilo akşam yemeğinden sonra. Hindistan cevizli pirinç pudingini küçük kaselere kaşıkla doldurup masaya uzattı, Kyanla da kullanılmış tabakları kaldırdı. “En azından Teije'yi geri aldım.”

“Kendini ve No Peak'teki herkesi Uwiwa Adaları'ndan ömür boyu sürgün ettirmeye değer bir başarı,” dedi Shae

. "Zapunyo, ölü Uwiwan polislerinin görüntüleri ülkesinin tüm haber programlarında ve bazı uluslararası haber programlarında yayınlanmasını sağladı."

"Shae," diye uyardı Hilo, annelerine bakarak.

Herkesin sürprizine, Kaul Wan Ria söz aldı ve şöyle dedi: "Herkes Uwiwanların dolandırıcı olduğunu bilir; polisleri bile dolandırıcı. Eğer onu kurtarmasaydınız, zavallı Bayan Teije'nin oğluna ne olabileceğini bir düşünün. Teyzenin hayatını kurtardın, Hilo-se; oğlu zarar görseydi, o kadar uzakta, evinden uzakta, kalbi kırık bir şekilde ölürdü. Umarım dersini alır ve bundan sonra Kekon'da kalır." Masadan kalkmaya başladı.

Wen ona yardım etmek için ayağa kalktı. "Tatlı istemiyor musun anne?" diye sordu. "Hayır, sen ye. Bebeğin için ihtiyacın var."

Akşam yemeğinden sonra, Green Bones ailesinde klan meselelerinin tartışıldığı zaman gelirdi. Hilo, çocukken oyun oynamak için dışarı gönderildiğini, Grandda, Doru ve onların yakın çevresinin yemek odasında sigara içip hoji içerek kaldığını, annesinin ise odasına çekilip kitap okuduğunu veya televizyon izlediğini hatırladı.

Hilo, Kehn ve Tar'ın sandalyelerinin arkasındaki masanın etrafında dolaşarak annesine gitmeden önce sarılmak için yaklaştı. Kaul ailesinde son zamanlarda tüm aile birlikte akşam yemeği yemek nadir bir olaydı. "Konuk evinde her şey yolunda mı? Tamir ettikten sonra çok daha güzel olacak; yeni zemin ve ev aletleri koyacağız. Marenia'yı sevdiğini biliyorum, ama bebek doğunca daha yakın bir yere taşınmalısın." Lan'ın ölümünden bu yana, Hilo'ya annesi yaşlanmış ve küçülmüş gibi geliyordu; ailenin sahil evine bakması, annesine market alışverişini yapması ve ona göz kulak olması için bir yardımcı tutmuştu, ama annesini malikanenin duvarları içinde tutmak daha güvenli olurdu ve bir torun ona hayatında bir amaç verebilirdi.

Annesi koluna hafifçe vurdu. Hilo ısrar etmedi. Annesi, sahilde alıştığı huzurlu yalnızlığından vazgeçmek istemiyordu, ama artık en büyük oğluydu ve ona itaat edecekti; sadece nazik davranması gerekiyordu.

Annesi ayrıldıktan sonra Hilo tekrar oturdu ve tatlısını yedi, Shae'ye kasıtlı olarak gösterdiği düşüncesizliği için bir kez daha azarlayıcı bir bakış attı. Klanlar arasındaki barış anlaşmasını sağlamak, Hava Adamı'nın ofisi için önemli bir kamu zaferiydi; Hilo, kız kardeşinin haftalarca uzun saatler çalışarak ayrıntılı müzakereleri yönettiğini biliyordu. Ama

bu, kendi adamlarının ve karısının önünde ona küçümseyici bir şekilde konuşmasını mazur göstermezdi.

"Ayt Mada'nın Gohei'de bana ne dediğini bilmek ister misin?" Hilo masanın etrafına bakındıktan sonra bakışlarını tekrar Shae'ye çevirdi. "Bana şimdi vazgeçmemi söyledi. Diz çöküp Dağ'a yemin etmemi, çünkü ben Grandda değilim ve Lan da değilim, bu yüzden No Peak'in işi bitti."

"Hilo-jen," dedi Kehn, kaşlarını çatarak, "o senin kendinden şüphe etmeni istiyor. Torch olmadığın ya da Lan-jen'den farklı olduğun için - tanrılar onları tanısın - güçlü bir Sütun olamazsın ya da daha iyisi olamazsın anlamına gelmez. Benim için, senin olduğun Horn olamam; sadece kendim olabilirim." Herkes Kehn'e baktı, onun dürüstlüğü ve düşünceli tavrına biraz şaşırmışlardı.

"Eğer iyi bir iş çıkaracağını düşünmeseydim seni Boynuz yapmazdım," dedi Hilo. "Yani bir fark var. Ben ne büyükbabamın ne de Lan'ın kutsamasını aldım."

Wen elini Hilo'nun bacağına koydu. "Biz varız."

Hilo başını salladı. "Bu doğru, ve belki de bu, Ayt'te olmayan tek şey bende var. Bu masada hepimiz bir aileyiz, bu yüzden hepinizin yardımına ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten utanmıyorum. Benim açımdan, sizin söylediklerinizi dinleyeceğime söz veriyorum, aynı fikirde olmasam veya farklı bir karar versem bile. Ve kararımı verdiğimde, bu Pillar'ın sözüdür ve siz de buna saygı göstermelisiniz." Son cümle, daha önce alaycı bir şekilde konuşmuş olan Weather Man'e yöneltilmişti. Weather Man, ona yan gözle bakarak, daha önceki sözlerinin acısını çekiyordu.

"Peki," dedi Tar, dişlerini kürdanla temizlerken, "şimdi bize gerçek planı söyleyecek misin?"

“Gohei'de kararlaştırdığımız *şey* gerçek plan,” dedi Hilo kararlı bir şekilde, “bu masada oturanlar hariç, klanın tüm üyeleri için. Bunu tüm kademelere açıkça bildirmeni istiyorum. Kararlaştırdığımız sınırlara sadık kalacağız. Artık onların topraklarına baskın ya da saldırı yok, ailenin onayı olmadan Dağ kanı ya da yeşim taşı almayacağız.” *Tanrım, Lan gibi konuşuyorum*, diye düşündü Hilo mutsuz bir şekilde.

"Anlaşmanın bize düşen kısmına sadık kalacağız," dedi Hilo, Tar'ın şüpheci yüzüne yanıt olarak. "Çünkü kaçakçılığı durdurmak için Dağ'ın da üzerine düşeni yapması gerekiyor. Tek bir klan ülkenin madenlerini ve kıyılarını koruyamaz. Bu yüzden bunu yapmak zorundayız; şimdilik barış yapmalıyız. Çünkü

Tialuhiya'da olanlardan, Zapunyo'nun Kekon'a ulaşmak için her türlü niyeti olduğu ve o uwie cücenin Green Bones'a karşı koyabileceğini düşünecek kadar hırslı olduğu açık. Kendi malikanesinde saklanıp, polisleri, dolandırıcıları, bağımlıları, para verebileceği veya korkutabileceği herkesi kullanarak işini yapacaktır. Bu da, henüz yapmadıysa, Janloon'un her yerine köstebek yerleştireceği anlamına gelir."

"Bizim de köstebeklerimiz var," diye hatırlattı Tar, Pillar'a.

"Yeterli sayı yok." Hilo sözlerini Maik kardeşlerin ikisine de yöneltti. "Düşmanlarımızın olduğu her yerde Beyaz Sıçanlar lazım, sadece Janloon'un sokaklarında değil. Dağın bir sonraki hamlesini her yönden izlemeliyiz. Ayt akıllıca bir şey yapmaya çalışacak, bizi beklemediğimiz bir şekilde takip edecek ve böylece kamera karşısında yanımda oturup gülümserken kötü görünmeyecek. Ayrıca Uwiwa Adaları'nda, Ti Pasuiga'nın yakınında veya içinde, Zapunyo'nun işleri hakkında bize bilgi verecek, güvendiğimiz veya kontrolümüz altında olan insanlara ihtiyacımız var, böylece onu parçalayabiliriz."

Maik kardeşler başlarını salladı. Shae, "Zapunyo, ülkenin yeşim madenleriyle ilgilenen tek kişi değil. Diğer ilgililer arasında ordusu olanlar da var. Zapunyo'dan çok Ygutanyalılar ve Espeniyalılar için endişelenmeliyiz," dedi.

Kehn kollarını masaya dayadı. "Ygutanyalılar, Espeniyalılar Euman Adası'nda kamp kurmuşken Kekon'un peşine düşmeye cesaret edemezler."

"Bu, Zapunyo gibi satıcılardan karaborsadan yeşim taşı satın almalarını ya da Ygutan'da gizli sözleşmelerini desteklemek için parlaklık fabrikaları kurmuş olan Ayt Mada'dan gizlice satın almalarını engellemez," diye işaret etti Shae. "Espenliler Kekon'u yeşim kaynağı *olarak* görüyorlar ve savaş zamanında tedarikçilerinin güvenli ve güvenilir olmadığını düşünürlerse bu bizim için sorun olur."

"Espenliler saçmalıyor," diye bağırdı Tar. "Zaten sahip oldukları yeşim taşını bile idare edemiyorlar. Orada neler olduğuna bak. Yeşim taşını askeri amaçlar dışında yasaklayacaklar. ROE özel operasyoncuları bile üç yıldan fazla hizmet verdikten sonra yeşim taşı takamıyor, çünkü parlaklığa bağımlı olmak insanı mahvediyor, kanser yapıyor falan, bilmiyorum. Bu yemek masasında, onların bir müfrezesindekinden daha fazla yeşim taşı var." Tar sigara çıkarmaya başladı, ama Hilo onu elinden aldı. O da içmek istiyordu, ama Wen dumanlı havanın bebeğe iyi gelmediğini söyledi. Bunun yerine Tar'a bir bardak hoji döktü.

"Her neyse," dedi Tar, içeceği isteksizce kabul ederek, "o sıska kanlar Kekon'u işgal etmeye çalışsalar bile, asla tutamazlar. Onlar için çok maliyetli olur ve spennies'ler paraya çok düşkündür."

"Onlar en büyük ticaret ortağımız ve askeri müttefikimiz," dedi Shae. "Klanın ticari yönünü büyütmek istiyorsak, o pazara erişimimiz olmalı. İşgal yoluna başvurmadan bizi baskı altına alabilecekleri veya kontrol edebilecekleri yollar var. Zaten deniyorlar."

"O zaman Espenca bilen ve durumu yakından takip eden bir Hava Adamı'm olması iyi bir şey," dedi Hilo. "Espenliler, geçen yıl yaptığın gibi yatıştırılabilir veya satın alınabilir."

Shae burnundan soludu. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun." Hilo'nun eğlencesine, o ve Wen birbirlerine acıma dolu bir bakış attılar. "Eski Fists'lerle dolu bir aile yemeğinde Hava Adamı olmak işte böyle bir şey."

"Hadi ama Shae, böyle yapma." Hilo koluna dokundu. "Dengeleri sağlayabilirsin, klanın Ship Street tarafından birini aileye katabilirsin. Woon Papi'yi akşam yemeğine eve getirirsen annen çok sevinir. İyi bir Green Bone ailesinden geliyor, değil mi? Ayrıca iş kafası da var."

Hilo'nun sevincine, kız kardeşi gözlerini kırptı. Yüzü kızarmaya başladı. "Woon-jen Hava Durumu Adamı'nın gölgesi," dedi sertçe. "İlişkimiz tamamen profesyonel."

Hilo güldü ve Maik'ler gülümsemelerini sakladılar. "Senin için öyle olduğuna eminim," diye onayladı. "Ah, Shae, nasıl bazı konularda bu kadar akıllı, bazı konularda ise bu kadar aptal olabiliyorsun? Sanırım bunun sebebi, zaten aklında başka biri var. Klanın ailelerinden hiçbiri sana uygun bir damat adayı bulamadı mı?" Geniş, alaycı gülümsemesinin onu utandırmaya ve öfkelendirmeye başladığını fark etti ve bu, ruh halini oldukça iyileştirdi. Kavga etmek istediği için değil, çocukluklarında yaşadıkları birçok kavgayı garip bir şekilde özlemle hatırlamasına neden olduğu için. Ayrıca, kız kardeşi daha önce ona karşı çok üstün davranmıştı.

Hilo boş tatlı kaselerini üst üste koydu. Kyanla mutfaktan gelip kaseleri kaldırdı ve bir çaydanlık getirdi. Wen masadakilere çay dökerken, Hilo sandalyesine yaslandı. "Bu kadar eğlence yeter," dedi. "Dediğim gibi, bugün Dağ ile barıştık." Hilo'nun yüzündeki sırıtış kayboldu ve tamamen ciddi bir sesle konuştu. "Yani

harekete geçtiğimizde, yarım yamalak yapamayız. Onları yaralayarak yeni bir kanlı savaş başlatamayız. Ağacı tek seferde kesmeliyiz. Bunun için nasıl yapacağımızı bulmalıyız. Harekete geçtiğimizde, halkımız, işlerimiz, her şeyimizle güçlü olmalıyız. Ayt, elini göstermeden önce yıllarca plan yapmıştı. Bu onun için iyi oldu; neredeyse istediğini elde etti ve bize çok zarar verdi, ama biz hala buradayız ve şimdi sıra bizde. Buradaki herkes akraba, bu yüzden bugün sahnede olanların gösteri olduğunu hepimiz biliyoruz."

Hilo durakladı ve masanın etrafına baktı. Kimse bir şey söylemedi. Bakışları onun üzerindeydi ve yeşim auraları şaşkınlık göstermeden eşit bir şekilde uğulduyordu. "Dağ'ın bizim bilmediğimiz zayıflıkları var," dedi. "Aksi takdirde, ateşkes kabul etmezlerdi. Bu zayıflıkların ne olduğunu bulmalıyız. Zaman alsa bile. Sonra Ayt Madashi ve takipçilerini nasıl öldüreceğimizi ve klanını nasıl yok edeceğimizi planlayacağız."

Hilo ertesi sabah dinlenmiş ama belirsiz bir endişeyle uyandı. Dün akşamki akşam yemeği sohbeti uykuya dalmadan önce zihninde dönüp durmuştu. Janloon'daki diğer insanlar, klanların resmi olarak barıştığını bilerek bugün daha mutlu olacaktı belki, ama Hilo'nun hissettiği farklı değildi. Horn olarak, Fists'in yeşim taşı için düello yaptığını, pezevenklerin ve uyuşturucu satıcılarının en iyi sokak köşeleri için birbirlerini bıçakladığını, köpeklerin ve serserilerin yemek için kavga ettiğini görmüştü. Kesin olarak bildiği tek şey, çıkmazların ve uzlaşmaların her zaman bozulduğuydu. Kalıcı barış, kesin zaferle gelir.

Dağı nasıl tamamen yıkacağını düşünürken bile, şehrin diğer tarafında Ayt Mada'nın da ona aynı şeyi yapmak için planlar yaptığından emindi. Dağı, ailesini bir daha asla tehdit edemeyeceğinden emin olacak şekilde nasıl tamamen yok edeceğini henüz bilmiyordu. Bu, aşılmaz bir görev gibi görünüyordu, büyükbabasının veya Lan'ın bile nasıl başaracağını bilmediğinden emin olduğu bir görevdi, ama No Peak'in hayatta kalması tamamen buna bağlıydı. Üstelik, artık düşünmesi gereken başka düşmanlar ve tehditler de vardı. Çok fazla parça vardı ve hepsi de açıkta değil, gölgelerin içindeydi.

Wen'in etrafına kıvrıldı ve kollarını onun hafifçe şişkin karnına doladı. Konsantre olursa, içindeki minik hayatı hissedebiliyordu

—faint, rapid drumming, like the heartbeat of a mouse nestled under his wife’s familiar energy. Wen'in vücudunda onun çocuğunu büyüttüğünü düşünmek onu hem sevindirdi hem de tahrik etti. Onu nazikçe ama biraz sabırsızca okşamaya başladı, şişkin göğüslerini avuçladı, koyu renkli meme uçlarını başparmaklarıyla yuvarladı, elini kalçasının kıvrımları boyunca, kalçalarının üzerinden ve bacaklarının arasına kaydırdı. Ereksiyonunun ısısını bacaklarının arasına bastırdı. Wen yuvarlandı ve uykulu bir gülümsemeyle ona baktı, daha yakınına kıvrıldı. Geceliğini başından çekti, onu yan çevirdi ve ona sevgiyle sahip oldu, belki de bebek yüzünden, her ne kadar Wen endişelenecek bir şey olmadığını söylese de, her zamankinden biraz daha dikkatliydi.

Sonra, sırt üstü yatarken, oldukça rahatlamış bir halde, Wen, "Belki Tar haklıdır ve Espenia doğrudan Kekon'u istila etmeyecektir, ama insanlar tedirgin. Yıllardır, ülkeyi inşa etmek için yabancıların parasını mutlu bir şekilde alıyoruz, ama şimdi ilk kez sıradan insanlar, yabancıların bize ait olan şeylere sahip olmasının ne anlama geldiğini fark ediyorlar." dedi. Kız, dirseklerini onun yanına dayadı. "Kararlarımızın bizi tehlikeye attığını merak etmeye başladılar. Belki de yeşim taşımızı takas ederek ruhumuzu kaybettik ya da tanrıları kızdırdık. İnsanlar korktuklarında kötü kararlar alırlar."

Hilo, şaşkınlıkla yanına dönerek ona baktı. "Neden hep böyle yapıyorsun? Dün akşam yemeğinden sonra hepimiz konuşurken sen sessiz kaldın ve hiçbir şey söylemedin. Sonra yatakta yatarken klan işlerini konuşmak istiyorsun. Söyleyecek bir şeyin varsa neden o anda söylemiyorsun?"

Wen başka yere baktı ve çenesini katlanmış kollarının üzerine dayadı; Hilo'nun sürprizine, sorusu onu biraz incitmiş gibiydi. "Bana düşmezdi; ben Yeşil Kemik değilim."

“Konuşma başlar başlamaz ortadan kaybolan annem gibi değilsin. Yeşil Kemik değilsin, ama benim karımsın. Buradaki herkes ailemiz; istersen konuşabilirsin.”

Wen bir an sessiz kaldı. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum." Başını bükülmüş koluna dayayarak tekrar ona döndü. "Sadece ikimizken, aklımdan geçen her şeyi söyleyebilirim. Katılmasan bile beni dinleyeceğini biliyorum. Sıradan insanlarla çok konuşuyorum: küçük işletme sahipleri, müteahhitler, ofis çalışanları, öğrenciler." Wen, iç tasarım yeteneğini klanla bağlantılı mülkler için danışmanlık işine dönüştürmüştü ve

kariyerini ilerletmek için Janloon City College'da ders alıyordu. "Sana sadece dışarıda duyduklarımı anlatıyorum."

Hilo onu kendine çekti ve yüzünü göğsüne yasladı. "Bebek doğduğunda, seni meşgul edecek yeni bir işin olacak, böylece benim işim hakkında bu kadar endişelenmeye vaktin kalmayacak."

"Her zaman endişeleneceğim," dedi Wen. "Kocamdan daha iyi bir erkek olmadığını bilsem de. Bütün bunları her gördüğümde" — parmaklarını Hilo'nun köprü kemiği ve göğsünde gezdirerek, her bir yeşim taşını nazikçe izledi — "ne kadar gurur duysam da, içinde bulunduğun tehlikeyi, kaç düşmanımız olduğunu düşünüyorum."

"Hiçbirini sana yaklaştırmayacağım," diye söz verdi Hilo. "Ya da çocuklarımıza."

Bir süre daha öpüştüler ve birbirlerine dokundular. Hilo, yapacak binlerce işi olduğu için kalkması gerektiğini düşünürken, Wen sessizce konuştu. "Eyni mektubuma cevap yazdı. Ona uzun bir mesaj yazdım ve hemen postaladım. Ona tüm aile hakkında haberler verdim ve erkek arkadaşı ve oğluyla birlikte ziyarete gelmesini istedim. Stepenland'a mektubun gidip gelmesinin zaman alacağını biliyordum, ama yine de cevap vermesi bir aydan fazla sürdü ve sadece birkaç cümle yazdı."

Hilo sırtını başlığa yaslayarak oturdu. Wen nadiren bu kadar üzgün konuşurdu; genellikle sıcakkanlı ve şefkatli bir yapıya sahipti, ama üzüldüğünde son derece inatçı ve hoşnutsuzluğunun ayrıntılarını saklayabilirdi. Onu daha ayrıntılı anlatması için zorlaması gerekti. "Ee? Ne dedi?"

"Zaman ayırıp yazdığım için teşekkür etti ama bir daha ona ulaşmamamı söyledi." Wen onun yanına oturdu, gözleri incinmiş bir şekilde parıldıyordu. "Neden böyle bir şey söyledi ki? Daha önce tanışmıştık. Lan'ın karısıyken yakın arkadaş değildik, ama bu sadece birbirimizi tanıma fırsatımız olmadığından dolayıydı. Onun bu kabalığını anlayamıyorum."

"Sana söylemiştim, Eyni hep böyle kibirli biriydi." O, yengesi her zaman sığ ve bencil bir kadın olarak görmüştü; güzel kıyafetleri, tiyatroyu, şarabı ve bir Sütun'un karısı olmanın statüsünü seven, ama daha derin bir düzeyde Kaul ailesine uymayan biri. Kardeşinin karısına saygı göstermeye elinden geleni yapmıştı, ama onun kendisini küçümsediğini, kaba bir çocuk olarak gördüğünü (ki öyle olduğunu da kabul ediyordu) ve onunla konuşmak için hiç çaba sarf etmediğini açıkça hissediyordu. Lan, onun kültürlü zekasını ve güzel yüzünü takdir ediyor olmalıydı, ama Hilo, evlilik sona erdiğinde şaşırmamış ve içten içe rahatlamıştı.

kültürlü zekasını ve güzel yüzünü takdir ediyordu, ama Hilo evlilik sona erdiğinde şaşırmamış ve gizlice rahatlamıştı.

"Bu sefer ona cevap yazmalısın," diye ısrar etti Wen. "Bana düzgün bir cevap verme nezaketini göstermeyecekse, en azından klanın Sütunu'nu kabul etmelidir."

"Bunu konuştuğumuzu sanıyordum," dedi Hilo, ama karısının kararlı bakışını görünce pes etti. "Bir fark yaratacağını sanmıyorum, ama tamam."

Wen, hala kızgın olduğu belli olsa da, memnuniyetle başını salladı. "O buraya gelmek için çaba göstermeyecekse, sen Stepenland'a gidip onu görmelisin. Uzun bir yolculuk olsa bile, buna değer." Hilo'nun şüpheli bakışına karşılık, "Yüz yüze görüşmenin en iyisi olduğunu sen kendin söylüyorsun," dedi.

BÖLÜM 14

Yaşlı Savaşçının Merhameti

Basın toplantısından üç gün sonra Shae, Woon ve Hami'yi yanına alarak Janloon'dan ayrıldı. Öğleden sonra geç saatlerde Opia köyüne vardılar. Yağmur mevsiminin tipik bir gününde, dağlardan kalın bir sis bulutu inmiş, ağaçların tepesini kaplamış ve kasabaya giden tek şeritli virajlı yolun görüş mesafesini azaltmıştı. Opia, birbirine garip açılarda duran, dik yamaçlara sıkıca yapışmış birkaç düzine ahşap ve kerpiçten yapılmış evden oluşuyordu. Alçak, oluklu alüminyum çatının köşelerinde tavuklar oturuyordu. Sarı bir köpekle birlikte çıplak ayakla duran bir çocuk, Shae'nin kırmızı Cabriola LS'inden inen üç Green Bone'u izledi; bir çığlık atarak arkasını dönüp dar bir arnavut kaldırımlı yolda gözden kayboldu.

Woon gelip Shae'nin yanına durdu. Shae ona her zamankinden biraz daha uzun süre baktı. Hilo akşam yemeğinde onunla alay ettiğinden beri, kardeşi haklı mıydı, Woon'un ona karşı hissettiği duyguları görmemiş miydi yoksa görev bilinciyle koruduğu için önemsememiş miydi diye merak ediyordu. Baş danışmanını iş kıyafeti yerine ay bıçağıyla belinde görmek garipti; Ship Street'teki normal haliyle hiç benzemiyordu. Belki de gözlerindeki belirsiz ifadeden anlaşıldığına göre, o da ona bakarken aynı şeyi hissediyordu.

Woon, Horn'dan birkaç kişiyi de yanlarında götürmeyi önermişti, ama Shae reddetmişti. Bunun neredeyse kişisel bir görev olduğunu, Hava Adamı'nın ofisinin sorumluluğu olduğunu düşünüyordu. Klanın iki tarafı birbirine bağımlıydı, ama aralarında bir rekabet duygusu da vardı.

Köpeği olan çocuk onların geldiğini haber vermiş olmalıydı, çünkü küçük evlerin sakinleri kapılarına çıkmışlardı. "Yeşil Kemikler! Gelip bakın," diye çocukların heyecanla fısıldadığını duydu Shae. Erkekler ve kadınlar düz veya kareli pamuklu gömlekler giymiş, sessiz ve temkinli bir saygıyla izliyorlardı. Shae ve iki adam yanlarından geçerken ellerini alınlarına götürerek selam verdiler. Opia, başka bir zamandan kalma bir yer gibi görünüyordu, ya da belki de zamanın acımasız akışında dikkatsizce atladığı bir yerdi.

Yakındaki manzarayı bile gizleyen yoğun sis, yeri daha da uzak ve ürkütücü gösteriyordu. Janloon metropolünden sadece doksan dakikalık bir sürüş mesafesinde olduklarına inanmak zordu.

Hami başını bir o yana bir bu yana çevirerek tetikteydi. Deri ceketinin altında şişkin tabancası ve kemerine bağlanmış kınlı pençe bıçağıyla, Shae, Luckbringer'ın şirket kariyerinden önce bir Fist olarak nasıl göründüğünü kolayca hayal edebiliyordu. "Dağ doğruyu söylemiş galiba," dedi. "Yakınlarda başka Green Bones yok."

Shae'nin Algısı da aynı şeyi söylüyordu; kasaba halkının bastırılmış enerjileri arasında algısını bu yönde genişleterek, aradığı tanıdık yeşim rengi aurayı bulana kadar devam etti. Aura, caddenin sonundaki kahverengi, tahta çıtalı bir evin önünde duruyordu. Bir şey biraz farklıydı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

Shae kulübeye yaklaştı ve kilitli olmayan kapıyı itti; kapı paslı menteşelerinden açıldı. Tavandan sarkan tek bir ampulle aydınlatılmış küçük bir odaya girdi.

"Doru Amca," dedi.

Eski hava durumu sunucusu, mutfak köşesindeki kare katlanır masanın yanındaki sandalyede oturuyordu. Kolsuz beyaz bir fanila ve gri eşofman altı üzerine kahverengi bir bornoz giymiş, üzerine çekmişti. Shae'nin tahminine göre, kasaba sakinlerinden birinin kızı olan on üç yaşlarında bir kız, eğilmiş, ayak banyosuna buharlı su döküyordu. Shae'nin girişiyle irkildi ve elindeki havluyu düşürdü.

"Shae-se," dedi Doru boğuk bir sesle. Çizgili yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seni görmek ne güzel." Omzunun üzerinden baktı. "Ah, Hami-jen ve Woonjen. Bu beklediğimden çok daha iyi."

Shae kıza döndü. "Çık dışarı," diye emretti. Genç kız Doru'ya tereddütle baktı. Doru sevgiyle, "Evet, git anne babana, Niya-se, ve son haftalarda yaşlı bir Yeşil Kemik'e gösterdiğin tüm nezaket için teşekkür et. Gözetleyen tanrılar sana ve ailene mutlaka lütufta bulunacaktır," dedi.

Kız boş su kovasını yere bırakıp küçük evden aceleyle çıktı, gözleri sürekli ayaklarına bakıyordu. Shae onun arkasından baktı. Kızın ince gömleğinin kumaşının altından omurgasının çıkıntıları ve ergenlik çağındaki göğüslerinin küçük tümsekleri görünüyordu.

Shae, Doru'ya döndü. "Sen bir alçaksın."

"Uzun sürmeyecek, Shae-se. *Bu* yüzden buradasın, değil mi? Klanın adaletini sağlamak için." Doru ayaklarını sıcak suya soktu ve içini çekti. "Burada geceleri çok soğuk, şehirden çok uzak olmasa da. Bu soğuğu hatırlıyorum, ama eskiden daha gençtim, o yüzden beni çok rahatsız etmezdi." Doru'nun gözlerinde nostaljik bir yumuşaklık belirdi. "Savaş sırasında, Tek Dağ Topluluğu'nun ana kampı belki
... ah, buradan sekiz kilometre güneydeydi." Uzaklara doğru belirsiz bir hareket yaptı. "Ama arazi çok zorluydu ve Janloon'dan gelen yol şu anki gibi iyi asfaltlanmamıştı. Opia köyü bizim mola yerimizdi. Shae-se, Kekon adasında bu basit köylülerden daha büyük vatanseverler yoktur. Bizi Shotarian askerlerinden sakladılar, yaralarımızı sardılar, kampımıza yiyecek ve malzeme getirdiler. Onlar gerçek anlamda ilk Fener Adamlardı, bugünün şirket yöneticilerinden, bana pahalı kalemler ve hoji şişeleri gönderenlerden çok daha fazla."

"Ve şimdi bile sizi sakladılar," dedi Shae. Küçük mutfağa ve oturma odasına göz attı. Odaya bitişik tek bir yatak odası vardı, içinde tek kişilik dar bir yatak vardı. Kirli tek pencerenin ötesinde gökyüzü kararıyordu.

Doru omuz silkti. "Sadece yapabildikleri sürece. Dağın sonunda beni No Peak'e geri satacağını biliyordum. Yıllarca onlarla işbirliği yaptım, Hava Adamı konumumu ve Kaul Sen ve Lan'da sahip olduğum nüfuzu kullandım - tanrılar onları korusun - sadece hepimiz için barışçıl bir çözüm bulmak umuduyla. No Peak'ten çıktıktan ve barış artık mümkün olmadıktan sonra, kimsenin bana ne faydası kalmıştı ki? Ancak, beni kurtarmaya gelenin o vahşi Maik Tar değil de sen olduğu için çok minnettarım."

Shae, büyükbabasının en yakın arkadaşı ve danışmanı olan, o doğmadan önce bile ailesinin bir parçası olan adama baktı. Yun Doru, bir yıl önce kendi evinde jade'den arındırılmış ve esir olarak gördüğünden daha da kırılgan ve küçülmüş görünüyordu. Saçları seyrek ve neredeyse beyazdı, uzun yüzündeki göz çukurları derinlemesine çökmüştü ve tek ampulün ışığında cildi sağlıksız bir solgunlukta ve derin gölgelerle kaplıydı.

"Ölüyorum, anlıyor musun?" dedi Doru tamamen kayıtsız bir şekilde. Sözler ağzından çıkar çıkmaz Shae bunun doğru olduğunu anladı; bunu, onun yeşim rengi aurasının hastalıklı gevşekliğinde hissedebiliyordu. "Karaciğer kanseri. Son

aşamada olduğunu söylediler." Eski Hava Adamı solgun bir gülümsemeyle gülümsedi. "Umarım hayatım karşılığında çok pazarlık yapmamışsındır. Hayatımın değeri çok az ve artık Kaul Sen de öbür dünyada yoldaşlarımızın yanına gittiğine göre, sonunda onun peşinden gidebileceğim için rahatlayacağım. Yaşlı bir savaşçıya merhamet etmek için geldin. Ama birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum."

Shae tereddüt etti, sonra Woon ve Hami'ye, "Dışarıda bekleyin," dedi.

"Shae-jen," diye itiraz etti Woon, ama Shae ona ciddi olduğunu göstermek için sert bir bakış attı. "Dediğim gibi dışarıda bekleyin. Ben hallederim."

Hami, Doru'ya acıma ve tiksinti ile, "Hak ettiğinden fazlasını alıyorsun," dedi.

İki adam kapıdan çıktı. Shae ve Doru yalnız kaldılar. Doru ayaklarını küvetten çıkardı ve kızın bıraktığı havluyla kuruladı. Buhardan pencere buğulanmıştı ve Shae bitki kokulu tuzların kokusunu alabiliyordu. "Bilmeni isterim," dedi Doru, "sana verdiğim sözü tutmaya niyetim vardı. Kaul Sen'in son günlerinde ona eşlik etmek için kendi evimde jadeless bir tutsak olarak kalmaya razıydım." Doru'nun dudakları titredi ve Shae, zayıflamış aurasında kederin nabzını hissetti. "O büyük bir adamdı, bizim neslin en büyük Yeşil Kemik'iydi ve sevgili bir dosttu. Tanrılar onu takdir etsin. Sana verdiğim sözü sadece o ısrar ettiği için bozdum ve ona hiçbir konuda itaatsizlik etmedim."

Doru çıplak ayaklarını terliklere soktu ve acı içinde gıcırdayarak ayağa kalktı, yıpranmış sarı koltuğa doğru yürüdü ve bornozunu beline bağladı. O anda o kadar zayıf görünüyordu ki Shae ona yardım etmek için garip bir dürtüyü bastırmak zorunda kaldı. "Dağ'a gittiğinde onlara ne verdin?" diye sordu.

"Hiçbir şey, Shae-se... Denemedim değil ama." Doru, görünmeyen bir acıyla yüzünü buruşturarak koltuğa dikkatlice oturdu. "Dağ savaşı kazanmak üzereyken Ayt Mada'ya gittim çünkü senin güvenliğini sağlamak için pazarlık yapmayı umuyordum. No Peak'in işleri hakkındaki bilgimi gönüllü olarak sundum ve Dağ'ın zaferinden sonra mali ve operasyonel birleşmede yardım etmeyi teklif ettim, tek şartım senin zarar görmemendi. Anden için de aynısını istedim, çünkü senin bunu isteyeceğini biliyordum. Ayt reddetti. Onu öfkelendirdikten sonra, seni hayatta bırakmaya niyeti yoktu.

"Hilo sokak savaşının gidişatını değiştirdiğinde ne kadar rahatladığımı anlatamam, her ne kadar bu benim için bir yer ve ihtiyaç olmadığı anlamına gelse de. Dağ

Opia'da kalıp sağlığıma bakmama izin verdi. İlk başta, sözde beni korumak için muhafızlar koydu ama gerçekte ben bir tutsaktım, daha çok kendi çökmekte olan bedenimin tutsağıydım." Doru uzun, derin, boğuk bir öksürük attı, sonra ona net ve ciddi bir ifadeyle baktı. “Shae-se, bu yerde bile bazı şeyler duyuyorum ve her zaman bulutları okurum. Klanların ateşkes ilan ettiğini duyduğumda çok sevindim, inan bana. Ama Ayt Mada Dağ'ı yönettiği sürece, asla güvende olamazsın.”

Shae, onun sözlerinin ellerini ve ayaklarını soğuttuğunu hissetti. "Ne yapmalıyım?" "Gücü elinde tutmak için, başkalarının gücünü reddetmek gerekir. Ayt'ın varisi yok. Orada

Dağ'da onun yerini almayı uman önde gelen aileler var, bir kurt sürüsü gibi onun peşinden ayrılmadan, bir hata yapmasını bekliyorlar. Iwe ailesi sadık iç çemberde yer alıyor ve Vens ailesi zengin, ancak Koben ailesi en güçlü hak sahibi ve en çok kazanacak olan aile. Ayt güçlü bir Sütun, ancak o da bir insan ve bir kadın. Onun halefiyle ittifak kurmanın bir yolunu bul. Klanlar arasındaki savaşı sona erdirmek ve gerçek barışa geri dönmenin bir yolunu bulmak sana kalmış, Shae-se. Doru tekrar öksürdü; zatürreye benziyordu. "Bunun ötesinde, genç bir Hava Adamına yaşlı bir Hava Adamının verebileceği tek tavsiye var: Herkesi dinle, ama bulutları kendin oku."

Shae'nin sesi aniden boğazında düğümlendi. "Söyleyecek başka bir şeyin var mı, Doru-jen?" Zamanı gelmişti; elini ay kılıcının kabzasına koydu ama henüz çekmedi.

Doru boynuna uzandı ve dört yeşim taşı olan bir zinciri çıkardı. Gözleri parıldayarak, uzun parmaklı, buruşuk ellerinde mücevherleri bir an tuttu. "Bu yeşim senin büyükbabanındı," dedi. "Kaul ailesine ait." Yeşim taşını yanındaki küçük ahşap sehpaya koydu. Tanıdık yeşim aurası, siyah bir kütükten çıkan duman gibi dağıldı; Shae'nin algısında sadece yavaş kalp atışları ve hırıltılı nefesleri kaldı.

Shae'nin bacakları ağırlaşmıştı. Bu karşılaşma, onun hayal ettiği gibi gitmiyordu. Yıllardır Doru'dan nefret ediyordu. Buraya gelirken, onu daha önce bağışlayarak yaptığı hatayı düzeltmek için hızlı ve soğukkanlı bir şekilde hareket edeceğini hayal etmişti. Onu hasta ve acı içinde, mezarına çok yakın bir durumda bulacağını hiç beklemiyordu. Harekete geçme zamanı gelmişti, ama yine de olduğu yerde duruyordu, kıpırdayamıyordu. Doru, kurnaz, yaşlı bir sapıktı ve klanın en üst düzeyinde ihanet etmişti.

ama ellerini kucağında birleştirip sakin bir bekleyişle ona bakarken, onun amcası olduğunu, Kaul Sen'in en iyi ve en sevdiği arkadaşı olduğunu hatırladı.

Göğsünde bir acı belirdi, uzuvlarına yayılıp onları kurşuna çeviriyor gibiydi. Doru'yu öldüremezdi. Büyükbabası - tanrılar onu kabul etsin - onu asla affetmezdi.

Eski Hava Adamı garip bir şekilde tatmin olmuş bir nefes verdi. "Ah, Shae-se, korkarım düşmanın Ayt Madashi'den öğrenmen gereken bir şey var. Yeşil Kemik klanını yönetmek için bazen çelik kadar soğuk olman gerekir." Doru sandalyesinde kıpırdadı ve yan masanın çekmecesini açtı. "Yine de, tüm saygını kaybetmeme rağmen, kalbinde yaşlı amcan için hala biraz yumuşaklık olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor. Sen büyükbabanın en sevdiği torunuydu, benim de öyle; sana asla sorun ya da üzüntü vermek istemedim." Shae, tabancayı çıkarmadan, namluyu ağzına sokmadan ve tetiği çekmeden bir saniye önce onun ne yapacağını anladı.

Küçük evin kapısı gürültüyle açıldı ve Woon, ay bıçağını çekmiş, yeşim rengi aurası alarmla parıldayarak içeriye daldı. Shae'nin duyamadığı bir şeyler haykırdı; silah sesinin yankısı, dünyasını sessizliğe boğmuştu. Doru'nun vücudu koltuğa doğru savrulmuş ve şimdi orada çökmüş halde yatıyordu, uzun uzuvları gevşemiş, buruşuk başı ince boynunda yana doğru sarkmıştı. Kafatasının ve beyninin kanlı parçaları koltuğun arkasına sıçramıştı. Shae'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, boğazında atışlarını hissedebiliyordu. Doru o kadar hızlı ve tereddütsüz hareket etmişti ki, Shae onun geldiğini bile fark etmemişti. Şaşkınlık ve utançla, gözlerinin arkasında yaşların biriktiğini hissetti.

Hami içeri girip cesede baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ne olduğu belliydi. Shae başarısız olmuştu ama Doru yine de klanın adaletini kabul etmişti.

"Masadaki yeşim taşlarını topla, onlar klana ait," dedi. Cesede yaklaşıp hak etmediği bir şeyi kendine alamazdı. Shae arkasını dönüp kapıdan çıktı. Woon'un peşinden geldiğini duydu, ama Hami geride kalmıştı. Onun kendisine olan saygısını zedelemişti, bunu anlıyordu. Dışarıda toplanan köylüler, onun ortaya çıkmasıyla geri çekildi ve aralarına girmesine yer açtı. "Bu kasabanın muhtarı kim?" diye sordu.

Tulum giymiş, düz şapkalı, sakallı, orta yaşlı bir adam öne çıktı. Dikkatle, ellerini başının üzerine koydu ve selam vermek için öne eğildi. "Yaşlı bir Yeşil Kemik'e son günlerinde nezaket ve misafirperverlik gösterdiğiniz için teşekkür ederiz

Son günlerinde bize gösterdiğiniz nezaket ve misafirperverlik için teşekkür ederiz," dedi Shae, toplananların duyabileceği kadar yüksek sesle. "Onun varlığı size herhangi bir sıkıntı verdiyse, klanım adına şükranlarımı ve özürlerimi sunarım."

Köyün muhtarı, köylülerin etrafına bir göz attıktan sonra Shae'ye döndü. Hava kararmıştı ve dağınık evlerin önündeki tahta direklere asılı gaz lambalarının ışığında adamın yüzündeki ifadeyi net olarak göremiyordu. "Yardımımıza ihtiyacı olan her Yeşil Kemik'e her zaman yiyecek ve barınak sağladık," dedi muhtar. Kulübede olanları sormadı. Bu, on yıllar süren savaş ve işgalin aşıladığı bir gelenekti: Kekon'un köylüleri, Shotarian askerlerinin işkencesinden kendilerini korumak için Yeşil Kemiklere yardım ve barınak sağlıyor, bunu kimseye söylemiyor ve soru sormuyorlardı. Opia halkı bu geleneğe sıkı sıkıya bağlıydı.

Shae, baş adamın eline bir zarf dolusu para koydu. Bu, kasabanın yıllardır görmediği kadar çok paraydı. "Onu dağlara, buradan güneydeki eski isyancı kampının yakınına gömün," dedi Shae köylülere. "Mezarına *'Burada Kekon'un Yeşil Kemik savaşçısı yatıyor*' yazın."

BÖLÜM 15

Göksel Işıktaki Fareler

Wen, haftada bir kez öğleden sonralarını, Sogen semtindeki Twentieth Street'in bir blok batısında bulunan, sadece kadınlara özel bir tesis olan Celestial Radiance Bath & Tea House'da geçirirdi. Şehrin bu bölgesi eskiden Dağların topraklarıydı; klan savaşları sırasında No Peak bu bölgeyi ele geçirmişti, ancak yaklaşık üç ay önce Hilo, klanlar arasındaki ateşkes anlaşmasının bir parçası olarak bu bölgeyi Dağlara geri vermişti. Bunların hiçbiri, Göksel Işıktaki çalışanları veya müdavimleri etkilemiyor gibiydi. Sahipleri, biri beyaz, diğeri soluk yeşil olmak üzere iki fenerleri vardı ve mevcut yargı yetkisine göre ön pencerede asılı olanı değiştiriyorlardı. Gerektiği gibi sembolik bir haraç ödüyorlardı ve hamam, sokak şiddetinin yaşandığı dönemlerde herhangi bir hasar görmemişti. Celestial Radiance, eşlerin sosyalleştiği bir yerdi ve turistlerin yakınlardaki Anıt Bölgesi'ni gezdikten sonra dinlenmek için uğradıkları bir mekândı. Çok değerli bir yer değildi ve Green Bones, bir kreş veya cenaze evi için kavga ederken görülmekten daha fazla, bir kadın hamamına saldırarak utanç duymazdı.

Bu nedenle, Wen teknik olarak düşman bölgesinin üç yüz metre içinde olmasına rağmen...

bölgesinde olduğu için endişelenmiyordu. Onu buraya getiren koruması arabanın kapısını açtı ve Wen, kocasının ona düğün hediyesi olarak aldığı yeşil Lumezza 6C cabrio arabadan indi. Çok pratik olmasa da güzel bir arabaydı. Kısa yürüyüş yolunu ve giriş kapısına çıkan fayanslı merdivenleri geçene kadar terlemişti; Janloon'da yazın yedi aylık hamile olmak hoş bir deneyim değildi. İçeri girince resepsiyonda kayıt yaptırdı ve soyunma kabinine yönlendirildi. Orada kıyafetlerini çıkardı, eşyalarını sakladı ve bitişikteki özel odaya girerek yastıklı masaya uzandı ve tüm vücuduna kese ve hamilelik masajı yaptırdı. Beş yıl önce, küçük bir hukuk firmasında sekreter maaşıyla çalışıp Paw-Paw'da dar bir dairede yaşarken, böyle lükslere asla kendini kaptırmazdı. Pillar'ın eşi olmanın avantajları vardı. Bu, hiç arzuladığı bir konum değildi; Horn'un eşi olarak kalmayı ummuştu — statüsü olan, ancak daha anonim bir yer, ve gerektiren önemli duygusal metanet ve öz

yeterlilik, çünkü Horn'un işi tehlikeli ve öngörülemezdi ve onu her saatte işine çağırıyordu. Lina bu takdire şayan niteliklere sahipti, bu yüzden Wen onu Kehn'e tanıtmıştı.

Öte yandan, Sütun'un eşi olmak, görünürlük anlamına geliyordu. Bu, Wen'in kocasına yüksek profilli etkinliklere eşlik etmesini, klan etkinliklerine ev sahipliği yapmasını ve fotoğraf çektirmeyi gerektiriyordu. Wen, kocasının yanında halka açık yerlerde her ortaya çıktığında, yargılayıcı bakışların üzerine çevrildiğini çok iyi biliyordu. Bu bakışların ardındaki dar görüşlü insanlar, No Peak'in ikinci oğlu ve klanın Sütunu olan Kaul Hiloshudon'un, taş gibi gözlü, saygın olmayan bir soyadına sahip, sözde piç bir kadınla evlenmek yerine daha iyisini bulabileceğini düşünüyorlardı. Belki yeterince güzeldi, ama daha güzel kadınlar da vardı.

Wen, Hilo'nun zayıflığı olmaya, No Peak'in içindeki veya dışındaki kimse tarafından sömürülmeye veya aileye karşı kullanılmaya izin vermeyecekti. Klanın üst kademelerindeki tüm insanları, özellikle de Maiklerin hızlı yükselişinden rahatsız olabilecekleri kişileri tanımak için büyük çaba sarf etti. Kusursuz giyinir, vücuduna özen gösterirdi. Sağlığı çok önemliydi. Bir gün iç mimarlık işine geri dönmeyi umuyordu, ama önümüzdeki birkaç yıl boyunca bir eş ve anne olarak daha büyük sorumlulukları vardı. Klan sadece insanlardan, yeşim taşlarından ve paradan ibaret değildi. Klan, geçmişi, bugünü ve geleceği birbirine bağlayan bir fikir, bir mirastı. Ailenin gücü bir vaat idi. Lan ölmüştü ve oğlu uzaktaydı (Wen bunun yakında değişeceğini umuyordu). Shae yakın zamanda çocuk sahibi olmaya niyetli değildi. Kehn ve Lina henüz evlenmemişti ve Wen, Tar konusunda ne yapacağına karar verememişti. Teijes ailesi Kaul ailesiyle kan bağı vardı ama önemsenmiyorlardı. Klanına yaptığı katkının çok önemli olduğunu ve bunun sadece kendisine ait olduğunu bilmek, Wen'e hamile bir annenin normalde hissettiği heyecandan daha büyük bir tatmin duygusu veriyordu. Bebek Wen'in kaburgalarına tekmeledi ve karnında küçük bir dağ gibi yuvarlandı. Masöz gülümsedi ve "Çocuğunuz şimdiden çok atletik, Bayan Kaul" dedi.

Spa bakımından sonra kendini yenilenmiş hisseden Wen, mineral havuzuna kısa bir süre daldı, duş aldı ve yumuşak bir pantolon, tişört ve polar bornoz giydi. Çay evine girdi ve şehrin günlük hayatının karmaşasından uzaklaşıp sakinlik hissi yaratmak için tasarlanmış, perdeli köşelerden birinde alçak bir masaya çapraz bacaklı oturdu. Yemyeşil saksı bitkileri ve geniş yapraklı bitkiler mütevazı bir iç bahçe oluşturuyordu ve arka planda taştan bir su çeşmesi hoş bir ses çıkarıyordu. Diğer kadınların çoğu

Çayevesindeki insanlar Wen'den daha yaşlıydı; bazıları kitap veya gazete okuyarak kendi başlarına keyifle vakit geçirirken, diğerleri arkadaşlarıyla sohbet ediyor, satranç veya kart oynuyordu. Wen, susamlı bir hamur işi ve limonlu soğuk baharatlı çay sipariş etti. Tombul, büyükanne gibi bir kadın garson, Wen'e anlamlı bir gülümsemeyle baktı ve küçük beyaz bir tabakta ince dilimler halinde kesilmiş limonu getirdi. Batıl inanca göre, her gün bir limonun suyunu emmek erkek çocuk sahibi olmayı garanti ediyordu. Aynı şekilde, her gün şafakta yürüyüş yapmak (kız çocuğu için alacakaranlıkta), baharatlı yemekler yemek ve belirlenen uğurlu günlerde (baba ve annenin doğum tarihlerini karşılaştıran fal çizelgelerine göre belirlenir) hamile kalmak da öyle. Wen batıl inançlı biri değildi - zaten taş gözlü birinin batıl inançları ne işe yarardı ki? - ve tanrılara dua etmeyi yengesine bıraktı, ama yine de gülümsedi ve kadına teşekkür etti, o gidene kadar bekleyip limonu yakındaki bir saksıya attı. Bebeğin cinsiyeti zaten belliydi, neden boşuna ağzını ekşitsin ki?

Wen ile yaklaşık aynı yaşlarda, zayıf bir kadın yaklaşıp etrafına tedirgin bir şekilde bakındıktan sonra masaya oturdu. Wen endişeli bir sesle, "Nasılsın Mila? Kızın nasıl?" diye sordu. Kadın başka yere bakarak uzun kollularını çekiştirdi. Wen ona acımaya başladı.

Mila mırıldanarak, "Onu birkaç günlüğüne bir arkadaşımın evine gönderdim," dedi.

"İyi yapmışsın," dedi Wen nazikçe. "Onu korumak için elinden geleni yapıyorsun. Bir anne olarak yapabileceğin tek şey bu." Mila gözlerini ovuşturup başını sallayınca Wen, "Ne var?" diye sordu.

Kadın çantasından bir zarf çıkardı ve masanın altından Wen'e uzattı. Wen zarfı bakmadan kendi çantasına koydu. Mila ellerini kucağında ovuşturdu ve aceleyle, "Yeni Hava Adamı Iwe Kalundo geçen hafta göreve başladı. Klanın tüm üst düzey Fener Adamlarıyla bire bir görüşmeler yapıyor. Sekreterinin masasında tüm ayın programını açık olarak gördüm ve fotokopisini çektim."

"Teşekkür ederim." Wen, Mila'ya üzerinde hiçbir işaret olmayan bir zarf dolusu para uzattı ve kadın parayı çantasına hızla koydu. Akul Min Mila, Kaul Shae'nin Ship Street'teki ofisinin beş kilometre kuzeyinde, yine Finans Bölgesi'nde bulunan Mountain klanının Hava Durumu Adamı'nın ofisinde düşük rütbeli bir sekreter olarak çalışıyordu. Şiddet eğilimli bir alkolikle evliydi ve

düzenli olarak onu ve sekiz yaşındaki kızını dövüyordu. Kocası, Dağ Klanı içinde bağlantıları olan bir aileden geliyordu; Mila, klan içindeki herhangi birine anlatırsa intikam alacağından korkuyordu. No Peak'in ofisten çaldığı bilgiler karşılığında verdiği parayı gizlice biriktiriyordu. Kızını da alıp ülkenin güneyindeki Toshon'da yaşayan tek akrabalarının yanına kaçmak istiyordu.

Sıçan ayağa kalkıp gitmek üzereyken Wen, "Mila, acele etme ve gereksiz risk alma. Buraya kadar hayatta kaldın, temelli gitmek için ayrıldığında şüphe çekmemelisin," dedi.

Kadın tereddüt etti, dudağını ısırdı ve Wen'e köşeye sıkışmış bir minnettarlıkla baktı. Sonra başını salladı, arkasını döndü ve gitti. Mila, Dağ'ın işleri hakkında pek bilgili değildi ve neye dikkat etmesi gerektiğini her zaman bilmiyordu, fırsat buldukça etrafta gördüklerini kopyalıyordu. Wen'e verdiği şeylerin bir kısmı yararlıydı, çoğu değildi, ama o motivasyonluydu. Wen bu sefer ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi; Ayt Mada'nın yeni Hava Adamı'nın ayrıntılı toplantı programı, Dağ'ın iş önceliklerini ve en büyük bileşenlerini aydınlatacaktı.

Wen baharatlı çayını yudumlarken şişmiş ayaklarını ovuşturdu. Geçtiğimiz bir yıl boyunca, Kaul Shae ile birlikte birkaç muhbir bulmuş ve yetiştirmişlerdi. Hilo'nun akşam yemeğinde Kehn ve Tar'a söylediği gibi: No Peak'in her yerde köstebeklere ihtiyacı vardı, sadece sokaklarda değil, sadece Horn'un tarafında da değil. Kadınlar hamamı, Wen'in casuslarla buluşması için şehirdeki en görünmez yerdi; burada Green Bones'u nadiren görürdü ve gördükleri de, erkek meslektaşlarına ayak uydurmaktan yorgun düşmüş, yüz bakımı veya masaj yaptıran genç kadınlardı ve çay evinde oyalanmadan hemen ayrılırlardı. İşletmeciler, bölgenin sınırında bulunduklarını ve her iki klana da ihanet ederek tartışmasız öneme sahip işlerinin avantajlı konumunu riske atarak hiçbir şey kazanamayacaklarını çok iyi biliyorlardı. No Peak'in Hava Adamı, şüphe çekecek kadar uzun saatler spa hizmetlerinden yararlanamazken, Pillar'ın karısının bu lüksüne kimse aldırış etmiyordu.

Wen, Hilo'ya ne yaptığını söylemeyi düşünmüştü. Belki bu, ona ciddi olduğunu ve klan meselelerine tam olarak dahil olabileceğini kanıtlardı ve prensipte onaylamasa bile, eylemlerinin muazzam yararını görerek onun düşüncesine katılmak zorunda kalırdı. Hilo insanları olduğu gibi kabul ederdi; bir kez bile

iki büyük klan arasında bilinen utanç verici geçmişi, gayri meşru olduğu söylentileri ya da taş gözlü olması nedeniyle onu utandırmamıştı. Bu yüzden onu delicesine seviyordu. Ondan sır saklamaktan nefret ediyordu. Ancak Kaul Hilo için, bir kişinin görevlerini ve kaderini belirleyen, yeşim taşıyla çizilmiş keskin bir sınır vardı.

Hamile kaldığında, Wen isteksizce, kocasının Celestial Radiance'da muhbirlerle buluşarak aldığı en ufak riski bile hoş görmeyeceği sonucuna vardı. Ayrıca, Hilo'ya dürüst olmak, Shae'nin planını açığa çıkarmak anlamına gelirdi ve Weather Man, onun yöntemlerinin ve bilgi kaynaklarının gizliliğine hak kazanmıştı. Hilo, karısının hamam ziyaretlerinin sadece zararsız bir şımarıklık ve onun ve bebeğin sağlığı için iyi olduğunu düşündüğü sürece, bunları engellemek için bir neden görmeyecekti. Wen'in huzurundan daha önemli olan, Shae ile birlikte klanın düşmanları hakkında öğrenebilecekleri potansiyel bilgiydi ve Pillar ile Hava Adamı arasındaki ilişki riske atılamazdı. Ailenin hayatta kalması buna bağlıydı. Sütun, klanın efendisi, vücudun omurgasıydı, ama iyi desteklenmeyen bir omurga çöker ve kırılır. Wen'in rahmetli kayınbiraderi Kaul Lan, iyi bir Sütun'du, ama bunak bir büyükbaba, hain bir Hava Adamı ve sadakatsiz bir eş tarafından aşağı çekilmişti. Klanı tek başına taşımaya çalışmış, yardıma ihtiyaç duyduğunda yardım istememiş, en çok ihtiyaç duyduğu anda kız kardeşi ve kuzenini klan dışında tutmuştu. Güçlü olmak için her şeyi yapmıştı, ama bu onu zayıflatmıştı. Wen, aynı şeyin kendi kocasına da olmasına izin vermeyecekti.

Yastıklara uzanıp on beş dakika kitap okudu, sonra ikinci muhbiri terlikleriyle çay evine girerken gördü. Banyo tuzu kokuyordu. Elli yaşlarında bir kadın olan Bayan Lonto, otuz yıldır zengin, Dağ'ın kontrolündeki High Ground semtinde kendi kuaför salonunu işleten bir kuaförd ü. On yıllar boyunca, müşterileri arasında dolaşan her türlü hikaye, dedikodu ve dedikoduyu duymuştu. Müşterileri çoğunlukla Dağ'ın en yüksek rütbeli Yumrukları, Şans Getirenler ve Fener Adamlarının eşleri, anneleri ve diğer kadın akrabalarından oluşuyordu. Bayan Lonto'nun müşterileri, Dağ'daki çeşitli güçlü ailelerin sosyal statülerini, servetlerini ve ittifaklarını kıskançlıkla takip etmekle kalmıyor, birçoğu, erkeklerinin hayatlarını kendilerinden daha fazla kontrol eden tek kadın olan Ayt Mada hakkında sert sözler söylüyordu.

Bayan Lonto, yıllardır düzenli olarak Göksel Işığın salonuna geliyordu ve Wen'e kendisi yaklaşmıştı. Bir gün, Sütun'un karısının mineral banyosundan çıktığını gördü ve "Bayan Kaul, sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama..." dedi. Kadının yüzü çaresizlikle titriyordu. "Oğlum klanınıza karşı bir suç işledi ve merhamet dilemek için kime başvuracağımı bilmiyorum." Salon sahibinin sorunlu en büyük oğlu, uyuşturucu almak için No Peak bölgesinde bir dükkanı silahla soydu. Bu sırada, No Peak'in kıdemli Finger'larından birinin amcası da dahil olmak üzere iki masum yoldan geçen kişiyi vurarak yaraladı. Neyse ki Bayan Lonto'nun oğlu, klan onu bulamadan Janloon polisi tarafından yakalanıp hapse atılmıştı, ancak No Peak'teki hakarete uğrayan Finger, oğlunun serbest kalması halinde onu bulup öldürmek, en azından o kadar vahşice dövmek niyetindeydi ki, oğlunun hapishaneye geri dönmek için yalvaracağına emindi.

Bayan Lonto, hapisteki oğlunun bağımlılık tedavisi masraflarını ödemek için kuaför salonunu ipotek ettirerek kredi almıştı, ancak Mountain'da birçok kişi tanımasına rağmen, klan üyelerinden oğluna maddi yardım veya koruma istemeyi reddetmişti. Kızından olan torunu dokuz yaşındaydı ve Wie Lon'a giriş için başvurmuştu; sınırda bir vaka olduğu için Bayan Lonto, yakın ailesindeki uyuşturucu kullanımı ve suçluluk lekesinin dikkat çekmesinden korkuyordu, çünkü bu onun şansını tamamen yok edecekti. Bayan Lonto'nun hikâyesini dinleyen Wen, Kehn ile konuştu. Kehn de No Peak'teki Finger ile konuştu ve resmi bir özür ve suçlunun kulağının bir kutu içinde teslim edilmesi karşılığında şikâyetinden vazgeçmesi için onu ikna etti. (Herkes için şans eseri, amca tamamen iyileşmişti.) Şimdi, Bayan Lonto, Wen'in karşısına otururken neşeli bir ruh hali içinde görünüyordu ve oğlunun rehabilitasyonunun iyi gittiğini ve dört aydır temiz olduğunu söyledi. Wen onu tebrik etti; No Peak'in High Ground'da kadının gözlerini ve kulaklarını korumak için ödediği paranın hayır işlerine gittiğini bilmek güzeldi. "Üzgünüm, Bayan Kaul," dedi Bayan Lonto. "Bu hafta söyleyecek pek bir şeyim yok. Önemli bir haber yok ve işler durgun. İnsanlar sıcaktan kaçmak için sahile gitti."

"Önemli değil," diye cevapladı Wen. "Yine de geçmişte olan ve sizin de bilebileceğinizi düşündüğüm bazı olaylar hakkında sizinle konuşmak istiyorum." Yaşlı kadın temkinli bir şekilde başını sallayınca, Wen ellerini

ve "Koben ailesi hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın" dedi.

Wen, sonraki iki hafta boyunca Celestial Radiance Bath & Tea House'a üç kez daha giderek, Bayan Lonto'dan duyduklarını doğrulayabilecek ve daha fazla bilgi verebilecek başka bilgi kaynaklarıyla görüştü. Lina'nın geniş ve iyi bağlantıları olan ailesinin en dedikoducu üyeleriyle birkaç kez sohbet etti ve bazı kamu kayıtlarını incelemek için Wisdom Hall'daki ulusal kütüphane ve arşivleri ziyaret etti. Wen öğrendiği her şeyi Shae'ye aktardı. Shae, bu bilgileri Dağ'ın iş ilişkilerine dair sahip olduğu diğer bilgilerle birleştirerek düşmanlarının durumunu daha iyi anlamaya çalıştı.

Bayan Lonto ve diğerlerine göre, klan reisi Ayt Yugontin'in ikinci evlatlık oğlu Ayt Eodo, kız kardeşi Ayt Madashi'nin emriyle öldürüldüğünde, onu yas tutmayan bir eş bırakmıştı. Eodo'nun evliliği, umutsuz bir çapkın olması da dahil olmak üzere çeşitli nedenlerden dolayı mutlu değildi. Eşi, kocası metresinin dairesinde çıplak bir şekilde öldürülmeseydi, belki biraz daha üzülürdü. Ancak bu, ölümünde bile ona hakaret niteliğindeydi. Eşi, ailesinin yanına döndü, evlilik soyadını bıraktı ve o zaman dört yaşındaki oğlunu kendi soyadıyla, Koben olarak büyüttü.

Kobens, Dağ klanında orta sınıf bir aileydi. Aile üyeleri arasında birkaç Fist, çok daha fazla Finger, birkaç öğretmen, bir doktor ve bir tövbekar olmak üzere yaklaşık iki düzine Green Bone vardı. Ailenin diğer üyeleri orta düzey Luckbringers veya küçük işletme sahibi Lantern Men'lerdi ya da klanla bağlantılı diğer saygın işlerde çalışıyordu. Genel olarak güvenilir insanlar olsalar da, olağanüstü liderler ya da yetenekli kişiler değillerdi. Bazıları onları cimri ve inatçı, akıllarından çok cesaretleri olan insanlar olarak tanımlıyordu. Bir zamanlar, ailelerinden biri büyük Ayt ailesine gelin gittiğinde yıldızları parlıyor gibi görünüyordu, ancak Eodo'nun ölümünden sonra, bu evliliğin bir felaket olduğunu düşünerek kendilerini şanslı saydılar ve yeni Sütun'a, o adamı zaten hiç sevmediklerini açıkça belirttiler.

Koben Atosho, Ayt Ato olarak doğmuştu ve Ayt Mada'nın tek yeğeniydi. Ölmüş babası hakkında çok az anısı vardı ve ona karşı hiçbir sevgiyle yetiştirilmemişti. Artık dokuz yaşındaydı; gelecek yıl ilkokulu bitirip Wie Lon Tapınak Okulu'na kabul edilecek ve savaş eğitimi başlayacaktı. Koben ailesi, bu dönüm noktasıyla, Sütun'un çocuğu Ayt Yu'nun torunu ve potansiyel varisi olarak tanıyacağını ve bunun sonucunda Koben ailesinin klan içindeki prestijinin artacağını umuyordu.

Bu hayallerinin önündeki iki büyük engel Ven ve Iwe idi. Ven ailesi Koben ailesinden daha küçüktü ama Kekon'un en zengin ailelerinden biriydi. Ailenin reisi Ven Sandolan, ülkedeki en büyük nakliye şirketinin sahibiydi. Üç oğlu ve iki kızı vardı; en büyük oğlu saygın, yüksek rütbeli bir Dövüşçüydü. Ven Sando iş dünyasında nüfuzlu bir adamdı ve gerektiğinde kendi klanını da eleştirmekten çekinmezdi.

Iwe ailesi, Kobens ailesi kadar kalabalık veya Ven ailesi kadar zengin değildi, ancak Iwe Kalundo, Dağın Hava Adamı olmuştu. Iwe, otuz altı yaşındaydı ve Pillar'ın uzun süredir arkadaşı ve meslektaşıydı; Ayt Mada'nın Hava Adamı olduğu dönemde onun altında çalışmıştı. Iwe ailesi, Ayt'in Hava Adamını en olası halefi olarak gördüğü yönündeki spekülasyonlardan memnuniyet duyuyordu. Bu, kötü şöhretlerini ortadan kaldırmak için büyük bir adım olacaktı. Yeşim yetenekleri daha azdı, ancak kötü şöhretli Aun ailesi kadar Kaşıntıya yatkındılar ve parlaklık bağımlısı olduklarından şüpheleniliyordu.

Shae, ertesi gün akşam yemeğinde aile sofrasında durumu açıkladı. "Ayt, klanındaki halefiyet meselesini netleştirmek için baskı altında, ama bu konuyu kaçınmak için anlaşılabilir bir tutum sergiliyor. Koben'in oğlu daha dokuz yaşında, yeteneklerini değerlendirmek için çok erken ve Ayt onun yetiştirilmesinde hiçbir rol oynamadı. Iwe Kalundo ise işinde henüz yenidir. Ayt, uzun süre Pillar olarak kalmayı planlıyor ve halefi konusunda seçeneklerini açık tutmak istiyor; şimdi bir varis belirlemek, başka bir ailenin statüsünü yükselterek kendi otoritesini zayıflatacaktır."

Hilo, parmakları arasında sönmüş bir sigarayı çevirerek, düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak dedi: "Doru, Kobens'in en güçlü hak sahibi olduğunu düşünüyordu."

"Diğerleri pek olası görünmüyor," diye cevapladı Hava Adamı. "Vens ailesi zengin ve nüfuzlu ama meşru bir hakları yok ve Ayt'in gözünden düşmüşler; Ayt Pillar olduktan sonra ona bağlılıklarını geç ilan ettiler, başlangıçta kardeşi destekledilerama bu artık mümkün olmadı. Ayt, Ven ailesinin parasını ve desteğini elinde tutmak isteyebilir ama onları liderliğe yaklaştırması pek olası değil."

Shae çayından bir yudum aldı ve tatlısının kalanını Wen'e itti. "Öte yandan Iwe'ler Ayt'e tamamen sadık ve onlara yaklaşsak bizimle konuşmazlar. Iwe Kalundo'nun kişisel itibarı tamamen sağlam, ama babası Itches'ten öldü ve ailesinde parlaklık bağımlılığı var. Dağ'da, klanın liderliğinin o soyuna geçmesini desteklemeyecek çok sayıda insan var."

Kehn kaşını kaşıdı ve kaşlarını çattı. "Önemli olan Sütun'un ne düşündüğü," diye işaret etti. "Ayt, Iwe'yi Hava Adamı yapacak kadar güveniyorsa ve o da işini iyi yapıyorsa, diğer ailelerin ne dediği umurunda olmayabilir."

"Belki," diye cevapladı Shae yavaşça, "ama Kobens'in çok daha fazla insanı *ve* Ayt ailesiyle bağlantıları var." Yeşil Kemik klanında halefiyet kesinlikle kalıtsal değildi, ancak aile içinde kalması lehine güçlü bir tarihsel ve kültürel önyargı vardı.

"Çocuğun Ayt Yu *veya* Ayt Mada ile hiçbir kan bağı yok," dedi Tar, ellerini havaya kaldırarak. "Eğer en güçlü iddian buysa, yine de oldukça zayıf görünüyor."

"Bu yüzden kesin bir sonuç değil," dedi Shae. "Doru'nun ittifak kurmayı önermesinin nedenini anlayabiliyorum. Koben ailesiyle dostane ilişkiler kurarsak, her iki klana da onların liderliğinde barışın devam edeceğini söyleyerek konumlarını güçlendirebiliriz. Kobenler bizim tarafımızda olursa, Ayt bize açıkça saldırmayı iki kez düşünür." Hava Adamı isteksizce bir ses çıkardı. "Savunma hamlesi olarak mantıklı."

Wen masanın etrafına baktı. Sonra kocasına yumuşak ama anlamlı bir şekilde konuştu. "Doru iyi bir stratejistti. Klanları bir araya getirmek için çok düşünmüştü. Bu, onun istediği şeydi, Lan'ın arkasından ayarlamaya çalıştığı şey: birleşme. Artık farklı bir şey istiyorsak *ne* yapmamamız gerektiğini biliyoruz."

Kehn, Tar ve hatta Shae, Wen'in tartışmada kendini ortaya koymasına şaşırmış görünüyordu, ama Hilo ona onaylayarak gülümsedi. "Görünüşe göre, o yaşlı tilki Doru sonunda bize yardım etmiş." Shae'ye döndü. "Ven Sandolan'la görüşmemin bir yolunu bul."

BÖLÜM 16

Hırsız Değil

Anden, Port Massy'deki hayatının rutinine alışmıştı. Yaz günleri uzadı, sıcak ve nemli hale geldi, ancak şehir çoğu zaman bulutlu ve renksiz kalıyordu. Anden, istemese de sınıf arkadaşlarıyla samimi ilişkiler kurdu ve Hianların komşularından birkaçını tanıdı. İki kez daha Yeşil Kemikli'yi bisiklet üzerinde gördü; birinde caddenin diğer tarafında ters yönde hızla geçiyordu, diğerinde ise Anden şehir otobüsünden geçerken sokak köşesinde üç genç adamla konuşuyordu.

Anden aşırı meraklıydı ve adama binlerce soru sormak istiyordu. Hian ailesine bu karşılaşmayı anlattığında, "Ah, o Dauk Corujon. Hukuk fakültesine gidiyor, hepimiz onunla gurur duyuyoruz. Evet, tabii ki yeşil, o gerçek bir Kekonese oğlu. Burada kaç tane Yeşil Kemik var? Bizim mahallede?" Bay Hian omuz silkti. "Otuz? Kırk? Kim bilir."

Anden hayretler içindeydi. Shae Espenia'da okumuştu ama yeşim taşı takan kimseden bahsetmemişti. Kekonese topluluğunun pek olmadığı üniversite kasabası Windton'da yüksek lisans öğrencisi olarak kaldığı süre boyunca hiç yeşim taşı takan birine rastlamadığını düşündü. Port Massy, Windton'un yirmi katı nüfusa sahipti ve dünyanın her yerinden gelen insanlar, yiyecekler ve mallarla bir ticaret merkezi olduğunu gösteriyordu. Her gün otobüse binen Anden, birçok farklı dil duyuyordu ve kendi halkının yanında kalarak Espenian öğrenmeden Port Massy'de hayatta kalmanın mümkün olacağını düşünüyordu. Artık Anden, yakınında gizlice yaşayan Yeşil Kemikler olduğunu bildiği için, onları görmeye çalışıyordu. Markette, bankada sıra bekleyen, kaldırımda yürüyen sıradan görünümlü erkek ve kadınları inceliyordu. Bay ve Bayan Hian'a sık sık sorular soruyordu.

"Bay Tow mu? Tabii ki hayır. Onu Yeşil Kemiklerden biri olarak hayal edebiliyor musunuz?" Bayan Hian burun kıvırdı. Daha sonra, "Ah, evet, Ruen ailesi... Hepsi Yeşil Kemikler. Ruen-jen yıllardır yeşim disiplinlerini öğretiyor." Anden'in aşırı ilgisinden eğlendiler

aşırı ilgisinden eğlendiler, Anden'in hayatı boyunca Yeşil Kemikler tarafından çevrili olduğunu ve Port Massy'deki ilk gününden itibaren onların yokluğunu Espenia'nın en rahatsız edici şeylerinden biri olarak gördüğünü tam olarak anlamadılar. Tersine, Southtrap mahallesinde gizli varlıklarını keşfetmek garip bir şekilde güven vericiydi.

Ancak ne kadar dikkatli bakarsa baksın, hiçbir yeşim taşı görmüyordu — piercing, yüzük, bilezik veya mücevherlerle süslenmiş kemerler yoktu. Bu tamamen kafa karıştırıcıydı. Janloon'da yeşim taşı, statünün tartışılmaz bir simgesiydi. Coin-wash bölgesinin en karanlık sokaklarında ve Finans Bölgesi'nin en yüksek gökdelenlerinin toplantı odalarında saygı uyandırıyordu. Yeşil Kemikler yeşim taşlarını açıkça ve gururla takarlardı ve özellikle mütevazı veya alçakgönüllü görünmek istemediği sürece saklamayı akıllarından bile geçirmezlerdi.

Anden, Espenia'da sosyal etkileşimlerin zor olduğunu hissediyordu, kime *jen* diye hitap edeceğini bile bilmiyordu. "Burası Kekon değil," diye hatırlattı Bay Hian. "Espenialılar yeşim taşının kültürümüzün bir parçası olduğunu anlamazlar. Onlar, onları tehdit etmeye veya farklı olduğumuzu göstermeye çalıştığımızı düşünürler. Yeşim taşını göstermek, bela aramakla aynı şeydir."

Anden, bu alışılmadık yeşim alt kültürüne hayran olsa da, mahalledeki Yeşil Kemikler ile tanışmak veya nerede antrenman yaptıklarını ve sosyalleştiklerini öğrenmek için özel bir çaba sarf etmedi. Ne de olsa kendisi Yeşil Kemik değildi ve bu gerçeği her düşündüğünde içinde bir utanç duygusu uyandırıyordu, ancak bu duygu aylardır azalmıştı. Janloon'dan uzakta, No Peak klanındaki utanç verici durumu bilinmiyordu ve evinde olduğu gibi sürekli olarak hatırlatılmıyordu. Burada, Southtrap'ta, kimin yeşil olup olmadığını ayırt edemediğiniz bir yerde, bu çok da önemli görünmüyordu. Yeşil Kemik meselelerine bir daha kişisel olarak karışacağını hiç beklemiyordu, ta ki anlaşılabilir ama ciddi bir hata yapana kadar.

Shae'nin kendisine verdiği öğrenci ödeneği ve Bay Hian'ın yerel gazetenin ilanlar bölümünü incelemesindeki yardımıyla Anden, ikinci el bir bisiklet satın almıştı. Bisikleti, Bay ve Bayan Hian'ın sıra evinin arkasındaki sokakta zincirle bağlamış ve hava güzel ve bazen güneşli olduğu için artık daha sık kullanmayı umuyordu. Yazın sonlarında bir öğleden sonra, bisikletiyle yakındaki bir parka gitti ve bir ağacın altına oturarak haftalık ödevlerini tamamladı. Sonra uyuyakaldı.

Uyandığında eşyalarını topladı, bisikletini park yerinden aldı ve Hian'ların evine doğru yola çıktı.

Yarım blok bile gitmemişti ki bağırışmalar duydu ve arkasına baktığında bir adamın onu kovalayıp elini salladığını gördü. Anden durdu ve ayağını yere koydu. Peşindeki adam onu yakaladı; yirmili yaşlarında, Anden'den çok da büyük olmayan bir adamdı. Yüzü lekelerle kaplı pembe renkteydi ve öfkeden büyük dişlerini gösteriyordu. "Ne yapıyorsun? O benim bisikletim!"

Anden aşağı baktı ve gerçekten de yanlış bisikleti aldığını gördü. Kendi bisikletiyle neredeyse aynıydı, ama kırmızı boyası yeniydi ve çizik yoktu, lastiklerin dişleri hala tertemizdi. Sahibi gidonu tuttu. "Yeni bisikletimi çalabileceğini mi sandın?" Espenianca, Anden'in anlayamayacağı kadar hızlı bir şekilde suçlayıcı bir konuşma başlattı.

"Üzgünüm." Anden utançtan yüzü kızardı ve bisikletten indi. "Üzgünüm. Yanlışlıkla oldu."

Adam Anden'i sertçe itti. "Sen bu civardaki en aptal hırsız olmalısın. Kim *olduğumu* biliyor musun? Espenca bilmiyor musun?"

Anden'in dil bilgisi mükemmelden uzaktı, ama hırsızlıkla suçlandığını anlayacak kadar biliyordu. İlk başta şaşırdı, sonra öfkeli bir savunma duygusu boynuna ve kafasına yayıldı. Hırsızlar en aşağılık insanlardı; hırsız olmak, korkak ya da ahlaksız olmakten daha kötüydü. Kekon'da erkekler daha azı için öldürülüyordu. Kim, bir yabancıya, ona açıklama şansı bile vermeden böyle hakaretamiz bir şey söylerdi? "Çalmadım," diye şiddetle itiraz etti. "Hata yaptım dedim."

"Tabii, tabii, iyi deneme. Defol buradan, geldiğin yere geri dön, seni aptal herif." Adam bisikletini itmeye başladı. Anden bir saniye şaşkınlık içinde kaldı. Sonra birkaç hızlı adım attı ve bisikletin arka koltuğunu tuttu. Adam öfkeyle ağzı açık bir şekilde geri döndü.

"Bisikletini çalmadım." Anden her kelimeyi açıkça telaffuz etti. "Özür dile."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı adam. "Keck gibi konuşuyorsun, öyle misin sen? Yüzünü parçalamamı mı istiyorsun?" Bisikletini yere bıraktı ve yumruklarını kaldırarak Anden'e döndü.

Anden şiddetli bir şüphe anı yaşadı. Tek istediği, adamın söylediklerini geri almasıydı; kimse bu kadar basit bir hata yüzünden kaba muameleye ve iftiraya maruz kalmayı hak etmiyordu. Bu adamla kavga etmek istemiyordu, ama geri çekilmekten başka bir çıkış yolu bulamıyordu — ki bu da kabul edilemezdi, çünkü ağır hakarete uğrayan oydu. Janloon'da, yanında tanık olacak arkadaşları olsaydı, yarışmayı daha sonraki bir zamana ve yere ertelemek için uğraşabilirdi. Bazen, bu arada kafalar soğur ve mantık galip gelir. Ancak Espenia'daki düello geleneklerini bilmiyordu ve diğer adamın geri adım atacak gibi görünmüyordu.

Anden gözlüklerini çıkarıp okul çantasının yan cebine koyduktan sonra çantayı kaldırımın yanındaki çimlere bıraktı. Yumruklarını kaldırdı ve dengeli, ağırlığı eşit bir duruşa geçti, hala neden bu noktaya geldiğini merak ediyordu. Diğer adam neden hatası için özrünü kabul edip yoluna devam etmemişti?

Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra öfkeyle kısıldı. "Oh, şimdi sen istedin, seni küstah küçük..." İleri atıldı ve Anden'in kafasına yumruk attı.

Anden'in dövüşmesinden epey zaman geçmişti, tam olarak Akademi'deki son sınavlarından bu yana, ve ilk başta tepki vermekte gecikti. Adamın ilk yumruk yağmurunu zar zor savuşturdu ve karşı saldırı için açık bir fırsat gördü, ancak yavaş reflekslerini telafi etmek için fazla geri çekildi ve rakibi tekrar karşısına dikilmeden mesafeyi kapatacak kadar hızlı hareket edemedi. Anden, kendine kızarak başını salladı; Hilo, bu kadar dikkatsiz davrandığı için kafasına sert bir tokat atardı. Bunu düşünürken, rakibi savunmasını geçerek mükemmel bir yumruk attı ve Anden'in yanağına isabet etti.

Anden'in yüzünde acı yayıldı. Vurulmak, tüm çocukluğunun dövüş eğitimi bir anda aklına geldi; çenesini ve omuzlarını indirdi ve bir sonraki darbeyi kaçırarak yumruğunu adamın yan tarafına indirdi. Rakibi acı içinde inledi ve Anden'in boynuna kolunu dolayarak başını kilitlemek istedi. Anden dirseğinin ucunu adamın uyluğuna dayadı ve kendini geriye iterek tutuşun altından kaçtı ve Espenli adamın öne doğru sendelemesine neden oldu. Adam hemen dengesini geri kazandı ve Anden'e ağır darbelerle saldırdı. Çoğu Anden'in kaldırdığı kollara isabet etti, ancak birkaç tanesi karnına ve

yanlarına gözleri yaşaracak kadar sert vurdu, biri ise ağzına o kadar sert vurdu ki dişleri dudağını kesti. Adamın dövüşünde pek incelik yoktu, ama hız ve güç fazlaydı ve daha önce pek çok kavgaya karışmış birinin küstah içgüdüsü vardı. Anden'den daha iri ve daha öfkeliydi ve bu kaba fiziksel mücadelede bu iki şey ona avantaj sağlıyordu.

Anden, ani bir panik ve utanç dalgasıyla, Kaul ailesinin en genç üyesi, Kekon'un en iyi dövüş akademilerinden birinde eğitim görmüş olan kendisinin, Espenli bir sokak kavgacısı tarafından yenilmek üzere olduğunu fark etti.

Anden acı içinde nefes nefese kaldı ama yerinden kıpırdamadı; kollarını hala başına sıkıca bastırmış halde dirseğini kaldırdı ve rakibinin çenesine vurdu. Ayakkabısını adamın karnına dayadı ve tüm gücüyle onu geriye doğru tekmeledi. Espenli adam dengesini yeniden kazanıp tekrar ileri atıldığında, Anden sanki onunla tekrar kavga etmek istemiyormuş gibi aceleyle geri çekildi. Bu tamamen yanlış bir duygu değildi. Topuğunun kaldırımın kenarına değdiğini hissetti. Diğer adam bir sonraki darbe için tüm ağırlığını verdiğinde, Anden kaldırımdan atladı. Adamın uzattığı kolunu yakaladı ve çekti. Bu güçlü bir hareket değildi, sadece bileğinden sertçe çekmekti, ama ikisinin birleşik ivmesiyle Espenli öne doğru gitti; ön ayağı kaldırımdan indi ve başı öne doğru sendeledi. Yine de çevikti ve düşmeyecekti; Anden, rakibinin üst vücudu öne eğildiğinde aşağıya doğru yumruk atarak bu sorunu çözmek zorunda kaldı ve yüzünün yan tarafına sertçe vurarak kulağını çenesine kadar sıyırdı.

Espenian ellerini uzattı ve asfaltın üzerine düşerken düşüşünü yavaşlattı. Anden hiç vakit kaybetmedi; adama tekrar vurdu, sonra göğsüne diz attı. Rakibi Anden'in bacaklarına sarılmaya çalıştı; Anden yana kaçtı ve kaburgalarına tekme attı. Adam sonunda acı içinde inleyerek top gibi yuvarlandı ve Anden üzerine atladı, göğsüne bacaklarını açarak oturdu ve şişmiş yüzüne yumruğunu kaldırdı.

"Durmak ister misin?" Adam cevap vermedi, bu yüzden Anden, adamın dişleriyle parmak eklemlerini kesecek kadar sert bir yumruk attı. "Durmak ister misin?" diye tekrar sordu ve bu sefer Espenli adamın başını sallamasıyla rahatladı. "Ben hırsız değilim de" diye ısrar etti Anden.

"Ne-ne?" Adam şişmiş dudaklarıyla geveledi. Anden

yumruğunu tekrar geri çekti. "Ben hırsız değilim de."

"Tamam, tamam, seni deli herif! Sen... sen değilsin..."

Birkaç kol Anden'i kollarından ve göğsünden yakaladı ve adamın üzerinden çekip kaldırıma geri attı. Anden şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde etrafına baktı ve küçük bir yarım daire şeklinde toplanmış seyircileri gördü; iki iri adam onu çekip uzaklaştırmış, başka bir kişi de yere düşen rakibini kontrol etmek için çömelmişti. Anden onu tutan elleri silkip attı. Neden müdahale etmişlerdi? Açıkça, adil bir şekilde kazanmıştı; diğer adam pes etmek üzereydi.

Yoldan geçenlerden biri Kekonese'li gibi görünüyordu. Anden ona kendi dilinde seslendi, "Neler oluyor? Sorun ne?" ama adam ona taş gibi bir hoşnutsuzlukla baktı.

Anden'in rakibi ayağa kalkmaya çalıştı. "Sen öldün, duydun mu?" Sesi ölümcül bir hırıltıydı. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, ama Carson Sunter'a bulaştın, yanlış adamı seçtin. Seni bulacağım ve *öldüreceğim*." Anden'in ayaklarının dibine bir yığın kan tükürdü, sonra dönüp sendeleyerek uzaklaştı, bisikletini alıp ona yaslanarak küfürler savurarak caddeden kayboldu.

Küçük seyirci grubu dağıldı, hiçbiri Anden'e bakmak istemiyordu. Anden, mahallelerinde gördüğüne emin olduğu Kekonese adama tekrar seslendi. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Anden'in şaşkınlığına, adam Espenianca cevap verdi. "Bunu neden yaptın? Hepimizin adını kötüye çıkarmak mı istiyorsun? Bisiklet için bir adamı dövmek mi?" Kekonesece ekleyerek, "Eski ülkedeki klan haydutlarından biri mi olmaya çalışıyorsun?" Anden'e küçümseyen bir bakış atarak arkasını döndü ve Anden'i kaldırımda bırakarak uzaklaştı.

Anden ön kapıdan içeri girdiğinde, Bayan Hian dehşetle nefesini tuttu. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı, onu mutfak masasındaki bir sandalyeye oturtup şişmiş yanağı ve dudağı için buz ve merhem getirmek için koştu. "Bu nasıl oldu?"

Anden hikayesini anlattıktan sonra, Bay ve Bayan Hian birbirlerine ciddi bir bakış attılar. "Bu hiç iyi değil," dedi Bay Hian endişeli bir nefes alarak. "Bu bize

sorunlara yol açabilir."

"Anlamıyorum," diye itiraz etti Anden. "O beni aşağıladı ve meydan okudu, ben de kavgayı adil bir şekilde kazandım. O yenildiğini kabul etti, herkes gördü. Eğer intikam için geri gelirse, haksız olan o olur."

"Anden-se," dedi Bay Hian ciddi bir şekilde. "Bu ülkede düello yasaktır. Espenian mahkemeleri, taraflar istese bile düello ile çözülen herhangi bir anlaşmazlığın sonucunu kabul etmez."

“O adam sana zarar vermek için geri gelebilir ya da daha büyük olasılıkla ailesi bizden para talep edebilir,” Bayan Hian, Anden’in kanlı yüzünü silerek açıkladı.

"Espenia yasalarına göre," dedi Bay Hian, "temiz kılıç diye bir şey yoktur."

Anden o kadar uzun süre sessizce oturdu ki, Hian ailesi daha da endişeli göründü ve onu teselli etmek için ellerinden geleni yaptılar. Bayan Hian ayağa kalktı, Anden'in sırtını ovuşturdu ve "Üzülme, bu bizim hatamız, senin değil. Sen sadece itibarını ve ailenin adını koruyordun, buradaki kuralların mantıksız olduğunu nereden bilebilirdin ki? Sana açıklamalıydık, ama böyle bir şey olacağını düşünmemiştik." Bay Hian, Anden'e bir bardak hoji ve bir sigara uzattı ve "Çok endişelenme" dedi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Anden üzgün bir şekilde.

Bayan Hian'ın ağzı endişeli bir şekilde büzülmüştü. Küçük mutfak masasında kollarını kavuşturmuş olan kocasına döndü ve isteksizce başını salladı. "Sütuna gitmeliyiz."

BÖLÜM 17

Southtrap'ın Sütunu

Ertesi akşam, Anden ve Hian ailesi otobüse binip altı durak sonra Southtrap mahallesinin diğer tarafına gittiler. Mavi, iki katlı bir eve girdiler ve permalı saçları ve beyaz oje sürmüş elli yaşlarında bir kadın onları karşıladı. Kadın, Bay ve Bayan Hian'ı sıcak bir şekilde karşıladı ve onları içeriye davet etti. "Sen Janloon'dan buraya okumaya gelen öğrenci Anden olmalısın," dedi.

"Evet, teyze," dedi Anden ve kadın "Ne kadar kibarsın!" diye haykırarak ona onaylayarak gülümsedi. "İçeri gelin, ayakkabılarınızı oraya bırakabilirsiniz. Losun-se!" diye merdivenlerden aşağı seslendi.

Tozlu ellerini bir bezle silerek bir adam merdivenlerden yukarı çıktı. Flanel gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. "Banyo fayanslarını döşemeyi bitirmek üzereyim," dedi, kollarını açıp manşetlerini ilikledi. "Bundan sonra bodrum da neredeyse bitecek."

“Asla bitmeyecek,” dedi karısı neşeli bir karamsarlıkla.

"Hiç güvenin yok," diye homurdandı adam. "Ah, Hianlar geldi."

Dün, Anden ev sahiplerine, "Bu Pillar kim? Hangi klanı yönetiyor?" diye sormuştu. Şaşkınlık içindeydi ve neden daha önce kimse ona bundan bahsetmediğini merak ediyordu.

Bay Hian sakalını kaşıdı. "Şey, Janloon'daki gibi değil. Bizde o kadar çok Yeşil Kemik yok. Dauk Losunyin diğerlerinin itaat ettiği kişidir ve bu civarda hepimizin Pillar dediği tek adamdır, bu yüzden sanırım bu onu..." Bay Hian omuz silkti. "Southtrap'in Pillar'ı."

Sütun, iri yapılı, kel bir adamdı, büyük, esnaf elleri ve dost canlısı, hoş bir yüzü vardı. Anden ona bakarken ne düşüneceğini bilemedi. Bu adam ona Yeşil Kemik savaşçısı gibi gelmedi, Yeşil Kemik klanının lideri olduğu hiç akla gelmezdi. Evi Kaul'un mülkündeki misafir evinden daha küçüktü. Güç veya otorite hissi vermiyordu; onu Kaul Hilo veya Ayt Mada gibi birinin yanında hayal etmek gülünçtü.

"Dauk-jen," dedi Bay Hian, ellerini birleştirip alnına dokundu. Büyük saygısını göstermek için selam verdi. Bayan Hian da aynısını yaptı ve Bayan Dauk'a ev yapımı badem ezmeli çörekler içeren bir tabak uzattı. "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," dedi Bay Hian. "Bu Emery Anden, Janloon'dan gelen öğrenci, size bahsettiğimiz."

Anden, ev sahibi ailesinin örneğini takip ederek resmi bir selam verdi. "Dauk-jen."

Dauk, Anden'in omzuna dostça bir şekilde vurdu. "Espenia'yı nasıl buluyorsun?"

"Ben... şey... alışmaya çalışıyorum, jen," diye cevapladı Anden.

Sütun gülümsedi. "Alışmak biraz zaman alıyor, değil mi?" Onları mutfaktan geçerek yemek odasına davet etti ve oval ahşap masaya ekstra sandalyeler çekti. Mutfak ile yemek odası arasındaki duvarda bir oyuk vardı ve içinde parlak yeşil bir vazo duruyordu. Anden, ilk bakışta bunun şaşırtıcı ve tehlikeli miktarda yeşim taşı olduğunu sandı, ancak daha sonra bunun nefritten yapılmış bir dekoratif eşya olduğunu fark etti.

Sonra şöminenin üzerinde birbiriyle uyumlu iki küçük oyma at heykeli ve kanepenin yanındaki sehpada bir mumluk fark etti. Hepsi bluffer yeşiminden yapılmıştı. Janloon'da, evinde veya iş yerinde bu kadar sahte yeşil sergilemek çok kaba bir davranış olurdu. Kekonese-Espenialılar gerçek yeşim taşı çok az olduğu ve açıkça takamadıkları için mi sahte olanları sergiliyorlardı? Ya da belki de, Anden'in düşündüğü gibi, kültürel miraslarının görünür bir simgesi olarak bu gösterişli süs eşyalarını takdir ediyorlardı?

Ön kapı açıldı ve genç bir adam içeri girdi. Anden'in daha önce gördüğü Yeşil Kemik'ti, birkaç ay önce kadını trafiğe atlamaktan kurtaran adam. Bayan Dauk kapıya koşarak onu karşıladı. "Coru, akşam yemeğine yetişeceğini sanmıyordum."

Genç adam şapkasını çıkardı ve annesine sarıldı. "Misafirimiz mi var?"

"Bay ve Bayan Hian, onları tanırsın," dedi Bayan Dauk, "ve bu Emery Anden, Kekon'dan bir öğrenci, Port Massy Koleji'nde okurken onların yanında kalıyor."

Anden, aptal gibi bakakaldığını fark etti. Ancak o anda, Bay Hian'ın Yeşil Kemik'in soyadının Dauk olduğunu söylediğini hatırladı.

Çok uzun zaman önceydi, unutmuş ve bağlantıyı kuramamıştı. Zeki bisikletçi, Sütun'un oğluydu.

Coru onu tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra sırıttı. Alnının ortasında bir gamze belirdi ve koyu renkli gözleri neşeyle parladı. "Demek tekrar karşılaştık," dedi Espenianca. "Hâlâ ilk gördüğümdeki gibi ürkek bir geyik gibi bakıyorsun."

Anden gözlerini kırpıştırdı ve Espenianca'da duraksayarak, "İki seferde de beni şaşırttın, jen," dedi.

Bayan Dauk, "Coru, misafire böyle konuşulur mu?" diye bağırdı. Oğlunun kafasına azarlayarak bir şaplak attı. "Kekonese konuş!"

"Önemli değil, Bayan Dauk," dedi Anden, yüzü kızararak. "Espenian'ımı iyi öğrenmek için pratik yapmam lazım. Oğlunuz sadece yardımcı olmaya çalışıyordu, her zamanki gibi."

"Sana," diye seslendi Dauk Losun. "Yemek ne zaman hazır olur?"

“Hazır,” diye cevapladı karısı, mutfağa koşarak geri geldi ve masanın ortasına bir tencere koydu. “Domuz yahnisi henüz tam pişmedi, ama diğer her şey hazır. Sonra getiririm. Kimse ayakta durmasın, oturun ve yemeğe başlayın!”

Masada altı kişi sıkışık bir şekilde oturuyordu. Dauk Sana fazlasıyla yemek yapmıştı: baharatlı lahana, limonlu acı soslu karides ve mantar ve yumurta parçalarıyla dolu gecikmiş sirke domuz yahnisi. Hepsi geleneksel, ev yapımı Kekonese yemekleriydi, masanın etrafında sepet içinde dolaşan uzun, kalın, koyu tuzlu krakerler hariç. Espenliler her öğünde bu krakerleri yemeklerin yanında servis ediyorlardı; krakerleri kaşık gibi kullanarak çorbalara ve güveçlere batırarak yiyorlardı. Anden, Dauk Coru'nun yanında oturuyordu. Dauk Coru, iyi bir Kekonese oğlu olarak, annesinin tüm yemeklerini överek iştahla yiyordu.

Anden, masadaki komşusuyla önceki garip karşılaşmalarını gündeme getirmeden normal bir sohbet başlatmanın bir yolunu bulmak için çaresizce düşündü. Coru'nun taktığı yeşim taşı takıyı görebilmek için sürekli ona bakıyordu. Anden, kola kutusuna uzanırken kolunun diğer adamın koluna değecek şekilde zamanlamasını dikkatlice ayarladı. Dirseklerinden kemiklerine kadar bir karıncalanma hissetti; karnında, sudan çekilmeden önce bir balığın ağzına takılmış çelik bir kanca gibi sert bir çekilme hissetti. Anden terlemeye başladı; uzun zamandır bir yeşim taşının

başka birinin yeşim aurası hissetmek için bu kadar yaklaşmamıştı. Uzun bir aradan sonra, yeşimin yakınlığına karşı kendi vücudunun açıkça hissedilen özlem dolu tepkisi onu neredeyse baş döndürecek kadar etkiledi. Titreyerek kolunu çekti.

"Peki, ne kadar kalacaksın?" diye sordu Coru.

"Hm?" Anden aceleyle kendini topladı. "Ah, iki yıl. Dil öğrenme programını tamamlayıp ön lisans diplomamı almak için yeterli bir süre. En azından planım öyle."

Coru, başka bir soru sormadan bir lokma daha aldı. Uzun bir sessizlikten sonra Anden, "Demek... Coru-jen, sen de öğrenciymişsiniz. Hukuk fakültesine mi gidiyorsun?" diye sordu.

Diğer genç adam ona bakıp güldü. "Bana Coru diyen kimse yok, sadece ailem ve onların arkadaşları. Diğer herkes bana Cory diyor." Elini silip Anden'in elini sıkmak için uzattı. "Artık düzgünce tanıştığımıza göre, evet, gelecek sonbaharda Watersguard Üniversitesi'nde hukuk programına başlayacağım. Bu yıl ara verip toplum hizmetinde gönüllü olarak çalışacağım ve hukuk asistanı olarak çalışarak okul parasını biriktireceğim. Ve gelecek yaz altı hafta boyunca ülkeyi gezmeyi planlıyorum." Çenesini kaldırıp sesini babasının duyabileceği kadar yükseltti. "Kız kardeşimin izinden gitmek zorunda kalmadan önce."

"Ablan mı var?" diye sordu Anden.

"Üç tane." Cory başını salladı. "Bana acıyabilirsin."

Anden bu kadar kız kardeşi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu, ama o da ailesinin en küçüğüydü ve üç abisi vardı, tabiri caizse, ve bunu söyledi. Cory masadan kalktı ve şöminenin üstünden çerçeveli bir aile fotoğrafı aldı. Anden'e göstererek, "En büyük ablam avukat; federal Sanayi Bakanlığı'nda çalışıyor. Kocası mühendis; ama çocukları yok. İkinci kız kardeşim hemşirelik okudu; şimdi iki küçük çocuğuyla evde kalıyor. Üçüncü kız kardeşim, yani o, sosyal hizmetler bölümünden mezun oldu ve geçen yıl evlendi."

Tüm Dauklar, gülümsemeleri ve geniş omuzlarıyla birbirlerine benziyorlardı. Anden, Cory'nin kız kardeşlerinden herhangi birinin de Yeşil Kemik olup olmadığını sormak istedi, ancak Espenia'da o kadar çok kültürel hata ve yanlış varsayımda bulunmuştu ki tereddüt etti. Buradaki insanlar yeşim taşlarını saklıyorlarsa, birine Yeşil Kemik olup olmadığını açıkça sormak kabalık olabilir. Aile fotoğrafını bir dakika daha takdirle inceledikten sonra Cory'ye geri verdi.

"Küçük oğlunuz hala Watersguard'da, değil mi?" dedi Dauk Losunyin, Hianlara. "Orada nasıl? Hala doktorasına devam ediyor mu?" Dört yaşlı arasındaki sohbet, yetişkin çocukları hakkında konuşmaya ve çeşitli şikayetlere dönüştü, ardından Southtrap'ın Kekonese bölgesindeki komşular hakkında dedikoduya geçti. Anden'e göre, bunlar bir Sütun'un ilgisini çekecek kadar önemli olmayan sıradan konuşmalardı, ama Dauk Losun ağır dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğuna dayayarak Bayan Hian'ın evlerinin önündeki artan trafikten şikayet etmesini ve sürekli kavga eden karşı komşuları hakkında endişelerini dinledi.

Dauk Sana, akşam yemeği tabaklarını kaldırıp çay ve bir kutu Espenian bisküvi getirmişken, kapı zili çaldı. Cory kapıyı açtı ve içeri giren adam hepsine ciddi bir selamla başını salladı. "Dauk-jens. Bay ve Bayan Hian." Anden'e baktı ama hiçbir şey söylemedi. Adam şapkasını, paltosunu ve botlarını çıkardı. Üzerinde ince siyah deri eldivenler vardı, onları da çıkardı ama paltosunun yanına bırakmak yerine, yemek masasına otururken gömleğinin ön cebine soktu. Cory bir sandalye daha çekti ve adam teşekkür ederek Sana'nın herkese çay dökerken bir bisküvi aldı.

Bu yeni gelen, Anden'in Espenia'da tanıştığı ve ona *"Yumruk*" dedirten ilk adamdı. Özellikle iri bir adam değildi, ama tavırlarının her şeyi - keskin bakışları, duruşu, hareketleri ve zayıf vücudunu taşıması - şiddet eğilimi olduğunu gösteriyordu. Kaul Hilo bir keresinde Anden'e, iyi Yumrukların bekçi köpekleri gibi zihinleri olduğunu söylemişti - dostça davranabilir, gülümseyebilir ve kuyruklarını sallayabilirler, ama her zaman tetiktedirler. Yanlış bir hareket yaparsanız, değer verdikleri şeyi tehdit ederseniz, dişlerini kullanmaktan çekinmezlerdi. Bu kişiyle daha önce hiç tanışmamış olmasına rağmen, Anden onu Maik kardeşlerin yanına yakışacak biri olarak hemen tanıdı.

"Akşam yemeğine katılamadığım için üzgünüm," dedi adam. Onun gelişi, akşamın seyrini değiştirdi; Anden bunun tesadüf olmadığını, tam zamanında ayarlandığını düşündü. Boş konuşmalar kesildi. Sandalyeler temizlenmiş masadan hafifçe geri çekildi; sigaralar ve hoji ortaya çıktı.

"Rohn-jen, istediğin zaman gelebilirsin," dedi Dauk Sana, ama sesinde daha önce olmayan ince bir çekingenlik vardı. "Omzun nasıl, bu aralar?"

Rohn, "Senin şifa seanslarından sonra çok daha iyi, Sana-jen," dedi.

Dauk Losun, Anden'e işaret etti. "Toro, bu Emery Anden, Janloon'dan gelen misafir öğrenci. Yarı Kekonesli, ama annesi güçlü bir Yeşil Kemik'ti ve No Peak klanının Kaul ailesine en küçük torunları olarak evlat edinildi."

Anden şaşırdı. Akşam yemeği boyunca, Southtrap'ın Sütunu'nun onu sadece Hians'larla yaşayan bir öğrenci olarak tanıdığını sanmıştı. Dauk Losunyin, tüm akşam boyunca kullandığı komşuluk ve samimi tonuyla konuştu, sanki Anden'in geçmişi herkes tarafından biliniyormuş gibi, ama bu açıkça doğru değildi. Cory'nin kaşları kalktı. Arkasına yaslandı ve başını eğerek Anden'e daha büyük bir ilgiyle baktı.

Rohn Toro, tarçınlı bisküviyi çay fincanına batırdı. "Kaul ünlü bir isimdir," dedi.

"Çok ünlüdür," diye onayladı Dauk Losun, böyle güzel bir yemekten sonra arkalarına yaslanıp karnını memnuniyetle ovuşturarak. "Shotarian işgali sırasında Kekon'da Yeşil Kemik ailesinde büyüdüm ve One Mountain Society'nin cesur liderlerinin hikayelerini hep dinlerdim. Ayt Yugontin ve Kaul Seningtun — Mızrak ve Meşale. Babam bir Shotarian polisi öldürdükten sonra, Topluluk annem, kız kardeşlerim ve bana Espenia'ya kaçmamızda yardım etti. Bir kargo gemisinin ambarında geçirdiğim o üç hafta hayatımın en kötü günleriydi. Ama tanrılara şükür, yeni ülkemize sağ salim vardık, sırtımızdaki giysilerden başka hiçbir şeyimiz yoktu. On dört yaşındaydım." Sütun, Anden'e dikkatle baktı. “Genç adam, bunu sana söylüyorum ki ailene olan saygımın ne kadar büyük olduğunu anla. Bu mahallede olan biteni bilmek benim görevim, bu yüzden Bay ve Bayan Hian seni bana getireceklerini söylediklerinde, elbette birkaç soru sormam ve senin hakkında daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu. Artık kim olduğunu bildiğime göre, ailem ve ben sana elimizden gelen her şekilde yardım etmek istiyoruz.”

"Teşekkür ederim, Dauk-jen," dedi Anden, Dauk'un ve konuşmanın tonundaki ani değişiklikten kurtulmaya çalışarak. Bu mütevazı Pillar'dan, sıcacık aile yemeğinden, sahte yeşim taşlarıyla süslenmiş evden ne beklemesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu.

"Anden-se, onlara ne olduğunu anlat," diye ısrar etti Bayan Hian.

Anden parkta yaşadığı şiddetli olayı anlattıktan sonra, Dauk Rohn Toro'ya döndü. "Carson Sunter'ı tanıyor musun?"

"O, Skinny Reams'in adamlarından biri." Rohn, *"adam"* kelimesini ve *Skinny Reams'in* adını Espenianca söyledi. "Patron Kromner böyle küçük bir şey için kendini yormaz, ama Reams sorun çıkarabilir."

Bay ve Bayan Hian çok endişeli görünüyorlardı. "Dauk-jen, Crews'ların hiç prensipleri yok," diye haykırdı Bayan Hian. "Evimize, hatta oğullarımıza da saldırabilirler mi?"

Anden tamamen kafası karışmış ve giderek endişeleniyordu. "Dövüştüğüm adam kimdi?"

Cory'nin cevap vermesi onu şaşırttı. "Bir çete üyesiyle kavga edecek kadar akıllı değil misin? Onlar gangsterler, biliyorsun. Patron Kromner, Port Massy'nin güneyindeki tüm kumar, haraç, uyuşturucu ve şantaj işlerini yönetiyor ve Willum 'Skinny' Reams onun bir numaralı adamı. Dövdüğün adam, Carson Sunter, Kromner'ın çetesinin bir üyesi, ayakçı. Çok üst düzey değil, işyerlerini soyup uyuşturucu paralarını toplayan türden bir adam. Ama ustabaşı Reams, bir Kekonese'nin yerli birini dövmesini başka türlü algılayabilir."

"O dolandırıcılar, daha zayıf olan herkesi, özellikle de göçmenleri avlarlar," dedi Bay Hian. "Ama Kekonese mahallelerimizi rahat bırakıyorlar çünkü bizi korumak için Dauk-jen ve yeşim taşı olan Green Bones var. Bu yüzden onları Southtrap'ın bizim bölgemizde görmüyorsunuz."

"Crews ile bir tür anlaşmamız var. Onlar bizim işimize karışmaz, biz de onların işine karışmayız," diye açıkladı Dauk Losun. "Ama sivillerin yeşim taşı bulundurması yasaklanır yasaklanmaz işlerin değişmesinden korkuyorum."

Sözleri küçük masada bir telaş dalgası yarattı. Dauk Sana içinden küfür etti. Kocası sakinleştirici bir şekilde elini kaldırdı. "Kabul etsek iyi olur. Sorumsuz kullanımla ilgili çok fazla haber çıktı, Itches vakaları yaşandı ve şimdi de Oortoko'daki askeri müdahale nedeniyle yeşim taşına olan ilgi arttı. Yeşim taşını yasaklayan yasa tasarısı zaten Ulusal Meclis'te ve başbakan ile en büyük ticaret birliklerinin desteğini aldı. Yasanın geçeceği kesin."

Pillar, flanel gömleğinin yakasından gümüş zincirli yuvarlak bir yeşim kolye ucu çıkardı. Yeşim diskini öptü ve Anden'e, "Bu bizim Kekonese mirasımız. Ailem nesillerdir yeşim takıyor. Bugün, yeşim halkımızı Crews'lardan ve bizi sömüren herkesten koruyor

kullanacak herkesten koruyor; topluluğumuzu birleştiriyor ve Keko-Espenliler olarak kimliğimizin bir parçası. Şimdi hükümet bunun yasaya aykırı olduğunu mu söylüyor? Yasalar yanlış."

Karısı şiddetle onaylayarak başını salladı. "Ben doktor değilim, ama Kekon'da hemşirelik eğitimi aldım ve annemden insanlara yardım etmek için yeterli tıbbi kanalizasyon bilgisi öğrendim. Şimdi, bu saçma yasa yüzünden, yıllardır bize gelen insanlar bile yasadışı bir şeye karışmaktan korkacaklar." Diğer Dauk'larda yaptığı gibi, Anden Cory'nin annesinin yeşim taşını nerede taktığını bulmaya çalıştı ama bulamadı.

Dauk Losun, kolyeyi gömleğinin altına, görünmeyecek bir yere sakladı. “Bu yasakla tek başarılacak şey, Crews'ların kendi yeşim taşlarına olan açlığını artırmak olacak. Bunun şimdiden başladığını görebiliyorum; Port Massy'deki karaborsa işlerinden pay almayı bekliyorlar. Zaten uyuşturucu işine girmişler, doğal olarak parlak taş ticaretini de isteyeceklerdir. Çok geçmeden, sahip olduklarımız için Crews'ların hedefine gireceğiz.”

Dauk Sana sertçe nefes verdi. "O gün henüz gelmedi. Konudan sapmayalım. Anden ve Hians bizden yardım istedi, bu aptalca yanlış anlaşılmanın onlara sorun yaratmasına izin veremeyiz. Rohn-jen'den Skinny Reams'e gitmesini isteyelim," diye düşündü bir an, "iki bin talirle. Üç bine kadar çıkabiliriz ama daha fazla olmaz."

Sütun başını salladı. "Her zamanki gibi karım benden akıllı. Bu günlerde beni odaklanmam için onun gibi birinin olması iyi bir şey. Toro, en deneyimsiz iki arkadaşını da yanına al ve Reams daha yüksek bir rakam isterse, Gerting işini bildiğimizi ve polise hiçbir şey söylemediğimizi hatırlat. Üç bin ve bizim sessizliğimiz — bunu kabul edeceklerdir."

Anden masanın etrafına bakındı. Aynı anda iki aydınlanma yaşıyordu. İlki, kendi ve kuzenlerinin ilk inançlarının aksine, yeşim ve klanların olmadığı bir ülkeye gelmemiş olduğuydu. Janloon'da yeşim taşını kimin kontrol edeceği sorusu, No Peak ve Dağ arasında sokaklarda açık bir kan dökülmesine yol açmıştı; burada ise bu çatışma henüz başlangıç aşamasındaydı, Espenian yeraltı dünyasında ve göçmen topluluklarının gölgelerinde kaynıyordu, ama yine de vardı.

İkinci farkındalık, Dauk'tan karısına, sonra da yabancı Rohn'a bakarken yerine oturdu. Bu küçük aile yemek masası, Kaul evindeki resmi çalışma odasından ya da Ship Street'teki kulenin en üst katından çok farklıydı

Kaul evindeki resmi çalışma odasından ya da Ship Caddesi'ndeki kulenin en üst katından çok uzaktaydı, ama Anden artık onun Yeşil Kemik Sütunu, Hava Adamı ve Boynuzu'na baktığını anladı. Port Massy'de bunlar Janloon'dakinden farklıydı. Toplumdaki basit insanlar, komşular gizlice komşularına yardım ediyordu.

Cory'ye baktı. Yakında avukat olacak genç adam, sandalyesini duvara yaslayıp arkalarına yaslanmış, bir bacağını koltuğa çekmiş, konuşmaya biraz dikkatini vermiş, ama elindeki reçelli bisküvilere daha çok ilgi gösteriyordu. Cory'nin pürüzsüz bir cildi ve uzun boyu vardı, bisiklet sürmekten kalçaları güçlüydü. Anden'in popüler bir müzik grubunun logosu olduğunu tahmin ettiği bir tişört giyiyordu ve her yönüyle çok Espenli görünüyordu. Ama o bir Yeşil Kemik'ti; vücudunun bir yerinde yeşim taşı takıyordu ve onu kullanmak için eğitilmişti. Klan içindeki yeri neydi?

Rohn Toro çayını bitirip ayağa kalktı. "Reams'i bulup onunla konuşacağım." "Teşekkürler, eski dostum," dedi Dauk Losun da ayağa kalkıp onu kapıya kadar geçirdi. "Ayrıca, yakında Tim Joro'ya dostça bir ziyaret yapman iyi olur. Bir adamla karısı arasında olanlar onları ilgilendirir, ama bu mahallede polisleri çağırabilecek bir sorun haline gelirse, o zaman bu herkesin sorunu olur.

. Bunu ona hatırlat, olur mu?"

Rohn başını salladı ve evden çıktı. Dauk Sana, Bayan Hian'ın eline bir güveç kabı dolusu yemek artıkları verirken, Bay Hian ceketlerini topladı ve yine Sütuna derin bir selam verdi. "Dauk-jen, bu sorunu bizim için hallettiğin için ne kadar teşekkür etsek azdır. Tanrılar sana lütuf versin."

"Merak etmeyin," dedi Dauk. "Rohn Toro tamamen güvenilirdir ve biz daha önce Crews'larla uğraşmak zorunda kalmıştık. İstediğiniz zaman akşam yemeğine gelin, bunu da getirin." Anden'in yüzüne alaycı bir şekilde parmağını doğrulttu. "Bundan sonra belaya bulaşma, duydun mu? Artık düello yapmanın yasak olduğunu biliyorsun. Bunu aşmanın yolları var ama şimdi konuşmayalım. Kendini savunman ve kimsenin sana tepeden bakmasına izin vermemen beni etkiledi. Eski ülkeden gelen gerçek bir Kekonese adamı, ruhu yeşil, bugünün yumuşak Espenian çocukları gibi değil." Oğluna bir bakış attı.

Babasının arkasından Cory göz kırptı ve "Görüşürüz, adalı" dedi.

Anden, veda selamı olarak ellerini alnına götürdü. Hala olan bitenin şokunu yaşıyordu. "Dauk-jen, bunun işleri yoluna koyacağına emin misin?" En çok Hianlar için endişeleniyordu; onları tehlikeye attığını düşünmeye dayanamıyordu.

"Tabii, hiçbir zaman garanti yoktur, ama bunu kafana takma," dedi Sütun. "Bir söz vardır: Espenialılar bir sorunu çözmek için önce parayı dener, sonra şiddete başvurur. Kekonese'ler ise önce şiddete başvurur, sonra paraya başvurur." Dauk Losun güldü. Bu sözü daha önce de söylediği belliydi, çünkü karısı ve oğlu arkasında gözlerini devirdi. "Espenia'dayız, bu yüzden Hianlar burada senin üvey ailen gibi, izin ver ben de sana ve ailene bir dost olarak davranayım."

Anden teşekkür ederek başını salladı, ama içini bir endişe kapladı. Güney Tuzak'ın Sütunu, sıcakkanlı ve samimi bir adam olsa da, yardımını sadece Hianlara olan sevgisinden değil, Anden'in Kaul ailesiyle olan bağlantısından dolayı sunduğundan şüpheleniyordu. No Peak klanının bir gün bu dostluk ve iyiliğin karşılığını ödeyeceğini düşünmüyor muydu? Anden karşılığını veremezse çok hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Anden sözlerini dikkatlice seçti. "Dauk-jen, sana minnettarım. Ben bu ülkede bir yabancıyım ve sadece Kekonese topluluğundaki insanların cömertliği sayesinde hayatta kalabildim. Keşke kuzenlerim adına da konuşabilseydim, ama ne yazık ki No Peak klanında hiçbir statüm yok, bu yüzden Janloon'dan gönderildim. Ben kendim Yeşil Kemik değilim, ama umarım bir gün dostluğum şu anda olduğundan daha değerli hale gelir."

Sütun, bu samimi itirafa hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. Belki de bu akşamdan önce Anden hakkında daha fazla bilgi edinerek, bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş ve Anden'in klan savaşındaki rolünü ve ardından yaşadığı utanç verici durumu zaten biliyordu. Büyük, pürüzlü elini uzattı ve Anden elini sıkarken şöyle dedi: "Senin gibi iyi konuşan bir genç? Buna bahse girerim. Her şey değişir. Koşullar beni ve ailemi Espenia'ya sürgüne gönderdi, ama pişman değilim."

BÖLÜM 18

Beyaz Fener Kulübü

Shae, Espenian büyükelçisi ve Euman Donanma Üssü komutanıyla randevusundan yirmi dakika önce Beyaz Fener Kulübü'ne vardı. En iyi masalardan birini kapmak ve yabancı konuklar gelmeden önce ev sahibi olarak yerini almak istiyordu. Hoji ustasından mahzenden tavsiye ettiği iki şarap ve bir şişe ithal şarap getirmesini ve masanın ortasına koymasını istedi. Kulübün birkaç üyesi onun geldiğini fark etti ve saygılarını sunmak için yanına gelmek niyetindeydiler. Woon onları selamlamak için etrafta dolaştı ve sohbet başlatma girişimlerini ustaca engelledi. Hava Adamı'nın önemli bir işi için burada olduğunu ve maalesef şu anda dikkatinin dağılmaması gerektiğini, ancak onların selamlarını ona ileteceğini söyledi.

Shae, makyajını kontrol etmek ve terli ellerini yıkamak için tuvalete gitti. Cesur kırmızı bir etek ve Espen tarzında geniş yakalı ve manşetli kollu bir blazer giymişti. Yüksek yakalı beyaz bluz, yeşim bileziklerini ve gerdanlığını gizliyordu. Küpelerinden başka yeşil renk görünmüyordu. Blazerinin iç cebinden iki katlanmış kağıt çıkardı ve gözden geçirdi. Maro ile konuşarak topladığı birkaç önemli ekonomik ve siyasi bilgi ve rakam. Woon ile son çalışma toplantısında kendine yazdığı bir sayfa strateji notları. Kağıtları cebine koydu. İyi silahlanmıştı, ama yine de dezavantajlı bir savaşa giriyormuş gibi hissediyordu.

Masaya geri döndü. Beş dakika sonra Büyükelçi Gregor Mendoff ve Albay Leland Deiller aynı anda geldiler. Shae ayağa kalkarak onları selamladı ve ellerini sıktı. "Büyükelçi. Albay. Bu öğleden sonra bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Sözler oldukça akıcı çıktı; Shae, son iki haftanın çoğunu ofisinde radyoyu Espenian istasyonuna ayarlı olarak geçirmiş ve birkaç saat boyunca Espenianca konuşarak, Wind-ton'dan döndükten sonra pek kullanma fırsatı bulamadığı bu dili tazelemişti. Aksanını en aza indirmek için değil, toplantının havasını belirlemek için de her zamankinden daha yavaş ve dikkatli konuşuyordu. Woon'u ve yanında getirdiği diğer adamı tanıtmadı

, umarım ihtiyaç duymayacağı bir tercüman. Konuklarının Kekonese iş geleneklerine yeterince aşina olduklarını ve bunun onların sadece gözlemci oldukları ve tartışmaya aktif olarak katılmayacakları anlamına geldiğini anlayacaklarını varsayıyordu.

Shae, garson çay ve karides köftesi ile turşu incirden oluşan meze tabaklarını getirirken, adamlarla birkaç dakika sohbet etti. Büyükelçi Mendoff nemli havadan şikayet etti ve bu odaya daha önce hiç gelmemiş olan Albay Deiller, barın arkasındaki duvarda sergilenen pahalı içkilerin çeşitliliğinden bahsetti. White Lantern Club, utanmazca gösterişli bir yerdi: kırmızı deri koltuklar, cam avizeler, duvarlarda pahalı sanat eserleri, siyah yelekli kusursuz garsonlar. Üyelik sadece davetle mümkündü ve yakın zamana kadar, klan tarafından verilen en imrenilen statü ayrıcalıklarından biri olarak, belirli bir seviye ve konuma sahip No Peak Lantern Men'e özel olarak veriliyordu. Kadınlar beş yıl önce ilk kez kulübe kabul edildi. Ertesi yıl, konsey üyeleri, önde gelen Janloon yazarları ve sanatçıları ile Kaul Dushuron Akademisi öğretim üyeleri de dahil olmak üzere, No Peak yöneticileri olmayanlara da başvuru yoluyla üyelik hakkı verildi. Artık, uzun süredir Mountain klanının eski üyelerinin sosyal kulübü olan Finans Bölgesi'nin diğer tarafındaki Janloon City Club ile sınırlı karşılıklı üyelik ayrıcalıkları bile vardı. Son dönemdeki klan savaşları sırasında bile para, kandan daha akıcıydı. İki klanın Green Bones üyeleri ölümcül düşman olsalar da, haraç ödeyen işadamları elit mekanlarda içki içerek ağlarını genişletmeye devam edebiliyorlardı.

"Beyler, iyi haberi duymuşsunuzdur umarım," dedi Shae, mezeler kaldırılıp çorba ve et yemekleri getirildikten sonra. Shae, Espenlilerin önemli konuşmalarına genellikle yemekten sonra başladıklarını öğrenmişti. "Hükümetin yeşim madenciliğini askıya alma kararı kaldırıldı ve madencilik faaliyetleri yeniden başladı. Bu, Kekon'un yakında normal ihracat sözleşmelerini yerine getirmeye başlayacağı anlamına geliyor."

"Evet, gerçekten sevindirici bir haber," dedi Büyükelçi Mendoff. Büyükelçi, gri bıyıklı, iri yapılı, cana yakın mavi gözlü bir adamdı. Shae, onun kendisinden biraz şaşkın olduğunu düşündü; geniş omuzlarını hafifçe yana doğru eğip, ara sıra Woon'a bakıyordu. Mendoff, güçlü Gemi İşçileri Derneği'nin eski başkanıydı ve büyükelçilik görevine altı ay önce atanmıştı. Bu atama,

Espenian Ulusal Meclisi'nin şu anki başbakanına yaptığı muazzam kampanya bağışları. Boğazını temizledi. "Ve şunu da eklemek isterim ki, bu çok önemli bir zamanda geliyor, Bayan Kaul. Oortoko'daki iç savaşın yol açtığı siyasi istikrarsızlık göz önüne alındığında, hükümetim Kekon ile olan ticaret anlaşmalarımızı bölgedeki güvenliği sağlamanın başlıca araçlarından biri olarak görüyor."

Shae adama nazikçe ama kararlı bir şekilde gülümsedi. "Büyükelçi, Kekon'da yeşim taşı taşıyan birine hitap etmenin doğru şekli *jen'dir*. Bana Kaul-jen veya kısaca Weather Man diyebilirsiniz. Bu terim size garip gelebilir, ama benim kültürümde çok önemli bir anlamı vardır."

Mendoff kızardı ve rahatsız göründü, ama Shae sanki hiçbir garip durum olmamış gibi devam etti. "Yeşim ihracatının sizin için büyük önem taşıdığını anlıyorum." Başını Albay Deiller'e doğru eğdi. "Sonuçta, uzmanlar Oortoko'daki çatışmanın ilk modern yeşim savaşı olmaya aday olduğunu söylüyor."

Albay Deiller'in kare bir yüzü, iddialı kaşları ve dünyanın bir düzine yerinde görev yapmış, her türlü saçmalığı görmüş bir kariyer subayının uzun yıllara dayanan saygınlığı vardı. Shae'ye yoğun bir değerlendirme bakışıyla baktı, bu bakış onu hafifçe tedirgin etti. Adamın zihnindeki dosyayı karıştırdığını, onu yıllar önce ROE istihbarat servisinde muhbir olarak çalıştığı zamanki fotoğraflarıyla karşılaştırdığını düşündü. O zamanlar yirmi iki yaşındaydı, Espenia Cumhuriyeti donanma subayının kız arkadaşı, ünlü savaş kahramanı Kaul Seningtun'un şımarık torunuydu. Belki de albay, yedi kısa yıl içinde nasıl Kekon adasının en etkili siyasi ve iş adamlarından biri haline geldiğini merak ediyordu.

"Oortoko'daki amacımız Shotarian hükümetine destek sağlamak." Deiller'in sesinde, Shae'nin Windton'daki yüksek lisans yıllarından tanıdığı ağır bir kuzey Espenya aksanı vardı. "Onların talebi üzerine askeri varlıklarımızı konuşlandırıyoruz."

"Ygutan ordusunun Oortokon isyancılarını silahlandırdığından şüphelenir şüphelenmez, Batı Tun Denizi'nde deniz kuvvetlerini hızla topladınız," diye hatırlattı Shae.

"ROE'nin politikası, Ygutan saldırılarına karşı mücadele etmektir ve Oortoko'daki isyanın Ygutan'ın topraklarını genişletmek için bir araç olduğu çok açıktır." Deiller, kalamar tabağına şüpheyle baktı ve yerine domuz eti uzandı. "Başbakan ve Savaş Bakanlığı sekreteri

müttefiklerimizin egemenliğini kesin bir şekilde savunacağımızı açıkladılar." Ona keskin bir bakış attı. "Kekon da dahil, eklemeliyim."

Shae, garsona küçük hoji fincanlarını doldurması için işaret etti. Büyükelçi ilk fincanını bitirmişti, albay ise içmemişti. Shae ise sadece bir yudum almıştı. "Üzülerek söylemeliyim ki, birçok Kekonlu, Euman Adası ve çevresindeki sularda hızla artan askeri yığınağı güvenilir bir müttefikin eylemi olarak görmüyor."

"Şansölye Son Tomarho ile uzun uzun konuştum," dedi Büyükelçi Mendoff, Shae'nin önerisine öfkelenmiş gibi görünmeye çalışırken diplomatik tavrını koruyarak. "Ona ve Kraliyet Konseyi'ne, Kekon'daki askeri varlığımızın ortak güvenlik çıkarlarımız için gerekli ve umarız geçici bir önlem olduğunu temin ettim."

"Yeşim sizin çıkarınıza," dedi Shae, çorba kaşığını masaya bırakarak. "Hepimiz haberleri izliyoruz, Büyükelçi. Kekonese yeşimiyle donatılmış Espenian özel operasyon ekiplerinin hikayeleri... bu insanları çok tedirgin ediyor. Ülkemin, yabancıların bizi işgal etmeye ve işgal etmeye çalıştığı uzun bir tarihi olduğunu unutmamalısınız. Espenian müttefiklerimizin farklı olacağına nasıl güvenebiliriz? Eğer isteseydiniz, askeri gücünüzü ve yeşim taşı takan askerlerinizi kullanarak madenlerimizi ele geçirip ülkemizi kontrol altına alamaz mıydınız?" Shae, sanki saçma bir paranoyayı dile getiriyormuş gibi çaresizce ellerini açtı, ancak Mendoff ve Deiller'in üstleriyle tam da bu konuyu konuştuklarından emindi. No Peak, KJA'nın kapatılması sırasında Adamont Capita'ya yeşim akışını sürdürmeseydi ya da klan savaşı devam edip madenlerin çok uzun süre kapalı kalmasına neden olsaydı, Espenliler gerçekten askeri harekete geçebilirdi. "Alınma, sadece Kekonese zihniyetinin nasıl işlediğini anlatıyorum. Hırsızlığa karşı her zaman tetikteyiz."

"Kraliyet Konseyi'ne yaptığımız talebi zaten biliyorsunuz galiba," diye homurdandı Büyükelçi Mendoff. "Bu ülkede klanınızın gözünden hiçbir şey kaçmaz."

Shae, "Madenler yeniden faaliyete geçer geçmez yeşim ihracatında bu kadar önemli bir artış talep ederken, aynı zamanda bizim topraklarımızda asker toplamanız, Espenia'nın Kekon'da kimse tarafından olumlu karşılanmasına neden olmayacaktır. Kraliyet Konseyi, halihazırda yeşim ihracatını azaltması ve Oortokon Savaşı'nı kınaması için halkın şiddetli baskısı altında."

"Shotar kriz durumunda," diye ısrar etti büyükelçi, vurgu yapmak için öne eğilerek, "ve Ygutan hepimiz için açık ve mevcut bir tehdit. Kekon, dünyanın tek biyoenerjetik yeşim kaynağı olması nedeniyle değil, Batı Tun Denizi'ndeki stratejik konumu nedeniyle de jeopolitik olarak önemlidir. Ülkenizin tam desteğine ihtiyacımız var."

"Ek yeşim alamayacaksınız," dedi Shae. "Ne Kraliyet Konseyi üyeleri ne de Kekon Yeşim İttifakı yönetim kurulunda yer alan klan temsilcileri, ülkenin rezervlerinin daha fazlasını yabancı bir vekalet savaşına teslim etmeyi kabul etmeyecek."

Büyükelçi Mendoff geriye yaslandı ve kaşlarını çattı. "Affedersiniz, Bayan Kaul-jen, ama siz Kekonese hükümeti adına konuşmuyorsunuz."

"Doğru," dedi Shae. "Resmi cevabı beklemelisiniz. Benim size verdiğim gayri resmi cevapla aynı olacaktır. Kekon'da bir söz vardır: 'Altın ve yeşim asla bir arada olmaz. ' Yeşim takanlar siyasi görevde bulunmazlar, ama siz altın istemiyorsunuz, yeşim istiyorsunuz. Bu konuda son söz klanlara aittir."

Shae, iki adamın bu ince imayı anlamasını umdu: Kekon, küçük bir ada ve yetersiz bir ulusal orduya sahip olabilir, ama ülke üzerinde askeri kontrol kurmaya yönelik herhangi bir girişim, şehirleri ve tüm önemli endüstrileri kontrol eden ve her biri birkaç Espenian elit askerinden daha fazla yeşim taşı takan binlerce eğitimli savaşçıdan oluşan Yeşil Kemik klanlarıyla mücadele etmek anlamına gelirdi.

Hava Adamı, "Üstlerinize iletebilmeniz için açıklamama izin verin: Ygutan'a karşı tutumunuza karşı çıkmıyoruz. Ancak Kekon'da yeşim taşının gökten gelen kutsal bir armağan olduğuna inanıyoruz. Bir kişi, yeşim taşı takabilmek için çocukluktan itibaren uzun yıllar eğitim almalıdır ve yeşim taşı sadece başkalarını koruyanların kullanabileceği kutsal bir gelenektir. Elbette," diye ekledi, "dünyanın açıldığını ve yeşim taşına sahip olanların artık sadece bizler olmadığını biliyoruz, ama yine de bu, ulusal kimliğimizin merkezinde yer alıyor. Oortoko'da büyük bir Keko-Shotarian nüfusu var; onlar ve diğer siviller bu çatışmanın içinde kalacaklar. Yeşim taşının, yabancıların savaş aracı olarak bilinmesini, hatta aynı etnik kökene sahip Kekonese'lere zarar vermek için kullanılmasını istemiyoruz."

"Silahlı bir çatışmada askeri personel tarafından kullanılması, Kekon'un itibarını ve yeşim taşının kutsallığını bir şekilde lekeler mi diyorsunuz?" Büyükelçi Mendoff şüpheyle sordu. "Bu ülkedeki

klanlar arasındaki anlaşmazlıklar, yeşim taşı takan insanların Janloon sokaklarında *kılıçlarla* birbirlerini öldürmesine neden oldu. Öyleyse argümanınızın mantığı nerede?"

Shae sakin ama soğuk bir ses tonuyla konuştu. "Anlattığınız iki şey tamamen farklı. Nedenini anlayamıyorsanız, bunun nedeni Kekonlu olmadığınız içindir."

İki adam hoşnutsuz görünüyordu. Garson boş tabakları kaldırmaya geldi; Mendoff ve Deiller, yemekten hiçbir şey yiyip içmeyen Shae'nin yanındaki adamlara biraz özür dilercesine baktılar. Klanın genç bir Şans Getiricisi olan tercüman, mutfağa götürülen yemek artıkları aç bir şekilde bakmaktan kendini alamadı. Toplantıdan önce başka bir yerde karnını doyurmuş olan Woon ise tabaklara bakmadı bile.

Shae, garsonun çayları doldurmasını bekledi, sonra daha uzlaşmacı bir tonla ekledi: "Ancak bunun, müttefiklerimizi desteklemediğimiz anlamına geldiğini düşünmeyin. Yeşim, tüm Kekon tarafından yönetilmesi gereken bir ulusal kaynaktır, ama şu anda size KJA'nın yönetim kurulu üyesi olarak değil, klanımın Hava Adamı olarak konuşuyorum. Yeşim dışında size başka değerli şeyler de sunabiliriz." İlk kez Woon'a döndü ve Woon hemen ona kalın bir manila zarf uzattı.

Shae zarfı masanın ortasına koydu ve Albay Deiller'in onu ilk almak için uzandığını gördü. İçindeki kağıtları çıkardı ve incelemeye başladı. Okurken kaşları çatıldı ve yüzü sert bir ifadeyle kalmasına rağmen, nabzı Shae'nin algılayabileceği kadar hızlandı. Kağıtları sessizce Büyükelçi Mendoff'a uzattı. Büyükelçi birkaç dakika inceledikten sonra bıyığını ovuşturdu ve Shae'ye baktı. "Bunu nasıl buldun?"

Shae, iki yıl önce Lan'ın emriyle Ygutan'a yaptığı geziden sonra Doru'nun dosyalarında topladığı bilgileri aramıştı. Dağ'ın o ülkedeki faaliyetleriyle ilgili raporu doğrulayan Fist ve Finger'ı sorgulamış ve Maik Kehn'in izniyle, bulgularını doğrulamak ve güncellemek için kendi adamlarından ikisiyle birlikte onları dört haftalığına Ygutan'a geri göndermişti.

Shae, Deiller'e "Kormoran sana hiç yanlış bilgi verdi mi?" diye sordu.

Albay, eski kod adının kullanılmasına gözlerini kısarak "Hayır" diye cevap verdi.

Masaları, yemek salonunun geri kalanından tahta bir paravanla gizlice ayrılmıştı ve Woon, yemek salonu personelinin duyulabilecek mesafede başka müşterileri oturtmamasını sağlamıştı, ancak yine de Büyükelçi Mendoff sesini alçaltarak konuştu. "Bu, Ygutan'da büyük ölçekli SN1 üretiminin kanıtı."

"Yeterli SN1 ile Ygutan, karaborsadan yeşim taşı temin ederse, bunu Oortoko'daki kukla milislerini donatmak da dahil olmak üzere askeri amaçlarla kullanabilir."

Her iki adam da bu fikirden rahatsız olmuş görünüyordu. Mendoff, Deiller'e "Ygutan hükümetindeki ajanlarımız neden bize bundan bahsetmedi?" diye sordu.

"Dramsk'ta yerleştirilmiş casuslarınız muhtemelen bundan haberdar değildir," dedi Shae. "SN1 üretim tesisleri Ygutan hükümeti tarafından işletilmiyor. Biz Kekonese halkı kendi ülkemizde parlak madde kaçakçılığına karşı çıkıyor olsak da, benim klanım dışındaki bazı klanlarda, siyasi ittifaklarına bakmaksızın bunu üretip parayı ödeyen herkese satmakta hiçbir sakınca görmeyenler var."

Klan savaşından önce bile Lan, No Peak'in Dağ'ın denizaşırı SN1 üretim faaliyetleri hakkındaki bilgileri düşmanlarına zarar vermek için kullanabileceğini tahmin etmişti ve Shae'nin niyeti de tam olarak buydu. Kağıtları alıp zarfa geri koydu, üzerine elini koydu ve kaşlarını bekleyerek iki adama baktı. "Farklı görüş ve önceliklerimize rağmen, No Peak klanı ülkelerimizin dost kalmasını istiyor, bu yüzden bugün sizi buraya dürüst bir konuşma yapmak ve size değerli bir şey sunmak için davet ettim."

Masadaki iki adam birbirlerine baktılar ve görünüşe göre aralarında sessiz ve kısa bir anlaşmaya vardılar, sonra tekrar Shae'ye döndüler. "Adamont Capita'yı aramam gerekecek," dedi Büyükelçi Mendoff yavaşça, "ama bu bilgiyi bizimle paylaştığınız için bize büyük bir iyilik yaptınız. Bu bilgi bizim için belki on ila on beş milyon talir değerinde olabilir."

Shae, aniden açıkça fiyatın belirtilmesi üzerine yüzündeki acı ifadesini gizlemeye çalıştı. Espenliler paralı askerlerden oluşan, plütokratik bir halktı; toplumları uzun bir deniz gücü ve ticaret tarihi üzerine kurulmuştu ve adil ticareti

bir din gibi görürlerdi. Shae, onların her şeye bir fiyat biçebileceklerini, yeşim taşına, hatta belki de hayata ve ölüme bile, şüpheleniyordu.

Geriye yaslanıp biraz çay içti, büyükelçinin teklifini düşünüyormuş gibi yaptı; ciddiye almamış gibi görünürse muhtemelen gücenirlerdi. "Kekon'daki klanların bir geleneği vardır," dedi sonunda. "Bir yabancı bize saygı ve iyi niyetle bir şey yaptığında, ona bir hediye veririz. Bu hediye yeşil renkli ve klanın sembolüyle işaretlenmiş bir eşya olmalıdır. Bu, onların dostluğuna minnettar olduğumuzu ve gelecekte onlara yardım edebileceğimiz herhangi bir şey olursa, bunu yapacağımızı gösterir."

Deiller sandalyesinde kıpırdadı; Mendoff öksürdü. İyilik ve borçluluk fikri onları açıkça rahatsız etmişti. Büyükelçi şüpheyle, "Askeri önemi olan bilgiler karşılığında bunu mu istiyorsunuz?" dedi.

Shae gülümsedi. "Hayır, hayır, bu sizin geleneğiniz değil, elbette bunu yapmanızı beklemiyorum. Hediyenin amacı, belirli bir tarih veya değeri olmamasıdır. Takdir ve güveni simgelemek içindir. Ama sembolik bir hediyeye ihtiyacım yok ve bu kadar belirsiz bir takası kabul etmenizi beklemiyorum. Bunu sadece, ülkelerimiz arasındaki bağı güçlendirmek için bir fırsat olmasını istediğim için gündeme getirdim. Sizin de söylediğiniz gibi, biz müttefikiz, ama şu anda yaşananlar nedeniyle ilişkilerimiz gergin. Köprüler kurarsak, karlı köprüler, bu müttefikliğimizi *ve* Espenia'nın kamuoyundaki algısını güçlendirmede çok yardımcı olur."

Büyükelçi Mendoff yavaşça başını salladı. Geniş omuzları ve soluk mavi gözleri şimdi ona dönmüştü. "Aklınızda belirli bir fırsat var mı?"

“Espenya pazarına girmek isteyen birçok Kekonese şirketi var. Bunun gerçekleşmesi için tekstil ve tüketim malları gibi belirli sektörlerde gümrük vergilerinin azaltılması veya kaldırılması gerekiyor. Port Massy gibi şehirlerde yabancı gayrimenkul yatırımlarına getirilen kısıtlamaların kaldırılmasını ve böylece daha fazla Kekonese şirketinin bu şehirlerde faaliyet göstermesini istiyorum.” O da en iyisinin, diğerleri gibi açık sözlü olmaya karar verdi. “Çokuluslu Savaş'ın sona ermesinden bu yana Kekon, uluslararası ticarete açıldı, ancak Espenia'ya yaptığımız başlıca ihracat olan yeşim taşı hariç, önemli bir ticaret açığı veriyoruz. Bu durumu düzeltmek ve Kekonese şirketlerinin iş fırsatlarını genişletmek için desteğinize ihtiyacımız var.”

Büyükelçi Mendoff ve Albay Deiller birkaç saniye sessizce ona baktılar. Sonunda albay, "Ben askerim, politikacı değil, ama Kekon'un Doğu Amaric'teki askeri varlığımızın stratejik dayanağı olduğunu söyleyebilirim. İttifakımıza ve bu ülkenin hükümeti ve halkıyla iyi ilişkiler sürdürmeye kararlıyız." dedi.

“Öyle olabilir,” dedi Büyükelçi Mendoff, “ama sizin umduğunuz şey, hızlı veya kolayca başarılabilecek bir şey değil. On beş milyon talir kabul etmeniz daha iyi olabilir. Başbakan Galtz ve Ulusal Meclis nezdinde sorunlarınızı savunabilirim, ama…”

"Tek istediğim bu." Shae, sesine hesaplı bir alçakgönüllülük katarak ekledi. "Başbakanla arkadaş olduğunuzu ve onun üzerinde büyük bir etkiye sahip olduğunuzu biliyorum, en azından konuştuğum herkes öyle söylüyor. En üst düzeyde bizim ortak ekonomik geleceğimizi iyileştirebilecek bir sözünüz varsa, bana sunabileceğiniz her şeyin yerine memnuniyetle kabul ederim."

"Bu tartışmada son sözü söyleyen sizmişsiniz gibi davranıyorsunuz, Bayan Kaul-jen." Büyükelçi Mendoff tedirgin görünüyordu. "Klanınızın lideri nerede? Neden burada değil?"

Çünkü, diye düşündü Shae, *Hilo*, *Beyaz Fener Kulübü'nde oturup yabancı diplomatlarla samimi davranmak yerine başka herhangi bir şey yapmayı tercih ederdi.* "Bu konularda Sütun'un temsilcisi olarak tam yetkiye sahibim," dedi Shae. "No Peak klanında benim sözüm kesindir."

BÖLÜM 19

Lybon'da Yeniden Birleşmek

Hilo, Stepenland'daki Lybon'a vardığında her şeyin ne kadar temiz olduğuna şaşırdı. Terminaller arası havaalanı servisi, Stepenish, Espenian ve muhtemelen Lurmish olan başka bir dilde varış ve kalkışları anlatan, dakik bir gümüş kapsüldü. Hava, yaz sonuna rağmen ılık, neredeyse serindi. İnsanlar düşmanca değildi, ama kısa, solgun ve verimli görünüyorlardı.

Hilo, arabayla dolaşıp şehri görmek istediğine karar verdi, bu yüzden Tar havaalanındaki araç kiralama şirketinden mavi bir coupe kiraladı. Pillarman haritayı incelerken, Hilo kiralama görevlisine gitmek istedikleri adresi göstererek ve sınırlı Espenian kelime dağarcığıyla konuşarak yol tarifi aldı. Sonunda yola çıktıklarında, Lybon'da yol bulmak kolay oldu. Janloon'a kıyasla, şehir daha çok dört bölüme ayrılmış ve Farstgein Nehri tarafından kuzey-güney olarak ikiye bölünmüş büyük bir kasaba gibiydi. Batıda sarp dağların mavi silüetleri yükseliyordu ve geniş caddeleri, sivri çatılı pitoresk tuğla evler sıralanıyordu. Demir balkonların bahçe kutularından çiçekler dökülüyordu. Kaldırımlar dardı ama kusursuzca kesilmiş yeşil çitler ve yapraklı ağaçlarla çevriliydi.

Tar önce otele gitmeyi önerdi, ama Hilo başını salladı; uçakta uyumuştu ve mümkün olduğunca yapması gereken işlere hemen başlamak istiyordu.

Adres, Lybon'un kuzeybatı kesiminde, tek katlı, pastel yeşil renkli şirin bir evdi. Tar arabayı sokağa park etti. Kapı zilini çaldıklarında, kapı hemen açıldı. Eyni başka birini bekliyor olmalıydı, belki bir teslimatçı ya da tamirci, çünkü kim olduğunu fark etmeden bir şey söylemeye başladı. Lan'ın eski karısı istemeden bir adım geri attı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hilo gülümsedi ve eşiği geçerek eve girdi. "Eyni abla," dedi sıcak bir sesle, "Geldiğimizi önceden haber veremediğim için özür dilerim, ama havaalanındaki ankesörlü telefon için Stepenish parası yoktu. Umarım kötü bir zamanda gelmedik." Hilo, Tar'ın arkasından kapıyı kapattı.

. "Bu Maik Tar, hatırlar mısın bilmiyorum; ben Horn'ken ikinci adamımdı, şimdi de Pillarman'ım."

"Burada ne işin var?" Eyni'nin sesi yüksek çıktı. "Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Böyle şeyleri öğrenmek kolaydır." Yıllar önce onu bulduğunu söylemeye değmezdi, ama Lan'ın talimatıyla bu bilgiyi hiç kullanmamıştı. Eyni biraz değişmişti; yüzü yaşlanmamıştı, ama bir çocuk sahibi olması kalçalarını genişletmişti ve saçlarını çene hizasına kadar kesmişti.

Hilo ceketini çıkardı ve sandalyenin arkasına astı. "Önemli konuları mektupla görüşmek en iyi yol değil. Her şeyi yazmak için zaman ayırmak, sonra da cevap gelene kadar haftalarca beklemek gerekiyor. O zamana kadar, daha önce ne yazdığını neredeyse unutmuş oluyorsun. Karşındaki kişiyi göremeyince de yanlış anlaşılmalar kolayca ortaya çıkıyor. Örneğin, mektupta öyle anlaşılsa da Wen'e kaba davranmak istemediğini biliyorum. Bu yüzden, küçük bir çocuğun varken Janloon'a büyük bir seyahat planlamakla uğraşmana gerek kalmasın diye, gelip seninle yüz yüze konuşayım dedim."

Eyni'nin gözleri Hilo'dan kapıya kaydı. "Lors her an eve gelebilir."

"İyi," dedi Hilo. "O zaman hep birlikte oturup tanışabiliriz." Merakla oturma odasına bakındı. Küçük ama aydınlık bir odaydı ve çiçek kokulu oda spreyi kokuyordu. Eyni sanatı her zaman sevmişti; duvarlarda kil maskeleri ve küçük kare suluboya resimler vardı, sehpada ise keçeden yapılmış meyvelerin yanı sıra, uyumsuz bir şekilde parlak yeşil plastik bir kurbağa şeklinde çıngırak vardı. Eyni sakin görünmeye çalışıyordu, ama kalp atışlarını hissedebiliyordu, güvensizliği kırmızı bir siren gibi çınlıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Bazen korku uyandırmanın yararı olduğu zamanlar vardı, bunu yapması gerektiği zamanlar, ama korkutmak niyetinde olmadığı zamanlarda, tepki biraz rahatsız edici oluyordu. Kanepeye oturdu ve bir bakışla Tar'a da aynısını yapmasını işaret etti. Hilo çıngırağı eline aldı. "Yeğenim nerede?"

"Uyuyor," dedi Eyni çabucak, ama o anda başka bir odadan bir ses geldi ve Hilo kalkıp koridorun sonunda bir bebek kapısının beyaz metal parmaklıklarına tutunmuş bir çocuk gördü. Hilo çocuğun yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. İki yaşındaki çocuk, Wen'in gösterdiği fotoğraftaki tombul bebeğe hiç benzemiyordu; şimdi bir Kaul'un

Kaul'ların özelliklerini taşıyordu: burun, ağız ve dikkatli gözler. Hilo, Lan'ın babasına benzediği gibi, bu çocuğun da büyüdüğünde Lan'ın tıpatıp aynısı olacağını hemen anlayabilmişti. Kaul'ların ilk oğulları böyle olurdu. Çocuk Hilo'ya büyük bir ilgiyle baktı, hiç korkmuyordu. Sol gözü hafifçe kısılmıştı ve tombul eliyle kapının parmaklıklarından uzandı. Hilo, büyülenmiş gibi, elini çocuğa uzattı ve çocuk parmaklarını tuttu.

"Merhaba, Niko," dedi Sütun. "Ben amcan Hilo."

Eyni onu itip geçerek kapıyı açtı, Nikolas'ı kucağına aldı ve onu susturarak kreşe geri götürdü. Nikolas protesto etmek için çığlık attı. Çocuk, annesinin omzunun üzerinden uzanarak kaçmaya çalıştı.

Hilo'yu ani ve her şeyi kaplayan bir koruma duygusu sardı. Çocuğu daha yeni tanımıştı, ama şimdi daha erken gelmediğine pişman oldu. Wen ona mektubu gösterir göstermez gelmeli, beklememeliydi. Niko'yu nihayet görebildiği anda, Eyni'nin onu aceleyle uzaklaştırmasını engellemek için neredeyse Eyni'nin koluna uzanacaktı.

Eyni diğer odaya girdi, bir dakika sonra kapıyı kapatarak geri çıktı. "Uyuması gerekiyor," diye açıkladı. "Son zamanlarda öğle uykusuna zor giriyor. Çok heyecanlanırsa sakinleşemez ve akşam huysuz olur." Eski kayınbiraderine bakmadan koridordan geri döndü. Hilo biraz geriden onu takip etti. Yine oturma odasına girdiklerinde, daha kararlı bir sesle, "Konuşmamız lazım, Eyni. Eskiden arkadaş olmadığımız doğru; belki ben sana hiç kardeş gibi davranmadım, sen de bana hiç kardeş gibi davranmadın, ama bunların artık önemi yok. Niko için en iyisinin ne olacağını düşünmeliyiz. Janloon'a dönmen hakkında konuşmalıyız."

Eyni ona sırtını dönmüş, sırtı dik duruyordu. Arkasını döndüğünde, kolları kavuşturulmuş, yüzünde bastırılmış öfke ve inatçı bir kararlılık vardı. "Buraya gelmemeliydin, Hilo," dedi. "Karını bir daha benimle iletişime geçmemesi için uyardım ve son iki mektubuna cevap vermememin bir nedeni var. Geçmişi geride bıraktım."

Hilo'nun yüzü bir anlık sinirle buruştu. "Lan'a mektup yazdın. Mektubu gördüm; oğlunun babasını tanımasını istediğini ve Kekon'a geri dönmeye hazır olduğunu yazmışsın."

"O iki yıl önceydi," diye bağırdı Eyni. "Lybon'a geleli çok olmamıştı ve Niko doğduktan sonra kendimi çok yalnız hissediyordum ve her şeyden emin değildim. Lan'ı hala seviyor ve özlüyordum, ama sonra *arkadaşlarımdan* öğrendim — *arkadaşlarımdan*, çünkü klanından kimse bana söyleme zahmetine bile girmedi — onun öldüğünü. *Öldürüldüğünü.* Bütün şehri ele geçirmiş saçma bir Yeşil Kemik savaşında."

"Aileni terk ettin," dedi Hilo, hiç sempati göstermeden. "Bu yüzden sana söylemediler."

"Evet," dedi Eyni sessizce. "Biraz zaman aldı ama sonunda ayrıldım. Artık Lors ile burada bir hayatım var. Bir evimiz ve arkadaşlarımız var. Kekon'a dönmek için hiçbir nedenimiz yok."

"Hiçbir neden mi?" Hilo şaşkına dönmüştü, ama cevap vermek için birkaç saniye bekledi; öfkesinin bazen geri alınamayacak sözler söylemesine neden olabileceğini biliyordu. Mümkün olduğunca sabırlı bir sesle, "Lybon hakkında pek bir şey bilmediğimi itiraf ediyorum, ama orasının Yeşil Kemik'leri yetiştirmek için uygun bir yer olmadığını biliyorum. Burada neredeyse hiç Kekonese yok. Niko, Stepenland'da nasıl bir hayat sürebilir ki? Orada hep bir yabancı olarak kalacak. Ailesinin olduğu Janloon'da büyümesi gerekiyor."

"Lors ve ben onun ailesi sayılırız," diye cevapladı Eyni.

“Bu adam, senin erkek arkadaşın, o Kekonese değil. Ve gerçekten kendi çocuğu olmayan bir çocuğu yetiştirmeye razı mı? Evli misiniz bile?”

Eyni'nin gözleri öfkeyle parladı. "Ne önemi var? Biz birbirimize ve birlikte çocuk yetiştirmeye adadık."

Hilo bir dakika sessiz kaldı. "Tamam," dedi sonunda. "Anlıyorum. Oturalım da konuşalım; odanın iki ucunda birbirimize kızmaya gerek yok." Eyni'ye yavaşça yaklaştı, sanki ürkek bir ata yaklaşır gibi, dirseğinden tutup onu kanepeye doğru götürdü. Oturdu ve Eyni kolunu onun elinden çekmesine rağmen, onun istediği gibi yanına oturdu. Hilo çok daha yumuşak bir sesle, "Beni Lan'ın küçük kardeşi olarak hatırlıyorsundur herhalde. Ondan oldukça küçüktüm ve her zaman en doğru kararları vermediğim doğru. O yaşta kim verir ki? Ama Kekon'dan ayrıldığından beri çok şey değişti. Artık klanın Sütunu benim, yani benim verdiğim kararlar uygulanır.

Janloon'dan pek iyi koşullarda ayrılmadın ve bu yabancı ülkeye alıştın, bu yüzden geri dönmek istemediğini anlayabiliyorum.

Ve erkek arkadaşınla kalmak istiyorsun, bunu anlıyorum." O, başını eğmiş kızın yüzüne bakmak için öne eğildi. "Sana şunu vaat edebilirim: Sen ve ailen Janloon'da iyi bir hayat süreceksiniz, buradakinden daha iyi. Klan tüm düzenlemeleri yapacak. Kaul malikanesinde ya da dışında bir evin olacak, seçim senin. Araba ve şoför, hizmetçi, Niko için dadı ve ihtiyacınız olan her şey. Janloon'da evlendiğinizde kocanızı ailemize kabul edeceğim. O daha önce Kekon'da yaşamış. Hala turizm sektöründe mi çalışıyor? Janloon'da bugünlerde çok sayıda yabancı var ve hiç olmadığı kadar çok uluslararası şirket var. Ona iyi bir iş bulmak sorun olmayacak; muhtemelen istediği işi bulacaktır. Elbette Hilo, Eyni'nin yabancı sevgilisini No Peak'e getirmeye niyetinde değildi, ama Janloon'da nadiren karşılaşacakları sürece bu adamın varlığını tolere etmeyi öğrenebileceğini düşündü. Eyni'nin arkadaşlığa ihtiyaç duyan bir insan olduğu ve saygın bir Kekonlu erkeğin onu almayacağı için bu konuda taviz vermeye hazırdı.

O, onun sözlerini düşünürken, Hilo, "Tar, hepimize içecek bir şeyler getirir misin?" dedi. Arkada oturup konuşmaları izleyen Pillarman ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Eyni endişeyle başını kaldırdı ve onu takip edecekmiş gibi hafifçe kıpırdadı, ama sonra vazgeçti. Yerine oturdu ve ellerini kucağında birbirine doladı. Hilo, "Dikkate almamız gereken başka bir şey daha var: Karım Wen hamile. İki aydan az bir süre sonra doğuracak. Niko'nun yaşına yakın kuzenleri olacak. Onu seven teyzeleri ve amcaları olacak ve Janloon'da No Peak'in ilk oğlu olarak bir Kaul olarak büyüyecek." Eyni'nin evini ve çevresini işaret etti. "Burası, oğlunun doğuştan hakkını feda etmeye değer kadar çok mu daha iyi? Vatanını terk etmeye değer mi?"

Tar iki bardak suyla geri döndü. Eyni, bakmadan bir bardağı aldı ve hızla içti, elleri hafifçe titriyordu. Hilo, son sözlerinin onu etkilediğini anlayabilirdi. Eyni çok derin bir kadın olmayabilirdi, ama bir şekilde, memleketini özlediğini biliyordu. Eğer o ilişki ve boşanma olmasaydı, Kekon'u kendi isteğiyle terk etmezdi ve şimdi Hilo ona klanın affını ve Janloon'daki statüye sahip bir hayata dönme fırsatını sunarken, içindeki iç savaşı algılamak zor değildi. Biraz su içti ve bekledi.

Eyni boş bardağı sıkıca tuttu. "Lybon'da sevmediğim şeyler ve Janloon'da çok özlediğim şeyler olduğu doğru," diye itiraf etti sonunda. "Ama senin teklif ettiğin hayat, No Peak'in yönetici Green Bone ailesinde bir hayat, Lan'la beni ayıran şeydi. Onun ölümüne neden olan şeydi. O hayat çelik, yeşim ve kandan ibaret. Güvenli ya da mutlu bir hayat değil... ve Niko için istediğim hayat da değil."

Sütun'un aurasındaki parıltı, Tar'ın daha fazla ilgiyle başını kaldırmasına neden oldu. Hilo, yumuşak ve inanmaz bir sesle, "Niko benim yeğenim, No Peak'in bir Sütunu'nun oğlu, Kekon'un Meşalesi'nin torunu. O, Yeşil Kemik olmak için doğdu. Ve sen onun başka bir dil konuşarak, yabancılarla çevrili, yeşim taşı takmadan, kim olduğunu bilmeden büyümesini mi istiyorsun?" Eyni gerçekten sadakatsiz bir kadındı, ama Hilo, onun şu anda yaptığının Lan'a ihanetinden bile daha kötü olduğunu düşünüyordu. "Bir Kekonlu olarak bunu nasıl haklı çıkarabilirsin?"

Eyni ayağa kalktı, elleri yanlarında sıkı sıkı yumruk halindeydi. "Hiçbir şey anlamıyorsun, Hilo. Lan hala hayatta olsaydı belki durum farklı olurdu, ama sen Lan *değilsin*. Sen Niko'nun babası değilsin. Ve ben *de* klanın bir kölesi *değilim*, senin isteklerini yerine getirmek için ailemin hayatını alt üst etmeyeceğim."

"Sütuna nasıl konuşuyorsun?" Tar uyarıcı bir sesle araya girdi, ama Hilo bir bakış ve keskin bir baş sallamayla onu susturdu. Dışarıda bir araba kapısının kapandığını duymuştu ve şimdi birinin eve yaklaştığını algıladı.

Eyni kapı açılır açılmaz kapıya koştu. Kızıl saçlı, zayıf yapılı bir Stepenish adam içeri girdi. Hilo ve Tar'ı görünce şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla durdu. Hilo koltuğundan kalktı ve Tar da onunla birlikte ayağa kalktı. Eyni erkek arkadaşının koluna girerek herkesin anlayabileceği şekilde Kekonese dilinde şöyle dedi: "Lors, bu Hilo, Janloon'dan eski kocamın kardeşi. Arkadaşıyla birlikte Lybon'u ziyarete gelmişler ve selam vermek için uğradılar. Geldiğini söylemeyi unuttum."

Adamın tavırları biraz yumuşadı. Hilo, Eyni'nin Lors'un güvenliğinden endişelendiğini fark etti. Evine gelen yabancı adamlara karşı çıkmasını önlemek için onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Merhaba," dedi Lors, aksanlı ama oldukça akıcı Kekonese ile temkinli bir şekilde. "Eyni'nin Kekon'dan arkadaşları daha önce bize hiç gelmemişti. Ne kadar kalacaksınız?"

"Uzun değil," dedi Hilo. "Yeğenimi görmeye geldim. Birkaç ay öncesine kadar bir yeğenim olduğunu bilmiyordum. Çok uzaklarda yaşamanız ne yazık; ailemin geri kalanı

ailem de onunla tanışmak isterdi."

"Evet, şey, bu biraz garip bir durum," dedi adam, gergin bir gülümsemeyle bakarak bakır rengi saçlarını eliyle düzeltti. "Sonuçta bazı kırgınlıklar olabilir diye düşündük."

"Kenara atılamayacak kadar değil," diye cevapladı Hilo. Erkek arkadaşının yanında dik duran Eyni'ye baktı. "Eyni'ye, hepinizin Janloon'a dönmenizi ne kadar istediğimizi söylüyordum. Ama o burayı daha çok seviyor gibi. Bir Kekonese kadını evinden bu kadar uzağa çekebilmek için iyi bir satış konuşması yapmış olmalısın."

Lors, Hilo'nun rahat ve övgü dolu ses tonuyla rahatlayarak güldü. "Kekon'da yaşamadan önce, oradaki kadınların bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Böyle birini bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilmiyorum." Eyni'nin poposuna sevgiyle vurdu. "Egzotik yerlere çok seyahat ettim ve onun, oradan getirdiğim en güzel hatıra olduğunu söyleyebilirim. Öyle değil mi, çiçek?" Eyni, Hilo'ya bakarak hafifçe rahatsız bir şekilde gülümsedi. Lors, "Dinle, Hilo, adını doğru söyledim, değil mi? İyi birine benziyorsun. Sadece kardeşine karşı kötü bir niyetim olmadığını söylemek istiyorum. Onu tanımıyorum bile. Eyni ve ben, şey... Eyni'nin biraz daha kaskatı kesilen omzuna kolunu doladı. "Biz... aşıktık. Evde sevdiğin bir kadın var mı?"

Hilo başını salladı.

"O zaman anlayabilirsin, değil mi? Benim ülkemde bir söz vardır." Lors, Stepenish dilinde bir cümle söyledi, sonra Kekonese diline çevirdi. "Çiçekler çölde bile büyür; aynı şekilde aşkın olamayacağı yer yoktur."

Hilo'nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Böyle büyük bir taşınmanın ve kendi çocuğunuz olmasını umduğunuz bir çocuğun eklenmesinin ardından bile ikinizin birlikte mutlu olduğunu görmek güzel."

Adamın gülümsemesi titredi. "Şey... aileler karmaşık olabilir, değil mi? Nikolas'a birçok kardeş yapmayı planlıyoruz. Aileye çok uyum sağlayacak ve her şey yoluna girecek."

"Eminim öyle olacak," dedi Hilo. "Ama yeğenimin akrabalarından bu kadar uzakta olması ve Kekonese mirası hakkında hiçbir şey bilmemesi çok yazık. O yüzden bir uzlaşma sağlamalıyız. Birkaç yıl sonra, Niko büyüdüğünde, zamanını Stepenland ve Kekon arasında bölüştürebilir. Yılın yarısını Lybon'da, yarısını Janloon'da geçirebilir." Hilo, aklına gelen bu çözümden içtenlikle memnun oldu

ve bunun itiraz edilemez olduğunu düşündü. Mükemmel bir düzenleme değildi, umduğu gibi değildi, ama Eyni'nin zor birisi olduğunu bilerek buraya gelmişti. Bu, herkes için kabul edilebilir bir çözümdü. "Janloon'da olduğunda, karım ve ben onunla birlikte yaşayacağız ve onu kendi oğlumuz gibi göreceğiz. Janloon'da artık uluslararası okullar var, hatta Stepenish ve diğer dilleri öğreten okullar bile var. On yaşına kadar bunlardan birine gidebilir, sonra okul dönemi boyunca Kaul Dushuron Akademisi'ne gidebilir ve tatillerde Lybon'a dönebilir. Büyüdüğünde her iki ülkeyi ve her iki kültürü de takdir edecek. Küresel bir vatandaş olacak. Herkes bunun geleceğin yolu olduğunu söylüyor, bu onun için bir avantaj olacak."

“Harika bir fikir,” dedi Lors. “Öyle değil mi, çiçeğim? Özellikle kendi çocuklarımız olduktan sonra, Nikolas'ın Kekonese akrabalarının onu bir süre büyütmesi çok yardımcı olacaktır.” Hilo'ya dönerek, “Onun ne kadar kolik bir canavar olabileceğini bilseydin, teklifini geri alırdın! Eyni için ilk altı ay oldukça zor geçti.”

Eyni'nin yüzü sertleşti; erkek arkadaşının konuşmasını kesmesi için kaburgalarına hafifçe vurdu. Hilo, "Tar ve ben birkaç gün daha Lybon'da kalacağız. Buraya daha önce hiç gelmedik, etrafı gezip şehri görmek istiyoruz. Beşinci günün akşamı hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyip bu konuyu biraz daha konuşalım, böylece aileme iyi haberi verebilirim. Niko'yu da getirin, rahat bir yere gideriz."

Kızıl saçlı adam Hilo'nun elini sıktı, sonra Tar'ın elini sıktı. "Daha önce tanışmadığımıza üzüldüm. Eyni, onların geleceğini bana söylemeliydin." Hilo'ya fısıldayarak, "Kekon'daki akrabalarıyla neden görüşmediğini anlamıyorum. Bizi yargılayacaklarını düşünüyor galiba. Şahsen, Janloon'da geçirdiğim iki yıl boyunca tanıştığım tüm insanlar iyi huylu ve hoş insanlardı. Stereotiplerdeki gibi değillerdi."

"Ben sadece iki ailemiz için en iyisini istiyorum," dedi Hilo.

Üç gün sonra tekrar buluşmak için anlaştılar. Hilo ve Tar evden çıkıp kiralık arabaya doğru yürüdüler. "Üç gün boyunca burada ne yapacağız?" diye sordu Tar.

Hilo eve bir bakıp sigara yaktı. “O adamı takip et ve onun hakkında bilmen gereken her şeyi öğren. İşimize yarayabilir.”

BÖLÜM 20

Komplikasyonlar

Sessizsin," dedi Maro. Yüz yüze uzanmışlardı, Shae'nin bacağı Maro'nun uyluğunun üzerine atılmış, Maro'nun eli Shae'nin kalçasında, vücutları yapış yapış ve gevşekti. Maro'nun yatak odasının köşesindeki ayaklı vantilatör ileri geri sallanarak çıplak tenlerine serin hava üflüyordu. Sonbahar Festivali yeni geçmişti ve bu yıl tayfun mevsimi ılımlı geçmişti, ama yine de yazın nemli ve ağır örtüsü Janloon'un üzerinde hâlâ duruyordu. Shae kalkıp işe gitmek istemiyordu.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Maro.

Aklında çok şey vardı, seçemeyecek kadar çok, hepsi de açıklaması zor No Peak meseleleri. Elini Maro'nun çıplak omzunun kıvrımlarında gezdirdi. "Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "Daha fazla yeşim taşı takmam? Kaul olmam?" Kendini güvensiz mi duyduğunu merak etti, ama Maro'nun yanında kendini savunmasız hissediyordu, klanın günlük gerçeklerinden uzaklaşmış gibi.

Maro tereddüt etti. Parmaklarını kolundan ve köprücük kemiğinden boğazının çukuruna doğru kaydırdı ve boynundaki iki katlı yeşim kolyeye hafifçe dokundu. "Biraz rahatsız ediyor," itiraf etti. "Erkeklerin kadınlardan daha güçlü ve daha yeşil olması beklenir ve dünyanın beklentilerinden etkilenmemek zor. İnsanlar, seninle birlikte olarak klanın tepesine çıkmaya çalıştığımı düşünebilir, ama bu doğru değil. Seninle vakit geçirmeyi, soyadın ya da yeşim taşın için değil, kişiliğin için seviyorum."

Shae başını eğdi ve dilini onun meme ucuna değdirdi. "Sadece kişiliğim mi?"

"Ve bu." Göğüslerinden birini salladı. "Ve bu." Kalçalarını sıktı ve Shae kahkaha attı. Maro'nun gülümsemesi kayboldu. "Asıl ben sana sormalıyım. Benimle çıkmaktan utanıyor musun? Bu yüzden mi hep benim evime geliyoruz, beni ailene tanıtmak istemediğin için mi?" Shae bir an sessiz kaldı. "Ailemi tanımak istemeyebilirsin." "Ben saf değilim," dedi Maro. "Green Bones'u tanıyorum ve kardeşinin kardeşinin ününü biliyorum."

"Sadece Hilo değil. Klanın gerçekleri, Kaul olmanın gerçekleri... Bunların bir parçası olmak istemeyebilirsin." Başparmağıyla onun kaşını izledi. Son üç aydır, her hafta olduğu gibi İlahi Dönüş Tapınağı'na gidip kutsal odada dua etmek için diz çöktüğünde, Doru'nun koltuğa savrulmuş cesedini düşünürdü. "Kısa bir süre önce bir adamı öldürmek zorunda kaldım. Tanıdığım biriydi."

Maro hafifçe gerildi. "Eminim iyi nedenlerin vardır."

"Vardı, ama yapamadım," dedi Shae. "Hiç bu kadar yakından tanıdığım birini öldürmek zorunda kalmamıştım. O an geldiğinde kılıcımı çekemedim. Garip bir şekilde, onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Daha da kötüsü, desteğine ihtiyacım olan birinin saygısını kaybettim." Hami'nin gözündeki değerini nasıl zedelediğini hâlâ düşünüyordu. Şans Getiren Usta eski bir Yumruk'tu; böyle bir hatayı affetmesi pek olası değildi. Yeşil Kemik lideri yumuşak ya da tereddütlü olamazdı, özellikle de bir kadınsa ve insanlar ondan başarısız olmasını bekliyorsa. Ayt Mada, babasının en yakın arkadaşlarını öldürmüştü; kendi kardeşinin ölüm emrini vermişti. O kulübede tereddüt etmezdi.

Shae, Maro'ya şöyle dedi: "Yeşim taşı takıyorsun, ama eğitimli, başarılı bir profesyonel ve dünya gezgini birisin. Keşke senin gibi daha fazla insan olsaydı. Sen bu ülkenin modern yüzüsün. Ama Kekon'un diğer yüzü kan ve çelikten ibaret. Nedense, No Peak'in Hava Adamı olarak, ben bu iki yüzü aynı anda taşımak zorundayım."

Maro uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra doğrulup bacaklarını yatağın kenarına salladı, sırtını ona dönerek dirseklerini dizlerine dayadı. Shae yanlış bir şey mi söyledi, onu istemeden kırdı mı diye merak etti, ama soramadan Maro konuştu: "Yabancı dil ve kültürleri okumayı seçmemin ve özellikle Shotar dilinde uzmanlaşmamın bir nedeni var." Omzunun üzerinden Shae'ye baktı, sonra yarı dönerek ona baktı. "Babam, Çokuluslu Savaş sırasında Janloon garnizonunda görevli bir Shotarian askeriydi. Orada yerel bir kızla aşık oldu; o ve annem evlenmek istediler ama iki taraf da buna izin vermedi. O, geri çekilen ordunun geri kalanıyla birlikte Shotar'a geri gönderildi ve annem birkaç ay sonra beni doğurdu."

Maro'nun sesinde Shae'nin daha önce hiç duymadığı acı bir ton vardı. "Büyükannem ve büyükbabam herkese babamın One Mountain Society'de genç bir Green Bone savaşçısı olduğunu ve savaşta öldüğünü söylediler.

Ölü bir yeşim savaşçısının gayri meşru çocuğu olmak, düşman askerinin piçi olmaktan iyidir. Ailenin itibarını korumak için annem hayatı boyunca bu hikayeye uydu. Sonunda, ben yirmili yaşlarındayken, ölüm döşeğindeyken bana gerçeği anlattı. O zamana kadar hayatım boyunca, babam sözde Yeşil Kemik savaşçısıysa neden yeşim disiplinlerinde bu kadar umutsuz olduğumu merak etmiştim. Yeterince çabalamadığım, antrenman yapmak yerine kitap okuduğum için suçlu olduğumu düşünüyordum." Maro yüzünü tavana doğru kaldırdı ve acı bir şekilde güldü. "Kaçınabileceğim tüm çocukluk güvensizliğini düşününce. Gerçeği öğrendiğimde anneme ve dedeme çok kızmıştım. Sırf utanç duydukları için kimliğimin yarısını benden çalmışlardı."

Maro yaklaştı. Shae'nin kulağının arkasına bir tutam saçını koydu ve ona solgun bir gülümseme attı. "Bir Kaul olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da Hava Adamı olarak karşılaştığın baskıları anlayamayacağımı biliyorum. Ama zehirli onur kültürünün tek sahibi siz değilsiniz. Yeşil Kemik klanları en tepede olabilir, ama bu kültür her yere yayılmış durumda."

Shae ne söyleyeceğini bilemedi. Maro'nun ona güvenip sırrını paylaştığı için minnettardı, ama aynı zamanda garip bir şekilde suçlu hissediyordu. O ve ailesi, Kekonese toplumunun her yönünü kaplayan yeşilliğe olan kültürel takıntıyı, Yeşil Kemik yaşam tarzını sürdürmekten büyük ölçüde sorumluydu. "Sonra babanı aramaya çalıştın mı?" diye sordu.

"Denedim." Maro başlığa yaslandı. "Onu aramaya cesaretimi toplamam bile birkaç yılımı aldı, ama sonunda buldum. Savaştan sonra, kendi ülkesinde bir kadınla evlenmiş. İki Shotarian üvey kız kardeşim olduğunu öğrendim." Maro durakladı, bakışları içe döndü. "Altı yıl önce Leyolo şehrine gidip hepsiyle tanıştım. Garip bir deneyimdi. Sanırım babam, Shotarian ordusundan kaçmak ölüm cezası anlamına geldiği için başka seçeneği olmasa da, annemi terk ettiği için kendini hep üzgün ve suçlu hissetmiş. Varlığımın ona üzücü zamanları hatırlattığını hissediyorum. İyi bir adam ve hâlâ görüşüyoruz, ama ..." Maro sözünü bitirmedi. Güneş pencereden içeri süzülüyordu. Dışarıda, Shae tramvayın zil sesini ve şehrin çalışkan sokak satıcılarının bağırışlarını duyabiliyordu. Maro, sesinde daha mutlu bir tonla, "Üvey kız kardeşlerimi daha iyi tanıma fırsatı buldum. Tabii ki benden küçükler ve büyük olanlar, fotoğraftaki iki kızı, yani yeğenlerim."

Shae, iki çocuğun Kekonese'ye benzemediğini hep düşünmüştü, ama Maro'ya bu konuyu sormamayı tercih etmişti. "Çok tatlılar," dedi.

Maro yataktan kalkıp komodinden çerçeveli fotoğrafı aldı. "Bu Kullisho," dedi, büyük kızı işaret ederek. "O çok kitap okur ve kedileri sever." Gülümsedi ve küçük kızı işaret etti. "Danallo, küçük domuzcuk, her zaman kendini umutsuzca kire bulaştırır, ama çok tatlı bir kızdır ve çok komik şeyler söyler. Umarım bir gün çocuklarım olursa, yeğenlerimin yarısı kadar iyi olurlar."

Shae iki melek yüzlü çocuğa baktı, sonra tekrar Maro'ya döndü. Kaç tane Kekonese yabancı bir kan bağı olduğunu kabul etmekle kalmayıp, onu arayıp bulurdu ki? Kendi evlatlık kuzeni Anden, biyolojik babasına ya da Espenian kökenine hiç ilgi göstermemişti. Onun Port Massy'ye gönderilmesinden ne kadar mutsuz olduğunu hatırlamak hâlâ ona acı veriyordu. Belki Maro için durum farklıydı, çünkü o kolaylıkla tam bir Kekonese gibi görünebilirdi, ama öte yandan, ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının neslinde Shotarianlar en çok nefret edilen yabancılardı. "Ailenin Shotarian tarafıyla iletişime geçmen çok cesurca. Ve onlarla gerçek bir ilişki kurmak için çaba sarf etmen." Bunu içtenlikle söylüyordu.

Maro fotoğrafı yerine koydu. "Ailemin geri kalanı öyle düşünmüyor. Büyükannem artık hayatta değil, tanrılar onu affetsin
ama dedem bu konuyu konuşmuyor, amcalarım ve kuzenlerim de öyle. Benim, dokunulmaması gereken bir şeyi karıştırmamın yanlış olduğunu düşünüyorlar." Maro iç geçirdi. Dolaptan kıyafetlerini seçti ve yavaşça giyinmeye başladı. "Önyargıdan başka nedenleri de var. Ailemde yeşim taşı takan tek kişi benim. Üniversitede iyi bir kariyerim ve Kraliyet Konseyi'nde bağlantılarım var. Gerçek ailemin hikayesi ailemizi sadece aşağı çekecektir. Bu yüzden annem gibi ben de bunu sır olarak saklıyorum."

Maro, yanındaki yatağa tekrar oturdu. "Gördün mü? Her ailenin paylaşmaktan korktuğu karanlık bir yanı vardır, ünlü ve güçlü olanlar bile." Shae'nin düşünceli sessizliği üzerine Maro, onun çenesinin kıvrımını öptü, sonra komodinin üzerindeki saate baktı. "Geç oldu, işe gitmeliyim."

“Ben de.” Shae saatin geçliğine şaşırdı. Kalkıp dolaba gitti ve Maro'nun dairesinde sakladığı kıyafetleri çıkardı. Maro banyoya girip tıraş olurken giyindi ve Maro çıktığında giyinmişti.

"Soruna cevap vermedim," dedi, ayakkabılarını alırken. "Sonunda bittiğine göre, yeni evime davet etmek istiyorum. Yengem hala iç dekorasyonla uğraşıyor, ama ben neredeyse taşındım. Bir ara gelip akşam yemeğine ne dersin?"

Maro dağınık saçlarını düzeltti; Shae, Maro'nun sabahları dağınık profesör görünümünü sevimli ve seksi buluyordu. "Benim yarı Shotarian piç olduğumu öğrendin bile, değil mi?" Maro bunu hafifçe söyledi, ama sesinde endişe vardı. Belki de ona bu kadar çok şey anlatmamalıydı, kendini bu kadar savunmasız bırakmamalıydı.

Shae kapıya doğru yürüdü. "Kuzenim de karışık kanlı; önemi yok." Yıllar önce, büyükbabasının sert tepkisinden korktuğu için Jerald ile ilişkisini gizli tutarak bir hata yapmıştı. Ama büyükbabası artık yoktu ve Hilo'nun ne düşüneceği umurunda değildi.

Woon, Shae'nin ofisine geldiğinde, her zamankinden otuz dakika geç kalmıştı. Shae içeri girince ayağa kalktı ve Shae, onun bu sabah geç kalma nedenini bildiğini ve Maro'nun kokusunu üstünde hissedip hissetmediğini merak ederek aniden kendini garip hissetti. Woon, her zamanki gibi değil, alışılmadık bir şekilde endişeli görünüyordu. Rahatsızlık içinde yutkundu ve Shae'ye katlanmış bir kağıt parçası uzattı. Shae okumaya başladı, sonra şaşkınlıkla Hava Adamı'nın Gölgesi'ne baktı. "Bu ne?"

"İstifa mektubum, Kaul-jen," dedi Woon.

"*İstifa* mektubun mu?" Shae ona baktı. "Neden?"

Adam onun gözlerine bakmadı. "Bu pozisyon için daha iyi birini bulabilirsin."

Shae mektubu ve çantasını masanın üzerine bıraktı. "Gerçekte ne var, Papi-jen?"

Woon'un normalde sakin havası, heyecanla çalkalanıyordu. "Sanırım artık biliyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Bana söylemek zorunda bırakma, Shae-jen. Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum."

Shae, paniğin dalgalarını bastırarak başını salladı. Zaten durumu yeterince hassastı. Hami'nin desteğini kaybetmekten endişeleniyordu ama Woon'u da kaybedebileceğini hiç düşünmemişti. Woon, görevlerinde hiç hatası olmayan, her zaman güvenilir, bu ofise geldiğinden beri her

zor durumda hep yanında olmuştu. Woon, kardeşi Lan için olduğu gibi, onun da sağ koluydu. No Peak'in Hava Adamı olarak kalmak istiyorsa onu kaybedemezdi. "İstifanı kabul etmiyorum, Woon-jen."

Woon keskin bir bakışla ona baktı. Shae, onun kızgın olduğunu gördüğü anları bir elin parmaklarıyla sayabilirdi. "Sana elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi, sesi pek sabit değildi. "Beni ayrılmak istediğim bir görevde tutarak haksızlık ediyorsun."

"Sana ihtiyacım var," dedi Shae. "Senin yerini alabilecek, sana bu kadar güvenebileceğim başka kimse yok. Başka koşullar altında, Lan'ın Hava Adamı olacaktın."

"Lan-jen'i hayal kırıklığına uğrattım," dedi Woon, yüzü asık. "Korkarım şimdi de onu hayal kırıklığına uğratacağım. Ve seni de hayal kırıklığına uğratacağım."

"Beni hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu, gitmektir." Shae adamın önüne dikildi. "Lütfen, Papi-jen. Pillar'a gidip sana kalmanı emretmesini isteyebileceğimi biliyorsun. Bunu yapmak istemiyorum. Yapmayacağım. Ama bana şimdiye kadar olduğu gibi yardım etmeye devam etmen gerekiyor."

Woon'un omuzları çöktü. "Bu benim için çok acı verici, Shae-jen," itiraf etti. "Sen Lan-jen'in kız kardeşisin ve Hava Adamısın, bu yüzden ikinizin de sınırlarını asla aşmam; ama birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz, hislerime engel olamıyorum."

Shae bunun olduğuna inanamıyordu. Woon'a karşı hiçbir şey hissetmiyor değildi; aksine, onu gerçek bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı. Ondan neredeyse on yaş büyüktü, ama mütevazı bir yakışıklılığı vardı ve iş ahlakı ve karakteri tartışılmazdı. Sadece bir astıyla romantik bir ilişki kurmayı hiç düşünmemişti. Ve tabii ki şu anda Maro ile birlikteydi, bu yüzden bu söz konusu bile olamazdı. Ancak, onu incitmek zorunda kalsa bile Woon Papidonwa'yı kaybetmeyi göze alamayacağı gerçeği ortadaydı.

"Sen iyi bir adamsın, Papi-jen," dedi Shae. "Klanımıza ve aileme gösterdiğin bağlılığı sana gösterecek birini hak ediyorsun." Eskiden yaptığı gibi arkadaşının koluna elini koymak istedi, ama durumu daha da kötüleştirmekten korktuğu için ona dokunmaya cesaret edemedi. Aklından çeşitli seçenekler geçti: Ona daha fazla maaş teklif edebilir miydi? Daha büyük bir ofis? Yoksa bu onu daha da kırar, onun hakkında düşündüğünden daha da duygusuz olduğunu gösterir miydi? Onun üzerinde

tek güvenilir duygusal koz vardı ve onu şimdi kullanıyordu, bunun ona acımasız bir etki yapacağını bilerek ve pişmanlık duyarak.

"İkimiz de trajik olaylar yüzünden bu pozisyonlarda bulunuyoruz, çünkü Lan'a öbür dünyada yüzleşebilmek için bunu borçluyuz," diye ısrar etti. "Savaş sırasında No Peak'i ayakta tutmayı başardık, ama düşmanlarımızdan daha güçlü bir şirket haline getirmek için yapmamız gereken çok şey var. Biz iyi bir ekibiz, Papi-jen; Weather Man'in ofisini daha iyi bir hale getiriyoruz. Karlı yatırımlar ve ittifaklar yaptık. Yaptığımız iş sadece klana değil, tüm ülkeye fayda sağlayacak. Bir yıl ver. Bir yıl boyunca bana karşı hissettiğin rahatsızlığı bir kenara bırakabilir misin?"

Shae konuşmayı kesti, devam ederse sadece kendi çaresizliğini gösterip daha önce söylediklerini zayıflatacağından korkuyordu. Woon'un yüzünde kararsızlık belirirken nefesini tutarak bekledi. Sonunda, gözlerini yere indirerek isteksizce başını salladı. Shae tekrar nefes aldı. Weather Man'in Gölgesi bir şey söylemek için ağzını açtı, ama o anda Shae'nin ofisinin kapısı yüksek sesle çalındı.

Kapı açıldığında Woon ondan uzaklaştı ve Hami başını odaya soktu. Bir saniye boyunca ikisini de keskin bakışlarla süzdükten sonra sert bir sesle, "Olay gerçekleşti. Espenian kara kuvvetleri Oortoko'yu işgal etti. Şu anda tüm haber kanallarında bu haber var," dedi.

Onu takip ederek ofis katının ortak alanına girdiler. Orada bir düzine kişi televizyonun etrafında toplanmıştı. Ekranda, KNB haber spikeri Toh Kita, Espenian askeri nakliye konvoylarının Shotar'ın doğusundaki tepelerden geçerken ve RES *Massy* uçak gemisinden hava desteği fırlatılırken çekilen görüntüler eşliğinde bir siyasi analistle konuşuyordu.

Haber, Bilgelik Salonu'nda konuşma yapan Şansölye Son Tomarho'ya geçti. Şansölye, "Kekon, Espenian müttefiklerinin yanında duruyor" dedi, ancak "diplomasi, dürüst diyalog ve karşılıklı saygı"nın gerekliliğini vurguladı ve askeri çatışmada sivil kayıpların olabileceğinden derin endişe duyduğunu ifade etti. Shae, tüm bunların Espenlilerin Oortoko'yu işgal etmeden önce Kekonese hükümetine bilgi vermedikleri anlamına geldiğini anladı. Kraliyet Konseyi adına yaptığı resmi açıklamada Son, Konseyin görünürde temsil ettiği kamu çıkarları, işlevsel olarak bağlı oldukları klanlar ve ülkenin diplomatik ittifaklarının gerçekliği arasında ince bir çizgi üzerinde yürümek zorunda kalmıştı.

Son'un konuşmasından bir saat sonra, Ayt Madashi, mezunlar için düzenlenen bir bağış etkinliğine katıldığı Wie Lon Tapınağı'nın önünde gazetecilerle doğaçlama bir röportaj yaptı. Ekranın arka planında, kaslı genç Yeşil Kemik öğrencileri kalabalık bir grup halinde duruyordu. "Babamın zamanında, Tek Dağ Topluluğu, Shotarianların zulmüne ve vahşetine karşı savaştı. Ülkemizi öldüren, tecavüz eden ve işkence eden yabancılar uğruna yeşim taşlarımız ve güvenliğimizin feda edilmesi korkunç bir şey." Kekon'un en büyük klanının lideri, kamera karşısında da gerçek hayatta olduğu kadar kendinden emindi. Doğal bir hatip gibi net ve kesin bir sesle konuştu ve sabit bakışları küçük televizyon ekranından geçip her izleyiciye tek tek ulaşıyor gibiydi.

“Şansölye Son Espenlilerin yanında durabilir,” dedi Ayt, “ama Dağ klanı sadece Kekon'un yanında durur. Onu açık düşmanlarına veya dost kılığına girmiş düşmanlarına karşı savunacağız. Ben politikacı değilim. Altın ve yeşim taşı asla bir arada olmaz. Ama ikisi arasında seçim yapmanız gerekirse, yeşim taşına güvenin.”

Ofis televizyonunun yanında duran birkaç kişi, *kimi* alkışladıklarını fark etmeden önce tezahürat yapmaya başladı. Shae, onların ellerini ağızlarına kapatıp ona utançla baktıklarını gördü. Onları suçlayamazdı. Shae'nin huzurunda Kaul ailesinin tüm üyelerini öldürmek ve No Peak klanını yok etmek için yemin eden ezeli düşmanı Ayt Mada, ulusun Yeşil Kemikler adına konuşmuş ve Kekon halkının duygularını dile getirmişti.

Bu sırada Kaul Hilo, dünyanın öbür ucunda olduğu için ortalarda görünmüyordu. Shae, sekreterine "Kardeşimin kaldığı otelin numarasını bul" diye emretti ve ofisine doğru büyük adımlarla yürüdü. "Sonra onu telefona bağla, hemen."

BÖLÜM 21

Plan Değişikliği

Hilo uzun mesafe telefon görüşmesini bitirip, "Eve gitmeliyiz," dedi.

İkisi de bu sporun kurallarını anlamasına rağmen otel televizyonunda raketbol maçı izleyen Tar, "Uçak biletlerimiz Altıncı Gün için ayırtıldı ve yarın akşam çocuğun annesi ve erkek arkadaşıyla akşam yemeği yiyeceğiz. Ne yapmak istiyorsun?" dedi.

Hilo uzaktan kumandayı alıp kanalı değiştirdi. Haberlerde Espenian'ın Oortoko'ya girişi haber yapılıyordu. Stepenish yorumcuların söylediklerini anlamıyordu, ama Doğu Amaric bölgesinin büyük bir haritasını gösteriyorlardı ve Shotar, Uwiwa Adaları ve Kekon işaretlenmişti. Hilo içinden küfretti. Espenianlar her zaman istediklerini yaparlar, kimseye haber vermezler, kimseye danışmazlar.

Shae, mümkün olan en kısa sürede Janloon'a dönmesi gerektiğini açıkça belirtmişti, ancak yeğeninin geleceği konusunda kabul edilebilir bir anlaşma yapmadan Lybon'dan ayrılmamaya kararlıydı. Wen'e, onun ısrarı üzerine Stepenland'a kadar uçtuğunu, onu otuz dördüncü haftasında bırakıp geri döndüğünü ve elinde hiçbir şey olmadığını açıklamaktan nefret ediyordu.

Ayrıca, Lan'ın oğlunu çok düşünüyordu ve kan bağı ötesinde, derin ve acı verici bir akrabalık hissediyordu. Niko gibi, Hilo da henüz bir yaşında bile değilken babasını kaybetmişti. Kaul Dushuron hakkında duyduğu tüm hikayelerden, Hilo her zaman babasıyla iyi geçineceğini hayal etmişti, en azından büyükbabasıyla geçindiğinden daha iyi. Niko da babasını asla tanıyamayacaktı. Belki de yakında kendisi de baba olacağı için, bu düşünce Hilo'nun iki yıl önce, savaş, intikam ve hayatta kalmak gibi konuların aklını meşgul ettiği dönemde hissedemediği bir şekilde ağabeyi için yas tutmasına neden olmuştu. Son birkaç gündür, Lybon'un pitoresk güzelliğinin tadını çıkaramayacak kadar alışılmadık bir şekilde hüzünlüydü.

Tar, Pillar'ın ruh halini, bunun altında yatan nedenleri olmasa da hissederek, endişeli bir çocuk gibi içtenlikle onun moralini yükseltmeye çalıştı, karşılaştıkları her beklenmedik şeyi, tuzlu şekerlerden Stepenish

saç stillerinden, süpermarketlerin akşam karanlığında kapanmasına kadar. Hilo, Shae veya Kehn ile telefon görüşmelerinde klan meseleleriyle uğraşırken, Tar kasabayı dolaştı ve patronunu memnun edeceğini umduğu günlük başarılarını sunmak için geri döndü: İyi bir restoran bulmuş ve Beşinci Gün için rezervasyon yaptırmıştı; klanın geniş ağı sayesinde, faydalı olabilecek birkaç yerel bağlantı kurmuştu; Eyni'nin erkek arkadaşını gizlice takip ederek şehir merkezine yakın bir ofis binasına kadar gitmiş ve onun nerede ve kiminle çalıştığını öğrenmişti.

"Havayolunu arayıp daha erken bir uçuş bulabilir miyim?" diye sordu Tar.

Hilo burnunun köprüsünü sıkıştırdı, sonra başını salladı. Lybon, Janloon'dan yedi saat ilerideydi; akşamın erken saatleriydi ve otel odalarının dışındaki sokak lambaları yeni yanmıştı. Yarın sabah uçağa binerse, günün sonunda eve dönebilirlerdi. "Uçuşları değiştir," dedi. "Sonra gidip o ikisiyle konuşalım. Her şeyi halletmek için bu akşam yemeğe çıkmak konusunda ısrarcı olalım."

Eve vardıklarında Hilo, "Bu sefer arabada kal. Sen çok korkutucusun," dedi. Tar inanamayan bir şekilde itiraz etti, ama Hilo, "Sen bir Fist gibi görünüyorsun ve öyle davranıyorsun. Eyni beni hep bir goril olarak görmüştür, senin sessiz bir tetikçi gibi etrafta durman işleri kolaylaştırmaz. O ikisini ikna etmem lazım." Arabadan indi ve açık pencereden geriye doğru eğildi. "Burada bekle. Hemen dönerim, sonra yemeğe çıkarız."

Hilo ön kapıya geldiğinde durakladı. Eyni'nin içeride oldukça enerjik ve telaşlı bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyordu ve evin arka tarafında, uyuyan çocuktan başka olamayacak küçük, sessiz bir varlık vardı. Stepenish adam evde değildi; geç saatlere kadar çalışıyor olmalıydı. Hilo'nun zihninde şüpheler oluşmaya başladı. Lybon'da geçirdiği birkaç gün içinde, insanların kapı ve kapıları açık bırakmasının yaygın bir alışkanlık olduğunu fark etmişti. Zili çalmak yerine kapının kolunu çevirdi. Kilitli değildi; kapıyı itip içeri girdi.

İlk gördüğü şey, oturma odasında duran iki valiz ve katlanmış bir bebek arabasıydı. Valizlerden biri kilitli ve dik duruyordu; diğeri ise yerde açık ve kısmen doldurulmuş haldeydi; içinde bebek kıyafetleri, doldurulmuş bir maymun ve birkaç çocuk kitabı vardı. Eyni'nin açık çantası valizin yanında duruyordu, içindeki cüzdan ve pasaport görünüyordu. Hilo'yu soğuk bir anlayış kapladı. Eyni

, kollarında bebek battaniyeleri, havlular ve bir paket bebek beziyle yatak odasından çıktı. Hilo'yu antrede dururken görünce donakaldı.

"Eyni abla," dedi Hilo yumuşak bir sesle. "Görünüşe göre seyahate çıkacaksın." Eyni, "Yarın görüşeceğiz," diye patladı.

Hilo, valizlere ve kollarındaki eşyalara baktı. "Yarın akşam yemeğine yetişeceksen çok fazla eşya almışsın. Yabancı erkek arkadaşın nerede?"

Eyni'nin kollarındaki battaniyeler titredi. "Bir dakikalığına dışarı çıktı."

"Sen bir süre dönmeyeceğini bildiği için işlerini hallediyor," diye tahmin etti Hilo. Sesi sertleşti. "Nereye gitmeyi planlıyordun? Bana haber vermeden ortadan kaybolacaktın; beni aptal gibi beklememi düşündün."

"Eve git, Hilo." Eyni'nin sesi yükseldi, yalvarır ve öfkeliydi. "Mektuplarına cevap vermedim çünkü bir nedeni vardı, ama sen yine de davetsizce evime geldin. Lors, senin ve klanın nasıl insanlar olduğunu bilmiyor. Onu ikna edip istediğini elde edecektin, oğlumu Kekon'a geri götürüp katil olarak yetiştirecektin. Evet, tıpkı babası ve dedesi gibi, genç yaşta ölmeye mahkum, yeşim taşına düşkün bir katil. Tıpkı senin gibi."

“Kocan ve kardeşim hakkında böyle mi konuşuyorsun? Ve ülkesi için canını veren babam hakkında?” Hilo'nun dudakları geri çekildi. “Ne oldu sana, Eyni?”

Eyni eşyaları yere koydu ve dik durdu. Her zaman gururlu ve zarif bir kadın olmuştu, eski bir dansçıydı ve şimdi, Hilo'nun genç bir Fist olduğu ve kendisinin Pillar'ın karısı olduğu zamanlarda sahip olduğu statünün bir kısmını geri kazanmak için çenisini kaldırdı ve ona sert bir bakış attı. "Hiç değişmemişsin, Hilo. Sen her zaman kalbi kötü bir haydut, yeşim taşı ve kendi egosuna takıntılı kibirli bir çocuk oldun. Niko'yu umursamıyorsun, onu sadece takipçilerinden biri yapmak istiyorsun." Derin bir nefes aldı. "Espenia'da sivillerin yeşim taşı bulundurmasının artık *yasak* olduğunu biliyor musun? Stepenland dahil diğer ülkeler de aynı yolu izleyecek gibi görünüyor. İnsanlar yeşim taşı askerler, paralı askerler ve gangsterlerle ilişkilendiriyor ve sen oğlumu böyle mi yetiştirmek istiyorsun? Hayır, Hilo. Bana sunabileceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Nikolas'ın Stepenish olarak, Stepenish arkadaşları ve kardeşleriyle, Stepenish eğitimi alarak büyümesini istiyorum. Seninle hiçbir ilgisi olmasını istemiyorum."

Hayatında ilk kez Hilo susakaldı. Birkaç saniye boyunca, karnına bıçak saplanmış gibi başını döndüren ilk şoktan başka hiçbir şey hissetmedi. Sonra acı ve öfke onu sardı.

"Evinize, yumruklarınıza ve çete savaşlarınıza dönün," dedi Eyni. "Niko'nun Green Bone olmasını *asla* izin vermeyeceğim." Mutfağa geri adım attı, telefonun ahizesini aldı ve parmağını tuşların üzerinde gezdirdi. Gözlerinin, kolayca ulaşabileceği mutfak bıçaklarına kaydığını gördü. "Git yoksa polisi ararım. Birkaç dakika içinde gelirler. Sen bu ülkede hiçbir gücün ve yetkin olmayan bir yabancı turistsin, evime izinsiz girdiğini söylersem seni hapse atarlar."

"Niko'yu görmeme izin ver," dedi Hilo. Eyni'nin parmağı hareket etti ve tek bir numarayı çevirdi. "Gideceğim," diye yalvarırcasına fısıldadı Hilo, "ama en azından yeğenimi görmeme izin ver."

Bir an için, Hilo'nun sesindeki yenilgi ve yüzündeki açık acı, Eyni'yi etkilemiş gibi göründü. Telefonu yerine koydu. Sonra, eski kayınbiraderine en ufak bir koz bile vermeme kararlılığını hatırlar gibi, dudaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı.

Çocuk odasından Nikolas ağlamaya başladı. *"Anne..."*

Eyni sesin geldiği yöne döndü ve iki adım attı, Hilo ise sadece ağır bir Green Bone'un sahip olabileceği bir hızla hareket etti. Bir kolunu Eyni'nin önünden dolayarak onu yerinde tuttu. Avuç içini sırtına bastırarak, tüm gücüyle keskin ve şiddetli bir hamle ile Kanalize etti. Eyni'nin başı geriye doğru savruldu; kafatasının üst kısmı Hilo'nun çenesine çarptı. Yeşim enerjisi, metal bir çubuk gibi yıkıcı bir hassasiyetle onu parçaladı ve Eyni ses çıkarmadan öldü.

Hilo'nun görüşü bulanıklaştı. Eyni'yi hala sevgilinin kollarında tutar gibi tutarak mutfak zeminine dizlerinin üzerine çöktü. Eyni'nin ölümünün enerji geri tepirmesi onu vurdu ve sonra kayboldu, onu bir an için sersemlemiş ve sarsılmış halde bıraktı. Eyni'nin kafası ağzına çarptığında dişleriyle dudağının içini kesmişti ve dilinde hissettiği keskin kan tadı ile kulağının yanındaki telefonun çaldığı ses onu kendine getirdi. Elini uzattı ve telefon ahizesini yerine koydu. Ayağa kalkarak Eyni'yi kaldırdı ve kanepeye taşıdı. Onu minderlerin üzerine uzanmış halde yatırdı, sonra geri çekildi ve alnındaki teri kolunun manşetiyle sildi.

Ölümünde acı çekmiş ya da garip görünmüyordu, sadece yumuşak ve gevşekti. Hilo, kadının kollarını karnının üzerine yerleştirerek daha doğal görünmesini sağladı. Mutfağa geri döndü ve musluktan uzun bir yudum su içti. Sonra ellerini tezgaha dayayarak kanepede yatan kadının cesedine uzun uzun baktı. Hiç acı çekmemiş, hiç mücadele etmemişti, ölümün geldiğini bile görmemişti, bu da onun hala cahil ve kibirli bir insan olduğunu, kendi durumunu net bir şekilde anlamadığını ve Green Bones'un, yani kendisinin, ağır bir şekilde itilip hakarete uğradığında neler yapabileceğini tahmin edemediğini gösteriyordu. Onunla uzlaşmak için her şeyi yapmıştı, makul her türlü tavizi vermişti, öfkesini sıkı bir şekilde kontrol altında tutmuştu, ama hepsi boşunaydı.

Hilo, Eyni'yi hiç sevmemişti ve Lan'ın onu ve sevgilisini hiçbir ceza vermeden bırakmasının yanlış olduğunu düşünmüştü, ama şimdi ona bakınca üzüldü. Lan'ın, kendi oğlu için bile olsa onun öldürülmesini istemeyeceğini biliyordu.

"*Maaaa*," diye bir çığlık yine koridorun sonundaki odadan geldi. Hilo sesi takip etti; yolu tıkayan çocuk kapısını aştı ve bebek odasına girdi. Orada Niko'yu ayakta, beşiğin parmaklıklarına tutunmuş halde buldu. Sabırsız ama ağlamayan bir sesle bağırıyordu ve Hilo odaya girdiğinde sesini kesip amcasına ağzı açık, gözleri fal taşı gibi bakakaldı. Hilo çocuğu beşikten kaldırıp yere indirdi. Çocuk oturdu, oyuncak bir araba aldı ve halının üzerinde itmeye başladı. Hilo onun yanına çömeldi. "Araba," dedi Niko Kekonese dilinde, sonra Stepenish dilinde bir çocuk şarkısı söyledi ve Hilo'nun onayını bekledi. Hilo gülümsedi ve elini uzattı. "Gel benimle Nikoyan." Adı hemen aklına geldi, mükemmel bir Kekonese adıydı. Çocuğu kreşten çıkarıp oturma odasına götürdü, geçmesi için çocuk kapısını açıp kapattı. Niko Eyni'nin yanına gitti. "Ma ma ma," dedi.

"Annen uyuyor," dedi Hilo nazikçe. Eyni'nin taşıdığı eşyaları, çocuğun diğer eşyalarıyla birlikte küçük valize koydu, sonra valizi kapatıp kilitledi. Açık çantanın içinde aradı ve Eyni'nin pasaportunun içine sıkıştırılmış Niko'nun doğum belgesini buldu; belgenin babasının adı yazılan kısmı boş bırakılmıştı. Belgeyi tekrar katlayıp ceketinin cebine koydu. Dizlerinin üzerine çöktü

ve Niko'nun elindeki oyuncak arabayı gösterdi. "Araba gezintisine çıkmak ister misin?"

Çocuğun yüzü aydınlandı. Annesini uyandırmaya çalışmayı bıraktı ve kucağa alınmak için kollarını uzattı. Hilo çocuğun başını öptü, sonra onu bir koluna aldı ve diğer koluyla valizi kaldırdı. Niko'yu evden çıkarıp Tar'ın hala beklediği arabaya götürdü. Hilo valizi arka koltuğa attı, sonra iki yaşındaki çocuğu kucağına alıp ön koltuğa oturdu. "Niko-se," dedi, "bu amcan Tar."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Niko," dedi Tar, çocuğun saçlarını okşayarak. "Çok yakışıklı bir çocuksun." Pillarman, Hilo'nun çocukla birlikte tek başına evden çıkmasına şaşırmışsa da, bunu sadece yeşim rengi aurasındaki bir değişiklikle, Pillar'a sorgulayıcı bir bakışla tereddüt ederek gösterdi.

Hilo, “Havayolu şirketini arayıp uçak biletini Niko'ya aktarmamız gerekiyor. Ayrıca doğum belgesini doldurmak için bir daktilo bulmam lazım, yoksa benimle uçağa binemez. Sen burada kalıp erkek arkadaşınla ilgilen. Çabuk ve dikkatli ol. O kadar da kötü biri değil, canını yakma.”

Tar başını salladı ve arabanın anahtarlarını Hilo'ya uzattı. "Çocuğu arka koltuğa oturt ve arabayı otele geri götür. Ben burada bekleyeceğim. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Altı hafta sonra Wen sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdi. Hilo yeğenini Wen'in dinlendiği odaya getirdi. Üç saatlik Kaul Rulinshin annesinin göğsünde yatıyordu. Sevinç ve sağlığı simgeleyen krizantem ve sarı gök çiçeklerinden oluşan buketler klan üyelerinin gönderdiği hediyelerdi ve odanın her yerini kaplamıştı.

“Bebek,” diye haykırdı Niko. “Küçük bebek.” Kekonese kelimelerini kısa cümleler halinde birleştirmeye başlamıştı. Birkaç kez sinirlenip öfke nöbetleri geçirdikten sonra, Stepenish konuşmayı denemeyi bıraktı.

Hilo, bebeği kollarında salladı ve yatağın kenarına oturttu. On altı saatlik doğumun ardından Wen'in gözleri yorgunluktan çökmüştü ama zaferle parlıyordu. Hilo eğilip Wen'in alnına

alnına, sonra bebeğin başına öpücük kondurdu ve oğlunun tarif edilemez tatlılığını içine çekti. Niko uzanıp bebeğin incecik saçlarını okşadı. "Bu senin küçük kuzenin," dedi Hilo. "Bundan sonra ikiniz birbirinize göz kulak olmalısınız."

İLK ARA

Kayıp ve Bulunan

Tun İmparatorluğu'nun eski tarihinde tanınmış bir şahsiyet olan Ganlu, bir savaşçı, şifacı, din felsefecisi ve İmparator Sh'jan III'ün danışmanıydı. Ganlu, Tuni tarihi metinlerinde Batı'daki Adadan gelen sakallı bir yabancı olarak tanımlanmaktadır. Onun geliş tarihi konusunda farklı rivayetler vardır, ancak Tun'un Büyük Havzası'nın uçsuz bucaksız ovalarını gördüğünde dizlerinin üzerine çöküp tanrılara şükranlarını sunduğu ve şu ünlü sözleri söylediği rivayet edilir (bu sözler daha sonra çeşitli Tun hükümdarları ve generalleri tarafından imparatorluğun genişlemesini meşrulaştırmak için kullanacaktır): "Ne muhteşem bir ülke, insan burada tüm hayatı boyunca yürüyüp denize ulaşamaz!"

Ganlu yıllarca seyahat etti. Son zamanlarda yaşanan kıtlık ve savaşın ardından, Tun kırsalında kanunsuzluk ve haydutluk hüküm sürüyordu ve sıradan köylüler bu durum karşısında çoğu zaman çaresiz kalıyordu. Ganlu gittiği her yerde suç ve ahlaksızlıkla karşılaştı, sıradan insanlara savaş sanatları öğretti, şifalı elleriyle hastalıkları ve rahatsızlıkları tedavi etti ve barış içinde yaşama, komşuluk görevleri ve toprağın, nehirlerin ve gökyüzünün ilahi ruhlarıyla birliği felsefesini benimsedi. Öğretileri, Tuni dövüş sanatları olan krajow'un temelini oluşturdu ve Shubai dinini büyük ölçüde etkiledi.

Sonunda, gezginin ünü imparatorun kulağına ulaştı ve imparator Ganlu ve öğrencilerini saraya çağırarak ona kraliyet danışmanı olmasını istedi. Ganlu, imparatorun hükümdar olarak erdemlerinin kanıtını göstermesini isteyerek üç kez reddetti. Ganlu'nun danışman olarak keskin zekası ve krajow okullarının kurulması, ayrıntıları farklı olmakla birlikte, Ganlu'nun orman tanrıçası annesi tarafından kendisine verilen ve her zaman kalbine yakın bir yerde taşıdığı büyülü bir taştan olağanüstü güç ve bilgelik elde ettiği konusunda hemfikir olan başka efsanelerde de anlatılır. Ganlu'nun yüz yetmiş yaşına kadar yaşadığı söylenir; öldüğünde ruhu taşın içine girdi ve imparatorun ona danışmaya devam edebilmesi için İmparatorluk Sarayı'nda saklandı.

Tarihçiler, Ganlu'nun bir Kekonese Yeşil Kemik olduğu ve öğretilerinin hem Abukei folkloruna hem de Deitizm öncesi maneviyata büyük benzerlik taşıdığı konusunda hemfikir olmakla birlikte, onun Kekonese tarihinin Üç Taç döneminin başlarında Jan kralının üçüncü oğlu olduğu sonucuna ancak son zamanlarda varmışlardır.

Kekon'da bu adamla ilgili, o dönemde yazılmış ve "kayıp genç prens" olarak anılan bir kraliyet soy kütüğü dışında hiçbir kayıt bulunmamaktadır.

BÖLÜM 22

Kin Salonu

Anden, Dauk Corujon ve bir grup arkadaşıyla birlikte, mahalledeki lisenin arkasındaki çim ve toprak sahada haftada iki kez bayrak yarışı oynuyordu. Dauks'ların evinde akşam yemeğinden iki hafta sonra, Pillar'ın oğlu, Anden dışarıda merdivenin üzerinde durmuş kırık bir oluk tamir ederken Hians'ların evinin önünden geçiyordu. Her zamanki gibi hızla geçip gitmek yerine, Cory bisikletini durdurdu ve Anden'e seslendi. "Hey, adalı, relayball oynar mısın?"

Anden ellerini pantolonuna sildi ve merdivenden indi. "Evet." "İyi misin?"

Cory, kibirli veya küçümseyici bir tavırla değil,
sadece meraktan sordu. Genç adam Anden'i baştan aşağı süzdü.

"Aca'da takımda oynuyordum..." Aniden, Cory'nin Akademi'ye gittiğini, Yeşil Kemik olarak eğitildiğini bilmesini istemedi. "Janloon'daki okulumda."

"Hangi pozisyonda
oynuyordun?" "Birinci gard."

Cory başını salladı. "Beşinci günün akşamı, tamam mı? Seni almaya gelirim." Anden evet ya da hayır diyemeden bisikletini itip tekrar pedal çevirmeye başladı.

İlk maçta Cory onu aynı yaştaki bir grup genç adama tanıttı ve "Bakın çocuklar, bu bizim yeni birinci gardımız Andy." dedi.

"Anden," diye düzeltti Anden, belki de istemeden biraz sertçe. İstemeden gösterdiği kabalığı yumuşatmak için gülümsedi ve daha dostça bir sesle, "Adım Anden," dedi. Yerel Pillar'ın oğluyla nihayet yirmi kelimeden fazla konuşmuş ve Cory'nin arkadaş grubuna girmişken, yine garip bir durum yaratmak istememişti. Sadece, memleketinde onu Andy diye çağıran tek kişi kuzeni Hilo'ydu; başka birinin böyle seslenmesi ona garip geliyordu.

Anden, en iyi oyunculardan biri olduğunu keşfetti. Relayball, Kekon'un en popüler ulusal sporu idi, ama burada, Espenia'da, sadece Kekonese

ve Shotarian toplulukları oynuyordu, bu yüzden Cory'nin gayri resmi liginin en atletik üyeleri daha ciddiye aldıkları başka uğraşları vardı.
—futbol, raket, yüzme—ve sadece eğlence için lise sahasında düzenlenen İkinci Gün ve Beşinci Gün oyunlarına katıldılar. Çok fazla şaka ve alaycı atışmalar vardı ve Anden, Espenianların kullandığı argo kelimeleri anlamakta zorlanıyordu, ancak kısa sürede bu toplantılar haftasının en önemli olayı haline geldi. Tam olarak uyum sağlayamıyordu, ama sorun değildi, buna alışmıştı. En azından topluluğun kabul gören bir üyesi haline geliyordu. Okul işleri ne kadar yoğun olursa olsun, Hianlar onu her zaman gitmesi için teşvik ediyorlardı. "Sonunda arkadaşlar edindiğin iyi bir şey," diyorlardı.

Cory, bitirici pozisyonunda oynuyordu. En iyi oyuncuydu ve mahalle liginin gayri resmi organizatörü ve lideriydi. Anden ilk başta bunun Green Bone olması ve Pillar'ın oğlu olmasından kaynaklandığını düşündü, ama kısa sürede genç adamın kendi ayakları üzerinde durduğunu fark etti. Cory babasının işlerinden hiç bahsetmezdi ve Anden, onu iki ay boyunca haftada iki kez gördükten sonra bile, yeşim taşını nerede sakladığını bulamamıştı. Anden'in görebildiği kadarıyla, Cory, relayball sahasında Güç ve Hafiflik avantajlarını hiç kullanmazdı. Buna rağmen, her zaman kendini ve maçlara düzenli olarak katılan diğer Yeşil Kemikli Shun Todorho'yu karşı takımlara yerleştirerek adil olmaya özen gösteriyordu. Puanlar konusunda da tartışmıyordu. Birkaç kez, maçın kızıştığı anlarda Anden, onun gülerek "Biz buraya eğlenmeye geldik, ufaklık" dediğini duymuştu. Kekonese'lerin kavgacı olduğu stereotipinin aksine, Cory asla gücenmez, gücenmezdi. Herkesle iyi geçinirdi. Anden'e "seni aptal adalı" dediğinde bile, bunu şakacı bir şekilde ve kötü niyetli olarak algılanamayacak bir göz kırpma ile yapardı.

Anden, Cory'nin Janloon'da bir Finger olarak nasıl bir hayat süreceğini hayal etmekte zorlanıyordu. İnsanlar, bu kadar rahat ve herkesi memnun etmeye çalışan bir Yeşil Kemikli'yi nasıl değerlendireceklerini bilemezdi.

Sonbahar boyunca oynadılar, nemli rüzgar bayrak topu ağlarını şişirirken, akşamları şapka ve eldiven giyecek kadar soğudu. Beşinci gün, ilk gerçek kış fırtınası onları sahadan kovdu; Port Massy üzerinde sürekli bulunan bulutlar arduvaz rengine büründü ve şehre buzlu kar yağmaya başladı. İnsanlar, evrak çantaları ve gazeteleri başlarının üzerinde tutarak arabalar ve binalar arasında koştular.

Lisenin arkasındaki topraklı çim, sırılsıklam bir bataklığa dönüştü. Anden pas atarken kaydı ve sırt üstü donmuş çamur birikintisine düştü. Hayatında hiç bu kadar soğuk hissetmemişti. Dişleri takırdayarak ayağa kalkarken, tüm uzuvları uyuşmuş, gözlükleri buğulanmış ve lekelenmiş bir halde, Espenililerin bu kadar soğuk bir ülkede yaşarken dünyayı dolaşan bir halk olmalarına şaşmamak gerektiğini düşündü.

Cory, akşamı erken bitirmeye karar verdi; herkes evlerine koştu. Anden, böyle bir havada Hians'ların evine bisikletle dönmekten korkuyordu. "Bu uzun sürmez," dedi Cory, lisenin kapalı arka girişinde toplanmış olan kendisine ve kalan iki oyuncuya. "Soğumadan ve beklerken bir şeyler yemek için grudge hall'a gidelim."

Southtrap'ten iki blok öteye, dışarıdan okul ya da kütüphaneye benzeyen dikdörtgen, gri bir binaya koştular. Ön girişin üzerindeki büyük beyaz tabelada KEKONESE TOPLUM MERKEZİ yazıyordu, hem Kekonese hem de Espenian dillerinde. Anden buradan birçok kez geçmişti ve bir Perşembe sabahı meraktan kapıdan içeri girmişti. İçeri girip sağa döndüğünde, birkaç düzine soluk yeşil dizlik minder ve bir sıra kararmış tütsü mumunun önünde, duvarda çerçeveli bir poster baskısı olan küçük bir Deitist tapınağı keşfetti. Sol tarafta, yaşlıların satranç oynadığı veya eski gazeteleri ve arka duvara dizilmiş birkaç kitaplıktan aldıkları eskimiş kitapları okuduğu, masaların ve koltukların bulunduğu bir alanın arkasında kafeterya tarzı bir mutfak vardı. Koridorun sonunda, egzersiz aletleri ve kapısında ders programı asılı olan küçük bir spor salonu vardı. Saatlik gündüz bakım hizmeti, iki genç tarafından veriliyordu.

"Toplum merkezi mi?" Anden şüpheyle sordu, soğuktan uyuşmuş dudaklarıyla trafiğin arasından kaygan caddede koşarken. Buranın bir grup gencin Beşinci Gün akşamı geçirmek isteyeceği bir yer olduğunu düşünmüyordu. "Kin salonu derken bunu mu kastettin?"

Cory'nin arkadaşlarından biri, Ledt Derukun, kıkırdadı, ama diğeri, Shun Todorho, "O sadece binanın ön cephesi, aptal. Kin salonu bodrumda, arkadan giriyorsun" dedi. Gri binanın arkasından koşarak, Anden'in

Sürpriz bir şekilde, dikilmiş portatif metal bir tente, çoğunluğu erkeklerden oluşan, ancak kadınların da bulunduğu, genç ve yaşlı insanlardan oluşan uzun bir kuyruğu barındırıyordu. İnsanlar içeri girmek için beklerken, kollarını ovuşturup ayaklarını yere vurarak soğuktan korunmaya çalışıyorlardı. Cory, ön tarafa doğru ilerledi. Kapıda, polar astarlı yağmurluk giymiş kaslı bir adam duruyordu. "Cory, uzun zaman oldu," dedi. Diğer ikisine de başıyla selam verdi. "Derek, Tod, sizi görmek ne güzel."

"Selam, koca Sano," dedi Cory, kapı görevlisinin elini sıkarak ve omzuna kendi omzuyla çarptı. "Berbat bir gece, ama belki bu gece çok insan gelir, değil mi? Arkadaşlarım içeride mi?"

"Elbette var." Adam metal kapıyı açtı ve bekleyen diğerlerinin önünden geçmeleri için kenara çekildi. Anden şaşırmıştı; Cory'nin Pillar'ın oğlu olmasının avantajını kullandığını ilk kez görüyordu. Kapıcı, Anden içeri girmeden onu durdurdu. "O giremez," dedi Sano Kekonese dilinde, Anden'e onaylamayan bir bakış attıktan sonra Cory'ye dönerek, "Kin salonuna yabancıların giremeyeceği kuralını biliyorsun. Sadece üçüncü günler girebilir ve giriş ücreti yirmi talir."

"O bizden biri," dedi Cory. "Hatta adadan yeni geldi. Relayball'u profesyonel gibi oynar."

"Doğru mu?" diye sordu Sano, Anden'e dönerek. "Kekonese misin?"

"Janloon'da doğdum," dedi Anden. "Ailem beni buraya okumaya gönderdi." Cory, "Doğru. Babama sorabilirsin, o da doğrulayacaktır," dedi.

Sano kaşlarını kaldırdı. "Vay canına," dedi ve Anden'in geçmesine izin verdi.

İçeri girer girmez Anden'i sıcak yemek kokusu karşıladı. Tavan kirişleri açıkta, zemini beton olan geniş bir odadaydılar. Burası eskiden toplum merkezinin garajı olarak inşa edilmiş gibi görünüyordu. Uzun beyaz masaların arkasında bulunan portatif ocaklarda, insanlar baharatlı çorba içinde noodle, sıcak kızarmış ekmek ve Kekonese hamur işlerini tepsilerle servis ediyorlardı. Ayrıca peynirli patates köfteleri ve Espenian spor etkinliklerinde çok yaygın olan ekşi tatlılar da vardı. Hoji fıçısının getirilip alçak bir platformun üzerine yerleştirildiği yerde sıra oluşmaya başlamıştı. "Önce aşağı inip oturmak için bir yer bulalım," dedi Tod.

Odayı geçtiler ve bir kat aşağı indiler. Anden, binanın ilham verici olmayan ön kısmında gördüklerini, arka kısmın şu anki canlılığıyla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Bodrum katında, tuğla duvarlara küçük bar masaları ve tabureler dizilmişti; insanlar

sandalye üzerine ceketlerini asarak yer kapmaya çalışıyordu. Tod ve Derek, gürültüyle çalışan radyatörün yanında dördü için yer buldu. Anden, dikkati dağılmış bir şekilde daha yavaş ilerledi. Yaklaşık bir kapalı raket kortu büyüklüğündeki alan mavi iplerle çevrilmiş ve kenarlarına banklar yerleştirilmişti. Boş alanın ortasında bir horoz dövmesi yapılıyordu. Bahisçiler bariyerin üzerine eğilmiş, heyecanla bağırıyor ya da hayal kırıklığıyla inliyorlardı. Horozlardan biri, tüyler uçuşan bir kavgada rakibinin çelik mahmuzlarının altında yere düşmüştü.

Cory, ebeveynlerinin oturduğu masaya doğru yol gösterdi. Ebeveynleri, tek kullanımlık plastik kaselerden buhar çıkan erişte yiyor ve Anden'in Southtrap'ın Boynuzu olarak düşünmeye başladığı Rohn Toro ile Anden'in tanımadığı, ancak Green Bones'tan olduklarını düşündüğü iki kişiyle konuşuyorlardı. Cory, "Relayball sezonu bitti; sonunda yağmur nedeniyle sahadan çıkmak zorunda kaldık ve buraya gelmeye karar verdik. Kırıntılarımı da getirdim." Gülümsedi ve masanın etrafındaki diğer adamlarla el sıkıştı. Onlar da Sütun'un oğlunun sırtını sevgiyle okşayarak hukuk fakültesine gitmekten heyecanlı olup olmadığını sordular.

Dauk Losun, Cory'nin arkasında duran Anden'i görünce sevinçle gülümsedi ve onu yanına çağırdı. "Janloon'dan gelen genç dostum! Daha önce kin salonuna hiç gelmedin, değil mi?"

Anden başını salladı. Bir sonraki horoz dövüşü heyecanla başladığında ortalık karıştı. Sütun, sesini duyurmak için yükseltti. "Artık seni tanıdığımıza göre, istediğin zaman gelebilirsin. Adadaki eski geleneklerin bazılarını hala sürdürüyoruz, göreceksin. Bazıları ciddi, ama çoğu eğlenceli."

Rohn Toro, "Bu arada, o küçük olayla ilgili her şey halloldu. Endişelenme, bil diye söylüyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim, Rohn-jen," dedi Anden rahatlamış bir şekilde. "Kimseye sorun çıkarmak istemedim."

“Duyduğuma göre, Hianlara çok yardım ediyormuşsun, kendi oğullarından bile daha fazla, onlar çok meşguller de gelemiyorlar.” Dauk Sana onaylamadığını belirtmek için dilini şaklattı, sonra Anden’in koluna hafifçe vurdu. “Yemek yedin mi? Bayan Joek’un yaptığı erişteleri mutlaka denemelisin.”

Anden ve Cory, Tod ve Derek'in masasına geri döndüler, sonra sırayla yukarı çıkıp yiyecek ve içecek getirdiler. Anden'in ıslak giysileri kısa sürede kurudu; bodrum sıcaktı ve daha fazla insan gelip alanı doldurdukça, biraz rahatsız edici bir şekilde havasız hale geldi, ancak kimse bunu umursamıyor gibiydi.

Horoz dövüşü ana atraksiyon gibi görünüyordu, ancak insanlar kart oynuyor, içki içiyor ve sohbet ediyorlardı. Anden, Espenia'nın Oortokon Savaşı'na katılımını hararetle tartışan birkaç yakın konuşmaya kulak misafiri oldu. İki genç kadın, sinsi sinsi bakarak masalarına yanaştılar. "Selam, Cory." İçlerinden biri dudaklarını bükerek, "Neden seni artık hiç görmüyorum?" dedi.

"Ah, Tami, şimdi beni görüyorsun, değil mi?" Cory kıçına bir şaplak attı ve onu kucağına çekti. Kız alaycı bir öfkeyle çığlık attı ve kollarını onun omuzlarına doladı.

Anden rahatsız bir şekilde başka yere baktı. Dauk Sana'nın tavsiyesine layık olan buharlı kase makarnasından bir kaşık daha yedi ve Tod'a döndü. "Buranın varlığından haberdar değildim. Her zaman böyle mi?"

"Hayır, sadece belirli akşamlar." Tod, açıklamayı Cory'ye bırakarak ona baktı, ama Sütun'un oğlu dalgın görünüyordu, bu yüzden Tod Anden'e dönerek, "Kin salonu olmadığı zamanlarda burası antrenman salonu oluyor." dedi.

Anden etrafına bakındı ve bir köşede duvara yaslanmış katlanmış mavi spor salonu minderlerini, üst üste dizilmiş tahta blokları ve kapalı ekipman kutularını gördü. "Yeşil Kemikler için bir spor salonu," dedi.

Salondaki sohbet aniden kesildi. Kız isteksizce Cory'nin kucağından atladı ve arkadaşıyla birlikte kendi masalarına koştu. Salonun bir köşesindeki birkaç habersiz genç sohbet etmeye devam etti, ancak yakınlardaki birkaç yetişkin onları öyle sert bir şekilde susturdu ki, sessiz kaldılar. Anden taburesinde dönerek son horoz dövüşünün bittiğini gördü ve şimdi iki adam mavi iplerin üzerinden atlıyordu. Botlarını çıkardılar, sonra gömleklerini çıkardılar ve kordonun diğer tarafında duran arkadaşlarına verdikten sonra birbirlerine döndüler.

Dauk Losun sandalyesini geriye ittiğinde sandalye ayaklarının sürtünme sesi kolayca duyuldu. Pillar'ı çevresindekilerden ayıran hiçbir şey yoktu — odadaki koltuğu diğerlerinden daha iyi değildi; kırmızı bir süveter giymişti ve ayağa kalkarken ağzını kağıt peçeteyle sildi — ama Dauk boğazını temizleyip "Orim Rudocun, Yoro Janshogon sana temiz bir kılıç teklif etti. Kabul ediyor musun?" dediğinde kimse tek kelime etmedi.

"Evet," dedi diğerlerinden biraz daha iri yapılı olan adam. İki adamın da üzerinde kılıç yoktu. Ellerini alnına götürerek

ellerini alnına götürdü ama tanrılara dua etmek için durmadı.

Meydan okuyucu Yoro, öfkeli bir haykırışla diğer adama saldırdı. Her şey çabucak bitti. Yoro omzunu Orim'in göğsüne çarptı. İkisi birlikte mavi iplere doğru sendelediler ve Yoro rakibini boynundan yere sürüklerken kordonu da yere düşürdü. Bir dakika boyunca birbirlerine dolanmış halde yuvarlandılar. Orim çırpındı ve Yoro'nun yüzüne bir yumruk attı, ancak daha zayıf olan adam üstte kaldı ve ellerini rakibinin boğazına sıkıştırdı. Hırlayarak diğer adamı salladı — Orim'in başının arkası beton zemine çarptı ve salondaki herkesin irkildiğini duyacak kadar yüksek bir ses çıktı — sonra çapraz kollarını Orim'in nefes borusuna sıkıştırdı, vücut ağırlığını öne verdi ve tüm gücüyle bastırmaya başladı. Orim boğulurcasına nefes almaya çalıştı, tekmeledi ve Yoro'nun kollarını tırmaladı. Salondaki kimse kıpırdamadı. Endişeli mırıldanmalar yükselmeye başladı.

Saniyeler geçti; Orim'in yüzü morardı. Dauk Losunyin tekrar ayağa kalktı ve sert ve endişeli bir sesle, "Bay Orim, pes ediyor musunuz? Pes ediyorsanız ellerinizi kaldırın" dedi.

Anden bir an için Orim'in reddedip boğularak ölmeyi kabul edeceğini düşündü. Sonra isteksizce ellerini açarak teslim olduğunu gösterdi. Yoro küçümseyerek tükürdü, sonra onu bıraktı, ayağa kalktı ve gömleğini ve botlarını almak için uzaklaştı, elinin tersiyle kanayan ağzını bastırdı. Orim yerde yatarak nefes nefese kalmıştı. İki arkadaşı onu oturur pozisyona kaldırdı ve kollarından tutarak salondan çıkmasına yardım etti.

Biri ip kordonunu düzeltti. Sütun tekrar oturdu. Anden, Dauk'u gördü; Rohn Toro'ya bir şey söylemek için eğilirken rahatlamış görünüyordu. İnsanlar masalarına döndü ve salonda sohbet yeniden başladı.

"İnanır mısın, Orim ve Yoro eskiden iyi arkadaştı," dedi Derek.

Anden'in sorgulayan bakışına Cory cevap verdi: "İş ortaklığı bozulmuş." "Orim, Yoro'nun on bin talirini çaldığını söylüyor. Yoro ise tüm işi kendisinin yaptığını, Orim'in ise arkasında Yoro'nun kız arkadaşıyla iş yaptığını söylüyor." Cory ekşi bir şekerin ambalajını açıp ağzına attı. Anden'e de bir tane uzattı ama Anden başını salladı; bu şeylerin tadını neden sevdiğini anlayamıyordu.

"Babam bu düellonun sonuna kadar gitmesinden endişeleniyordu," dedi Cory alçak sesle. "Bu sık olmaz, sadece çok ciddi konularda ara sıra olur, ama Orim'in pes etmesi iyi oldu. Kimse polisin burnunu sokmasını istemez."

Anden gördüklerinden şaşkına dönmüştü. Geleneklerin tuhaf farklılıklarına rağmen düellodan değil, parkta Carson Sunter adlı gemici çocukla karşılaştığından beri Espenia'daki tüm kuralları öğrenmeye özen gösterdiği için. "Düello yasadışı sanıyordum," dedi.

"Crumb, Espenia'da *her şey* yasadışı." Derek güldü. "Horoz dövüşü bile."

Cory, Anden'in koluna güven verici bir şekilde vurdu. Bu hareket Anden'i şaşırttı ve yüzünü biraz kızarttı. "Hayır, sadece yasalar karmaşık. Ve çoğu zaman pazarlık edilebilir."

"Hevesli bir avukatın doğru sözleri," dedi Derek.

"Shun Todorho!" diye bir bağırış duyuldu. Odanın ortasında, birkaç dakika önce temiz kılıçlı düellonun yaşandığı yerde genç bir adam duruyordu. "Tod, neredesin?" Kalabalığın arasından Anden'in masasını işaret etti, sonra kollarını alaycı bir şekilde kavuşturdu. "Senin Savunma yeteneğinin benim Hafiflik yeteneğimden daha iyi olduğunu duydum. Bu saçmalığı test etmek ister misin?"

Kin dolu salonda ayak sesleri eşliğinde alkışlar yükseldi. Cory, Tod'un sırtına cesaret verici bir şekilde vurdu ve diğer adama bağırdı, "Sadece iki içki içti, Sammy, beklemek istemediğine emin misin?" Shun Todo kadehini kaldırdı ve içindekini dramatik bir şekilde içti, sonra masaya sertçe vurdu ve kalabalığın taleplerine boyun eğdiğini göstermek için ellerini havaya kaldırarak ayağa kalktı. "Etto Samishun," diye homurdandı Tod. "Kibirin için sana... *kıçını tekmelemeyi* teklif ediyorum." Tod mavi ipin üzerinden atlarken ayak sesleri ve tezahüratlar yeniden yükseldi. Önceki düellonun ölümcül ciddiyetinin aksine, kin salonundaki hava artık neşeliydi; herkes bu yarışmanın zararsız olduğunu, Kekonese'lilerin her zaman yaptığı tipik bir sosyal meydan okuma olduğunu anlayabilirdi.

Meydan okuyan Sammy, abartılı bir hazırlık pozisyonunda çömeldi. Tod, hafifçe sırıtarak seyircilere döndü ve kollarını kaldırarak onları daha fazla gürültü yapmaya teşvik etmek için biraz dolaştı. Seyirciler o kadar coşkuyla bağırmaya başladılar ki, Anden bir Espen spor etkinliğini hatırladı ve tüm bu gösterinin oldukça kaba ve Kekonese'lere yakışmadığını düşünmeden edemedi.

Tod döndü ve Sammy'ye bir Deflection mızrağı fırlattı, Sammy alaycı bir bağırışla hafifçe kenara atladı. Deflection, yakındaki bazı insanları çarptı, onlar içeceklerini tutup masalara ve sandalyelere tutundular. Bir tabak yemek havaya uçtu. Tod, Sammy'nin zorlukla kaçabildiği iki Deflection daha fırlattı, Sammy Tod'un başının üzerinden atladı ve arkasına indi.

Cory bağırarak, "Yakal onu, Tod!" diye bağırdı. Arkadaşları döndü ve yüksek bir feint yaptı, ardından alçak ve geniş bir Deflection attı ve sonunda diğer genç adamı zıplarken dizlerinden yakaladı ve yere devirdi. Sammy yuvarlandı ve ellerini kaldırarak sırıtarak alaycı bir şekilde korkmuş gibi yaptı, Tod ise üzerine atlayıp onu bitiriyormuş gibi yaptı. Salondaki insanlar alkışladı.

İki Green Bones, omuzlarına dostça vurarak alkışladıktan sonra ipin üzerinden atlayıp övgüler eşliğinde masalarına döndü. Tod yerine oturduğunda Derek, "Harikaydınız," dedi ve Cory, "Harika, dostum," diye ekledi.

Anden onaylayarak başını salladı, ancak gerçekte yarışmayı pek etkileyici bulmamıştı. Tod ve Sammy'nin yeşim yeteneklerini kullanma tarzları farklıydı ve bazıları verimsiz görünüyordu. Tod'un Deflection yeteneği hassastı ama gücü azdı; Sammy'nin Lightness yeteneği yeterince çevikti, ancak daha fazla Strength ile elde edebileceği hıza sahip değildi. Sonuç olarak, Akademi'nin beşinci sınıf öğrencilerinin seviyesindeydi.

Anden, bu düşünceleri için kendini azarladı. Buradaki Yeşil Kemikler, yeşim disiplinlerinde tam zamanlı eğitim almamışlardı. Sahip oldukları az miktardaki yeşim taşını her zaman saklamak zorundaydılar. Akademi gibi geniş bir okul kampüsü yerine, toplum merkezinin havasız bodrumunda gizlice antrenman yapmak zorundaydılar. Yeşil olmaktan kaynaklanan gurur ve statüleri, ancak bu gece gibi gecelerde, Kekonese topluluğu içinde kazanılabilirdi.

Anden, bütün akşam kin salonunu garip ve biraz bunaltıcı bulmuştu, ama şimdi nedenini anlıyordu: Burası Kekonese kültürünün bir özeti gibiydi — yemekler ve hoji, horoz dövüşü ve kumar, sosyal yaşam, temiz kılıçla düello geleneği ve yeşim yeteneklerinin kutlanması — hepsi bir akşamda tek bir çatı altında toplanmıştı. Bu, Anden'e

Anden'e çok tuhaf bir his verdi. Hem son derece Kekonese'ydi hem de hiç Kekonese'ye benzemiyordu.

Daha fazla yemek ve içki içildi, daha fazla sohbet edildi. Bir horoz dövüşü daha yapıldı. Arkadaşlarının ısrarıyla, diğer Yeşil Kemikler de ayağa kalkarak birbirlerine Güç ve Çelik yarışmalarına davet ettiler. Bir süre sonra, ertesi sabah işe gitmesi gereken Tod (bir elektronik mağazasında müdür yardımcısıydı) kalkıp gitmek için ayağa kalktı ve Hianların bu kadar geç saatte dışarıda olması nedeniyle endişelenmiş olan Anden, içkisini bırakıp onun peşinden gitti. Cory onlara, "Dışarısı çok soğuk ve karanlık olmuştur. Babamın çıkıp çıkmadığını bir bakayım. Belki hepimizi eve bırakabilir." dedi.

Anden, Dauk Losun'u rahatsız etmek istemiyordu, ama Cory babasına sormakta tereddüt etmedi. Babası, "Tabii, sorun değil, daha fazla kalmama gerek yok" dedi.

Ancak onlar ayrılmadan önce, erişteci kadın Bayan Joek merdivenlerden koşarak aşağı indi ve Pillar'ın masasına doğru aceleyle gitti. "Dauk-jens," diye bağırdı, "burada polisler var. İki tane."

Kalabalık bodrumda, sözleri hemen duyuldu. Konuşmalar bir anda kesildi; herkes endişeyle Pillar'ın masasına döndü. Anden'in sürprizine, Dauk Sana masadaki yerinden hemen kalkıp yukarı çıktı. Kocası onu takip etmedi; sesini yükselterek sakin ama duyulacak kadar yüksek bir sesle, "Herkes olduğu yerde kalsın ve eğlenmeye devam etsin. Endişelenmeyin." Oğluna ise, "Sen ve arkadaşların geri dönüp oturun."

Anden tekrar oturdu. Oda tedirginlik ve fısıltılarla doluydu. Anden, Rohn Toro'nun koltuğundan kalkıp odanın kapısına yakın köşeye doğru gittiğini gördü. Gömleğinin göğüs cebinden siyah eldivenleri çıkardı ve eline geçirdi, sonra kollarını kavuşturup duvara yaslandı.

Dauk Sana birkaç dakika sonra geri döndü ve inerken aksanlı Espenianca yüksek sesle konuştu. "Elbette, evet, gıda ruhsatı, içki ruhsatı... Size gösterebilirim, memur beyler." Merdivenlerin altına geldi. İki Port Massy polis memuru onu takip etti, botları gürültüyle yere vuruyordu, siyah şapkalarının kenarları ve üniformalarının omuzları buzla kaplıydı. "Burası restoran ya da bar değil," diye devam etti Sana. Bir dakika önce sakindi, ama şimdi

son derece gergin davranıyor, ellerini ovuşturuyordu. "Bu sadece bir parti. Mahalle partisi."

Memurlar bodrumun etrafına gözlerini kısarak baktılar. "Parti, ha?" dedi yaşlı olanı. "Ne kutluyorsunuz? Burada ne yapıyorsunuz? Kavga mı? Yeşim ticareti mi?"

Sana dehşete kapılmış ve aşağılanmış görünüyordu. "Hayır, tabii ki değil. Belki çok fazla film izliyorsunuz? Kekonese'yiz diye hepimizin gangsterler gibi yeşim taşı taktığımızı mı sanıyorsunuz?" Etrafındaki masalarda oturan erkekleri, kadınları, gençleri ve yaşlıları işaret etti. "Böyle fırtınalı bir gecede kendi mahalle merkezimizde bir araya gelip yemek yiyip içip eğlenemez miyiz, şüphelenilmeden?"

İki memurdan genç olanı bu sözlere biraz utanmış göründü, ama yaşlı olanı odanın ortasına doğru yürüdü ve yerde kan lekeleri ve tüyler görünce burnunu çekerek homurdandı. Bir bankın üzerine atılmış battaniyeyi kaldırdı ve kafeslerindeki horozlara baktı. Kendinden emin bir ifadeyle tekrar doğruldu ve “Horoz dövüşü suçtur, hanımefendi. Cezası iki bin talir ve bu binayı tamamen kapatabiliriz."

Sana nefesini tuttu. "Lütfen, memur beyler," dedi, "cezayı ödeyeceğiz. Fazla paramız yok, ama kanunları çiğnemenin sonuçları olduğunu biliyoruz. Hepimiz ödeyeceğiz." Sanki işaret almış gibi, en yakın masadaki adamlardan biri keçe şapkasını çıkardı ve odada dolaştırmaya başladı. Orada bulunan herkes cüzdanlarını çıkardı ve bu spontane yardım fonuna para attı. Sana gözyaşlarına boğulmak üzereydi; eşarbının ucunu ellerinde bükerek memurlara, "Özellikle yaşlıları memnun etmek için ara sıra burada horoz dövüşü düzenlemek zorundayız. Anlayın, bizim ülkemizde bu yasadışı değil. Horozlarını getiriyorlar, ben de her zaman hayır diyemiyorum. Lütfen bu küçük şey için ruhsatımızı iptal etmeyin" dedi. Onlara yalvaran bir bakış attı. "Toplum merkezi mahallemizin kalbi, herkese hizmet ediyor. Üst katta bir tapınak, kütüphane ve kreş var. Başka gidecek yeri olmayan, çok yaşlı ya da çok genç insanlar buraya yemek ve arkadaşlık için geliyor. Evet, bazen bodrumda partiler oluyor, ama en kötüsü biraz içki içmek ve horoz dövüşü."

On yaşlarında bir kız, şapkayı parayla doldurmuş olarak Sana'nın yanına koştu. Sana ona teşekkür etti, şapkayı aldı ve en yakın masaya paraları saydı.

masaya saydı. “Burada iki bin dört yüz elli talir var,” dedi, banknotları istifleyerek. “Gerekenden fazla, ama fazlasını ödeyeceğiz. Sadece toplum merkezimizi açık tutmak istiyoruz.” Parayı yaşlı polisin eline sıkıştırdı ve genç polise gülümsedi. “Lütfen, memur beyler. Hepimiz sizin çalışkanlığınızı takdir ediyoruz.”

Memurlar odanın içinde, izleyen Kekonese'lerin temkinli ve umutlu ifadelerine baktılar. Gözleri Dauk Losunyin'in masasının üzerinden özel bir dikkat göstermeden geçti. Sütun, herkes gibi olan biteni dinliyordu, ama sandalyesinde kambur oturmuş, büyük ellerini kavuşturmuş, dikkatleri üzerine çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Rohn Toro, kapının yanındaki duvara yaslanmış olduğu yerden kıpırdamamıştı.

"Bu sefer sizi uyarı ile bırakacağım," dedi yaşlı polis, sanki konuyu düşünmüş ve isteksizce bir karara varmış gibi. Düşünceli bir tavırla parayı ceketinin iç cebine koydu. Sana gözle görülür bir rahatlama ile sarktı. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz," diye mırıldandı minnetle.

"Bundan sonra kendinize dikkat edin ve kanunlara uymaya özen gösterin," dedi yaşlı polis. "Yeşim taşı yasaktır. Bunu hepiniz bilmelisiniz. Eğer üzerinde taşırken veya satarken yakalanırsanız, hapis cezası alırsınız."

Sana şiddetle başını salladı. "Biz de jade için endişeleniyoruz," diye ısrar etti. Polisleri kin salonundan dışarıya ve merdivenlere doğru çıkarmaya başladı. "Crews çetesi bu bölgede haraç kesiyor ve şimdi yeşim taşı ele geçirmek istedikleri söyleniyor. Tüm Kekonese halkı, böyle tehlikeli bir maddenin sıradan insanlar tarafından, hele ki suçlular tarafından takılmaması gerektiğini bilir. Bu yüzden polise ihtiyacımız var." Genç polise dönerek, "Kekonese yemeklerini sever misin? Soğuğa çıkmadan önce biraz erişte çorbası ister misin?"

Sesleri merdivenlerden yukarıya doğru kayboldu. Yavaş yavaş, kin salonundaki gerginlik dağıldı. Polislerin gittiği anlaşılınca insanlar rahatladı ve normal sohbetler yeniden başladı. Rohn Toro bir dakika bekledi, sonra tekrar oturdu.

Dauk Losun masalarına geldi, yine gülümseyerek ve samimi bir şekilde. "Geri gelecekler. Bu her birkaç ayda bir aynı şekilde olur." Gülümsedi ve Anden'in omzuna vurdu. "Endişeli görünüyorsun. Endişelenme.

Port Massy polisi de diğer çeteler gibidir: ödeme beklerler ama karşılığında çok az şey verirler."

Anden, tam olarak anlamasa da başını salladı. Janloon'da şehir polisi karşısında korku duymak hiç aklına gelmemişti. Kuzeni Hilo, Horn iken, sık sık polisle görüşerek onlara küçük suçların ardından nereye gitmeleri gerektiğini, hangi sokak çetelerinin sorun çıkardığını, uyuşturucu baskınlarını nerede yapmaları gerektiğini söylerdi. Bu yüzden Anden, polisi klanlara yararlı olan kamu görevlileri olarak görür, onlara engel olarak görmezdi. Görünüşe göre Espenia'da, Güney Tuzağı'nın Sütunu'nun bile dikkatli davranarak kendini koruduğu çok sayıda öznel kural ve düzenleme vardı.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için biraz daha kalmalıyım," dedi Pillar. Süveterinin cebinden araba anahtarlarını çıkardı ve oğluna uzattı. "Ama geç oldu, Hianlar Anden için endişelenmesinler. Arkadaşlarını eve bırak ve beni almaya gel."

Pillar'ın arabası, arka park yerinde duran yeşil bir station wagon'du. Cory arabayı çalıştırdı ve ısıtıcıyı buz çözme ayarına getirdi. Anden ve Tod ise ön ve arka camlardaki buzu kazıdılar. Cory arabayı yola çıkardığında, arabada nefesleri buharlaşıyordu. Cory önce Derek'i, sonra Tod'u evlerine bıraktı. Sertleşmiş silecekler camı kazıyarak temizlerken, arabanın farları ıslak asfaltta parıldıyordu. Cory, Southtrap'ın diğer ucundaki Hians'ların evine doğru ilerliyordu.

Evin bir blok ötesindeki köşede Cory, station wagon'u kaldırıma çekti. Motoru kapattı ve Anden'e döndü. Gözleri sokak lambasının ışığıyla parlıyordu, ama karanlıkta ifadesi birden okunmaz hale geldi. "Nerede olduğunu merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu. "Yeşim taşı."

Anden'in boynuna sıcaklık yükseldi. Cevap olarak, kendini zorlayarak diğer gencin gözlerine baktı. Cory ceketinin fermuarını açtı. Ceketini omuzlarından atarak sürücü koltuğuna döndü ve Anden'e bakarak gömleğini kaldırdı. Yukarıdaki sokak lambası çıplak gövdesini aydınlattı. Anden yutkundu. Gözleri Cory'nin göğsünden, adamın göbeğine takılı üç yeşim taşı piercingine kaydı.

Anden gözlerini ayırmaya çalıştı ama başaramadı; bakışları Cory'nin belinin altında kaybolan ince siyah tüylerin izini takip etmeye devam etti. Cory'nin kollarındaki deri soğuktan tüyler ürpermişti. Anden belki bir şey söylemesi gerektiğini, belki Cory'nin bunu istediğini düşündü, ama ağzını açıp yanlış bir şey söylemekten korktu.

Cory de konuşmadı. Ön koltuğa uzanıp Anden'in bileğini tuttu ve Anden'in soğuk parmak uçları çıplak cilde değene kadar ileri doğru çekti. Anden yavaşça avucunu adamın karnına bastırdı. Nabzı avucunun içinde hızla atıyordu. Arabanın daracık içinde, aniden kendi nefesini duydu, yüksek ve düzensizdi.

Cory'nin bakışları artık açgözlüydü. Anden'in elini çıplak karnının üzerinde gezdirdi, sanki kör bir okuyucuyu braille alfabesi üzerinde yönlendirir gibi. Anden sert, pürüzsüz yeşim taşlarına dokunduğunda, aşırı olgun bir tatlılık gibi yoğun, lezzetli ve hafif mide bulandırıcı bir his boğazının arkasına çarptı ve midesinin derinliklerine indi. Cory'nin yeşim taşı aurası, güneşte pişmiş siyah bir kaya gibi, arzuyla yanarak Anden'in içine daldı. Anden kendini ona bastırmak, açgözlülükle kavramak, kendini ona kaptırmak istedi, ama vücudu yeşim enerjisinin tadını, bir alkolik son sarhoşluğunu hatırlar gibi hatırlıyordu: hüzünlü, çaresiz bir özlem ve içgüdüsel bir tiksinti. Kendini ona kaptırmak istiyordu; uzaklaşmak istiyordu. İki dürtü çarpıştı; Anden donakaldı, kolu titriyordu. Gözleri Cory'nin gözlerine takıldı ve arkadaşının yüzündeki karışıklığın anlayışa dönüştüğünü gördü. Genç adam nazikçe Anden'in bileğini bıraktı. Gömleğini yerine koydu ve ceketini giydi.

Anden elini kendi yanına çekti, yüzü pişmanlık ve utançla kızardı. "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Daha önce yeşim taşı takmıştın," dedi Cory. "Janloon'daki okullardan birinde Yeşil Kemik olarak eğitildin, değil mi?" Bu bir soru gibi sorulmuştu, ama altında başka bir soru yatıyordu.

Bir an sonra Anden başını salladı. "Tahmin etmesi zor değildi herhalde." Zorlukla gözlerini kaldırdı. "Neden artık takmadığımı merak ediyorsun."

Cory ilk başta cevap vermedi. "Söylemek zorunda değilsin, ufaklık."

Anden, yumruklarını polar ceketinin ceplerine soktu. İstasyon vagonunun aniden klostrofobik hale gelen daracık içinde nefesi buharlaşıyordu.

Diğer adama bakmadan konuşmaya başladı. "Akademideki son yılımda, ailem başka bir klanla savaş halindeydi. Kuzenlerimden biri, Pillar... öldürüldü." Lan'dan bir yıldan fazladır bahsetmemişti. "Mezun olmadan önce bile, onu intikamını almak ve savaşı kazanmak için elimden geleni yapmak istiyordum. Ben... bir adam öldürdüm. Önemli birini. Aslında birkaç adam." Ağzından çıkan sözler belirsiz ve anlamsız geliyordu; bunları duyan kimsenin anlamını kavrayabileceğini, hele de Cory Dauk gibi olaydan bu kadar uzak birinin anlayabileceğini hayal edemiyordu.

Cory yavaşça başını salladı. "Sen katil olmak istemiyorsun."

Anden biraz şaşkın bir şekilde başını kaldırdı. Hiç de öyle değildi. Bazen hayat almak gerekliydi; ailesinin her üyesi gerektiğinde bunu yapmıştı. Bunu daha iyi nasıl açıklayabileceğini, bunun neden farklı olduğunu, onu ne kadar derinden etkilediğini, ne kadar trajik, heyecan verici ve acı verici olduğunu nasıl anlatabileceğini düşünmeye çalıştı. "Bundan zevk almak istemiyorum," dedi.

Cory onu uzun bir süre düşündü. Ellerini ovuşturarak ısınmaya çalıştı, sonra arabanın koltuğunda yana kaydı; birdenbire Anden'den birkaç santim uzaklıkta buldu kendini, bakışları daha ölçülü ama yine de ısrarcıydı. "Sen uzun zamandır tanıştığım en ilginç insansın, adalı." Eğilip Anden'in dudaklarına öptü.

Cory'nin dudakları soğuktu, ama dili değildi. Bir anlığına Anden'in alt dişlerinin üzerinde kaydı. Öpücük çok çabuk bitti, o kadar çabuk ki Anden bunun gerçekten olduğunu inanmakta zorlandı. Cory geri çekildiğinde, Anden neredeyse düşünmeden hareket etti ve diğer adamın ceketinin önünden yakaladı.

İkinci öpücük o kadar uzun sürdü ki Anden kanının başına vurduğunu hissetti, sıcak nefesleri karışıp pencereleri buğulandırdı, Cory'nin yeşim rengi aurasının sıcaklığı cildinde kaydı. Ayrıldıklarında Anden, "Ben... seni kızlardan hoşlandığını sanıyordum," diyebildi.

Cory güldü. "Seviyorum." Tekrar eğildi, dudaklarını bir tarafa kıvırdı. "Ve *seni* seviyorum, ufaklık. Sen bir paradoksun. Dergi reklamından çıkmış gibi görünüyorsun ama aynı zamanda çok... *Kekonese'sin.* Bu biraz seksi." Cory'nin burnu buruştu, alaycı bir ifadeyle elini Anden'in bacağına kaydırdı. "Sen bizim gibi kespiler gibi değilsin."

"Kespies mi?" dedi Anden.

"Kespenians. Bilirsin, Kekonese-Espeniler." Cory, Anden'in pantolonunun kasık kısmına elini sürtmeye başladı. Anden, vücudundaki tüm sıcaklık kasıklarına akıyor gibi hissetmesine rağmen, hareket etmeye cesaret edemeden hareketsizce oturdu. Cory, Anden'in pantolonunun üst düğmelerini açtı ve elini belinin altına kaydırdı. Soğuk parmakları kasık kıllarına ulaştı ve sertleşmiş penisini dokunmaya ve çevirmeye başladı.

Anden anlaşılmaz bir ses çıkardı. Heyecan ve korku içindeydi. "Bekle, ben..." diye nefes nefese konuştu, ama daha fazlasını söyleyemedi; Cory, Anden'in pantolonunun fermuarını tek bir hareketle açtı ve geri çekilerek yüzünü Anden'in kucağına indirdi. Anden bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu. Cory'nin bunu yapmasına izin vermek bir şekilde uygunsuz görünüyordu - o, Anden'in borcu olduğu yerel Pillar'ın oğluydu - ama onu durdurmaya çalışmak da yanlış görünüyordu. Sonra Cory'nin ağzını hissetti - ani, enfes, her yeri kaplayan sıcaklık Anden'in gözlerini geriye çevirdi - ve artık hiçbir şey hakkında net düşünemiyordu.

Her şey çok çabuk bitti, Anden kendini suçladı. Daha uzun sürmesini isterdi, ama bir yandan da hayal kırıklığına uğramış olsa da rahatlamıştı. Her ne kadar boşalma tam olarak coşku verici olmasa da, hayatının en unutulmaz anlarından birini yaşamış gibi hissediyordu. Gizli ve beklenmedik, heyecan verici, biraz rahatsız edici. Cory geri çekildi ve elini ağzına götürdü. Anden, ıslak ve açıkta kalan kasıklarına çarpan soğuk havanın şokuyla titredi. Hala ne yapacağını bilemeden, tamamen kontrolünü kaybetmiş hissederek hızla düğmelerini ilikledi.

Cory, "Hiç bir erkekle birlikte olmadın, değil mi?" dedi.

Anden, diğer adamın bakışlarından kaçarak başını salladı. Yirmi yaşındaydı ve hiç kimseyle yakınlaşmamıştı. Üç yıl önce, Tekne Günü'nde, Akademi'den birkaç öğrenci bir bara gidip sarhoş olmuştu ve kızlardan biri, alkol kokan uzun bir öpücük verip dilini ağzına sokmuştu, ama Anden bunu saymazdı.

Cory eğilip Anden'in ağzının kenarına dudaklarını hafifçe değdirdi, garip bir şekilde şefkatli, iffetli bir hareketle. "Tamam," dedi. Yavaş ilerleyeceğiz" dedi, bu da Anden'i biraz histerik bir şekilde kahkahaya boğmak istedi, çünkü bu akşam olan her şey onun görüşüne göre yavaştan çok uzaktı. Arabanın camları buğulanmıştı. Büyük beyaz kar taneleri yağmaya başlamıştı. Sokağın aşağısında, Hians'ların evinin ışıkları...

Evdeki ışıklar hala yanıyordu. Anden, Bayan Hian'ın fırtınada eve sağ salim vardığından emin olmak için yatma saatini geçerek mutfak masasında beklediğini hayal etti ve "Gitmeliyim" dedi. Başka bir şey söylemesi gerektiğini düşündü, ama ne?

"Görüşürüz, adalı," dedi Cory, hafifçe gülümseyerek. Anden arabadan indi. Montunu üzerine çekip kaldırımda yürümeye başladı. Station wagon'un farları yandı ve sırtına düşerek ıslak kaldırıma gölgesini düşürdü. Sekiz ay sonra nihayet evi gibi hissetmeye başladığı townhouse'un ön kapısına ulaştığında, arabanın çalıştığını duydu ve Cory, lastikleri çamurda izler bırakarak arabayı sürdü ve arabanın arka lambaları köşeyi dönmeden önce gözden kayboldu.

BÖLÜM 23

Hurda Toplayıcılar

Bero, cüruf yığınının tepesine yakın gevşek zeminde duruyordu. Aşağıda, yamaçta, yeşim toplayıcıları karıncalar gibiydi, her biri karanlıkta çalışırken, baş lambalarını en düşük ayara getirmiş, siyah moloz yığınında sürünen noktalar gibiydiler. Her şey acele ve dikkat arasında bir dengeydi. Mümkün olduğunca çabuk çalışmak zorundaydılar, ama fazla ışık ve gürültü ekibin yerini ele verebilirdi. Orada kaldıkları her dakika, devriye tarafından keşfedilme riski artıyordu, ancak yeşim hurdası aramak sabır ve özen gerektiren bir işti. Toplayıcılar her taşı çevirip yerinden söküyor, elle yoklayıp inceliyor, kirle kaplı gömleklerinin kenarlarına sürtüyor ve ışığa tutarak, görünüşte sıradan bir taşın içinde değerli yeşim taşı barındırdığını gösteren ince bir parıltı olup olmadığını yakından inceliyorlardı.

Bir kafa lambası iki kez yanıp söndü. Bero, adamın yanına hafifçe atladı. sinyal verdi. Hafiflik'i kavramaya başlamıştı, artık onu tutarlı bir şekilde kullanabiliyor ve yüksekliğini ve hızını daha iyi kontrol edebiliyordu. Hafiflik ve Güç, b i r acemi için öğrenmesi en kolay disiplinlerdi, çünkü herkesin aşina olduğu fiziksel hareketlerle tetikleniyorlardı. Kazara dışında hiçbir şeyi saptırmayı başaramamıştı ve bir keresinde Mudt ile birlikte b i r sokak köpeğini köşeye sıkıştırıp Kanalize ederek öldürmeye çalıştıklarında, köpek onlara saldırmış ve Bero'nun bacağını ısırmıştı. Bero'nun bacağında hala o iz vardı. Sıska Uwiwan adam — tüm toplayıcılar sıska Uwiwan erkeklerdi; Bero onları birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordu — küçük bir şeftali büyüklüğünde bir taş kaldırdı. "Yeşim, güzel yeşim," dedi, muhtemelen Kekonese dilinde bildiği ve gerekli olan tek iki kelimeydi. Vurgu yapmak için taşı yanağına dayadı. Yeşim taşı, kendi başına algılanabilir bir enerjiye sahip olmayan bir amplifikatördü; toplayıcılar her zaman taşları ciltlerine bastırırlardı — m ü m k ü n s e küçük olanları ağızlarına alırlardı — vücutlarında bir karıncalanma hissi, b i r enerji akışı, duyularında b i r netlik artışı hissetmeyi umarlardı. Bu mükemmel bir gösterge değildi; yeşim genellikle yoğun kaya tabakalarıyla kaplıydı ve değerli parçalar bulma arzusu o kadar büyüktü ki, toplayıcılar genellikle kendi tepkilerini hayal ederlerdi. Üstelik, o kadar uyuşturulmuşlardı ki...

Parlaklık sayesinde, yeşim taşına ilişkin algıları zaten bulanıklaşmıştı. Bu taş olmadan, işlerinde çok uzun süre kalırlarsa kaşıntıya maruz kalma riski vardı.

Bero adamdan taşı aldı. Kahverengi ve kirliydi, dıştan bakıldığında tamamen sıradan görünüyordu. Kalın beyaz bir boya kalemiyle, adamın çalışma numarası olan 1124'ü taşı yüzeyine yazdı. Bu numara, adamın baş lambasının üstüne ve boynuna asılı olan laminasyonlu kartın üzerine yazılmıştı. Taş Uwiwa Adaları'na ulaştığında, bir kaya testeresi ile kesilip açılacaktı. İçinde yeşim taşı varsa, bir deftere not düşülecek ve adam bulduğu için nispeten iyi bir ücret alacaktı. Bunun olma ihtimali belki yirmide birdi; çoğu zaman içinde hiçbir şey olmazdı ya da yeşim taşı kalitesiz, kusurlu ve kullanılamaz olurdu ya da parlak yeşil renkli kısım, taklit veya süs eşyası dışında hiçbir işe yaramayan cansız nefrit taşından ibaret olurdu. Gerçek Kekon yeşim taşı, dünyadaki en nadir maddelerden biriydi ve Kekon Yeşim Birliği tarafından işletilen madenler, bulunan tüm gerçek yeşim taşlarını alıyordu. Bunlar sadece artıklardı.

Ama bu artıklar da yeterince değerliydi. Yoksul Uwiwanları tekneyle Kekon kıyılarına, oradan da kamyonlarla adanın dağlık iç kesimlerindeki en yoğun ormanlık bölgelere taşımaya değerdi. Bero ve Mudt gibi yerel denetçileri işe almaya, onlara para ve parlak taşlarla ödeme yapmaya, bir yıldan fazla kalırlarsa kendi paylarına yeşim taşı vermeye değerdi. Geçen yaz, Bero ve Mudt, birkaç yeni kaya balığı acemisiyle birlikte kullanılmayan bir spor salonundaki bir odaya getirilmişti. Soradiyo'nun ve birbirlerinin önünde, her adam temiz bir bıçakla alt dudağını deldi ve üzerine adının yazılı olduğu bir parça parşömen kağıdını öptü. Kağıtlar bir mumun üzerinde birleştirildi, ıslak kanları yandı ve Ti Pasuiga'ya sadakat ve sessizlik yemini ettiler.

Bero ciddiye almış gibi yaptı, ama içinden sırıttı. Herkesin istediği gibi, sadece para ve yeşim taşı almak için buradalar, ama sanki gizli bir kulübe katılmış çocuklar gibi davranıyorlardı. Bunda gizli ya da özel bir şey yoktu.

Barukan yöneticileri Soradiyo, genellikle Rat House'da onlarla buluşur ve gece yapılacak çöp toplama işinden üç dört gün önce haber verirdi. Böylece, kamyonlarla getirilen çöpçüleri karşılamak için zamanları olurdu. Bazen hava durumu veya Yeşil Kemik devriyesinin önceden haber vermesi nedeniyle planlar değişir ve iş iptal edilir veya ertelenirdi. Bu durumda

ormana çadır kurup, koşullar düzelene ve operasyon devam edene kadar kuru yiyecekler yiyip, sızlanarak beklemek zorunda kalırlardı. İşleri, toplayıcıları denetlemek, özellikle de hiçbirinin buldukları yeşim taşlarını çalmaya çalışmadığından emin olmaktı. Yoksul bir işçi, Soradiyo'nun kendisine ödediği paradan çok daha fazlasına satmak umuduyla, cebine, yanağına veya kıçına biraz yeşim saklamaya çalışabilirdi. Yeşim takan ustabaşılar, işçiler arasında izinsiz auraları algılayabiliyordu. İlk denemede uyarı veriliyordu. İkincisi ölümle sonuçlandı. Bero henüz hiçbir işçiyi öldürmek zorunda kalmamıştı, ama Mudt kalmıştı. Geçen ay bir adamı kafasından vurmak ve cesedini ağaçların arasına sürüklemek zorunda kalmıştı.

Bero işaretli taşı aldı ve kısa, hafif sıçramalarla metal tekerlekli çöp kutusuna tırmandı. Çöp kutusu, her biri işçilerin numaralarıyla işaretlenmiş benzer taşlarla yarısı doluydu. Mudt bu gece çöp kutusunu koruyordu ve çamurla kaplı, kamuflaj desenli brandalarla örtülü üç askeri kamyonun yanında nöbet tutuyordu. Bero taşı çöp kutusuna attı; taş diğerlerinin arasına düşerek gürültü çıkardı. "Bunu daha ne kadar yapacağız?" Mudt, kollarının dışını ovuşturup ayaklarını yere vurarak şikayet etti. Kış, genellikle kuru olduğu için çöp toplama için en iyi mevsimdi, ancak bu dağlık bölgelerde geceleri acı bir soğuk vardı, acımasızca nemli ve yapışkan bir soğuk. "Bu berbat bir iş, keke. Şu anda şehirde olabilirdik, antrenman yapıyor olabilirdik. Ve *lanet olasıca sıcakta*."

"Benzin istasyonunda ya da ayakkabı mağazasında boktan maaşla çalışmak mı? Soğuktan huysuzlanıyorsun, ama bu iyi para, keke. Üç ay daha yaparsak *yeşim taşı* alacağız." Bero'nun gözleri çöp kutusundaki taşlara açgözlülükle baktı. "Başka hiçbir iş bize bunu vermez." "Yeşim *taşımız var*," diye karşılık verdi Mudt. "Onlarla bu zavallı, kirli aptallara bakıp ormanda kıçımızı dondurmaktan başka bir şey yapmadık.

. Daha fazla yeşim taşı ne için lazım?"

"Ne *için*?" diye bağırdı Bero. "Sence ne için?" Bu, bir insana neden daha fazla yemeğe, paraya veya kadına ihtiyacı olduğunu sormak gibiydi. Asla yeterince olamazdı; bu yüzden Yeşil Kemikler birbirleriyle sürekli kavga ediyordu. Bazen Mudt çok aptalca sorular sorardı.

"Antrenman yapmalıyız. No Peak'in peşine düşmeliyiz," diye Mudt yine söylendi, ama Bero ormanda bir ses duyduğunu sandığı için dinlemeyi bırakmıştı. Çöp yığını tamamen açıktaydı, ama her tarafları yoğun, karanlık yapraklarla çevriliydi. Algılarını keskinleştirmeye çalıştı.

Algı duyusunu kullanmaya çalıştı. Karanlığa bakarken kalbi hızla çarpmaya başladı ve gece birdenbire tehlikelerle dolu gibi göründü.

"Geliyorlar," dedi Mudt ani ve kesin bir korkuyla fısıldadı. Bir saniye sonra Bero da hissetti: Yeşil Kemikler'e ait olabilecek, hızla yaklaşan yeşim rengi auralar. Kaç tane olduklarını veya ne kadar sürede ulaşacaklarını bilmiyordu. Zihninde, karanlıkta ona doğru uçan parlak füzeler gibi görünüyorlardı.

Bero bağırdı, "Kamyonlar! Kamyonlara!"

Yuvarlanan metal çöp kutusunu yakaladı ve en yakın brandayla örtülü araca doğru sürükledi. Arkayı açtı ama metal rampayı indirmek için zaman kaybetmedi; tüm gücüyle, içindeki kayaları kaldırmaya çalıştı. Konteyner en az yüz kilo ağırlığında olmalıydı; sallandı ve neredeyse devriliyordu ama Mudt koşarak ona yardım etti ve birlikte, bir gecelik çöp toplama çalışmasının meyvelerini aracın arkasına yüklediler.

Mudt cüruf yığınının tepesine koştu ve iki işaret fişeği kırdı. Fişekler cızırtıyla yanarak acı verici kırmızı bir ışık yaydı ve aşağıdaki tüm çöp toplayıcıların dikkatini çekti. "Yeşil Kemikler!" diye bağırdı Mudt. "Koşun! Koşun!"

Toplayıcılar panik içinde tepeye tırmanmaya başladı, ellerini ve ayaklarını kullanarak gevşek taşları yerinden söküp gürültüyle yamaçtan aşağı yuvarladılar. Sırta ulaşan ilk toplayıcılar, tavşanların yuvasına dalar gibi kamyonlara atladılar, karanlık yüzlerinde gözleri kocaman ve beyazdı. Çılgınca Uwiwanca konuşarak Abukei şoförlerine yola çıkmaları için yalvarırken, arkadaşları kamyonların beklemesi için bağırıp ağlıyordu. Bero tepenin aşağısına baktı. Çok uzakta olan ve kamyonlara zamanında yetişemeyeceklerini bilen çöp toplayıcılar, dağılmak ve ağaçların arasında saklanmak umuduyla ormana doğru koşuyorlardı. Korkmaları haklıydı. İlk başta, klanlar toplayıcıları dövüp Uwiwas'a geri göndermişti, ama bu, çöpçülüğü engellemek için yeterli olmamıştı; artık olağan tepki, yabancı hırsızların boyunlarını kırmaktı. Yeşim taşı takan amirleriyle birlikte.

Bero en yakın kamyona doğru koştu. Mudt çoktan arkasındaki kamyona tırmanmıştı. "Git, git!" diye bağırdı Bero, iki toplayıcı açık kamyonun arkasına atlarken. Biri kamyona binmeyi başardı; diğeri ise kamyon hızla ilerlerken tökezleyip düştü ve geride kalırken kamyonun çamurunu üzerine sıçrattı. Bero başını pencereden dışarı çıkardı ve arkasına baktı.

figürün ortaya çıktığını gördü. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki vücutları bulanık görünüyordu, ama Bero onların silah ve ay bıçakları taşıdığını görebiliyordu.

Eğer o kadar korkmuş olmasaydı, hayranlık duyabilirdi. Manzara, Yeşil Kemik isyancılarının ormandan uçarak Shotarian askerlerinin kampına pusu kurduğu bir film sahnesine benziyordu. Ancak bu bir savaş değil, bir baskıydı. Yeşil Kemikler, hurda yığınını temizlemeye başladıklarında, uzaktan çığlıklar eşliğinde silah sesleri duyuldu. O zavallı herifler için yapılacak bir şey yoktu. Bero tekrar öne döndü, tam da önlerindeki ağaçlardan üç adamın fırlayıp önlerine düşerken.

"Devam et, devam et! Ez onları!" Bero şoföre bağırdı, ama üç adamın bir sıraya dizilip aynı anda büyük bir Deflection büyüsü yaparken, boğazında kalan sözler çıkamadı. Deflection, dar ve çukurlu yolun yüzeyini amplifiye edilmiş bir dalga gibi yırtarak, kamyonun ön camına toprak ve çakıl fırlattı. Kamyonun lastikleri şiddetle kaydı. Şoför çaresizce lastikleri düzeltmeye çalıştı, ama araç neredeyse doksan derece döndü ve yoldan çıktı. Tehlikeli, mide bulandırıcı bir sarsıntıyla yana yattı, sonra kayalık ve çalılarla dolu hendeğe yan yatarak devrildi.

Bero yan kapıya fırladı; kalçası ve omuzu metale çarptı ve umarım kemiklerinden gelmemiştir diye düşündüğü bir çatlak sesi duydu. Sürücü ağır bir şekilde üstüne düştü. Arkada, Bero sıkışmış Uwiwan işçilerinin seslerini ve çığlıklarını duyabiliyordu. Birkaç mide bulandırıcı kalp atışı geçti, sonra kamyonun kapısı o kadar sert açıldı ki menteşelerinden neredeyse kopacaktı. Birkaç el içeri uzandı ve şoförü çığlık atarak dışarı çekti, sonra tekrar içeri uzanıp Bero'nun bacaklarını kavradı. Bero bağırdı ve tekmeledi, ama çırpınan, isabetsiz gücü, devrilmiş araçtan sudan çıkarılan kancalı bir ton balığı gibi dışarı çekilmesini engelleyemedi.

Bero yüzüstü yola düşürüldü. Mudt onun yanına sertçe bırakılırken, Bero dizlerinin üzerine çökmek için çabaladı. Bero'nun boğazında mide bulandırıcı bir korku hissi yükseldi; bu, neredeyse üç yıl önce Maik kardeşler tarafından yakalanıp dövüldüğü zamanki gibiydi. Her gün o karşılaşmayı hatırlatan çarpık bir yüzü ve topallaması vardı ve bu sefer o kadar kolay kurtulamayacağına dair korkunç bir hisse kapıldı.

Mudt ağzındaki kiri tükürdü. "Şimdi bittik, keke. Hepsi senin suçun."

Bero gözlerinden kumları silerek gözlerini kırptı. Devrilmiş kamyonun alt kısmı yolu kapatıyordu; diğer iki kamyon da onun arkasında durmak zorunda kalmıştı. Yeşil Kemikler üç araçtan da toplayıcıları dışarı sürüklüyor ve onları tüyler ürpertici bir verimlilikle öldürüyorlardı. Birkaç dakika içinde hepsi öldü, toplam on üç kişi. Bero, ekibin diğer yedi üyesinin biraz ilerideki cüruf yığınında yatıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Ayağa kalkıp canını kurtarmak için koşmayı düşündü. Hafiflik ve Güç onun yanındaydı, belki başarabilirdi, ama muhtemelen başaramazdı. Yine de denemeye karar verdi, çünkü bu noktada kaybedecek neyi vardı ki? Ama Yeşil Kemikler'den biri onun niyetini anlamış olmalıydı, çünkü bir çift sert el onu ensesinden yakaladı. "Aptalca bir şey yaparsanız ölürsünüz, barukan pis sıçanlar."

"Biz barukan değiliz," diye öfkeyle itiraz etti Bero.

Bir adam yaklaştı. Diğerlerinden daha yaşlıydı, kısa kesilmiş saçları keskin bir tepe noktadan iki yana doğru çekilmişti, ama zinde vücudu yaşlı bir kurt gibi yalın ve ekonomik hareketlerle ilerliyordu. Delici gözleri pek kırpmıyor gibiydi. "Zapunyo artık çöpçüleri denetlemek için kiralık barukan göndermiyor," diye açıkladı adam diğer Yeşil Kemikli'ye. "Onlara Uwiwas'taki operasyonlarını yürütmek ve yerleşkesini korumak için ihtiyacı var. Yerel yeşim tutkunları çok daha kolay harcanabilirler."

"O zaman onları öldürelim mi, Nau-jen?" diye sordu diğer Yeşil Kemik, elini sıkarak.

Dağ Boynuzu, diz çökmüş iki genci inceledi. Karanlıkta, Bero onun yüzündeki ifadeyi pek göremiyordu, ama adamın aurası pişmiş tuğlalardan yayılan düşük, kaynayan bir ısı gibiydi. Dağ Boynuzu'nun araştırıcı bakışları, Bero'nun boynunu ve Mudt'un kollarını saran yeşim taşlarına takıldı. "Sizin gibi iki serseri için çok kaliteli yeşim taşları." Sesi, bir askeri çavuşun kaba ve emredici sesine benziyordu. "Siz iki çöpçü bunu nasıl buldunuz?"

Bero, idam edileceğinden emindi, ama başını gururla ve meydan okurcasına kaldırdı. "Bu yeşim taşı benim. Kaul Lan'ın cesedinden kendim aldım."

Yakındaki Yeşil Kemikler bir anlık şaşkın bir sessizliğe büründü. Sonra, durmuş kamyonların motorlarının gürültüsünün üstüne çığlık çığlığa kahkahalar attılar.

Nau Suen gülmedi, ama adamlarının gülmesine izin verdi. Kahkahalar dinince, Yumruklar'dan biri şöyle dedi: "Bu yeni yeşiller, kendilerine öyle diyorlar, barukanlardan daha kötüler. Hiçbiri yeşim taşını kullanmayı bilmezken, her biri ganimetlerini şiddetli bir savaşta kazandığını sana inandırmaya çalışıyor."

Nau Suen, konuşan Yeşil Kemik'e sert bir bakış attı. "Bu zavallı alçakların yarısını No Peak'e karşı kullanmak için yeşim ve parlaklığa bağımlı hale getirdik. Gont Asch'ın attığı aletleri Zapunyo gibi bir fırsatçı topladı diye neden şaşırmalıyız?" Adamları azarlanmış bir sessizliğe büründü.

Nau iki gence tekrar baktı. "Bu ikisini öldürmeyeceğiz. İyi niyet göstergesi olarak onları işverenlerine geri göndereceğiz." Bero ve Mudt'un serbest bırakılmasını işaret etti. Bero, rahatlayacak kadar inanamadan gözlerini kırptı. Nau onlara şöyle dedi: "İyice dinleyin. Barukan Soradiyo'ya, onun hurda toplayan adamlarını bulup yakaladığım sürece para kazanamayacağını söyle. Zapunyo bundan hoşlanmayacaktır. Hatta en kötü ihtimalle patronunuz işinden olabilirsiniz. Dağın Boynuzu Nau Suen'in, kariyer seçeneklerinizi iyileştirmek için görüşmek istediğini ona iletin."

"Soradiyo'yu satın alacak mısın?" Bero, korkusundan kurtulunca birden ilgilenerek sordu. Mudt ona acil bir bakış attı, "*Kapa çeneni, bizi öldürmemesi için fikrini mi değiştirmek istiyorsun?"* der gibi.

Horn, Bero'ya yağmur ormanlarında keşfedilmiş garip bir kurbağa türüymüş gibi merakla ve dikkatle baktı. Bero, adamın bakışlarını tedirgin edici buldu ve Mudt'un haklı olabileceğini düşünmeye başladı; belki de başından beri çenesini kapalı tutmalıydı. Sokaklarda Nau Suen'in algı yeteneği o kadar gelişmiş ki zihin okuyabildiğine dair söylentiler duymuştu. Bu aptalca bir şeydi, herkes bunun imkansız olduğunu biliyordu, ama yine de Nau'nun bakışları o kadar deliciydi ki Bero'nun tüyleri diken diken oldu.

Horn, "Bir soru daha sorarsan dilini koparırım. Sen bir köpeksin, bir habercisin, hepsi bu," dedi. Nau eğilip Bero'nun kulağına fısıldadı. "Ama yalan söylemiyorsun. Kaul Lan'ın yeşim taşını taktığına gerçekten inanıyorsun. Bu da demek oluyor ki, er ya da geç, bu gece seni öldürerek sana iyilik yapmış olacağımı dileyeceksin."

Nau doğruldu ve arkasını döndü. "Gidelim," dedi. "Bu kamyonları buradan çıkarın." Birkaç Yeşil Kemik, güçlerini birleştirerek öndeki

araçları dikleştirmek için güçlerini birleştirdi, ardından Nau ve Yeşil Kemikler üç kamyona bindi ve yeşim taşlarını içeren çöp kutusunu da yanlarına aldı. Birkaç kişi durup, toplayıcıların cesetlerini tek tek çukura yuvarladı. Toprakların gürültülü bir sesle etrafa saçılmasıyla, kamyonlar yola çıktı ve Bero ile Mudt, sabahı beklemek ve dağdan tek başlarına aşağı inmek için yol kenarında diz çökmüş halde kaldı.

BÖLÜM 24

Miras

Shae, Hava Adamının evinden ana eve doğru yürüdü. Şafak sökmesine bir saat olmasına rağmen mutfakta ışıklar yanıyordu. Kyanla ocakta bir tencerede sıcak mısır gevreği karıştırıyordu. Hilo masada oturmuş, bir nektarini küçük parçalara kesip Niko'nun önündeki plastik tabakta biriktiriyordu. Küçük çocuk parçaları itip kakıyordu, çoğu ağzına değil yere düşüyordu. Hilo yorgun bir sabırla homurdandı.

Shae mutfağın girişinde duruyordu. Niko'ya her baktığında, üç ay önce kardeşi Janloon'a kollarında yorgun bir iki yaşındaki çocukla döndüğünde yaşadığı şokun yankısını hissediyordu. "Her zaman bu kadar erken mi uyanır?" diye sordu.

"Neredeyse," dedi kardeşi, reddedilen meyve parçalarını kendisi yiyerek. "Zaten erken kalkmam gerektiği için Wen'i uyandırmadım. Ru ile bütün gece uyanık kaldı."

"Gitmeliyiz," dedi Shae.

Hilo ellerini peçeteyle silip kalktı ve Kyanla'nın boşaldığı yere oturdu. Çocuk, hizmetçinin kahvaltıya ilgisini çekme çabalarını görmezden geldi ve Shae'nin onu kucağına alması için kollarını uzattı. "Teyze, teyze." "Şimdi olmaz, Niko," dedi Shae, suçluluk duygusuyla, başının üstüne teselli öpücüğü kondurarak. Hem varlığı hem de gelişi onu şok etmesine rağmen, küçük çocuğu neredeyse ilk görüşte sevmişti. Lan'a olan benzerliğini görmemek, ölen kardeşini hatırlatan her ifadesinde karışık bir üzüntü ve sevinç hissetmemek imkansızdı. Niko huysuz, yapışkan ve kafası karışık olduğunda, onu takip etmeye ve ağlayarak bacaklarına sarılmaya başladığında, onu daha da çok seviyor, onu rahatlatmak ve korumak istiyordu. Ailede ona en çok benzeyen kişi olduğu için ona bu kadar bağlandığını düşünüyordu. Eyni.

Ön kapıda, sıradan bir araba ve güvenilir bir şoför onları bekliyordu. Hilo'nun Duchesse Priza'sını veya ailenin diğer tanınabilir araçlarını alamazlardı.

tanınabilir araçlarını alamadılar. İkisi, araba karanlık sokaklarda ilerlerken sessizce oturdular.

Shae, "Klan'a Niko hakkında ne söyleyeceğiz?" diye sordu.

Hilo bir sigara yaktı ve camı indirdi. "Lan'ın oğlu olduğunu. Bizim haberimiz olmadan yurtdışında doğduğunu ve annesi öldükten sonra Kekon'a geri getirildiğini. Başka ne bilmeleri gerekiyor?"

"Kimse bu kadar basit olduğuna inanmaz."

"İstediğini düşünsünler," dedi Hilo sertçe. Aralarında gergin bir sessizlik oldu. Hilo başını pencereye çevirdi ve bir duman üfledi. Tekrar konuşmaya başladığında sesinde öfke yoktu. "Ne düşündüğünü biliyorum Shae, ama öyle olmadı. Başka bir yol bulmaya çalıştım. Eyni'yi hatırlıyorsun, nasıl biriydi."

"O Lan'ın karısıydı," dedi Shae sessizce. "Niko'nun annesiydi."

Shae, Eyni ile yakın değildi, ama Shae Espenia'ya gitmeden önce araları iyiydi. Şimdi kadını net olarak hatırlamakta bile zorlanıyordu, zihninde onu daha iyi tanımlayabilmek için, böylece İlahi Dönüş Tapınağı'nın kutsal odasında diz çöküp tanrılardan babasını, dedesini ve en büyük ağabeyini - hepsi bu dünyadan ayrılıp Dönüş'ü bekleyenler - tanımalarını istediğinde, eski yengesi için de merhamet dilemek için dua edebilirdi. Ölenlerin isimlerini saymayı bitirdiğinde, ağabeyi için af diledi. Hilo'nun yaptığı şey İlahi Erdemlere aykırıydı, ama Lan'ın oğlu bakılacak ve sevilecekti, bunu ruhu üzerine yemin etti. Aile zaten yeterince acı çekmemiş miydi? *Bizi daha fazla cezalandırma,* diye yalvardı.

Hilo sigarasını bitirip camı tekrar kapattı. "Niko'yu teslim etmemi mi isterdin?" Shae cevap vermediğinde, koltuğuna yaslandı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Limanın önüne vardılar. K-Star Freight'in başkanı ve CEO'su, ülkenin en önde gelen Yeşil Kemik ailelerinden birinin reisi olan Ven Sandolan ile, Dağ veya Tepesiz klanlarının üyelerinin konuşmalarını dinleme şansı olmayan bir yerde buluşmak kolay olmamıştı.

, Summer Harbor'da demirlemiş özel bir yatın güvertesi, muhtemelen olabilecek en tarafsız ve güvenli yerdi. Ven Sando, yatçılık meraklısıydı ve her Altıncı Gün sabahı, on dört metrelik motorlu teknesi Inheritance ile denize açılırdı.

Ven Sando, tutkulu bir tekneciydi ve her Altıncı Gün sabahı on dört metrelik motorlu teknesi *Inheritance ile* denize açılmasıyla tanınıyordu. Güneş doğarken denize açıldılar. Ven Sando, Dağ klanının birinci dereceden bir üyesi olan en büyük oğlu Haku ile birlikte gelmişti. Haku kokpitte görev alırken, yaşlı Ven, bronzlaşmış yüzünü okyanusa dönük, gri saçları rüzgar ve tuzlu su sıçramalarıyla geriye savrulmuş halde, misafirlerine *Inheritance'ın* beygir gücü, hızı ve yakıt kapasitesi hakkında bilgi veriyor ve bir keresinde Tun sahilinde dört hafta boyunca yelken açtığını anlatıyordu. Shae, Ven tekneyi gezdirirken sabırsızca ama kibarca dinledi. Hilo, mobilyaları ve dümenin arkasındaki yerleşik barı takdirle okşarken, Ven gururla gülümsüyordu.

Ven Haku, Gosha Adası'nın uzak tarafına doğru tekneyi yönlendirdikten sonra motorları durdurdu ve sadece suyun gövdeye hafifçe çarptığı sesi ve Janloon Uluslararası Havaalanı'ndan kalkan ve inen uçakların uzak gürültüsü kaldı. Şehrin sahilinde ince bir sis tabakası sabah ışığını dağıtırken, gökyüzü sonbaharın son günlerinde mavi ve bulutsuzdu. Sadece, bölgedeki birkaç Espenian uçak gemisinden birine inen veya kalkan savaş uçaklarının soluk izleri gökyüzünde görünüyordu. Shae, soğuktan korunmak için süveterini sıkıca çekti.

"No Peak klanından üyeleri ilk kez gemime binmiyor." Ven Sando, servetinin her kuruşunu hak ettiğini düşünen bir adamın neşeli ve otoriter tavırlarına sahipti ve karnındaki göbek, bunu keyifle yaşamak için hiçbir neden görmediğini gösteriyordu. Onları teknenin salonuna davet etti ve beyaz şezlonglardan birine rahatça oturdu. "Yaklaşık sekiz yıl önce, Janloon Sanat Konseyi için düzenlenen bir bağış etkinliğinde Kaul Sen ile tanıştım ve ertesi sabah onu ve birkaç kişiyi Little Button çevresinde bir tekne turuna çıkarmayı teklif ettim. Çok ilginç bir adamdı, harika bir arkadaştı, senin büyükbaban. O zamanlar klanlarımız arasındaki ilişkiler çok daha samimiydi. Kaul Sen ve Ayt Yu arasında anlaşmazlıklar vardı, ama o zamanlar her zaman saygı vardı."

Hilo'nun gülümsemesi her zamanki rahat ve açık ifadesine yakındı, ancak gözlerine kadar ulaşmadı. "Umarım klanlarımız bir gün tekrar bu kadar dostane olur." Ven'in karşısına oturdu. Shae, koltuğunu

biraz sağa ve kardeşinin arkasına yerleştirdi; Ven Haku da babasının yanındaki pozisyonu aldı. Hilo, toplantı katılımcılarına ve çevrelerine anlamlı bir bakış attı. "İşte buradayız, Dağ ve Zirvesiz, bu iyi bir başlangıç gibi görünüyor."

"Sana katılıyorum," dedi Ven yumuşak bir sesle, ellerini karnının üzerinde birleştirerek, "ama ben Sütun değilim ve klanım adına konuşamam. Seninle konuşan Dağ'ın diğer üyeleri de öyle." Ven'in kaşları endişeyle kalktı. "Tepesiz, birçok tavuğu tavlayan bir horoz gibi görünüyor."

Dört ay önce, Kaul ailesinin akşam yemeğinde Ayt'ın olası halefleri hakkında yapılan tartışmanın ardından, Shae, Iwe Kalundo'nun ofisine, refah ve dostluğu simgeleyen büyük bir buket zafer hibiskus ve dans eden yıldız zambakları göndererek, onu ve ailesini Dağ'ın Hava Adamı görevine atanmalarından dolayı tebrik etmişti.

Altı hafta sonra, Lybon'dan döndükten kısa bir süre sonra, Hilo Kaul Dushuron Akademisi'ni ziyaret etmiş ve Büyük Usta Le ile görüşmüştü. O hafta, dokuz yaşındaki Koben Ato'ya Akademi'ye kabul ve tam burs teklif edildi. Bu, olağanüstü erken yetenek gösteren aday öğrenciler için ayrılmış, nadir görülen bir olaydı.

Akademinin, Ayt Yu'nun torununu Wie Lon Tapınak Okulu'ndan kapmaya yönelik bariz girişimi, Koben ailesi tarafından kesin bir şekilde reddedildi. Ne kadar cömert mali teşvikler sunulursa sunulsun, Dağ'ın besleme okulu ve tüm Ayt ailesinin mezun olduğu okuldan ayrılmak delilik olurdu. Iwe'ye gönderilen çiçek buketi ise sadece kısa ve nazik bir teşekkür notuyla karşılanmıştı. ancak her iki eylem de Iwe ve Koben ailelerine dikkat çekmek ve No Peak'in mevcut Dağ'ın Sütunu'nu görmezden gelip bir sonrakine yöneldiği yönündeki spekülasyonları alevlendirmek amacına ulaştı. Hilo ve Shae, Ven'in bu eylemlerden toplantıdan önce haberdar olmasını istiyorlardı.

Hilo pişmanlık duymadan ellerini açtı. "Ayt Madashi'den sonra Dağ'ı yönetecek kişiyle iyi geçinmek istiyorum. Kabilelerimiz barış ilan etti, ama Ayt'ın bunu sürdüreceğine güvenmiyorum. Tabii ki kendi ailemi düşünüyorum. Ayt benim adımı fısıldadı ve kardeşim onun yüzünden öldü, bu yüzden o tahttan indirilene veya hak eden bir halef tarafından kenara itilene kadar rahat uyuyamayacağım."

Ven öne doğru eğildi. "Sorun tam da burada," dedi komplo teorisiyle dolu bir şiddetle. "Ayt*'ın* halefi yok. Hak sahibi erkek varisi öldürerek Sütun oldu ve şimdi onu evlenmeye cesaret edecek bir erkek bulsa bile çocuk sahibi olmak için çok yaşlı." Ven'in sesi yükseldi. "Sütunumuz, ona oğul verebilecek bir karısı olan bir erkek olsaydı, Dağ bu sorunla karşı karşıya kalmazdı. Klanın, nesiller boyu güvenebileceği güçlü bir Yeşil Kemik ailesi soyuna ihtiyacı var." Hilo'yu işaret etti. "Senin No Peak'te bu var, bu senin için bir onur. Bizde yok. Çocuksuz, kendi hırslarının peşinde koşan bir kadın tarafından yönetiliyoruz. Bir zamanlar büyük olan Kekon'un Mızrağı klanı bu kadar alçaldı."

Shae hayretler içindeydi. Hilo'nun gözleri bile hafifçe büyüdü. Ayt Mada onların düşmanıydı ve Shae onu güç düşkünü olarak tanımlamaktan çekinmezdi, ama Ven'in kendi Sütunu hakkında bu kadar açıkça saygısız bir şekilde konuşacağını beklemiyorlardı. Shae'nin ilk tepkisi şüphe oldu; Ven onlara yaranmaya mı çalışıyordu? Yoksa gerçekten bu kadar saf mıydı?

Ven, kendi tiradını kontrol etmek istercesine ellerini kaldırdı. "Beni yanlış anlama," dedi aceleyle, Shae'ye yan gözle bakıp sonra dikkatini Hilo'ya geri çevirdi. "Kadınların Yeşil Kemikler olması ve değerli destek rollerinde sorumluluk sahibi pozisyonlarda bulunmasına karşı değilim. Ama Sütun farklı. Hepimizin dediği gibi, vücudun omurgası. Ayt bir hata üstüne hata yaptı: Yeşim ve parlaklığın sıradan suçlular tarafından kullanılmasına izin verdi, üzerimize kamuoyunda skandal çıkardı ve bizi pahalıya mal olan bir sokak savaşına soktu. Affedersiniz ama, Dağ'daki çoğu insan bu savaşı kolayca kazanmamız gerektiğini düşünüyordu." Ven dudaklarını büzdü. "Ben haklı eleştirilerde bulunduğumda — üstelik bencilce değil — o inatla bunları dikkate almıyor. O kadın seninle konuştuğumu öğrenirse hayatım tehlikeye girebilir." Bu sözlere rağmen Ven, muhalefetini dile getirmekten korkmuyor gibiydi. Shae, K-Star Freight'in Dağ için çok büyük ve önemli, Ven ailesinin ise çok tanınmış ve güçlü olduğunu, Ayt Mada'nın Ven'in ne kadar kınayıcı olursa olsun, sadece isimlerini fısıldayarak onları ortadan kaldıramayacağını düşünüyordu.

"Bu toplantıyı yaptığımıza sevindim, Ven-jen. Bana göre konuşacak doğru kişi sensin." Hilo, şezlonguna yaslandı ve vücudunu hafifçe çevirerek kendini Ven'lere daha doğrudan yöneltti. Sanki geçmişte sayısız kez bu sandalyeye oturmuş gibi, genişleyip rahatlamış görünüyordu.

ve sesi, aynı sokakta büyüdüklerini keşfeden yeni arkadaşlar arasında bir anda oluşan memnuniyet dolu dostluk havasına büründü. Değişim o kadar yumuşak ve doğal oldu ki, Shae kendini birdenbire davetsiz bir misafir gibi hissetti. Artık birkaç saniye önce paylaşmadıkları bir samimiyete sahip olan üç adamdan rahatsız bir şekilde uzak duruyordu.

Hilo'nun sesi alçaldı. "Dağ'da senin ve benim kadar değişimi isteyen insanlar olduğunu öğrenmekten memnunum, Ven-jen, ama bir yabancı olarak konuşursam, bana Koben ailesinin güçlü liderleri yok, sadece küçük bir çocuk var. Durumun düzelmesi için yirmi yıl bekleyebilecek kadar sabırlı değilim ve senin de kendini beğenmiş biri olmadığını görebiliyorum. Doğal olarak, yeni Hava Adamı'nı merak ettim, ama etrafta sorduğum kadarıyla, Iwes'ler Ayt Mada'yı körü körüne takip ediyorlar."

Ven burnunu çektirdi. "Bu doğru, ayrıca o ailede çok fazla zayıf kan var."

"Bu belirsiz zamanlarda," dedi Hilo ciddiyetle, "klanlar arasındaki işbirliği ülke için çok önemli. Bu yüzden sizinle özel olarak görüşmek istedim, birbirimize yardımcı olabilir miyiz diye. Ven ailesi, iş dünyasında ve sokaklarda herkes tarafından tanınır ve saygı görür. 'Altın ve yeşim taşı asla bir arada olmaz' diye eski bir söz vardır. Kulağa hoş geliyor, ama ailelerimizin gerçekten güçlü olması için ikisine de ihtiyacımız olmadığını kim söyleyebilir?" Hilo, şişman iş adamına sert bir bakışla baktı. "Sen açıkça ilkeli bir adamsın ve belki de bu kadar büyük bir sorumluluk almak istemiyorsun, ama Dağ klanındaki bu sorun sadece benim ailemi değil, tüm Kekon'u etkiliyor, bu yüzden dürüst olmak zorundayım. No Peak, Ven ailesinin liderliğini memnuniyetle kabul etmez. Ayt Mada'nın yerine geçmesini istediğim başka kimse aklıma gelmiyor."

Ven'in yeşim taşı rengi aurası, belirgin bir memnuniyet dalgası yaydı, ama dramatik bir iç çekişle omzunun üzerinden elini sallayarak, sanki bu fikri o kadar çok duymuş ve insanları hayal kırıklığına uğratmaktan bıkmış gibi, fikri reddetti. Bu hareket Shae'ye o kadar yapmacık ve kendini beğenmiş geldi ki, derin bir hoşnutsuzluğu gizlemek zorunda kaldı. Ven, "Gururum okundu Kaul-jen, gerçekten, ama yönetmem gereken bir şirket var ve ayrıca yaşlanıyorum, emekli olmak üzereyim. İnsanlar her zaman Sütun'un genç olmasını bekler." Ven'in giydiği tek yeşim taşı, mücevherlerle süslenmiş ağır bir altın saatti. "Bu kadar çok yeşim taşı takmak genç erkeklere yakışır.

Klanın lideri, en iyi çağında, doğru imaja sahip, aynı zamanda aile kaynaklarının ve sosyal sermayenin desteğine sahip biri olmalı. Ben ise arka planda yaş ve bilgeliğin sesi olmakla yetiniyorum."

Shae, Ven Sando'nun arkasından oğluna baktı. Hilo'nun gözlerinin de o yöne kaydığını gördü. Ven Haku, onlarla yaklaşık aynı yaştaydı; oldukça iyi bir Dövüşçü olduğu ve akranları ve astları arasında popüler olduğu söyleniyordu. Bunun önemli bir nedeni, partiler verip astlarına ödüller dağıtarak ailesinin servetini sergilemekten çekinmemesiydi. Saçlarını jöle ile geriye taramış, boynuna mücevherlerle süslenmiş siyah deri bir gerdanlık takmıştı, sanki mücevherlerle süslenmiş bir köpek tasması gibiydi. Yarı eğik bir şekilde oturmuş, yüzünde uyanık ama biraz küçümseyen bir ifade vardı ve jade aurası bile ayrıcalık ve küstahlık yayıyor gibiydi. Garip ve rahatsız edici bir an için, Ven Haku'ya ve kusursuz yüzüne bakarken, Shae altı ya da yedi yıl önce tanıdığı Hilo'yu hatırladı.

Ven Sando, Ayt Mada öldükten sonra oğlunu Sütun olarak atamayı planlıyordu. Hilo, yaşlı ve genç Ven'e baktı ve yarı gizli bir gülümsemeyle başını eğdi. "Vahim bir oğul ve destekleyici bir baba birlikte çalışıyor mu? Hiçbir klan bu kadar şanslı olmamıştır herhalde." Hilo'nun normalde çok parlak ve ifade dolu yeşim aurası, geniş bir nehir gibi pürüzsüzce uğulduyordu ve neredeyse hiçbir şey belli etmiyordu. "Böyle bir değişime yardımcı olmak isterim. Ama Ayt Mada ve ben, klanlarımızın ve halkın önünde oturup ateşkes ilan ettik. Ben sözümden dönmem, düşmanlarıma bile. Konuşmaya devam etmeden önce bunu açıkça belirtmeliyim."

Ven Sando, Hilo'ya kurnaz bir bakış attı. "Kimse klanlar arasında başka bir sokak savaşı istemiyor. Ama cesaret vermekten başka verecek bir şeyin olmasaydı, görüşmek istemezdin."

Hilo'nun tavrı biraz sertleşti, resmi bir hal aldı ve daha yavaş konuşmaya başladı. "Ayt Mada asla kendi isteğiyle istifa etmeyecektir. Zorla görevden alınması gerekecek. Ona karşı harekete geçtiğinizde, No Peak size dostluğumuzu ve tam desteğimizi sunacaktır. Direnç gösterenlere veya geçiş sürecinden yararlanmak isteyenlere karşı. Böyle insanlar her zaman vardır. Bu küçük bir şey değil ve ben bunu hafife almıyorum. Ayrıca yeni bir lideri kabul etmek için pratik nedenlere ihtiyaç duyan insanlar da var. Hava Adamım, onları ikna etmenize yardımcı olmak için yapabileceği şeyler var."

Bu sözler Shae'yi bir an için hazırlıksız yakaladı; Hilo'nun onun orada olduğunu unuttuğunu düşünerek biraz sinirlenmeye başlamıştı. "K-Star Freight, Kekon'un en büyük ve en karlı şirketlerinden biri, bu yüzden Dağ'da zaten büyük bir nüfuzunuz olduğunu tahmin ediyorum," dedi Ven'e, biraz abartılı bir şekilde iltifat ederek. "Öyle olsa bile, potansiyel destekçilerinizden bazıları, mali teşvikler olduğunu bilirlerse cesaretlenebilir. No Peak'in belirli sektörlerdeki etkisi, normalde bundan yararlanamayanlar için ilgi çekici olabilir. Klanlar daha dostane ilişkiler içinde olsaydı, satın alma tekliflerini veya ortaklıkları görüşmeye açık olduğumuz iş alanlarımız bile var. Elbette, bu bilgileri sağduyulu bir şekilde paylaşmanızı bekliyoruz."

Ven, tüm bu güvenceleri düşünmüş gibi göründü, sonra zor ama kaçınılmaz bir karar vermişçesine derin bir nefes verdi. “Konuştuğumuz şeyin gerçekleştirilmesi kolay olmayacak. Ayt çok fazla yeşim taşı taşıyor ve kendisine sadık kişilerle çevrili. İstediğimiz türden bir değişimi gerçekleştirmek zaman ve planlama gerektirecek. Ama dostluğunuzun sözünü aldığımı bilmek, Kaul-jen, Dağ'daki sorunları çözme ve klanlarımız arasındaki ilişkileri düzeltme konusunda beni kararlı kılıyor.”

İşte böylece karar verildi: Ven, Dağ klanı içinde gizlice bir darbe için destek toplayacaktı. Başarılı olursa, böyle bir şey neredeyse kesin olarak Ayt Mada ve onun yakın çevresinin ölümüyle sonuçlanacaktı. No Peak, zamanı geldiğinde Ayt'ın destekçilerini bastırmak için Fists ve Fingers'ın gücüne ek olarak, rüşvet, ödeme ve mali tavizlerle gaspçıları sessizce destekleyecekti. Sonrasında Ven ailesi Dağ'ı kontrol edecek ve klanlar arasında şu anda var olan alaycı ateşkesin ötesinde gerçek ve kalıcı bir dostluk kurulacaktı.

Hilo, "Geleceği sabırsızlıkla bekliyorum, Ven-jen," dedi.

Ven ellerini çırptı, sonra ayağa kalkarak toplantıyı sonlandırdı, mini bara gitti ve iki bardak hoji doldurdu. "Kaul-jen, bunu zaten biliyorsundur, ama Dağ klanında kan dökücü bir şöhretin var. Ve sevimli kız kardeşinin de soğuk kalpli bir Espenian sempatizanı olduğu söyleniyor. Bu, insanların düşmanları hakkında ne tür yalanlar yaydığını gösteriyor. Senin, tıpkı büyükbaban gibi dürüst ve mantıklı bir adam olduğunu, birlikte çalışması kolay biri olduğunu kendi gözlerimle görebiliyorum." O ve Hilo, yeni ittifaklarını kutlamak için içtiler.

Ven Sando, onları biraz daha gezdirmek ve öğle yemeğine davet etmek istedi, ama Shae, No Peak'te kimse onların yokluğunu merak etmeden dönmelerinin en iyisi olacağını söyleyerek, Pillar'ın endişeli yardımcısı rolünü oynadı. K-Star'ın başkanı Kaul ailesine birkaç denizcilik hikayesi anlatıp arada nakliye sektöründen anekdotlar serpiştirirken, Ven Haku *Inheritance'ı* Kaul ailesinin arabasının ve şoförünün beklediği özel iskeleye geri götürdü.

Pillar ve Hava Adamı tekrar hareket halindeki araçta yalnız kaldıklarında, Shae kendini daha fazla tutamadı. "Ven Sando, tanıştığım en kibirli, en dayanılmaz kaba adam olabilir," diye haykırdı.

"Ayt için üzülüyor musun?" Hilo geniş bir gülümsemeyle bacaklarını Shae'nin koltuğuna uzatıp ayakkabılarını onun ayaklarının üzerine koydu. Shae, sanki hala dedelerinin arabasının arkasında yer kapmak için kavga eden çocuklar gibi, ayakkabıları tekmeledi. Lan ise ön koltuktan onlara birbirlerini rahat bırakmaları için homurdandı. Hilo kolunu kız kardeşinin omzuna attı. Karanlık araba yolculuğundaki ruh hali tamamen değişmişti ve teknede erkeklere gösterdiği samimi dostluk ortadan kaybolmuştu; çarpık gülümsemesi parlak ve vahşiydi. "Ven ve oğlu bir araya gelse bile Ayt'ın yarısı kadar bile olamazlar. Biz böyle *kazanacağız* Shae. Dağı Ayt'ın ayakları altında parçalamalıyız."

Shae, bazen büyükbabasının, yok edilmesi gereken bir Shotarian işgal gücü olsaydı, küçük torununun niteliklerini daha çok takdir edeceğini kabul etmek zorunda kalıyordu. "Ven ailesine başka nasıl destek olabileceğimizi düşüneceğim," dedi.

BÖLÜM 25

Engelleme

Maik Kehn, motorlu teknenin güvertesinde hızlanırken dengede durmaya çalıştı. Tekne, kargo gemisinin bıraktığı dalgaların üzerinden atlayarak havaya beyaz su sıçratırken, çok daha büyük geminin yanına yanaştı. Kehn, özellikle yüzüne çarpan soğuk yağmur damlaları nedeniyle suda olmaktan pek hoşlanmazdı. Janloon'un tanıdık sokaklarında, kendisi ve Yeşil Kemikler'in hüküm sürdüğü gürültülü, kirli sokaklarda olmayı çok daha çok tercih ederdi. Ancak klanlar bu günlerde şehrin çok ötesinde, dağlarda, kıyı şeridinde, hatta denizin yüzlerce kilometre açığında koruma ve devriye görevleri yapıyordu. Kehn, en azından kendi neslinde uluslararası sularda bir gemiyi kaçıran ilk Horn olabileceğinden şüpheleniyordu. Ancak bu, düşmanın hareketlerine uyum sağlamak olan işinin bir parçasıydı ve Kaul Hilo'dan her zaman önden liderlik etmeyi öğrenmişti.

Juen, onun Birinci Yumruğu, kanca atma halatını ateşledi ve halat, kargo gemisinin ve tutunarak motorlu tekneyi bağladı. Bazı iri adamların aksine, Kehn Hafiflik yeteneğinde zorluk çekmiyordu; gergin ipi yakaladı, ayaklarını ipin üzerine attı ve ince bir daldaki kertenkele gibi ipin yarısına kadar koştu, son birkaç metreyi bir sıçrayışla geminin güvertesine geçti. Sessizce indi, pençe bıçağını çekmişti.

İki adam tabancalarla donanmış olarak korkuluğa doğru koşuyordu. Kehn, şaşkınlıkla, düşmanlık ve alarmla dolu yeşil auralar hissetti. Onu görünce durdular ve ateş açtılar. Horn, muhafızlara doğru atladı ve havaya yükselirken yolunu açan ikiz Deflection'lar saldı. En yakınındaki silahın namlusunu sol eliyle kavradı ve bir güç patlamasıyla silahı ateş eden adamdan uzaklaştırdı. Sağdaki adamı ise bir Deflection ile yağmurla ıslanmış güverteye fırlatarak en yakınındaki metal konteyner yığınına çarptı.

Kehn silahı denize attı; silahın sahibi, Uwiwa Adaları'nın savaş bıçakları olan ikiz üçgen başlı *durbh* hançerlerini çekerek Horn'a acımasız ve hızlı bıçak darbeleri indirdi. Kehn, pençe bıçağıyla adamın sol bileğini yakalayıp kontrol altına aldı ve sağ elindeki hançerin bıçağını yakaladı.

Çelikten yapılmış eliyle. Rakibi anında tepki verdi, silahı bırakıp Kehn'in güneş sinirine o kadar güçlü bir yumruk attı ki Kehn'in ciğerlerindeki hava acı bir homurtuyla dışarı çıktı. Rakibinin yeşim rengi aurasında, ölümcül bir darbe vermek için kendini toplarken belirgin bir esneme hissetti.

Kehn gövdesini Çelik ile kapattı; elinde tuttuğu *durbh* kılıcı aniden korumasız kalan cilde keskin bir şekilde saplandı. Kılıcı düşürerek, önce hızlı ve çabuk, ölümcül olmayan, sadece şok vermek için yeterli bir darbeyi kalbe yönlendirdi. Adamın gömleğini avuçlayarak, bir haykırışla onu itti, sonra sertçe öne doğru çekti ve rakibinin yüzünü bir kafa darbesiyle tokatladı, duyulabilir bir çatırtı duyuldu. Horn, omzunu gevşek adamın göğsüne sapladı ve onu geminin korkuluğunun üzerinden aşağıya, çok aşağıdaki beyaz dalgaların üzerine fırlattı.

Kehn arkasını döndü. Yumrukları Juen ve Iyn ile iki Parmak, Lott ve Dudo, hemen arkasından gemiye atlamış, bir Parmak, Ton, motorlu botu kullanmak için geride kalmıştı. Iyn, kırık bacağıyla ondan uzaklaşmaya çalışan ikinci muhafızı takip ediyordu. Iyn ay bıçağını çekerken Kehn, "Şimdilik onu öldürmeyin," diye emretti. Diğerini denize atmaması gerektiğini düşündü; şimdi o adamın yeşim taşı, çok değerli olmasa da, okyanusun dibindeydi. En azından artık kiralık bir yarı kemik köpek tarafından utanç verici bir şekilde takılıp kullanılmıyordu.

Kırmızı, turuncu ve mavi renkli, yeğeninin oyuncak blokları gibi düzgünce istiflenmiş, on beş metre yüksekliğindeki konteyner duvarlarının arasında geminin güvertesinde ilerledi. Üç yüz metre uzunluğundaki kargo gemisi, gemideki herkesi görebilmesi için çok büyüktü, ama Yumrukları ve Parmaklarının gemiyi taramak için ayrılacağını biliyordu; ek barukan muhafızlarını bulup öldürecek ve mürettebatı toplayacaklardı. Kehn, kanamayı durdurmak için elini gömleğinin eteğine sararak köprüye doğru ilerledi.

Yirmi dakika sonra, kaptan ve subayları geminin yemek salonunda toplandılar. Kaptan, kırmızı sakallı ve favorili, kırk yaşlarında bir adamdı. Adı levhasına göre adı Bamivu eya Kijdiva idi ve subaylarının çoğu gibi o da Ygutanlıydı. Toparlanıp yemek salonuna yerleştirilen mürettebatın çoğu Uwiwanlıydı. Kijdiva takdire şayan bir sakinlik sergiliyordu, ancak alnında ter damlaları belirmişti ve Kehn, kalbinin normalden çok daha hızlı attığını hissedebiliyordu. Açıkça

Yeşil Kemikler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve gemisinin, yükünü çalmak veya mürettebatına zarar vermek isteyen korsanlar tarafından saldırıya uğradığını düşünüyordu.

"Merak etmeyin, kimseye zarar gelmeyecek," dedi Kehn. Adam ya anlamadı ya da bu güvenceyle rahatlamadı. "Başka dil biliyor musunuz?" diye sordu Kehn. "Uwiwan? Espenian?"

Kaptan Espenian'ı fena sayılmayacak derecede konuşuyordu, bu da şanslıydı çünkü Lott da Akademi'de okuduğu yıllarda bu dili oldukça iyi öğrenmişti. Bu dil son zamanlarda popüler olmuştu; Janloon'da yabancıların ve yabancı şirketlerin sayısı arttığı için, Fingers için bile Kekonese dışında başka bir dil bilmek yararlı olmuştu. Kehn, Lott'tan tercüme etmesini istedi. "Ona geminin kayıt belgesini ve yük manifestosunu görmek istediğimizi söyle."

Birkaç kez gidip geldikten sonra, istenen belgeler köprüden getirildi. Ygutanlı bir şirkete ait olan ve Uwiwa Adaları'nda kayıtlı MV *Amaric Pride*, iki gün önce Tialuhiya'dan ayrılmış ve Ygutan'ın kuzey liman kenti Bursvik'e doğru yola çıkmıştı. Normalde Ygutan'a giden gemiler Shotar'ın etrafından güneye doğru ilerleyip Origas Körfezi'nden geçerdi, ancak Oortoko yakınlarındaki sular şu anda Shotarian, Espenian ve Ygutan savaş gemileriyle dolu bir savaş bölgesi haline gelmişti.

Kehn, manifesto kağıtlarını karıştırırken kaşlarını çattı. Gemi, yaklaşık yirmi bin ton yük taşıyordu: giysi, tüketim malları, konserve meyve. Hepsini aramak imkansızdı. Kaptan bir soru sordu ve Lott, "O adamları, dört muhafızı öldürüp öldürmediğimizi bilmek istiyor," dedi.

Juen ve diğerleri gemiyi ele geçirirken iki barukan daha ile karşılaşmıştı. "O adamlar Uwiwa Adaları'nda bir kaçakçı için çalışıyordu," dedi Kehn kaptana, sorusuna cevap vermeden. "Neyi koruyorlardı, biliyor musun?"

Kaptan yutkundu. "Soru sormadım," dedi Lott aracılığıyla. "Onların geçiş ücreti için para aldım. Gemimizde genellikle dört ila on ücretli yolcu olur. Kutularda ne olduğunu bilmiyorum, hiç görmedim. Sadece taşıyorum."

Kehn, kaptanı ve subayları Juen'in gözetimine bırakarak Lott'la birlikte güverteye çıktı. Gökyüzü hâlâ zayıf ve aralıklı yağmur yağdırıyordu, ama güneş artık doğmuştu. Iyn'in hayatta bıraktığı barukan, korkunç bir açıyla bacağı bükülmüş, yüzü solgun bir renkte, korkuluklara bağlanmıştı. Iyn, onun yeşim taşını almıştı. Fist, yakındaki bir konteynere yaslanarak, mücevherin zincirlerini ayırıp yeşim taşlarını okyanusa fırlatırken hayal kırıklığıyla iç çekiyordu.

kolyenin zincirlerini ayırıp nefrit parçalarını okyanusa fırlatıyordu, sadece iki tane gerçek yeşil parçayı cebine atmak için duraksıyordu. Iyn gibi genç Yumruklar kendilerini kanıtlamak için en hevesli olanlardı, akranlarıyla ek yeşim, bölge, sorumluluk ve emrinde olacak Parmaklar kazanmak için rekabet ediyorlardı. Kehn, ona daha erken bir zamanda yeşim kazanması için bir şans daha vermeyi kendine not etti. Horn'un rolünün büyük bir kısmının insanları yönetmek olduğunu fark etmişti ve öncülünün sahip olduğu kişisel sıcaklık ve çekiciliğe doğal olarak sahip olmasa da, emrindeki kişilere her zaman dikkat etmeye ve kararlarında katı ama adil olmaya çalışıyordu. Bu işte iki zorlu yıl geçirdikten sonra, liderlik konusunda daha güvenli hale gelmiş ve savaşçılarının kendisine saygı duyduğunu biliyordu.

Yaralı barukan adamın önünde duran Kehn, "Kekonese biliyor musun?" diye sordu. Adam başını sallayınca, Boynuz hemen konuya girdi: "Hangi konteynırda?"

"Bilmiyorum," dedi adam. "Zapunyo bana bilgi için para vermiyor. Öldürün de kurtulun."

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Kehn. "Bacağın kötü kırılmış, ama temiz bir kırık; geminin doktorunu çağırıp kırığı düzeltmesini istersem, iyileşir ve tekrar yürüyebilirsin. Ya da Lott ve Iyn'e burayı bir deri torbaya koyup çakıl taşına çevirmelerini isteyebilirim, diğer bacağını da aynı şekilde, sonra da seni Uwiwa Adaları'na sakat olarak bırakırız, o zaman Zapunyo'nun sana ne işi çıkarır, görürüz."

Adamın yüzündeki son renk de kayboldu. "Sana bir şey söylersem, öldüm demen gerekir. Zapunyo'nun hırsızlık yapan ya da ispiyonlayanlara ne yaptığını biliyor musun? Ti Pasuiga'nın sessizliğini bozanlara ne yaptığını?" Rüzgâr ıslak giysilerini ve terden sırılsıklam olan derisini soğutunca dişleri takırdamaya başladı. "Önce ayaklarını keser, sonra ellerini, en son da kafasını keser ve parçalarını farklı yerlere gömer, böylece öbür dünyada bile bütün olamazsın."

"Çünkü o bir hayvan," dedi Kehn. "Seni Zapunyo'dan kurtarabiliriz. Koruduğumuz muhbirlerimiz olmasaydı bu sevkiyattan nasıl haberdar olabilirdik? Ayrıca Espenlilerin desteğini de aldık; onlar da savaştalar ve düşmanlarının daha da güçlenmesini önlemek için kaçakçılığı durdurmak istiyorlar. Zapunyo'nun elinden uzak, yeni bir hayat mı istiyorsun? Yoksa diğer seçeneği mi tercih edersin? Sen düşünürken ben bir sigara içeceğim." Kehn uzaklaştı.

Gerçekten de bir sigara yaktı ve onu içmek için gözden uzak bir yere gitti. Arkasında Iyn'in "Maik-jen'in zamanını boşa harcadığın için diğer bacağını da kırmak istiyorum" dediğini duydu.

Maik-jen'in zamanını boşa harcadığın için diğer bacağını da kırmak istiyorum. O sabırlı bir adamdır ama fazla konuşmayı sevmez, bu yüzden sana karşı çok cömert davranıyor ama sen bunu ciddiye almıyorsun, seni barukan köpek sikici."

Lott, "Iyn-jen, o haldeyken ona hakaret etmene gerek yok." Endişeli bir ses tonuyla adama seslendi ve ekledi, "Şahsen, işbirliği yapmaya karar vermeni umuyorum. Zapunyo'ya bu kadar acı çekmeye değer bir sadakat borcun olduğunu düşünmüyorum ve işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum, ama tabii ki mecbur kalırsam yaparım." Bu sözler, tam doğru miktarda sempati, mantıklılık ve soğuk bir kesinlik içerecek şekilde söylendi. Kehn kendi kendine memnuniyetle bir ses çıkardı; Lott Jin, Finger olarak titrek bir başlangıç yapmıştı, ancak Hilo'nun onu iyi akıl hocalarının gözetimine alması talimatını izleyerek, genç adam uzun bir yol katetmiş ve tavırları çok gelişmişti.

Kehn, esiri birkaç dakika daha beklerken, Lina'ya evlenme teklif etmeyi düşündü. Daha önce bu konuyu konuşmuşlardı, kabul edeceğini biliyordu. Doğru zamandı; en büyük oğluydu ve yakında kendi çocukları olmasını istiyordu. Genelde mahrem bir adam olarak, küçük ve sade bir düğün tercih ederdi ama bunun mümkün olmayacağını biliyordu; Horn'ların evliliği klan etkinliği olacaktı. Kaul ailesini etkileyen tüm siyasi gelişmeler ve talihsizlikler, Maik ailesini de etkiliyordu.

Kehn sigarasını bitirince geri döndü ve bir cevap istedi. Artık şiddetle titreyerek ve ruhen tamamen yenilmiş bir halde, adam onlara koruması emredilen konteynırı gösterdi. Kehn, barukanların kan bağıyla Kekonese olduklarına inanmakta zorlanıyordu, çünkü iradeleri zayıftı, ama bu, Shotar gibi korkak bir yerde doğup büyümüş olmanın doğal bir sonucuydu.

Kehn, adamın yaralarını görmek için geminin doktorunu çağırdı. Mürettebat üyeleri, belirtilen altı metrelik konteyneri istifinden çıkarmak için gemideki vinci çalıştırmak üzere getirildi. Oluklu mavi metal kutu güvertede açıldığında, Kehn içinde karton kutularla dolu olduğunu gördü. İnceledikleri ilk birkaç kutuda, Uwiwa Adaları'ndaki giyim fabrikalarından gelen, tek tek plastik poşetlere sarılmış yüzlerce giysi vardı: egzersiz pantolonları, atletler, mayolar. Sonra Iyn, bazı kutuların yan tarafında fazladan bir barkod olduğunu fark etti. Kehn kutulardan birini açtı ve içindeki kadın bluzunu kaldırdı.

ön tarafında küçük yeşil düğmeler vardı. Düğmeler yeşim taşından yapılmıştı ve bluz sahteydi, önü bile açılmıyordu. Kutunun tamamı, sadece süs olarak gizlenmiş yeşim taşlarıyla doluydu. Kumaş katmanlarının arasına yerleştirilmiş ve binlerce giysi parçası arasına karıştırılmış olan mücevherler, Ygutan'da hayali bir perakendeci adına teslimatı alan kişi, yeşim taşlarından oluşan servetini teslim alana kadar, sıradan bir incelemeyle kolayca gözden kaçabilirdi.

"Şu Uwiwan zeki bir köpek," diye mırıldandı Kehn, kutular, plastik ve kumaşların arasında durarak. Yeşil Kemikleri'ni aramaya devam etmeleri için görevlendirip köprüye giderek kaptana rotayı değiştirmesini emretti; MV *Amaric Pride*, Janloon'un Yaz Limanı'na yanaşacaktı.

BÖLÜM 26

Beklentileri Belirlemek

Haberler Ygutan gazetelerinde belirsiz bir şekilde yer aldı ve ülke sınırları dışında hiç haber yapılmadı, ancak Shae'nin Ygutan'daki klan bağlantılarından aldığı çevrilmiş makalelere göre, geçen hafta Dramsk, Nitiyu ve Bursvik yakınlarındaki kimya fabrikalarını hedef alan birkaç bombalı saldırı meydana gelmişti. Ygutan Yönetimi, saldırıları Espen hükümeti tarafından desteklenen Oortoko'dan Shotarian sadık gruplarının üstüne atıyordu. Makaleler, tesislerin kime ait olduğunu veya kim tarafından işletildiğini ya da sabotajın hedefi olmalarını gerektirecek ne ürettiklerini açıklamıyordu, ancak Shae bunu zaten biliyordu. Espenianlar kullanmayacakları bir şey için para ödemezlerdi; sekiz ay önce Beyaz Fener Kulübü'nde Büyükelçi Mendoff ve Albay Deiller ile görüşmüştü ve şimdi Dağ'ın kazançlı parlaklık üretim tesisleri yok edilmişti.

Ayt Mada çok kızgın olmalıydı. Shae'nin yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı ve orada bir süre kaldıktan sonra kayboldu. No Peak, Dağ'ın faaliyetlerine doğrudan karşı harekete geçmemişti, ama Ayt, Espenialılara bilgiyi kimin sattığını kesin olarak bulacaktı. Shae yaptığı şeyden bir an bile pişmanlık duymadı; No Peak'in hayatlarını veya işlerini riske atmadan Dağ'a büyük bir mali darbe indirmiş, Lan'ı öldüren zehirli ilacın büyük miktarlarının karaborsaya ulaşmasını engellemiş ve Espenialılar'ın daha fazla yeşim taşı taleplerine boyun eğmeden onlarla ittifakını güçlendirmişti. Bu, büyükbabasının gurur duyacağı türden kurnaz bir zaferdi. Tek sorun, Ayt'ın misilleme yapacağından emin olmasıydı. Shae bunun ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordu, ama Dağ bir yolunu bulacaktı.

Shae, Woon'u ofisine çağırdı ve Albay Leland Deiller ile başka bir görüşme ayarlamasını istedi. "Albay'a, onun ilgisini çekecek ek askeri bilgilerimiz olduğunu söyle."

Woon masasının önüne oturdu. Şef yardımcılığı görevinden istifa etme girişiminden sonra, aralarında birkaç hafta boyunca konuşulmayan bir gerginlik vardı, ama iş ilişkilerinin gerekliliği nedeniyle bu gerginlik zamanla azaldı. Shae, Woon'un rahat göründüğüne sevindi.

Yine o. Her ne kadar eskisi gibi olmasa da, hala arkadaş oldukları için minnettardı. "Maik Kehn'in Uwiwa Adaları'ndan Ygutan'a ticari kargo gemileriyle kaçırılan yeşim taşını keşfettiği," diye tahmin etti Woon. "Bu bilgiyi Espenilere verirsek, Ygutan'daki parlaklık fabrikalarını yok ettikleri gibi bunu da kapatacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Kehn ve Yumrukları o gemide bir ihbar sayesinde şanslıydılar, ama tüm Batı Tun Denizi'ni devriye gezemezler. Espenialılar ise bunu yapabilir ve yapıyorlar," dedi Shae. "Uwiwa Adaları'nda muhbirlerimiz ve ajanlarımız olsa da, orada çok az gücümüz var, Hilo'nun kamuoyuna mal olan katliamından beri daha da azaldı. Espenia ise o ülkenin dış yardımının büyük bir kısmını sağlıyor; başka kimse yapamazken, Uwiwan hükümetini Zapunyo'nun faaliyetlerine karşı sert önlemler almaya zorlayabilirler."

Woon başını salladı. "Onlara sorunlarımızı çözmelerini sağlıyoruz."

"Ayt Mada'nın milliyetçi söylemlerini bir kenara bırakırsak, ROE ile ortak çıkarlarımız var," dedi Shae. "Biz de onlar da karaborsada yeşim taşı veya parlak taş istemiyoruz."

"Çünkü hepsini kendileri istiyorlar," dedi Woon. "Dikkatli olmalısın, Shae-jen. Espenianlarla çalışmak, bir kaplanın yanında uyumak gibidir; kaplan acıkıncaya kadar iyi bir fikir gibi görünür, ama Espenianlar incelikli insanlar değildir. Şu anda Euman Adası'nda yüz binden fazla Espenli var ve Lantern Men'den, Janloon'da izinli olan Espenli askerlerin kumarhanelerde ve genelevlerde sorun çıkardığına dair şikayetler alıyoruz. Haberlerde Oortoko'da sivil kayıpların arttığı bildiriliyor ve dünya bunun sorumlusu olarak Espenlileri gösteriyor. Son günlerdeki kamuoyu göz önüne alındığında, No Peak'in yabancılarla fazla samimi görünmesini istemiyoruz."

Shae buna karşı çıkamadı, özellikle de klan içinde ve dışında bazılarının, yurtdışında eğitim gördüğü için onu Espen hayranı olarak gördüğünü bildiği için. Bu arada Ayt Mada, Oortokon Savaşı'ndan yararlanarak yabancıları genel olarak, Espenlileri ise özel olarak eleştirerek kendi popülaritesini ve kamuoyundaki profilini yükseltiyordu.

Shae, insanların Ayt'in savaşçı argümanlarına inanma eğilimini anlayabiliyordu, ancak buna katılamıyordu. Ayt'in hesaplı duyguları, etnik merkezci izolasyonizme giden bilindik bir yola götürüyordu. Kekon yüzyıllar önce bu yoldan çıkmıştı, ancak modern teknoloji, küresel ticaret ve Maro gibi insanlar varken bu yola geri dönemezdi. "Haklısın,

, Papi-jen," dedi Shae yardımcısına, "ama sen bana Lantern Men için daha fazla kapı açmamı sen teşvik ettin ve Espenia bunu yapabileceğimiz yer."

"Söylediklerin mantıklı," dedi Woon yavaşça, "ama o ülkeyle bağlarımız ne kadar güçlenirse, onlar da bize karşı o kadar fazla baskı kurabilirler. Bunu gelecekte, henüz bilmediğimiz ve bize pahalıya mal olabilecek şekillerde kullanabilirler. Yabancıların geleceğinden nasıl emin olabilirsin? Mendoff ve Deiller, Beyaz Fener Kulübü'nde istediğin hiçbir şeyi henüz yerine getirmediler."

"Bu yüzden bahsi ikiye katlıyorum," dedi Shae. "Espeniler, dürüst ve açık sözlü iş adamları olarak ünlerine çok değer verirler ve borçluluk ve yoksulluğu ahlaki bir kusur olarak görürler. İlk borcumu ödemeden onlara bir hediye daha vermek, onları rahatsız edecektir. Bu dengesizliği bir an önce düzeltmek için motive olacaklardır."

Woon ayağa kalkıp ayrıldı. "İstediğin gibi toplantıyı ayarlayacağım Shae-jen, ama kimseye söylemeyeceğim. Klanın herkes bizimle aynı fikirde değil."

O akşam Shae, Maro, Hilo ve Wen'i evine yemeğe davet etti. Maro'yu Kaul ailesinin ana evinde aile yemeğine davet etmeyi düşünmüştü, ama çocukları ve Maik'leri de dahil olmak üzere tüm aileyle birden karşılaşmak fazla olabilirdi. Ayrıca ana ev, Sütun'un ikametgahıydı ve bu buluşmanın niteliği hakkında yanlış bir izlenim yaratabileceğini düşündü. İnsanların onları görüp Torch'un torununun ne zaman evleneceği ve çocuk sahibi olacağı hakkında spekülasyonlar yapabileceği bir restoranda buluşmayı da reddetti.

Shae yemek yapmayı hiç ciddiye almamıştı, ama Kyanla'nın yardımıyla, turp salatası, zencefilli yumurta çorbası ve acı soslu kızarmış tavuktan oluşan, sunmaya layık bir yemek hazırladı. Hilo'ya Maro'dan on beş dakika önce gelmesini söyledi, çünkü önce onunla konuşup bazı şeyleri netleştirmek istiyordu.

“Erkek arkadaşımı senin denetlemen için eve getirmeyeceğim,” dedi kardeşi ve Wen geldiğinde, Wen yemek odasına girip Kyanla'ya tabakları hazırlamasına yardım etti. “Maro, o fazla yeşim takmadığı ve klan üyesi olmadığı için, onunla tanışmanı istemediğimi düşünüyor.

Bu doğru değil; bunu çok daha önce yapmak istemiştim, ama programlarımız çok yoğundu, o seyahat ediyordu, biz de meşguldük, şimdi de Niko ve Ru ile ilgilenmemiz gerekiyor, hiç zaman bulamadık. Sonunda bir fırsat bulduk, ama *sadece akşam yemeği*."

"Neden bu kadar gerginsin?" dedi Hilo, alaycı bir gülümsemeyle. Bu gülümseme onu sinirlendirdi, çünkü gergin değildi, sadece beklentilerini belirtmek istiyordu. "Onu sorguya çekeceğimi mi sanıyorsun? Onunla dövüşeceğimi mi? Wen ve ben sadece çocuklardan birkaç saat uzaklaşmak için bir bahane bulduğumuz için mutluyuz."

Kaul malikanesinin kapılarını koruyan Fingers'lara, Shae'nin erkek arkadaşı geldiğinde içeri almaları söylenmişti. Maro, süet ceketinin altına yeni bir gömlek giymiş ve pahalı bir şişe premium hoji ile ortaya çıktı. Shae'yi yanağından nazikçe öptü ve Hilo'ya derin bir selam vererek saygısını gösterdi. "Kaul-jen."

Maro'nun kardeşine saygılı davranması, Shae'yi düşündüğünden daha fazla rahatsız etti. "Shae, sizin bir profesör olduğunuzu söyledi, bu yüzden size Dr. Tau demem gerekir," dedi Hilo gülümseyerek, "ama burada hepimiz arkadaşız, siz de resmiyet yapmazsanız ben de yapmayayım." O da kabul etti ve hediyeyi takdirle karşıladı (Cursed Beauty damıtımhanesinin eski Fist'ine ait olduğunu ve bu nedenle Kaul ailesinin bu hoji'den istediği kadar alabileceğini nazikçe belirtmedi) ve Maro'nun omzuna elini koyarak onu içeriye götürüp Wen'le tanıştırdı.

Akşam yemeği Shae'nin beklediğinden daha rahat geçti. Yemekler gayet iyiydi, hatta Kyanla'nın yardımı sayesinde çok lezzetliydi. Hilo, istediği zaman olabildiği kadar rahat ve samimi davranıyordu. Shae, Wen'in Maro'ya öğretmenlik mesleği ve postkolonyal Kekon-Shotar ilişkileri üzerine yayınladığı makaleler hakkında sıcak sorular sorarak sohbeti canlı tuttuğu için yengesi varlığı için minnettardı. Maro, iki haftalık Leyolo Şehri gezisinden yeni dönmüştü. Orada İmparatorluk Üniversitesi'nde bir dizi konuk ders vermiş ve ulusal arşivlerde araştırma yapmıştı. Shae, sık sık yaptığı iş gezilerinin, Shotarian tarafındaki ailesini ziyaret etmek için gizli fırsatlar olduğunu biliyordu.

Akşamın tek gerçekten garip anı, Wen'in Maro'ya içten bir ilgiyle "Maro-jen, Kraliyet Konseyi'nin saygın bir danışmanı olarak, kendin de siyaset kariyerine atılmayı düşünür müsün?" diye sormasıyla istemeden ortaya çıktı.

Maro cevap vermeden önce hoji'sinden bir yudum aldı. "Aklımdan geçti," diye itiraf etti. Yeşil Kemikler'in siyasi görevlerde bulunmasının uzun süredir yasak olması, Kraliyet Konseyi'ne aday olmak için yeşim taşını gönüllü olarak teslim etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu zorluk, Akademi mezunlarının büyük çoğunluğunu hükümet görevlerinden vazgeçiriyordu. "Öğretmeyi ve araştırmayı seviyorum, ama aynı zamanda ulusal politikada daha fazla fark yaratmak istiyorum."

"Maro, Oortoko'daki savaşla ilgili insani sorunları ele alan kar amacı gütmeyen çalışmalara katılıyor," dedi Shae.

"Bu çok takdire şayan," dedi Wen gülümseyerek. "Kekonese, Espenian ve Shotarian dillerini biliyor olman da kariyerin için büyük bir avantaj olmalı."

Hilo, misafirlerinin hoji fincanlarını doldurdu ve cesaret verici bir şekilde, "Şansölye Son gelecek yıl emekli olacağı için, Bilgelik Salonu'nda daha fazla No Peak meclis üyesi işimize yarayabilir" dedi.

Maro hemen cevap vermedi; rahatsız bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Yakın zamanda kamu görevine aday olmayı düşünmüyorum, ama olursam bağımsız olarak aday olurum." Shae'ye, sonra da Sütuna baktı. "Büyük klanlardan birinin desteği olmadan kazanmanın daha zor olacağını biliyorum, ama ben haraç ödeyen bir Fener Adam değilim ve köklü bir Yeşil Kemik ailesinden gelmiyorum. Klanın desteğini kabul edip, Shae ile ilişkimizin kişisel siyasi çıkarlar için olduğunu gösterir gibi davranmak bana rahat gelmez." Elini Shae'nin koluna koydu ama Hilo'ya konuşmaya devam etti. "Ancak en büyük neden, hükümette klanlara bağlı olmayan daha fazla sesin olması gerektiğini düşünmemdir."

Hilo'nun kaşları çok hafifçe kalktı. Shae'nin gözleri kardeşi ile erkek arkadaşı arasında gidip geldi. Hilo ile Maro arasındaki kontrast çok belirgindi. Hilo sandalyesinde rahatça oturmuş, dirseğini masaya dayamış, her zamanki rahat tavırlarıyla yer kaplıyordu. Maro dik ve kararlı bir şekilde oturuyordu, daha yaşlı, daha temkinli, duruşu ve konuşması daha düşünülmüş gibiydi. "Bağımsızlar satın alınabilir veya sindirilebilir," dedi Hilo, tamamen tarafsız bir sesle. "Onların Kraliyet Konseyi'nde olması gerçekten bir fark yaratır mı?"

"Yeterli sayıda olsaydı, olurdu," diye ısrar etti Maro. "Klanların kutsal kabul ettiği şeyler var, bunların topluma ne kadar yararlı olduğu daha yakından incelenmeli.

topluma ne kadar yararlı oldukları daha yakından incelenmesi gereken şeyler vardır. SN1 yasağı, temiz kılıçlı düello, Kekon Jade İttifakı."

Wen, yaklaşan çatışmayı önlemek için neşeyle, "Hilo, KJA toplantıları için okumak zorunda olduğu kitaplardan ve bunların ne kadar yavaş ve sıkıcı olduğundan sık sık şikayet eder," dedi.

"Ayrıca ekonomik olarak da verimsizler," diye devam etti Maro, Wen'in ona sunduğu konuşmayı saptırma fırsatını kaçırarak. "Yeşim taşının diğer kaynaklar gibi, arz ve talebin açık piyasa tarafından belirlendiği bir şekilde ele alınması gerektiği savunulabilir."

Hilo burun kıvırdı. "O zaman yabancılar her bir çakıl taşını satın almaya çalışır."

"Bu objektif olarak o kadar kötü bir şey mi?" diye sordu Maro, sanki bir öğrencinin tez argümanını sorguluyormuş gibi. "KJA, yeşim taşının küresel arzını kısıtlıyor, bu da fiyatları yapay olarak şişiriyor ve sermayeyi kendi GSYİH'mıza eklemek yerine yasadışı ikincil pazara aktarıyor. SN1'in kullanılabilirliği ile, yeşim taşının Kekonese'ye özgü olmaktan giderek uzaklaştığı bir döneme hızla yaklaşıyoruz." Maro bir konuya ısındığında daha hızlı konuşur, sesi akademik bir söylem tonuna bürünür. "Ekonomimiz gelişiyor ve çeşitleniyor; başka endüstrilerimiz ve kaynaklarımız var. En hızlı büyüyen ihracat kalemlerimiz imalat ürünleri, tekstil ve metaller. Öyleyse neden yeşim taşını diğerlerinden çok daha önemli, ulusal bir kartel tarafından düzenlenmesi ve şiddetle savunulması gereken bir şey olarak görmeye devam ediyoruz? Sadece köklü tarihsel ve dini önyargılarımız yüzünden."

Hilo ona tuhaf bir şekilde baktı. Shae'nin aksine, Maro'nun sağlam bir tartışma uğruna kabul görmüş inançları sorgulama alışkanlığına alışık değildi. Bir an için Shae, kardeşinin Maro'yu soğuk bir şekilde değerlendirdiğini hissetti: Ne tür bir Yeşil Kemik, ne tür bir Kekonese adamı, klanın Sütunu'nun önünde yeşim taşı ve onun temsil ettiği her şeyi bu kadar değersizleştirebilir?

"Maro şeytanın avukatlığını yapmada iyidir," dedi Shae hızlı ama kararlı bir şekilde, sevgi ve itidal ile elini Maro'nun koluna koyarak. "Bu yüzden öğrencilerine her zaman meydan okuduğu için öğretmen olarak çok saygı duyulur. Seni, kara kedinin beyaz, beyaz kedinin siyah olduğuna inandırabilir."

Hilo onlara ince bir gülümseme attı. "Ama bu kedinin rengini değiştirmez."

Maro'nun tavırlarındaki güven sarsıldı. Shae, yüzünde utanç ve kızgınlık belirdiğini gördü. Hilo'nun diğer erkekleri bir bakışıyla, bir sözle, hiç çaba harcamadan bile

— ve o anda kardeşine çok kızdı. Bilginler saygı görürlerdi, ama Kekonese ebeveynleri, en azından bir oğullarının Yeşil Kemik savaşçısı olarak aileye şeref getirmesi için dua ederlerdi. Maro'nun tüm diplomaları, Kaul Hilo gibi bir adamın yeşim taşının yanında sadece kağıt parçasıydı ve Shae, bir an için, bu gerçeğin sert ifadesinde izlerini görebildi.

Maro zorla gülümsedi. "Sınıf dışında da çok tartışırım. Shae bana karşı sabırlıdır, ama bazen herkesin bunu takdir etmediğini hatırlamam gerekir."

Adamın rahatsızlığını ya da Shae'nin öfkesini fark eden Hilo'nun tavrı hemen değişti; Maro'nun açıklamasını eliyle reddetti ve kısa bir kahkaha atarak, "Shae, sabırlı mı? Hiç görmedim. Onun daha iyi yanlarını ortaya çıkarmalısın." dedi. Öne doğru eğildi ve Maro'nun omzuna neşeyle vurdu. "Söylediklerimi eleştiri olarak algılama; ben de siyasete hiç sabrım yoktur, ama eminim sen ne yaparsan yap başarılı olursun ve kız kardeşimin zekası ve güçlü fikirleriyle ona yakışan birini bulduğuna seviniyorum."

Wen sordu, "Bu yıl Tekne Günü için bir planınız var mı? Biz çocukları limana götürüp gemi batırma törenini izleyeceğiz. Yıllardır izlemedik."

Anlık gerginlik dağıldı ve yemeklerini bitirip çay keyfi yaparken sohbet tekrar daha hafif bir havaya döndü. Maro, saat çok geç olmadan zarif bir şekilde veda etti. Hilo'ya bu kez daha az resmi bir şekilde selam verdi ve bu akşam onlarla vakit geçirdiği için teşekkür etti. Kapıda, Shae'ye rahatlamış ve pişman bir ifadeyle döndü, sanki "*Eh, o kadar da kötü değildi, hayatta kaldık, değil mi?*" der gibi, sonra dudaklarından öptü. "Yakında görüşürüz?" diye sordu alçak sesle.

"Yakında," diye söz verdi Shae.

Wen, Ru'ya bakmak ve onu yatırmak için ana eve dönmesi gerektiğini söyledi, ancak kocasına acele etmesine gerek olmadığını söyledi. "Haftaya zamanın olursa birlikte çay içelim, kardeşim," diyerek Shae'yi çıkışta kucakladı. "Dördüncü veya beşinci gün en iyisi olur; ikinci gün dersim var, üçüncü gün hamama gideceğim. Son masajımdan bu yana haftalar oldu."

"Burada, evde sana bir havuz ya da sauna yapabiliriz," diye önerdi Hilo. "Böylece bu kadar yol gitmekten kurtulursun."

"Çok yer kaplar," dedi Wen. "Ayrıca evden çıkmayı seviyorum." Wen'in küçük çocukları zamanının ve ilgisinin çoğunu kaplıyordu, ama yine de ara sıra Celestial Radiance aracılığıyla No Peak'in kulağına bilgi taşıyan birkaç muhbirle ilgileniyordu.

"O zaman gelecek Beşinci Gün," dedi Shae. "İşten eve geldiğimde seni ararım."

Wen ayrıldıktan sonra Hilo mutfaktaki bulaşıkları lavaboya dizmeye yardım etti, sonra kapıdan çıkıp avluya çıktı ve bir sigara yaktı. Shae de onu takip edip yanına geldiğinde, "Güzel bir akşam yemeğiydi, Shae," dedi. Kız kardeşi teşekkür etmek üzereyken, "Biraz tuhaf biri, ama onu severim. En azından Kekonese'li." diye ekledi.

Shae'nin cevabı öfkeye dönüştü. "Sana daha önce ne demiştim? Maro'yu senin onayını almak için davet etmedim."

Hilo kaşlarını çatarak ona döndü. "Bana bağırma, Shae. Beni erkek arkadaşınla tanıştırmak için davet ettin, ben de seve seve geldim. Ona karşı nazik davranmamı, bunu büyük bir olay haline getirmememi istedin, ben de öyle yaptım. Zaten güzel bir akşam yemeği olduğunu söyledim; Wen ve ben iyi vakit geçirdik. Beni biriyle tanıştırıp sonra tek kelime bile etmememi mi bekliyorsun?"

Hilo, Maro'nun gerçek ebeveynlerinin kim olduğunu bilmiyordu, ancak Shae erkek arkadaşı adına öfkelenmişti. "En azından o Kekonese, değil mi?" *Bu* ne anlama geliyor?

"Aynen öyle dedim," diye tersledi Hilo. Sigara izmaritini gereğinden fazla sertçe yere attı. "Belki de doğru ifade etmedim," diye isteksizce itiraf etti. "Tek söylediğim, geçmişte yaşadığımız gibi başka bir sorun yaşamayacağımıza sevindiğim. Maro fazla idealist, ama iyi kalpli birine benziyor. Senin kadar deneyimsiz değil, ama öyle erkekler çok az, bu yüzden şaşırtıcı değil. Seni mutlu ettiği sürece önemli olan bu. Onu seviyor musun?"

Shae, ani soru karşısında şaşırdı. Hilo'nun açık sözlülüğü ve görünürdeki mantıklılığı arasındaki tezat, onu kararsızlığa düşürdü. "Sanırım," diye cevapladı, neredeyse düşünmeden.

Hilo, "Eğer aşık olduğundan emin değilsen, aşık değilsindir," dedi.

Tabii ki Hilo böyle bir şey söylerdi. Shae, Maro'nun yanında geçirdiği zamanları, uzun sohbetlerini, yatakta yanında hissettiği sıcaklığını, No Peak'in çoğu zaman olmadığı

No Peak'in çoğu zaman olmadığı her şey olduğunu biliyordu: barışçıl, düşünceli, açık fikirli. Onunla birlikteyken kendini değerli ve çekici hissediyordu. Önlerinde uzanan bir gelecek hayal edebiliyordu. Ama Jerald'dan beri temkinli davranıyordu.

"Bence yavaş yavaş oraya varıyoruz," dedi Shae. "Keşke daha fazla zaman geçirebilsek. Klan başka şeylere pek zaman bırakmıyor."

Kardeşinin duruşu gevşedi. "Biliyorum," dedi ve yorgun ellerini gözlerine sürttü. Ona bakarken Shae'nin öfkesi biraz azaldı ve ona sempati duymaktan kendini alamadı. Hilo, herkesin tanıdığı en pratik Sütun'du. İş ve siyasetle ilgili konuları çoğunlukla ona bırakıyordu, ama Shae onu akşamları mutfak masasında oturmuş, sektör raporlarını inceleyip ona sorması gereken kısımları işaretlerken görmüştü. Shae'nin şirket yöneticileri ve meclis üyeleriyle ayarladığı toplantılara özenle katılıyor, iş tecrübesi ve bilgisinin eksikliğini kişisel varlığıyla telafi ediyordu. Kehn'e giderek daha fazla özerklik vermiş olsa da, hala sokaklara çıkıp Fists ve Fingers ile konuşuyor, Lantern Men ile buluşuyor ve No Peak'in askeri faaliyetlerinin her yönünü gözden geçiriyordu. Bu faaliyetler, motorlu teknelerle devriye gezileri ve dağlık vahşi doğada gözetleme görevlerini de içerecek şekilde değişmiş ve genişlemişti.

Ayt Mada, kamuoyu önündeki duruşu ve kurnaz retoriği ile bir lider olarak saygı uyandırıyordu. Hilo bunu başaramadı, ancak Horn olarak takipçilerini kazandığı gibi, binlerce konuşma ve halkıyla kişisel etkileşimler yoluyla, tek tek özenle başararak geniş No Peak klanını yönetti. Bu, Pillar olmak için etkili ama yorucu bir yoldu. Ve şimdi, tüm enerjisini alan iki küçük çocuğu da vardı.

"Maro ile bir sorunum yok," dedi Hilo, "ama sırların ve sürprizlerin olmasını istemiyorum. Eğer ciddiye binerse, onunla evlenip onu ailemize katmak istersen, bana söylemelisin. Bana düzgün bir şekilde sormalısın."

"Çünkü sen benim ağabeyimsin?" dedi Shae, biraz sırıtarak.

"Evet," dedi Hilo, biraz öfkeyle ve kız kardeşinin zorluk çıkardığını belirten bir bakışla. "Ben Sütun'um," dedi Hilo. "Sütun'un izni olmadan tüm klanı etkileyecek bir şey yapamazsın. Wen'le evlenmeden önce Lan'a gidip onun iznini aldım."

"Ya hayır deseydin?"

"Söylemedi. Neden söylesin ki?" Hilo'nun havası artık öfkeyle çatırdatıyordu. "Sırf sen benim kız kardeşim ve Hava Adamı'sın diye kuralların sana uymadığını mı sanıyorsun? Kehn bana düzgün bir şekilde geldi. Woon da öyle. Tabii ki ikisine de evet dedim."

Shae gözlerini kırptı. "Woon... sana sordu mu...?"

Hilo da ona gözlerini kırptı. "Bilmiyor muydun?" Ona tuhaf, neredeyse acıyarak baktı. "Yılbaşından kısa bir süre sonra. Beni görmeye geldi ve kız arkadaşını da getirdi. Çok uzun süredir birlikte değillerdi, belki dört ya da beş aydır. Ama aileler birbirini tanıyor ve birlikte mutlu görünüyorlar. Woon'un her zamanki kadar mutlu göründüğü kadar, yani. Onu anlamak zor."

Yılbaşı sekiz hafta önceydi. Shae o öğleden sonra ofisinde Woon ile konuşmuştu. "Neden bana söylemedi?" diye sordu, daha çok kendine sorar gibi.

"Muhtemelen söylemeyi planlıyordu ama unuttu," dedi Hilo, ama Shae onun buna inanmadığını anlayabilirdi. Woon hiçbir şeyi unutmazdı.

"Biz Kaul'uz; tüm kararlarımız klan kararlarıdır, özel gibi görünenler bile," dedi Hilo. "İnsanların Maik'ler hakkında, Wen'in taş gözlü olduğu hakkında konuşacağını bilmediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki biliyordum. Kehn ve Tar'a yeşil kazanmaları ve klana değerlerini kanıtlamaları için elimden gelen her fırsatı verdim. Lan'ın Wen ile evlenmem için onayını aldım. Sen de Maro ile aynısını yapmalısın, çünkü o No Peak'te bir güç olmayacak. İyi bir insan, ama klan ona göre değil. Kendi dünyasında başarılı olacağına eminim ve seninle birlikte iyi bir hayatı olacak, ama akşam yemeğinden sonra klan işlerini konuştuğumuz masada o olmayacak. Asla. Bunu baştan bilmeli, sen bana geldiğinde onunla bu konuşmayı yapmam gerekecek. Sanırım kendisi de bunu biliyor, bu yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum. Ama çok ileri gidiyoruz; bu gece sadece bir akşam yemeğiydi, senin de dediğin gibi, bu konuyu şimdilik kapatalım."

"Öyle yapalım." Shae, sözlerinin ekşi ve biraz uyuşmuş çıktığını duydu. Daha çok içgüdüsel bir alışkanlıktan dolayı Hilo'ya kızmak istiyordu, ama onun söylediği hiçbir şey doğru değildi.

Hilo esnedi. "Gitmeliyim. Ru şafak sökmeden beni uyandıracak." Bahçeye doğru baktı. "Andy nasıl?"

Soru o kadar beklenmedik geldi ki Shae ilk başta cevap veremedi. Kuzenleri bir yıldan fazladır Espenia'daydı ve Hilo bir kez bile onu sormamıştı. Shae, Anden'le telefonda konuştuğunu

telefonda konuştuğunu veya mektup aldığını söylediğinde, Hilo dinlerdi ama hiç cevap vermezdi. Şimdi sorduğu soru, komada olan bir hastanın gözlerini açıp saatin kaç olduğunu sorması kadar basit ve beklenmedikti.

"İyi sanırım," dedi Shae. Anden'le en son uzun mesafeli konuşmasını hatırlamaya çalıştı, belki bir ay önceydi. "Notları iyiymiş ve kaldığı aile ona iyi davranıyormuş. Arkadaşlar edinmiş, hatta relayball oynuyormuş. Port Massy'de yeşim taşı takan insanlar olduğunu söyledi, inanabilirsen. Kekonese göçmenler arasında küçük, gayri resmi bir klan var ve Anden, yerel Pillar ve ailesini tanımış." Shae inanamadan başını salladı. "Kekon'dan binlerce kilometre uzakta, kendini yine Yeşil Kemikler arasında bulduğuna inanamıyorum."

"Hiç şaşırmadım." Hilo sessizce konuştu. "Yeşil kolay kolay silinmez."

Ertesi sabah, Shae Ship Street'teki ofisine vardığında Woon'u onu beklerken buldu, alışılmadık bir şekilde tedirgin görünüyordu. Bir an endişe duydu —belki de aralarında bir sorun vardı, belki de bu yüzden nişanlandığını söylememişti ve Hilo'nun dün gece ona haber verdiğini bir şekilde öğrenmişti—ama sonra yardımcısı ona *Janloon Daily* gazetesinin bir kopyasını uzattı, gazete açılmış ve ikinci sayfanın altına katlanmıştı. Shae'nin gözleri manşete takıldı: *No Peak'in Hava Durumu Sunucusu Espenian Casusuydu*.

Shae bir an için anlamadan baktı, sonra giderek artan bir şüpheyle makalenin geri kalanını okudu. Makale, yedi yıl önce Kaul Shaelinsan'ın Espenian ordusunda sivil muhbir olarak çalıştığını kanıtlayan gizli kaynaklara ve belgelere atıfta bulunuyordu. On sekiz ay boyunca, Kekon'da yabancı ekonomik ve siyasi çıkarları ilerletmek için Espen istihbarat servisleriyle işbirliği yapmıştı. Karşılığında, yüksek bir maaş ve Shotarian kökenli bir Espen askeri subayı olan erkek arkadaşıyla birlikte Windton'da yüksek lisans yapması için öğrenci vizesi almıştı. Bir dizi isimsiz klan üyesi, en sevdiği torununun bu ihanetinin, merhum Kaul Seningtun'u

'in kalbini kırdığını ve Torch'un fiziksel ve zihinsel çöküşünden önce Kaul ailesinde bir bölünmeye neden olduğunu ifade etti.

Gazete Shae'nin elinde titremeye başladı. Gazeteyi masanın üzerine attı ve parmaklarını masanın kenarına sıkıca tuttu. "Bu Ayt Mada'nın işi," diye fısıldadı. Daha dün, Espenlileri Dağ'ın operasyonlarına darbe indirmek için kullanmaktan kendini beğenmiş bir şekilde övünüyordu. Ayt'ın ne zaman ve nasıl tepki vereceğini merak ediyordu ve şimdi cevabını almıştı.

Klan savaşının en şiddetli döneminde Ayt, Shae'nin geçmişini araştırmış, kendi casuslarını ve kaynaklarını kullanarak Shae'nin geçmişi hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmiş ve onu Hilo'ya karşı kışkırtmaya çalışmıştı. Şimdi de bu bilgileri basına sızdırmıştı. Shae'nin Hava Adamı olarak aldığı kararlar zaten ona düşmanlar kazandırmıştı ve sekiz aydır süren, çok sayıda can kaybına ve kayda değer bir ilerleme sağlanamayan Oortokon Savaşı, halkın yabancılara ve Espenia'ya karşı düşmanlığını doruk noktasına çıkarmıştı. Ayt, saldırısının mükemmel bir yıkım yaratacağını hesaplamıştı.

Woon arkasında konuştu. "Nasıl yanıt vermeliyiz, Shae-jen?"

Shae masanın kenarını sımsıkı tutan elini bıraktı ve arkasını döndü. Kamuoyuna açıklanan bilgileri görmezden gelirse, sessizliği onu mahkum edecekti. Eğer yalanlar, Ayt onun yalanlarına atlayacaktı. Zihni, hasarı nasıl sınırlayacağını, dün öğleden sonra sahip olduğu üstünlüğü nasıl geri kazanacağını düşünerek hızla çalışıyordu, ama hesaplamalarının altında titrek bir öfke büyüyordu. Ayt'in bir şekilde saldırmasını bekliyordu, ama darbenin bu kadar hızlı ve kişisel olacağını, kendi geçmişinin klana karşı bir silah olarak kullanılacağını tahmin edememişti.

"Mümkün olduğunca çabuk bir açıklama yapmalıyız," dedi Shae. "Bu gazetecilerin kim olduğunu ve Dağ'la bağlantılarını öğrenin. *Janloon Daily'nin* genel yayın yönetmenini arayın ve onunla hemen konuşmak istediğimi söyleyin. Bu olayı kapatmalıyız."

BÖLÜM 27

Tamamen Pratik

Hilo, Kehn'in masasına bıraktığı küçük siyah kumaş çantanın ipi açtı ve bir avuç küçük yeşim düğme çıkardı. Elinde mücevherleri yuvarladı ve boynuzuna sorgulayan bir bakış attı. Kehn, "Altı parmak ve Akademi'den gönüllü bir düzine kıdemli öğrenci günlerce çalıştı, ele geçirdiğimiz son kargo gemisinden gelen giysi kutularını karıştırdı. Bu, son üç ayda ele geçirdiğimiz üçüncü gemi. Sanki lanet olası bir terzihane açmışız gibi. Tek fark, kıyafetleri birleştirmek yerine parçalara ayırıyorduk." Kehn sanki limandan gelmiş gibi görünüyordu; saçları rüzgârda dağınıktı ve gömleğinin yakası sıcaktan terlemişti. Ay kılıcını kınından çıkardı ve sandalyelerden birine dayadı ama oturmadı. "Bu çantalardan sadece biri; Juen'e geri kalan yeşim taşlarını Weather Man'in ofisine götürmesini söyledim, saklaması için."

Hilo düğmeleri çantaya geri attı. "Ygutanian nakliye
sigorta şirketi, kaç kez siktirip gitmelerini söylesem de her gün arıyor."

"Shae-jen hallediyor. Önce, çalıntı ulusal varlıkları naklettikleri için müşterilerini dava etmekle başlayacak." Kehn geniş omuzlarını silkti. "Ama şu anda uğraşacağı çok iş var."

"Bir Barukan adamını düşünmeden denize attığını ve yeşim taşını okyanusun dibine batırdığını duydum," dedi Hilo ve Kehn biraz utanmış görünce sırıttı.

"Zaten bir iki parça falandı," diye mırıldandı Kehn, ama Hilo ayağa kalktı, küçük çuvaldan yarım düzine yeşim düğme çıkardı, masanın etrafından dolaşıp Kehn'in ceketinin yakasını kaldırdı ve mücevherleri Horn'un iç cebine attı.

"Bu kaybını karşılar," dedi ve ceketi yerine düzeltti. Kayınbiraderi itiraz etti, ama Hilo, "Pillar olarak bana karşı çıkma, bunu hak ettin. Ayrıca, yakında evleneceksin, bunu erken bir düğün hediyesi olarak düşün," dedi. Kehn'in Horn olarak kendine gelmesi cesaret vericiydi. Hilo gizlice baskınları kendisi yönetmek isterdi, ama bunun mantıksız olduğunu biliyordu ve bu zaferin sadece Kehn'e ait olmasına sevindi.

Kehn ve Shae'nin, Horn ve Weather Man'in genellikle yapmadıkları bir şekilde birlikte çalıştıklarını görmekten de memnun oldu. Klanın askeri ve ticari kanatlarının birbirine karşı çıkmak yerine işbirliği yapması, onun ve Doru'nun durumunun aksine, olması gerektiği gibiydi.

Kapı çalındı ve Tar başını uzatarak, "Hilo-jen, seni görmek isteyenler var," dedi. Niko, Tar'ın bacaklarının arasından geçerek çalışma odasına girdi. Evde serbestçe dolaşıyordu ve her zaman ayak altında dolanıyordu. Çocuk kucağa alınmak için kollarını uzattı. Hilo onu kucağına aldı ve birkaç kez ileri geri sallayarak güldürdü, sonra Kehn'e vererek, "Amcan Kehn ile git, sonra seninle oynarım," dedi.

Kehn, bir kolunda kıvranan çocuğu tutarken, tek eliyle selam verdi ve çekilmeye başladı. Kehn gitmeden önce Hilo, "Dağ ne durumda? Anlaşmanın kendi payına düşeni yapıyorlar mı?" diye sordu.

Kehn kapıda durdu ve onaylayarak homurdandı. "Şu ana kadar öyle görünüyor. Nau Suen ve Yeşil Kemikler bu yıl şimdiye kadar yarım düzine çöp toplayıcı ekibi yakaladı." Hilo'nun temkinli sessizliği üzerine ekledi: "Merak etme Hilo-jen, onları gözlüyoruz."

Kehn, Niko ile birlikte odadan çıktıktan sonra, bir erkek ve bir kadın içeri girdi. Hilo onları daha önce hiç görmemişti, ama korkunç talihsizliklerini duymuştu ve kim olduklarını biliyordu. Bay Eyun, yerel bir ambalaj firmasının ortak sahibiydi ve klanın küçük bir Lantern Man'iydi; karısı ve beş çocuğu vardı. En büyüğü, on altı yaşında bir kızdı. Çift, Hilo'ya sessizce selam verdikten sonra, karşısındaki kanepeye sert bir şekilde oturdular. Hilo, Tar'a odada kalmasını işaret etti, kapıyı kapattıktan sonra Eyun'ların karşısına oturdu ve nazikçe sordu: "Kızınız nasıl?"

"Yaşayacak," dedi Bay Eyun boğuk bir sesle. Karısının yüzü, duygularını bastırmak için çabalarken titriyordu. İkisi de şokta gibi görünüyordu.

Hilo, Tar'a misafirlere su ikram etmesini işaret etti. "Şu anda klan olarak ailenize yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Hilo. "Tıbbi masraflar için endişelenmenize gerek yok, onlar halledildi. Başka bir ihtiyacınız var mı?"

"İntikam," diye fısıldadı Bay Eyun, sesi titreyerek. "Bunu yapan Espenian köpekleri ölümden daha beter bir cezayı hak ediyor."

Hilo, zavallı Eyun ailesine sadece sempati duyuyordu, ama bunun, istediği her şeyi vaat edemeyeceği zor bir konuşma olacağını biliyordu. "İki asker kendi hükümetleri tarafından gözaltına alındı ve Euman Adası'ndaki üssünde tutuluyor. Şu anda onlara dokunulamaz."

Bayan Eyun ağlamaya başladı ve Bay Eyun öfkeyle bağırdı: "Avukatlar, Espenlilerin askerlerin sivil mahkemede yargılanması ve cezalarını kendi ülkelerinde çekmeleri için pazarlık yaptıklarını söylüyor. Bize tazminat olarak para teklif ediyorlar. Kızımı dövüp tecavüz ettikleri için *para mı!*" Bayan Eyun kocasının koluna yapışıp daha da ağladı, ama Bay Eyun, kızarmış ve çılgına dönmüş bir halde, sesini yükseltirken karısını fark etmiyor gibiydi. "Kraliyet Konseyi Espenilere karşı koyamaz, ama klanın adaleti sağlayacağına güvenebilirdim. Sen Boynuz'dun, şimdi de Sütun'sun. Sen, No Peak'in korkunç Kaul Hiloshudon'u olman gerekirdi. Bu yabancılara, bu hayvanlara karşı senin bile dişin tırnağı etmez mi diyorsun?"

Hilo, Eyun'un kendini toparlaması için bir dakika bekledi, sonra sakin ama biraz soğuk bir sesle şöyle dedi: "Acın yüzünden, söylediklerin beni hiç kırmadı. Bu iki adam Kekonese olsaydı, şu anda zavallı kızından çok daha kötü durumda olurlardı. Maalesef durum öyle değil ve bugünlerde dünyada olan bitenler ve ülkemizin uğraşmak zorunda olduğu tüm yabancı güçler göz önüne alındığında, klanın bile yapabileceklerinin bir sınırı var."

Hilo, Bayan Eyun'un önüne bir kutu mendil koydu. "O adamlara *şu anda* dokunulamaz dedim. Bazen adaletin yerini bulmasını beklemeliyiz, ama klan suçları unutmaz. Bakalım ne olacak. Size bir söz veremem, ama ben de bir ebeveynim, ailenize yapılan suçun affedilemez olduğunu bilmelisiniz."

Bay Eyun'un ağzı titredi ve yüzünü eğdi; Bayan Eyun bir avuç mendille gözlerini sildi. Hilo, "Benim tavsiyem, Espenlilerin teklif ettiği parayı almanızdır; onlardan alabileceğiniz kadar alın. Bu, hak ettiğiniz şeyi size rüşvet olarak verilen kirli para gibi gelebilir, ama öyle düşünmeyin. Onların telafi etmiş gibi hissetmelerine izin verin, onların halkı böyle yapar, ve bu parayı kızınıza ve ailenizin geri kalanına bakmak için kullanın."

Hilo bunu söylerken sesi nazikti, ama aynı zamanda kararlıydı. Tar, kalbi kırık ebeveynleri kapıya kadar geçirdi ve Pillar birkaç dakika yalnız kalmak istedi. Eyunlara daha fazla güvence veremediği için kendini kötü hissediyordu

daha fazla güvence veremediği için kendini kötü hissediyordu, ama Oortokon Savaşı ve Kekon'daki büyük ROE askeri varlığı, ayağın tabanındaki ağrıyan bir yara gibiydi; Kekon'da kimse, Yeşil Kemik klanları bile, en basit işleri yaparken bile bunu hissetmeden ve bunun getirdiği sıkıntı ve acıyla yüzünü buruşturmadan tek bir adım bile atamıyor gibiydi. Daha geçen hafta, Double Double'da Eiten ile yaptığı konuşmanın ardından, Hilo, Poor Man's Road'daki kumarhaneleri sık sık ziyaret eden yabancı askerlerden faydalanan bir düzine yasadışı döviz bürosunu kapatması ve bir dizi sarhoş olayın ardından Armpit'teki güvenliği artırması için Kehn'i göndermişti.

"Hami ve diğerlerini göndermemi ister misin, Hilo-jen?" diye sordu Tar. Hilo yüzünü buruşturdu ve hayır demek için büyük bir istek duydu, ama eğer hayır derse, kapısının önünde bekleyen sorun ortadan kalkmayacak ve daha da kötüleşecekti, ki bu zaten muhtemel görünüyordu. "Tamam," dedi.

Tar dört adamı çalışma odasına aldı. Bunlardan biri, klanın Şans Getiren Ustası Hami Tumashon'du. Hilo, diğerini turp şeklindeki kafasından Konsey Üyesi Kowi olarak tanıdı. Diğer ikisi, Hilo'nun adını hatırlamadığı kıdemli Fener Adamlarıydı. Hilo'ya saygıyla selam verdiler; Bay Kowi, "Kaul-jen, tanrılar No Peak'e lütuflarını esirgemezler umarım. Özellikle evde iki küçük oğlun olduğu için çok meşgul olduğunu biliyoruz, bu yüzden zaman ayırıp bizimle görüşerek endişelerimizi dinlediğin için teşekkür ederiz."

"Haklısınız, çok meşgulüm; hepinizin çocukları var, belki nasıl bir şey olduğunu hatırlarsınız. Beni Bilgelik Salonu'na veya başka bir yere gitmeye zorlamadan evime geldiğiniz için teşekkür ederim." Odadaki herkese, bu toplantıyı yapmak istemediğini ve sadece sevdiği ve saygı duyduğu Hami için kabul ettiğini hatırlattı. Hilo koltuklardan birine oturdu ve konukları da yerlerine oturdu. Hilo, daha fazla önsöz yapmadan, “Beni buraya ne için çağırdınız?” diye sordu. Cevabı zaten biliyordu, ama onların düşüncelerini yüksek sesle söylemelerini, Pillar'a kendilerini haklı çıkarmalarını istiyordu.

Adamlar birbirlerine baktıktan sonra Meclis Üyesi Kowi, "Kaul-jen, kız kardeşinle ilgili. Geçmişindeki skandal ortaya çıktıktan sonra... Hava Durumu Sunucusu olarak devam etmemeli." dedi.

"Neden?" diye sordu Hilo.

Meclis üyesi rahatsız görünüyordu ama şöyle dedi: "Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, Weather Man'e şahsen hiçbir şeyim yok; sadece

No Peak'in itibarını düşünüyorum. Kaul-jen, bu durum klan için çok kötü görünüyor. Asıl mesele, onun Espenian ordusunun ajanı olması ve ulusal güvenlik açısından önemli olabilecek bilgileri onlara satmış olması. Ve bugün, *Janloon Daily* gazetesi, onun eski sevgilisi olan Shotarian kanından bir Espenian askeriyle yaptığı röportajı yayınladı. Dört yıldan az bir süre önce Espenia'da yaşarken hala onunla ilişkisi vardı.” Bay Kowi, sorunun ne kadar açık olduğunu belirtmek için ellerini açtı. “No Peak'in ikinci en yüksek pozisyonunda ona nasıl güvenilebilir?”

Hilo, iki Fener Adamının başlarını salladığını gördü ve gözlerini Hami'ye çevirdi. "Sen bu odada Şans Getiren Usta olarak oturuyorsun, Hami-jen, ve klanın iş tarafında uzun yıllara dayanan deneyimin var. Sence, Hava Adamı Ship Street'i kötü yönetiyor mu?"

Hami diğer adamlara bir göz attıktan sonra koltuğunda kıpırdanarak boğazını temizledi. "Hayır, öyle demezdim. Bazı tartışmalı kararlar aldı, ama bu aynı şey değil."

"Ama bu toplantıyı sen istedin ve burada oturuyorsun. Demek ki onlara katılıyorsun."

"Bunun No Peak'in itibarına etkisi konusunda onların endişelerini paylaşıyorum," dedi Hami. "Meclis üyesi Kowi, Bilgelik Salonu'nda her zaman klanın çıkarlarını savunmuştur ve Bay Orn ile Bay Eho, klanın en yüksek Lantern Men'lerinden ikisidir. Benden sizinle görüşmek için izin istediklerinde, onların sizi doğrudan dinlemenizin önemli olduğunu düşündüm. Sizin Pillar olarak alacağınız herhangi bir karar için taraf tutmuyorum." Hami, dürüstlüğüyle tanınırdı, ancak rütbesinin üstünde davranmayacak ve Green Bones olmayanların önünde kendi Weather Man'i hakkında kötü konuşmayacak kadar da akıllıydı.

Hilo iki Fener Adamına, "Hava Adamını değiştirmem gerektiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Kaul-jen," dedi iki adamdan yaşlı olanı, Hilo'nun artık Bay Eho olarak tanıdığı kişi, "bu tamamen pratik bir karar. Sütun ve Boynuz ile birlikte, Hava Adamı da klanın yüzüdür. Onun geçmişiyle ilgili bu bilgiler ortaya çıktığından beri, basın ve halk, onun hala gizlice yabancılar için çalışıp bizim çıkarlarımız yerine onların çıkarlarına hizmet edip etmediğini sorguluyor. Ona Espenia'nın cazibe kızı diyorlar. Çok kaba. Mesele şu ki, Oortokon Savaşı halkın Adamont Capita'ya karşı tavrını değiştirdi. Hava Adamı'nın geçmişi No Peak için bir sorun."

"İstifa edip, daha az görünür bir rolde Hava Adamı'nın ofisine yardım etmeye devam edebilir," diye ekledi Bay Orn, Hilo'nun da hatırladığı üzere, kısa süre önce Kraliyet Konseyi'ne aday olacağını açıklamıştı. "Sadece iş dünyasının lideri olarak daha uygun birine ihtiyacımız var."

Hilo onu görmezden geldi ve Bay Eho'ya, "Onu kim öyle diyor?" diye sordu. Lantern Man şaşkınlıkla gözlerini kırptığında, Hilo sorusunu tekrarladı. "Kız kardeşime fahişe diyen kim?"

"Ben... Ben hiç öyle demedim..." Bay Eho kekeledi, aniden pişmanlık duyarak, hatta biraz korkmuş gibi görünüyordu, sanki Kaul Hilo'nun daha önce bir ünü olduğunu şimdi hatırlamış gibi.

"Cevap verme zahmetine girme," dedi Hilo. "Kim olduğunu biliyorum. Ayt Mada, kendini vatansever gibi göstermek için her şeyi ayarladı. No Peak'i zayıflatmak için Shae'yi karalıyor."

"Yine de gerçekleri inkar edemezsin," diye itiraz etti Meclis Üyesi Kowi.

"Hayır," dedi Hilo, "inkar etmiyorum. Kız kardeşim gençken bazı hatalar yaptı, ama herkes yapar. Bir yabancıyla aptalca bir aşk yaşadı, ama o ilişki bitti ve şu anda Espenililerle olan tüm iletişimi, Pillar olarak bana verdiği yemin nedeniyle No Peak'in yararına. Hava Adamı olarak görevini yapıyorsa, sorun yok."

"Kaul-jen," diye haykırdı Bay Eho, "Bunun nasıl *göründüğü*, insanların ne düşündüğü umurunda değil mi?"

Hilo, Eho, Orn ve Kowi'ye kısa bir bakış attı, sonra Hami'ye sert ve düz bir bakış attı, sanki diğerlerinin zamanını boşa harcadıkları için affedilebileceklerini, ancak bir Yeşil Kemik'in daha iyi bilmesi gerektiğini söylemek istercesine. Sütun, klanın belkemiğiydi; başkalarını memnun etmek için kararlar almazdı. Kesinlikle jadesiz politikacılar için değil.

Hami'nin aurası çekildi ve biraz savunmacı bir tavırla şöyle dedi: "Şans Getiren Usta olarak, bunun No Peak ve sizin liderliğiniz üzerinde olası sonuçlarını belirtmemek benim sorumluluğumu yerine getirmemek olur, Kaul-jen. Büyükbaban ve onun yoldaşlarının çoğu öldü, tanrılar onları kabul etsin. Bugün insanlar Yeşil Kemiklere baktıklarında, Çokuluslu Savaş'ın kahramanlarını görmüyorlar. Zenginlik ve yabancı etkilerle büyümüş genç liderler görüyorlar ve onların, ebeveynleri ve büyük ebeveynleri gibi ülkeyi savunacak kadar deneyimli olup olmadıklarını merak ediyorlar."

Hilo öne eğildi ve etkilenmemiş bir bakışla erkeklerin oluşturduğu çemberi süzdü. "Büyükbabam, eski dostu Yun Dorupon'u, emekli olması gereken zamandan çok sonra ve kaç tane ergen kızla yattığına bakmaksızın, onlarca yıl boyunca Hava Adamı olarak görevinde tuttu, ama senin bu konuda pek bir şey yaptığını görmedim. Kız kardeşimi Ship Street'e yerleştirme kararını ben verdim ve Ayt Mada pislikleri ortaya çıkarıp gazetelere sızdırıyor diye onu şimdi kovmayacağım." Ayağa kalktı; toplantı bitmişti. Ziyaretçileri de isteksizce ayağa kalktı. Meclis üyesi Kowi ve iki Fener Adamı gözle görülür bir şekilde memnuniyetsizdi, sert bir selam verip hiçbir şey söylemediler.

Hilo, "Aklını söylemeni seviyorum Hami-jen, tabii Weather Man'e hizmet etmek için sağduyunu kullanmaya devam edersen," dedi. Usta Şans Getiren, sessiz ve kısa bir selam vererek diğerleriyle birlikte odadan çıktı. Onlar gittikten sonra Hilo, çalışma odasında birkaç tur attı ve içinden küfrederek durdu. Sonra masadaki telefonu aldı ve Hava Adamı'nın ofisini aradı, Shae'nin sekreterine ulaştı. "Kız kardeşime konuşmamız gerektiğini söyle."

BÖLÜM 28

O Kadar Aptal Değil

Geçen yıl çok umut verici görünen Bero'nun geleceği, Dağ'ın çöp toplama operasyonuna baskın düzenleyip Uwiwan işçilerini öldürmesinden bu yana aylardır durma noktasına gelmişti. O ve Mudt, o berbat gecenin geri kalanını ve iki gün boyunca dağı inip Janloon'a otostopla dönmek için harcamışlardı. Sonunda aç, ağrılı ve perişan bir halde vardıklarında, Green Bones'un çöpçüleri öldürdüğünü, kamyonları çaldığını ve yeşim taşlarını aldığını Soradiyo'ya anlattıklarında, barukan müdürünün yüzü morarmış ve ikisini de o anda öldürebilecek gibi görünüyordu.

"Üzerinde giydiğin tüm o yeşim taşları varken, onları zamanında fark edip oradan kaçamadın *mı*?"

"Hayatımızı kurtardık," diye mırıldandı Mudt.

"Evet, nasıl hayattasınız?" diye sordu Soradiyo, şüpheyle gözlerini kısarak. "Nau neden boyunlarınızı kırmadı?"

"Bizi sana mesaj vermek için geri gönderdi," dedi Bero. "Konuşmak istediğini söylüyor. Bu gidişle para kazanamayacağını söylüyor. Sanırım seni satın almak istiyor."

Soradiyo'nun dar yüzü, kaşlarını çatmasıyla daha da uzamış gibi görünüyordu. "Çekilin gözümün önünden," dedi onlara.

Bero, bir sonraki işlerinin önceki felaketi telafi etmek için bir fırsat olacağını düşünmüştü, ama işin çöp toplama bile olmadığı ortaya çıktı; adanın uzak batı tarafındaki rüzgarlı bir koya götürülerek, motorlu balıkçı teknelere buz ve deniz ürünlerinin altına saklanmış ham yeşim taşlarını yüklemelerine yardım ettiler. Görünüşe göre, klanlar gayri resmi olarak sahil güvenliği yönetiyor ve Kekon'un sularını o kadar sıkı bir şekilde devriye geziyorlardı ki, yeşim taşlarını kıyıdan gizlice çıkarmak giderek zorlaşıyordu. Soradiyo, Uwiwa Adaları'na göndereceği malları bölerek, aynı anda farklı yönlere yarım düzine tekne gönderiyordu. En azından birkaç tanesinin geçebileceğini umuyordu. Bero, günlerce kıyafetlerinde, cildinde ve saçlarında çürümüş balık kokusu aldı.

Soradiyo'nun onlar için planladığı bir sonraki çöp toplama işi, bölgede Yeşil Kemik devriyesinin olduğu ihbarı üzerine iptal edildi ve ardından şiddetli bahar

yağmurlar başladı, dağlara ulaşımı imkansız hale getirdi ve hem yasal hem de yasadışı yeşim madenciliği faaliyetlerini üç ay boyunca durdurdu.

Bero, yaz gelince işe geri döneceğini umuyordu, ancak Soradiyo onlarla iletişime geçmedi. Barukan müdürü dalgın görünüyordu ve yüz yüze görüşmek zorlaşıyordu. Bero onu bir keresinde Rat House'da bulup açıklama istediğinde, sinirli bir şekilde "Yakında, yakında, tamam mı? Başka işlerim var, sorunlarımızın çoğunu çözebilecek işler" dedi, ancak daha fazla açıklama yapmayı reddetti. Bero hayal kırıklığına uğradı ve sabırsızlandı.

Mudt'un tavrı da yardımcı olmadı. "Sana en başından söyledim keke, o güvenilmez barukan pisliğine ihtiyacımız yok. Başından beri kötü bir fikirdi ama neyse, yaptık, hala hayattayız ve bir süre idare edecek kadar para kazandık. Klanlar kaçakçılığı gittikçe sertleştiriyor ve Soradiyo sonunda solucan yemi olacak, bu yüzden şimdi çıkabiliyorken çıkalım. Ciddi bir şekilde antrenmana dön ve sonra Maik'in peşine düş."

"Maik'ler umurumda değil," diye bağırdı Bero. Mudt

ona bağırdı, "Maik Tar babamı öldürdü."

"Baban bunu hak etti," dedi Bero, "klan savaşına karıştın, sen de çeneni kapatmazsan aynı sonun gelir."

Ancak ertesi gün, Bero Mudt'a bu kadar sert davrandığı için biraz kötü hissetti. O ve Mudt birlikte oldukça zorlu zamanlar geçirmişlerdi. Birlikte yeşim taşı çalmış ve ölümle burun buruna gelmişlerdi. İkisi de yalnızdı ve bu yüzden bir nevi arkadaş olmuştu. O çocuğu kaybetmek istemediğini, içten içe onu sevdiğini fark edince şaşırdı. Bu yüzden Mudt'u aradı ve Rat House'un bodrumunda bilardo oynamaya gittiler. Bero, "Baban hakkında söylediklerimi ciddi olarak söylemedim. Maik'i yakalayacağız. O pisliğin yaptıklarının hesabını almana yardım edeceğim. Sonra da Kaul'un yeşim taşını aldığımız gibi onun yeşim taşını da alacağız. Sen ve ben." dedi.

Mudt küçük siyah gözlerini heyecanla kaldırdı ve o andan sonra çok daha neşeli oldu. Birlikte takıldılar ve antrenman yaptılar. Bero tekrar içki satmaya başladı, ama yine de Soradiyo'nun başka bir iş için arayacağını ya da yeni bir fırsatın ortaya çıkacağını umuyordu. Çünkü Mudt'u teselli etmek için söylediklerine rağmen, Bero, kendisi için önemsiz olan aptalca bir intikam duygusu için Maik'lerin peşine düşmeye niyetli değildi.

Soradiyo sonunda onları Rat House'da buluşmaya çağırdığında, Bero ve Mudt'un sırtlarını sıvazladı ve aralarında hiç sorun olmamış gibi son derece dostça konuştu. Hepsi birkaç içki içip her zamanki boş lafları ettikten sonra, Bero, "Bir yıldan fazladır kaya balığı olarak çalışıyoruz. Şimdiye kadar kazanacağımıza söz verdiğin yeşim nerede?" dedi.

Soradiyo ellerini açtı. "Yakında alacaksınız, keke." Bero onunla ilk tanıştığından beri Kekonese argosu ve tavırlarını öğrenmiş gibiydi. "Ama yağmur mevsimi sayılmaz. O tatil zamanı. Birkaç ay daha var."

Bero kaşlarını çattı. "Yani bize daha fazla iş mi var?"

Bero'nun hatırlayabildiği kadarıyla, Soradiyo ilk kez gergin görünüyordu. Dudaklarını ıslattı ve kimse duymaması için eğilerek konuştu. "Evet, ama çöp toplama işi değil," dedi.

"Ne peki?" dedi Bero. "Yine taş taşımak mı?"

"Sessizce söylenen bir isim. Yeşim taşı takamazsınız, çünkü bu *sıradan bir* isim değil. Bize saldırı fırsatı sunuldu. Tabiri caizse, kaplanın inine gireceğiz. Korkusuz ve çok para kazanmak isteyen birkaç keke lazım."

"Kimin peşine düşeceğiz?" Mudt ilk kez ilgilenmiş gibi eğildi.

"Önce ikinizin de bu göreve uygun olduğundan emin olmalıyım. Sizi içeri sokup işi halledip sorunsuz bir şekilde çıkarmak için bir planımız var. Yine de, bu..."

"İlgilenmiyorum," dedi Bero.

Soradiyo, onun hızlı reddi karşısında şaşırarak geriye yaslandı. "Bu büyük bir fırsat. Eğer kabul etmezseniz, Mo ve Shrimps'e veririm." Onlar da onun diğer iki rockfish yöneticisiydi.

Bero omuz silkti. Bu yolu daha önce de denediğini açıklamak istemedi. Green Bones ile her karşılaştığında, hayatta kalmak için şanslıydı ve vaat edilen şeyi elde etmek bir yana, serveti dibe vurmuştu. Yirmi yaşındaki birisi için yeterince ölümcül deneyim yaşamıştı ve artık yeşim taşı elde etmenin, bir Green Bone'u doğrudan öldürmeye çalışmaktan daha kolay yolları olduğunu öğrenmişti. Sonunda yeşim taşı takmanın ve etrafındaki tüm zayıf insanlara karşı gizli bir güç hissiyle dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştı, ama Green

Bones her şeyi bir anda elinden alabilir, cesedini Summer Harbor'da yüzer halde bırakabilirdi.

"Bana başka bir çöp toplama işi ver. Geçen seferki gibi balıkları da paketlerim, ama yeşim taşımı hiçbir şey için çıkarmayacağım ve Yeşil Kemikler'le ilgili hiçbir fısıltı işi yapmayacağım," dedi Bero. "O kadar aptal değilim."

Soradiyo sandalyesinden kalktı. "Bekle, ya ben?" diye itiraz etti Mudt, ama barukan içkilerin parasını masaya atıp ikisine de küçümseyici, hayal kırıklığı dolu bir bakış attı ve Rat House'dan çıktı.

BÖLÜM 29

Kapıları Açmak ve Kapatmak

Fenerci Bay Enke, Shae'nin ofisine geri dönmüştü. Bu sefer para istediği için tavırları oldukça daha yumuşaktı. "Oortokon Savaşı, Janloon'un emlak piyasasını çok kötü etkiledi," dedi Enke. "Şirketim, varlıklarını çeşitlendirmek zorunda. Port Massy'deki gayrimenkuller güvenilir ve yüksek getirili bir yatırım. Ve bu proje, konumu açısından çok değerli."

"Ve klan'dan sana sermaye kredisi vermesini istiyorsun," diye sonuçlandırdı Shae.

Bay Enke çantasından bir dosya çıkardı, masanın üzerine koydu ve talebini ayrıntılı olarak anlatan bir mali özetin bulunduğu sayfayı açtı. "Weather Man'in ofisinin yardımıyla Enke Property Group, projenin yüzde kırk hissesini satın alabilir."

Para ödünç vermek, klanın iş dünyasındaki en yaygın faaliyetlerden biriydi. Elbette Bay Enke, bağımsız bir bankaya gidip kredi isteyebilirdi, ancak bankalar sınırlı bir alanda faaliyet gösteren, tamamen finansal kurumlardı. Klanla olan ilişkisi sayesinde Bay Enke, Kekon ve ötesinde sayısız iş bağlantısına erişebiliyor, Green Bones'un mülklerini suçlulardan ve rakiplerinden koruyacağına dair güvenceye sahip oluyor ve Akademi'de eğitim görmüş, yeşim taşı takan ve klana Fists olarak hizmet eden iki oğlu olduğu için tercihli faiz oranlarından yararlanabiliyordu. No Peak ona umduğu kadarını vermezse açık pazara başvurabilirdi, ancak çoğu saygın Lantern Adam gibi, önce klana başvurdu.

Shae, önündeki kağıtlardaki rakamları inceledi, sonra dosya klasörünü omzunun üzerinden Woon'a uzattı. Gölgesi kağıtları incelerken, Bay Enke'ye sessizce baktı. Woon'un herhangi bir endişesi varsa, kararını ertelemesi gerektiğini belirtmek için öksürerek veya boğazını temizleyerek ince bir işaret verecekti. Woon'un aurasıdaki eşit uğultudan, gördüklerinden memnun olduğunu algıladı. Ancak Bay Enke bunu anlayamadı; Hava Adamı'nın korkutucu sessizliği ve arkasındaki yardımcısının stoik ifadesi karşısında konuşmaya devam etti. "En deneyimli keşifçilerimi Port Massy'ye gönderdim ve hepsi Lochwood bölgesinin

Lochwood bölgesinin çok uygun olduğunu bildirdiler. Ulaşım imkanları iyi, hızla gentrifikasyon geçiren, Port Massy Koleji kampüsüne ve büyük alışveriş bölgelerine yürüme mesafesinde. Geliştirme karma kullanımlı olacak: zemin katında ticari alanlar bulunan apartman daireleri ve..."

Woon dosya klasörünü kapatıp Hava Durumu Adamına geri verdi. Hava Durumu Adamı dosyayı masasına koydu ve şöyle dedi: "Bay Enke, Hava Durumu Adamı ofisi size destek olmaktan memnuniyet duyar."

Bay Enke gülümsedi ve ellerini alnına götürdü. "Kaul-jen, klanın onayını aldığım için çok mutluyum. Tanrılar No P'ye lütuf versin..."

"Tüm projeyi satın almanızı istiyorum."

Fenerci gözlerini kırptı. "Bu çok fazla..."

"Hesaplamalarınızı yeniden yapmanız gerekecek," dedi kadın. "Klan, projenin kontrol hisselerini satın almanız için finansman sağlamaya hazır. Sizin de söylediğiniz gibi, bu iyi bir yatırım."

Bay Enke boğazını temizledi. "Cömertliğinizden yararlanmak isterim Kaul-jen, ancak Espenia'da yabancıların mülk sahibi olmasını kısıtlayan katı düzenlemeler var."

"Espenya büyükelçisinden, üç ay içinde bu düzenlemelerin belirli tercih edilen ülkelerin yatırımcıları için gevşetileceğine dair güvenilir bir garanti aldım. Kekon da bu ülkelerden biri." Shae'nin ticaret tavizleri konusunda umduğu her şey değildi, ama iyi bir başlangıçtı. Espenyalılar cimriydi, ama güvenilirdi. "Şimdi planladığınız gibi yüzde kırk hisseleri satın alın, geri kalanını da gelecek yıl satın alın."

Bay Enke ağzını açıp kapattı, sonra "Mevcut haraç oranlarımız..." dedi.

"Normalde artacaktı, ama bunu aşmanın bir yolu var," dedi Shae. "Kekon mezunlarının Espenia'da eğitimlerine devam etmeleri giderek yaygınlaşıyor. Beş yıl önce ben bunu yaptığımda alışılmadık bir şeydi, ama bugünlerde birçok aile çocuklarını uluslararası deneyim kazanmaya teşvik ediyor. Küçük kuzenim şu anda Espenia'da bir ev sahibi ailenin yanında kalıyor. Bu daireler inşa edildiğinde, Port Massy'de okuyan Kekonese öğrencilerine kiralayabilirsiniz. Bölgedeki piyasa fiyatının yarısını talep edin. Karşılığında, klan No Peak ailelerinden potansiyel kiracıları seçip gelirinizdeki farkı karşılayacak.

sübvansiyonunuz, haraç yükümlülüklerinizi karşılayacak ve klanın desteğini alan kiracılar garantili olacak.

Bay Enke dikkatle dudaklarını yaladı. Kalın kaşları birbirine değene kadar aşağı indi. "Kaul-jen," dedi yavaşça, "Bunun Hava Adamı'nın ofisiyle bağlayıcı bir anlaşma olduğunu varsayabilir miyim?"

Normalde böyle bir soru gereksiz olurdu; Hava Durumu Sunucusu'nun sözü, sözleşmenin yerine getirileceğini garanti ediyordu. Ancak Bay Enke, Shae'nin anlaşmayı yerine getirebilecek kadar uzun süre Ship Street'in başında kalacağından emin değildi. Altı hafta önce Espenian askeri istihbarat servisleriyle olan geçmiş bağlantısı ortaya çıkmış ve o günden beri medyada sürekli olarak karalanıyordu ve istifası isteniyordu.

Shae, Bay Enke'nin şüphelerini paylaştığına dair hiçbir işaret vermedi. "Woon-jen, konuşmamızın bir özetini yazıya döküp gün sonuna kadar size gönderecek," dedi.

Memnun kalan Bay Enke, gelecek hafta Weather Man'in ofisine güncellenmiş bir mali teklif sunacağına söz verdi. Woon, Lantern Man'i kapıya kadar geçirdi, sonra Shae'nin önündeki boş sandalyeye oturdu. "Bunu insan kaynakları avantajı haline getirmeyi umuyorsun," dedi.

"Senin de dediğin gibi, kapılar açmak," diye cevapladı Shae.

Woon yavaşça başını salladı. "Klan üyelerinin çocuklarını Espenia'da üniversiteye göndermeleri için teşvikler sunmak, uzun vadede No Peak'e fayda sağlayabilir, ancak bu, eğitimlerini klan için kullanmaları şartıyla. Oraya gönderdiğimiz öğrencilerin Espenia'nın parlak ışıkları tarafından cezbedilmesini ne engelleyecek? Potansiyel yeteneklerimizin çoğunu yurtdışında kaybedebiliriz."

"Sübvansiyonlu konutların yanı sıra, okul masraflarını da ödeyeceğiz. Ancak mezun olduktan sonra Kekon'a dönüp Weather Man'in ofisinde üç yıl çalışmak şartıyla." Janloon'da hayatları ve geçimleri No Peak'in devam eden desteğine bağlı olan aileleri varken, sponsorlu öğrencilerin klana verdikleri sözü tutmayacak kadar aptal olacağını hiç sanmıyordu. "Kowi Meclis Üyesi'nin oğlu iyi bir aday olabilir," diye ekledi.

"Bunu Kowi ailesine ileteceğim." Woon kalkıp gitmek için kapıya doğru yürüdü, ama endişeyle geri dönüp ona baktı. "Şu anda başka bir şeye ihtiyacın var mı, Shae-jen?"

Shae bütün sabah normal davranmaya çalışmıştı, ama onu iyi tanıyan Woon'un, Lantern Men ve ofisteki diğerlerinin önünde ne kadar sakin görünmeye çalışsa da, aurasında hissettiği duygusal çalkantıyı algılayabileceğinden emindi. En azından Woon, bunun kendisine yöneltilen sözlü saldırılardan kaynaklandığını düşünecekti. Ayt Madashi, vatansever bir Yeşil Kemik klanının direği olarak, eski bir Espenian casusunun Dağ'ın liderliğine yaklaşmasına asla izin vermeyeceğini her fırsatta dile getiriyordu. Kahramanlar Günü tatiline sadece iki hafta kalmıştı ve Shae, durumun daha da kötüye gideceğini, iyileşmeyeceğini düşünüyordu.

Woon'un, onu rahatsız eden başka bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordu. "Hayır, Papi-jen," dedi Shae, endişesiz, hatta biraz iyimser ve kendini beğenmiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Büyükelçi Mendoff'un borcunu ödeyeceğini söylemiştim, değil mi?"

Woon ayrıldıktan sonra, Shae'nin masasındaki telefon çaldı ve neredeyse sıçradı. Beklediği arama değildi. Maro, "İşinde rahatsız etmek istemem, ama bu sabah gazeteyi gördüm ve iyi misin diye aramak istedim," dedi.

Maro'nun sesini duyunca Shae'nin göğsünde bir yumruk sıkıldı. Saate baktı ve gözlerini kapattı; şu anda onunla konuşamazdı. "Ben iyiyim," dedi. "Bu, Ayt Mada'nın aileme yaptığı en kötü şey bile değil."

Ancak bu, etkili olmaya başlamıştı. Shae, Espenian hükümeti ile danışmanlık çalışmalarının yıllar önce sona erdiğini ve No Peak ve Kekon'a olan sadakatini tehlikeye atacak herhangi bir çıkar çatışması olmadığını kategorik olarak reddeden bir basın açıklaması yayınlamıştı. KNB'de Toh Kita ile yaptığı röportajda saldırılara daha ayrıntılı bir şekilde yanıt vermişti. *Janloon Daily'nin* yazı işleri ekibini eleştirmiş ve baskı uygulamıştı. Ancak tüm çabaları boşunaydı; Daily'nin sahibi, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Dağ ile aile ve iş bağları vardı ve ayrıca satacak gazeteleri vardı. Jerald'ın gülümseyen yüzü, bu sabah siyah-beyaz gazete kağıdından Shae'ye bakıyordu. Çalışkan bir muhabir, Adamont Capita'nın güneyindeki Loruge şehrinde onu bulmuştu. Jerald, şu anda orada ipotek komisyoncusu olarak çalışıyordu, ancak muhabir, tabloid tarzındaki röportaja, Jerald'ın ROE Donanma subayı üniforması giydiği eski bir fotoğrafını eklemişti.

"Bunların hepsi saçmalık," diye bağırdı Maro telefonda. " 'da hakkında yazdıkları tamamen haksız. Bu dar görüşlü,

kadın düşmanı, yabancı düşmanı bir histeri. Onların istediğine boyun eğme. Ne derlerse desinler, Weather Man olarak yerini hak ediyorsun." Onu hiç bu kadar üzgün ve kızgın görmemişti. "Yardımcı olabileceğim bir şey yok mu?"

"Yardımcı olamazsın," dedi Shae. "Bu yine klan savaşı, sadece farklı bir şekilde. Kardeşim ve ben hallederiz. Sen sadece bu karışıklıktan uzak dur ve gazetecilerle konuşma." Ayt ve basın Maro'yu veya ailesinin geçmişini bilmiyordu ve o da böyle kalmasını istiyordu. Daha fazla şey söylemek istedi ama "Gitmem gerek. Seni sonra ararım," dedi.

"Tamam," dedi Maro. "Yerinden kıpırdamayın. Seni seviyorum."

Shae, algı yeteneğinin telefon hatları üzerinden çalışmadığına şükrederek yutkundu. "Ben de."

Yirmi dakika sonra Shae'nin ofisindeki telefon tekrar çaldı. Bu sefer, doktorun muayenehanesinden beklediği aramaydı. Telefonun diğer ucundaki hemşire hemen konuya girdi. "Dün bıraktığınız idrar örneği pozitif çıktı."

"Emin misiniz?" diye sordu Shae.

"Evet," dedi hemşire. "Hamileymişsiniz. Kadın doğum uzmanlarımızdan biriyle randevu almak ister misiniz? Önümüzdeki hafta için uygun zamanlarımız var."

"Şu anda olmaz." Shae hemşireye teşekkür edip telefonu kapattı. Birkaç dakika gibi gelen, ama gerçekte çok daha uzun sürmüş olabilecek bir süre sessizce oturdu, çünkü etrafındaki her şeyin - ofisin sesleri, yakınındaki insanların enerjisi, havanın hareketleri - aniden durmuş gibi garip ve mide bulandırıcı bir hisse kapılmıştı.

Shae telefonu tekrar eline aldı. Birdenbire kliniği arayıp yeniden test yapılmasını istemek için bir dürtü duydu, çünkü belki de bir hata yapılmıştı, ama bunun sadece inkâr olduğunu biliyordu. Bunun yerine sekreterini aradı ve kendini iyi hissetmediği için günün geri kalan randevularını yeniden ayarlamasını söyledi. Shae ayağa kalktı, asansörle zemin kata indi, klan ofis binasının geniş lobisini geçerek binanın ön kapısından dışarı çıktı.

Dışarıda, batıya doğru yürümeye başladı. Sıcak ama nemli bir gündü; insanlar yazlık giysiler giymiş, şemsiyelerle donanmış halde kaldırımda iki yönde akın akın ilerliyordu. Shae, siyah topuklu ayakkabıları ayaklarını ağrıtana ve ter bluzunu blazerinin altından sırtına yapıştırana kadar otuz dakika yürüdü. Yağmur, sürekli değil ama aşağılayıcı bir kayıtsızlıkla yağıyordu, asfaltı lekelemek için dağınık iri damlalar halinde düşüyor ve tentelere, araba kaputlarına ve çöp kapaklarına gürültüyle çarpıyordu. Ship Street'in sonunda Shae sağa döndü ve Finans Bölgesi'nden çıkıp, taş sütunların arasından geçip, ağaçlıklı avlusundan geçerek İlahi Dönüş Tapınağı'na kadar yürüdü.

Shae doğrudan kutsal odanın önüne gitti ve yeşil dua minderlerinden birine diz çöktü. Islak saçlarından damlayan yağmur suyu, taş zemine lekeler bırakırken, başını yere üç kez değdirip, o kadar çok tekrar ettiği için artık bilinçli olarak hatırlamasına bile gerek kalmayan bir ilahi mırıldandı: "Yatto, Her Şeyin Babası. Jenshu, Yaşlı Amca. Bu dünyadan huzur içinde ayrılan ve Dönüşü bekleyen dedem Kaul Seningtun'u tanıyın. Zamanından önce bizden alınan kardeşim Kaul Lanshinwan'ı tanıyın. Yun Dorupon'un ruhuna merhamet edin. Haru Eynishun'un ruhuna huzur ver. Her şeyden önce, bu dünyada kalanları, özellikle Wen, Niko ve Ru'yu ve kardeşimin Hilo'yu koru ve onlara rehberlik et. Onun için de affını diliyorum." Shae sessizleşti, karmakarışık düşüncelerini ve duygularını kelimelere dökmeye çalıştı. Odanın önünden, meditasyon yapan tövbekarların sabit yanan enerjisi zihnindeki boşlukları doldurdu.

Neredeyse bir emir gibi yüksek sesle konuştu. "Şimdi ne yapacağım?"

Hamile olduğuna inanamıyordu — akıl olarak değil, ancak kliniğin kararından şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu. Adet döngüsü gecikince, bunun kamuoyundaki skandalla başa çıkmanın stresinden kaynaklandığını düşünmüştü. Maro ile önlem almışlardı. O eğitimli, profesyonel bir kadındı, Maro ise *Hava Adamıydı.* Planlanmamış bir hamileliği, başına gelebileceğini düşündüğü şeylerin sıralamasında ani bir suikastin çok altında tutardı. Zamanlama, diye düşündü umutsuzca, daha kötü olamazdı.

Shae, çocuk isteyip istemediğini hiç söyleyememişti. İki yeğenini çok seviyordu ama kendi içinde anne olma arzusu hissetmiyordu. Bu duyguya yer yoktu; klan içindeki konumu tüm zamanını alıyordu ve başından beri bu rolün yükü altında eziliyordu. Belki de hayatı

farklı olsaydı, çocuk sahibi olma isteği doğal olarak ortaya çıkardı. Ama hayatında hiçbir şey doğal olarak gerçekleşmiyordu, sadece kaçınılmaz darbeler gibi, balyoz darbesi gibi.

Yeşil Kemik klanının liderliğinde çocuk sahibi bir kadın için bir emsal yoktu. Ayt Mada'nın kendi çocuğu yoktu ve ona halefiyet konusunda soru soranları kasıtlı olarak görmezden geliyordu. Lan'ın ölümü ve Doru'nun kovulmasından sonra, No Peak'in genç bir kadını Hava Adamı olarak kabul etmesi zor olmuştu, ama klan savaşlarının yaşandığı çaresiz bir dönemdi ve Shae bir Kaul'du. Hala Torch'un en sevdiği torunu olarak anılıyordu, Woon ve Hami gibi saygın adamlar tarafından destekleniyordu ve çok az kişi kardeşine karşı çıkmaya cesaret edebiliyordu.

Bu avantajlar artık ona yardımcı olamazdı. Zaten geçmişteki sözde suçları nedeniyle saldırı altındaydı; Green Bone topluluğunda pek saygın olmayan bir ailenin çocuğundan hamile olarak, evlenmeden hamile olarak yönetim kurulu odasına veya Bilgelik Salonu'na giremezdi. Ayt ve basın, Maro'nun geçmişini araştırıp, soyunu ve Shotar'a yaptığı birçok seyahati sorgulayacak, ailesinin geçmişini ortaya çıkaracak ve onun bir Shotarian askerinin gayri meşru çocuğu olduğunu keşfedecekti. Maro bir Kaul değildi; daha acemi sayılırdı. Düşmanlık ve incelemeyle, mesleki kariyerine ve güvenliğine yönelik risklerle başa çıkacak donanıma sahip değildi. Bu, hayatını mahvedecekti.

Peki ya ona gelince? Klanın büyük, eski bir gemi olduğu doğruydu, ama iki buçuk yıl boyunca ter içinde direksiyona yapışmış, No Peak'i evdeki düşmanlardan ve modern dünyanın tehditlerinden kurtarmak için gerekli büyüme ve değişime zorlamıştı. Çabaları sonuç vermeye başlamıştı: Klanı sağlam bir mali yapıya kavuşturmuş, Espenianlarla avantajlı askeri ve ticari anlaşmalar imzalamış, klanın faaliyetlerini genişletmiş ve yeni fırsatlar yaratmıştı. Kişisel bir skandal yüzünden görevinden alınırsa, başardığı her şey boşa gidebilirdi. Woon ve Hami yetenekliydiler, buna şüphe yoktu, ama yurtdışında yaşamamışlardı, Ayt Mada kadar stratejik değillerdi, Hilo'ya karşı nasıl direneceklerini veya onu ikna edeceklerini bilmiyorlardı. Ve daha da kötüsü: Shae'nin kardeşi onu Hava Adamı olarak atamış ve tüm muhalefete rağmen onu bu görevde tutmakta ısrarcıydı; onun utanç verici düşüşü klan içinde yayılacaktı, tüm ailenin suçlanmasıyla sonuçlanacak ve Hilo'nun Sütun olarak konumunu etkileyecekti.

Tüm bu düşünceler Shae'nin zihninden vücuduna doğru batarak midesinin derinliklerinde bir kaya yığını gibi yerleşti. Kendi eylemleri ve kardeşinin ölümü nedeniyle klanın liderliğini üstlenmek zorunda kalmıştı ve günler uzun, işler zor olduğunda, bunu Lan ve büyükbabası için yaptığını kendine söylemişti. Derinlerde, kendini daha iyi tanıyordu. O, Hava Adamı olmak istiyordu. Shae, kutsal odanın yüksek tavanına baktı ve gözlerini kapattı. Bir aydınlanma, ruhsal bir huzur hissinin onu doldurup kesin bir şekilde yol göstermesini bekledi. Algısını genişletti ve bedeninde ve kemiklerinde titreyen yeşim enerjisinin mırıldanışında bir mesaj hissetmeye çalıştı. Tanrılardan hiçbir şey hissetmedi, belki uzak bir gözlem hariç, ve kendi içinde sadece bir türbülans vardı, sonunda pes etme ve kararlılığa dönüşen bir türbülans.

Ayağa kalktı ve tapınaktan çıktı.

BÖLÜM 30

Kahramanlar Günü

Wen, İkinci Gün sabahı erkenden Shae ile birlikte kliniğe gitti. Ailenin sıradan arabalarından birini aldılar ve Wen'in dikkat çeken Lumezza marka üstü açık arabasını ve Shae'nin kırmızı Cabriola'sını garajda bıraktılar. Wen, her zaman doğum öncesi kontrol için doktora gittiğini ve Shae'nin ona eşlik ettiğini söyleyebilirdi. On ikinci haftada, Wen'in ikinci hamileliği açıkça belli oluyordu. Hala Ru'yu emziriyordu, bu yüzden büyümüş göğüsleri ve şişmiş karnıyla vücudu yumuşak anne kıvrımlarıyla doluydu. Shae, Wen'in kendi karnında bir can taşırken, başka bir canın sonunu getirmeye suç ortağı olmasının yanlış bir şey olduğunu, belki de kötü şansı davet ettiğini düşünüyordu. "İçeri girmen gerek yok," dedi baldızına. "Beni oraya götürüp getirerek yeterince iyilik yapıyorsun. Tek istediğim bu."

"Ben olsam, yanımda başka bir kadın olmasını isterdim," dedi Wen. "Neden Hayattaki zorlukları tek başımıza çekmek zorunda mıyız?" Arabayı neredeyse boş olan otoparka park etti. Hava hala karanlıktı; klinik iki dakika sonra açılacaktı.

"Burada olman şanssızlık gibi görünüyor," dedi Shae.

Wen, her sabah midesini yatıştırmak için içtiği zencefilli çayı içmek için ellerini termosun etrafına doladı. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayatım boyunca şanssız olarak adlandırıldım. Kuşun tüylerinden korktuğu kadar şanssızlıktan korkmuyorum."

İçeri girdiler ve Shae kayıt yaptırdı. Janloon'da kürtaj yaptırmak ne çok kolay ne de çok zordu. Kliniklerin itibarı değişiyordu ve ücretleri makul düzeydeydi, ancak asıl kısıtlama, evli kadınların kocalarının, evli olmayanların ise erkek akrabalarının rızasını alması gerektiğiydi. Bu kural, ek ücret karşılığında düzenli olarak çiğneniyordu. Shae gerekli evrakları önceden doldurmuş ve en altta kendi imzasının yanına Hilo'nun imzasını taklit etmişti. Resepsiyondaki genç kadın formlara baktı, sonra Shae'ye baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Shae, resepsiyonistin klinikte çok sık ağır yaralı Green Bones'lar görmediğini düşündü.

Wen onunla birlikte odaya girdi ve Shae'nin beklediğinden daha kısa süren işlem boyunca elini tuttu. İşlemden sonra, hoş bir uyku hali içinde dinlenirken Shae, "Haklıydın. Burada olduğun için mutluyum." Neredeyse "Lütfen kimseye söyleme" diye ekleyecekti, ama bunu söylemeden önce kendini durdurdu, bunun ne kadar aşağılayıcı ve gülünç olacağını fark etti. Yengesi sırlarını saklayabileceğini zaten biliyordu. Wen onları eve götürdü. Shae biraz incinmiş olsa da rahatlamıştı. Maro'yu düşündü — ciddi ifadesi, düşünceli tavırları, içten iyimserliği ve ona olan inancı — ve bir hüzün ve suçluluk duygusu onu sardı ve bir an nefes almakta zorlandı. İkisi çocuk sahibi olmak konusunda konuşmamışlardı, ama Maro'nun yeğenlerinden ne kadar sevgiyle bahsettiğini düşününce, sonunda kendi ailesini kurmak istediğinden emindi. Üç gün önce ofisinde telefonda konuştuktan sonra, ne yapması gerektiğini kesin olarak bilmeden önce, onu aramamış ve birkaç mesajına da cevap vermemişti. Ve hala yapması gerekenler vardı. Onunla konuşursa, sesinden bir şey belli olur ve o an her şeyi anlar diye korkuyordu, ya da onun endişesini duymak ya da onu tekrar görmek, onu kendinden uzaklaştırır diye korkuyordu. inanç.

Başını arabanın kapısına yasladı. "Artık beni daha az mı seviyorsun?" diye sordu.

Kayınbiraderi arabayı o kadar ani durdurdu ki Shae elini ön panele koymak zorunda kaldı. Wen arabayı kaldırıma çekti ve vitesi park konumuna aldı. Shae'ye dönerek gözleri parıldayarak şöyle dedi: "Shae-jen, bunu söylemekten utanıyorum ama bir zamanlar sana pek güvenmiyordum çünkü başkalarını kendinden önce düşünecek türde bir insan olup olmadığından emin değildim." Shae'ye sabit, neredeyse tedirgin edici bir bakışla baktı. "Erkek arkadaşınla evlenip çocuk sahibi olmak için işinden istifa edebilirdin. Bir süreliğine büyük bir skandal olurdu, ama sonra çok daha kolay bir hayat sürerdin. Ama sen Hava Adamı olmasaydın No Peak ne olurdu? Senin tavsiyelerin olmadan kocam nasıl Pillar olabilirdi? Birlikte yaptığımız değerli işler ne olurdu ve gelecekte sen olmadan klan için ne yapabilirdim?" Wen neredeyse öfkeyle şöyle dedi: "Bu kadar bencil davranmaya karar verirsen seni asla affedemem. O halde, sorumluluk sahibi olduğun için senden daha az değer vereceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Shae biraz şaşırdı. "Ama senin çocukların var."

Wen arabayı tekrar vitese aldı ve sürmeye başladı. Çayını bitirip, olgun bir tavırla konuştu. "Her birimiz klana en uygun şekilde hizmet ediyoruz. Ayt Mada'ya bak, ne kadar yalnız. Asla onun gibi olmamalıyız."

Espenia'nın Windton kentindeki Belforte İşletme Okulu'nda eğitim almak için Kekon'dan ayrılmadan önce, Shae üç hafta boyunca Euman Adası'ndaki Tranquil Suites Hotel'de bir odada kalmıştı. Jerald iki ay önce taburcu edilmişti ve onu memleketinde bekliyordu. Son aile kavgasından sonra Shae, büyükbabasının yanında kalmaya ve Hilo'nun yüzüne bakmaya dayanamadı, bu yüzden valizlerini toplayıp Kaul evinden taşındı.

Lan, ayrılmasından önceki gece onu görmeye gelen tek kişiydi. Janloon'dan feribotla gelip otel odasının kapısını çaldı ve onu yemeğe davet etti. Shae nereye gideceğinin önemi olmadığını söyledi, Lan da yakındaki bir noodle dükkanını önerdi. "Yarından sonra Espenian yemeği yiyeceksin, bu akşam ev yemeği gibi bir şey yiyelim," dedi. Restoran, liman kasabasının ana caddesindeydi. Komşu bistro ve barların tabelaları ve menüleri Espenian dilinde yazılmıştı ve hoş bir yaz akşamında, görev dışı Espenian askerleri açık hava teraslarını doldurmuş, kaldırımlarda yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Dükkanların vitrinlerinde fenerler asılı değildi; Lan ve Shae diğerlerinden önce oturup servis edilmediler. Shae'nin uçağı yarındı, ama kendini sanki başka bir ülkedeymiş gibi hissediyordu.

Lan, tanınmamaktan ve selamlanmamaktan rahatsız görünmüyordu. Yemeklerini beklerken, düşünceli bir şaşkınlıkla çevreyi inceledi. "Bir gün tüm dünya böyle olursa şaşırmam," dedi. "Tanınmaz bir karışım, kültürler ve insanlar birbirine karışmış. Yeşim, klanlar ve Yeşil Kemikler bu karışıma nasıl uyum sağlayacak acaba?"

"Bunu sen düşün, ben değil." Geriye dönüp baktığında, kardeşine kaba davrandığını fark etti, ama o sırada yeşim taşı banka kasasında kilitliydi ve yoksunluktan dolayı hâlâ huysuz ve hastaydı.

"Daha fazla yemelisin," dedi Lan, kız kardeşinin kasesindeki yemeği bitirmediğini görünce. "Önünde uzun ve yorucu bir yolculuk var, sonra

yabancı bir ülkede tek başına kalacaksın."

"Yalnız olmayacağım," diye karşılık verdi Shae. "Jerald ile birlikte olacağım."

Lan ona şefkatle baktı. "Kendi kararlarımızla her zaman yalnızız." Kardeşi bir yıldır Sütun'du ve bu süre içinde daha kasvetli ve açık sözlü hale gelmişti, aralarındaki dokuz yaş farkını bile daha da genişleten bir şekilde yaşlanmış görünüyordu. "Mantıklı, bilgili bir seçim yapabilirsin, ama bunun anlamına hazırlıklı olmayabilirsin. Ailenin en küçüğüsün, bir kadınsın ve bir Kaul'sun, bunların hiçbiri Kekon'da hayatı kolaylaştırmıyor, ama Espenia'da herkesten daha aşağıda başlayacaksın. Evde alıştığın her parça saygı için savaşman gerekecek."

"Büyükbaba beni vazgeçirmek için son bir girişimde bulunmak için mi seni gönderdi?" diye sordu Shae.

Lan'ın azarlayıcı bakışları Shae'nin gözlerini kaçırmasına neden oldu. "Hayır," dedi, onu utandıracak kadar soğuk bir sesle. "Kararını desteklediğimi söyledim, ama ben senin ağabeyinim ve Sütun'um, bu da sana, nereye gidersen git, başkalarının seni tanımlamaya çalışacağını söyleyecek kadar fazla yaşam tecrübesi veriyor. Tabii sen kendini tanımlamazsan."

"Ben yirmi dört yaşındayım, Lan," dedi Shae. "Kendime bakabilirim."

"Biliyorum," dedi Lan üzülerek. Garson tabakları toplamaya geldi.

Şişmiş turuncu bir ay, Euman Adası'nı Janloon'un silüetinden ayıran dar su şeridinde dalgalanıyordu. Shae, bu ayı yakında uçak penceresinden kaybolurken izleyecek ve iki yıl boyunca bir daha göremeyecekti. "Sadece kim olduğunu unutmamaya çalış," dedi kardeşi.

Birçok ülke Çokuluslu Savaş'ın sonunu kutlarken (Espenia'da Zafer Günü, Tun'da Savaşın Sonu Günü, Uwiwa Adaları'nda Kurtuluş Günü, bunlardan sadece birkaçı), Kekon'un ulusal bayramı, uluslararası ateşkesin imzalanmasından elli iki gün önce adadaki Shotarian işgal güçlerinin yenilgisini ve ülkenin egemenliğinin yeniden kazanılmasını anmaktadır. Bayramın resmi adı olan "Ulusun Kahramanlarının Yabancı Baskısına Karşı Zaferi" uzunluğu nedeniyle nadiren kullanılır ve genellikle Kahramanlar Günü olarak anılır.

Hilo, çocukken Kahramanlar Günü'nü çok severdi, çünkü bu gün vatanseverlik gününün yanı sıra Yeşil Kemik kültürünün de kutlandığı bir gündü. Kaul Du Akademisi ve Wie Lon Tapınak Okulu kapılarını açar ve yeşim disiplinlerinin halka açık gösterilerini yapardı. Sinemalarda efsanevi Yeşil Kemik savaşçısı Baijen'in macera filmleri maratonu gösterilirdi. Büyükbabası ve rahmetli babası gibi gaziler övülür ve onurlandırılırdı. Akşamları geçit töreni ve havai fişek gösterileri olurdu. Sonra Hilo, bir prens gibi hissederek gülümseyerek uykuya dalardı.

Klanın direği olarak Kahramanlar Günü'nden korkuyordu, bu yıl ise diğer yıllardan daha da çok. Kekon'un özgürlük mücadelesinde hayatını kaybedenleri anmak için uygun bir ciddiyet sergilerken, sayısız insanın saygılarını kabul etmek ve halka açık birçok törene katılmak zorundaydı. Bu yıl, tatilin mevcut yabancı düşmanlığı gerginliğiyle gölgeleneceğini ve Shae'nin geçmişiyle ilgili skandalın No Peak için daha da kötüye gideceğini düşünüyordu. Kız kardeşinin bugün evde kalıp hiçbir yere çıkmaması şaşırtıcı değildi. Kendini iyi hissetmediğini söylemişti, ama Hilo, bu saçmalığı ve Ayt Mada'nın kendini beğenmiş yüzünü görmek zorunda kalmayı tercih etmediğini söyleseydi, onu suçlamazdı.

"Ayt ve gazetelerin yaydığı saçmalıkları boş ver," demişti Hilo. "Ship Street'i kontrol altına almalısın. Hami, beni görmeye gelen adamlarla aynı odadaydı. Senin aleyhinde konuşmadı, ama seni de savunmadı. Bu iyi değil, Shae."

Kız kardeşi solgun ve her zamankinden çok daha sessiz görünüyordu. "Ben hallederim," dedi.

"Eğer adamların arkanda ise, diğer pisliklerin ne düşündüğü önemli değil, ama arkanda olmalılar."

"Hallederim dedim," diye tekrarladı Shae. "Bana güveniyor musun?"

"Başka seçeneğim yok, değil mi?" Hilo, klan içinden veya dışından gelen baskıya boyun eğmeye niyetli değildi, ama ya işler o kadar kötüye giderse Shae, No Peak'in işlerini yürütmek için gerekli güvenilirliği kaybederse? Kız kardeşini görevinden almak zorunda kalma ihtimalini düşünmek bile istemiyordu; Ayt Mada'nın tam da bunu istediğinden emindi. Üç yıl önce, Dağ, Hilo'yu suikast hedefine alarak Lan'ın konumunu zayıflatmaya çalışmıştı; şimdi de aynı şeyi ona yapıyordu, Shae'nin peşine düşerek onu zayıflatıyordu.

Hilo saldırıya geçti. On yaşındaki Koben Ato, güçlü bir mide virüsü nedeniyle bir hafta boyunca hasta yatmıştı. Bu bilgi, çocuğun Wie Lon Okulu'nda eğitimine başlaması ve bir tür küçük ünlü olması nedeniyle biliniyordu. Basın tarafından Shae'nin geçmişi hakkında sorgulandığında, Hilo, öfkenin kendi akrabalarını öldürdüğü bilinen klan liderlerinin daha ciddi geçmiş suçlarına odaklanması gerektiğini söyledi. Hilo, Ayt'in yeğeninin hastalığının daha kötü bir şey olmadığını umduğunu yüksek sesle dile getirdi; belki de Koben ailesi, çocuğun babası gibi zamansız bir kadere uğramasından endişelenmeliydi.

Çabaları dikkatleri biraz başka yöne çekti, ancak bunun dışında pek bir etkisi olmadı. Ayt Mada'nın bir çocuğu hedef alacağı düşüncesi şok ediciydi, ancak temelsizdi ve insanlara onun geçmişteki kardeş katili olduğunu hatırlatsa da, günümüzün siyasi ortamında, iktidara gelmek için cinayet işlemek, bir yabancıyla yatmaktan daha kolay affedilebilir görünüyordu. No Peak sinir bozucu bir konumda kalmaya devam ediyordu ve Hilo bu konuda ne yapacağını henüz bilmiyordu. Kahramanlar Günü sabahı, No Peak klanının sadık üyelerinden oluşan büyük bir grupla Widow's Park'ta yürürken, Kaul ailesinin anıtına ve Çok Uluslu Savaş sırasında Shotarian işgalini deviren Green Bones'un diğer üyelerinin mezarlarına çiçek ve meyve bırakırken, bu konu tüm sabah boyunca aklından çıkmadı. Ailesinin de yanında olduğu için programının bu kısmı aslında hoştu. Wen, çocuklara takım elbise giydirmişti — Ru bile küçük bir yelek ve daha önce üzerine tükürdüğü klipsli bir kravat takmıştı — ve insanlar onların ne kadar yakışıklı olduklarını hayranlıkla söylüyorlardı, bu da Hilo'yu çok mutlu ediyordu. Niko mezar taşlarının arasında koşuşturuyor, ayakkabılarını kirletiyordu.

Ancak öğleden sonra çok zor geçti. Wen ve çocuklar eve gittiler ve Hilo, Triumphal Sarayı'nın önünde Prens Ioan III'ün halka görüneceği Anıt Bölgesi'ne götürüldü. Portrelerde prens, asil ve heybetli bir adam olarak tasvir edilmişti, ancak gerçekte kalın kaşları ve küçük çenesi, ona sürekli şaşkın ve kaşlarını çatmış bir görünüm veriyordu. Yine de tören ve hayır işlerini iyi huylu bir coşkuyla yerine getiriyordu ve iki oğlu ve iki kızı olduğu için halk arasında oldukça popülerdi. Saraydan çıkıp kalabalığa el salladığında, insanlar yüksek sesle tezahürat yaptılar.

Kahramanlar Günü'nde gelenek olduğu üzere, Yeşil Kemik klanlarının liderleri, ülkenin hükümdarına bağlılıklarını göstermek için törene katıldılar. Her biri sırayla sarayın merdivenlerini tırmandı ve prensin önünde diz çökerek

klanlarının hizmet ve sadakatini ilan ettiler. Bu geleneksel etkinlik, yabancı işgalcileri yenilgiye uğratan yeşim savaşçıların, aisho'ya uygun olarak siyasi iktidarı reddederek monarşinin ve Kraliyet Konseyi'nin yeniden kurulmasını sağlayan ulusal kurtuluşun törenle anılmasıydı.

Hilo, Ayt Mada mermer basamakları çıkıp bir çocuğun okşamasına izin veren bir kaplan gibi eğildiğinde sırıttı. Prens, gerçek gücü olmayan bir figürdü, ancak yılda bir kez, en güçlü Yeşil Kemikler'in, toplumda gerçek nüfuza sahip olanların bile birleşik ve Kekon'a itaatkar olduğunu bilen halk, cesaret ve vatanseverlik gururu duyardı. Bu güvence, çok uzak olmayan bir yerde yabancı bir savaşın şiddetle sürdüğü şu anda özellikle önemliydi.

Hilo düşmanının ardından sarayın merdiven sahanlığına diz çöktü ve alnını mermere değdirdi. "Majesteleri," dedi. "Ben, Kaul Hiloshudon, klanımın direği, No Peak'i hizmetinize adıyorum. Tanrıların lütfuyla üç yüz yıl yaşayın."

Bu tören bittikten sonra, prensin maiyeti, Majestelerini caddeden geçerek Bilgelik Salonu'nun arkasındaki halka açık bahçelere kadar eşlik etti. Burada, Ayt Yugontin ve Kaul Seningtun'un, Kekon'un Mızrağı ve Meşalesi olarak bilinen ünlü savaş ortaklığını anmak için yapılan yeni heykelin açılışını kutsadı. Hilo da bu törene katılmak ve gençlik halindeki büyükbabasının bronz heykeline bakmak zorundaydı. Heykel, komutanının yanında dik ve gururlu bir şekilde duruyor ve muhtemelen Kekon'un parlak geleceğine doğru uzaklara bakıyordu.

Geçen yıl klanlar arasında ateşkes ilan edilmesinin ardından, Janloon şehir yönetiminin bir üyesi, Yeşil Kemikler arasındaki yeniden kurulan uyumu simgelemek için bir kamu sanatı eseri yaptırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş. Klanların şu anda birbirlerini zayıflatmak ve yok etmek için bir yarış içinde olduğu ve bu yarışta Dağ'ın galip geldiği göz önüne alındığında, tüm bu olay Hilo'ya ironik gelmişti.

Prens ve birkaç diğer yetkili konuşmalarını yaptıktan sonra, Ayt mikrofonu aldı ve üvey babasının nasıl bir adam olduğunu, parlak bir general, onurlu bir Yeşil Kemik ve hepsinden önemlisi ilkeli bir vatansever olduğunu anlattı. "Babam, yeşim taşının büyük sorumluluk getirdiğine ve Yeşil Kemiklerin her şeyden önce ülkelerine sadakat borçlu olduğuna inanırdı." Ayt, gözleri topluluğun üzerinde dolaşırken sözlerini havada asılı bırakarak

ve ön tarafta duran, bir sonraki konuşmacı olan rakibi Pillar'a takıldı. Hilo, düşmanının bakışlarının ağırlığını ve kalın aurası tarafından istenmeyen bir spot ışığı altında kaldığını hissetti.

Ayt, Hilo'ya doğrudan bakarak şöyle dedi: "Daha yüksek bir amaca, ülkenin güvenliğine olan bağlılık, arkadaşlar ve akrabalar arasındaki değerli bağlardan bile önceliklidir. Güçlü bir lider, duygularını bir kenara bırakıp, çoğunluğun iyiliği için acı kararlar alabilmelidir." Ayt'in mesajı açıktı: Dağ'ın Sütunu olmak için yaptığı her şey, işe yaramaz playboy üvey kardeşi ve babasının eski muhafızlarını öldürmek de dahil, klan ve ülkenin iyiliği için yapmıştı. Kaul Hilo ise, değersiz kız kardeşinin yanında inatla durarak, büyük bir lider değildi.

Ayt kalabalığa dönerek şöyle dedi: “Babam hayatta olsaydı, yabancı güçlerin bu kez ülkemizin en sadık savunucuları olması gerekenlerin yardımıyla bir kez daha ülkemizi işgal ettiğini görünce umutsuzluğa kapılırdı. Kekon'un Mızrağı'nın kızı ve klanımın Sütunu olarak, derin endişe duyuyorum.”

Shae, Hilo'nun söylemesi için bir konuşma hazırlamıştı; konuşma, zararsız Kahramanlar Günü klişeleri ve Büyükbaba hakkında dokunaklı ve eğlenceli hikayeler içeriyordu. Hilo, metne sadık kalmaya ve Ayt'in kışkırtmalarına yanıt vermemeye kararlı olarak bu etkinliğe gelmişti, ancak Ayt konuşmaya devam ettikçe öfkesi giderek arttı. “Ülkenin en büyük ikinci klanının Hava Adamı, yabancı insanlara ve geleneklere köle olmuştur. Geçmişteki eylemleri, onun zayıf karakterli, Kekonlu olarak adlandırılmaya layık olmayan ve güç ve nüfuz sahibi bir pozisyonda güvenilmeyecek biri olduğunu kanıtlamaktadır. Artık benim muhatabımın halkın endişelerini dinleme zamanı gelmiştir.”

Ayt Mada, babası hakkında iyi hissettirecek bir konuşmayı, rakibini sert bir şekilde suçlamak için kullanıyordu. Heykelin açılış törenine katılan Kraliyet Konseyi'nin birkaç üyesi rahatsız bir şekilde yerlerinde kıpırdanıyordu. İzlemek için toplanan halk arasında bazıları başlarını sallarken, diğerleri taş gibi yüzlerle dinliyor ya da Hilo'nun tepkisini bekleyerek ona bakıyordu. Hilo'nun gözleri kısılmıştı; ifadesini sert tutuyordu, ancak bastırdığı öfkesinin yakındaki tüm Yeşil Kemikli'ler tarafından algılanabileceğini biliyordu.

"Hilo-jen," Kehn, Hilo'nun omzunun arkasından alçak ve tedirgin bir sesle mırıldandı, "burada durup tüm bu saçmalıkları dinlemek zorunda değiliz. Hemen gidebiliriz."

Hilo ona cevap vermedi; Ayt Mada'nın kibirli merakıyla titreyen aurasını hissedebiliyordu. Onu herkesin önünde öfkeyle patlatmaya kışkırtabilir miydi? Sonunda baskıya boyun eğip Shae'yi Hava Adamı görevinden alıp No Peak'i suçlu ve zayıf gösterecek miydi, yoksa inatla reddedip klanının itibarının yerle bir olmasını ve Pillar olarak zor kazanılmış konumunun sorgulanmasını mı izleyecekti?

Shae'nin yaklaştığını, tam arkasına gelene kadar fark etmedi. Aurasının, onunkine çarpan statik elektrik gibi bir ürperti hissetti ve şaşkınlıkla döndüğünde, Shae'nin doğruca ona doğru ilerlediğini gördü. Saçları sıkı bir toka ile geriye toplanmıştı ve güneşin ışığında, boğazındaki yeşim taşı parıldıyordu. Soluk yüzü, bir maske gibi sertleşmişti. Yanına geldiğinde durdu, ama ona doğru neredeyse hiç bakmadı.

"İyi hissetmediğini sanmıştım," dedi Hilo. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu bitiriyorum," dedi Hava Adamı ve metro platformundan atlar gibi aniden onun önünden geçerek ilerledi. Kızın ne yapmaya çalıştığını, konuşmadan bir saniye önce anladı, ama o sırada kız podyuma kadar yolun yarısını kat etmişti.

"Yeter," dedi Shae, Ayt'in sözünü kesip etrafındakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle. Kalabalıkta şaşkınlık dalgası yayıldı ve Ayt'in yakıcı aurası, Shae'nin aurasıyla kayalara dökülen lav gibi çarpıştı. Shae, ay kadar soğuk ve acımasızca ilerlemeye devam etti. "Beni yeterince aşağıladın ve iftira attın. Bana zavallı torun, beceriksiz Hava Adamı, yeşim taşına layık olmayan, hain ve fahişe dedin."

Durdu; çöken sessizliğin kalp atışları yakıcıydı. "Ayt Madashi, Dağın Sütunu, sana temiz bir kılıç sunuyorum."

İKİNCİ ARA

İki Taht

Kekonese tarihindeki Üç Taç döneminin, Hunto kraliyet hanedanının kendi kendini yok etmesiyle sona ermesinin ardından, kuzeydeki Jan ve güneydeki Tiedo olmak üzere iki fatih krallık, kraliyet çocuklarını birbirleriyle evlendirerek geleneksel şekilde barışçıl ilişkilerini sürdürmeye çalıştılar. Tiedo kraliyet ailesinin ikinci oğlu Jan'ın sarayına gönderildi. Jan'ın hükümdarının üç çocuğu vardı, ancak tek oğlu vardı, bu nedenle en büyük kızı Tiedo'ya rehin olarak verildi.

Tiedo'da, esir Jan prensesi ve ilk doğan prens tesadüfen birbirlerine aşık oldular ve evlendiler. Ancak prens babasının yerine geçince, karısı tüm Kekon'u yönetmek için onu memleketi Jan'a saldırmaya zorladı. Tarihçiler, onun bu kararında siyasi hırsının, kocasına olan körü körüne güveninin mi, yoksa onu takas eden aileye olan kininden mi kaynaklandığını tartışmaktadır. Yeni kral başlangıçta tereddüt etti, ancak Jan'daki küçük kardeşi şüpheli bir eğitim kazasında hayatını kaybettikten sonra, karısının teşvikiyle harekete geçti ve savaş ilan etti.

Rakibi Jan prensi zeki ama hastalıklı biriydi. O dönemde kadınların Yeşil Kemik olarak eğitilmesi nadir bir durumdu, ancak kız kardeşi yeşim disiplinlerini öğrenmesine izin verildi. Jan ordusunda ünlü bir general olacak bir savaşçı ile evlendi ve daha sonra Tiedo'dan gelen kız kardeşi ve kayınbiraderine karşı askeri kampanyada kilit bir figür oldu. İki yüz yıl sonra Jan'ın nihai zaferi, adayı tek bir monarşi altında birleştirdi ve başkenti kuzey kıyısında kuruldu. Bu başkent, günümüze kadar varlığını sürdürmektedir. Kuzey ve güney krallıkları arasındaki çatışmalar, kışkırtıcılarının hayatlarından çok sonra da devam etmesine rağmen, Kekonese tarihinin bu dönemi hala Savaşan Kız Kardeşler dönemi olarak bilinmektedir.

Kekonese halkı, bu döneme genel olarak olumsuz bakmaktadır, çünkü uzun süren çatışmalar ülkeyi zayıflatmış ve yeşim savaşçılarının sayısını azaltmış, böylece ard arda gelen yabancı işgalcilerin adada ayak basmasına olanak sağlamıştır. Bununla birlikte, bu dönemi konu alan Kekonese roman ve filmlerinin sayısının orantısızlığı göz önüne alındığında, hain

Jan prensesi ve Tiedo prensi, tarihin en büyük aşk hikayelerinden biri olarak kabul edilir ve iki kız kardeş arasında çıkan savaş, trajik dramlardan biri olarak anlatılır. Kekon'un bu dönemi anlatan en ünlü klasik oyunu olan *İki Taht*, dünyevi çatışmaların kökenine ilişkin Deitist felsefesine atıfta bulunan, sık sık alıntılanan bir cümle ile başlar: "Küçük kinler, büyük savaşlara yol açar."

BÖLÜM 31

Yerinde Dur

Dövüş, ulusal bayramda kan dökülmesinin ve planlanan Kahramanlar Günü kutlamalarının gölgelenmesinin uygunsuz olacağı için ertesi sabaha bırakıldı. Savaşacaklar, Ayt ve Kaul konaklarının ortasında bulunan Juro Ormanı'nda buluşacaktı. Shae erken yatması gerektiğini biliyordu, ancak bu gece hayatının son gecesi olabileceğini düşününce uykuya dalmak imkansız görünüyordu. Gece yarısı civarında, şehirde hala aralıklı olarak patlayan geçit töreni havai fişeklerinin sesleri duyulurken, ana evin dua odasına sessizce girdi ve küçük mihrabın önündeki sert minderlerin üzerine diz çöktü. Daha önce hissettiği karanlık kesinlik, soğuk kararlılık hissi artık yoktu. Şimdi tek hissettiği mide bulandırıcı bir korku ve dehşetti.

Shae, Kaul Dushuron Akademisi'nden sınıf birincisi olarak mezun olmuş, çok yorgun ve yetenekli bir Yeşil Kemik'ti. Artık günlerinin çoğunu masa başında veya toplantılarda geçiriyordu. Her sabah rutin egzersizlerini yapmaya ve yarı düzenli özel derslere devam ediyordu, ancak Hilo'nun aksine, dövüş yeteneklerini zirvede tutmak için özenle antrenman yapmıyordu. Bu durumda olacağını birazcık bile tahmin etseydi, son altı ay boyunca Usta Aido'dan dersler alırdı. Ayt Madashi, son zamanlarda hiçbir Yeşil Kemikli kadın kadar çok yeşim taşı takmaz ve teke tek dövüşte o kadar çok adam öldürmezdi. Pillar'a şiddetli bir şekilde yükselmesinden yıllar geçmişti; belki de Ayt de gevşemişti. Shae öyle olmasını umuyordu, ama pek iyimser değildi.

Başını eğdi. "Cennetteki yaşlı amca, yarın beni soyunun en acemi üyesi olarak yargıla, eğer öyleyse," diye mırıldandı, Yeşil Kemiklerin koruyucu tanrısı Jenshu'ya dua ederek. Durdu. "Ve eğer başka türlü karar verirsen, en azından bu dramatik girişimimi takdir et."

O öğleden sonra Ayt'ın yüzündeki gerçek şaşkınlık, ona saf bir tatmin anı yaşatmıştı. Dağ Sütunu, Shae'nin temiz bir kılıçla ona meydan okuyabileceğini düşünmüş olsaydı, bu fikri reddetmiş olmalıydı. Hedefi, bir ofisteki genç bir kadındı, testosteron dolu ve yeşim taşı peşinde koşan bir erkek Yumruk değildi. Ölmeye hevesli biri değildi.

İki kadın arasında iki saniye süren karşılıklı inanamama hali yaşandı, sonra Ayt'in yeşim taşı aurası, Shae'ye bakışını sabitleyerek, onları izleyen tüm şaşkın insanların varlığını yok edercesine, uğursuz bir şekilde şişti. Ayt konuşma kağıtlarını masaya bıraktı. Doğal olmayan sessizlikte, mikrofon kağıtların hışırtısını büyüttü. Dağın Sütunu podyumun arkasından çıktı ve amplifikasyona gerek duymayan net ve kararlı bir sesle, "Kabul ediyorum," dedi.

Hilo, Ayt'in yaptığının şokunu atlattıktan sonra, beklendiği gibi öfkelenmişti. Yeşim aurası patlayan bir kükremeyle, Hilo bile iki tarafın rızasıyla yapılan bir meydan okumayı geri alamazdı, ama Shae, Hilo'nun Ayt'e ulaşamadan onu kendi elleriyle öldürmeye çalışabileceğini düşündü. Sonrasındaki kargaşadan kaçarak Duchesse'ye gelen Hilo, söz bulmakta zorlandı. "Ne *halt ediyorsun,* Shae?" diye bağırdı.

"Başka yolu yoktu," diye fısıldadı Shae, yaptığının şokuyla uyuşmuş halde. Skandalı bastırmanın, tüm şüpheleri ortadan kaldırmanın, Ayt Mada'yı ve onu Espenli, yabancılardan aşırı etkilenmiş, güvenilmez, naif bir kadın olmakla suçlayan herkesi susturmanın tek yolu buydu. Hilo'nun onu görevinde tutup tutmaması önemli değildi; Ayt'ın zarar verici suçlamalarından sonra, eleştirilere kesin bir cevap vermedikçe bir daha asla Hava Adamı olarak ciddiye alınmayacaktı.

"Hala vaktin varken bu aptallığı kes," diye emretmişti Hilo. "Temiz bir kılıç teklifini geri al. Sen yeterince acemisiniz, elbette, çoğu erkekten daha acemisiniz, ama Ayt Mada'yı yenmeyi bekleyemezsiniz, tabii bana söylemediğiniz bir numaranız yoksa ya da bütün yıl boyunca gizlice antrenman yapmadıysanız." Shae'nin sessizliğinden, bunun böyle olmadığını anladı ve tekrar patladı. "Ölmek mi istiyorsun? Akıllı olan sen değil miydin?"

Aslında Shae, sözleri ağzından çıkar çıkmaz teklifini geri almak için korkunç bir dürtü hissetmişti, ama Hilo'nun öfkesine aşina olması, onu daha önce çağırdığı kaçınılmaz mantık durumuna geri döndürdü. Meydan okumadan vazgeçmek, kalan itibarını yok edecek ve No Peak'i onarılamaz bir şekilde utandıracaktı. Hayatında birçok düello yapmış olan Hilo bunu biliyordu, bu yüzden bunu önermiş olması bile garip bir şekilde dokunaklıydı. "Bitti, Hilo," dedi. "Geri çekilemem."

"O haklı," dedi Kehn sürücü koltuğundan. "Ayt suçlu olan. Ayrıca No Peak'te o kaltağı dövüşürken gören yok. Shae-jen'in şansı da diğerleri kadar yüksek."

"Senin fikrini sormadım," diye Hilo, Shae'nin daha önce hiç görmediği bir şekilde Horn'una bağırdı. "Ayt her zaman bize zarar vermenin yollarını arıyor. Şimdi temiz bir kılıcı ve herkesin gözü önünde kız kardeşimin kafasını kesme şansı var. Mutluluktan uçuyor olmalı!"

Shae, durumun acı bir ironisi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Dört yıl önce, Janloon'a dönmek konusunda bile kararsızdı; şimdi ise No Peak'in Hava Adamı olarak konumunu ve itibarını korumak için bir ilişkisini, hamileliğini ve büyük olasılıkla kendi hayatını feda ediyordu. Genelde cesur ve pervasız biri değildi; ailede bu rol her zaman Hilo'ya düşmüştü.

Ne kadar da değişiyor her şey. Öte yandan, Ayt Mada'nın zayıf karakterinin kanıtı olarak kamuoyuna duyurduğu tüm eylemler – bir yabancıyla çıkmak, Espenliler için çalışmak, yeşim taşını çıkarmak ve klanını terk edip yurtdışında eğitim görmek – isyankar beyanlar, kardeşleriyle eşit ya da onlardan daha iyi olduğunu kanıtlama girişimleriydi. Başkaları tarafından sahip olamayacağı söylenen şeyi istiyordu, kendisine dayatılan şartları kabul etmektense dramatik bir şekilde kendini feda etmeye hazırdı. Yani hayır, bazı şeyler hiç değişmemişti.

Dua odasının kapısı açıldı ve Hilo içeri girdi. Shae ayağa kalkmadı ya da kardeşine dönmedi, ama şaşırtıcı bir şekilde, Hilo onun yanına diz çöktü ve geleneklere göre başını yere üç kez eğdi. Shae, Hilo'nun bu odaya girdiğini daha önce hiç görmemişti.

"Tanrılara inandığını sanmıyordum," dedi Hilo ayağa kalkınca.

"İnanmıyorum," dedi Hilo, "ama bu his karşılıklı, belki o zaman bana karşı kullanmazlar

bana karşı kullanmazlar." Yeşim rengi aurası her zamankinden daha yüksek bir tonda uğulduyordu, ama daha sakindi. Belki Wen onunla konuşmuştu; karısı her zaman kocasının düşüncelerini yatıştırmayı başarırdı. Shae, Ru'yu sakinleştirmek için yukarıda dolaşan yengesinin ayak seslerini duyabiliyordu ve uyuyan Niko'nun yumuşak enerjisini hissedebiliyordu. Yeğenlerinin büyümesini göremeyeceğini düşündü ve göğsünde bir acı hissetti.

Hilo mırıldandı, "Eğer bu barışsa, ben savaşı tercih ederim."

Shae ona baktı. "Ayt bizi zor durumda bırakmıştı ve bunun farkındaydı. İstifa etsem de etmesem de No Peak zarar görecekti. Dağ'dan daha zayıf olarak görülecektik.

görülürdük. Beni yıkmak sadece başlangıç olurdu." Çenesini kaldırarak tekrar tapınağa döndü. "Yarın ne olursa olsun, onun elindeki kozunu elinden almış olacağız."

"*Sen ölürsen* bunun bize ne faydası olacak?" Hilo ona öfkeyle baktı. "Beni dinlemedin, hiç dinlemezsin. Her zamanki gibi kendi çılgınlıklarını yaptın. Şimdi de bunu sonuna kadar götürmek ve *kazanmak* zorundasın." Onun kolunu acı verecek şekilde kavradı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Kehn'in söylediği doğru. Ayt Mada'yı ortadan kaldırma şansın var. İkimiz de biliyoruz ki kavgada her şey olabilir ve düello burada yapılır," dedi ve işaret parmağıyla kızın alnının ortasına vurdu, "kılıçlar çekilmeden önce. Yapacağını söyle Shae. Ayt'ın lanet kafasını keseceksin ve tüm bunlara son vereceksin."

Shae, kardeşinin ısrarcı baskısından kemiklerinin ürperdiğini hissetti. Küçülmüş boğazından zorla yutkundu. "Yapacağım," dedi, sesi kısık ama kararlıydı. "Yarın kazanacağım."

Hilo onu bıraktı ve ayağa kalktı, sert ifadesi değişmemişti. "O zaman burada oturup tanrılarla konuşuyormuş gibi yapmayı bırak. Yatağına git ve dinlen. Yoksa ay kılıcını al ve çalış, zihnini toparla." Kapıyı açtı. "Ben antrenman salonunda olacağım."

Sabah Shae kalktı ve rahat pantolonlar, dar naylon bir üst, geleneksel deri yelek ve yumuşak tabanlı ayakkabılar giydi. Saçlarını arkaya bağladı ve aynada kendini inceleyerek ne kadar yeşim takacağına karar vermeye çalıştı. Her türlü avantajı elde etmek isteyen savaşçılar düelloya tüm yeşim taşlarını takarlardı, ancak bu, yenilgi durumunda hepsini kaybetmek anlamına geliyordu. Yeşim taşlarıyla donanmış ve bu sayede savaşta pek bir avantaj elde edemeyen Yeşil Kemikler, yeşim taşlarını daha ihtiyatlı kullanmaları, onları düşmanın vücudunu süslemek yerine aile üyelerine miras bırakmak için saklamaları tavsiye edilebilirdi. Dün gece dua odasında Hilo'ya verdiği zafer sözüne rağmen, Shae'nin doğası gereği şansını gerçekçi bir şekilde değerlendirmesi gerekiyordu. Uzun bir süre düşündükten sonra küpelerini ve bileziklerini çıkardı, ayak bileziklerini ve iki katlı gerdanlığını takılı bıraktı.

En iyi ay bıçağını seçti: 74,5 cm uzunluğunda, hafif kavisli, 52 cm uzunluğunda tek kenarlı, en kaliteli Da Tanori çeliğinden yapılmış ve küçük yeşim taşlarıyla süslenmiş bir kabzası vardı. Hiç acıkmamıştı ama sıcak yulaf lapasına bir yumurta kırdı ve zorla yemeye başladı. Etrafına bakındı, evin güzel olduğunu ve Wen'in iyi dekore ettiğini düşündü. Sert ahşap zemin ve temiz hatlı koyu renkli mobilyalar, yumuşak yastıklar, açık renkli duvarlar ve krem rengi perdelerle kontrast oluşturuyordu.

Ancak ev tek kişi için çok büyüktü. Shae, Maro'yu, telesekreterinde biriken tüm mesajları düşündü ve boğazı düğümlendi, kahvaltısının son lokmalarını yutamadı. Suçluluk ve pişmanlık, şişkinlik gibi karnında kabardı ve yerleşti. Maro'nun yüzünü görmek, sesini duymak, ona onu gerçekten sevdiğini söyleme fırsatını yakalamak için beklediğinden daha fazla acı çekiyordu. Sonunda, çok geç olduğunda bunu anlamıştı. Ona bir mektup yazmayı düşünseydi keşke, ama bunu düzgünce yapmaya zaman yoktu ve şimdi onunla konuşmak ikisi için de bir fayda sağlamazdı; kendini açıklayabileceğini sanmıyordu ve Maro... İdealist, mantıklı, tartışmacı Maro, iki yeşim taşı küpesi ve klan kültürüne şüpheci yaklaşımıyla
—anlamayacaktı. Maro hiç düello yapmamıştı, Green Bone onurunun geleneksel kavramlarını tatmin etmek için kan dökmek veya hayatını riske atmak yerine uzaklaşmayı tercih etmişti. Ona da aynısını yapmasını söyleyecekti.

Tek kasesini ve kaşığını yıkayıp kuruladı, yerine koydu ve evin tüm ışıklarını kapattı. Sonra dışarı çıkıp Hilo ve Maik kardeşlerin Duchesse'nin yanında beklediği yere gitti.

Yolculuk sessiz geçti. Hilo'nun gözlerinin altındaki koyu halkalar, onun da Shae kadar uyumadığını gösteriyordu. Konuşmadı ve Maik kardeşler de onu örnek alarak sessiz kaldı. Tatil sabahı trafiği yoğundu ve Juro Ormanı'ndaki Garrison House & Gardens'a varmaları uzun sürmedi. Shae, Ayt Mada'nın burayı sembolik anlamı nedeniyle seçtiğini düşünüyordu. Garrison House, kırmızı kiremitli ve beyaz sütunlu bir kolonyal konaktı; işgal döneminde Shotarian valisinin ikametgahı olan bina, yıkımdan kurtulmuş ve müze ve halka açık bahçeler içeren ulusal tarihi bir simge haline getirilmişti. Shae ve Ayt, birbirlerine karşı karşıya geleceklerdi.

Çimlerin üzerinde, ülkenin geçmişteki yabancı hakimiyetinin en belirgin sembolü arka planda belirgin bir şekilde görünüyordu.

Havada hissedilen ılık sıcaklık, sıcak bir günün habercisiydi, ancak gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve şehir üzerinde yaz sisinin oluşturduğu bir tabaka, güneşin ışığını engelleyerek her yeri loş bir karanlığa bürümüştü. Düşes, kamu bahçelerinin önündeki kaldırıma yanaştığında, Shae çimlerin kenarında büyük bir kalabalık gördü. Bazıları elinde kamera tutarken, diğerleri yere battaniye sermişti. Bir an için Shae, halka açık bir etkinliği böldüklerini ve düellonun yerini değiştirmek zorunda kalacaklarını düşündü. Sonra düellonun halka açık etkinlik *olduğunu* fark etti. Elbette düello alışılmadık bir şey değildi, ama bu sıradan bir düello değildi. Shae'nin meydan okuması bir gecede büyük yankı uyandırmıştı. Ülkenin en büyük iki klanının liderleri arasında yapılacak düello yeterince dramatikti, ama bunun ötesinde, kendi klanlarında bu kadar yüksek rütbeli iki kadın arasında hiç düello yapılmamıştı. Sadece savaş sonrası nesilde, ülkenin erkek Yeşil Kemik nüfusu azaldıktan sonra, kızların yeşim taşı takmak için eğitilmesi daha yaygın hale gelmişti. O günlerde, ülkenin dövüş okullarından mezun olanların beşte biri kadındı, ancak çoğu erkek hala bir kadınla düello yapmayı hor görüyordu ve kadınlar arasındaki düellolar, hatta Yumruklar arasındaki düellolar bile genellikle şaka gibi gülünç bulunurdu.

Bu yarışma şaka olmayacaktı. Shae ve Ayt Mada, sonucu ne olursa olsun tarih yazacaktı. Kekonesestyle tarzında sosyal ilerleme, diye düşündü Shae. Kılıçla ölmek için eşit fırsat.

Arabadan inmeden önce bir dakika gözlerini kapattı. Zihin kararlı olsa bile, vücut yaralanma ve ölüm olasılığına şiddetle karşı çıkar. Shae'nin elleri terlemiş, göğsünde bir sıkışma hissetmişti ve kontrollü nefeslerle bunu hafifletmeye çalışıyordu. Yakındaki tüm Yeşil Kemikler'in, onun gibi kendi kalp atışlarını duyup duymadığını merak etti. Windton'daki Belforte İşletme Okulu'ndaki sınıf arkadaşlarının, yapmak üzere olduğu şey karşısında dehşete düşeceklerini ve hayrete varacaklarını düşündü. Garip bir şekilde, bu düşünce onu gülümsetti.

Tar arabadan indi ve ona ve Hilo için arka kapıyı açtı; seyirciler heyecanla öne doğru ilerlediler, ancak No Peak liderlerinin korkutucu varlığı karşısında saygılı bir mesafe bıraktılar. Onlar çimlere adım attıkları anda, uzun, şık, gümüş rengi bir Stravaconi Monarch Duchesse'nin arkasına yanaştı. Ayt Mada, Horn ve iki Fists ile birlikte arabadan indi. Ayt

Kalabalığın varlığından hiç etkilenmemiş görünüyordu; ona seslenen ve selam veren Dağ sadıklarına rahatça başını salladı. Siyah bir tişört ve bağcıklı rahat ipek pantolon giymişti. Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Başının üstüne bir çift güneş gözlüğü takmıştı. Çimlerin ortasına doğru yürürken gözlüğü çıkardı ve Nau Suen'e uzattı. Nau Suen, sanki düellolar sırasında Pillar'ın güneş gözlüğünü her zaman yanında taşıyormuş gibi, gözlüğü gömleğinin göğüs cebine koydu. Ayt, omzuna asılı 32 inçlik yeşim saplı ay kılıcını taşımaması dışında, Altıncı Gün işlerini hallederken etkinliğe uğramış gibi görünüyordu. Yeşim taşları her zamanki yerlerinde, gümüş bilezikler halinde her iki kolunda da duruyordu.

Zaman gelmişti. Shae ay kılıcını çekti ve Hilo'ya uzattı. Kardeşi başını çevirip çimlerin ötesindeki Ayt ve adamlarına baktı. Yavaşça geri döndü, Shae'nin kılıcına baktı ve şans getirmesi için beyaz metale tükürdü. Shae bir şey söylemek için ağzını açtı, ne söyleyeceğinden bile emin değildi, ama Hilo ellerini omuzlarına koydu. Tutuşu ve aurası, sıcak bir kurşun yelek gibi üzerine çöktü. Yaklaşarak yanağını onun yanağına yaklaştırdı ve kulağına fısıldadı. "Dört araba dolusu Fists ve Fingers buraya geliyor, Lo Low Street tünelini ve buradan çıkan tüm yolları kapatacaklar. Diğerleri Ayt malikanesine, Fabrikaya ve şehirdeki yarım düzine başka Mountain mülküne gidiyor." Sesi yumuşaktı ve tüyler ürpertici bir şekilde tonlamasızdı. "Bazı bıçaklar temizlenemez."

Hilo'nun sözlerinin soğukluğu, Shae'nin sırtından ani bir anlayış dalgasıyla aktı. Onun aksine, o bütün gece uyanık kalıp endişelenmemiş ya da dua etmemişti; askeri hazırlıklar yapmıştı. Shae, Ayt'ın kılıcının altına düşerse, Hilo düşmanlarının buradan canlı çıkmasına izin vermeyecekti. Değişmez temiz kılıç yasasını çiğneyecek, katiline yasak intikamını alacak ve klanları ve tüm şehri yeniden topyekûn savaşa sürükleyecekti.

Shae dehşete kapıldı. Eski usul, Yeşil Kemik usulüne göre, Büyük Amca'nın gözü önünde ve tüm Kekonese'lerin kutsal saydığı kurallara uyarak kişisel bir onur meselesini çözmek için hayatını riske atıyordu. Düellolar geleneksel olarak kişisel husumetleri kontrol altında tutmak ve bunların aile veya klan intikamlarına dönüşmesini önlemek için yapılırdı. Temiz kılıç anlaşmasını bozmak kabul edilemezdi; bu

savaşın yeniden başlamasının tüm suçu No Peak'e atılacaktı. Hilo, özünde bir Yeşil Kemik'ti ve klanın direğiydi; onun, yaşadıkları ahlaki kuralları bu kadar açık bir şekilde çiğnemesi *her şeyi* mahvedecekti. Bu, Shae'nin korumak için düello yaptığı yeşim savaşçı onurunu alay konusu yapacaktı.

Shae bu düşüncelerini kelimelere dökemeden, Hilo ondan uzaklaştı, yüzü karanlık ve okunaksızdı. Arkasını dönüp Maik kardeşlerin beklediği köşeye doğru yürüdü ve Shae, karşısındaki Ayt Mada'nın sabırsız kırmızı bakışları dışında, çimlerin ortasında tek başına kaldı. Ayt Mada, ay kılıcını çoktan çekmiş, başlamak için bekliyordu.

Shae dikkatini yeniden toplamak için çabaladı. Bir an için Hilo'nun blöf yapıp yapmadığını, bu ikilinin hayatta kalması için onu motive etmek için kullandığı çarpık bir yöntem olup olmadığını merak etti, ama bu düşünceye kapılmaya vakti yoktu. Kalabalığın üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktü; etrafında kamera deklanşörlerinin seslerini duydu. Algısında sayısız kalp atışı yükseliyordu, yüksek ve sanki kendi kalp atışlarıyla aynı ritimde, hepsi de sabırsız ve bekliyordu. Kalabalığın arasından, bu olayı izlemek için toplanan her iki klandan Yeşil Kemiklerin yeşim rengi auraları göze çarpıyordu. Bu olay, iki kişi arasındaki kişisel bir onur meselesi olarak görülüyordu, ama herkes bunun çok daha ötesinde bir şey olduğunu biliyordu. Janlooners, klanların ateşkesi sürdürmesini, toprak sınırlarına saygı göstermesini ve suç, kaçakçılık ve mevcut uluslararası baskılarla mücadele için işbirliği yapmasını istiyordu, ancak yine de Dağ ve Tepesizler arasında kan dökülmesini görmek için bir anda coşkuyla dışarı çıkmışlardı.

Shae rakibine döndü ve kılıcının düz kısmını alnına dokundurarak selam verdi. Ayt de aynısını yaptı. Ayt'in rahat tavırları kaybolmuştu. Artık duruşunda korkutucu bir hava vardı, dik duruşu ve genç kadını bekleyerek saldırmasını beklemesi neredeyse sürüngen gibi bir duruş sergiliyordu. Shae'nin keskin algısında, Ayt kırmızı bir enerji sütunu, kömür fırınının içi gibiydi ve acı veren ısısı her şeyi silip süpürüyordu. Zihninde ona ne kadar uzun bakarsa, o kadar yenilmez görünüyordu; cesareti kırılacaktı. Shae gücünü topladı ve hızla saldırdı, ay bıçağı Ayt Mada'nın sol omzundan karşı kalçasına kadar gövdesini kesmek için çapraz bir vuruşla aşağı doğru parladı.

Ayt, silahın ulaşamayacağı bir noktaya kayarak Shae'nin bir sonraki kesmesini ustaca savuşturdu ve yere doğru dönerek saçları boynunda savrulurken, uzattığı kılıcı çelik bir bulanıklık oluşturdu. Shae kendini hafifçe havaya fırlatarak dizlerinden kesilmekten kıl payı kurtuldu ve yukarıdan sert bir darbe indirdi. Ayt, Shae'nin saldırısını kafa kafaya engellerken silahının keskin olmayan arka kısmını sol avucuna dayadı. Bir an için beyaz metal beyaz metale çarptı, Güç Güçle çarpıştı, iki kadının yeşim auraları çarpışmanın etkisiyle titredi; sonra Ayt'in kılıcı ayrıldı, bir balık kuyruğu gibi yön değiştirdi ve Shae'nin boğazına ölümcül bir yol çizdi.

Shae başını çekerek kaçtı ve içgüdüsel bir savunma hareketiyle Çelik kolunu havaya kaldırdı; Ayt'in ay bıçağı, kaldırdığı ön koluna çarptı, jilet gibi keskin kenarı deriyi yırttı ama kas ve kemiğe ulaşamadı. Ayt'in yüzünden birkaç santim uzaklıkta geçen silahına dikkatini veren Shae, Ayt'in sol eliyle attığı Kanalize darbeyi neredeyse fark edemedi. Darbe, Shae'nin kalbini ve ciğerlerini delmek için keskin bir metal çubuk gibi onun merkezine doğru ilerledi.

Shae gövdesini yana çevirerek kaçtı, Çelik ile kendini korudu, kaburgaları yoğun yeşim enerjisiyle titreyerek Ayt'ın ölümcül enerjisini emdi ve kör bir çaresizlikle karşılık verdi: göğüs kemiğine hızlı, saplayıcı bir Kanalize darbe, ardından nişan almadan yaptığı bir Saptırma, yine de rakibini karnından vurdu. Ayt birkaç adım geriye sendeledi, dudakları acı bir gülümsemeyle açıldı. Shae, Pillar'ın gözlerinin büyüdüğünü ve normalde kusursuz olan soğukkanlılığının çatladığını gördü, çünkü ikisi de aynı anda farkına vardılar: Shae'nin kazanma şansı vardı. Düellonun ilk saniyelerinde, Ayt Mada'nın üstün bir yeşim savaşçısı, güçlü, kararlı bir dövüşçü olduğu ve ününü hak ettiği herkes tarafından görülebiliyordu, ancak Shae hızlı ve yetenekliydi ve belki de en önemlisi, on iki yaş daha gençti, fiziksel olarak en iyi döneminde bir Yeşil Kemik'ti.

Aralarında duygusal bir çekişme yaşandığı bir an geçti. Sonra Ayt'ın yeşim aurası patlayan bir yıldızın şiddetiyle parladı, tam da Shae'nin beynini adrenalin ve tuhaf bir coşku kapladığı anda. Ayt silahını kaldırıp dudaklarını kıvırarak ona saldırdı ve Shae çılgınca bir çığlık atarak ona Işık'ı fırlattı, kılıcı ölümcül bir yatay bulanıklıkla keserek geçti.

Dövüşçüler, açık açıları arayarak ve metal ile eti birleştirmeye eşit şiddetle çabalayarak, birbirlerine karşı şarkı söyler gibi savurdukları ay bıçaklarının hareketlerini izleyenler için takip etmek zorlaştı. Seyirciler endişeyle mırıldandılar ve dövüşçüler sahada öfkeyle savrulurken, onlara daha fazla yer açmak için çimlerin kenarına koştular. Shae'nin gerçekliği, dövüşün çaresiz saflığına odaklandı. Bilinçli zihni neredeyse tamamen kapandı; onu saldırıdan kurtarabilecek tek şey algısı, eğitimi ve refleksleriydi. Ayt'in yüzünün sabırsızlıkla buruştuğunu gördü, rakibinin görme ve algı duyularını alt üst etmek ve karıştırmak için hızlı ve öngörülemez kesiklerle saldırıyordu. Shae'nin kollarına ve gövdesine kesikler yağdı; çeliği sürekli esnemeden kaynaklanan gerilimden titriyordu ve ciğerleri, efordan kavrulmuş gibi, körük gibi inip kalkıyordu. Yaklaşan ölümcül darbeyi görmekten çok hissetti: boğazının boşluğunu delip geçecek bir yukarı doğru hamle. Kendi kılıcıyla engellemek yerine, Ayt'in nişanını değiştirecek kadar sıkı bir Savuşturma yaptı; bıçak sol yanağından birkaç santim uzağa saplanırken, kendi kılıcı düşmanının boynuna doğru savruldu.

Ayt ölümcül manevradan zar zor kurtuldu; Shae hızlı bir yukarı doğru kılıç darbesiyle saldırıya devam etti ve Ayt'in kafasının yan tarafında kanlı bir yara açıldı, sol kulağını ikiye böldü ve yarısını kopardı.

Shae, rakibinin acısını ve öfkesini algılamadan bir saniye önce, izleyen kalabalığın topluca nefes aldığını duydu. Kesik bir kulak, Shae'nin amaçladığı ölümcül darbeye kıyasla önemsiz bir yaraydı, ancak Kekonese kültüründe eksik bir kulaktan daha sembolik çok az şey vardı. Ayt, yüzünün yanındaki kana inanamadan dokundu. Bir an için Shae de aynı derecede şaşırmıştı. Bir parçası, Ayt'in sadece bir ölümlü, kendisi gibi etten ve kandan oluşan, kesildiğinde kanayan, öldürülebilen bir kadın olmasını beklemiyordu, ama sonra kendine geldi. Hızla yoruluyordu ve bu şekilde daha fazla savaşamazdı; Ayt'in dengesini kaybettiği bu kısa saniyeler... Bu fırsatı hemen değerlendirmeli, şansı varken kazanmalıydı.

Shae yana kaçtı ve anlık açığı değerlendirerek tüm ağırlığını kesici, kafasını koparacak bir darbeye verdi. Ayt, yüzeysel yarasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu, sanki bu hareketi önceden tahmin etmiş gibiydi; pozisyonunu değiştirdi ve saldırıyı kafa kafaya karşıladı,

kendi kılıcını Shae'nin silahının yoluna o kadar güçlü bir şekilde vurdu ki, Shae çarpmanın tüm vücudunda yankılandığını ve dişlerine çarptığını hissetti. Bir an için ikisi de darbenin sarsıntısıyla yerlerinden kıpırdayamadılar. Ayt'in kükreyen yeşim aurası bir tsunami gibi Shae'nin üzerine çöktü; çaresizce boğuşan enerjilerinin çalkantısı, Shae'nin algısının her parçasını doldurdu. Vuran bir kobradan daha hızlı bir şekilde, Ayt'in sol eli fırladı ve Shae'nin kılıç tutan elini yakaladı, olağanüstü bir güçle başparmağının etini ezdi. Bir hareketle Shae'nin silahını aşağı ve dikey pozisyona getirdi ve çelik gibi ön koluyla rakibinin zayıflamış elinden kılıcı düşürdü. Her şey bir saniyeden az sürdü: Shae'nin ay kılıcı havada uçtu ve Ayt kendi silahıyla keserek, karnını deşmek için tüm gücünü kullanarak kükredi.

Shae tüm hayatının değeri için çelik gibi sertleşti. Yeterince hızlı ya da sert değildi; acı, patlayıcı barutun izinden geçen alev gibi karnını deldi. Aniden, sanki mesanesi bir anda boşalmış gibi, pantolonunun önünden sıcak bir sıvı akmaya başladı. Aşağı baktığında, sanki göbeğinin üstünde bir şelale musluğu açılmış gibi bacaklarından kan akıyordu.

Bayılmak üzereydi; yaklaşan ölümün gerçekliği zihnini boşalttı. Zaman uzadı ve dünya garip bir şekilde durdu. Algısının kenarlarında, Ayt Mada'nın ölümcül zaferinin, cellatın kılıcının sallanışıyla birlikte indiğini hissetti. Kalan tüm gücüyle Shae geriye sendeledi ve çimlere dizlerinin üzerine düştü, kollarını açtı. "Ayt-jen!" diye bağırdı boğuk bir sesle, başını geriye attı. "Pes ediyorum!"

Gözlerini kapattı; her an ölebilirdi. "Pes ediyorum," diye tekrar ilan etti. Kendi sesini zar zor tanıyordu; sanki başka birinden geliyor gibiydi. Düşünmek, kelimeleri kavramak ve son bir çaba ile, ince, hesaplı bir can simidi olarak bir araya getirmek zordu. "Sen daha büyük Yeşil Kemik savaşçısısın, Kekon'un Mızrağı'nın gerçekten layık bir kızısın. Hayatım ve yeşim taşı senin. Beni bağışlayacak kadar merhametli olursan, bu sadece senin örneğini takip edip, Kekon'un iyiliği için sahip olduğum azıcık değeri sunmaya devam edebilmem için olacak."

Bir kalp atışı geçti. Bir tane daha. Mide yarasının acısı dayanılmazdı; nemli çimlere yığılmak ve yarasının etrafına güçsüzce kıvrılmak istedi, ama kendini tuttu. Gözleri kapalıyken, Ayt'ın tereddüt ettiğini hissetti; kılıç alçalırken durakladı.

on metre uzakta, Hilo'nun yeşim rengi aurası bir çukurda canavar gibi kükrüyordu, pervasız, vahşi niyeti açıkça belliydi. Shae gözlerini açtı ve Ayt'in çılgın yüzüne baktı, yüzünün sol tarafı kanla kaplıydı, sonra diğer kadının omzunun üzerinden baktı. İki büyük araba, Garnizon Evi ve Bahçeleri'ne giden iki şeritli yolu kapatıyordu. Ayt'in gümüş rengi Stravaconi'sinin arkasında kaldırıma iki araba daha yanaşmıştı. Araçlardan bir düzine No Peak Fists çıkıyordu. İzleyen siviller korkuyla Ayt'ten Shae'ye, Hilo'ya ve ellerini silahlarının kabzalarına götüren her iki klanın askerlerine bakıyordu.

Vücudundaki acı ve panik içindeki kalp atışlarının gürültüsüne rağmen, Shae rakibinin gözlerine baktı ve Ayt de Hilo'nun savaşçılarının gelişini, havadaki ani tehlikeli değişimi fark edince, korkutucu ifadenin acı bir anlayışa dönüştüğünü gördü. Şu anda bile, ölümle karşı karşıya olan Shae, elinde kalan kartları çaresizce oynuyordu. Tüm ülkenin dikkatinin üzerindeyken, cesurca ve iyi savaşmış, gerçek Kekonese tarzında kendi itibarını ve klanının itibarını savunmuş ve sonunda daha iyi savaşçıya yenik düşmüştü. Ayt'ın Shae'nin hayatını savaşta adil bir şekilde alması için bir fırsat olmuştu, ama o an kaçırılmıştı. Temiz kılıçla düello yapmak onurlu bir gelenekti; teslim olan bir rakibi öldürmek ise değildi.

Şimdi, yaralı ve silahsız bir şekilde diz çökmüş olan Shae'yi öldürmek, Dağın Sütunu'nun acımasız ve kana susamış olduğunu gösterir, Hilo'nun herkese hatırlattığı gibi, kendi kardeşini uykusunda öldürerek iktidarı ele geçiren kadın olduğunu kamuoyuna teyit ederdi. Dizlerinin üzerinde duran yenilmiş bir rakibin kafasını kesen türden bir insan her şeyi yapabilir, aisho'yu başka şekillerde bozabilir, hatta bir çocuğa zarar verebilir. Ayt'in, klanının itibarını yeniden inşa ederken iki yılı aşkın bir süredir özenle oluşturduğu vatansever savaşçı devlet kadını imajı mahvolacaktı. Ve Hilo, gerekirse
—eğer gerekirse—sahneyi bir katliama çevirmek için.

Shae'nin kuru toprağa emilen kanı, burun deliklerini tırmalayan keskin bir metal kokusu yaydı. Titreyen parmaklarıyla yeşim kolyesinin tokasını aradı ve kırdı. İkiz ipler boynundan düştü, damardan kan akması kadar kolay bir şekilde derisinden kaydı. Küçük bir çabayla bile kolları titreyerek ipleri Ayt'a uzattı. Diğer kadının kendisine diktiği yakıcı bakışların ardındaki belirsizliği, çılgınca hesaplamaları hissedebiliyordu.

Ayt, düşmanını şimdi ortadan kaldırmak mı, yoksa ahlaki üstünlüğünü korumak mı konusunda öfkeyle tartışıyordu ve Kaul Hilo'nun, Dağ ve Zirvesizler arasındaki ateşkesi bir kenara bırakıp, temiz kılıçlar anlaşmasını bozarak hepsini klan savaşına geri döndürecek kadar ileri gidecek miydi, emin olamıyordu. Ayt'ın gözleri kısıldı. Shae'nin zihninde, artan endişe ve nefeslerini tutarak bekleyen tüm insanların algıları yankılanıyordu.

Ayt kılıcını indirdi. Elini uzattı ve Shae'nin yeşim taşını avucuna aldı. Konuşurken sesini yükseltti, böylece etrafındaki herkes duyabilirdi. "Geçmişte utanç verici davranışlarda bulundun, Kaul Shaelinsan. Yine de, Kekon'un her birimize ihtiyacı olduğu bir zamanda bir Yeşil Kemik'i öldürmek israf olur." Dağ'ın Sütunu, ay bıçağının her iki tarafını ipek pantolonunun bacağına sürerek sildi. "Kılıcım temiz."

Kenarlardan rahatlama ve minnettarlık dolu gürültülü haykırışlar yükseldi. Bekleyen Yeşil Kemiklerin auralarından yayılan gerginliğin toplu coşkusu, temkinli bir uğultuya dönüştü. Ayt, Shae ile yalnız konuşabilecek kadar yaklaşarak eğildi. Shae, Ayt'in elinde tuttuğu yeşim taşına meraklı bir dehşetle baktı, sanki o taş kendi vücudunun bir parçasıymış gibi - kesik bir el, kalbi, bağırsakları - diğer kadın onu aralarında tutuyordu. Ayt'in kafasının sol tarafı, kulağının bir kısmı eksik olduğu için korkunç görünüyordu, ama o buna aldırış etmedi. "Sana daha önce söz verdim, aptal kız, klanının yıkılışını göreceksin," diye fısıldadı Ayt. "O zamana kadar seni öldürmem dürüstçe olmaz." Sakin bir şekilde dönüp tebrik eden Dağ savaşçılarının arasına karıştı.

Yeşim taşı alınması ve kan kaybı, Shae'yi aynı anda vurdu, sanki bir tayfun onu şiddetle yeryüzünden söküp atmış gibi. Zayıflamış vücudu altında çökünce her şey parçalandı ve eğildi. Hilo ve Maiklerin onun üzerine çömeldiğini, ailenin Yeşil Kemik doktoru Dr. Truw'un yarasına bastırıp ona Kanal açarak titremeye başlayan uzuvlarına karıncalanma hissi veren bir sıcaklık verdiğini belli belirsiz fark etti. Diğerleri çok uzaklardan konuşuyorlardı: "Onu ambulansa götürün." Shae yanağının altında ezilen çimlerin kokusunu içine çekti ve bilinçsizliğin onu her şeyden uzaklaştırmasına izin verdi.

BÖLÜM 32

Gecikmiş Konuşmalar

Shae, kan nakli ve Janloon Genel Hastanesinde on iki gün geçirdikten sonra, cerrah ve Dr. Truw tarafından taburcu edildi. Onun isteği üzerine, hastanede kaldığı süre boyunca sadece yakın ailesi ziyaretine izin verildi. Ağrı kesicilerin etkisiyle sersemlemiş ve yeşim yoksunluğundan titreyerek, en son istediği şey gazetecilerin sorularını yanıtlamak, Ship Street'teki meslektaşları tarafından bu halde görülmek ya da Maro'nun suçluluk dolu bakışlarına maruz kalmaktı. Sonuç olarak, evine döndüğünde kendini dünyadan tamamen kopmuş hissetti ve nasıl yeniden ayağa kalkacağını bile bilemiyordu. Akademide eğitim almış ve daha önce savaşmış ve adam öldürmüş olmasına rağmen, Green Bone standartlarına ve özellikle Kaul ailesinin standartlarına göre nispeten güvenli bir hayat sürmüştü: büyükbabası tarafından şımartılmış, Lan tarafından korunmuş, klanın iş dünyası için yetiştirilmiş, Espenia'da yurtdışında yaşamış ve ardından bir ofis kulesinin en üst katında çalışmıştı. Daha önce hiç bu kadar ölüme yaklaşmamıştı ve bu onu alçakgönüllü hale getirmişti.

Şimdi banyosundaki aynanın önünde çıplak duruyordu. Uzun pembe yara izi, kenarları beyaza dönmüş ve dikişlerle buruşmuş, karnını boydan boya keserek göbek deliğinin şeklini bozuyordu. Belini büküp eğildiğinde hala acı veriyordu. Başının arkasında donuk bir yeşim taşı çekilme baş ağrısı vardı ve vücudundaki her kas kurşun gibi ağırlaşmıştı. Hilo, onu takacak kadar güçlendiğinde hastaneye getirdiği yeşim taşı küpeleri, bilezikleri ve halhaları hâlâ takılıydı, ama iki katlı yeşim taşı gerdanlığı olmadan boynu solgun ve çıplak görünüyordu.

Shae giyindi ve Woon'u telefonla aradı. Woon hemen geldi ve ikisi de rahatlamış bir şekilde kapıda birbirlerine sarıldılar. "Shae-jen," dedi Woon, sesi titriyordu, "Neden öyle davrandığını anlıyorum, ama o anda seni de kaybedeceğimi sandım. Öyle olsaydı, sanırım Sütuna gidip ölmek için yalvarırdım."

"Asla böyle bir şey düşünme, Papi-jen," dedi Shae, onun sözlerinden biraz sarsılmış bir şekilde. Mutfağa girdiler. Shae, bir sandalye çekerek masaya ağır bir şekilde yaslandı; Woon, dirseğinin altına elini koyarak onu destekledi ve

oturmasına yardım etti. "Durum ne kadar kötü, Shae-jen?" diye sordu, endişeden kaşları çatılmıştı.

"Yoksunluk mu?" Shae yüzünü buruşturdu. "Katlanılabilir bir şey, uzun sürmez." Ağrısı ve yorgunluğu vardı, bazen gözleri ve kulakları örümcek ağıyla kaplıymış gibi hissediyordu, ama hareket edemiyor değildi. Yeşim yetenekleri hâlâ yerindeydi. Yoksunluk belirtileri, fiziksel yaralarının üstüne eklenince daha da kötü hissettiriyordu, ama tüm yeşimini kaybetmiş olsaydı bu kadar şiddetli olmazdı ve deneyimlerinden birkaç hafta içinde geçeceğini biliyordu.

Woon, onun sözlerini farklı bir şekilde anladı. "Klanın depolarından sana yeşim taşı getireceğim," dedi. "Yeni bir gerdanlık yaptırmak için ne kadar lazım?"

Shae başını salladı. "Yeni bir tane istemiyorum." Düelloda kaybettiği yeşim taşı yerine Kaul ailesinin servetinden bir tane almak için hiçbir engel yoktu, ama en aleni şekilde ölümden dönmüşken, uğruna savaşmadığı yeşim taşından yapılmış yeni bir gerdanlık takmak, dürüst olmayan ve kişiliğini zedeleyen bir davranış gibi geliyordu. Ölümle burun buruna geldiği bu olayın hiçbir kalıcı etkisi olmamış, o gün kaybettiği şeyin bu kadar kolay geri kazanılabilirmiş gibi görünürdü. Ayt Mada'nın kulağının eksik kısmı geri gelemezdi. Shae, yeşim taşının yokluğunu bir yara izi gibi açıkça taşıyacaktı.

Woon, reddine emin olamadan baktı, ama kararının ne kadar kişisel olduğunu anladığı için, tartışmadan açıklamasını kabul etti. Shae, ona son on iki gün içinde neler olduğunu anlatmasını istedi. Hava Adamı'nın Gölgesi, Ship Street'teki yerini kararlılıkla korumuştu. Alınması gereken kararları, onun onaylayacağını düşündüğü şekilde almıştı; diğer tüm sorular ve istekleri, Hava Adamı'nın dönüşünde cevaplayacağını söyleyerek geçiştirmişti.

Woon, onun beklemediği bir şey yapmıştı: Hami Tumashon'a gidip Usta Şans Getirici'ye görevinden istifa edip etmediğini sormuştu. Hava Adamı'nın ofisindeki en yüksek rütbeli iki adam, Woon'un Lan'ın Pillarman'ı ve Hami'nin Doru'nun kıdemli Şans Getiricisi olduğu yıllara kadar uzanan saygılı bir çalışma ilişkisi içindeydiler, ancak Hami bu soruyu hoş karşılamadı ve onu olduğu gibi gördü: sadakatsizlik suçlaması.

"Sadece Pillar veya Hava Adamı benim istifamı isteyebilir, Woon-jen," diye soğuk bir şekilde cevap vermişti Hami. "Sana temiz bir kılıç sunmak istiyorum, ama bu noktada başka bir düellonun heyecan verici olmayacağı konusunda hemfikiriz sanırım." Şans Getiren Usta, Ship Street'teki günlük faaliyetleri her zamanki yetkinliğiyle yönetmeye devam etti, ancak yüzleşmeden sonra Woon ile gerekli olanın ötesinde pek konuşmadılar.

Woon ona bilmesi gereken her şeyi anlattıktan sonra, Shae birkaç gün daha hastanede kalsaydı o kadar da kötü olmazmış diye düşündü. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Papi-jen," dedi. "Ve düğününü mutlu bir şekilde planlaman gereken bir zamanda sana bu kadar yük bıraktığım için üzgünüm." Woon birkaç ay sonra evlenecekti. Shae nişanlısını tanımıyordur, ancak adamın masasında çok güzel bir fotoğrafını görmüştür.

Woon'un yeşim rengi aurası düğün sözü geçince değişti. "Senin yaşadıklarına kıyasla bu hiçbir şeydi. Ayrıca, Kiya ve annem tüm işleri hallediyor; benim sadece düğüne gitmem gerekiyor." Ekledi: "Ancak, bir dahaki sefere Ayt Madashi'ye temiz bir kılıçla meydan okursan, zamanlamaya biraz daha dikkat edersen sevinirim." Woon'un mizah anlayışı, ortaya çıktığında o kadar ciddiydi ki Shae gülüp gülmemekte tereddüt etti.

Ertesi gün Ship Street'e döndüğünde, kendi yatağında on dört saat uyuduktan sonra fiziksel olarak daha güçlü ve kafası daha net hissediyordu. Binaya girdiğinde ani bir sessizlik onu karşıladı. Asansörden ofisine doğru yürürken, insanlar konuşmalarını kesip işlerine ara verdiler. Shae'nin algısı, yeşim taşını kaybetmesinin ve günlerce süren iyileşme sürecinin etkisiyle yavaşlamıştı, ancak koridorda yayılan endişe dalgasını hissedebiliyordu.

Solundaki bir adam ellerini alnına götürdü ve resmi bir selam verdi. "Kaul-jen," diye seslendi. "Hoş geldiniz."

Yanındaki masadaki kadın da onu takip etti, ardından bir başkası daha, ve onların yanındaki Şans Getirenler de sandalyelerinden kalkıp ofislerinin kapılarına ya da kabinlerinin girişlerine giderek, Weather Man'in önünden geçerken selam verdiler. Shae, yüzlerinde hem tebrik hem de teselli içeren zayıf gülümsemeler gördü. Düelloyu ve yeşim taşlarının çoğunu kaybetmişti, ama kendini ve klanını iftiradan korumuştu. Herkesin beklediği kadar iyi savaşmış ve kişisel

ve ailesinin itibarı için ölmeye hazır olduğunu göstermişti. Bu en kritik konularda, Yeşil Kemik lideri olarak dürüstlüğü ve uygunluğu konusundaki şüpheleri ortadan kaldırmıştı.

Shae'nin sekreteri ayağa fırladı ve onu ofisine kadar takip etti. "Kaul-jen, Konsey üyesi Kowi ve iki Fener Adamı son iki gündür binaya geliyor ve lobide sizinle konuşmak için bekliyorlar. Onları görmek ister misiniz yoksa göndereyim mi?"

"Göreceğim," dedi Shae. Arkasında, insanlar sanki olağan bir şey olmamış gibi işlerine geri döndüler.

Kowi ve iki Fener Adam, Shae'nin ofisine kabul edildi. Toplantının gerekçesi, Shae'nin yokluğunda Kraliyet Konseyi'nde yaşanan gelişmeler, özellikle ulusal bütçe ve neredeyse bir yıldır süren Oortokon Savaşı'ndan gelen mültecilere karşı Kekon'un alması gereken tutum hakkında bilgi vermekti. Shae, ziyaretlerinin gerçek nedenini biliyordu. Hilo'ya gidip onun Hava Adamı görevinden alınmasını savunmakla risk almışlardı. Artık başarısız oldukları ve Shae'nin görevinde kalacağı belli olduğu için, hoşnutsuzluğu önlemek için buraya gelmişlerdi.

"Kaul-jen," dedi Konsey üyesi Kowi, derin ve gergin bir selam vererek. "Hepimiz adına, sizi sağlıklı gördüğümüz için ne kadar rahatladığımızı ifade etmek istiyorum." İki Fener Adam da onun duygularını şiddetle yineledi. Shae, iyi dileklerini nezaketle kabul etti ve Konsey meseleleri hakkında yirmi dakika süren bir tartışmaya katıldı. Sonunda Kowi boğazını temizledi. "Kaul-jen, ailemin No Peak ile bağları nesillere dayanır, bu yüzden klana olan bağlılığımın sarsılmaz olduğunu söylememe gerek yok ve şahsen sizinle uzun yıllar birlikte çalışmayı umuyorum."

Fener Adamlarından Bay Eho, "Günümüzde haberler hiç olmadığı kadar hızlı yayılıyor ve gerçekler doğrulanmadan gazetelere basılıyor veya radyoda konuşuluyor. Son zamanlarda duyduğum bazı olumsuz söylentilere dayanarak aceleci bir karar verdiğim için utanıyorum, ama klana ve Hava Adamı'nın ofisine olan inancımı asla kaybetmemeliydim."

"Herhangi bir yanlış anlaşılma için Pillar'a kamuoyuna özür dilemeye hazırım," dedi Bay Orn pişmanlık ve samimiyetle, ancak acı dolu ifadesi açık bir isteksizliği gösteriyordu. Kayıp bir kulak, siyasi bir göreve aday olmak isteyen biri için iyi bir görüntü olmazdı.

Shae, ziyaretçilerinin endişesinin arttığını hissedebilecek kadar uzun bir süre odada sessizliği korudu. Her birine sırayla baktı

, yüzünde hiçbir duygu yoktu; erkeklerin hiçbiri onun bakışlarına birkaç saniyeden fazla dayanamadan gözlerini kaçırdı. Bacaklarını çaprazladı ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Buna gerek yok," dedi. "Büyükbabam bana, bir arkadaşın senden af dilerse, her zaman affetmen gerektiğini öğretmişti." Misafirleri oldukça rahatladı, omuzları gevşedi, yüzlerinde gülümsemeler belirdi.

Shae, hiçbiri konuşmaya başlamadan önce ekledi: "Ayrıca, affetmek zorunda kalırsan, o kişi başından beri arkadaşın değildi, diye de öğretmişti." Toplantıyı bitirmek için koltuğundan nazikçe kalktı. "Bundan sonra dostluğunuza ve sadakatine güvenebileceğimi biliyorum."

Shae sonraki birkaç günü işlerini halletmekle geçirdi. Beşinci günün sabahı, Hami Tumashon'u ofisine çağırdı. "Hami-jen," dedi Shae, lafı dolandırmadan, "Hava Adamı'nın ofisinde ve No Peak klanındaki geleceğin hakkında konuşmamızın zamanı geldi."

Hami'nin yüzü sertleşti ve temkinli bir ifadeye büründü, yeşim rengi aurası savunmaya geçerek diken diken oldu. Shae devam etti, "Hava Adamı olduğum süre boyunca her zaman aynı fikirde olmadık. Bazen kararlarıma karşı çıktın ya da yanlış davrandığımı açıkça belirttin."

"Gerekli gördüğümde fikrimi söyledim," dedi Hami sertçe. "Yun Doru Hava Adamı iken de aynısını yaptım. O çok dar görüşlüydü, ama gerçek şu ki klan ondan memnundu, çünkü o eski bir üyeydi, Torch'un yoldaşıydı. Senin böyle bir lüksün yok. Klanı genel olarak doğru yöne götürdüğünü düşünsem bile, düşüncesizce davrandığın veya senin ve No Peak'in saygınlığına zarar verdiğin zaman bunu belirtmek zorundayım."

"Haklısın," dedi Shae. "Dürüstlüğün bazen gururumu incitse de, No Peak'te klanın farklı taraflarını en iyi dengeleyen kişinin sen olduğunu itiraf etmeliyim. Bir Fist'in varlığı ve soğukkanlı içgüdülerine sahipsin, ama aynı zamanda iyi bir Luckbringer'ın zekası ve tecrübesine de sahipsin. Zamanla değişmenin gerekliliğini anlıyorsun, ama aynı zamanda Green Bones olarak özümüze sadık kalmanın önemini de biliyorsun. Seni buraya çağırmamın sebebi bu: Espenia'ya taşınmanı ve Port Massy'de Weather Man'in ofisinin bir şubesini açmanı istiyorum."

Hami, Shae'nin ofisine çağrıldığında ne bekliyorduysa, bu değildi. İlk başta şaşkınlıktan cevap veremedi, Shae devam etti. "Mevcut siyasi duygulara rağmen, gerçek şu ki Espenia ile ekonomik olarak bağlıyız. Yeşim taşlarımızı satın alıyorlar, topraklarımızda askeri üsleri var ve şimdi o ülkedeki ticari çıkarlarımız her zamankinden daha fazla büyüyor. Bunu Janloon'dan yönetemeyiz. Orada birine ihtiyacım var. Klanımıza sadık, yeni yöntemlere uyum sağlayabilen, ama işi gerçek bir Kekonese gibi yürütecek birine."

Hami, bu fikri hala sindirmeye çalışıyordu. Dikkatlice, "Janloon'dan ne tür bir destek alacağım?" diye sordu. Shae'nin genişleme konusunda ciddi olup olmadığını, yoksa onu yurtdışına gönderip fiilen sürgüne göndermek için uygun bir bahane uydurup uydurmadığını bilmek istiyordu.

"Sana verebileceğim her türlü desteği," dedi Shae. "Şube ofisini kurmana yardım edecek birkaç Şans Getiren seçersin. Port Massy'de yerel personel alımında sana yardımcı olacak bağlantılarımız var. Her zamanki gibi doğrudan bana rapor vereceksin. Ailenin taşınma ve yaşam masraflarını klan karşılayacak. İki çocuğun var, değil mi Hami-jen?"

Hami başını salladı. "Dört ve altı yaşındalar."

"Kabul edersen, en az üç yıl bu göreve bağlı kalmanı istiyorum. Çocukların Port Massy'de okula gidecek ve Espenianca'yı akıcı bir şekilde öğrenecek, ama Janloon'a döndüğünde Kaul Du Akademisi'ne gidecek kadar küçük olacaklar."

Hami'nin teklifini değerlendirmeye aldığını görebiliyordu. Şans Getiren Usta olarak, adam kariyerinin zirvesindeydi; daha fazla ilerleme için çok az yol vardı. Şüphesiz, Ship Street'teki görevinde on yıl veya daha fazla kalmayı bekliyordu. Ancak hala nispeten gençti, sadece kırk bir yaşındaydı — yurtdışında yaşamak ve klanın operasyonlarının yepyeni bir bölümünü başlatmak için para almak fikri çekiciydi. "Karımla yurtdışında yaşamayı düşündük," diye itiraf etti.

"Dikkate alman gereken başka bir şey var," dedi Shae, bunun onu vazgeçirebileceğini biliyordu ama bunu söylemesi gerekiyordu. "Espenia'da sivillerin yeşim taşı bulundurması artık yasak. Yeşim taşını bırakmak zorunda kalacaksın. Janloon'da güvenli bir yerde saklayabilirsin ya da Port Massy'ye gizlice ulaştırmanın bir yolunu bulabiliriz, ama o ülkedeyken takamazsın. Kısa süreliğine gideceksen

ziyaretçi muafiyeti alabiliriz, ama orada yaşayacaksın. Yeşim taşı takmak seni ve klanın işlerini çok büyük bir yasal riske atar."

Hami yüzünü buruşturdu. Klanın askeri kanadından uzun zaman önce ayrılmıştı ve Shae, yıllardır yeşim yeteneklerini savaş amaçlı kullanmak için çağrılmadığını düşünüyordu, ama yeşimini kaybetme fikri çoğu Yeşil Kemik için korkunçtu. Bu, düşman tarafından getirilen kalıcı bir kayıp değil, kendi seçtiği geçici bir önlem olsa da, Shae, maaşı ne kadar iyi, mesleki zorlukları ne kadar büyük ve ailesine ne kadar kazanç sağlayacak olursa olsun, yeşim taşı takamayacağı bir yerde yaşayabileceğini sorguladığını görebiliyordu.

Hami ona baktı. "Sen de yeşim taşını çıkarmıştın. Ne kadar kötüydü?"

Shae, soruyu düşünerek dürüstçe cevap verdi. Kendi semptomları son zamanlarda oldukça azalmıştı, ama hatırası hala tazeydi. "Yoksunluk hoş bir şey değil, ama çoğu insanın düşündüğü kadar kötü değil," dedi. "Burada, evde, tıbbi gözetim altında geçireceksin, muhtemelen birkaç hafta içinde geçer. Espenia'da yeşim taşımamak farklı bir şey. Kekon'daki hiçbir Yeşil Kemikli'den böyle bir şey istemezdim, ama orada, yeşili görmediğin bir süre sonra, onu özlemeyi tamamen bırakıyorsun."

"Sağırların ülkesinde sağır olmak gibi." Şans Getiren Usta bu fikri bir dakika düşündü. "Böyle önemli bir kararı hemen verememem. Ailemle konuşmam gerek."

Kadın başını salladı. "Beşinci güne kadar cevabını verin."

Shae öğle yemeğinden bir saat sonra ofisten çıktı ve Maro ile Jan Royal Üniversitesi kampüsünde buluşmak için yarım saatlik bir metro yolculuğu yaptı. Yolda okumak için bir kitap getirmişti ama hiçbir kelimeye odaklanamıyordu. Maro'yu tekrar görmeyi çok istiyordu, ama yaklaşan konuşmadan korkuyordu. Sonunda cesaretini toplayıp onu aradığında, bir parçası Maro'nun sesini duyar duymaz telefonu kapatıp işini kolaylaştırmasını ummuştu. Ama şansı yoktu; hattın diğer ucunda birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Maro, duyguları okunamayan bir sesle, "Bugün son dersim bittikten sonra buluşabiliriz," dedi.

"Senin oraya gelirim," dedi Shae, sanki bu küçük düşüncesi, haftalarca haber vermemesini telafi edebilecekmiş gibi.

Yazın en sıcak günlerinde, şehir metrosu nemli ve kokulu idi, ama kampüs hoş bir yeşillik ve gölgelik ile kaplıydı. Shae, Maro'yu Yabancı Diller Bölümü binasının kafeteryasının arkasındaki açık hava masasında otururken gördü. Sırtı ona dönüktü. Masada açık bir kitap vardı ama okumuyordu; sayfalar sıcak ve hareketsiz havada olduğu gibi duruyordu. Shae, yanına gidip Maro'nun omuzlarına sarılmak, hiçbir şey olmamış gibi davranmak, her şeyin eskisi gibi olduğunu varsaymak için güçlü bir istek duydu. Ama aynı anda, bu fikrin imkansız, garip ve uygunsuz olduğunu düşündü, sanki bir yabancının omuzlarına sarılmak gibi. Onun yanında hissettiği rahatlık, onun temsil ettiği kaçış ve kabul, onun için yarattığı bu his, artık yoktu. Bu mesafeden bile hissedebiliyordu.

Masayı dolaşıp karşısındaki sandalyeye oturdu. Maro onu süzdü: her zamanki iş kıyafetleri içinde, çirkin yeni yara izleri gizlenmiş, boğazı çıplak ve solgundu, eskiden kendine özgü yeşim kolyesinin olduğu yerde. Yüzünde garip bir ifade belirdi — incinmişlik, şaşkınlık, sevgi, öfke ve rahatlamanın karışımı, yüz hatlarını birkaç kararsız yöne çekiyordu, sonra dikkatlice nötr bir gülümsemeye zorladı. Arabasına çarpan başka bir sürücüye nazik davranmaya çalışan birinin gülümsemesi. "İyi olduğuna sevindim," dedi yavaşça. "Ve beni görmeye geldiğine de."

"Üzgünüm," dedi Shae. Başlamak için tek yol bu gibi görünüyordu.

"Neden?" Tek kelime zorlukla çıktı, ama o kadar çok anlama gelebileceği için Shae nasıl cevap vereceğini bilemedi. Maro sesini alçaltarak sordu. "Neden aramalarıma cevap vermedin? Ondan önce ya da sonra?" Bir an Shae, Maro'nun kürtajı mı yoksa düelloyu mu kastettiğini anlayamadı.

— Kürtajı mı, yoksa düelloyu mu kastetti? Ama Maro kürtajdan haberi yoktu, yani düelloyu kastetmişti. "Neden bunu *haberlerden* öğrenmek zorunda kaldım? Neden benimle konuşmadın?"

"Özür dilerim," diye tekrarladı Shae. "Çok hızlı gelişen olaylar oldu. Seninle konuşursam cesaretimi kaybederim ve yapmam gerekeni yapamam diye düşündüm."

"*Yapman* gereken şey mi?" diye sordu Maro, her kelimesinde şüpheyle. "Dramatik bir şekilde halka açık bir şekilde ölmeyi mi?"

"İtibarımı kaybediyordum ve kovulmak üzereydim, Maro. Dağ, beni No Peak'i zayıflatmak ve baltalamak için kullanıyordu." Kendine savunmaya geçmeyeceğine söz vermişti, ama yine de sesinde savunmacı bir ton duydu. "Buna bir son vermeliydim. Telefonda, pozisyonumu hak ettiğimi hatırlattın. Pes etmememi söyledin."

Maro başını salladı. "Benim aklımda düello yoktu! Ölebilirdin."

Shae, "Evet, ama öldürülmedim. Hâlâ buradayım. Hâlâ Hava Adamıyım."

"Ama öldürülseydin, ki neredeyse öldürülüyordun, sen bile önceden benimle *konuşmuşsun*. Bu... İnanamama ve öfke yüzünü buruşturdu. "Birbirini seven insanlar arasında işler böyle yürümez. Nasıl benimle konuşmadın?"

"Ne derdin?" diye sordu Shae. "Kararımı destekler miydin? Yoksa hayatımı tehlikeye atmamamı mı söylerdin? Düelloya gitmeyerek kaçmamı mı söylerdin?"

Sözlerini hemen pişman oldu. Maro'nun gözleri büyüdü, sonra yüzü yumuşak bir şekilde buruştu. "Evet," dedi. "Sanırım tam olarak öyle derdim. Sana, böyle şeylerin üstünde olduğunu, kendini kanıtlamak için şiddete başvurmanın üstünde olduğunu söylerdim. Halkın baskısı ne olursa olsun, sana bir zamanlar söylediğin şeyi hatırlatırdım: Kendine karşı dürüst olmak cesaret ister."

Shae sessizce, "Ben buyum," dedi.

Maro elini masanın üzerine uzattı ama ona dokunmadı. "Benimle birlikteyken sen böyle değilsin." Shae onun gözlerine bakmayınca, Maro üzgün bir şekilde başını salladı. "Ama seni gerçekten tanımıyorum, değil mi? Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, ben görmek istediğim şeyi ve senin bana göstermek istediğin şeyi gördüm. Diğer tarafını, *daha yeşil* tarafını... O kişiyi hiç tanımıyorum."

Shae'nin yüzü, Maro ona tokat atmış gibi kızardı. "Sana yalan söylemek ya da seni dışlamak istemedim. Klan ve benimle ilgili, senin kabul edemeyeceğin şeyler olduğunu sana söylemeye çalıştım."

“Onlara katılıp katılmamam önemli değil, beni böyle karanlıkta bırakmamalıydın!” Maro'nun sesi yükseldi ve zorla tekrar bastırdı. “Haklısın, belki de senin hayatında ve ailende benim asla kabul edemeyeceğim şeyler vardır. Bunları daha önce de düşündüm, nasıl

Yapamaz mıyım? Seninle evlenebilmek için klana katılmam gerekip gerekmediğini, Weather Man olarak üstlendiğin sorumluluklar nedeniyle nasıl bir aile kuracağımızı, Shotarian ailemin senin ailenle tanışıp tanışamayacağını merak ettim... Konuşmamız gereken o kadar çok şey vardı ki, ama ben her zaman bunları konuşacağımızı varsaymıştım. Zorluklar konusunda birbirimize dürüst olacaktık ve bunları birlikte aşacaktık." Acı dolu gözlerle kızın yüzünü inceledi. "Seninle ilişkimizin tek yolu bu, birbirimize tamamen dürüst olmak. Hava Adamı olarak yaptığın her şeyi bana anlatamayacağını biliyorum. Bununla yaşayabilirim, ama senin güvenliğini, *hayatımızı* etkileyen şeyler... En azından bunu hak ediyorum. Önemli şeyleri benden saklamayacağına *söz verebilir* misin?"

Shae'nin boğazı kurumuştu. Maro'ya kürtajı anlatamazdı, şimdi olmazdı, onu incitmişken olmazdı. Gelecekte açıklaması imkansız başka neler yapmak zorunda kalabilirdi? "Son birkaç yılda, hiç yapmayacağımı düşündüğüm şeyler yaptım," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Artık neye söz verebileceğimi bilmiyorum."

Maro'nun sessizliği bitmek bilmeyen bir dakika sürdü. Shae'ye, Maro ondan uzaklaşıyor, tünelin sonuna doğru küçülüyor gibi geldi. Maro elini masanın kendi tarafına çekip kampüsün yeşil çimlerine bakarak yüzünü çevirdi, sakallı çenesi gerildi. "O zaman bu bizi nereye getiriyor?"

Shae, "Şimdilik arkadaş olarak. Eğer hala beni arkadaş olarak kabul ediyorsan," diyebildi.

Maro masadaki kitabı kapattı, ayağa kalkarken sayfaları ayırmak için bir parmağını arasına sıkıştırdı. Dudakları zayıf bir gülümseme çizdi, ama hiç neşe yoktu. "Elbette. Kekon'da kim No Peak klanının dostluğunu reddedebilecek kadar akılsız olabilir ki?"

BÖLÜM 33

Güvenli Bir Yer Değil

Port Massy'deki ikinci yılında Anden, bir donanım mağazasında yarı zamanlı bir işe girdi. Rafları dolduruyor, kasada çalışıyor ve müşterilere ev tadilatı konusunda yardımcı oluyordu. Hala normal ders yükü vardı, ama biraz ekstra para kazanmak istiyordu. Hian ailesinin aylık masraflarına yardımcı olabilir, gelecek için biraz para biriktirebilir ve kendine de biraz harçlık ayırabilirdi. Maddi olarak hayatı boyunca Kaul ailesine güvenmişti; artık klan içindeki geleceği çok parlak görünmediğinden, kendi hayatının masraflarını kendisi karşılamak için daha iyi hazırlanması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca, ders çalışmak dışında başka bir şey yapmak istiyordu. Starr Lumber & Supply'da çalışmak Espenianca konuşma becerisini geliştirecekti, bu yüzden aslında eğitiminin bir parçası olarak görülebilirdi. Artık toplu taşıma araçlarını kullanabiliyor, tabelaları okuyabiliyor ve yabancılarla sohbet edebiliyordu. Kendi kendine yetebilmek tatmin ediciydi. Anden, yıllar önce kuzeni Shae'nin neden yurt dışına gidip klandan uzaklaştığını hiç anlamamıştı; şimdi ise daha iyi anlıyordu.

Cory Dauk ve onun relayball arkadaşlarıyla
kış boyunca ve kasvetli, yağışlı bahar boyunca devam etti. Beşinci gün akşamları nereye gittiğini Bay ve Bayan Hian'a ilk söylediğinde, onların onaylamadığını görünce şaşırmıştı. Komşularıyla daha fazla zaman geçirdiği için mutlu olacaklarını düşünmüştü. Bunun yerine Bayan Hian, Anden'in kötü bir karar verdiğini ima eden bir tonla şöyle dedi: "Anden-se, o yer gençler için iyi bir etki yaratmıyor. Çok fazla şiddet var. İnsanlara hakkımızda kötü bir izlenim bırakıyor."

"Dauks'a büyük saygı duyuyorum," diye araya girdi Bay Hian, Anden'e babacan bir bakış atarak, "ama kin salonu... Ben olsam oraya gitmezdim. Horoz dövüşü, kumar ve düello... Bunlar kanunlara aykırı. Ya polis baskın yaparsa ve seni yasadışı bir şey yaparken yakalanırsan? Öğrenci vizen iptal edilebilir."

Anden, böyle bir şey olursa hemen Kekon'a sınır dışı edileceğini ve Hilo'nun onu geri almak zorunda kalacağını düşündü.

Bu acımsı iyimserliği Hianlara söylemedi. Bunun yerine, hiçbir şekilde kumar ya da düelloya karışmayacağına söz verdi.

"Ama orada her zaman çok sayıda Yeşil Kemik var," dedi Bayan Hian, endişesini sürdürerek. "Güvenli değil."

Janloon'da, en güvenli yerlerin Yeşil Kemiklerin uğrak yerleri olduğu herkes tarafından biliniyordu. Klan savaşları gibi olağanüstü durumlar dışında, Twice Lucky restoranı veya Lilac Divine Gentleman's Club gibi mekanlardan daha az sorun çıkabilecek yerler çok azdı. Bu yüzden Bayan Hian'ın endişeleri Anden'e mantıklı gelmiyordu, ta ki Dauk Losun'un geçen yaz bahsettiği yasa tasarısının Ulusal Meclis'te kabul edildiğini ve yeşim taşının artık Espenia'da yasadışı olduğunu hatırlayana kadar.

Bu gerçeği sık sık unutuyordu. Espenia'da Kekon'dan çok farklı şeyler olduğunu kabul edebilirdi, ama yeşim taşını yasaklamak, Anden için araba veya paranın kullanımını yasaklamak kadar zor bir fikirdi. Elbette, bu şeyler yanlış ellerde tehlikeli olabileceğinden herkesin sahip olabileceği veya sahip olması gerektiği söylenemezdi, ama bunları tamamen ortadan kaldırmaya çalışmak saçma olurdu. Toplum nasıl işleyebilirdi?

Anden, Kekon'un dar görüşlü zihniyetiyle tepki verdiğini kendine hatırlattı. Dünyanın başka yerlerinde binlerce yıldır yeşim taşı olmadan yaşamışlardı ve şimdi yeşim taşının bulunması yeni ve zararlı bir şeydi. Anden'in bildiği kadarıyla, sivillerin yeşim taşı bulundurması ve satmasının yasaklanması şu ana kadar hiçbir şeyi değiştirmedi; tanıdığı hiçbir Yeşil Kemik bu nedenle yeşilini bırakmıyordu. Anden'e göre yeni yasanın tek yaptığı, Kekonese halkına karşı olumsuz bir algı yaratmaktı.

Ancak Bay Hian, kanunların uygulanmasının yanı sıra başka bir tehdit daha düşünüyordu. "Çeteler uzun süredir mahallemizi rahat bırakıyor, ama patronlar burada kendi kontrolü dışında kumar ve tefecilik yapıldığını görüyorlar. Bir de yeşim taşı var." Bay Hian kaşlarını çatarak derin bir düşünceye daldı. "Dauk-jen, anlaşmanın bozulmasının an meselesi olduğunu söyledi. Green Bones ile Boss Kromner'ın çetesi arasında kötü bir şey olursa, ortada kalmak istemezsin."

Anden bu mantığı daha iyi anlayabiliyordu. Siviller, kendilerini ilgilendirmeyen çatışmalardan uzak durmak her zaman daha iyiydi. Hianların mutfağında otururken sessiz ve dalgın bir hale geldi. Sorun çıkarmak istemiyordu.

Hians onun için endişeleniyordu, ama Cory ile buluşmak için kin salonuna gitmekten vazgeçemiyordu.

Bunu gören Hianslar yumuşadı. "Sen bizim misafirimizsin ve senin güvenliğinden kendi oğlumuz gibi sorumlu hissediyoruz, ama ne yapıp ne yapamayacağını sana söylemek bize düşmez; sen kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir adamsın." Bayan Hian içini çekti. "Sen Yeşil Kemikler ile birlikte büyüdün, doğal olarak onların arasına dönmek istiyorsun, biz kim oluyoruz da sana hayır diyebiliriz? Sadece dikkatli olmanı istiyoruz." Anden minnetle dikkatli olacağına ve endişelenmemelerine söz verdi.

Aslında, Bayan Hian'ın sandığı gibi Yeşil Kemikler'in arasına dönmek istemiyordu. Yemekleri ve içkileri, yeşim yeteneklerinin sergilenmesini ve kin salonunun genel olarak neşeli atmosferini (bazen gerçek ve ölümcül ciddiyetle çözülen husumetlerle kesintiye uğrasa da) sevse de, ilk ziyaretinde öğrendiği gibi, burası Kekon'a hiç benzemiyordu. En iyi ihtimalle tamamen farklı bir yerdi, en kötü ihtimalle ise Kekon'un işçi sınıfı tavernalarının abartılı bir kopyasıydı. Bu durum, onu evini her zamankinden daha fazla özlemesine neden oluyordu. Aslında istediği şey, kin salonuna yaptığı ziyaretlerin ardından Cory'nin Anden'i Hian'ların evine bırakmayı teklif edip ikisini kendi dairesine götürmesiydi.

Cory'nin yaşadığı yer kendisine ait değildi, ebeveynlerinin evinden sadece on dakika uzaklıkta tek yatak odalı bir daireydi. Dauks ailesi burayı yatırım amaçlı tutuyordu ve Cory sonbaharda hukuk fakültesine başladığında daireyi yenileyip tekrar satmayı planlıyorlardı. Daire serindi, kalorifer gürültülüydü ve sıcak su ısıtıcısının değiştirilmesi gerekiyordu, ama bunlar küçük rahatsızlıklardı. Anden, biraz utanarak, Cory'nin istediği her yere onunla birlikte gideceğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Arabadaki o ilk günden sonra, Anden bütün haftayı arkadaşını düşünerek geçirdi; sokak lambasının aydınlattığı Cory'nin solgun tenini, alaycı gözlerini ve hızlı gülümsemesini, düzgün ellerini ve ağzını. Ertesi Beşinci Gün hava hala kötüydü, Cory Hians'ların evini arayıp Anden'e yine kin salonunda buluşmak isteyip istemediğini sordu ve Anden evet dedi. Sonra Cory'nin dairesine gitmeyi kabul etti. Ve o gece ve sonraki gecelerde Cory'nin önerdiği her şeye evet dedi.

Cory, sevişirken de her şeyde olduğu gibi aynıydı: neşeli, iyi huylu, memnun etmeye hevesli ve karşılığında kolayca memnun olan biriydi. Anden bunun için minnettardı çünkü kendisinin tam tersi olduğunu çok iyi hissediyordu: uyanmakta olan arzularının neredeyse dayanılmaz gücü ile kendi deneyimsizliğinin ve gerginliğinin verdiği utangaçlık arasında parçalanmıştı. Cory hiçbir şeyi fazla ciddiye almıyordu: Yatak odasında müzik çalıyor, iç çamaşırlarıyla dans ediyordu; Anden'e yatakta ne yapması gerektiği konusunda nazikçe alaycı tavsiyeler veriyordu; erkeklerle birlikteyken alıcı olmayı tercih ettiğini itiraf ediyordu, ama ısrarcı değildi, açık fikirli olmalarını ve Anden'in neyi sevdiğini bulmalarını öneriyordu. Birlikteyken Anden, Cory'nin yeşim taşını sanki kendisi takıyormuş gibi neredeyse aynı derecede hissedebiliyordu; her duygu, enfes bir tona yükselmişti. Cory'nin aurası, kendisi gibi hafif ve güneşliydi, çırpılmış krema veya bahar güneşi gibi, nazikçe tatlı ve bağımlılık yapıcıydı, Anden için arkadaşının cildindeki ter veya saçlarının kokusu kadar heyecan verici ve somuttu. Anden bazen, yeni keşfettiği bu arzunun ne kadarının Cory'nin kendisine, ne kadarının diğer adamın yeşim taşının güçlendirici etkisine ait olduğunu merak ediyordu, ama bu ikisinin birleşimi tamamen sarhoş ediciydi.

Her hafta görüşüyorlardı, bazen haftada birden fazla kez, eğer kendi yükümlülüklerinden kaçmayı başarabilirlerse. Hayatında hiç dersini kaçırmamış veya işe geç kalmamış olan Anden, kendini düzenli olarak işe geç kalırken buluyordu. Zihni boşaldığında, Cory'yi düşünmeye başlıyor, erotik anıları ve bir sonraki buluşmalarını iple çekiyordu. Yarın olsa, bir saat sonra olsa bile, bir sonraki buluşma asla yeterince erken olmuyordu.

Bunun aşk olup olmadığını merak ediyordu.

Baharla birlikte Relayball yeniden başladı. Birkaç oyuncu kaybetmişlerdi ama birkaç tane de yeni oyuncu kazanmışlardı. Anden artık düzenli grubun bir parçasıydı; diğerleri onu takımlarında istiyordu, mahallede selam veriyor, ona dostça ilgi gösteriyor, okul, iş veya Janloon'da büyümek nasıl bir şeydi diye sorular soruyorlardı.

Sonra yaz geldi ve Cory, uzun zamandır beklediği seyahate çıkmaya hazırlandı. Bu seyahat onu Whitting Körfezi kıyısındaki büyük şehirleri gezdirecek, Espenia'nın kuzeydoğusundaki manzaralı vahşi doğada sırt çantasıyla gezintiye çıkacak ve ülkenin kalbine geri dönecek

ve sonunda Adamont Capita'ya varacaktı. Burada Watersguard Üniversitesi'nde hukuk fakültesine başlayacaktı.

"Benimle gel," diye önerdi Anden'e.

"Gelemem." Anden gitmek istiyordu. Cory ile altı hafta baş başa kalma fikri son derece cazipti. Ancak yaz boyunca IESOL programına devam etmek için kayıt yaptırmıştı, ne parası ne de işten izin alabilirdi ve Hians ailesinin ya da kuzenlerinin cömertliğini, onlardan para isteyerek suistimal etmek istemiyordu. Ayrıca, Dauks'ların, birdenbire yükümlülüklerini bırakıp oğullarıyla yalnız seyahate çıkmak istemesinin nedenini şüpheyle karşılayacaklarını düşünüyordu.

"Ailen bizden haberdar olsaydı ne düşünürdü?" diye sordu Anden. Cory yüzünü buruşturdu. "Ailemin ne düşündüğü ne önemi var?"

Kekon'da eşcinsellik, taş gözler ve doğum kusurları gibi, şanssız aileleri etkileyen doğal ama talihsiz bir durum olarak kabul ediliyordu. Cory, Espenia'da bunun genellikle bağımlılık ve borçluluk gibi zayıf karakterin bir işareti olarak görüldüğünü, bazı hassas insanların dikkatli olmazlarsa düşebileceği ama kurtulabilecekleri bir durum olduğunu açıkladı. "Kötü şans tersine çevrilebilir," diye Cory, Keko-Espenialılar arasında yaygın olan tutumu alaycı bir şekilde değerlendirdi. "Bak, ufaklık," diye Anden'e açıkladı, "Babamı tanırım. O da senin gibi adadan gelen bir gelenekçi. Onun için önemli olan, oğlunun yeşim taşı takması. Başka her şeyi görmezden gelir, ama yeşim taşı takmak, köklerimize sadık kalmak, onun için mutlak bir zorunluluktur. Sanırım bir ara annem evlenip çocuk yapmam konusunda laflar etmeye başlayacak, ama yapma ama, daha yirmi dört yaşındayım! Bunu düşünmek için daha çok zaman var."

Yaz günleri uzun ve sıcaktı, liman dumanı ve idrar kokuyordu. Martılar gökyüzünde dönüp duruyor ve çimlere pisliklerini bırakıyordu. Turistler toplu taşıma araçlarını doldurmuştu. Sokaklar trafik, seyyar satıcılar, küçük suçlar ve yol çalışmalarıyla dolup taşıyordu. Port Massy, Janloon gibi gelişmekte olan bir metropolün bile üstünde, geniş bir dünya kenti idi; on altı ay burada yaşadıktan sonra, Anden hala burayı tamamen yabancı buluyordu. Bazen, Port Massy'nin büyüklüğü ve kültürel çeşitliliği, hayatını küçültüyor, güvenebileceğini düşündüğü rutinlere ve insanlara sığınmak istemasına neden oluyordu.

Cory'nin ayrılmasından önceki Beşinci Gün akşamı, her zamanki gibi lise sahasında bayrak yarışı oynadılar. Anden, arkadaşının

varlığının her an farkındaydı. Kendini, bir yıldızın çekim gücüne kapılmış, onun parlaklığından çaresizce uzaklaşan küçük bir gezegen gibi hissediyordu. Cory'nin paslar için koşturup zıplamasını, gülüp şakalaşmasını, saçlarını gözlerinden çekmesini ve topu direklerin arasına koyduğunda yaptığı aptalca dansı izledi. Anden bir sonraki pası kaçırdı ve top ağlara gitti. İçinden küfretti.

Maçtan sonra kin salonu'na gittiklerinde, kapıdaki Sano, Cory'nin sırtına vurarak, "Bir süre görüşemeceğiz, ha? İyi yolculuklar, Southtrap'i unutma, büyük bir avukat olduğunda," dedi. Aşağıda, Cory'nin arkadaşları birkaç masayı birleştirmişti. Derek'in annesi vişneli baharatlı kek pişirmişti ve herkes Cory'nin yanına götürmesi için bir deftere mesajlar yazıyordu. Anden deftere ne yazacağını bilemedi, bu yüzden sıra ona geldiğinde dikkatlice Espen dilinde şöyle yazdı: *Bu yılki dostluğunuz için teşekkürler. Port Massy'de kendimi evimde hissettirdiniz. Hukuk fakültesinde başarılar!* Sonra yazdıklarına pişman oldu. Cory'yi aramak için tekrar döndüğünde, onu Derek'in omzuna kolunu atmış, Sammy'nin söylediği bir şeye gülerek kahkahalar atarken gördü. Kıskançlık, Anden'in içini pençeli bir bıçak gibi deldi. Watersguard'da Cory, yeni deneyimlere dalacak ve kendine güvenen genç Espenli arkadaşlarla çevrili olacaktı. Anden arkasını döndü ve bir parça kek aldı.

Bu gece kin salonunda düello yoktu, sadece her zamanki eğlenceler vardı. Dauk Losun ve Dauk Sana ortalarda görünmüyordu, belki de Cory, Port Massy'deki son gecelerinden birini ailesinin gözetiminden uzak geçirebilsin diye, ama Rohn Toro oradaydı, kapının yanındaki küçük bir masada tek başına oturmuş, sessizce içkisini yudumlarken, yanından geçenlerin sessiz selam olarak alnına dokunduklarında başını sallayarak selam veriyordu.

"Tim Joro'yu duydun mu?" Anden, yakınında iki kişiyle konuşan bir adamın sözlerini duydu. "Ani kalp krizi geçirip öldü. Sadece 54 yaşındaydı. Ama hep içki içip kanunla başı belaya girerdi, o yüzden pek şaşırmadım."

"Peki ya zavallı karısı?" diye sordu bir kadın.

"Ailesinin yanına taşındı." Konuşma daha alçak sesle devam etti. Anden tekrar Rohn'a baktı. Ara sıra biri saygıyla adamın karşısındaki boş sandalyeye kayarak eğilip onunla sessizce konuşuyordu. Rohn'un ifadesi nadiren değişiyordu; başını hafifçe sallıyor

az ya da bir soru sorardı, ama dinlenen bir hayvanın, kendi yuvasında bile uyanık olan, sakin ve duygusuz bakışını korurdu. Onunla konuşmaya gelenler oyalanmaz ya da sosyalleşmezdi; diğerlerinin de gelmesi için hemen ayrılırlardı. Bu küçük etkileşimlerdeki abartısız ciddiyet, Anden'e evini, No Peak bölgesinde her zaman hissettiği ve doğal kabul ettiği güvenliği hatırlattı.

Cory arkasına yaklaşıp omuzlarından sıkıca sarıldı. "Hey, ufaklık, bu gece burası dolmuş," dedi Cory masumca bırakarak. "İyi misin? Pastayı denedin mi? Bir içki daha ister misin?"

Anden arkasını döndü ve yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Hayır, iyiyim. Harika bir parti." Sesi alçaldı. "Senin adına mutluyum. Sadece... Adamont Capita'nın bu kadar uzak olmamasını diliyorum."

"Sana söyledim, sadece üç saatlik otobüs yolculuğu, ufaklık," diye bağırdı Cory. "Eve ziyarete gelmem çok kolay olur." Anden bu sözlerden rahatlamadı, ama Cory, "Hadi, gel bizimle birlikte eğlen." diyerek Anden'i her zamanki relayball arkadaşlarının yanına götürdü ve neşeyle, "Hey, Anden'in artık amcası olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu.

Dikkatlerin üzerine çekilmesinden utanmış ama yine de gururlu olan Anden, Shae'nin gönderdiği cüzdan boyutundaki fotoğrafları çıkardı. Birinde Niko, Kaul ailesinin mutfağının zemininde oturmuş, yeşil tişört ve mavi şort giymiş, bir elinde plastik oyuncak pençe bıçak, diğer elinde yarısı yenmiş kraker tutuyordu. Krakerleri sanki fotoğrafçıya, muhtemelen Wen'e sunuyormuş gibi uzatıyordu. Kamera onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. Fotoğrafta biraz şaşkın bir ifadeyle bakıyordu, çenesinde kırıntılar vardı ve bir gözü kısılmıştı, bu da onu Lan'a o kadar benzetiyordu ki Anden bazen fotoğrafa bakmak acı veriyordu.

Niko'nun varlığından haberdar olduğunda çok şaşırmıştı. Hiç tanışmadığı bu çocuğu her düşündüğünde, derin bir sempati duyuyordu. Niko da bir yetimdi, trajik bir olayın ardından Kaul ailesinin evine alınmıştı (Shae'nin anlattığına göre annesi ve üvey babası korkunç bir ev yangınında hayatını kaybetmişti). Şüphesiz Anden kadar kaybolmuş ve kafası karışmış hissetmişti. Keşke Niko'yu rahatlatmanın, endişelenmemesini söylemenin bir yolu olsaydı, çünkü Anden'in aksine o hem kan hem de isim olarak bir Kaul'du.

İkinci fotoğraf, sekiz haftalık bebek Ru'nun fotoğrafıydı, ancak şu anda neredeyse sekiz aylık olmalıydı. Anden son mektubunda daha yeni fotoğraflar istemişti, ancak fotoğrafları almak çok uzun sürmüştü ve Anden, böyle küçük bir şey için Hava Durumu Adamı'nı rahatsız etmek istememişti. Ru melek gibi bir bebekti ve çok koyu renk saçları vardı; bir yumruğunu başının yanında tutarken, diğerini sanki dövüş pozunda gibi uzatmıştı. Bu, Anden'i gülümsetti. Kin odasındaki arkadaşları fotoğrafları hayranlıkla inceledikten sonra geri verdiler. "Ne kadar tatlılar!" diye hayranlıkla bağırdı Tami, Anden'in Port Massy Koleji'nde diş teknisyeni olmak için okuduğunu öğrendiği flörtöz genç kadın.

Derek, "Sen kendi haberlerini paylaşmayacak mısın, Tod?" dedi.

Tod çemberin etrafına bakındı ve omuzlarını dikleştirdi. "Dün orduya yazıldım."

Bu duyurunun ardından kısa bir sessizlik oldu. Cory, "Aferin sana, Tod," dedi. Sammy, "Evet, harika," dedi.

Tami'nin arkadaşı Ema, endişeli bir sesle sordu: "Ailen ne düşünüyor?"

"Annem Oortoko'ya gönderilmemden endişeli ama beni destekliyor. Babam karşı çıkıyor, Kekon'a ve ailemize yaptıklarından sonra Shotarianların yanında savaşmamın ihanet olduğunu söylüyor." Kekonese-Espenialıların çoğu, ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının neslinin Shotarian işgalinden kaçan ailelerden geliyordu. Birçoğunun, işkence gören veya idam edilen One Mountain Society'nin üyesi olan uzak akrabaları vardı.

"Ben hiç öyle görmüyorum," dedi Tod, biraz öfkeyle. "İşgal otuz yıl önceydi ve ayrıca ben Shotarianlar için savaşmayacağım, Espenia için savaşacağım, o korkakların dünyayı ele geçirebileceklerini düşünmelerini engellemek için. Konuştuğum askere alma görevlisi, bizim gibi kespiler arıyorlarmış."

"Ben de düşünüyordum," diye itiraf etti Sammy.

"Şu anda yeşim taşı takmanın tek yasal yolu bu," diye hatırlattı Tod. "Ve göçmenlik kayıtlarında en az bir ebeveyninin Kekon'dan geldiği görürlerse, özel kuvvetlere hızlı bir şekilde alınırsın. Kabul edilirsen, tıbbi muafiyet alırsın: düşük veya hiç SN1 dozu, üç yıllık kısıtlama yok. Ve hizmetinden önce yeşim taşı taktığın için yargılanmazsın."

"Ama kendi yeşim taşlarını takamayacaksın," diye hatırlattı Cory. "Herkesi sıfırdan başlattıklarını duydum. Geleneksel disiplinlerden bazılarına zaten aşina olsan bile, kendi yöntemleriyle yetiştirmek istiyorlar."

Tod ellerini ceplerine soktu ve "Bence buna değer. İnsanların bizi vatanseverler olarak görmesini isterim, anlarsın ya? Yeşim taşının Espenia'ya hizmet etmek için iyi amaçlarla kullanılabileceğini fark etmelerini isterim."

Anden, bu iki şeyin hiç de aynı olmadığını belirtebilirdi, ama dilini tuttu. Bu, Port Massy'de geçirdiği süre boyunca duyduğu en şaşırtıcı konuşmaydı. Yeşil Kemik, yeşim taşını yasaklayan hükümete hizmet mi ediyordu? Hiçbir borcu olmayan insanlar için, yeşim taşsız sivilleri öldürmesi ve aisho'yu bozması neredeyse kesin olan bir şekilde, uzak bir ülkede savaşmak için evini isteyerek terk mi ediyordu? Bu, Kekonlular için şaşırtıcı derecede alışılmadık bir davranıştı.

Anden, Hianların akşam yemeğinde yapılan konuşmalardan ve abone oldukları Kekonese gazetelerinden, Kekon'un Euman Adası'nda yüz binden fazla ROE askeri barındırdığı ve savaş çabalarına ekonomik ve lojistik destek sağladığını, ancak Espenian hükümetinin Kraliyet Konseyi'nden daha fazlasını istediğini biliyordu. Kekonluların öfkeli olması anlaşılabilirdi. Shae, Espenia ile eski askeri bağları nedeniyle karalanmış ve Ayt Mada ile ölümcül bir düelloda itibarını savunmak zorunda kalmıştı. Anden bunu hayal bile edemiyordu ve düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Yabancılar ve savaşları, No Peak'teki kuzenlerine sadece sorun çıkarıyordu.

Anden, Tod'a olan saygısını kaybettiğini itiraf etmekten üzüntü duyuyordu.

Cory ise aynı şekilde hissetmiyordu. "Bence yaptığın şey harika, Tod. Umarım..." Sözünü bitiremedi çünkü ani bir hareket dikkatini çekti. Rohn Toro ayağa fırlamış ve hareketsiz duruyordu, gözleri odaklanmamış bir şekilde, Anden'in Yeşil Kemiklerin Algı'larında bir şeye yoğun bir şekilde odaklandıklarında takındıkları ifadeyi takınmıştı. Yukarıdaki caddeden, bir düzine havai fişek patlaması gibi sessiz bir gürültü geldi. Silah sesleri.

Rohn bir şeytan gibi merdivenleri tırmandı. Karışıklık, ardından endişe, sonra da korku dalgası yeraltındaki kin odasının kapalı alanını sardı. Birkaç kişi kaçmak için merdivenlere doğru koşmaya başladı, ama Cory, Tim Joro'nun karısı hızla akan trafiğin ortasına koşarken yaptığı gibi tepki verdi.

"Oraya çıkmayın!" diye bağırdı, Anden'in daha önce hiç duymadığı acil ve emredici bir sesle. "Herkes burada kalsın." Tod ve Sammy'ye baktı. "Green Bones önden gidecek. Biz güvenli olduğunu söyleyene kadar dışarı çıkmayın."

Üç erkek ve bir kadın — Anden onları daha önce kin salonunda görmüştü ama isimlerini hatırlamıyordu — koltuklarından kalkarak Cory, Tod ve Sammy'nin yanına koştu ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Yakındaki insanların çoğu onlara yol vermek için kenara çekildi, ancak birkaçı onları takip etmeye veya önlerine geçmeye çalıştı. Protesto sesleri yükselmeye başladı. Merdivenlerin dibinde Tod arkasını döndü ve geniş, sığ bir Savunma hareketi yaparak salonu süpürdü, şapkaları düşürdü ve içki bardaklarını devirdi. "Burada kalın, dedik!" Yeşil Kemikler merdivenleri koşarak çıktılar.

Anden bir saniye olduğu yerde kalakaldı. Sonra onların peşinden koştu. Neden böyle yaptığını bilmiyordu; o bir Yeşil Kemik değildi ve kompakt bir pençe bıçağı dışında hiçbir silahı yoktu. Bunları düşünmedi. Aklında tek bir şey vardı: Cory, onu almadan merdivenlerden yukarı çıkıp kayboluyordu.

"Hey, adalı, nereye gidiyorsun? Yerinden kıpırdamamayı söylediler!" Derek, Anden'in arkasından bağırdı, ama ne o ne de başka kimse onu durdurmak için harekete geçti. Ana katta, Anden, Bayan Joek ve diğer yemek satıcılarının korku içinde masalarının altına çömelmiş olduğunu gördü. Rohn Toro ortalıkta yoktu. Anden, Cory'ye yetişti. Cory dönüp, şaşkınlık ve endişeyle gözlerini genişleterek ona baktı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Diğerleriyle birlikte aşağı in!"

Metal kapının arkasından boğuk, acı dolu bir inilti geldi. "Sano," dedi Tod. Girişe koştu ve kapıyı açtı. İri kapıcı tuğla duvara yaslanmış, boğuk boğuk nefes alıyor ve çok sayıda kurşun yarasından kan akıyordu. Tod adamın yanına düştü. "Kahretsin. *Kahretsin*." Diğer adamlardan biri Tod'a yardım etmek için koştu ve Sano'yu içeri çekti. Beton zeminde onların ardından kırmızı bir nehir akıyordu. "Keşke annem burada olsaydı, belki bir şey yapabilirdi..." Cory'nin sesi titriyordu. "Başka kimse tıbbi Channeling yapabilir mi?" Diğerleri panik içinde başlarını salladılar. Anden'in elleri çaresizce kapandı; Akademide ilk yardım için Channeling'in temellerini öğrenmişti, ama şimdi bunun bir faydası yoktu. Tod yine de denedi, ama Anden çok geç olduğunu görebiliyordu; çok fazla kan kaybetmişti ve Sano'nun gözleri kararmaya başlamıştı. Bayan Joek masanın altından sürünerek

masanın altından sürünerek çıkmaya başladı, dirseğinin kıvrımında hıçkırıklarını bastırıyordu. "Hayır, orada kal," diye emretti Cory.

"Ön tarafı kontrol edelim," dedi Sammy. Sesi boğuk bir fısıltıydı. "Rohn nerede lan?" Binanın ön tarafına, topluluk merkezine açılan işaretsiz çift kapıya koştular. Cory omzunun üzerinden ona geride kalması için tekrar bağırsa da Anden de peşlerinden gitti. Topluluk merkezi karanlıktı, masalar, sandalyeler ve kitap rafları gölgeli silüetler halinde seçilebiliyordu. Binanın ön camları ateşli silahlarla parçalanmıştı; cam parçaları halının üzerinde parıldıyordu ve sokak lambası kapı ve duvarlardaki kurşun deliklerini aydınlatıyordu. Binanın önünde, parçalanmış pencerenin pürüzlü kenarları arasında, sokağa bakan bir siluet duruyordu. Yakındaki bir ızgaradan gelen hava Rohn'un paltosunu dalgalandırıyordu; onun dışında, bir sokak lambası direği kadar hareketsizdi.

"Rohn-jen," dedi Cory, adamın arkasına dikkatlice yaklaşarak hasara bakarken. Rohn, onları durdurmak için siyah eldivenli elini kaldırdı. "Tekrar saldırmaya geliyorlar." Üç araba, motorları gürültüyle köşeyi döndü. Bir saniye sonra, makineli tüfek ateşi başladı.

Cory, Anden'in üzerine atladı ve onu yere sürükledi. Rohn, Tod, Sammy ve diğer Green Bones üyeleri, kurşunları duvarlara, mobilyalara, tavana ve zemine yönlendiren Deflection'lar attılar. Kurşunlar tavandaki lambaları parçaladı ve zemindeki halıyı deldi. Anden omzuyla yere düştü. Başka birinin öfke ya da acı dolu bir çığlık attığını duydu. "Yere yatın!" diye bağırdı Cory, sonra diğerlerine yardım etmek için zıplarken ağırlığı kayboldu.

Kırık pencerelerden birkaç eşya içeriye uçtu ve halının üzerine yuvarlandı. Hâlâ yerde yatan Anden, kendisine doğru yuvarlanan kırmızı alevi gördü: sıvıyla dolu bir cam şişenin boynuna tıkılmış yanan bir bez parçası. Anden, birkaç saniye içinde alevin benzine ulaşacağını ve ev yapımı patlayıcıların patlayarak binayı ateşe vereceğini anladı.

Anden öne atıldı ve şişeyi yakaladı. Dizine keskin bir acı hissetti, cam parçası derisini kesmişti. Ayağa kalkmaya çalışarak kırık pencereye koştu. Bombayı kaldırıp sokağa fırlatmak için savurdu. Yanan bez elinin sırtına düştü ve acı içinde bağırdı. Atışı kısa kaldı; bomba kaldırımın üzerine yuvarlandı.

Eldivenli, hızla bulanıklaşan bir el, yanan nesneyi havada yakaladı, sanki bir bayrak topu pasını kesmiş gibi. Güç ve Hafiflik patlamasıyla

Rohn Toro, sokak boyunca kaçarken arka lambaları görünen siyah arabalara doğru uçtu. Rohn yanan şişeyi fırlattı; şişe bir füze gibi arka arabanın üstünden uçtu, kaputa çarparak parçalandı ve benzin ön cama sıçrayarak küçük bir ateş duvarı oluşturdu. Araba yoldan saptı ve sağ ön lastiği kaldırıma çarptı. Izgara, metalin çıtırtısıyla bir yangın musluğuna çarptı. Ön kapılar açıldı ve iki adam arabadan sendeleyerek dışarı çıktı.

Rohn, ceketinin iç cebinden bir tabanca çekerek ilerledi. Sürücünün göğsüne iki kurşun sıktı. Diğer adam, binayı taramak için kullandığı Fullerton makineli tüfeğini kaldırdı. Rohn, sol eliyle bir Deflection hareketiyle onu sertçe geri itti; ateş eden adam siyah arabanın açık kapısına fırladı. Rohn onu kafasından vurdu. Adam asfaltın üzerine yığıldı ve Rohn yüzüne bir kurşun daha sıktı. Rohn sokağın aşağısına baktı; diğer iki araba gitmişti.

Anden elini sıkıca tutarak arkasını döndü, görüşünü engelleyen kırmızı lekeleri ve gözlüklerindeki tozu görmeye çalıştı. Cory diğer patlayıcılardan birini kapmış ve bez parçasını çekip çıkarmıştı; çelik gibi ellerle alevleri söndürmeye çalışırken, avuçları arasında yangını boğarken acı ve yoğun konsantrasyonla yüzünü buruşturuyordu. Diğer Green Bones üyelerinden biri de aynı şekilde kırılmamış bir şişeyi etkisiz hale getirmeye çalışıyordu, ancak diğerleri çaresizce yangınla mücadele ediyordu. Bir bomba dışarıdaki beton duvara çarparak parçalanmış ve yanmaya başlamıştı, ancak bir diğeri içerideki bir masaya çarparak halıyı ateşe vermişti. Bir bomba daha Deitist tapınağının bulunduğu odaya yuvarlanarak patladı; replika duvar resminin önünde yangın çıktı ve yıpranmış dizlikler alev aldı.

Anden bulabildiği en yakın şeyi, kreşten kalma yünlü mavi bir halıyı kapıp tapınaktaki ateşe attı ve ayakkabılarıyla bastırarak söndürdü. Green Bone adlı kadın mutfaktan yangın söndürme cihazıyla odaya koştu ve bir süre cihazla uğraştıktan sonra kalan alevlerin üzerine köpük sıktı. Diğer yangını kovalarla söndürmeye çalışan Tod ve Sammy'ye yardım etmek için dışarı koştu. Birkaç dakika içinde, toplum merkezi yine karanlığa gömüldü. Anden ana salona sendeleyerek geri döndü. Etrafındaki insanların yüzleri terden sırılsıklamdı, bazıları cam parçalarıyla kesilmiş ve kanıyordu; saçları, giysileri ve elleri yanmıştı. "Kahretsin!" diye bağırdı Tod, ellerini dizlerine dayayarak eğildi. "Onlar mürettebat çocuklarıydı, Kromner'ın adamları. *Lanet olasıcalar*."

Rohn Toro, uzaktan siren sesleri yükselirken kırık pencereden geri çekildi. "Yeşim taşı olan herkes polis gelmeden hemen buradan gitmeli," dedi Rohn. "Dağılın ve bir süre ortalıkta görünmeyin. Polislerle konuşmayın; burada olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Durum güvenli olunca arayıp mesaj bırakırım."

"Hâlâ aşağıda kin salonunda olan tüm insanları dışarı çıkarmalıyız," dedi Cory.

"Ben hallederim," dedi Rohn. Anden'e döndü. "Sen kal ve yardım et."

Anden, Rohn'un neden onun işe yarayacağını düşündüğünü anlamasa da, sessizce başını salladı. Cory itiraz etti, "Anden'i bu işe karıştırma, onun burada olmaması gerekiyor."

"Zaten bu işin içinde," dedi Rohn. "Sonra onu Hians'ların evine geri götürürüm." Sirenler yaklaşıyordu, ama Cory hala tereddüt ediyordu. "Eğer burada yakalanırsan," diye homurdandı Rohn, "Watersguard'a gidemezsin."

Cory tartışmak ister gibi göründü, sonra ağzını kapattı. "Cory, gitmelisin," diye ısrar etti Anden. Sütun'un oğlu Anden'e üzgün bir bakış attı, sonra diğerlerine döndü. "Tamam, Rohn-jen'i duydunuz."

Altı Yeşil Kemik aceleyle ayrıldı, kaldırımda yollarını ayırdı ve farklı sokaklara kayboldu. Rohn Anden'e döndü. "Polis onları gözaltına alıp sorgulamaya başlamadan önce herkesi binanın arkasından çıkarmak için zamana ihtiyacım var. Gelebilecek polisler, her zamanki polisler kadar kolay başa çıkılmayabilir; fırsat bulurlarsa, insanları taciz edip tehdit ederek mahallede Green Bone olanları ve hatta Dauk ailesini bile gösterebilirler." Rohn'un gözleri Anden'in yüzünü taradı. "Öne çıkıp polisi bir süre oyalamak için birine ihtiyacım var. Yapabilir misin?"

Anden, "Ben yaparım, Rohn-jen," dedi.

Rohn başını salladı ve eldivenli eliyle omzuna bir kez vurdu. Anden, adamın yeşim rengi aurasının anlık baskısını hissetti, sonra Rohn enkazın içinden geriye doğru yürüdü.

Anden binanın önüne çıktı ve yaklaşan siren sesine doğru koşarak bloktan uzaklaştı. Polis arabasının kırmızı ve mavi ışıklarını gördüğünde kaldırımdan indi ve acil bir şekilde elini salladı. Araç onun önünde durdu. Anden, kapı açıldığında farların parlak ışığından korunmak için elini kaldırdı ve

orta yaşlı bir polis memuru indi. Kalın bıyıklı ve çekik gözlüydü; Anden'in daha önce kavga salonunda gördüğü polislerden biri değildi. "Burada sorun nedir?" diye sordu memur. "Bu bölgede silah sesi olduğunu bildiren ihbarı yapan siz misiniz?"

Anden kimin aradığını bilmiyordu ama hemen başını salladı. Rohn'un ona bu görevi vermesinin nedenini anlıyordu. Anden üzerinde suçlayıcı bir yeşim taşı yoktu ve Espenli gibi görünüyordu. Kendini, kin salonu ve Dauks'larla hiçbir şekilde bağlantısı olmayan, endişeli bir Kekonese olmayan bir seyirci gibi gösterebilirdi.

Anden, ani bir ilhamla hafif bir Stepenish aksanıyla konuştu. "Sokakta üç araba yarışıyor gördüm." Stepenland'a hiç gitmemişti ve dilini hiç bilmiyordu, ama IESOL programındaki birkaç sınıf arkadaşı Stepenish'ti. Stepenish aksanı kolayca ayırt edilebilir ve taklit edilebilirdi ve Anden'in Espenian'ı büyük ölçüde gelişmiş olsa da mükemmel değildi, bu da onun Kekonese olduğunu gösteren tek belirgin ipucunu gizlemeye yarayacaktı. "Çok hızlı gidiyorlardı ve içeridekiler silah sallayıp pencerelerden ateş ediyorlardı."

"Tipik kanlı Southtrap haydutları," diye homurdandı polis memuru. "Hangi yöne gittiklerini gördün mü?"

Anden başını salladı ve toplum merkezinden uzaklaşan batı yönünü işaret etti. "O taraf. Yaklaşık beş dakika önce."

Polis memuru teşekkür ederek başını salladı, ekip arabasına bindi ve Anden'in gösterdiği yöne doğru yola çıktı. Anden, onun uzun süre yanlış yönlendirileceğini sanmıyordu. Kısa sürede, ölen adamların cesetlerini, yanmış arabayı, sokaktaki mermi kovanlarını ve toplum merkezinin kırık pencerelerini keşfedecekti. Ama Anden, Rohn'un istediğini yapmıştı: Zaman kazanmıştı.

Anden, ekip arabasının gittiğinden ve başka araba gelmediğinden emin olana kadar bekledi. Etrafına bakarak gerçekten yalnız ve izlenmediğinden emin olduktan sonra, hızlı ama çok hızlı olmayan adımlarla toplum merkezine doğru yürüdü, binanın etrafından dolaşarak arka taraftaki kin salonu girişine geldi. Rohn Toro metal kapıyı kapatıyordu. Yalnızdı ve otoparkta hiçbir araba yoktu. Binayı boşaltıp herkesi evlerine göndermeyi başarmış gibi görünüyordu. "Polisi 54. Cadde'ye gönderdim," dedi Anden, adama doğru aceleyle yaklaşırken.

kin salonunun kapısının yanındaki kan birikintisine baktı. "Sano ne oldu?"

Rohn, "Bayan Joek onu hastaneye götürdü. Ama çok geçti," dedi. Anden, "Tanrılar onu tanısın," diye mırıldandı.

"Babam da öyle derdi. Ama Espenia'da tanrılar olduğunu sanmıyorum. En azından bizim tanrılarımız değil." Rohn kararlı adımlarla binadan uzaklaşmaya başladı, otoparkı geçip yakındaki sokaklardan birine girdi. Anden onu takip etti. Başka bir siren sesi duyuldu. Belki de polis memuru geri dönmüş ve cesetleri ve arabayı bulmuştu.

Rohn Toro durdu ve yanlarındaki tuğla duvara döndü. Eldivenli elleriyle yüzeyi yokladı, sonra parmaklarını hafifçe çıkıntılı bir tuğlanın etrafına doladı. Çekti ve tuğla yerinden çıktı, küçük, oyuk bir boşluk ortaya çıktı. Horn, siyah deri eldivenlerini dikkatlice çıkardı, neredeyse saygıyla katladı ve küçük yarığa soktu. Tuğlayı yerine koydu, böylece sadece komşusu ile arasındaki hafif düzensizlik görünüyordu.

Rohn yüzünü buruşturdu ve sanki aniden mide bulantısı gelmiş gibi birkaç saniye boyunca duvara yaslandı. Anden bu rahatsızlık belirtilerinin ne olduğunu hemen anladı: yeşim taşı yoksunluğu. Rohn Toro'nun yeşim taşı deri eldivenlerinin astarına dikilmişti. Gerekirse, geri dönüp alana kadar onları çıkarıp gizli bir yere saklayabilirdi. Bu gece geç saatlerde polis tarafından durdurulup sorgulanırsa, onu çıplak soyup üzerinde yeşil bir parça bile bulamazlardı.

Rohn duvardan uzaklaştı. Anden tereddütle adama yardım etmek için elini uzattı; bu gece Rohn'un yeteneklerini görmüştü ve bir Yeşil Kemik olarak bu şekilde yaşamak, bir anda bu kadar yeşim takıp çıkarmak kolay olamayacağını biliyordu. Rohn da genç değildi, belki elli yaşındaydı, vücudu buna nasıl dayanabiliyordu? Ama Horn artık sakindi; Anden'e baktı ve ağzı alaycı bir utançla kıpırdadı, sanki genç adam onu savunmasız bir anda, açıkta ve duvara işerken görmüş gibi.

Işiksız ara sokakta ilerlemeye devam ettiler.

BÖLÜM 34

Klanın Dostluğu

İntikam salonuna yapılan saldırının ardından geçen iki ay, Anden'in Espenia'da geçirdiği en kötü aylar oldu, ilk geldiği ve vatan hasretiyle kıvranırken geçirdiği günlerden bile daha kötüydü. Cory gitmişti; tren istasyonundan arayıp veda etmişti. Anden'i şahsen görmek istediğini, ancak bunun çok riskli olduğunu açıklamıştı; Kromner'in adamları hâlâ ortalıktaydı ve polis, Kekonese sakinlerini sokakta rastgele durdurup yeşim taşı arıyordu. Dauk ailesi, oğullarının şehirden ayrıldığına sevindi.

"Aşağıda kalmanı söylediğimde dinlemediğim için özür dilerim," dedi Anden telefonda Cory'ye kederli bir sesle. "Sadece yardım etmek istedim."

Cory birkaç saniye sessiz kaldı, sonra içini çekti. "Biliyorsun, senin için endişeleniyorum, adalı. Bu kadar sorumlu görünen birine göre, başını belaya sokmakta çok başarılısın." Tren istasyonundaki hoparlörlerden bir anons geldi ve Cory, "Gitmem gerek, ufaklık. Hasat Bayramı tatilinde döneceğim. Ben yokken aptalca bir şey yapma, tamam mı?" dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Anden, Cory'nin gidişinden dolayı üzgün olmakla kalmadı, konuşmaları da kafasını kurcalıyordu. O gece kin salonundan ayrıldıktan sonra, Rohn ile birlikte yıkımın olduğu yerden üç blok uzaklaşmışlardı ki Rohn bir taksi çağırdı ve Hian'ların evine gitmesini söyledi. Bay ve Bayan Hian kapıyı açtıklarında hem rahatlamış hem de dehşete kapılmışlardı. Anden mutfak lavabosunda elinin arkasındaki yanığı soğuk suyla yıkarken, Rohn olanları anlattı.

"Neden karıştın?" Bayan Hian, çekmeceden bandaj ve antibiyotik krem tüpü ararken Anden'i azarladı. "Sen misafir öğrencisin, neden diğerleriyle birlikte güvenli olan bodrumda kalmadın? Yeşil Kemikler halletsinlerdi. Yaralanmış ya da ölmüş olsaydın, ailene ne derdik?" Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Anden suçluluktan sessiz kalmıştı, ama Rohn, "Ona bu kadar sert davranma, elinde değildi. Dauk-jen'in dediği gibi, ruhu yeşil. Aslında çok yardımcı oldu" dedi. Rohn, Anden'in polisi nasıl oyaladığını anlattı.

Rohn'un tüm insanları kin salonundan güvenli bir şekilde çıkarması için yeterli süre. Hianlar, bunun gerçekten iyi bir şey olduğunu isteksizce kabul ettiler. Rohn biraz sıcak çay içip kalkarak, ertesi sabah işe gitmesi gerektiğini söyleyerek ayrıldı. Anden, Rohn Toro'nun aslında bir klan Fist olmadığını, birkaç arkadaşıyla birlikte küçük bir nakliye şirketi işleterek sıradan bir işte para kazanmak zorunda olduğunu bazen hatırlamakta zorlanıyordu.

Rohn ayrılır ayrılmaz Hians ısrarla, "Anden-se, bu gece olanlar büyük sorunlara yol açacak. Bundan sonra kin salonuna ve Dauks'ların evine yaklaşma; sadece okula git, işine git ve hemen eve dön. Polis seni onları yanılttığın kişi olarak tanırsa, seni sorgulamak isteyeceklerdir" dedi.

Anden söyleneni yaptı, ancak sonraki birkaç gün boyunca, o gece Cory'nin endişeli bakışlarını, onu makineli tüfek ateşinden uzaklaştırmak için yere yatırışını ve Rohn'a öfkelenip Anden'i bu işe karıştırmamasını, *hatta buraya gelmemesi gerektiğini* söylediğini hatırladı.

O ana kadar Anden, Cory'yi ilişkilerinde lider, kendini ise takipçi olarak görmüştü. Espenia, Cory'nin ülkesiydi, burası onun şehri ve mahallesiydi; Anden'den üç yaş büyüktü; sosyal olarak daha girişken, cinsel açıdan daha özgüvenli ve deneyimliydi. Bunların hiçbiri Anden'i rahatsız etmemişti, hatta Cory'yi daha çekici ve cazip hale getirmişti. Ama şimdi ilk kez Anden, ikisi arasında kendisinin daha zayıf olduğunu fark etti. Bayan Hian haklıydı; Cory bir Yeşil Kemik'ti, Anden ise değildi. Tehlikenin içine atıldığında, Sütun'un oğlu onu korumak zorunda kalmıştı. İlişkileri devam ederse, bu her zaman böyle mi olacaktı?

Anden bu düşünce onu derinden rahatsız etti. Yeşil Kemik ailesinde doğmuş, Yeşil Kemikler tarafından evlat edinilmiş ve yetiştirilmiş, Yeşil Kemik okulunda eğitim görmüştü. Hayatı boyunca sadece kendi şeref ve itibarı için değil, ailesinin ve klanının şeref ve itibarı için de ayağa kalkması ve klanın koruması altındaki zayıfları, yeşim taşı olmayanları savunması öğretilmişti. No Peak'ten sürgün edilmiş, yeşim taşı olmayan biri olarak bile, artık savunulmaya muhtaç insanlardan biri olduğu gerçeğiyle henüz yüzleşmemişti. Anden'in yakın olduğu herkes, hayatında önemli olan herkes Green Bone'du. Yeşim taşı olmadan Kaul ailesinin bir üyesi, hatta bir Kekonese erkeği nasıl olunur, bunun için hiçbir örneği yoktu. Bir gün Cory'nin babasının izinden gidip Southtrap'ın Sütunu olacağını ve Anden'in gizli sevgilisi, kendi başına Espenia'ya asla uyum sağlayamayan savunmasız bir erkek arkadaş olacağını hayal etti ve bu düşünce, Anden'i neredeyse bir yıl sonra ilk kez hissettirdi.

Güney Tuzağı'nın Sütunu olacağını gördü. Anden ise onun gizli sevgilisi, Espenia'ya hiçbir şekilde uyum sağlayamayan savunmasız bir erkek arkadaş olacaktı. Bu düşünce, Anden'e neredeyse bir yıldır ilk kez, içinde bulunduğu durumdan dolayı yeni bir utanç duygusu yaşattı.

En çok sevdiği rutinlerinin bir kısmını kaybetmiş olması da ruh halini iyileştirmedi. Olaydan sonra Relayball iki hafta ara verildi ve sonrasında Cory'nin orada olmayacağını bildiği için katılmak için heyecanlanamadı. Kin salonu süresiz olarak kapatıldı; Anden gün içinde bir kez binanın yanından gizlice geçti ve kırık ön girişi çaprazlayan polis şeridini gördü.

Port Massy polisi Southtrap sakinlerini sorguladı ama çok az bilgi edindi. Kimse olay sırasında orada olduğunu iddia etmedi. Kimse toplum merkezinin neden hedef alındığına dair bir şey söylemedi. Aynı gece Southtrap'ın başka bir yerinde Kekonese işletmeleri tahrip edildi ve duvarlara hakaret içeren yazılar yazıldı, ancak kimse polise bariz gerçeği söylemedi: suçların ırkçı nedenleri olduğu, Kromner'ın adamlarının Kekonese'leri kumar faaliyetleri ve yeşim taşları nedeniyle hedef aldıkları.

Anden, Derek, Tami ve okul ile iş arasında rastladığı birkaç kişiden söylentiler duymuştu. Dauk, Kromner'ın çetesine misilleme yapmak için Rohn Toro'yu birkaç adamıyla birlikte göndermişti. İki bahisçi dükkanı saldırıya uğrayıp soyulmuş, arabadan ateş açanların arasında olduğu şüphelenilen iki çete üyesi boyunları kırılmış halde ölü bulunmuştu. Buna karşılık, Kekonese işletmelerine ve sivillere yönelik saldırılar arttı: Bay Hian'ın sekiz yıldır gittiği berber dükkanı ateşe verildi; yaşlı bir Green Bone evinin önünde pusuya düşürülerek dövüldü ve birkaç yeşim taşı çalındı; Green Bone üyesi olduğu şüphelenilen yerel bir dükkan sahibi otobüs durağında saldırıya uğradı. Hiç kimse tutuklanmadı.

Hian'ların en büyük oğlu, Anden'in geçmişte birkaç kez kibar ama yüzeysel sohbetler yaptığı, sürekli sıkıntılı ama iyi niyetli kırklı yaşlarında bir adam, evlerine gelerek anne ve babasını mahalleden taşınmaya ve banliyöye yerleşmeye ikna etmeye çalıştı. Anden, dinlememeye çalışarak yatak odasında oturuyordu, ama bunu engelleyemedi.

"Southtrap etnik bir gettoya dönüşüyor," diye tartışıyordu oğulları. "Daha geniş ve suç oranının daha düşük bir yerde yaşamayı tercih etmez misiniz?" Ancak Hian ailesi taşınmak istemediğini ısrarla belirtti. Bu mahalleyi seviyorlardı, burada arkadaşları vardı; başka nerede Kekonese marketine yürüyerek gidebilirlerdi ki? Bayan Hian, oğulları hayattayken onlara torun verecek kadar düşünceli olsalardı, taşınmak için bir nedenleri olabilirdi, ama aksi halde ne anlamı vardı ki?

Dauk Losun arayıp, bir öğleden sonra eşi ile birlikte Hian'ları ziyaret edebilir mi diye sordu. Hian'ları evlerine davet etmek istediklerini, ancak polisin Sana'nın kin evi ile bağlantısı olduğunu bildiğini ve çiftin silahlı saldırı ve kundaklama hakkında gerçeğin tamamını söylemediğinden şüphelendiğini, bu nedenle mahallede onlara özellikle dikkat ettiklerini açıkladı. Dauk ailesi, Bay ve Bayan Hian'ı rahatsız etmek istemiyordu, bu yüzden yiyecek bir şeyler getireceklerdi. Anden de gelebilir miydi?

Hian ailesi gergin bir şekilde kabul etti, ancak Bayan Hian yine de bol miktarda yemek pişirmişti, bu yüzden Dauk ailesi yarım düzine paket yemekle geldiğinde, yemek fazlasıyla vardı. Hianların mutfağına fazladan sandalyeler getirildi. Anden, Daukslara saygıyla selam verdi, ama gergindi. Neden Pillar onu görmek istemişti? Cory ile bir ilgisi var mıydı? Onları biliyor muydu? Suçu Anden'e atıp, onların görüşmesini yasaklayacak mıydı?

"Coru nasıl?" Bayan Hian, Dauks'lara sordu. "AC'ye alıştı mı? Watersguard'daki hukuk fakültesi dersleri başladı mı?"

"Bu hafta başladı," dedi Dauk Sana, kağıt tabakları ve plastik çatal bıçakları dağıtarak. "Orada mutlu görünüyor, ama Coru işte, her zaman özgür ruhlu. Henüz çok çalışmak zorunda kalmadı, göreceğiz. Uzakta ve meşgul olduğu için mutluyum."

Anden, hukuk fakültesinin başladığını unutmuştu. Cory, Watersguard'dan henüz aramamıştı. Muhtemelen meşguldü. Taşınma, öğrenci oryantasyonu, yeni dersler... Yine de. Anden'in ağzındaki yemek, acı bir tatla boğuldu.

Yemek yerken Dauk Losun, "Nasılsınız? Son zamanlarda bir sorun oldu mu?" diye sordu. Bayan Hian, mahallenin artık güvenli olmadığını ve oğullarının taşınmak istediğini anlatırken, o da anlayışla dinleyip başını salladı. Bay Hian, "Kromner'ın adamları masum insanlara ve iş yerlerine zarar veriyor, polis ise hiçbir şey yapmıyor" dedi.

Dauk Sana, "Çünkü Crews onlara görmezden gelmeleri için para ödüyor. Bizim de polislerin bazıları cebimizde, bu doğru, ama onların daha fazlası var. Sonuçta Kromner ve adamları Espenli, biz ise yabancıyız, bu yüzden polis onların tarafını tutuyor. Halk da öyle, çünkü haberlerde Kekon'un dünyadaki tüm yeşim taşını istifleyerek Oortoko'daki savaş çabalarına zarar verdiği söyleniyor, ama bu doğru değil. Bazen bizi Shotarianlarla karıştırıyorlar bile."

Bayan Hian ağlayarak, “Yasa, insanlara toplumu korumak için yeşim taşı takmasına izin vermezken, polise de güvenilemezse ne yapabiliriz, Dauk-jens? Bu çok adaletsiz.”

Dauk Losun'un yüzü asık sırıtıyordu. "Korkarım bu soru aylardır geceleri uykumu kaçırıyor."

"Doğru," dedi karısı. "Anksiyete hapları almak zorunda."

Anden tüm bunları dinlerken öfkesi ve tiksintisi giderek artıyordu. Janloon'da, klan savaşlarında savaşanlar suçsuz sivillere saldırmazlardı, Abukei veya yabancı olsalar bile. Taraflardan biri bunu yapmaya başlarsa, bir toplumun aisho duygusunu tamamen yitirip vahşete sürüklenmesini engelleyecek ne kalırdı? Ve polis! Onlar da kin salonundan haraç almıştı
—Anden bunu kendi gözleriyle görmüştü—ama onu korumamışlardı. Dauk Losun, yerel kolluk kuvvetlerini başka bir klana benzetmişti, ama onlar klan değildi, sadece Crews gibi başka bir yırtıcıydı. Bu arada, kendilerini savunmak ve işlerini yönetmek için yeşim taşı taktıkları için zulüm gören ve suçlu muamelesi görenler Kekonese'lerdi.

Dauk Losun'un iri cüssesi mutfak sandalyesine çökmüş gibiydi. Pes etmiş bir sesle şöyle dedi: "Kırk beş yıldır bu ülkedeyim. Aslında, neredeyse Espenli sayılırım. Belki de bu yüzden sorunları sessizce, para ve nüfuzla çözmeyi tercih ediyorum. Ama bunca yıldır, gerekirse sözlerimizi güçle destekleyebileceğimizi de biliyordum, çünkü yeşim taşı olan ve onu kullanabilen tek bizdik.

"Ama zaman kötüye gitti. Yeşim artık yasadışı olduğu için Crews ailesi artık bize saygı duymaya gerek görmüyor. Bizim misilleme yapamayacağımızı biliyorlar.

kendimizi kovuşturmaya maruz bırakmadan onları yakalayabiliriz. Eski ülkeden gelen deneyimli Yeşil Kemikler, Rohn Toro gibi gerçekten korkulması gerekenler, sayıları az ve yaşlanıyorlar, burada doğan gençler ise o kadar iyi eğitilmemiş ve ciddi değiller. Örneğin, onu ne kadar sevdiğim halde kendi oğluma bak. Ya da yeşim disiplinlerinde yetenekli ama çok Espenli olan Shun Todo gibi biri... Evden ayrılıp orduya katılmak istiyor." Dauk başını salladı. "Blaise Kromner gibi zorbalara karşı artık direnmemizin bir yolu kalmadığından endişeleniyorum. Rohn bu şehirdeki en deneyimsiz adam, ama tek başına. Geceleri uykusuz kalıyorum, ona zarar vereceklerinden korkuyorum; er ya da geç, iyi dostumu öldürecekler. Patronların bize dayattığı şartları kabul etmekten başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor: koruma parası ödemek, kin salonu kapatmak, uyuşturucu satıcılarını ve pezevenkleri mahallemize sokmak."

Kimse yemek yemiyordu. Bayan Hian üzüntüyle ağzını kapattı ve kocası onu sırtından teselli etmek için elini koydu. Anden acımasızca yemeğini yiyordu, ama şimdi Dauk'ların ikisinin de ona baktığını fark etti. Anden yavaşça Sütun'un gözlerine baktı. Dauk Losun Hian'lara konuşmaya devam etti, ama bakışları Anden'de kaldı. "İçinde bulunduğumuz korkunç durumu uzun uzun düşündüm ve şimdi genç dostumuz Anden'den bir şey istemek zorundayım. Ve sen onun ev sahibi ailesi olduğun için, bunu sana da sormak zorundayım."

Dauk Losun, Anden'e şöyle dedi: "Sen eski ülkeden geliyorsun ve ailen Kekon'un en ünlü ve güçlü Yeşil Kemik klanlarından birine hükmediyor. Adada hala arkadaşlarım var ve söylentiler Amaric Okyanusu'nun ötesine bile ulaşıyor, bu yüzden uzun zamandır senin söylediğinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Sen ve kuzenlerin, klanınızı yok edebilecek daha güçlü bir düşmana karşı savaştınız, ama galip geldiniz."

Anden, Dauk Losun ile ilk tanıştığında, onu Pillar olarak adlandırılmayacak kadar sıradan ve etkileyici olmayan bir adam olarak görmüştü. Şimdi ise Dauk'un kırışık gözleri çelik gibi sert ve kararlıydı. Anden, kendisinden ne istendiğini anladı; bu adamın masasında ilk kez yemek yediğinde ve yardımını kabul ettiğinde bunu tahmin ettiğini hatırladı.

Dauk, "Kaul ailesi bizimkinden çok daha fazla kaynağa sahip. Yeşim, para, insan, hatta hükümetler üzerinde nüfuz. Belki Espenia'da olan biteni umursamaları için bir neden yok, ama bir şans varsa

arkadaşlıklarını bir şekilde sunma şansı varsa, başka hiçbir şeye güvenemeyeceğimiz şu anda bu bize yardımcı olabilir."

Anden sessizce, "Dauk-jen, No Peak klanındaki kuzenlerim üzerinde nüfuzum olsaydı, Espenia'da olmazdım."

Dauk Sana parmağını kaldırdı ve boğazından şüpheci bir ses çıkardı. "Senin hakkında yeterince şey gördüm ve duydum, kuzenlerinin biraz akılları varsa ya da kurnazlarsa seni terk etmeyeceklerine inanıyorum. Seni Espenia'ya başka nedenlerle göndermediklerinden nasıl emin olabilirsin? Sonuçta onlar senin ailen."

Bayan Hian masadan kalktı ve mutfak rafından yeşil seramik çaydanlığı aldı. Bu çaydanlık, Anden'in Espenia'ya geldiği ilk gün, klan adına ev sahibi ailesine getirdiği ve hediye ettiği çaydanlıktı. Klanın dostluğunun simgesi ve bir iyiliğin karşılığında verilecek sözün simgesiydi. Çaydanlığı Anden'in önüne koydu ve şöyle dedi: "Kekonese toplumu için, Anden-se. Eğer bize karşı bizim size karşı duyduğumuz gibi bir sevgi besliyorsanız, lütfen denemenizi rica ediyoruz."

BÖLÜM 35

Yabancı Müttefikler

Espenia Cumhuriyeti'nin Oortokon Savaşı'na girmesinden bir yıl sonra, uluslararası ilişkiler sekreteri sekiz ülkeyi kapsayan devlet turu kapsamında Kekon'a ilk ziyaretini gerçekleştirdi. Bilgelik Salonu'nun önünde resmi bir askeri törenle karşılandı, ayrıca sessiz savaş karşıtı protestocular ve Kekon basınının sert başyazıları da onu bekliyordu. Üç günlük ziyaretinin son gününde, bakan Euman Adası Deniz Üssü'nde Şansölye Son Tomarho, Kraliyet Konseyi'nden seçilmiş kabine üyeleri ve No Peak'in üst düzey liderleriyle kapalı bir toplantı yaptı. ROE hükümeti, zamanla Kekon'daki siyasi gücün açıkça yeşim savaşçı sınıfı tarafından desteklendiğini ve bu küçük ülkede hiçbir şeyin en az bir büyük Yeşil Kemik klanının desteği olmadan gerçekleştirilemeyeceğini öğrenmişti.

Hilo, her fırsatta politikacılarla olan görüşmeleri Shae'ye bırakmaya çalışıyordu. , ancak bu kadar üst düzey bir Espen diplomatıyla görüşmeyi, ROE'ye kasten hakaret etmiş gibi görünmeden reddedemezdi. Weather Man, çeşitli nedenlerden dolayı bunu kesinlikle yapmamasını tavsiye ederdi. Hilo, Shae ve Kehn, özel bir helikopterle Janloon'dan Euman'daki havaalanına götürüldü. Oraya vardıklarında, Shae'nin tanıdığı ve Albay Leland Deiller olarak tanıttığı komutan ve Yancey adında bir adamla karşılandılar. Bu adamlar onları havaalanında gezdirdiler.

Büyük bir eğitim alanından geçerken, beklenmedik yeşim auralarının düşük uğultusu Hilo'nun dikkatini çekti. Ağır teçhizat çantaları taşıyan iki sıra asker, on metrelik düz bir duvara bakıyordu. Eğitmenlerinin işaretiyle, ilk sıra ileriye koştu, duvara sırtlarını döndü ve hazır pozisyonuna çömeldi. İkinci sıra, yeşim taşından gelen güçle aynı anda havaya fırlatıldılar. Ağır yük taşıyan askerler havada uçarak duvarın tepesine tırmandılar — en azından çoğu bunu başardı, bir kısmı başaramadı ve yere düştü. Başaranlar

arkalarına döndü ve kendi güçlerini kullanarak zirveye ulaşan arkadaşlarını yakalayıp yanlarına çekti.

Yancey, Hilo'nun ilgisini fark etti ve açıkladı: "Donanma Melekleri'nin öğrencileri, ROE ordusunun en seçkin özel operasyon birimi. Bu acemilerin sadece yüzde otuzu temel IBJCS eğitimini geçebiliyor." Yancey, Euman'ın sert rüzgârının sesini bastırmak için neredeyse bağırmak zorunda kaldı.

Hilo'nun sorgulayan bakışına karşılık Shae, memurun sözlerini ve bilmediği kısaltmayı tercüme etti. Hilo, Entegre Biyoenerjetik Yeşim Savaş Sistemi'ni duymuştu. Espenliler, Kekonese yöntemlerinden öğrendiklerini benimseyip değiştirdikleri yeşim disiplinlerini tanımlamak için kullandıkları uzun ve steril bir terimdi bu. Ancak Hilo, bunu daha önce hiç görmemişti. Kehn alçak sesle mırıldandı: "Espenilere hakkını vermek lazım. Artıkları yemek yapmayı biliyorlar." Hafiflikte yetenekli bir Yeşil Kemik, yardımsız olarak duvarı aşabilirdi. Auralarından, Espenili askerlerin Kaul Du Akademisi'nden orta dereceli bir mezun kadar yeşim taşı taktıkları anlaşılıyordu, ancak IBJCS onları kolektif etkinliklerini artırmak için birlikte hareket etmeleri için eğitmişti. Kekonese kültürü, üstün yeşim savaşçılarının cesaretini saygıyla karşılardı, düelloların galip gelenlerine saygı gösterirdi, geçmişte vatansever Yeşil Kemikli isyancıların kahramanlıklarını kutlardı, ancak Espenialılar yeşimi alıp duygusuz bir tekdüzelikle askeri teçhizat olarak dağıtıyordu. Hilo'nun ağzı tiksinti ile kıvrıldı. Yeşil Kemik ziyaretçilerinin bu yoldan eşlik edilerek eğitim sahasındaki gösteriye tanık olmalarına izin verilmesinin tesadüf olmadığına emindi. Espenialılar bu öğleden sonra ne hakkında konuşmak istiyorlarsa, bunu Kekon'daki askeri varlıklarının merkezine yerleştirerek ve kendilerinin de yeşim kullanabileceğini hatırlatarak mesajlarını vurgulamışlardı.

Ana binaya vardılar ve sade ama geniş bir toplantı odasına alındılar. Odada gri bir masanın etrafında ofis koltukları ve bir duvarda Espenia Cumhuriyeti bayrağı asılıydı. Hilo'nun medya fotoğraflarından tanıdığı Sekreter Corris odada zaten vardı ve Shae'nin fısıldadığına göre Büyükelçi Gregor Mendoff ile konuşuyordu. Sekreter ve büyükelçi konuşmalarını kesip el sıkışmak için yanlarına geldiler. Quire Corris, Hilo'n Mendoff'a neredeyse aynı göründüğünü düşündüğü, geniş göğüslü, mavi gözlü tipik bir Espenialı adamdı. bıyığı yoktu. birçok Espenialı gibi, konuşuyordu.

Canlı bir şekilde, dirseğinin yanında duran tercümanın sözlerini aktarması için zar zor duraksayarak konuşuyordu, ancak tavırlarında belli bir çekingenlik, açık bakışlarında hesapçı, çıkarcı bir özellik vardı. Hilo, Espenilerin tam olarak açgözlü olduklarını düşünmüyordu, ancak her zaman insan sıcaklığını kendilerinde saklıyor, istediklerini elde etmek için anlaşmaları nasıl yapacağını kurnazca düşünüyor gibiydiler.

Şansölye Son ve Kraliyet Konseyi'nin birkaç üyesi de oradaydı. "Kaul-jen," dedi Son, ona selam vererek. Sekreter Corris ve diğer Espenliler, Pillar'ın odadaki diğer adamlara göre gençliğine ya da hükümetin resmi başkanının ona gösterdiği saygıya şaşırmışlarsa da, bunu belli etmemeye dikkat ettiler.

No Peak'in liderlerinin yanı sıra, odada yeşim taşı takan bir kişi daha vardı: Kraliyet Konseyi'nin kıdemli askeri danışmanı General Ronu Yasugon, belki de Kekonese hükümetinde siyasi makamlarda yeşim taşı takmanın katı kültürel ve yasal yasağına istisna teşkil eden tek kişi. Bu tek istisna kabul edilebilirdi, çünkü tıp, savaş eğitimi ve dini kefaret gibi, Kekonese ordusuna katılmak da Yeşil Kemiklerin klan yeminlerinden onurlu bir şekilde vazgeçip başka bir göreve sadakat yemini etmelerinin birkaç yolundan biriydi. Ancak diğer mesleklerden farklı olarak, yeşim taşı takan kişiler mezun olduktan sonra doğrudan askere gidemezlerdi; en az bir yıl Parmak olarak hizmet etmeleri beklenirdi. Klanlar, genç yeşim yeteneklerinin çoğunun önce kendilerine gelmesini sağladı; belirli bir süre sonra, gelecek vaat etmeyen Parmaklar, kimi zaman açıkça, kimi zaman da dolaylı yollardan üniforma giyip ülkelerine hizmet etmeye teşvik edildi. General Ronu bir istisnaydı; on sekiz yıl önce askeri kariyerine başlamak için Dağ'dan genç bir Yumruk olarak ayrılmıştı ve çoğu subaydan daha fazla yeşim taşı takıyordu — çelik kordonuna altı taş yerleştirilmiş bir saat. Hilo'ya selam verdi ve Sütun selam olarak alnına dokundu. "General."

Herkes oturduktan sonra, Sekreter Corris, ne kadar keyifli ve verimli bir ziyaret geçirdiğini anlatarak toplantıya başladı ve Kekon hükümetine ve halkına cömert konukseverlikleri için teşekkür etti. Kekon-Espenia ilişkilerinin önemi ve başbakanın iki ülke arasındaki siyasi, ekonomik ve askeri ittifakı güçlendirmeye devam etme kararlılığı hakkında uzun uzun konuştu. "Tarihimiz ve kültürlerimiz ne kadar farklı olsa da, çok önemli bir ortak noktamız var," dedi

Corris, tercümanın yetişmesi için bir ara verdi. "Şiddetli bir ulusal gurur ve bağımsızlık duygusu ve dostlarımıza ve müttefiklerimize karşı aynı derecede şiddetli bir sadakat."

Hilo, bunların en az iki şey olduğunu belirtmek istedi, ancak Büyükelçi Mendoff başını sallayarak onayladı ve gülümsedi, Kekonlular da yabancının abartılı sözlerini nazikçe dinledi. Corris boğazını temizledi ve daha ciddi bir tonla, "Bildiğiniz gibi, beyler ve bayanlar," diye ekledi, Shae'ye hızlıca bakarak, "Espenia Cumhuriyeti, Ygutanian'ın yayılmacılığına karşı Shotar'ın egemenliğini savunmak için önemli kaynaklar ayırdı. Ne yazık ki, kampanyanın bu aşamasında, Oortoko'daki savaşı kazanmak için hala önümüzde uzun bir yol olduğu açık."

Bu oldukça önemli bir itiraftı. Askeri gücüne her zaman güvenen Espenialılar, Oortoko'da bir yıl içinde zafer kazanacaklarını öngörmüştü. Ancak doğudaki Shotarian eyaleti, onlar için zorlu bir savaş alanı olmuştu. Arazi sıcak, kurak ve dağlıktı ve isyancıların kamplarını saklayıp sivil halkın arasına karışabilecekleri çok sayıda yer vardı. ROE, deniz gücü açısından dünyada eşi benzeri olmayan bir güce sahipti ve çok sayıda kara birliği ve bombaya sahipti, ancak yerleşik düşmanlara karşı gerilla savaşına alışık değildi.

Albay Deiller söz aldı. "Askeri çatışmanın doğası gereği, küçük, çevik, özel operasyon ekipleri Oortokon çatışmasında başarının anahtarı olduğunu kanıtlıyor. Biyoenerjetik Kekonese yeşim taşının sağladığı fiziksel ve duyusal avantajlar, elit kuvvetlerimizin daha hassas ve etkili bir şekilde operasyon yapmasını sağlıyor ve böylece sivil kayıpları en aza indiriyor."

Hilo sabırsızlıkla gözlerini kısarak baktı. Bu toplantı da yabancıların Kekon'u daha fazla yeşim satması için ikna etme girişimlerinden biri miydi? Shae, Mendoff ve Deiller'e Kekon Yeşim İttifakı'nın kotayı artırmayacağını açıkça belirtmişti.

Sekreter Corris ellerini kaldırdı. “Yeşim ihracatı konusunun daha önce uzun uzadıya tartışıldığını biliyorum ve hükümetim bu konuda aynı görüşte olamadığımız için hayal kırıklığına uğramış olsa da, doğal kaynaklarınızın korunması konusunda kamuoyunun baskısını anlıyoruz. Henüz tam olarak tartışmadığımız konu, Kekon'un Oortoko'ya askeri destek sağlama potansiyeli.”

Kekon tarafında rahatsızlık dalgası yayıldı. Şansölye Son öne eğildi ve geniş dirseklerini masaya koydu. "Sayın Bakan," dedi, tercüman için yavaşça konuşarak, "ziyaretinizden onur duyuyoruz ve ülkelerimiz arasındaki ilişkiye değer veriyoruz, ancak şunu anlamalısınız: Biz küçük bir ada ülkesiyiz. Başka ülkelere karşı hiçbir zaman saldırganlıkta bulunmadık. Hatta, General Ronu'nun da açıklayacağı gibi, ordumuz bu tür şeyler için tasarlanmamıştır."

Ronu, şansölyenin biraz arkasında ve solunda oturuyordu. Konuşma izni verildiğini anlayınca, dikleşti ve şöyle dedi: "Kekon'un çevresindeki suları, hava sahasını ve sınırlarını savunmak için 60 bin kişilik mütevazı bir aktif görevli personelimiz var." On iki milyonluk bir ülke için bile bu sayı oldukça azdı. Ordu, sembolik bir saygı görüyordu, ancak Kekonlular tarafından hayati bir ulusal kurum olarak görülmüyordu.

Son ve Ronu'nun sözleri Espenianca'ya sorunsuz bir şekilde tercüme edildikten sonra Büyükelçi Mendoff, "Bence bu, durumu oldukça hafife almak değil mi, Şansölye?" dedi. "Resmi ordunuzda biyoenerjetik yeşim taşı ile donatılmış birkaç bin personel var. Ve gerçek savaş gücünüz sivil nüfustan geliyor. Bunu da hesaba katarsak, dünyadaki en büyük yeşim taşı ile güçlendirilmiş asker yedeğine sahip olduğunuzu söylemek abartı olmaz."

Rahatsızlık daha da derinleşti. Şansölye Son gömleğinin yakasını çekiştirip, Kekonese tarafında Son ile aynı otoriteyle konuşabilecek konumda masada oturan tek kişi olan Hilo'ya baktı. Hilo, onun biraz arkasında ve her iki yanında, Hava Adamının öfkeyle çatırdayan aurası ve Boynuzundan gelen hoşnutsuzluk seslerini hissedebiliyordu. Espenliler zekiydi; Kekon'un gerçek savaş gücünün Yeşil Kemik klanlarının saflarında olduğunu anlıyorlardı, ancak kibirleri şaşırtıcı ve saldırgandı.

Hilo diplomatik saçmalıklardan nefret ediyordu. Shae'nin onun yerine konuşmasını düşünmüştü; o yabancılarla başa çıkmaya alışkındı ve şüphesiz nazik bir cevap verecekti. Bunun yerine öne doğru eğildi. Masadaki Kekonese politikacılar geri çekildi. Dışişleri bakanına bakarak, Pillar şöyle dedi: "Sizin deyiminizle yeşim askerler, sizin anlayamayacağınız bir kurallara göre yaşıyor." Yüzünde hafif dostane bir ifade olsa da, Hilo'nun sesinde tercümanın sözlerini aktarmadan önce bir an tereddüt etmesine neden olan bir keskinlik vardı

"Yeşil Kemikler Kekon'u savunur ve yemin ettikleri klan için savaşır, yabancı bir hükümet için değil."

"Siz klanınızın liderisiniz, Bay Kaul-jen," dedi Bakan Corris, hiç tereddüt etmeden. "O halde klanınızın çıkarlarının ne olduğuna karar vermek size kalmış. Anladığım kadarıyla, bunlar bizim çıkarlarımızla örtüşüyor. Halkınız, yasadışı yeşim ve uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele etmek, yatırım fırsatları aramak ve ülkelerimiz arasındaki uluslararası ticaretteki engellerin azaltılması için lobi faaliyetleri yürütmek amacıyla bizimle işbirliği yapıyor. Bu ülkedeki diğer önde gelen klan liderlerinin kamuoyuna yönelik söylemleri açıkça düşmanca ve şovenist iken, sizin aileniz iyi ilişkilerin devamına önem veriyor gibi görünüyor, bunu çok takdir ediyoruz. Bu nedenle sizinle açık bir diyalog sürdürmek için çaba gösteriyoruz." Odadaki hiçbir Kekonese, Ayt Mada ve Dağ klanının temsilcilerinin orada olmadığını fark etmemişti.

Sekreter Corris şöyle devam etti: “Başbakan Galtz, ben ve Sanayi Bakanlığı sekreteri, talep ettiğiniz ticaret reformlarının birçoğunu kabul etmeye hazırız. Yabancıların gayrimenkul sahibi olmalarına getirilen kısıtlamaları kaldırdık ve belirli sektörlerde Kekonese ithalatına uygulanan gümrük vergilerinin indirilmesini ve Espenia'da çalışan veya yüksek öğrenim gören Kekonese vatandaşları için vize onay sürecinin kolaylaştırılmasını değerlendiriyoruz. Elbette, güvenimizi kazanan bazı Kekonese şirketleri ve kuruluşları tercihli ortaklar olarak kabul edilecektir." Sekreter, sözlerinin bu odadaki kişilere yönelik olduğunu belirtmek için başını eğdi.

Hilo biraz şaşırmıştı; Espenialılar, onun sandığı kadar klanlar hakkında bilgisiz değillerdi. No Peak'e Mountain'a karşı avantaj sağlayacak bir şey teklif ediyorlardı ve bunun Kaul ailesi için ne kadar değerli olduğunu anlayacak kadar bilgiliydiler. Hilo, Weather Man'e danışırsa onun bu değeri dien cinsinden hesaplayabileceğini düşündü, ama bunun bir anlamı yoktu. Espenliler için her şey bir takastı ve bazı bedeller çok yüksekti.

Hilo ellerini masanın üzerine koydu ve şöyle dedi: "Hava Adamım işlerimizi büyütmek için çok çalışıyor, bu yüzden doğal olarak bahsettiğiniz tüm şeylerin gerçekleşmesini isteriz." Shae ona bir keresinde Espenialıların *"hayır"* kelimesini sadece pazarlığın başlangıç noktası olarak algıladıklarını söylemişti, bu yüzden ne demek istediğini açıkça belirtmek için bir süre durakladı.

"Ama klanımın direği olarak, ne teklif ederseniz edin, Green Bones'u yabancılar için savaşmaya asla göndermeyeceğim."

Sekreter, Hilo'nun kesin reddinden etkilenmemiş görünüyordu. "Kekon, Doğu Amaric'teki stratejik varlığımızın temel taşıdır. Bu hayati çabaya askeri katkınıza güvenemezsek, siyasi desteğinizi almamız daha da önemli hale gelir."

Şansölye Son öksürdü. "Kekon, Çokuluslu Savaş'ta bağımsızlığımızı kazandığımızdan beri topraklarımızda hiç olmadığı kadar çok yabancı asker barındırıyor. Bu *önemli* bir destek."

"Bu karşılıklı yararımıza," dedi Albay Deiller. "Euman Adası'ndaki ROE güçlerinin varlığı, bu bölgedeki saldırganlığı caydırıyor ve ülkenizin güvenliğini sağlıyor."

"Birkaç ay önce," dedi Hilo yumuşak, neredeyse sakin bir sesle, "on altı yaşındaki kızı Espenian askerleri tarafından tecavüze uğrayan bir çiftle konuştum. Eyun çiftine, yabancı askerlerin izinlerinde şehir sokaklarında kumar oynayıp, fahişelerle birlikte olup, sarhoş olmasının *güvenliğe* iyi olup olmadığını sorun."

Büyükelçi Mendoff tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Trajik, münferit olaylar bir yana," dedi, yılmadan, "bizim endişemiz, Kekon'un bölgesel güvenlik konularında, yani Ygutan'ın artan tehdidine karşı güvenilir bir kalkan görevi görme konusunda kararlılığıdır."

"Ygutan'ın amacı, topraklarını genişletmek ve nüfuzunu her türlü yolla artırmaktır," diye ekledi Albay Deiller. "Dramsk'taki Direktörlük ve dini liderler grubu Protecks, Ygut Koalisyonu'nun Amaric'ten Ullyric Okyanusu'na kadar Orius kıtasının tamamını kapsayan bir ulusal kader vizyonu vaaz ediyorlar. Tanrı korusun, Oortoko Ygutani'nin eline geçerse, Dramsk daha fazla saldırganlıkta bulunmaya cesaretlenecektir. Kekon'un Orius kıtasına yakınlığı, eşsiz kaynakları ve Batı Tun Denizi'ndeki stratejik konumu onu bariz bir hedef haline getirecektir."

Kekonese politikacılar somurtkan bakışlar değiştirdiler, ancak Deiller'in iddialarına yanıt vermediler. Ygutan'ın saldırısı mümkündü, ancak Hilo, Espenianların tehlikeyi abarttığından emindi. Gerçek şu ki, Ygutan'ın Oortoko'da zafer kazanması, Kekon için çok daha kesin ve acil sonuçlar doğuracaktı: ROE paniğe kapılacak ve düşmanlarından önce Kekon'u kontrol altına almak için bölgeye daha fazla askeri kaynak aktaracaktı, tüm bunları müttefiklerini "savunmak" adına yapacaktı.

"Sivil halkın ve hükümetinizin bazı kesimlerinde, Kekon'un savaşa insani yardımını, özellikle mültecilerin kabulü ve yeniden yerleştirilmesi konusunda artırması yönünde artan bir istek olduğunu biliyoruz," dedi Bakan Corris.

Şansölye Son ihtiyatla başını salladı. Oortoko bölgesinde artan sivil kayıplar halkın dikkatini çekmişti; insanlar, bölgedeki Kekonese etnik grubunun içinde bulunduğu kötü duruma çok üzülmüştü. Bu insanlar, nesiller önce Shotar'a yerleştirilmiş, Shotarian toplumu tarafından baskı ve ayrımcılığa maruz kalmış ve şimdi yabancı güçler arasındaki kanlı bir çatışmada acı çekiyorlardı. Keko-Shotarianların karışık kanlı, nefrit takan barukan gangsterler olduğu şeklindeki yaygın stereotip bile, Oortokon mültecilerinin geri gönderilmesi yönündeki halkın taleplerini caydırmamıştı. Hilo, *bunun* televizyonun yadsınamaz gücü olduğunu alaycı bir şekilde düşündü. Tarih boyunca Kekonlular, denizaşırı ülkelerdeki insanların başına gelenlere hiç bu kadar önem vermiş miydi?

"İnsanların duyguları anlaşılabilir, ancak bu, sizin tam olarak analiz ettiğinizden emin olmadığımız bir güvenlik riski oluşturuyor," dedi Büyükelçi Mendoff. Espenlilerin sürekli konuşan kişiyi değiştirmesi Hilo'yu rahatsız etti, bu yüzden dikkatini sürekli başka yere vermek zorunda kaldı. Corris, kendi taraflarının en üst düzey yetkilisiydi ve diğerleri de onunla aynı fikirde gibi görünüyordu, öyleyse neden hepsi sırayla söz almaya çalışıyordu?

Hilo'nun düşüncelerini vurgulamak istercesine, Albay Deiller şöyle dedi: "Ygutan ajanları Oortoko'da yaygın ve istihbaratımız, isyancılar ile Keko-Shotarian organize suç grupları arasında bağlantılar olduğunu doğruladı. Kekon sınırlarını dikkatle korumazsa, Ygutan ajanlarının sızma riski vardır ve bu, buradaki askeri varlıklarımız için kabul edilemez bir tehlike oluşturur."

"*Sizin* varlıklarınız mı?" diye şüpheyle tekrarladı Şansölye Son.

"Bu tehdidi ciddiye almak sizin çıkarınıza," diye yanıtladı Albay Deiller. “Şu anda Kekon içinde seyahat kısıtlaması yok. Siviller Euman Adası ile ülkenin geri kalanı arasında serbestçe dolaşıyor. Ancak, halkınız arasında askeri bilgileri çalabilecek, tesislerimizi sabote edebilecek veya Dramsk'a bombalama koordinatlarını gönderebilecek Ygutan ajanları varsa, bu durum değişir. Hatta hükümetinizi zayıflatmak ve Ygutan dostu bir rejim kurmak için çalışabilirler. Bu tür kabul edilemez risklere karşı en iyi savunma

, bu tür kabul edilemez risklere karşı en iyi ortak savunma, onların ülkeye girmesini önlemektir."

Kimse bir süre cevap vermedi. Sonra Hilo'nun ağzı gülmeyen, alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Zaten burada olanları korumak için diğer yabancıları dışarıda tutmamızı istiyorsunuz."

Sekreter Corris dudaklarını bir tarafa bükerek, Hilo'nun sözlerine açıkça katılmasa da, bunu yeterince doğrulayan küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bizim istediğimiz, Kekon'daki müttefiklerimizin, ilişkilerimizin uzun vadeli gücünü ve karşılıklı güvenliğimizi koruyacak şekilde kamu politikası ve yasama üzerinde en üst düzeyde etkiyi kullanacaklarına dair güvence. Diğer, daha kısa vadeli, kışkırtıcı seslere karşı duracağınıza güvenmek istiyoruz ve dostluğumuzun ekonomik açıdan avantajlı olmasını sağlayarak size bu konuda yardımcı olmak istiyoruz."

Hilo başını salladı ve ayağa kalktı. Espenliler söylemek istediklerini söylemişlerdi ve o, uzun uzadıya şekerli siyasi konuşmalardan hızla sıkılmaya başlamıştı, bunun en üst düzeyde yapılan bir rüşvet olduğu gerçeğini görmezden gelmek bir yana. Tanrılar adına, O, Pillar olmadan önce yıllarca Fist ve sonra Horn olmuştu; isteksiz varlıklardan istediğini elde etmek için gereken tehdit ve teşvik arasındaki hassas dengeyi çok iyi biliyordu. Shae ve Kehn onunla birlikte ayağa kalktı ve bir süre sonra Şansölye Son ve diğer Kekonese politikacılar da aynısını yaptı. Sekreter Corris, hafifçe kaldırılmış kaşlarıyla onların hareketlerini takip etti.

"Ayt Madashi benim düşmanım," dedi Hilo, "ama bu sizin dostum olduğunuz anlamına gelmez. No Peak'in yararına olduğu sürece sizinle ve hükümetinizle ilgileneceğim. Ama siz burada hala misafirsiniz. Fazla şey istemeyin ya da Kekon'u kontrol etmeye kalkışmayın. Sizin önünüzde başka yabancılar da denedi."

Çevirmen Hilo'nun sözlerini tekrarlamayı bitirdiğinde, Sekreter Corris gülümsedi, beyaz dişlerini göstererek, odadaki herkesin şaşkınlığıyla, ellerini birleştirip alnına dokundu ve geleneksel Kekon selamını yaptı. Bu hareket, açıkça alaycı olmadan, kasıtlı olarak rahat bir cevap vermek için tam doğru ölçüde yapılmıştı.

"Tanrılar klanınıza lütuf versin, sizin ülkenizde dedikleri gibi, Bay Kaul-jen," dedi Espen diplomat. "Ya da benim ülkemde dedikleri gibi: 'Gerçeği gör ve taşı.'"

"Lanet Espeniler," dedi Hilo, o akşam yemeğinden sonra.

Kehn de aynı fikirde olduğunu belirtmek için homurdandı ve boş tabağını itti. "Onlarla uğraşmak, çok başlı bir yaratıkla güreşmek gibi. Bir başın sana gülümserken, diğeri yemeğini çalıyor, üçüncüsü kıçını ısırıyor." Horn kollarını kavuşturdu. "O cehennem çukurunda Green Bones'u onların yanında savaşmaya göndermeyeceğimizi biliyorlardı. Sadece gerçekten alabileceklerini düşündükleri şeyi daha güçlü bir şekilde isteyebilmek için öyle söylediler."

"Spennies... Kendi annelerini satmak için sıraya girerler, sırf kim daha iyi fiyat alır diye." Tar, öğleden sonrasını Euman Donanma Üssü'nde değil, ara sıra sevgilisi olan Iyn Ro ile geçirmiş, yüzünde memnuniyetle tembel bir ifadeyle arkasına yaslanmıştı.

"O toplantıda birkaç şey söylememe izin verebilirdin," dedi Shae, Hilo'ya biraz ekşi bir sesle. "Örneğin, önerilen ticaret anlaşmalarının onların ekonomisine de fayda sağlayacağı gerçeği gibi. Espenia'nın üretim kapasitesi savaş çabalarına kaydırıldı ve tüketici talebini karşılamak için dış ticarete ihtiyaçları var. Yani, uygulamaya çalıştıkları baskı tek taraflı değil."

"O toplantıda zaten odadaki en zeki kişi gibi görünmeye çalışan yeterince insan vardı," diye cevapladı Hilo. "Sonuç olarak, çıkmaza girdik: Çoğu insan buradaki yabancıları sevmiyor ve Ayt her konuşmasını yaptığında onun peşine takılıp kalıyor, ama biz kendimizi onların lanet olası parasına bağladık."

Shae, Hilo'nun kaşlarını çatmasına karşılık kollarını kavuşturdu. "Espenlilerin talepkar ve vicdansız olmasının benim suçummuş gibi bana bakıyorsun. Evet, bizden yararlanmaya çalışacaklar, saldırgan taleplerde bulunacaklar, her durumdan en fazla faydayı elde etmek için pazarlık yapacaklar, bu onların tarzı. Ama yine de Dağ'a karşı en güçlü kozumuz onlar." Beş ay önce Ygutan'daki Dağ'ın parlaklık fabrikalarının yıkılması, Ayt'a ciddi bir mali darbe indirmişti. Shae, rakibinin diğer denizaşırı yatırım seçeneklerini, özellikle de Hava Adamı'nın ofisinin genişlemeye odaklandığı Espenia'yı keserek bu avantajı kullanmak istiyordu. "Dağ, Kekon'daki ana işleriyle hala bizden daha güçlü bir konumda. Ama bize fayda sağlayacak ticaret anlaşmaları yapıp onları Espenia pazarından dışlarsak, beş ila on yıl içinde daha büyük klan *biz* olabiliriz."

Hilo, Shae ve adamlarının Dağ'a karşı her türlü ekonomik zaferi elde etmelerini onaylıyordu. Ayt Mada'nın liderlik konumunu zayıflatmak ve ona karşı iç muhalefeti güçlendirmek için her şeyi yapmaya hazırdı, ancak sonuçları beş ila on yıl beklemek istemiyordu. K-Star Freight gelişiyordu ve Ven ailesinin Dağ'daki önemini artırıyordu, ancak Ven Sando'nun Pillar'ına karşı muhalefeti, Ayt'ın Cennet Bekleyen Mezarlık'ta solucanlara yem olmasını sağlayacak somut bir eyleme henüz yol açmamıştı.

"Ayt son zamanlarda çok sessiz," diye düşündü Hilo. Shae'nin kulağının yarısını kesmesinden sonra belki de kamuoyuna çıkmaya pek hevesli değildi, ama Hilo, Shae'yi devirip No Peak'i yıkma girişiminin başarısızlığıyla caydırıldığını düşünecek kadar iyimser değildi. Daha büyük olasılıkla, başka bir saldırı için kaynaklarını topluyordu. "Para yetmez; Dağ'ın bokunu karıştırmaya devam etmeliyiz ki yerleşmesin. Senden istediğim gibi Iwe ailesini araştırdın mı?"

Shae, Hilo'nun konuyu değiştirmesine kaşlarını çattı, ama şöyle dedi: "Iwe Kalundo'da bir şey yok. En küçük parmaklarında iki yeşim yüzük ve sol bileğinde üç taşlı bir bilezik takıyor ve kimsenin bildiği kadarıyla şimdiye kadar hiçbir sorunu olmadı." Shae ellerini açıp avuçlarını yukarı çevirdi. *"Ama* ... teyzesi iki yıl önce SN1 aşırı dozundan neredeyse ölüyordu ve artık yeşim takmıyor. Iwe'nin en küçük kardeşi ve kuzenleri bağımlı ve aynı satıcıdan alıyorlar. Crossyards'ta Green Bones'a gizlice en kaliteli uyuşturucuyu sattığı söylenen bir satıcı."

Hilo, kız kardeşine hayranlıkla baktı. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Bu günlerde her yerde köstebek var," dedi Shae, o kadar kendini beğenmiş bir şekilde ki Hilo sırıttı. Uyuşturucu bağımlılığı ve ahlaksızlık hakkında dedikodular, Weather Man'in ağının sağlayabileceği türden istihbarat değildi, ama Shae rolünde biraz yaratıcılık kullanıyorsa, şikayet etmeyecekti.

Wen gülümsedi ve konuştu. Hilo ile yalnız kaldıkları zamanlar dışında dilini tuttuğu günler çoktan geride kalmış gibiydi. "Kehn'in Parmakları'nın bu satıcıyı bulması uzun sürmez, eğer kimi arayacağımızı biliyorsak."

"Sessizce yap," dedi Hilo, Horn'a. "Onu bulduğunda bana haber ver, ama ben söylemeden harekete geçme. Ti Pasuiga'daki baskınlarla uğraşmakla yeterince işin var."

Kehn'in karısı Lina, Ru'nun bezini değiştirmiş olarak yemek odasına geri geldi ve onu Wen'e geri verdi. Kocasına iyi geceler öpücüğü verip, dönem ödevlerini bitirmek için eve döndüğünü söyledi. Kehn, yeni evli bir adamın aşık bakışlarıyla karısının arkasından bakarak başını salladı. Hilo bunu görünce gülümsedi. Geçen ayki düğün, Horn'un statüsüne yakışır şekilde görkemli bir tören olmuştu ve Lina'nın geniş ailesi ile No Peak'in tüm Fists ve Fingers üyeleri arasında, General Star Hotel'in büyük bir kısmını kaplamıştı. Tar, alaycı bir şekilde tiksinmiş gibi bir yüz ifadesi takındı ve kardeşine bir peçete fırlattı.

Kehn peçeteyi Tar'a geri fırlattı ve dikkatini masaya geri verirken her zamanki huysuzluğu yeniden ortaya çıktı. "Ti Pasuiga'ya yaptığımız saldırılarla ilgili iyi ve kötü haberler var," dedi. "İyi haber, Zapunyo'nun onlarca kaya balığını öldürdük, yüzlerce kilo ham hurda ve yaklaşık beş yüz milyon dien değerinde kesilmiş yeşim taşı ele geçirdik."

Hilo, ilk kez değil, kayınbiraderini kıskandı. Boynuz'un görevleri zor ve tehlikeliydi, ama daha basit ve somuttu. "Kötü haber," diye devam etti Kehn, "zeki köpek Zapunyo giderek daha yaratıcı oluyor. Yeşim taşını düğme ve çocuk oyuncağı misket olarak gizlemiş, dondurulmuş deniz ürünlerinin içine koymuş ya da konserve kutularına saklamışlar. Bir kısmını ele geçiriyoruz ama Espenian donanması daha fazlasını ele geçiriyor. Shae-jen'in haklı olmasının bir başka nedeni de bu. O Uwiwan köpeğini işinden etmek istiyorsak, yabancılarla iyi geçinmeliyiz."

Tar bu ironik duruma başını salladı. "Speniler yeşim taşı kaçakçılığını artıran bir savaş başlattı. Onların neden olduğu kaçakçılığı durdurmak için yardımlarını alıyoruz, karşılığında da minnettar olup çocuk gibi emirlerini yerine getirmemizi bekliyorlar."

Espenianların siyasi talepleri, Dağ'ın sürekli tehdidi, Ti Pasuiga'nın kirli planları... Bunların her biri tek başına başa çıkmak için fazlasıyla yeterliydi, ama hepsi birbiriyle karmaşık bir şekilde bağlantılıydı ve bu da Hilo'yu sinirlendirip tedirgin ediyordu. "Geç oldu," dedi. "Bu gece bu kadar konuşma yeter."

Kehn ve Tar kendi evlerine gittiler. Niko merdivenlerden inerek kabus gördüğünü ve yalnız kalmak istemediğini söyledi. Wen, Ru'yu Hilo'ya verdi ve hamile bir iniltiyle ayağa kalkarak çocuğu yatağına yatırdı. Hilo'nun kollarındaki uykulu çocuk ve mutfakta bulaşıkları yıkayan Kyanla'nın sesi dışında, Sütun ve Hava Adamı yemek odasında yalnız kaldılar.

Shae derin düşüncelere dalmış görünüyordu; Hilo, iki katlı yeşim kolyesinin bir zamanlar durduğu çıplak boğazını dalgın dalgın ovuşturma alışkanlığı edindiğini fark etti.

Shae elini indirdi ve ona döndü. "Birkaç haftalığına Espenia'ya gidiyorum," dedi. "Anden'in telefonda söylediklerini düşündüm ve bence Port Massy'deki bu insanlarla, bu Yeşil Kemikler'le tanışmalıyız. Bugün Euman Adası'ndaki toplantıdan bir şey çok netleşti: Espenialılar burada adamları olduğu için bize karşı bir kozları var ve bizim ülkemizde olup bitenleri, bizim onların ülkesinde olup bitenleri bildiğimizden daha iyi biliyorlar. Espenialıların yaptığı her şey bir şekilde bizi etkiliyor gibi görünüyor ve Anden'in dediğine göre, en büyük şehirleri tıpkı bizim ülkemiz gibi yeşim taşı için bir savaş alanına dönüşüyor. Oraya gidip daha fazla bilgi edinmem gerekiyor."

Hilo onun sözlerini düşündü. "Hayır," dedi bir dakika sonra. "Burada kalmalısın. Bu günlerde Kraliyet Konseyi, KJA ve Espenialılar arasında çok fazla siyasi saçmalık var. Bir şey olursa Kekon'dan o kadar uzun süre uzak kalamazsın, ve artık klanın desteğini yeniden kazandığın için, Ship Street'ten ayrılıp Espenia'ya tekrar gitmek yapman gereken *en son* şey." Hava Adamı itiraz etmek için ağzını açtı, ama Hilo, "Ben giderim," dedi.

Shae şaşkınlığını gizlemedi. "Sen... yapacaksın?"

"Ben Sütun'um; eğer bu senin dediğin kadar önemliyse, bizzat kendim halletmeliyim. Espenia'nın bizim için avantajlı olduğunu, oraya yatırım yapmamız gerektiğini söyleyip duruyorsun. Oraya gidip kendi gözlerimle göreceğim." Hilo, sorunun bir kısmının Shae'nin yabancı insanlara ve işlere her zaman ilgi duymuş olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Artık onlar, No Peak'in, hatta Kekon'un kaderinin çok önemli bir parçası olmuştu ve Hilo onları tamamen kız kardeşinin ilgisine bırakamazdı. Hilo, işler belirsiz olduğunda, kafa karıştırıcı bir durumda ne yapması gerektiğini hemen anlayamadığında, daha yakından bakması gerektiğini her zaman fark etmişti. Doğru insanlarla konuşmalı, her şeyi daha iyi anlamalıydı. Çözüm her zaman sokakta, gözünün önünde bir yerdeydi.

Ru huysuzlanmaya başladı ve Hilo ayağa kalkıp onu sakinleştirmek için etrafta dolaşmaya başladı. "Ayrıca," dedi Hilo sessizce, "Andy'yi uzun zamandır görmedim. Çok uzun zaman oldu, sanırım."

BÖLÜM 36

Hak Ettiğin

Bero ve Mudt, Bero'nun dairesinin zemininde oturmuş, içki içip, Mudt'un binanın arkasındaki sokakta plastik bir kovaya çekip yakaladığı iki fare üzerinde Kanalizasyon yeteneklerini geliştiriyorlardı. "Bence kendimizi parlatmayı öğrenelim," dedi Bero. "Sonra satarız ve kalan iyi malı kendimize saklarız."

"Tabii, keke." Mudt bir şişe bira açtı ve büyük bir yudum aldı. "Kimyasalları sentezlemek için laboratuvarın var mı?"

"Biz Espenian ordusu değiliz," diye alay etti Bero. "Şurup bulabilirsen sokak parlatıcısı yapabilirsin." SN1'in ana maddesi, eski çağlardan beri sağlık için kullanılan bitkisel ilaçlarda küçük miktarlarda bulunabiliyordu; bir hastane veya eczaneden reçeteli ilaç çalabilir veya kaçak olarak çıkarabilirsen, onu "şurup" haline damıtıp endüstriyel kimyasallarla etkisini artırabilirdin.

Bero elini yerdeki kovaya yaklaştırdı. Gözlerini kapattığında, sıçanları daha net algılayabiliyordu, vızıldayan sıcak enerji noktaları gibi. Kendi yeşim enerjisini, elinde tuttuğu keskin bir silah gibi kendi vücudunun ötesine uzatabileceği bir şey olarak görmeye çalışarak, Bero iki parmağıyla bir fareye kanalize etti. Hayvan sersemlemiş bir şekilde yanına düştü, bacakları acı içinde seğiriyordu, ama ölmemişti. "Lanet olsun."

Mudt bira şişesini Bero'ya uzattı. "Gerisini iç." "Bunu
sevdiğini sanıyordum."

"Artık sevmiyorum. Ucuz Ygutanian boksu." Mudt elini kovaya soktu, yüzü neredeyse öfkeli bir konsantrasyonla gerildi ve diğer sıçana dokundu. Sıçan küçük bir sıçrama yaptı, daireler çizerek sendeledi ve ölü olarak yere yığıldı. Bero kaşlarını çattı ve birayı bitirdi. Mudt ne zamandan beri Kanalize etmede ondan daha iyi olmuştu? Pratik mi yapıyordu?

Bero, son üç aydır yapacak pek bir şey olmadığını itiraf etti. Soradiyo'dan hiçbir haber almamışlardı. Nankör barukan koyun sikişi onları işten atmış ve muhtemelen tüm işleri Mo ve Shrimps'e veriyordu. Bu da Bero'nun bir kez daha gelir kaynağını nasıl artıracağını düşünmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Zaten düzenli olarak benden

düzenli müşterilerim var," diye devam etti Bero. "Tek ihtiyacımız olan kendi tedarik ağımızı kurmak." Terli alnını elinin tersiyle sildi; sezonun son tayfunu, yazın son sıcaklarını da beraberinde getirmiş, ama Bero'nun binasının elektriğini de kesmişti, bu yüzden vantilatörlerin hiçbiri çalışmıyordu.

Mudt, "Müşterilerin, seni kör edecek, kanal temizleyicisiyle pişirilmiş zayıf mal için sana gelmiyor. *Kaliteli* parlaklık için geliyorlar." Bero'ya döndü, küçük gözleri buz gibi soğuktu. "Babam öldükten sonra onun deposundan çaldığın parlaklık."

Bero ona baktı. *Sarhoştu.* Ama Mudt'un bakışları sabitti, yüzü öfkeden kızarmıştı, alkolden değil. Bero düşük bir sesle tehditkar bir şekilde homurdandı, "Bana hırsız mı diyorsun?"

Bu klişe, gösterişli bir sözdü, bar kavgalarını başlatan türden bir meydan okumaydı, ama Mudt sadece tuhaf bir şekilde yüksek sesle güldü. "Çok komik, keke. Biz hırsızız, unuttun mu? Biz en alçakların alçağıyız." Sesi garip bir tona büründü. "Ama *sen*... sen başka bir şeysin. Babam sana iş verdi ve iyi para ödedi, sonra herkes seni öldürmek istediğinde o senin hayatını kurtardı. Sen ise onun şöhretini kendine mal ettin ve sattın, tüm bu süre boyunca onu intikamını almaya çalışıyormuş gibi davrandın, ama hiç yapmadın. Beni sadece işin için kullandın, ama babama yaptığı hiçbir şeyin karşılığını ödemek niyetinde değildin. Kendinden başka kimse için boynunu sokmazsın. Elinde yeşim taşı var, ama onunla ne yapacağını bilmiyorsun çünkü yaşayacak bir şeyin yok. Ben hırsız olabilirim, ama en azından *benim nedenlerim* var. Senin hiçbir şeyin yok. Sen bir hiçsin.

Bu, Bero'nun genç adamın yaptığı en uzun konuşmaydı. Bero, Mudt'a şaşkınlıkla baktı. Sonra patladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Sana ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Ben olmasam, yeşim taşı bile *olmazdı*. Kaul'un yeşim taşını ele geçirme planını ben yaptım; bizi Rat House'a sokan bendim; çöp toplama işini bulan da bendim. Her şey benim fikrimdi, sen bir hiçsin ve *bana* bir hiç *olduğumu* mu söylüyorsun? Ben seni..."

Bero, Mudt'un boğazını yakalamak için üzerine atıldı, ama çocuk zıpladı ve Bero'nun elinden kurtuldu. Bero peşinden atıldı, ama aniden ayaklarının altında yer sanki eğildi; sendeledi ve kanepeye düştü. Başı dönmeye başladı ve gözleri karardı. O kadar

kadar içmemişti, Mudt'tan kesinlikle daha fazla içmemişti ve Mudt ayakta duruyor, onu soğukkanlılıkla, bekleyerek izliyordu.

Bir anlık netlikle Bero neler olduğunu anladı. Yere devirdiği boş bira şişesine baktı. Yıllar önce, Mudt'a yüzünün neden çarpık olduğunu anlattığını hatırladı. Yıllar önce, sarhoş bir Yeşil Kemik'in içkisine ilaç katarak neredeyse yeşim taşı çalmak üzere olduğunu pişmanlıkla ama bir parça da gururla anlatmıştı.

"Seni pislik." Bero, kafasından inen perdeyi silkelemeye çalıştı; gözlerini kırptı, küfretti ve cinayet niyetiyle Mudt'a doğru sürünerek ilerledi. "Seni bok yiyen küçük *sıçan*." Bero'nun midesi bulandı ve bağırsaklarında şiddetli ağrılar başladı. Odaklanmaya çalıştı; çaba sarf ederek, Mudt'a doğru zayıf bir Deflection saldırısı yaptı. Saldırı ıskaladı, masadan bir lambayı devirdi ve lambayı duvara çarptı. Mudt kıpırdamadı bile.

Bero halının üzerine kıvrıldı, ter içinde, karnını tutarak, dili dışarıda. Sislerin arasından Mudt'un yaklaşıp elinde bir şeyle üzerinde durduğunu gördü. Bero, ihanetçisi eğilip onu uyluğuna saplayana kadar ne olduğunu göremedi. Mudt şırıngayı bastırdı ve Bero'nun damarlarına üç kat konsantre SN1 enjekte etti. Kalbini kasılmalara sokmaya yetecek kadar. Onu öldürmeye yetecek kadar.

Bero bir kez daha Mudt'un sıska boynuna ellerini dolamaya çalıştı, ama genç, gücünü kullanarak Bero'nun tutuşunu kolayca kırdı. Bero'nun göğsüne oturdu, kollarını sabitledi ve Bero'nun gözleri dönüp ağzı çılgınca hareket ederken, Mudt Bero'nun boynundaki yeşim taşını çıkarıp kendi boynuna taktı. Bero'nun dünyası kararardı. İçkisinde bulunan zehir, kanındaki aşırı parlaklık, ondan koparılan yeşim taşı... Üçünden hangisinin hareket etme, konuşma ve düşünme yeteneğini en hızlı şekilde elinden aldığını bilemiyordu.

Mudt ayağa kalktı. "Senin için üzülmüyorum," dedi, ama sesi tereddütlüydü, sanki kendini ikna etmek için söylüyormuş gibi. Bero'ya uzun bir süre baktı, sonra daha ikna edici bir sesle, "Sen de benim yerimde olsaydın aynısını yapardın. Sen sadece hak ettiğini alıyorsun." Bero'nun parmakları Mudt'un ayak bileğine yapıştı. Mudt uzanamayacağı bir mesafeye çekildi ve Bero, teknenin güvertesine atılmış bir balık gibi yere yuvarlandı ve onun peşinden yuvarlandı. Mudt'un uzaklaştığını duydu, sonra daire kapısının açılıp kapanma sesini duydu. Mudt gitmişti ve

Bero'nun yeşim taşını alıp onu ölüme terk etmişti. *Mudt!* O yağlı küçük çocuk, o hiç kimse, Goody Too'da çalışan ve her zaman çok aptal görünen çocuk. Onu öldüren *Mudt'tı,* daha zayıf olması gereken, yardımcısı olması gereken ve Bero'nun arkadaş diyebileceği tek kişi haline gelen kişi... Ve bu ironik durum, Bero'yu gülme, çığlık atma ve çocuğun kafasını ezme arzusuyla doldurdu.

Bu son nefret dalgasıyla Bero apartman kapısına sürünerek gitti ve kendini kapıya yasladı; gevşek kilit açıldı ve Bero eşikten düştü, sonra çok uzun, karanlık bir tünelde geriye doğru sürükleniyormuş gibi hissetti.

BÖLÜM 37

Tehditler ve Komplolar

No Peak klanına ait olduğu belirtilen büyük bir yalıtımlı nakliye konteyneri, isimsiz bir ihbar üzerine Liman'daki bir kayıkhanede bulundu. Normalde dondurulmuş deniz ürünlerinin taşınmasında kullanılan kutuda, bir Uwiwan erkeğinin parçalanmış cesedi vardı: kollar, bacaklar, eller, ayaklar, penis, gövde, kafa. Parmaklar'dan biri olan Heike, suya eğildi ve son yediği yemeği kustu; Lott ise midesini tutarak bu korkunç manzaraya baktı ve aceleyle geri çekildi. "Kimdi bu, Maik-jen?"

Kehn cesedin kapağını kapattı; parçalara uzun süre bakmak uygunsuz görünüyordu, özellikle de adamın parçalara ayrıldığı sırada en azından bir kısmı hayatta olduğunu düşündüğü için. "Tialuhiya'daki casuslarımızdan biri," dedi Kehn. "*Amaric Pride* hakkında bize bilgi veren kişi olduğunu tahmin ediyorum." Kehn, hayal kırıklığını veya öfkesini açıkça gösteren biri değildi; çocukluğundan beri sakin olmak, Tar'ı beladan uzak tutmak veya belaya bulaştıklarında onu kurtarmak alışkanlığı vardı. Ancak şimdi, kara bir bulutun altında tekne evinden fırlayarak çıktı. Uwiwa Adaları'nda muhbirler kurmak ve onları idare etmek, Horn klanının açısından zahmetli bir iş ve önemli bir zaman ve para yatırımıydı. Kekon'da No Peak'in bol kaynakları ve etkisi vardı, ancak diğer ülkelerde Beyaz Sıçanlar'ı işe almak, kontrol etmek ve korumak kolay değildi. Tüm çabalara rağmen, bazıları Ti Pasuiga tarafından keşfedilip grotesk bir şekilde cezalandırıldığında, diğerleri korkuya kapıldı ve No Peak etkili bir şekilde misilleme yapamadı.

Kehn bu sorunlar üzerinde kafa yordu ve bunları Pillar'ın dikkatine nasıl sunacağını düşündü. Ertesi gün Twice Lucky'de öğle yemeğinde, "Daha önce de farelerimizi kaybetmiştik," diye açıkladı, "ama onlar sadece ortadan kaybolurlardı. Zapunyo ilk kez yüzümüze vurarak, cesetlerini parçalar halinde gönderdi. Kaçakçılar eskiden çoğunlukla baş belasıydılar, ama Ti Pasuiga iyi organize olmuş ve o adalarda korkulan biridir, artık bizi doğrudan gücendirmekten çekinmiyor. O Uwiwan köpeği çok cesaretlendi."

"Hayal kırıklığına uğramış," dedi Hilo, ördek şişlerini Tar'a uzatırken. "Zapunyo'nun bolca kirli parası ve ucuz hayatları var, ama Kekon'dan yeşim taşı çıkarıp alıcılarına ulaştıramazsa

Kekon'dan çıkarıp alıcılara ulaştıramazsa işi kalmaz. Ygutanians, Oortokon isyancılar ve Shotarian hükümetinden nefret ettikleri için isyanı destekleyen barukanlar onun en büyük müşterileri ve Origas Körfezi ve Doğu Amaric'teki rotalarına baskı uyguladığın için o çaresiz durumda."

Pillar, Kehn'in beklediğinden daha az üzgün görünüyordu, ya da belki de Espenia'ya yapacağı seyahatle meşgul olduğu içindi. O yokken, No Peak'in sorumluluğu Weather Man'e kalacaktı ve Kehn, Kaul Shae'yi yeterince sevse de, o masa başında çalışıyordu ve klanın askeri yönünü pek anlamıyordu. Horn'un sorumluluklarının her yönüyle Hilo-jen'e danışmaya alışmıştı. "Zapunyo başka pazarlara yönelmeye başladı," dedi. "Hurda toplayıcılarının, kaya balığı avcılarının ve cilacılarının kaşıntıya yakalanmaması için zaten SN1 üretiyor; özellikle de Ygutan'daki Mountain fabrikaları kapandıktan sonra, bunu kâr amacıyla satması da doğal. Diğer gruplarla, uyuşturucu kartelleri, silah tüccarları, fuhuş çeteleriyle ortaklık kurmaya çalıştığını duyduk. Jade ve shine'ı dünyanın diğer bölgelerine dağıtmak için."

"Espenliler neden Uwiwan hükümetini Zapunyo ile başa çıkmaya ikna edemiyor?" diye sordu Tar. "Malikanesinin yerini biliyorlar, neden onu öldürmüyorlar?"

"Uwiwan hükümeti yozlaşmış bir kara delik," dedi Hilo. "O ülkenin bazı bölgeleri kanunsuz ve oraya giden dış yardımın yarısı ortadan kayboluyor."

"Ti Pasuiga, polise hükümetten daha fazla para ödüyor," dedi Kehn. "Zapunyo ise kendini cömert bir adam olarak gösteriyor, yerel kasabalara yol, okul ve tapınak inşa etmek için para veriyor. O ülkede neredeyse dokunulmaz bir konumda. Biz onun işine zarar veriyor olabiliriz, ama o hayatta olduğu sürece bizim için sorun olmaya devam edecek." Kehn çenesini kaşıdı. "Hilo-jen, onun adını nasıl fısıldayacağımızı düşünmeliyiz."

Hilo, Horn'un sözlerine neredeyse hiç tepki vermedi. Kehn, Pillar'ın bu konuyu çoktan düşünmüş, ancak tatmin edici bir sonuca varamadığını tahmin ediyordu. "Yıllardır ortadan kaldırmaya çalıştığımız düşmanlarımız var burada. Aynı anda çok fazla şeyle uğraşamayız," dedi Hilo.

İki hafta önce, Sütun'un gizli talimatıyla, Janloon şehir polisi, Shae'nin bahsettiği ve Kehn'in Parmakları'nın sessizce izini sürdüğü parlaklık satıcısını tutuklayıp sorguya çekmişti. Adam, Dağ klanının Hava Adamı Iwe Kalundo'nun yakın akrabaları da dahil olmak üzere, birkaç tanınmış Yeşil Kemik müşterisinin adını vererek anlaşma yaptı. No Peak, tutuklama ve adı geçen müşterilerin haberlerinin basına sızdırılmasını sağladı. Ayt Mada, medyayı kullanarak rakiplerini kötü göstermeye çalışan tek kişi değildi. Bu haber, SN1'in kötülükleri hakkında kamuoyunda yeniden tartışmalar başlattı, ama daha da önemlisi, Dağ klanının liderliğinin Iwe ailesinin eline geçebileceği endişelerini yeniden alevlendirdi.

Bu arada No Peak, Poor Man's Road'da yaşadığı bazı sorunları rakiplerine yükleyerek çözmüştü. Hilo'nun emriyle, Kehn'in Yeşil Kemikleri, Armpit bölgesindeki kumar üçgeninde fuhuşu yasakladı; pezevenkler zorla kovuldu ve kumarhanelerin yakınında yakalanmamaları konusunda uyarıldı. Bunun yerine, No Peak kumarhaneleri, yakınlardaki Dağ klanının kontrolündeki Dog's Head ve Spearpoint bölgelerindeki striptiz kulüpleri ve genelevlerin reklamını yapan posterler astı ve broşürler dağıttı. Gürültücü Espenian askerler, paralarını ve sorunlu kargaşalarını Mountain bölgesine taşıyorlardı; kısa süre önce, üç sarhoş yabancı denizci, Koben ailesinin Green Bones üyeleriyle kavga etmiş ve hastanelik olmuştu. Bu olay, Ayt Mada'yı, Espenianlara sessizce para öderken, pervasız Kobenleri alenen desteklemek zorunda kalacak kadar aşağılayıcı bir duruma düşürmüştü.

Kehn, Hilo-jen'in taktiksel kurnazlığını takdir ediyordu, ancak Sütun'un Dağ'ı istikrarsızlaştırmaya odaklanmasının ıslak çimleri ateşe vermek gibi olduğunu düşünmeden edemiyordu: Çok fazla kıvılcım ve duman çıkıyorlardı, ama şu ana kadar alevler yükselmedi.

Belki de Hilo da aynı şeyi düşünüyordu, çünkü tabağındaki kalan yemeği kenara itti ve Tar'a şöyle dedi: "Koben ailesinden birini öldürün. Çocuğu ya da annesini değil, onlara yakın bir Yeşil Kemik adamını. Sen ya da adamların yapmasın; bu iş dışarıdan birine yaptırılmalı ve hiçbir şekilde No Peak'e kadar izi sürülemez. Kaza gibi görünmesin, açıkça belli olsun."

"Çocuğun annesinin yeşim taşı takan bir erkek kardeşi ve bir amcası var," dedi Tar.

"Bu iyi," dedi Hilo. "İkisi de olur. Ölürse daha iyi, ama ölmezse de sorun değil. Kimden sorumlu olduklarını bilmedikleri sürece." Maik'ler başlarını salladılar; Kobens'ler sayıca fazlaydı ama pek zeki değillerdi; şimdi Iwes'lerden üstün göründüklerine göre, sarhoş yabancılara yaptıkları gibi, yararlı bir şiddet eylemine kışkırtılabilirlerdi. Tar bir soru sormaya başladı, ama Twice Lucky'nin sahibi Lantern Man, Bay Une saygılarını sunmak için yanlarına geldi ve birkaç dakika hoş bir sohbet ettiler. Gülümser restoran sahibi selam verip çekilince, Hilo Pillarman'ına cevap verdi. "Kobenlerden birini öldürmek için acele etme; Espenia'dan döndükten sonra bir ara yaparız."

Ayağa kalkıp ayrılırken, Hilo elini Kehn'in omzuna koydu. "Zapunyo hakkında söylediklerini unutmadım. Birkaç sıçan kaybetmek normaldir, ama bu konuda kızgın ve kırgın olman haklı. Şu anda başımızda çok iş var, ama Ti Pasuiga konusunda daha sert davranmamız gerektiğine katılıyorum. Döndüğümde bu konuyu tekrar düşünelim."

Tau Maro, Four Virtues International'ın yönetim kurulu ile öğle yemeği toplantısından döndüğünde hem ihtiyatlı bir iyimserlik hem de derin bir hayal kırıklığı hissediyordu. Bu taban halkı yardım kuruluşu sadece bir yıllık olmasına rağmen, ilk kamu fonu toplama hedeflerini çoktan aşmış ve basında oldukça olumlu haberler alıyordu. Öte yandan, mülteciler gibi önemli konularda Bilgelik Salonu'na lobi yapmak için gösterilen çabalar pek başarıya ulaşmamıştı. İş ve siyaset söz konusu olduğunda, klan desteği olmadan herhangi bir şeyi zamanında başarmak hala son derece zordu. Maro, akademik kariyerinden politika ve kar amacı gütmeyen çalışmalara, kalp meselelerine kadar hayatının her alanında hakim olan bu ısrarlı umut ve kaçınılmaz zorlukların birleşimini ifade eden bir kelime olması gerektiğini düşündü.

Ofisine girdiğinde üç adamın onu beklediğini gördü. İkisi üniversite öğrencisi olacak kadar gençti, ancak hiçbirini derslerinden tanımıyordur. Üçüncü adam, Maro'nun koltuğuna oturmuş, koltuğu yavaşça döndürerek, yeşim taşı gibi bir auraya sahipti, ancak üzerinde yeşim taşı takılı değildi. Janloon'da bu, ceketinin cebinden yasadışı bir tabancayı çıkarmakla eşdeğerdi; bu, onun yeşim taşına hak kazanmadığını ve bir tür suçlu olduğunu gösterirdi.

ceketinin şişkinliğinden yasadışı bir tabancanın olduğunu göstermekle eşdeğerdi; bu, yeşil taşlara sahip olma hakkının olmadığı ve bir tür suçlu olduğu anlamına gelebilir.

Maro, şüphe ve endişesini bastırarak ofisinin kapısında durdu. "Üzgünüm, burası sizin ofisiniz değil," dedi.

"Dr. Tau Marosun'u arıyoruz," dedi sandalyedeki adam. "Siz kimsiniz?" diye sordu Maro, sesini sabit tutarak.

"Yarım shotter piç kurusu," dedi adam, kusursuz Shotarianca konuşarak. "Tıpkı senin gibi." Maro, davetsiz misafir masanın arkasından kalkıp dar, bronzlaşmış yüzünde hafif bir gülümsemeyle Maro'ya doğru yürürken gerildi. Adamın tavırlarında tehdit ya da düşmanlık yoktu, ama Maro, adam ofis kapısını nazikçe kapatıp "Sorun yok, Dr. Tau. Sizi gücendirmek istemiyorum. Kekonese'lerin ne kadar önyargılı olabileceğini biliyorum ve meslektaşlarınızın Leyolo Şehrine bu kadar sık seyahat etmenizin gerçek nedenini bilmelerini istemediğinizi anlıyorum." Adam adını söylememişti. Maro, onun Shotarian suç filmlerinden çıkmış bir kötü adam gibi göründüğünü düşündü. Pütürlü parmak eklemleri ve acımasız bir ağız. Maro, ona artan bir inanamama duygusuyla ve istemeden de olsa bir korku titremesiyle baktı.

Yabancı adam, "Sonuçta kendine dikkat etmelisin. Bu şehirde, büyük Yeşil Kemik klanlarından birinin yardakçısı değilseniz, ilerlemek kolay değildir. Senin gibi adamlar hak ettikleri değeri görmezler." Maro'nun iki genç davetsiz misafire bakışını fark etti ve "Onları merak etme, Shotarianca anlamazlar. Söylesene, Dr. Tau: Hâlâ Kaul kadınıyla yatıyor musun, yoksa aranız bitti mi?"

Maro başını çevirip bakakaldı; tedirginliği bir anda öfkeye dönüştü. "Beni rüşvetle ya da şantajla sindirebileceğinizi sanıyorsanız, yanılıyorsunuz," dedi. "No Peak klanı hakkında özel bir bilgim yok, olsaydı bile, hiçbir bedel ve tehdit karşılığında size vermezdi. Devam edin, herkese karışık kanlı olduğumu söyleyin. Kaul Shae'ye yaptığınız gibi yabancı düşmanı bir skandal başlatın. İşimi kaybetmekten korkmuyorum; işim benim için konuşur."

Dar yüzlü adam alaycı bir şekilde yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Dağ klanından gibi mi görünüyorum? Arkadaşlarım ve ben, kız arkadaşına yöneltilen o çirkin suçlamalarla hiçbir ilgimiz yok. Senden herhangi bir bilgi istemiyoruz."

"O zaman ne istiyorsunuz?" diye sordu Maro.

"Bir tanıtım," dedi yabancı. "Hepsi bu. Dediğim gibi, biz Dağ klanından değiliz. Kaul ailesini şahsen tanıyorsun. Biz...

bir toplantı ayarla."

Maro'nun vücudunu bir ürperti sardı. Ofisinin kapısını sertçe açtı. "Çık dışarı," dedi, sesinin titremesini engellemeye çalışarak ama başaramadan. "Ve bir daha asla geri gelme."

Adam, sesinde ani bir soğuklukla cevap verdi: "Mantıklı davranmıyorsun. No Peak'e ne borcun var ki, isteğimizi bu kadar kaba bir şekilde reddedebiliyorsun? Bir düşün." Adam başını sertçe sallayarak, yanında getirdiği iki genç hayduta işaret etti. Haydutlar omuz silkti ve yaslandıkları duvardan uzaklaştılar. Lider, yine Shotarianca, kayıtsız bir şekilde, "Sizin hakkınızda, sizin hakkımızda bildiğinizden çok daha fazlasını bildiğimizi unutmayın, Dr. Tau. Aceleci bir şey yapmadan veya söylemeden önce bunu düşünün," dedi.

Adamlar acele etmeden ayrıldılar. Maro ofisinin kapısını kapattı ve sandalyesine çöktü. Yabancı adamın vücut ısısından hala sıcak olan deriye dokunarak titredi ve sinirlendi.

BÖLÜM 38

Gerçek Değil

Mudt, Coinwash'daki Pig & Pig pubına girdi ve tezgaha oturdu. "Bir tabak kızarmış karides ve bir bardak Brevnya birası." Barmen, Mudt'un yaşı nedeniyle ona şüpheyle baktı, ancak onun çok yorgun bir Yeşil Kemik gibi göründüğünü fark edince, "Normal bardak mı, yoksa ekstra uzun bardak mı istersin, jen? İkinci günler sadece beş dien daha pahalıdır," diye sordu.

"Ekstra uzun olsun o zaman," dedi Mudt. Kızarmış karides ve bira geldi ve Mudt yemeğinin tadını yavaşça çıkardı. Kutlama havasındaydı; bugün ilk kez Hafiflik ve Çelik'i birleştirmişti — apartmanının çatısının kenarına koşmuş ve yirmi metre uzağındaki komşu binanın çatısına atlamıştı. Betona çarptı, yuvarlandı ve sırt üstü yere düştü, kalbi adrenalinle çarpıyordu ve nefesi kesilmişti, ama yaralanmamıştı, bir çürük bile yoktu. Uzun saatler süren takıntılı antrenmanlarının meyvelerini almaya başlamıştı. Yıllarca antrenman yapmış bir Yeşil Kemik olan Maik Tar gibi biriyle dövüşebilmek için hâlâ çok yolu olduğunu biliyordu. Zamanını beklemeli ve Bero'nun içkisine ilaç katarak yaptığı gibi, beklenmedik bir avantaj elde etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Mudt, Bero'yu öldürdüğü için pişmanlık duymaktan kendini alamıyordu ve bunca hafta geçmesine rağmen, diğer gencin arkadaşlığını özlüyordu ve bugünkü başarısını paylaşacak birini arzuluyordu. Bero'nun son dakikalarında yerde kıvranırken, gözleri çaresiz öfkeyle dönerek yatışını hala unutamıyordu. Ama Mudt, her yudum birayla bu duygu azalıyordu. Bu dünyada yumuşak olmaya yer yoktu. Yeşil Kemik klanlarına bakın. Gerçek bir Yeşil Kemik, düşmanını öldürmek ve yeşim taşını almak için iki kez düşünmezdi. Mudt, Maik Tar ve No Peak klanından intikamını almak istiyorsa, böyle bir insan olması gerekiyordu.

Mudt bir bardak daha ekstra büyük bira sipariş etti ve Bero'nun artık bu dünyada olmamasıyla dünyanın büyük bir kayıp yaşamadığını düşünerek kendini teselli etti. Mudt, babasının bir keresinde "Bence o bir sosyopat" dediğini bile duymuştu. Onların dünyasında bu mutlaka kötü bir şey değildi. Mudt

uzun zamandır bu genç adama hayranlık duyuyordu. Mudt'un aksine, Bero çok kendinden emin ve sert görünüyordu, kimseden korkmuyordu. Mudt bu özelliğini ona hayranlık duyuyordu.

Mudt'un boynundaki yeşim taşı sıcak ve ağırdı. Canlı bir şey gibi cildinde hareket edip yuvarlanıyordu, hayat *veriyordu*. Hepsini taşımak için günlük parlaklık dozunu artırmak zorunda kalmıştı. Neyse ki Bero'nun zulmesini sakladığı yeri biliyordu ve Bero'nun aksine, daha fazlasını nasıl elde edeceğini de biliyordu. Bero ona sormuş olsaydı, bir keresinde ona söylemiş olabilirdi.

Bar ilk başta sakindi, ama gece ilerledikçe daha fazla insan geldi. Kısa etekli ve yüksek topuklu ayakkabılı beş üniversiteli kız geldi. Az önce pislik erkek arkadaşı tarafından terk edilen arkadaşlarını iyice sarhoş etmek için gelmişlerdi. "Yeşil Kemik," diye bağırdı içlerinden biri, bardan içkisini sipariş ettikten sonra Mudt'a utangaç bir gülümseme attı. "Seni daha önce görmedim, ama sen bir Fist olmalısın. Buralarda yeni misin?"

"O Fist değil." Daha yaşlı bir kız, arkadaşının saflığına gözlerini devirdi. "Çok genç. O gerçek jade olamaz."

"Bu gerçek," dedi Mudt, yüzü kızararak. Daha önce hiç kadınların dikkatini çekmemişti, onlarla neredeyse hiç konuşmamıştı. Alkolün etkisiyle başı dönüyordu ve kızarmış yemeklerden midesi şişmişti. Bu kadar yeşim taşı varken, algısı dağınık ve bunaltıcıydı. Kızlar, ona yakın duran enerji fırınları gibi görünüyordu; yüzlerine odaklanmakta zorlanıyordu. "Barukan pozcusu gibi mi görünüyorum? Gördüğünüz her yeşil parça gerçek."

İki kızdan yaşlı olanı, "Yirmi yaşında bile değilsin, bunları nasıl aldın?" diye sordu. Yoğun bir ilgi gösterir gibi yaptı. "Dövüşte mi kazandın? Soyadın Kaul mu?"

Arkadaşı güldü. Kızlar parfüm ve makyaj yapmışlardı ve ona gülerken bile televizyondaki mankenler kadar güzellerdi. Mudt'un beynini utanç ve öfke dalgaları sardı. İnsanlar Yeşil Kemiklere *saygı* gösterirdi. Böyle olması gerekiyordu, her zaman böyle olmuştu. Yeşil Kemiklere yeşimlerini nasıl kazandıklarını sormaya cesaret edemezlerdi ya da bu kızların ona konuştuğu gibi küçümseyici bir şekilde konuşamazlardı.

Ama bu günlerde yeşim taşı takan herkes saygı görmeyi hak etmiyordu. Onları Janloon'da, televizyonda veya dedikodu programlarında bulabilirdiniz: yeni

yeşil ve barukan ve yabancı gangsterler ve kadınları ve çocukları bile öldüren Espenian askerleri.

Mudt'un yeşim taşı vardı, ama o Yeşil Kemik değildi; öyle yetiştirilmemişti ve eğitilmemişti, bu yüzden de ikna edici değildi. Birkaç dakika onunla konuşan herkesin fark edebileceği, temkinli, gergin ve korkak bir tavrı vardı. Derin ve utanç verici bir şekilde, kendisi de bunun farkındaydı ve bardaki kızların da bunu hissettiğini biliyordu. O anda, Mudt'un ikisinin de öldürüleceğinden emin olduğu o gece ormanda, Bero'nun Dağ Yeşil Kemiklerinin inançsızlığı ve kahkahalarına nasıl karşı koyduğunu hatırladı. Bero bencil ve pervasızdı, ama korkmamıştı.

Mudt kızlara dönerek, "Kaul'ların neden bu kadar özel olduğunu düşünüyorsunuz? Yeşim taşını nereden aldığımı bilmek ister misiniz? Onu kazandım. Kaul Lan'ın cesedinden aldım."

İki kız ona bakakaldı. Mudt, çok ileri gittiğini anladı. Tezgahın üzerine çıkıp kendini Jenshu'nun reenkarnasyonu ilan etse daha iyi olurdu. Nau Suen ve Dağ Yeşil Kemikleri'nin aksine, burada kimse yeni yeşil cesaret gösterilerinden hoşlanmıyordu; onunla ilişkilendirilmek istemiyorlardı. Kızlar, sanki bulaşıcı bir hastalığı itiraf etmiş gibi ondan uzaklaşmaya başladılar, gözleri etrafta dolaşarak, Mudt'un küfürleri için gelip bacaklarını kıracak gerçek Yeşil Kemikler olup olmadığını görmek için etrafa bakınıyorlardı.

Mudt hızla yüksek sesle güldü ve gülümsedi. Gülümsemeye alışık olmadığı için, gülümsemesi aşırı dişli bir sırıtışa dönüştü. "Yüzlerinizdeki ifadeyi görmeliydiniz," diye bağırdı.

"Sarhoşsun," dedi yaşlı kız, hiç gülümsemeden, ve arkadaşını çekerek partisine geri döndü.

Mudt, sarhoş olabileceğini kabul etti. Bar hesabını ödedi ve başka aptalca bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Barmen bu mekanda sadece bir aydır çalışıyordu, ama kulakları keskin ve bu mahalleye yeni gelmemişti, hem de hiç. Mudt gittikten sonra, mutfağın arkasına gitti ve tuvaletin yanındaki çalışan telefonu kullanarak bir arama yaptı.

BÖLÜM 39

Sütunların Buluşması

Anden, Kaul Hilo'nun gelişini karşılamak için Rohn Toro ile birlikte Port Massy Uluslararası Havalimanı'na gitti. Uçak bir saat gecikti. Beklerken Rohn, yemek katından bir kahve aldı ve terminaldeki marketin dönen raflarında bulunan kitaplara göz attı. Anden, kapının yanındaki sarı koltuklardan birine oturdu ve bir dergi okumaya çalıştı ama başaramadı. Kuzenini, dedelerinin cenazesi gününden beri görmemişti. O gün, Sütun onu Janloon'dan sürgün etmişti ve birbirlerine son sözleri kısa ve acı olmuştu. Anden eve telefon edip Shae ile konuşarak durumu ve Dauks'un yardım talebini anlattığında, en son beklediği şey, iki hafta sonra Shae'nin onu arayıp Hilo'nun uçağa binip Port Massy'ye geldiğini söylemesiydi.

Gerekli tüm seyahat belgelerini temin etmek ve
Hilo'nun programında yer açmak bir ay daha sürmüştü. Bu arada, Port Massy'de yapraklar altın rengine büründü ve gökyüzü kremsi bir griye dönüştü. Harvest'Eves süslemeleri asıldı: meşe palamudu ve kurutulmuş elma çelenkleri, Straw Jack bebekleri ve resimleri, pencerelerde sıralı sarı mumlar. Şehrin sokakları ve duvarları el ilanları ve afişlerle doldu; bakkallar ve restoranlar mısır keki ve şişman tavşan ziyafetlerinin reklamını yaptı; mağazalar yılın en büyük indirimlerini ilan etti.

Southtrap'te, Crews ekibi Kekonese halkını ve işyerlerini hedef almaya devam etti. Boss Kromner'ın orta düzey uyuşturucu satıcılarından birinin cesedi Camres Nehri'nde yüzer halde bulunduktan sonra, üç silahlı adam Rohn Toro'nun yemek yediği bir restorana baskın düzenledi. Yeşil Kemik onların geldiğini hissetti ve arka kapıdan kaçtı, ancak Anden artık Rohn'u her gördüğünde, neredeyse her zaman deri eldivenlerini giyiyordu. Şu anda da, havaalanında bile eldivenlerini giyiyordu. Sivri şapkasını başının üzerine çekmiş, sık sık yaptığı işi bırakıp, algı yeteneğini kullanarak etrafında tehdit var mı diye bakınıyordu.

Zaman geçirmek için Anden adamla sohbet etmeye çalıştı. "Hasat Arifesi tatilinde sizi ziyarete gelecek aileniz var mı, Rohn-

jen?"

Rohn, karıştırdığı seyahat rehberinden kısa bir süreliğine başını kaldırdı. "Kızım birkaç günlüğüne geliyor." Anden, Rohn'un bir kızı ya da herhangi bir ailesi olduğunu bilmiyordu; Dauks'ları tanıdığı kadar uzun süredir bu adamı tanıyordu, ancak içgüdüsel olarak ona belli bir saygı mesafesi ile davranıyordu ve bu yüzden onun kişiliği hakkında çok az şey biliyordu. "O senden büyük. Annesinin yanında, Evenfield'da yaşıyor. Onu daha sık görmek isterdim, ama bu bana değil, ona bağlı." Evenfield tren veya otobüsle beş saat uzaklıktaydı. Rohn bir an düşünceli göründü, sonra omuz silkti. "Belki bir zamanlar, şu an olduğumdan daha iyi bir aile babası olabilirdim. Ama Dauks'lara borcum var. Şu anda ailemden en yakınlarım onlar."

Janloon'dan gelen uçak sonunda indi ve yolcular uçaktan inmeye başladı. Hilo ve Maik Tar uçaktan ilk inenlerden ikisiydi. Anden gergin bir şekilde ayağa kalktı ve kuzenini karşılamaya gitti. Sanki aynı anda tereddüt etmiş gibi, birbirlerinden on adım uzaklıkta durdular. "Kaul-jen," dedi Anden, bakışlarını indirip ellerini alnına götürerek selam verdi. Gözlerini tekrar kaldırdı. Hilo, Anden'in hatırladığından biraz daha yaşlı görünüyordu; geniş enerjisi biraz daha bastırılmış gibiydi, ama belki de bunun nedeni, Anden'in onu burada, yabancı bir ülkenin kalabalık havaalanında, jet lag'ın etkisinde başka bir yolcu gibi görmesiydi. Hilo ceketini koluna asmıştı ve mavi gömleğinin düğmeleri tamamen iliklenmişti, Anden'in her zaman göze çarpan yeşim taşlı kolye uçlarını gizliyordu. Gülümsemiyordu, ama Anden onu izlerken, Hilo'nun gözlerinde isteksiz bir yumuşaklık belirdi. Ağzı kararsız bir şekilde hareket etti, sanki acı bir yüz buruşturma ile zevkli bir gülümseme arasında kalmış gibiydi. Hilo aralarındaki mesafeyi kat etti ve Anden'i kısıtlamadan kucaklayarak selamladı. "Andy," dedi ve kuzenini yanağından bir kez sıkıca öptü.

Beklenmedik bir rahatlama dalgası Anden'i sardı ve dizleri titremeye başladı. Hilo'nun yeşim rengi aurasının ona çok yakın mesafeden yaydığı yumuşak uğultu, Hilo'nun sesi veya giysilerinin kokusundan bile daha tanıdıktı. Janloon'un tarif edilemez baharatlı kokusu ile karışan hafif sigara dumanı kokusu, Anden'i anında evini özlemeye sevk etti. Anden cevap vermek için bir şeyler mırıldanmaya başladı, sonra rolünü hatırladı. Geri adım attı ve Maik Tar'ı selamladı. Maik Tar da onu daha az coşkulu ama yine de sıcak bir şekilde kucakladı. Sonra omzunun üzerinden hafifçe dönerek, "Kaul-

jen, bu Rohn Toro. O... " Anden, Rohn'un klandaki resmi unvanını bilmediğini fark etti, hatta Dauk dışında Yeşil Kemikler'de unvanı olan başka biri olup olmadığını bile bilmiyordu. "Onu Horn olarak düşün. Port Massy'deki Yeşil Kemikler arasında, göreceğimiz iyi arkadaşı Dauk Losunyin'den sonra ikinci sıradadır."

"Burada çok formaliteye önem vermeyiz," dedi Rohn, her zamanki sakin ve temkinli sesiyle, "ama sizi Espenia'da ağırlamaktan onur duyarım, Kauljen." Selam vermek için eğilmeye başladı, ama Hilo onu şaşırtarak elini uzattı ve Rohn'un elini sıkıca ve dostça sıktı. İki adamın bakışları yeşim auralarının üzerinde buluştu ve Anden, Hilo'nun Rohn Toro'yu, Anden'in akşam yemeğinden sonra Dauks'ların evine ilk girdiğinde onu tanıdığı gibi tanıdığını gördü: her klanın sahip olması gereken belirli bir tür adam.

"Espenia hakkında çok şey duydum, ama buraya ilk kez geliyorum," dedi Hilo, şimdi dostça ve samimi, ama aynı zamanda incelikle resmi bir tavırla gülümseyerek. "Bu ülkede misafirim, bu yüzden kuzenimin arkadaşları tarafından karşılanıp ağırlanmaktan dolayı minnettarım." Tar'a başıyla selam verdi. "Bu benim Pillarman'ım ve kayınbiraderim, Maik Tar." Rohn ve Tar, aynı büyüklükteki iki köpeğin karşılaşması gibi, birbirlerine tamamen eşit, hafif selamlarla selamlaştılar.

"Anden'in sözüne güvenerek gelmen çok nazik," dedi Rohn, Hilo'ya.

Pillar'ın gülümsemesi sert bir şekilde yüzünde kalırken, kuzenine doğrudan bakmadan şöyle dedi: "Andy beni buraya sebepsiz yere çağırmaz. Ailemizden başka kime güvenebiliriz ki?" Anden, Hilo'nun onu gördüğüne sevindiğini biliyordu, ama onu tamamen affetmediğini de biliyordu.

Hilo ve Tar bagajlarını aldıktan sonra, Rohn Toro kısa süreli park alanına ve kiralık siyah bir arabaya doğru yol gösterdi. Rohn, ziyaretçilere Dauk Losun'un Port Massy şehir merkezindeki Crestwood Hotel'de kalmalarını ayarladığını söyledi. Doğrudan oraya gidip biraz dinlenmek isterler miydi? Hilo, Rohn arabayı havaalanından çıkıp otoyola girerken pencereden ilgiyle dışarıyı seyrediyordu. Hayır, dedi Hilo, uçakta uyumuştu ve başka bir Pillar'ı bekletmek anlamına geliyorsa hemen otele gitmeye gerek yoktu; şimdi Dauk Losun ile buluşmaları gerekiyordu.

Rohn, ziyaretçilere şehir manzarasını görmeleri için kasıtlı olarak daha uzun bir yol izleyerek Port Massy'nin merkezinden geçti. Hilo yolculuk boyunca çoğunlukla sessiz kaldı, ancak birkaç kez Maik Tar'ı dirsekleyerek ilginç gördüğü şeyleri gösterdi: dünyaca ünlü Mast Binası, göz alıcı turuncu otobüsler, bir reklam panosunda tanıdık bir marka adı. Anden kuzenine binlerce şey anlatmak istiyordu; tur rehberi gibi davranıp, Port Massy'ye ilk geldiğinde bilmediği ama sonradan öğrendiği ve Sütun'un hoşuna gidebilecek ilginç bilgileri ona aktarmak için garip bir dürtü hissediyordu. Ancak kuzenine ne kadar samimi davranması gerektiğini, yorumlarının hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilemediği için tereddütlüydü.

Anden koltuğunda yarıya kadar döndü ve "Orası Port Massy Koleji, Hilo-jen. O kemerler kampüsün girişi" dedi. Southtrap'e girerken, "Benim evim şu tarafta, üç blok ötede. Vaktin olursa, Hians'larla tanışabilirsin, beni misafir eden çift" dedi. Hilo cevap vermedi, ama birkaç dakika sonra araba Dauks'ların evinin önünde durduğunda, öne eğilip Anden'in omzuna hafifçe vurduktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Anden bir saniye öylece kaldı, kendini aptal gibi hissediyordu. Neredeyse iki yıldır Port Massy'de yaşıyordu, derslerinde başarılıydı, Espenianca konuşup okuyabiliyordu, makul bir maaş aldığı bir part-time işi vardı. Arkadaşları ve bir nevi evi vardı. Yine de Kaul Hilo'nun yanında kendini yine endişeli bir çocuk gibi hissediyordu. Kuzeninin onayını ve affını ne kadar çok istediğini şimdiye kadar fark etmemişti. Bu durum sadece Hilo'nun değil, arabadaki herkesin gözünden belli olmalıydı. Anden arabadan indi ve diğer adamları takip etti.

Dauk Losun ve Dauk Sana, ziyaretçileri kapıda karşıladı. Cory de oradaydı, Watersguard Üniversitesi'nden iki haftalık Harvest'Eves tatili için eve dönmüştü. Neyse ki, aylarca süren sonuçsuz gözetimden sonra, polis Dauks'ların evini gözetlemeyi bırakmış görünüyordu, ya da belki onlar da tatile çıkmışlardı. Dauks'lar, mütevazı evlerini önemli bir ziyaretçiye layık hale getirmek için epey çaba sarf etmişlerdi. Tezgahlar ve merdiven korkulukları parlak bir şekilde cilalanmıştı; mutfağa yeni ve daha parlak ışıklar takılmıştı; yemek masasındaki taze çiçekler ortama hoş bir koku yayıyordu. Dauk Losun her zamankinden daha resmiydi; her zamanki süveteri yerine gri bir gömlek ve altın klipsli kırmızı bir kravat takmıştı ve normaldeki alçakgönüllü halinden oldukça farklıydı. Kaul Hilo'yu

saygıyla selamlayarak, büyük No Peak klanının Sütunu ile şahsen tanışmaktan ne kadar memnun olduğunu söyledi ve uçuşunun nasıl geçtiğini sordu. Babasının omzunun arkasından Cory, Anden'e hızlıca gülümsedi, Anden ise bakışlarını kaçırmadan önce zar zor gülümsedi. Aylarca Cory'yi görmek için sabırsızlanmıştı, ama şu anda kuzeninin varlığı ve hayatının farklı parçalarının tek bir çatı altında bir araya gelmesinin tuhaflığı yüzünden çok dengesizdi.

Hilo, eğri büğrü gülümsemesiyle ev sahiplerini rahatlattı, evlerinin özelliklerini övdü ve Kekon Air'de servis edilen yemekler hakkında şakalar yaptı. Yemek odasına girdiklerinde, Anden kuzeninin bakışlarının bluffer yeşiminden oyulmuş heykellere ve vazolara düştüğünü gördü. Hilo'nun ağzının köşesinde, Anden'den başka kimsenin fark edemeyeceği bir sırıtış belirdi; ama bir anda kayboldu. Dauk Losun, akşam yemeğinden önce servis etmek üzere bir şişe kaliteli hoji getirip açtığında, Hilo onlara savaşta sakat kalan ve kollarını kaybeden, ama şimdi Janloon'daki en iyi hoji damıtımhanelerinden birini işleten Fists'lerden birini anlattı. Dauk bir hoji uzmanı mıydı? Hilo ona bir kasa göndermekten memnuniyet duyardı. Maik ve Rohn, patronlarının yanında sessizce durarak, birbirlerine ve birbirlerine saygı ve ince bir ihtiyatla bakışarak konuşmaları izlediler.

Yüksek yakalı, olgun kadınlara yakışan yeşil bir elbise giyen Dauk Sana, yemek masasına birbiri ardına yemekler getirdi ve tüm gün mutfakta on iki yemek pişirmek için uğraştığı belli olmasına rağmen, yemeğin yetersizliği için özür diledi. Hilo, kendi annesinin bile bu kadar iyi yapamayacağını söyledi, bu da Dauk Sana'yı mutluluktan gülümsetti. "Bir deniz ürünü yemeği ve tatlı bir kek daha yapmayı planlamıştım, kızlarım yardım etseydi yapardım, ama biri uzakta yaşıyor, diğeri hasta çocuğu ile evde, üçüncüsü ise bir tür endüstri konferansı için seyahatte." Diye içini çekerek, "En azından Coru öğleden sonra mutfakta yardım etti" dedi. Oğlunun tabağına sevgiyle daha fazla yemek koydu. "En küçük çocuk genellikle en yardımcı olandır."

Hilo, Cory'ye bakarak bu yorumu düşündü, şüphesiz onu, ebeveynleri ve Rohn gibi bir Yeşil Kemik olarak algıladı. Anden midesinde bir titreme hissetti, ani ve saçma bir koruma duygusu. Hilo alaycı ve dostça bir şekilde gülümsedi ve hoji kadehini Dauk Coru'ya kaldırdı. "En küçüğü aynı zamanda en şımarık olanıdır, her şeyden paçayı kurtaran."

Cory biraz tereddütle güldü ve babasına baktı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Masanın diğer ucundan Dauk Losun, "Çocuğun var mı, Kaul-jen?" diye sordu.

Hilo, "İki oğlum var. Bir ve üç yaşındalar. Eşim ve ben üçüncü çocuğumuzu bekliyoruz."

Dauk Losun ve Kaul Hilo arasında otuz yaş fark vardı. "Tanrılar sana iki oğul ve belki de üçüncü bir çocuk bahşetmiş, seni çok sevmişler, Kaul-jen," dedi Dauk.

"Üçüncüsü kız olacak," dedi Hilo. "Bizim ailemizde böyle oluyor."

“Yine de bir lütuf.”

Akşam yemeğinden sonra Dauk Sana boş tabakları ve artıkları mutfağa götürdü. Hala bol miktarda yemek kalmıştı; Hilo, Anden ve Dauk ailesi doyasıya yemek yemişti, ancak Maik Tar ve Rohn Toro, kendi Sütunlarının yanında oturmuş, az yemiş ve daha da az konuşmuştu. Gözlemci ve tetikte olmak, açıkça belirtilmemiş ama karşılıklı olarak anlaşılmış rolleriydi. Bu dostane bir toplantıydı, ancak yine de birbirini tanımayan klan Sütunları arasında gerçekleşen bir toplantıydı.

Cory annesine masayı temizlemesine yardım etmek için ayağa kalktı. Anden de yardım etmek isteyerek ve Green Bone erkeklerinin masasında birdenbire kendini yabancı hissederek ayağa kalktı. Mutfakta Cory bir yığın tabakları tezgahın üzerine koydu ve fısıldayarak, "Kuzenin beklediğim gibi değilmiş," dedi.

"Ne bekliyordun?" diye sordu Anden.

"Senin gibi ama çok daha yaşlı. Ciddi ve korkutucu. Siyah takım elbise, güneş gözlüğü, vücudunda yarım düzine bıçak taşıyan biri. Boynunda ve bileklerinde altın zincirlerde yeşim taşları asılı."

"O aptal Shotarian suç filmlerini çok fazla izlemişsin."

Cory yumuşak bir kahkaha attı, bu ses her zaman Anden'in kalbini biraz hızlandırırdı. "Sence Crews'a karşı bize gerçekten yardım edecek mi, yoksa başka bir neden için mi buraya geldi?"

Anden, sanki Pillar'ın aklını bilmesi bekleniyormuş gibi garip bir şekilde suçlanmış hissetti ve Dauks'ların bu akşam için bu kadar zahmete girmesinin kendi suçu olduğunu düşündü. "Bilmiyorum," dedi.

Dauk Sana yeni demlenmiş bir çaydanlığı yemek masasına geri götürdü. "Ne zaman buluşacağız?" Cory, mutfakta yalnız kaldıklarında fısıldadı. Elini Anden'in sırtına koydu ve parmaklarını Anden'in pantolonunun beline kaydırdı.

Anden uzaklaşarak kendini kurtardı. Cory, ebeveynleri ve Pillar of No Peak yan odada otururken nasıl böyle bir şey düşünebilirdi? Coru'nun yüzündeki hafif incinmiş ifadeyi görünce, "Belki Secondday'de," dedi. "Sonra konuşuruz."

Yemek odasına geri döndüler. Masada çay, sigara ve şekerlemeli erik dilimleri vardı. Maik ve Rohn sandalyelerini geri çekmişlerdi, böylece iki Sütun'un biraz arkasında oturuyorlardı. Anden, nereye oturması gerektiğini bilemeden bir saniye kapıda durdu, ama Maik Tar ayağıyla Anden'in boş sandalyesinin ayağını tuttu ve kasıtlı olarak kendi sandalyesinin yanına çekti, böylece Anden'in Hilo'nun arkasında, Kaul tarafında oturması beklendiği anlaşıldı.

Anden de öyle yaptı. Sana ve Cory'nin sandalyeleri, masada Dauk Losun'un iki yanında olduğu gibi kalmıştı. Dauk, rahat bir tavırla, "Kaul-jen, karım ve oğlumun da sohbetimize katılmalarını rica edebilir miyim? Burada genellikle resmi davranmayız ve komşularımız bana Pillar derler, ama bu resmi bir unvan değil, daha çok saygı göstergesi. Gerektiğinde topluluğa liderlik etmek gerekir. Bu sorumluluğu üstlenmek benim için bir onur, ama çoğu zaman karımın sağduyusuna güvendiğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Oğlum, çocuklarımızdan yeşim taşı takan tek kişidir. Her çiçekten bal toplayan arı gibidir; herkes tarafından tanınır ve sevilir. Tanrı yardımcım olsun, aynı zamanda avukat adayıdır, bu yüzden onu yanımda tutmayı seviyorum."

Anden, Dauk Losun'un bu kadar uzun ve alçakgönüllü bir şekilde konuştuğunu nadiren duymuştu. Ancak bu girişle Dauk, konuşmanın şartlarını belirliyor ve nüfuzlu bir adam olarak konumunu ortaya koyuyordu. O, bir kaplanla karşı karşıya duran bir leopar gibiydi; Kaul Hilo'nun Kekon'da sahip olduğu kadar yeşim taşı, servet ve güç yoktu, ama kendi başına bir Yeşil Kemik lideriydi ve kendi evinde bir misafir tarafından itilip kakılacak türden bir adam değildi.

Hilo ciddiyetle şöyle dedi: "Başka bir Sütun'un klanını nasıl yönettiğini asla sorgulamayacağım, özellikle de başka bir ülkede. Yanında iyi bir danışmanın olması ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

iyi bir danışmanın olması ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Dauk biraz rahatladı. Anden, Kaul Hilo'nun doğru zamanda doğru tavrı takınmayı bildiğini inkar edemezdi. Akşam yemeği boyunca mükemmel bir misafir olmuştu, iltifatlar yağdırmış, gülümsemiş ve kahkahalar atmıştı. Şimdiyse neredeyse hiç kıpırdamadan oturuyor, soğuk ve hayvan gibi sabit bir bakışla etrafını izliyordu. "Espenia, Dauk-jen ve bu ülkedeki yeşim taşı hakkında birçok sorum var. Sütun olduğumdan beri dikkatim evime odaklanmıştı. Bu bir zorunluluktu. Ayrıca, ben Boynuz'dan gelmiştim, bu yüzden kendimi en rahat orada hissediyordum. Ama sizin gibi benim de yanımda iyi danışmanlar var ve bu sayede yeşim taşının artık uluslararası bir sorun olduğunu ve Kekon ile Yeşil Kemik yaşam tarzına yönelik tehditlerin okyanusun ötesine uzandığını fark ettim."

Dauk Sana şöyle dedi: "Bu ülkedeki Kekonluların çoğu, Shotarianlardan kaçmak için buraya gelen ailelerin çocukları. Eski geleneklerimizin bir kısmını koruduk ama ne yazık ki adadaki akrabalarımızla bağlantımızı kaybettik. Benim ailem gibi bazı aileler yeşim taşı da getirmişlerdi ama kendimize sakladığımız için bu hiç sorun olmadı. Şimdi dünya değişiyor ve herkes bize düşman oluyor."

“Yurtdışındaki vatandaşlarımızla da bağlantı kurmadık,” dedi Hilo. “Biz Kekonese halkı, kendi sınırlarımızın ötesine bakmakta hiç iyi olmadık, ama dostlarım ve düşmanlarım bana bunun değişmesi gerektiğini öğretti. Bu yüzden sizi şahsen görmek ve Yeşil Kemikler olarak birbirimize nasıl yardım edebileceğimizi öğrenmek için buraya geldim, Dauk-jen.”

Üç saat süren yoğun bir tartışma izledi. Dauks, Kaul Hilo'ya Port Massy'de Yeşil Kemikler'in gizli yaşamını anlattı, yeşim taşını açıkça takamadıklarını ve disiplinleri gizlice öğrenmek zorunda olduklarını, Yeteneklerini kendi topluluklarındaki işleri halletmek ve yağmacı Çetelerden ve bazen de Espenianların düşmanlığından ve güvensizliğinden korunmak için kullandıklarını anlattılar. Espenianların düşmanlığı ve güvensizliği, Oortokon Savaşı ve Espenian hükümetinin sivil yeşim taşı kullanımının tehlikeleri ve kötülükleri hakkında yaptığı propaganda nedeniyle son yıllarda daha da artmıştı. Port Massy polisine rüşvet vererek kin salonunu uzun süre ayakta tuttuklarını, ancak şimdi en büyük tehdidin, koruma haraçlarını, kumar ve uyuşturucu faaliyetlerini Kekonluların uzun süredir kontrol ettiği mahallelere yayma ve yeşim çalmayı fırsat olarak gören Çetelerden geldiğini anlattılar.

Saat geç olmuştu. Dauk Sana daha fazla çay ve bir kase kavrulmuş fındık getirdi. Yemek odası dumanla dolduğu için havayı temizlemek için pencereleri açtı. Dışarısı çoktan kararmıştı. Hilo giderek daha spesifik sorular sordu: Port Massy'de kaç tane Yeşil Kemik vardı? Örgütlü müydüler? Dauk gerektiğinde kaç tanesine güvenerek çağırabilirdi? Bu Boss Kromner nasıl biriydi? Formeni Skinny Reams nasıldı? Kaç adamı vardı? Ana işleri neydi? Rakipleri kimlerdi? Bu, Anden'in bildiği ama daha önce şahsen görmediği Kaul Hilo'nun bir yönüydü: bir Horn'un zihni iş başında.

Anden, Cory'nin sandalyesine yavaşça kayarak gözlerinin odak noktasını kaybettiğini gördü. Dikkatini, üniversite dersliğinde sıkılmış bir öğrenci gibi başka yerlere vermişti. Annesi ona dik oturmasını söyledi ve o da izin isteyerek tuvalete gitti, ardından mutfakta bulaşıkları yıkayıp kuruladı. Anden, diğer odada suyun akışını ve bulaşıkların sesini duydu ve bir anlık sinirlenmesini bastırdı. O da gergin ve yorgundu, ama Sütunlar herkesi etkileyecek bir strateji tartışırken kalkıp başka bir şey yapmanın uygun olmadığını düşündü. Dauk Losun oğlunu açıkça azarlamadı veya tartışmaya geri dönmesini emretmedi, ama Anden adamın hayal kırıklığıyla dudaklarını sıkıştırdığını gördü.

Sonunda Hilo, "Bu Patronlarla tanışmak istiyorum. Hepsiyle, bir odada, birlikte." dedi.

Dauk Losun bir dakika sessiz kaldı. Sonra endişeli bir şekilde konuştu. "Kaul-jen, bunun mümkün olacağını sanmıyorum. Onları böyle bir şeye kandırabilsen bile - ki bunu yapabileceğini sanmıyorum - yasalar şiddet konusunda son derece katıdır, hak eden suçlulara karşı bile. Bu, hem senin için hem de Kekonese toplumu için çok riskli ve maliyetli olur. Bu toplantıda Patronlara bir şey olursa, Çeteler hepimize, Southtrap'teki masum insanlara bile misilleme yapacaktır."

Hilo sandalyesine yaslandı. "Dostum, ne yapmayı planladığımı sanıyorsun? Tüm Patronları kendi ellerinle mi öldüreceğim?" Rahatsız edici sessizliğin ardından, Dauk'un tam da bunu düşündüğü anlaşıldı. Hilo'nun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi; kendisi de Yeşil Kemik olmasına rağmen, Dauk'un Kekonese'lerin içgüdüsel olarak şiddet eğilimli olduğu stereotipine dayanarak bu kadar çabuk varsayımda bulunmasına eğlenmiş gibiydi.

Hilo başını sallayarak garip anı bozdu. "Hava Durumu Adamım, yeşim taşı takarak ülkeyi ziyaret edebilmem için özel bir hükümet izni almak zorunda kaldı. Espenia'da yirmi günden fazla kalmam yasak; getirdiğim her yeşil eşyayı beyan etmek zorunda kaldım ve aynı miktarda eşyayı geri götürmem gerekiyor." Hayretle başını tekrar salladı. "Burada işlerin ne kadar farklı olduğunu görebiliyorum ve kendime sorun çıkarmak niyetinde değilim. Daha da önemlisi, başka bir Sütun'un topraklarında isimler fısıldamak veya can almak bana düşmez, özellikle de ona saygı duyduğum ve arkadaşı olarak kalmak istediğim bir durumda." Dauk'un sözlerinden hiç alınmadığını göstermek için gülümsedi. "Aynı odada bulunduğunuzda insanlar hakkında çok şey öğrenebilirsiniz. Bu yüzden patronlarla tanışmak istiyorum. Daha doğrusu, *sizin* onlarla tanışmanızı istiyorum. Ben burada sadece misafirim."

Dauk Sana söz aldı. "Kromner şüphelenir. Aylardır her iki tarafta da cinayetler ve mülk hasarları oluyor. Bize sorun çıkardılar, ama biz çaresiz değiliz, özellikle de Rohn-jen varken. Patronlar şimdi bizimle masaya oturmayı neden kabul etsinler?"

Hilo, “Klan savaşları hakkında biraz bilgim var ve bildiğim bir şey varsa, o da bu savaşların birçok düzeyde yürütüldüğü. Fingers arasındaki sokak savaşları bir şekilde devam ediyor, ama telefon görüşmelerinde, kapalı odalarda ve yüksek binalarda yürütülen savaş başka bir şekilde devam ediyor. Bu Patron Kromner gerçek bir liderlik yeteneğine sahipse, sokaklarda akan biraz kanın, gerçekten istediği şeyi elde etmesine engel olmasına izin vermez: yeşim ticaretinden pay almak. Sende biraz yeşim var. No Peak klanında çok daha fazlası var. Bizimle görüşmek isteyecektir."

Sana inanamıyordu. "Yeşim taşı için Crews'larla gerçekten pazarlık yapmaya hazır mısın?"

"Bunu göreceğiz." Hilo o gece ilk kez saatine baktı. "Konuşacak ve planlayacak çok şey var, ama geç oldu." Ayağa kalktı; Tar ve Anden de onunla birlikte kalktı. "Lezzetli yemek için teşekkürler, Bayan Dauk. Yarın tekrar görüşürüz; bu sefer akşam yemeği benden. Espenian yemekleri için nereye gitmemiz gerektiğini önerin, burada olduğum sürece denemek istiyorum." Hilo yine rahat tavırlarına dönmüştü; toplantı bitmişti.

Dauk ailesi ayağa kalktı ve onları kapıya kadar geçirdi. "Rohn-jen, buradayken emrinizdedir," dedi Dauk. "Sizi otele götürür." Hilo

nezaketle kabul etti. Rohn, Anden'i de eve bırakacağını söyledi. Cory'ye arkasından bir bakış atan Anden, arabaya bindi.

Crestwood Hotel'in önüne geldiklerinde, Hilo Anden'e, "İçeri gel de barda bizimle bir içki iç, Andy. Sonra eve taksi parasını ben öderim," dedi.

Rohn Toro'ya veda ederek başını sallayan Anden arabadan indi ve Hilo ile Tar'ın ardından otelin lobisine girdi. Bar neredeyse boştu; insanlar Harvest'Eves öncesi geceyi aileleriyle evde geçiriyordu. Pillar boş masalardan birinin arkasındaki koltuğa çöktü, Tar ise bara gidip içeceklerini sipariş etti. Hilo takım elbisesinin ceketini çıkarıp başka bir koltuğa attı, ardından gömleğinin üst iki düğmesini açtı. Açık yakasından yeşil bir parıltı göründü, barın avize lambalarından gelen ışık parçacıklarını yakaladı. Elini yüzüne sürdü; birkaç dakika önce yorgunluk belirtisi göstermezken, şimdi bitkin görünüyordu. "Otur, Andy," dedi ve Anden kuzeninin karşısındaki koltuğa oturdu.

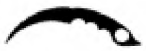
Hilo bir kalçasının üzerine oturdu; cüzdanını çıkardı ve içindeki birkaç küçük fotoğrafı alıp Anden'e uzattı. "Yeğenlerin," dedi, jet lag'ın etkisini hızla hissetmesine rağmen sesinde gurur ve sevgi vardı. "Büyüyorlar. Bazen kavga ediyorlar ama tüm kardeşler kavga eder." Fotoğraflardan birinde Wen, Kaul'un avlusundaki ağacın altındaki bankta iki oğlunu kucağında tutuyordu; diğerinde ise çocuklar büyük bir oyuncak arabaya sıkışmış, Ru önde, Niko arkada oturuyordu. Niko, Anden'in son gördüğü fotoğrafta olduğundan çok daha büyüktü. Mutlu ve sağlam görünüyordu, Lan'a her zamankinden daha çok benziyordu.

"Onlara başka bir ülkede okula giden bir amcaları olduğunu ve bir gün onunla tanışacaklarını söyledim. Ru çok küçük, anlamıyor ama Niko anlıyor." Hilo'nun sesi her geçen dakika daha yorgun geliyordu. "Fotoğrafları sakla, senin için getirdim. Shae en son çekilenleri hiç göndermiyor."

Anden fotoğrafları bir dakika daha baktı, sonra kendi cüzdanına koydu. Tar içeceklerle geri geldi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Barda en pahalı görünen şişeyi işaret ettim ve üç bardak istedim." Tadına baktıklarında bunun brendi olduğunu anladılar. "Vay canına," dedi Tar, dudaklarını şapırdatarak. "Biraz tatlı, ama fena değil." "İşte buradayız," dedi Hilo, "dünyanın öbür ucunda birlikte." Kadehinden bir yudum aldı, sonra başını yastıklı koltuğa yasladı

ve bir dakika gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında çenesini Anden'e doğru çevirdi. Bir an konuşmadı, sonra sessizce, "İyi görünüyorsun kuzen. Endişelendiğim kadar solgun ve yetersiz beslenmiş görünmüyorsun. Nasılsın, son iki yıldır neler yaptın?" dedi.

. 40BÖLÜM

Patronlar

Dauk Losun, Rohn Toro'yu Blaise "Boğa" Kromner'e elçi olarak göndererek, Dauk ve Port Massy şehrinin en güçlü üç Çete Patronu arasında mümkün olan en kısa sürede bir toplantı yapılması talebini iletti. Rohn, Kekonese'nin Southtrap'ta devam eden tacizlerden bıktığını ve barış istemek için dava açmak istediğini açıkça belirtmesi talimatını aldı. Samimiyetini göstermek için Dauk, Kromner'in seçeceği bir zamanda ve yerde, kendi güvenliği için hiçbir ek garanti olmadan, sadece üç refakatçiyle görüşmeye hazırdı.

Rohn geri döndüğünde, Dauks ve Kaul Hilo'ya Kromner'ın diğer iki Boss'un da katılımını sağlayarak tüm tarafların Jons Adası'nda ertesi gün şafak vakti yüksek bir yerde toplanmasını kabul ettiğini söyledi. Sabahın erken saatlerinde Iron Eye Köprüsü'nden geçerken Hilo, Kromner'ın bu zaman ve yeri seçmesinin nedenini sordu.

"Şafak vakti, Hakikat Taşıyıcıları için kutsal bir saattir," diye açıkladı Dauk, arka aynadan Hilo ve Tar'a bakarak. "Seer'in Icana Dağı'nın zirvesinde Yedi Yıllık Yürüyüşü'nü bitirdiği ve Tek Hakikat'in kendisine açıklandığı saat budur. Şafak vakti yüksek bir yerde işlenen hiçbir günah Tanrı tarafından affedilemez. Toplantı için en güvenli zamandır."

"Bizim onların kilisesine ait olmadığımızı bilmiyorlar mı?" diye alay etti Tar.

"Patronların endişelendiği biz değiliz," diye cevapladı Rohn Toro sürerken. "Silahsız olacağız ve sayıca o kadar az olacağız ki, yeşim taşı bile dengeleri sağlayamaz. Birbirlerinden şüpheleniyorlar. Güney Ekibi en güçlüsü, ama Baker Street ve Wormingwood Ekipleri bir araya gelse bile Kromner'ın örgütünün büyüklüğüne ulaşamazlar. Ama hepsi uslu duracaktır; Espenliler sandığından daha dindardır. First-dawn'da kan döken herkes, sadece Port Massy'de değil, tüm ülkede ve Patronlar Masası'nda bile herkesin düşmanı olur. Ve polis ve mahkemeler üzerindeki tüm nüfuzlarını kaybederler."

"Tövbekarları getirmek gibi," dedi Tar. "Komik, değil mi? Dünyanın neresinde olursanız olun, insanları birbirini öldürmekten alıkoyan tek şey, öldükten sonra olacaklardan korkmalarıdır." Kıkırdadı ve Pillar'a baktı, onaylayıcı bir yanıt bekler gibi, ama Hilo sessiz kaldı, eğlence parkını, akvaryum ve Guildman Parkı'nın iskele kenarındaki atraksiyonları geçtiler. Bu saatte hiçbiri açık değildi. Ardından tepeye çıkıp Thorick Malikanesi'ne vardılar. Tarihi korsan baronunun evi, sosyal kulübe dönüştürülmüştü ve Crew ile bağlantıları olduğu biliniyordu. Bu, bu alışılmadık saatte açılmış ve Patronlar'ın kullanımına sunulmuş olmasıyla da kanıtlanıyordu.

Rohn, yarım düzine büyük, hantal lüks arabadan biraz uzakta park etti. Hilo, kendi arabasıyla aynı model olan bir Duchesse Priza olduğunu fark etti. Siyah şapkalı ve uzun paltolu birkaç adam kapının yanında duruyordu ve Hilo, binanın içinde ve çevresinde çok daha fazlasını gördü. Hepsi de şüphesiz iyi silahlanmışlardı. Arabadan inmeden önce Hilo, Tar'a alçak sesle şöyle dedi: "Unutma, bu toplantının sorumlusu Dauk. Espenliler ikimizin kim olduğunu bilmiyorlar ve böyle kalması daha iyi, bu yüzden yeşim taşını sakla."

Yolda gelirken, Pillarman'ının çıplak parmaklarını ve bileklerini hissettiğini fark etmişti. Tar tüm yeşim taşlarını kıyafetinin altına, boynuna asılı bir zincirde saklamıştı; her zamanki yerinde taşımamak onu açıkça rahatsız ediyordu. Yeşil Kemikler genellikle küçük fiziksel hareketler yaparlardı — parmaklarındaki yüzükleri çevirmek, gömlek manşetlerini düzeltmek, yakalarını dokunmak veya çekmek — diğer insanlarla etkileşimde yeşil renklerine dikkat çekmek için yaptıkları ince hareketler. Bu tür bilinçsiz alışkanlıkları fark etmek ve bastırmak zordu. Hilo'nun kendi yeşim taşı, rahatsız edici şekilde düğmeli gömleğinin ve kravatının altında saklıydı. Hilo, Zapunyo kadar aşağılık gördüğü yabancı gangsterlerle buluşacak olsalar da, sanki bir maske takmış gibi statüsünü ve kimliğini gizlemenin verdiği sahtekarlık hissini sevmiyordu. Buradaki işleyiş, hakim olan gizlilik kültürü... Bu ülkede bu kadar çok suç işlenmesine şaşmamalı.

Arabadan indiler ve malikanenin önüne yürüdüler. Muhafızlar onları durdurdu ve silah ararken üstlerini aradı. Tar bu aşağılayıcı muameleye öfkelendi, ama Hilo itiraz etmeden kollarını açıp teslim olunca, Pillarman'ı da aynısını yaptı. Muhafızlar paltolarına sadece

, ama Rohn Toro'ya nefret dolu bir tedirginlikle baktılar, ellerini silahlarına koyup ondan uzak durdular. Hilo bunu fark etti ve hem Rohn hem de Dauk'a olan saygısı arttı. Dauk'u, Janloon belediye başkanının Opia köyünün muhtarını kendisiyle eşit görüyor olabileceği kadar gerçek bir Pillar olarak görmüyordu, ama bu kadar açıkça korkulan bir yardımcının dostluğuna ve sadakatine sahip olması, yaşlı adamın yetkinliğinin bir göstergesiydi.

Ceketlerden biri onları içeriye götürdü. Kristal avizeler malikanenin tavanından sarkıyordu ve süslü oymalı mobilyalar, kurşunlu pencerelerden süzülen sabah ışığıyla aydınlanan zengin halılar üzerinde duruyordu. Havada zengin, eski binalarda sıkça rastlanan küf kokusu vardı. Ortasında ağır meşe konferans masası bulunan ve duvarları Port Massy'nin ünlü iş adamlarının yağlı boya tablolarıyla süslenmiş bir odaya girdiler. Masanın bir tarafında beş erkek ve bir kadın oturuyordu. Patronlarının koruması olarak görev yapan yarım düzine ceketli adam, duvarların veya kapıların yanında rahat bir şekilde duruyordu, ancak ellerini kalçalarına veya ceplerine koyarak tabancalarının görünür olmasını sağlıyor ve yeni gelenleri ve birbirlerini izliyorlardı. Kekonese en son gelenlerdi. Bu açıkça planlanmıştı; Çete Patronları, Dauk'u krallar konseyinin yabancı bir elçiyi kabul ettiği gibi içeri alıyordu. Hilo, Dauk Losun masadaki boş sandalyelerden birine oturmasını bekledi, sonra onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Blaise "Boğa" Kromner yoksul bir çocukluk geçirmişti ve artık iyi besleniyor ve kibirli olsa da, düşmanları onun Port Massy'nin yeraltı dünyasında acımasızlık ve kurnazlıkla yükseldiğini ve bu yolda birçok rakibini ortadan kaldırdığını unutmamalıydı. Lakabına yakışır şekilde, Kromner iri yarı, etli bir yüze ve kırmızımsı bir ten rengine sahip bir adamdı. Y üz hatları kaba, sanki bir heykeltıraş aceleyle şekillendirmiş, gözleri için iki sığ parmak izi basmış ve burnu için kaba bir kil parçası yapıştırmış gibi görünüyordu. Doğal çirkinliğinin aksine, Kromner kusursuz giyinmişti. Özel dikilmiş çizgili takım elbise ve yeleği geniş vücuduna mükemmel uyuyordu. Geniş dudaklarının üzerindeki bıyığı düzgünce kesilmiş, kalın kahverengi saçları özenle taranmıştı. Altın saati n i n

kristal yüzlü altın bir saat ve kırmızı ipek bir kravat takıyordu. Boğa, Camres'in güneyindeki kumar ve fuhuşu ve uyuşturucu ticaretinin önemli bir kısmını kontrol ediyordu. Sadece ülkenin diğer bölgelerinde uyuşturucu ticaretini elinde tutan West Spenda'daki Tomascio kartelleri onunla rekabet edebiliyordu. Kromner, ülkedeki en ünlü çete patronuydu ve pahalı kulüplere gittiğinde, tiyatroya gittiğinde ve en iyi restoranlarda yemek yediğinde gazeteler tarafından fotoğrafının çekilmesinden hoşlanıyordu. Organizasyonundaki katmanlar tarafından iyi korunuyordu ve Güney Ekibi'nde sözü kanun olsa da, günlük işlerin çoğunu güvendiği ustabaşlarına bırakıyordu.

Kromner masanın ortasındaki sandalyede oturuyordu; solunda, Joren Gasson olarak bilinen kısa boylu, tıknaz bir adam vardı. "Jo Boy", Port Massy'nin daha zengin kuzeydoğusunu, özellikle Jons Island'ı kontrol eden Baker Street Çetesi'ni yönetiyordu ve at yarışı ve muhasebe alanlarında hakimiyet kurmuştu. Gasson, yuvarlak yüzlü, kurnaz ve şaşı bir adamdı. Cimri ve gizemli olmasıyla tanınırdı, dikkat çekmemeye özen gösterir ve nadiren halka açık yerlere çıkardı. En fazla polis, politikacı ve yargıcı onun maaşlı çalışanıydı, bu yüzden diğer tüm çeteler sık sık ona gidip toplumdaki nüfuzu için ona para öderdi. Thorick Malikanesi'ni kullanabilmeleri onun bağlantıları sayesindeydi.

Masanın sağ tarafında, boynuna beyaz bir fular ve çok kıvırcık saçlarının üzerine bir şapka takmış, matron bir kadın oturuyordu. Anga Slatter, zengin ama huysuz bir teyzeye benziyordu, ancak kocası Rickart "Sharp Ricky" Slatter kara para aklama suçlamasıyla hapse girmesinden beri Wormingwood Çetesi'nin fiili patronuydu. Ricky'nin yerine her konuda kararları uyguladığı ve hapishanede onu ziyaret edip danıştıktan sonra kararlarını ilettiği söyleniyordu. Wormingwood Çetesi, şehrin kuzeybatısını ve iç banliyölerini kontrol ediyordu. Ülkedeki diğer tüm patronlar, önemsiz suçlardan yakalanacak kadar aptal olduğu ve işleri karısına bırakmaktan başka bir yönetim sistemi olmadığı için Sharp Ricky'ye saygılarını kaybetmişlerdi. Bu nedenle Anga Slatter'a pek aldırış etmiyorlardı.

Her patron, ustabaşlarından birini yanına getirmişti. Kromner'ın ustabaşı Willy "Skinny" Reams, patronunun solunda oturuyordu. Kromner'ın aksine, zayıf ve sıradan görünümlü, temiz traşlı, kömür grisi bir takım elbise giymiş, kenarlı keçe şapkasını elinde tutuyordu.

Kromner, Kekonese adamları içeri girerken kibirli bir merakla onları izledi. Herkes oturduğunda, sanki orada bulunan herkese genel bir tanıtım yapar gibi elini masanın etrafında gezdirdi. Sonra diğer patronlara seslendi. "Hepiniz Southtrap'te Kekonese'lerle yaşadığım sorunları biliyorsunuz." Kromner doğal olarak hızlı ve hareketli bir konuşmacıydı ve sesi, bu kadar iri bir adamdan beklenecek olandan daha tizdi. "Bunun geri kalanlarınızı doğrudan etkilemediğinin farkındayım, bu yüzden muhtemelen kendinize, Bully Blaise'in neden sizi Harvest'Eves tatili sırasında, Firstdawn'da, bir kırbaç sesiyle Jons Adası'na kadar gelmenize neden olduğunu soruyorsunuzdur." Sanki birinin bu iddiasını yüksek sesle sorarak doğrulamasını bekler gibi bir an durakladı. Kimse sormayınca Kromner parmağını kaldırdı ve şöyle devam etti: "Bu küçük anlaşmazlık, K-Town'da kırılan birkaç kafatasından daha önemli. Bu, yeşim taşı ticareti ile ilgili. Burada büyük paralar dönüyor ve bu hepimizi ilgilendiren bir mesele patronlar." Kromner Kekonese'lere döndü ve dört adamı bir saniye inceledikten sonra Dauk Losun'u seçti. "Burada bulunan Bay Dauk, Kekonese'lerin kendi patronları olarak gördükleri kişidir. Anlaşmaya varmak için bizimle görüşmek istedi."

Tüm gözler, dirseklerini masaya dayamış, ellerini hafifçe kenetlemiş ve sırtı dik, dikkatlerin merkezinde olmaktan rahatsız olduğu belli olan en yaşlı Kekonese adamına çevrildi. Dauk boğazını temizledi ve hafif bir aksanla Espenianca konuştu. "Kekonese topluluğu, patronlarla uzun yıllardır bir anlaşma içindedir. Herkes kendi işine bakar. Burada ne kadar uzun süredir yaşıyor olursak olalım, hatta Port Massy'de doğmuş olsak bile, biz Kekonese'ler bu ülkede hala istenmeyen yabancılar olarak görülüyoruz. Kendi işimize bakıyoruz. İyi vatandaşlar, Espenian toplumunun saygın üyeleri olmak istiyoruz. Aynı zamanda geleneklerimize sıkı sıkıya bağlıyız ve sadece dışarıdan müdahale edilmemesini istiyoruz. Bu yüzden sizin yaptığınız hiçbir şeye karışmıyoruz ve karşılığında kendi işlerimizi kendimiz hallediyoruz. Bu özellikle kumar, haraç ve tabii ki yeşim taşı alanlarında geçerlidir."

Jo Gasson, titrek bir sesle, "Artık durum öyle değil, değil mi? Kumarhanelerinizi sıradan insanlara açtınız, onlar da yarış veya slot makineleri yerine horoz dövüşü veya düelloya para yatırıyorlar. Bu, Patron Kromner'ın işleriyle doğrudan rekabet ediyor."

"Doğru, haftanın belirli günlerinde kin salonunu yabancılara açtık," dedi Dauk. "Ama sadece davetle girilebiliyor. Çocuklarımızın Espenli arkadaşlar edinmesi ve Espenli ailelerle evlenmesi çok doğal. Artık yüzde yüz Kekonlu olmayanların topluluk toplantılarımıza katılamaması gerektiğini söylemek adil değil. Salonu açtığımız günlerde sadece horoz dövmesi ve kumar oynanıyor, düello yapılmıyor. Aldığımız ücret, topluluk merkezimizin bakımına ve mahallede yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmek için kullanılıyor. Sizin işletmelerinizden insanları çekmek için hiçbir çaba sarf etmiyoruz."

"Asıl mesele bu değil," dedi Kromner sabırsızlıkla. "Ben cömert bir adamım ve siz kecks'lerin tek yaptığı küçük çaplı kumar oynamaksa, bu kadar parayı gözden çıkarmaya hazırım. Ama sizin pek de gizli olmayan salonlarınız ucuz eğlence mekanları değil; oralar sizin yeşim taşlarınızı sergilemek ve gösterişli hareketlerinizi yapmak için gittiğiniz yerler. Kasabadaki tek yeşim pazarı sizde ve bu doğru değil. Yeşim ticareti sizin için tek başınıza yapamayacağınız kadar büyük bir iş."

Dauk'un yüzüne öfke doldu, ama sakin bir şekilde konuştu. "Yeşim bizim kültürel mirasımızdır. Ailelerimiz onu bu ülkeye getirdi ve biz de onu topluluğumuz içinde saklıyoruz. Kar için satmıyoruz. Ve şimdi, hükümetin yasağı ve halkın olumsuz algısı nedeniyle, kanun güçlerinin dikkatini çekmemek için yeşimimizi saklamak için daha da fazla nedenimiz var. Birinin yeşim taşı satarken yakalanması veya Kekonese olmayan birinin yeşim taşı kullanarak suç işlemesi ya da kaşıntı hastalığına yakalanması, Kekonese toplumu için kötü reklam olur. Bu yüzden yeşim taşını kullanmak için eğitim alıyoruz ve herhangi bir sorun olduğunda kendi içimizde düzeni sağlıyoruz."

"Ah, kendinizi çok masum göstermeye çalışıyorsunuz," dedi Anga Slatter, ince, düzgünce alınmış kaşlarını kaldırarak. "Sanki Blaise'in bahisçilerine saldırmamış, paltolarını öldürmemişsiniz gibi."

Kromner takdirle onaylayan bir ses çıkardı, ancak Dauk şöyle dedi: "Her iki tarafta da suçlar işlendi, bunu inkar etmiyorum. Ancak asıl sorun, yıllardır sürdürdüğümüz barışçıl anlaşmanın bozulmuş olması. Polisin ilgisi hepimiz için kötü, ancak biz Kekonese'ler sayıca azız ve Crews kadar güçlü veya etkili değiliz. Sizinle karşı karşıya gelemeyecek durumda olduğumuzu biliyoruz. Bu yüzden buraya size ricada bulunmaya geldim."

"Peki, devam et ve teklifini söyle." Kromner kaşlarını çattı, yanaklarının bol eti gözlerinin köşelerini aşağı çekerek, şimdiye kadar hiç konuşmamış olan Dauk'un yanında oturan genç adama ilk kez baktı. "Yanındaki bu kim? Hiç konuşmuyor mu?"

Dauk, "Kaul Hiloshudon, Kekon'daki Yeşil Kemik klanlarından birinin temsilcisidir. Benim isteğimle Janloon'dan gelmiştir." dedi. Patronlar, Dauk'un yanındaki yabancıyı şimdi ilgiyle izliyorlardı. Gençti, otuzlu yaşların başındaydı, ancak Kromner, Kekonluların yaşını tahmin etmekte zorlanıyordu. Konuşma sırasında konuşanların arasında dikkatle bakınıyordu ve kendi korumasıyla seyahat edecek kadar önemli birisi olduğu belliydi. Koruması da onun kadar genç ve sert görünümlü bir adamdı ve onun arkasında, duvarın yanında duruyordu. Kromner, keckslerin övgüye değer bir yanı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gururlu bir ırktı, "bana bulaşma" tavırlı bir ırk; kadınlar kibirli görünüyordu ve erkekler, yanlış bir bakış attığınızda sırf eğlence için bıçağı saplayacakmış gibi duruyordu. Blaise Kromner, keckslerin bu yönünü seviyordu; kolay kolay pes etmiyorlardı, bu kesindi, bu yüzden yeşim taşı tekelini kırmak ya da mücevher taşıyan sert adamlarını şehirden silip süpürmek zorundaydı.

Dauk yanındaki adama bir şey söyledi. Ziyaretçi başını salladı, sonra öne eğildi ve Kekonese dilinde konuşmaya başladı, Dauk'un sözlerini Espenian diline çevirebilmesi için sık sık durakladı. "Anladığım kadarıyla, örgütünüz uluslararası yeşim pazarına girmek istiyor," dedi genç adam. "Kekon, dünyada yeşim taşı bulunan tek yer ve burayı Yeşil Kemik klanları kontrol ediyor; yeşim ticareti yapmak isteyen herkes onlara başvurmak zorunda. Ben ülkemin en güçlü klanlarından birinden geliyorum ve anlaşma yapmak için tam yetkiye sahibim."

Kromner, Dauk'a baktı. "Bu adam bize yeşim satabilir mi diyorsun?"

Dauk yavaşça başını salladı. "Bu anlaşmada aracı olarak görev alacağım, ama kendime pay istemiyorum. Yeşim taşını doğrudan Kekon'dan alabilirsiniz ve benim payım, Port Massy'de barışı yeniden tesis etmek olacak. Eğer Crews, Southtrap'ın bizim tarafında tüm kontrolü bize bırakmayı kabul ederse, tüm işlerimizi ve kin salonlarımızı istediğimiz gibi yönetme özgürlüğü de dahil olmak üzere, o zaman herkesin yararına olacak yeni bir anlaşma yapabiliriz."

"Bana makul geliyor, Blaise," dedi Jo Boy Gasson, Southtrap'te hiçbir riski olmayan ama böyle bir girişimde kaçınılmaz olarak gerekli olacak yasal ve siyasi yolsuzluktan kesinlikle faydalanacak olan kişi. Kromner onu görmezden geldi ve Kaul'dan Dauk'a bakarak sesinde güçlü bir şüpheyle, "Sizin dışardan yeşim satmadığınızı sanıyordum," dedi.

Dauk oldukça acı çekmiş gibi bir yüz ifadesi takındı, sonra yanındaki adama Kekonese dilinde tekrar konuştu. Kaul cevap verdi ve Dauk onun sözlerini iletti. "Eskiden öyleydi. Yurtdışındaki vatandaşlarımızın geleneğe bağlı kalıp yeşim taşını kendilerine saklamaları takdire şayan. Genellikle eski geleneklere bağlı kalanlar göçmenler olurken, Kekon'da yaşayan bizler değişen zamana ayak uydurmak zorundayız. Gerçek şu ki, klanımız başka bir klanla uzun süredir savaş halinde ve paraya ihtiyacımız var. Onlar Ygutan'da yeşim taşı ve parlak taş satıyorlar, bu yüzden bize karşı avantajlılar. Kendi pazarlarımıza ihtiyacımız var." Ziyaretçi, Dauk'un çevirisini bitirmesini sabırla bekledi. "Bugün varacağımız herhangi bir anlaşma, tamamen güvenli bir işlem içermelidir. Gizliliğimiz garanti altına alınmalıdır. Bilirsiniz, Kekon hükümeti yeşim taşını Espenian ordusuna satıyor ve hükümetle bağları olan klanım için, aynı zamanda Crews'a yeşim taşı satmak kötü olur."

Kromner endişeyi gidermek istercesine elini salladı. "Bu sorun değil, söz verebiliriz," dedi çabucak. "Bize ne kadar satabilirsiniz ve fiyatı ne olacak?"

Ziyaretçi, "Bu, ham mı kesilmiş mi olduğuna bağlı. Kekon'da yeşim madenciliği ve işlenmesini sıkı bir şekilde düzenleyen bir devlet karteli var: Kekon Yeşim Birliği. Bu nedenle kesilmiş yeşim arzı çok kısıtlı ve çok pahalı. Ham yeşim madenlerden kaçak olarak çıkarılabilir, bu durumda paranızın karşılığını daha fazla alırsınız, ancak onu oyup cilalayacak işçileriniz yoksa bir işe yaramaz."

Patron Kromner, ustabaşına ilk kez seslendi. "Skinny, ne dersin?"

"Bence kolayca yeterli sayıda göçmen işçi bulabiliriz, patron," dedi Reams.

Dauk endişeyle, "Yeşim taşı, Kekonese olmayanlar için tehlikelidir," dedi.

"Bunu biliyoruz," diye karşılık verdi Kromner. "Hiçbir şey bilmeden, araştırma yapmadan bir işe girer miyim sanıyorsun? Parlaklığı yaratan Espenia'ydı, senin ülken değil. Oortoko'daki tüm askerler ve ilaca ihtiyaç duyacak savaş gazileri varken, SN1'i elde edemeyeceğimizi mi sanıyorsun? Skinny işgücünü sağlayabileceğimizi söylüyorsa, onları uyuşturmak sorun olmaz."

Dauk bunu Kekonese klan temsilcisine iletti, o da şöyle dedi: "O zaman ham yeşim taşı olsun. Kesilmemiş taşın kalitesinin doğal olarak miktara göre değiştiğini anladığınız sürece sorun yok. Genellikle kesilmiş yeşim taşından yüzde otuz ila elli arasında verim alınabilir." Kaul kollarını masaya dayadı. "Bugün piyasa fiyatı kilogramı on milyon talir."

Tanrım, Kahin ve Hakikat, bu kadar para Güney Yakası Çetesi'nin kazançlı uyuşturucu ticaretini bile küçük para gibi gösteriyordu. Boğa Kromner Blaise bile tek başına bu kadar pahalı bir işe giremezdi ve Kekonese'ye cevap vermeden önce diğer patronlara şöyle dedi: "Artık bu işe ciddi para için girdiğimi biliyorsunuz. Baker Street ya da Worming-wood Çetelerinden Southside'ın işine katılmalarını istemiyorum, ama hepimiz bunun ciddi para olduğunu görebiliyoruz. Katılmak isteyenler şimdi konuşsun. Katılmak istemeyenler de çekinmeden söylesin, ama eski çete üyelerinin birbirlerine iyi davranma nezaketini bekliyorum."

Jo Boy Gasson kravatını düzelterek şöyle dedi: "Ekibim yeşim taşını kendimiz işlemekle ilgilenmiyor. Çok riskli ve çok dikkat çekiyor. Biz bahisçiyiz, savaşçı değil, bunu hepiniz biliyorsunuz. Ama her zamanki pay karşılığında parayı önceden yatırıp tüm finansmanı halledebiliriz. Ve görmezden gelmesi gereken kişilere ödeme yapabiliriz." Bu tam da Kromner'ın beklediği şeydi, aslında bu olmadan işleri yürütmek zor olacaktı; hazır olduğunu belirtmek için başını salladı.

Anga Slatter, "Blaise, Ricky'nin Wormingwood Çetesi'nin bu işten en azından bir pay almasını bekleyeceğini biliyorsun. Denizden ülkeye yeşim kaçırmaktan bahsediyorsak, şehre giren veya çıkan tüm sevkiyatlar limanlardan geçer ve liman işçileri sendikalarını biz kontrol ediyoruz. Öyleyse, malları limandan güvenli bir şekilde geçirmemiz karşılığında yüzde on beş pay alalım. Tabii ki bunu Ricky ile konuşmam gerek," diye ekledi, "ama karı cazibemi kullanacağım ve sen de yaparsan eminim kabul edecektir."

Kromner, o aptal Sharp Ricky'ye veya karısına herhangi bir yüzde vermek istemiyordu, ama düşündü ve Wormingwood Çetesi'nin işbirliğini garantilemek ve malları limandan geçirmek için kendi adamlarının zamanını ve enerjisini harcamak zorunda kalmamak için yüzde on beşin makul olduğuna karar verdi. Kromner, yeşim ticaretinde kendini kanıtladıktan ve Southside Crew genişleyip yeterince güçlendikten sonra Wormingwood'u tamamen ele geçirmeyi düşündü. Bu yüzden, yüzdeyi eninde sonunda geri alacağını düşündüğü için şu anda bu konuda tartışmaya girmedi. "Ricky'ye sorun olmadığını söyle."

Bu tartışma boyunca, Bay Dauk ve Kekonese konuğu beklediler. Yaşlı adam hafif endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatmış, genç adam ise patronlara ve ustabaşlarına garip bir şekilde hareketsiz, ama biraz da odaklanmamış bir bakışla bakıyordu, sanki Espenliler konuşurken başka bir şeye konsantre olmuş gibiydi. Kromner adama gözlerini kısarak baktı, sonra Dauk'a dönerek, "Arkadaşına söyle, yüz kilo yeşim taşı için yedi yüz milyon talir ödeyeceğim," dedi.

Dauk'un ağzı ekşi bir şey yemiş gibi büzüldü. Patronun sözlerini misafirine özür diler bir tonla iletti. Kromner'in sürprizine, genç adam düşük tekliften rahatsız olmuş ya da şaşırmış görünmüyordu; dikkatini tekrar patronuna verdi ve gülümsedi. "Benim ülkemde önemli olan ittifakın onurudur. Liderler, ayrıntıları adil bir şekilde halletmeleri için güvendikleri kişileri görevlendirir."

"Ama biz senin ülkende değiliz, değil mi?" dedi Kromner. "Yedi yüz." Kekonese'yi rahatsız ederek pazarlıkta daha güçlü bir konuma gelmeyi ummuştu, ama ziyaretçinin omuz silkmesi onu hayal kırıklığına uğrattı.

"Herkes yeşim ister. Shotarianlara veya Ygutanyalılara daha az sorunla satabilirim, ama Espenia'daki Kekonese dostlarım sizinle iyi geçinmek istediği için buraya kadar geldim. Dokuz yüz."

Beklendiği gibi bir süre pazarlık yaptıktan sonra, Espenia yetkilileri tarafından ele geçirilme riskini azaltmak için 100 kilogram ham yeşim taşı için 800 milyon talir ve dört eşit parti halinde teslimat konusunda anlaştılar. Kaul, her şeyin aracılar aracılığıyla halledileceğini ve yeşim taşının Kekonese klanlarıyla bağlantısı olmayan kargo gemileriyle taşınacağını açıkladı.

klanlarıyla bağlantısı olmayan kargo gemileriyle taşınacağını açıkladı. Bundan sonraki tüm iletişim Dauk Losun veya onun güvendiği kişiler aracılığıyla yapılacaktı.

Kromner her şeyin bu kadar sorunsuz ilerlemesinden memnundu. Kekonese'lerin Southtrap bölgesine ve kumarhanelerine sahip olmalarına izin versin, bunlar önemsizdi; Espenia'nın tüm ülkesinde artık sadece onun ekibi kaynağına doğrudan ulaşabilen yeşim taşına sahipti. Kromner şimdiden karaborsada kazanacağı serveti düşünmeye başlamıştı. Elbette yeşim taşının bir kısmını kendi ustaları ve ceketleri için saklayacaktı. Southside Çetesi diğerlerinden daha güçlü hale gelecekti; belki de planladığından daha erken Wormingwood'u ele geçirmek için harekete geçecekti. Ne de olsa Sharp Ricky hapishaneden işini iyi bir şekilde yürütecek durumda değildi. Kromner, Slatters'ın bölgesini ustabaşlarından birine verecekti; belki Skinny Reams ya da Moth Duke. Skinny daha yetenekliydi, buna şüphe yoktu, ama çok bağımsızdı; Kromner'ın verdiği şeyi alıp kendi çetesini kurabilirdi. Moth ise karmaşık düşüncelere kapılmayacak kadar akıllı değildi, bu yüzden daha güvenilirdi.

Kekonese adam Kaul, hâlâ patronlar arasında bakınıp konuşuyordu. Ciddi Bay Dauk veya katil Rohn gibi değil, şaşırtıcı derecede cana yakın ve kaygısızdı. Ancak Kromner, hiçbir şeyi göründüğü gibi kabul eden biri değildi. Kaul'un sadece bir paravan, o gizemli adada gerçek gücü elinde tutan tehlikeli adamlar tarafından gönderilmiş, genç ve başa çıkması kolay biri olduğunu düşünüyordu. Kromner, Kekon'a hiç yaklaşmamıştı, ama hayalinde gölgeli bir yaşlılar konseyi, karmaşık ritüeller ve yeşim kılıçlar vardı.

Dauk yine Kaul'un sözlerini tercüme etti. "Yabancı olduğunuz için size söylemeliyim: Yeşim, zayıf adamların kolayca kullanabileceği uyuşturucu veya silah gibi değildir. Kekon'da yeşimin insanları tanrıya dönüştürebileceğine inanırız. Sadece güçlüler onu kullanabilir. Yeşim taşını güvenli ve gizli bir şekilde taşıyacak, kendi bölgenizdeki sokak serserilerinin eline geçmemesini ve ekstra para kazanmak isteyen düşük seviyeli adamlarınız tarafından çalınmamasını sağlayacak. Yeşim taşının doğru şekilde taşınmasından kim sorumlu olacak?"

Kromner, Kekonlu adamın sözlerinde hissettiği küçümseme ve ziyaretçinin sandalyesine yaslanarak hafifçe başını eğmiş oturma şeklinden hoşlanmadı. Kromner, "Hayır" dedi.

Benim çetemdeki sokak serserileri ya da ceketli adamlar Güney Yakası'ndan çalmaya cesaret edemez. Tabii teknesiz nehir gezintisi yapmak istemiyorlarsa." Anga Slatter gülümsedi, Jo Gasson ise yüzünü buruşturdu, ama Kekonese tepki göstermedi. "Kişisel olarak garanti ediyorum," dedi Kromner.

Kaul başını salladı. "Bir patron olarak sözün elbette önemlidir, ama sokaklarda hoş olmayan işleri kendin yapamayacak kadar önemli biri olduğun ortada." Kromner'ın güzel kıyafetlerini ve iri cüssesini işaret eder gibi eliyle işaret etti. "Kekonese klanında, tehlikeli işleri yapan kişiye Boynuz denir. Tamamen sadık olmalı, emrindeki adamlar tarafından saygı görmeli ve klanın düşmanları tarafından korkulmalıdır. Patronuna bir şey olursa, liderlik görevini üstlenecek kişi odur. Ekibinde böyle biri var mı diye soruyorum, çünkü o kişiyi yeşim taşının sorumluluğuna ataman gerekecek."

Kromner adamı parmağıyla işaret etti. "Dinle, seninle iş yapmak hoşuma gidiyor, ama kendi ekibimi nasıl yöneteceğime dair tavsiyelere ihtiyacım yok. Hiç yüzlerce kişiden oluşan bir organizasyonu yönetmek zorunda kaldın mı?" Kekonese adam cevap vermediğinde Kromner şöyle dedi: "Sanmıyorum. O yüzden sana bir şey söyleyeyim: Southside'ın patronu, yeteneksiz adamları emrime bağlayarak olmadım. Willy Reams bu iş için doğru adam."

Kaul, Willy'yi ilgiyle inceledi, sonra Dauk'a döndü. İki Kekonese adam kendi dillerinde uzun bir konuşma yaptı. "Ne diyor?" diye sordu Kromner.

Dauk boğazını temizledi ve "Yeşim taşının sokaklara çıkıp masum insanlara, özellikle kadın ve çocuklara zarar vermesinden endişe duyuyor. Bu onların onur kurallarına aykırı, anlarsın ya. Bu yüzden Bay Reams'ın gerçekten Port Massy'nin en iyi ustabaşı olup olmadığını, ne kadar süredir sizinle çalıştığını, ne kadar iyi dövüştüğünü, savaşta kaç kişiyi öldürdüğünü soruyor. Bay Reams'ın ünü olduğunu söyledim, ama kesin olarak bilmiyorum." Dauk ellerini açtı. "Ne diyebilirim ki? Arkadaşım eski ülkeden geliyor, onlar sadece kişisel gücü ve şiddeti saygı duyarlar."

Willy elindeki şapkayı rahatsız bir şekilde oynadı, ama Kromner burnunu çektirdi. "Ona küçük kafasını yormamasını söyle. Jo, Anga, ona benim sözümün *ve* adamlarımın güvenilir olduğunu söyle."

Jo Gasson, "Herkes bilir ki Güney Yakası'ndan Skinny Reams çok sert biridir ve kasabada en sıkı işleri o yürütür." dedi. Anga Slatter

başını sallayarak, "Bu doğru," dedi.

Dauk bu sözleri Kaul'a tekrarladı. Kaul, Reams'e tekrar yoğun bir şekilde baktı. Sonra başını salladı. "Ben de kendi kaynaklarımdan öyle duydum. Ben bu ülkede yabancıyım ve klanım adına bu anlaşma ile büyük bir risk alıyorum, bu yüzden sorularımla ısrarcı görünürsem beni bağışlayın." Klan temsilcisi ellerini açtı. "Anlaşmamızdan memnunum."

Thorick Konağı'ndan ayrıldıktan sonra Rohn Toro, Hilo, Tar ve Dauk'u Dauk'un evine geri götürdü. Sana, hepsi için öğle yemeği hazırlamıştı. Evdeki yemek odası, masada sadece beş kişi olduğu için o kadar da dar gelmedi. Dauk'un oğlu arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ve Anden ya onunla birlikteydi ya da donanım mağazasında tatil günü mesaisi yapıyordu.

Hilo, Tar'ın soru sormak istediğini anlayabilirdi, ama Sütun Adam, klan dışından kişilerle yemek yerken soru sormamayı bilirdi. Hilo, boş konuşarak ortamı yumuşatmaya çalıştı, ama sabaha karşı kalkıp bütün sabah Algı yeteneğini zorlamaktan başı ağrıyordu. Toplantıda yabancılar arasında söylenen her şeyi anlamamıştı, ama her ifadeyi ve jesti, yabancıların birbirlerine göre oturma şekillerini ve ses tonlarını gözlemlemiş, konuşma sırasında duygularındaki ince değişiklikleri gösteren kalp atışlarını, nabızlarını, nefeslerini ve vücut hareketlerini dikkatle Algılamıştı. Bu yüzden Espenian'ı Shae'nin seviyesinde olmasa da, karşısındaki insanları anladığını hissediyordu.

Hava Adamını göndermek yerine Port Massy'ye kendisi gelmeye karar verdiği için memnundu; kız kardeşi ne kadar akıllı olursa olsun, insanlarla ilişki kurma, potansiyel dostlar veya düşmanlarla doğru tavrı takınma konusunda bazen belirli bir farkındalıktan yoksundu. Hilo, bugün daha sonra Hami Tumashon ile görüşmeyi planlıyordu, böylece Şans Getiren Usta, Janloon'dan bu kadar uzakta olmasına rağmen hala klanın desteğine ve Sütun'un dikkatine sahip olduğunu bilecekti. Kişisel ilişkilerden daha önemli bir şey yoktu; klan yeminlerini gerçek kılan ve sadece herkesin söyleyebileceği sözler olmaktan çıkaran şey onlardı.

Hilo saatine baktı; Janloon'u aramak için çok geç olmuştu. Wen ve çocuklar çoktan yatmış olmalıydı.

Yemek bittiğinde, masada bekleyiş dolu bir sessizlik oldu. Hilo sandalyesinden kalkarak, "Dauk-jen, benimle mahallede biraz yürüyüşe çıkmak ister misin? Southtrap'ı henüz pek görmedim, ama kuzenim caddenin aşağısında oğullarıma hediyelik eşya alabileceğim bir oyuncakçı olduğunu söyledi," dedi.

Dauk koltuğundan kalktı ve diğerleri sandalyeleri kenara çekerek iki Pillars'ın evden çıkıp yalnız konuşabilmelerini sağladılar. Dışarıdaki hava serin ve keskin, burunları acıttı. Hilo sigarasını yakarken eliyle sigarayı korudu, sonra Dauk'a da bir tane uzattı, ama Dauk sigara içmeyi bırakmaya çalıştığını söyleyerek kibarca reddetti. Sokakta yürürken Hilo, "Şaşkın görünüyorsun, Daukjen. Sanırım aklında bazı sorular var." dedi.

Dauk, "Buraya gelme amacını anlamaya çalışıyorum, Kaul-jen," dedi.

"Kuzenim, onu misafir eden aile adına klana bir iyilik yapmasını istedi, sana Crews'a karşı yardım etmesini. Bu sabah yaptığımız anlaşma, Boss Kromner'ın istediği yeşim taşını alacağı ve seni ve topluluğunu rahat bırakacağı anlamına geliyor. Senin istediğin de bu değil miydi?"

"Bu beklediğim çözüm değil," diye yanıtladı Dauk. "Southside Crew'a yeşim taşı satmak Kromner'ı bir süreliğine tatmin edebilir, ama Bull açgözlü bir adamdır, sahip olduklarıyla asla yetinmeyen, her zaman daha fazla para ve güç peşinde koşan biri."

Hilo başını salladı. "Öyle bir adam gerçek yüzünü saklayamaz," dedi. "Bir zamanlar açlık çekmiş bir köpek, ne kadar çok yemeği olursa olsun, yemeğine yaklaşan herkese havlar. Ve diğerlerinin de aynı olduğunu düşünür. Kromner'ın adamları onu açgözlülük ya da korkudan takip ediyor, ama kimse sadece kendi yemeğini düşünen bir lideri sevmez."

Dauk adımlarını yavaşlattı. "Sen ve ailen hakkında araştırma yaptım, Kaul-jen. No Peak, yabancılara yeşim satılmasına her zaman karşı çıkmıştır. Ama bugün, klanının kendi depolarındaki yeşimleri, suçludan başka bir şey olmayan Crews'a satmayı kabul ettin. Sert ve taviz vermeyen bir adam olarak tanındığını duydum, ama patronlara tam da istediklerini verdin."

Hilo, Dauk'un yanına yaklaşarak, "Daha dramatik ve kalıcı bir çözüm bekliyordun," dedi.

"Kekon'da büyürken," dedi Dauk yavaşça, "Tek Dağ Topluluğu herkesin adını fısıldayabilirdi. En yüksek Shotarian yetkilileri, polis şefleri, generaller bile."

"Bu doğru," diye cevapladı Hilo. "Ama daha önce de söylediğin gibi, burası Kekon değil. Birkaç yıl önce Uwiwa Adaları'nda kan döktüm ve bu bir sorun haline geldi, kız kardeşim hala bunu bana hatırlatıyor. Artık ne ben ne de Yumruklarım o ülkeye girip oradaki düşmanlarımızla hesaplaşabiliriz. Espenia'da aynı hatayı yaparsam, Hava Adamım kafamı koparır." Acı bir gülümsemeyle, "O halde bu işi başka bir şekilde halletmeliyiz," dedi.

"O zaman neden Janloon'dan buraya kadar gelip şahsen uğraşıyorsun? Eğer niyetin başından beri yeşim satmaksa, klanından bir temsilci gönderip anlaşma yapabilirdin."

"Tek niyetim bu değildi." Hilo tekrar hızlandı; soğuktan kurtulmak istiyordu. "Kekon'daki klanlar yıllardır yasadışı yeşim kaçakçılığıyla mücadele ediyor. Benim Boynuzum ve Yumruklarım, ülkenin madenlerinden çalınan ve parlaklığa düşkün kaya balıkları tarafından denizaşırı ülkelere gönderilmek üzere olan binlerce kilo ham yeşim hurdasını ele geçirdi. Bazıları kullanılabilir durumda, ama çoğu kalitesi çok düşük, oyma ve cilalama masrafına değmez. Belki bir kısmı okul veya tapınaklarda eğitim amaçlı kullanılabilir, ama Yeşil Kemiklerin en son isteyeceği şey, kritik bir anda yeteneklerini zayıflatabilecek kusurlu yeşimdir."

Hilo oyuncak dükkanının önünde durdu, sigarasını söndürerek vitrine baktı. "Ancak Espenian askeri uzmanları dışında çoğu yabancı bu farkı bilmez ve sanırım Patron Kromner'ın deneyimli bir Kekonese yeşim uzmanı da yok. No Peak'in deposunda duran tüm o vasat yeşim hurdaları, Bull ve ekibine satacağım malzeme."

Dükkânın içine girdiler. Hilo bir tren setine göz attı ama valizine sığmayacak kadar büyüktü. Niko için iki dilli birkaç karton kitap ve bir su tabancası, Ru için de doldurulmuş bir kaplan aldı. Kasanın arkasındaki kadın Dauk'u ismiyle selamladı ve Hilo'ya şehir dışından mı geldiğini sordu. Janloon'dan olduğunu öğrenince çok sevindi; anne babası oralıydı.

Eve dönerken Dauk, "Kromner'a sattığın şey yüksek kaliteli olmasa bile, Çete'yi daha güçlü ve daha tehlikeli hale getirecek. Bu bir çözüm değil," dedi.

"Bu, onların dikkatini bir süreliğine başka yöne çekecektir," dedi Hilo. "Bu sana zaman kazandıracak, Dauk-jen. Kendi konumunu güçlendirmek için zaman; daha fazla adam ve daha fazla yeşim taşı ile."

Dauk kaldırımın ortasında durdu. "Ne öneriyorsun?"

Hilo da durdu ve arkasını döndü. "No Peak sana yeşim taşı - kaliteli yeşim taşı - ve sahip olduğun ya da sahip olacağın Yeşil Kemikleri eğitmek için birkaç kişi sağlıyor. Adamın Rohn Toro genç değil ve sen de onun gibi adamların sayısının az olduğunu kendin söyledin. Beş yıl sonra ne olacaksınız? Crews'a karşı ihtiyacın olan avantajı elde etmene yardım ederek senin endişeni giderebilirim."

Yaşlı adam ilk başta tepki vermedi. "O kadar çok kesilmiş yeşim taşı taşıyabilir misin?"

"Zeki bir Hava Adamım var," dedi Hilo. "Bir yolunu bulacağına güveniyorum."

Dauk ellerini ceplerine soktu. Sonra yavaşça, "Yeşim taşı öylece vermez, arkadaşa bile," dedi. Hilo'ya şüpheyle baktı. "Her şeyin bir bedeli vardır, özellikle yeşim taşı. Peki No Peak bize ne bedel ödetmek istiyor?"

Hilo, adamın omzuna elini koydu. "Daha bu hafta tanıştık, birbirimize güvenebileceğimiz bir geçmişimiz yok. Ama ben de senin hakkında araştırma yaptım, Dauk-jen. Janloon'da doğdun ve Yeşil Kemik ailesinden geliyorsun; baban Shotarianlara karşı savaş kahramanıydı. Buraya mülteci olarak geldin ve şimdi bu mahalledeki insanlar sana Sütun diyor. Kuzenime şefkat ve koruma gösterdin, bunun için minnettarım ve buraya geldiğimden beri bana çok misafirperver davrandın. Kısa sürede Patronlarla bir görüşme ayarladın ve senden istediğim rolü mükemmel bir şekilde oynadın. Bu yüzden seni seviyorum ve sana güveniyorum. Bu da bana bundan sonra birbirimize yardım edebileceğimizi düşündürdü."

Dauk ona sabit bir şekilde baktı. "No Peak klanına yabancı bir vasal istiyorsun."

Hilo bunu düşündü. "Tam olarak değil, ama öyle bir şey." No Peak'in Kekon'da, No Peak'in kaynakları, koruması ve yeşim tahsisatı altında bulunan bir avuç küçük klan vardı. Karşılığında, Lantern Men gibi iş kazançlarından haraç ödüyorlardı ya da klanla ortaklık kurarak belirli kasabaları veya endüstrileri yönetiyorlardı. No Peak'in en büyük bağlı klanı olan Stone Cup klanı, kendi sokak bölgesi yoktu ama inşaat sektörünün önemli bir kısmını yönetiyordu. İkinci en büyük klan olan Jo Sun klanı ise Kekon'un güney yarımadasının çoğunu kontrol ediyordu.

"Klanım bu ülkede ticari çıkarlarını genişletiyor," dedi Hilo. "Gayrimenkul satın alıyoruz. Espenia'ya daha fazla Kekonese malı ihraç etme planlarımız var ve klanımızdaki Fener Adamlarımızın Espenia pazarına girerek şirketlerini büyütmelerine yardımcı olmak istiyoruz. Hava Adamım, kuzenim Andy gibi daha fazla Kekonese öğrencisini Ship Street'teki ofiste çalışmaya başlamadan önce uluslararası eğitim almaları için göndermek istiyor. Bütün bunları yapmak için yardıma ihtiyacımız var. Bu ülkede bağlantılara, ortaklara ve müttefiklere ihtiyacımız var." Hilo'nun Hava Adamı'nın ofisinin geliştirdiği pragmatik ortaklar değil, yabancı politikacılar, iş adamları, eğitimli mezunlar değil, kendi garip ve taşralı tarzlarında da olsa klan ve yeşim taşının önemini anlayan gerçek müttefikler. Hilo, Dauk Losun'un omzuna sertçe vurdu. "Bunu yanlış anlama, ama sen Kekon'da tanıdığım hiçbir Sütun'a benzemiyorsun. Ama şimdi Espenia gibi bir yerde Sütun olmak için neden doğru adam olduğunu anlıyorum. Arka planda kalıyorsun, ama işleri hallediyorsun. Green Bones'un okyanusun her iki yakasında da güçlenmesini istiyorum. Sen ve halkın bu konuda yardımcı olur musunuz, Dauk-jen?"

Dauk bir dakika sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Böyle bir teklifi hemen kabul edemezsem beni anlayışla karşılarsın umarım. Southtrap'ta küçük ama gururlu bir topluluktur ve insanlar bana Pillar diyorlar ama bu sadece saygıdan. Diğerlerinin de kabul etmesi gerekir ve alınma Kaul-jen ama sen bizim için hala bir yabancısın. Crews ile yaptığın anlaşmanın ardından ne olacağını, anlaşmanın geçerli kalıp kalmayacağını veya daha fazla sorun getirip getirmeyeceğini bilmiyoruz."

Hilo, Dauk'un omzunu bıraktı ve ellerini avuçlayarak üfleyerek soğuktan ısıtmaya çalıştı. Dauk soğuktan rahatsız görünmüyordu. "İsteksizliğinden hiç alınmadım," diye onu rahatlattı Hilo. "Aslında,

eğer karın ve arkadaşlarınla konuşmadan hemen evet deseydi, senin yargı gücüne olan olumlu izlenimimi yeniden gözden geçirmek zorunda kalırdım. Sadece bir şey daha söyleyeceğim, sonra da sıcak olan eve geri dönelim. Ben sözümü kolay kolay tutmam. Bunu bana tanıyan herkese sorabilirsin. Sana verdiğim söz şudur, Dauk-jen. Bana güvenip No Peak klanıyla ittifak kurmaya razı olursan, beş yıl içinde biz Kekonese'ler bu ülkede tüm Crew'lardan daha güçlü olacağız."

Southtrap'ın Sütunu ellerini birleştirip alnına dokundu ve selam vererek eğildi. "Bunu gerçekleştirmek isterim, Kaul-jen."

BÖLÜM 41

Yeşil Olarak Siktir

Anden, Pillar Janloon'a dönmeden önce Hilo ile son bir kez daha görüştü. Hilo, Altıncı Gün sabahı Hianların sarı renkli konağına tek başına taksiyle geldi. Seyahat için yeterince rahat olan pantolon giymişti ve Bayliss Caddesi'ndeki Crestwood Hotel yakınlarındaki pahalı mağazalardan aldığı yeni, güzel bir bej renkli spor ceket giymişti. "Hian amca ve teyze," dedi içeri girerken, "kuzenimin iyi bakıldığı için ne kadar minnettar olduğumu size şahsen söyleme fırsatı bulduğum için çok mutluyum." Anden'in ev sahiplerine cömert bir para hediyesi ve ünlü bir Janloon sanatçısının güzel bir ipek baskı tablosu sundu. Yaşlı çift, neredeyse konuşamayacak kadar şaşkına dönmüş, teşekkürlerini mırıldanarak ve defalarca selam vererek karşılık verdiler.

Hilo, "Hadi kahvaltıya çıkalım, Andy," dedi.

Lochwood'daki Stepenish fırını ve kahve dükkânına gittiler. "Niko'yu almaya gittiğimde Lybon'da kaldığım otelin yanında böyle bir yer vardı," diye açıkladı Hilo. "Burada yaptıkları küçük hamur işlerini çok seviyorum. Janloon'da bulamadım ama. Biri burada bir dükkân açmalı." Garson geldi ve Hilo, Anden'e istediğini seçip siparişini vermesini işaret etti. Garson uzaklaşınca Hilo, "Bütün bunlar karşılığını verecek, Andy," dedi. "Yani, senin çalışmaların."

"Crews'lara şimdi ne olacak sence?" diye sordu Anden.

"Kromner ile bir anlaşma yaptım. Riskli bir anlaşma çünkü yeşim taşlarımızın bir kısmını suçluların eline teslim etmek anlamına geliyor. Bunu yapıyorum çünkü bizim için işe yarayacağını düşünüyorum, ama ne olacağı belli olmaz. Bundan sonra gözlerini ve kulaklarını açık tut, önemli görünmese bile gördüklerini bize anlat. Ama beladan uzak dur. Burada arkadaşların olması iyi, ama onlar ne ailen ne de klanından, No Peak bu kadar uzaktayken seni koruyamaz."

Garson siparişlerini getirdi. Anden pastalardan birini denedi. Tatlı ve gevrek bir tadı vardı. Hilo kahvesinden bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve Anden'e sert bir bakış attı. "Burada olmandan endişeleniyorum. İnsanların yeşim taşlarını sakladıkları yerler iyi yerler değildir. 'Yeşili göremeyecek kadar karanlık' deyişini bilir misin?"

Anden başını salladı; bu deyim genellikle Yeşil Kemikler'in bile girmeye cesaret edemeyeceği kadar kötü ve umutsuz yerleri veya durumları ifade ederdi. Son zamanlarda, ahlaki değerlerin olmadığı ve kahramanların sonunda öldüğü, özellikle kasvetli temalı kitapları veya filmleri tanımlamak için de yaygın olarak kullanılıyordu. Bu, zaferle sonuçlanan Yeşil Kemikler kahramanlarının yer aldığı geleneksel macera hikayelerinin tam tersiydi. Anden bu ironiden dolayı bir öfke duydu: Hilo onu öfkeyle klandan kovmuş, uzun süre onunla konuşmamıştı, ama şimdi o günler geçmişti ve Pillar kardeşçe endişeyle doluydu.

"Eve daha sık telefon etmelisin," dedi Hilo. "Ödemeli ara, parayı dert etme."

"Hilo-jen," dedi Anden. Aklında çok ağır bir şekilde duran konuyu nasıl açacağını bilemiyordu ve doğrudan konuşmaktan başka seçeneği olmadığına karar verdi. "Çok çalışıyorum ve notlarım oldukça iyi. Önümüzdeki yaz IESOL programından iletişim alanında ön lisans derecesi ve dil yeterlilik sertifikası ile mezun olacağım. Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmamız gerekmez mi?"

Hilo bir an sessiz kaldı. Sonra yanlarındaki pencereye dönüp cama vurdu. "Şuradaki binayı görüyor musun?" Caddenin karşısında yeni bir apartman kompleksi inşa ediliyordu. "Klanın Lantern Men üyelerinden biri aracılığıyla o bina bizim. Ve sahip olduğumuz tek şey o değil. Çok fazla değişiklik oluyor Andy. Shae, Port Massy'de Weather Man'in bir şubesini kuruyor. Bu şube, bu ülkedeki çıkarlarımızı yönetecek ve Espenian pazarına açılmak isteyen Lantern Men'lere yardım edecek. Şubenin başına Hami Tumashon'u getirdi ama daha fazla insana ihtiyaçları var
—her iki kültüre de aşina olan insanlar. Yerel Kekonese-Espenian topluluğuyla ilişkiler bizim için önemli olacak; buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu bağlantıları şahsen kurmak." Hilo, "Diplomanı aldığında yeni ofiste çalışacaksın," dedi.

Anden'in kafasında sıkıcı bir gürültü yükseliyordu. "Beni buraya okumaya gönderdiğinde, iki yıl sonra eve dönebileceğimi söylemiştin."

“Seçeneklerini konuşuruz demiştim. Şu anda bunu yapıyoruz,” dedi Hilo.

"Seçeneklerden bahsetmiyoruz. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun, yani burada kalmam gerektiğini." Anden'in elleri masanın altında sıkıştı, kucağındaki kumaş peçeteyi buruşturdu. "Burada ne kadar kalmamı bekliyorsun? Bir yıl daha mı? Beş yıl mı? Hayatımın geri kalanını mı? No Peak'e faydam olsun

ama sürgünde kalmamı mı istiyorsun, böylece birkaç yılda bir beni görmek ve konuşmak zorunda kalmayasın?"

Hilo'nun gözleri aniden tehlikeli bir ışıkla parladı ve küçük masanın diğer ucundan bile Anden, Sütun'un yeşim rengi aurasının sıcak dalgasını hissetti. Anden geri çekilmekten kendini alamadı, ama bakışlarını indirmedi ve söyledikleri için özür dilemedi. Buradaki zamanında gayretle çalışmış, kuzenlerinin istediği her şeyi yapmıştı. Hilo onu havaalanında kucaklamış ve kuzenim demiş, Dauks'ların yemek odasında Kaul tarafındaki masaya oturtmuş, onunla vakit geçirmek için çaba göstermiş ve yeğenlerinin fotoğraflarını göstermişti. Bütün bunlar Anden'in beklentilerini yükseltmiş, klanın affedileceğini ve Janloon'a geri dönebileceğini ummasını sağlamıştı. Şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu.

İki adam birbirlerine öfkeyle bakarken, acı verici uzun ve gergin bir dakika geçti, hamur işleri unutulmuş, kahve soğumuştu. Anden'in sürprizine, ilk sessizliği bozan Hilo oldu. "Bunu sana Shae'nin açıklaması gerekirdi. Bu onun fikriydi, benim değil, ama kötü adam rolünü bana bıraktı. Yine de ona katılmıyorum. Espenian öğrenmek, ancak onu kullanırsan anlamlıdır. Son iki yılın boşa gitmesini istemezsin. Janloon'da burada başarabileceğin kadar klana faydalı ne yapabilirsin ki?"

"Bir şeyler olmalı," diye ısrar etti Anden.

Hilo soğuk bir sesle, "Yeşim takacağını söyle, yarın eve dönmen için uçak bileti ayırtayım," dedi.

Anden yutkundu ama hiçbir şey söylemedi. Hâlâ bu konuyla ilgili olduğunu bilmeliydi.

Hilo gözlerini kısa bir süre kapattı ve alnını eliyle ovuşturdu. O anda, birkaç yıl önce güçlü genç No Peak'in Boynuzu olduğu ve neşeli egosunu hiçbir şeyin sarsamayacağı gibi görünen halinden çok daha yaşlı görünüyordu. Tekrar başını kaldırdığında, artık öfke içermeyen bir sesle şöyle dedi: "Benim inatçı olduğumu, seni gereğinden fazla cezalandırdığımı, hala seni Yeşil Kemik olmaya zorladığımı düşünüyorsun." Anden yine cevap vermediğinde, Hilo biraz hüzünlü bir şekilde başını salladı ve şöyle dedi: "Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum, ama bu doğru değil Andy, en azından artık değil.

Janloon bir Yeşil Kemik şehri. Elbette, orada yaşayan çoğu insan yeşim takmıyor, ama yine de bir Yeşil Kemik şehri ve sen çoğu insan değilsin.

Geçmişte olanları değiştirmek mümkün değil. Şimdi Janloon'a dönersen, Kaul ailesinin en değersiz üyesi olursun, yeşim taşı yüzünden mahvolmuş ve artık takamayan kişi. İyileşmiş bir alkolik ya da tahliye edilmiş bir mahkum gibi muamele göreceksin, acınarak. İstediğin bu mu? Eğer bundan başka bir şey olmak istiyorsan, bunu kendin bulmak zorundasın. O zaman bunu burada, kimsenin seni yargılamadığı bir yerde yapabilirsin."

“Benim için mi endişeleniyorsun, yoksa sadece ailenin itibarı için mi?”

“Karım taş kalpli biridir,” dedi Hilo, “Kehn ve Tar'ı en yakın Yumruklarım yapmadan önce itibarı yerlerde olan bir aileden geliyor. Sence benim için önemli olan bu mu?” Yine öfkeli bir ses tonuyla konuştu. “Sen yirmi bir yaşındasın Andy, Janloon gibi yeşil bir şehirde geleceği mahvolmuş biri olmak için çok gençsin.” Garson geldi, Hilo ona gülümsedi ve kahvaltıların parasını ödedi. Anden'e dönerek, "Buraya yerleştin, dili öğrendin, kendine bir hayat kurmaya başladın. Peki ya Dauk Coru? Onunla kalmak istemiyor musun?" dedi.

Anden yüzünün kızardığını hissetti; kuzeninin gözlerine bakamıyordu. Neredeyse "Biz sadece arkadaşız" diye patlayacaktı, ama kendini tuttu. Pillar bunun yalan olduğunu hemen anlardı ve o zaman Anden kendini daha da kötü hissederdi. Hilo, eşcinselliğin kötü şans ya da tanrıların cezası olduğuna inanmazdı, tıpkı Maik ailesinin geçmişini ya da Wen'in taş gözlü olmasını yargılamadığı gibi. Ama Anden kuzenine romantik konulardan hiç bahsetmemişti, hatta kimseyle hiç konuşmamıştı ve ilk tepkisi inkar etmek oldu. Cory ile birlikte kalmak istiyordu, onu şu anda gördüğünden çok daha sık görmek istiyordu. Ve istemese de, Port Massy'yi sevmeye başlamıştı, karmaşık doğasını ve garip geleneklerini kendine özgü ve canlı buluyordu. Ama aynı zamanda eve gitmek, sokaklarda ana dilinin konuşulduğunu duymak, büyüdüğü ama her zaman önemsemediği Janloon'un manzaraları ve kokularıyla çevrili olmak istiyordu. Çatışma uzlaşmaz görünüyordu.

Anden kendini zorlayarak başını kaldırdı. "Cory, burada sadece iki yıl okumayı planladığımı biliyor. O da bir süre hukuk fakültesinde okuyacak. Gelecek hakkında konuşmadık." Hilo ona sabit bir şekilde bakıyordu ve Anden son derece rahatsız hissediyordu, ama artık umursamadığına karar vererek konuşmaya devam etti. "Janloon'da yaşamak isteyip istemediğini bilmiyorum, ama ilişkimiz ciddi olsaydı, belki düşünürdü. Ne de olsa o bir Kekonese."

Hilo omuz silkti. "Bir bakıma,
sanırım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Andy, yüzün buraya uyum sağlayabilir, ama sen Dauk'un oğlunun asla olamayacağı kadar Kekonese'sin. O yeşim taşı takıyor, ama onun için öldürmek zorunda kalmadığını ya da öldürülmekten korkmadığını anlayabilirsin. Janloon'da Yeşil Kemik olamaz, bunu biliyorsun. Sen burada daha yeşilsin" —Hilo göğsüne vurdu
— ve buraya — kafasının yan tarafına vurdu — bu yüzden klan sana ihtiyaç duyuyor, *ben* sana ihtiyaç duyuyorum, şimdilik Espenia'da No Peak'in adamı olmana ihtiyaç duyuyoruz. Pillar'ın sözlerinde otorite vardı, ama aynı zamanda açık ve samimi bir dürüstlük de vardı. Kaul Hilo zor bir emir verdiğinde, bunun zor olduğunu anladığını gösteren bir şekilde yapardı; bu yüzden adamları ondan istedikleri her şeyi yaparlardı. Anden başka ne söyleyeceğini bilemedi.

Kahve dükkanından çıktılar ve Hilo, Maik Tar ile buluşup valizlerini alıp havaalanına gitmek için Crestwood Oteli'ne dönmek üzere bir taksi çağırdı. Anden nasıl veda edeceğini bilmiyordu; Hilo'yu bir daha ne zaman göreceğini bile bilmiyordu. Kuzenine sarılmalı mı, selam mı vermeli, yoksa ona bakmadan arkasını dönüp gitmeli miydi? Taksi önlerine yanaşırken Anden, "İyi yolculuklar, Hilo-jen. Evdekilerin selamını söyle," diye mırıldandı.

Hilo, Anden'in ensesine elini koydu ve onu bir anlığına kendine çekti. "Kendine iyi bak kuzenim," dedi. Sonra taksiye bindi ve kapıyı kapattı. Taksi, Port Massy trafiğinde kaybolarak uzaklaştı.

Anden uzun bir süre sokak köşesinde durdu, sonra kahve dükkanına geri döndü ve kapının hemen içinde bir ankesörlü telefon buldu. Hafif yapışkan ahizeyi kaldırdı ve yuvaya bir bozuk para attı. Üç kez çaldıktan sonra Cory'nin uykulu sesi duyuldu: "Alo?"

"Benim," dedi Anden. "Bugün bir planın var mı?"

"Hayır. Sadece valizimi topluyorum." Cory yarın sabah AC'ye dönecekti. Anden'in sesinde garip bir şey vardı galiba, çünkü Cory, "Ne oldu, ufaklık?" dedi.

Anden alnını metal telefon kasasının üstüne dayadı. "Lochwood'da, Thurlow ve Fifty-Seventh Street'in köşesindeki bir kafedeyim. Eğer meşgul değilsen... beni almaya gelebilir misin?"

"Tabii, tamam. Hemen giyineyim." Bir hareket sesi duyuldu. "Bir şey yapmak ister misin?"

Anden sertçe, "Sikişmek istiyorum," dedi.

Bir an sessizlik oldu. Cory, "Gelip seni alacağım," dedi.

BÖLÜM 42

Zor Bir Durum

Shae, kardeşinin bu kadar kısa sürede kendisine bu kadar zorluk çıkardığına hayret etti. Hilo'yu Kekon adasından çıkarmak tehlikeliydi, diye düşündü. Yurtdışından her döndüğünde, yurtdışında yaptığı şok edici ve geri dönüşü olmayan bir şeyin haberini getiriyordu. En azından bu sefer kimseyi pervasızca öldürmemişti, ancak kaçınılmaz şiddetli sonuçların yine de ortaya çıkacağını tahmin ediyordu.

"İyi bir yolculuktu," dedi Hilo. "Yararlı bazı konuşmalar yaptım."

"Espenli bir suç patronuna yüz kilo ham yeşim taşı sattın ve kesilmiş yeşim, iş gücü ve duyduğuma göre yeni tanıştığın bazı kişilere bağımlı klan statüsü vaat ettin."

"Yaptığım şeye karşı mısın?" diye sordu Hilo yumuşak bir sesle, ama tonunda onu keskin bir bakışla. "Crews'larla olan sorunlarını çözdüm ve tam da istediğin şeyi elde ettim: Port Massy'de bilgi ve müttefikler. Espenia'da daha güçlü bir yer edinmemiz ve o dolandırıcı yabancı politikacılara tek başına güvenmeden klanın işlerini orada büyütmemiz için bir yol."

"Ünlü bir suç baronesine ham yeşim taşı satarak," diye tekrarladı. Hilo, Niko'nun gevşeyen ayakkabısını düzeltmek için çömeldi.

"KJA tüm resmi madencilik faaliyetlerini kontrol ediyor ve Kraliyet Konseyi sayesinde, tüm bu faaliyetlerin kamu kayıtlarında tutulması için bir sürü düzenleme var. Ama hem Mountain hem de No Peak kaçakçılık operasyonlarından yeşim taşlarına el koyuyor ve *bu* yeşim taşları hiçbir yerde resmi olarak beyan edilmiyor. Hepsi klanın Horn tarafına geçiyor, herhangi bir savaş veya düellodan elde edilen ganimet gibi kabul ediliyor. Çalışma odamdaki çekmecede bir torba dolusu var. Bunların hiçbiri KJA dosyalarında görünmüyor. Nau Suen, bizim yaptığımız gibi Zapunyo'nun işlerini basıyor; Ayt Mada'nın yeşim taşlarından payına düşeni ne yaptığını düşünüyorsun? Espenilere Ygutan fabrikalarının yerini sızdırdıktan sonra parlaklık üretiminden vazgeçtiğini düşünüyor musun? Hilo başını salladı. Niko'yu bahçedeki çimlere kurulan salıncağa kaldırdı ve onu ileri geri itti.

ileri geri itti. "Dağın, bizim bilmediğimiz ve kanıtlayamadığımız yollarla hala kasasını doldurduğuna kendi yeşil paramla bahse girerim. Kekon'un çatışmanın her iki tarafına da malzeme sağlaması, Ayt'ın stratejisinin her zaman bir parçasıydı."

Shae göletin yanındaki taş bankta oturdu ve dalgın dalgın suyu inceledi. Hilo'nun söylediği doğruydu; Wen'in Beyaz Sıçanlarından biri, Iwe Kalundo ve en iyi Şans Getiricilerinin Ygutan'a uzun mesafeli telefon görüşmeleri yaptığını gösteren telefon kayıtlarını sağlamıştı. Başka bir muhbir, Dağ'ın Hava Adamı'nın yakın zamanda o ülkeye bir iş gezisi yaptığını bildirdi. Ayt Mada, No Peak'in Espenianlarla ittifakını ve klanının işlerini genişletmeye çalıştığını çok iyi biliyordu. Dağ'ın Ygutan'daki önceki faaliyetleri ve merhum Tem Ben gibi bağlantıları nedeniyle, Ayt'ın Espenia'ya rakip olacak kadar büyük bir pazara sahip diğer dünya gücü üzerine odaklanmayı seçmesi mantıklıydı. Dağ'ın şu anda SN1 fabrikalarını yeniden inşa ediyor olması - belki de tespit ve saldırılara daha az açık bir yerde, örneğin Tun-Ygutan sınırındaki askerden arındırılmış bölgede - ya da daha büyük bir plan peşinde olması Shae'yi hiç şaşırtmazdı.

Hilo'nun değerlendirmesine katılmasına rağmen, Shae onun belirlediği yol onu rahatsız ediyordu. "Ayt Mada, KJA'yı baltalıyor, yeşim taşını hak etmeyen ve kontrol edemeyen yabancılara ve suçlulara veriyor," dedi. "Kromner'e yeşim taşı satarak, onun örneğini takip ediyoruz. Düşmanlarımızdan hiçbir farkımız yok."

Hilo boğazından bir ses çıkardı. "Bana kalsaydı, yabancılar yeşim taşına hiç sahip olmazdı, ama o noktayı çoktan geçtik, Shae. Büyükbabamın nesli, Espenlileri ülkeye alıp savaş sonrası yeniden inşa için paralarını aldıkları anda, otuz yıl önce bu yola girdi. Şimdi bak, ne hale geldik: SN1, IBJCS ve diğer tüm pislikler." Kız kardeşine, yabancı çıkarlarla daha da iç içe geçmelerine neden olan kararlar aldığı için bu durumdan en az diğerleri kadar sorumlu olduğunu ima eden hafif suçlayıcı bir bakış attı.

Hilo devam etti. "Ayt, Dağ'ı sonunda bizi yok edip ülkeyi ele geçirecek kadar güçlü hale getirmek için gizlice yeşim taşı satacak. Eğer biz de büyük hamleler yapmazsak, aynen öyle olacak." Bir eliyle oğlunu salıncakta itmeye devam ederken uzaklara baktı. "Ama Ayt'ın aksine, ben müşterilerimi elinde tutmaya niyetim yok. Crews bir devlet değil ve halkı da

savaşçı değildir. Yüzlerce yıl önce Kekon'a ayak basan açgözlü denizciler gibidirler. Klan sadakatleri yoktur, gerçek bir kardeşlik bağı yoktur. Yeşim isterler ama onun ne anlama geldiğini veya nasıl kullanacaklarını bilmezler. Onların verdiği parayı alıp ihtiyacımız olan yerlere yatıracağız, kendimizi güçlendireceğiz, çünkü Dağ tekrar peşimize düşecek; bu sadece an meselesi."

"Amaric Okyanusu'nu geçerek o kadar yeşim taşı nasıl taşıyacağım?" Hilo ona çarpık bir gülümseme attı. "Kehn ve adamları Zapunyo'nun tüm yöntemlerine aşina, gemileri ve konteynerleri ele geçirdik, okyanusun her iki yakasında şirketlerimiz ve adamlarımız var. Eminim Hava Adamımız bir çaresine bakar."

Shae yüzünü buruşturdu. Espenianların siyasi gündemini desteklemek için klanın Kraliyet Konseyi üzerindeki etkisini kullanmaktan zaten çok rahatsızdı. Hilo'nun yaptığı anlaşma, tanrılardan düzenli olarak anlayış ve affetmelerini dilemek zorunda kalacağı bir başka alan haline gelebilir. "Yasadışı yeşim ticareti... Tehlikeli bir oyuna giriyoruz, Hilo."

"Düşmanlarının olduğu yere gitmelisin," dedi Hilo. "Ve daha da uzağa."

Shae kardeşine uzun uzun baktı. Klanın dış ilişkilerinde kararları veren kişi olmaya alışmıştı; Hilo'nun, Hava Adamı'nın ofisinin çıkarlarının olduğu yerde soğukkanlı bir Horn gibi davranması onu tedirgin ediyordu. Lan'la konuşabilmeyi diledi. Onun düşünceli, istikrarlı ahlaki değerlerine, aisho'ya olan geniş bakış açısına, ihtiyatlı zihnine danışmak istiyordu. Lan'ın Hava Adamı olsaydı, her önemli klan kararı öncesinde ayrıntılı ve mantıklı tartışmalar yaparlardı diye hayal etti. Hilo'nun kendi katı ilkeleri vardı, bu kesinlikle doğruydu, ama tek başına hareket ettiğinde, gerekli gördüğü tüm kararlı askeri kurnazlığıyla içgüdüsel davranır ve mantığını sonradan uydururdu. "Kobenlerden birinin otoparkta vurulduğunu duydum."

"Geçen hafta çok iş vardı," dedi.

"Bunu herkes yapabilirdi," diye cevapladı Hilo, memnuniyetle omuz silkiyordu. Suikastçı, klan bağlantısı olmayan, uzun bir suç ve akıl hastalığı geçmişi olan bir adamdı ve tutuklanırken polis tarafından uygun bir şekilde öldürülmüştü. Üstelik Koben Ento da beklenmedik ve istemeden yardımcı olmuştu. Hastanede birkaç saat sonra yaralarından ölmeden önce, Iwe ailesinin bir iş rakibini yüksek sesle suçlamıştı. Elbette Ayt'ın adamın adını fısıldadığı ya da No

Peak'in bu işin arkasında olduğu yönünde şüpheler vardı, ancak çelişkili spekülasyonlar olması beklenen bir şeydi. Önemli olan, Dağ'ın çeşitli fraksiyonlarının birbirlerinin boğazına sarılmış olması, her birinin diğerlerinin kendilerini mahvetmek istediğine inanması ve Ayt Madashi'den halefiyet konusunda bir karar vererek iç çekişmeleri bastırmasını talep etmesiydi.

Bir grup işçi, katlanır sandalyelerle dolu bir el arabası iterek geçtiler. Yarınki kutlamalar için avluda büyük kırmızı çadırlar kuruluyordu. Woon Papidonwa ve gelini, İlahi Dönüş Tapınağı'nda evleneceklerdi, ancak Hilo, yeni çifte bir hediye olarak ve Woon'un klan içindeki konumunu takdir etmek için, Kaul malikanesinde düğün törenini düzenlemeyi cömertçe teklif etmişti. Shae, Hava Adamının Gölgesi'ni görevinde kalmaya ikna ettiğinden beri bir yıldan fazla zaman geçmişti, ancak Woon görevinden istifa etmekten daha fazla bahsetmemişti, belki de artık çok daha mutlu olduğu için. Shae onun adına seviniyordu, ama bu duygu tamamen içten değildi.

Niko kollarını açarak salıncaktan inmek istedi ve Hilo onu indirip bahçe yolunda koşarak uzaklaşan çocuğu izledi. "Son zamanlarda Maro'yu görmedim," dedi Hilo. "Aranız bitti mi?"

Shae, kayıtsız görünmek için elinden geleni yaptı. "Şu anda bir ara verdik." Bu ifadenin, konunun kendisi kadar belirsiz ve kafa karıştırıcı geldiğini düşündü ve kardeşinin yargılarını umursamadığını sandığı kadar umursamadığı için hayal kırıklığına uğradı. "Hâlâ arkadaşız," diye ekledi. "Yarın düğünüme konuk olarak gelecek."

Hilo, düellonun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu, hatta yeşim taşından bile daha pahalıya mal olduğunu tahmin etmiş gibi, ona anlamlı, neredeyse üzgün bir bakış attı. "Eğer dediğin gibi arkadaşsan, ona karşı dürüst olmalısın, Shae."

Shae onu duymamış gibi yaptı. "Maro, Four Virtues International adlı bir insani yardım grubunda yer alıyor. Klanın desteğini isteyen bazı temsilcilerle görüşmek isteyip istemediğini sordu. Bu onlar için çok önemli."

Hilo sinirlenerek iç geçirdi—muhtemelen konuşmayı başka yöne çevirdiği için, muhtemelen Pillar olarak çeşitli gruplar tarafından sürekli olarak ricada bulunulduğu ve bunu hiç sıkıcı bulmadığı için. "Tamam, senin... *arkadaşına* bir iyilik olsun," dedi. "Yeni yılın bir zamanında,

işler bu kadar yoğun olmadığında." Wen bir ay sonra doğum yapacaktı. Niko bir avuç renkli çakıl taşı ile geri geldi; Hilo onları hayranlıkla inceledi, sonra çocuğu kucağına alıp öğle yemeği için içeri götürdü. "Andy iyi," dedi Shae'ye omzunun üzerinden. "Kalmak istemiyordu ama anlıyor."

Shae, kardeşinin eve doğru uzaklaşan sırtını izledi. Ardından seslendi. "Gerçekten yapar mıydın? Ayt düelloda beni öldürseydi, aisho'yu bozup kirli bir kılıçla savaşa geri döner miydin?"

"Ayt öyle olacağını düşündü." Hilo'nun havası bir nehir kadar akıcıydı. "Önemli olan bu."

O öğleden sonra Shae, Son Şansölye'nin yanına geldiğinde, Üç Kaynak Dinlenme Kulübü'nün atış poligonunda ısınmaktaydı. "Kaul-jen," diye bağırdı, rahat ve neşeli bir tavırla. "Ne güzel bir gün, değil mi?" Şansölye, altı yıllık zorlu görev süresinin sonuna üç ay kalmıştı ve aile işlerine, torunlarına ve chasso oyununa daha fazla zaman ayırabileceği için açıkça sabırsızlanıyordu.

Chasso, geniş ve bakımlı bir parkta yürüyerek, belirli aralıklarla durup özel yaylarla ateşlenen tatar yaylarından sahte kuşları (gizli makinelerden fırlatılan tüylü lastik toplar) vurmak olan bir kros oyunu. Chasso, avcılık ve okçuluktan kaynaklanan yabancı bir beyefendi oyunu olarak başlamış olsa da, son on yılda zengin Kekonese'liler arasında popüler bir eğlence haline geldi. Janloon'un en varlıklı politikacıları ve iş adamları, Janloon'un otuz dakika güneyinde bulunan, yakın zamanda inşa edilen Three Springs Leisure Club'da düzenli olarak oyun oynayarak işlerini yürütüyorlardı.

Shae, bu oyunu son derece sıkıcı buluyordu, ancak Son Tomarho gibi birinin neden bu oyunu sevdiğini anlayabiliyordu. Alanın çok kısıtlı olduğu bir adada bu kadar çok araziyi özel eğlenceye ayırmak, üyelik ücretlerinin çok yüksek olmasını ve statü sembolü haline gelmesini gerektiriyordu. Bu spor, refleksler, iyi nişan alma becerisi ve pahalı ekipman gerektiriyordu, ancak fiziksel kondisyon gerektirmiyordu. Yaşlanan Kekonese erkekleri, hala yetenekli savaşçılar gibi davranmayı seviyorlardı.

Ayrıca, yeşim yeteneklerinin çok az avantaj sağladığı için Son'un oyunda onu yenmekten zevk aldığını da düşünüyordu.

Shae, ilk iki duşunu sosyal sohbetle geçirdikten ve rüzgara karşı alçak bir tepeye tırmanarak üçüncü duş noktasına ulaşana kadar bekledi, sonra tartışmak için geldiği konuyu açmaya karar verdi. "Bilgelik Salonu'nun baskılarından sizden daha fazla ara vermeye hak kazanan kimse yok, Şansölye Son, ama gelecek yıl şansölye ofisinde böylesine güvenilir bir dostu kaybetmek No Peak klanı için büyük bir kayıp olacak." Kraliyet Konseyi, Son'un halefi olarak mevcut İçişleri Bakanı Guim En'i seçmişti. Guim, deneyimli, mali açıdan sorumlu ve halkçı bir devlet adamı olarak görülüyordu. Ayrıca Dağ klanının uzun süredir üyesi idi.

"Guim makul bir adamdır," dedi Son kaygısızca, avantajlı konuma geçip chasso yayını geniş omzuna kaldırdı. Son, aşağıdaki makine operatörüne hazır olduğunu belirtmek için sol kolunu kaldırdı. Birbirini izleyen yarım düzine chasso topu, çalıların arkasından havaya uçtu. Son hızlı bir şekilde ateş etti ve üç top çimlere düşerken memnuniyetle homurdandı.

"Ülke ve No Peak için zor zamanlar," dedi Shae. "Klanlar barışı korudu, ama sadece çevremizdeki dünya barışı korumadığı için. Guim En'in kaçakçılık konusunda Uwiwa Adaları'na baskı yapmaya devam edeceğine güvenebilir miyiz? Dağ Klanı'nı KJA'ya karşı sorumlu tutmaya devam edecek mi? Kraliyet Konseyi'nde oylama zamanı geldiğinde Oortokon Çatışma Mülteci Yasası'na karşı çıkacak mı?"

Son kenara çekildi ve Shae onun yerini aldı. Chasso topları uçtu; Shae, eğlence kulübünün dükkanından kiraladığı yayla ikisini vurdu. Bir sonraki atışta rakibinin dartlarını Deflect ile saptırarak hile yapma isteğine kapıldı. Puanlarını toplamak için aşağı inerken Son, oldukça daha ciddi bir sesle şöyle dedi: "Kaul-jen, Espenian sekreterinin ziyareti sırasında odada ben de vardım ve yabancıların güvenlik endişelerini çok iyi biliyorum. Ancak Mülteci Yasası insani bir sorunu ele alıyor. Peak, buna karşı çıkarak kalpsiz görünür." Alnını sildi ve iri vücudunu eğerek yere düşen chasso toplarını aldı ve bunları, ekipman ve su taşıyarak ve puanları kaydeden, saygılı bir mesafeden onları takip eden genç chasskeeper'a uzattı. "Sonuçta merhamet, dört İlahi Erdemden biridir."

Shae, Son'un düşüncelerine katılmıyordu. Yine de Son'a şöyle dedi: "Mükemmel bir dünyada, insanlar her zaman İlahi Erdemlere göre davranırlardı ve o zaman Sanırım Dönüş de görünür olurdu. Ama dünya mükemmel olmaktan uzak ve ikimiz de bazı ödünler verilmesi gerektiğini biliyoruz."

Oğlu arkasını döndü ve chasso oklarından birini havaya fırlattı. "Espenliler, bazılarının Ygutan casusu olabileceğinden korkarak, evsiz dul ve yetim kadınları geri çevirmemizi istiyorlar. Yabancı baskı yüzünden ahlaki değerlerimizden ödün mü vermeliyiz?" Oğlunun sözleri öfkeliydi ama sesi pes etmişti ve itirazları gerçek bir anlaşmazlıktan çok retorik bir öfke gibiydi. Shae kadar o da No Peak'in zor durumda olduğunu biliyordu. Oortoko'daki askeri sorunlar Espenialıları paranoyak ve kontrolcü hale getirmişti. Kekonese Kraliyet Konseyi, Oortokon Savaşı'na asker veya ek yeşim taşı göndermeyi reddederek Espenialıları sürekli olarak kızdırıyordu. Ancak Shae, tüm bu süre boyunca klanı iş genişlemesi ve Espenia ile ticaret anlaşmaları yönünde yönlendirmiş ve Port Massy'de Weather Man'in bir şubesini açıyordu. Hilo, Espenia'daki Green Bones ile klan bağları kurmuş ve Mountain'ın kendi dış fırsatlarını aradığını bilen Shae, No Peak'in yurtiçinde ve yurtdışında elinde tutabileceği her türlü siyasi nüfuza ihtiyacı olduğuna daha da emin olmuştu. Adamont Capita'nın sürekli desteğine ihtiyacı vardı. Hızlı ekonomik büyümesini sürdürmek istiyorsa, tüm ülkenin de buna ihtiyacı vardı. Son ailesinin tekstil işi, gümrük vergilerinin düşmesinden büyük fayda sağlıyordu.

"Ülkemizdeki klan savaşları sırasında Kekon'un en yüksek siyasi makamında bulundunuz ve şimdi de ülkeyi çevreleyen bir dış savaş var," diye hatırlattı Shae başbakana. "*Baskı nedir,* ne zaman taviz verilmesi gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

Son başını salladı. "Bunlar artık benim halefimin ilgilenmesi gereken konular, Kaul-jen." Güzelce düzenlenmiş çakıl taşlı bir yoldan küçük bir ormana indiler. Öğleden sonra hızla serinliyordu; sonbaharın soğuğu ve kararan ışık onları içeriye geri dönmeye zorlayacaktı.

"Henüz yaşlı değilsiniz, Şansölye Son. Chasso parkurunda benden daha dayanıklı olduğunuzu görmüyor musunuz?" Shae yolun ortasında durdu ve adama döndü. "Sütun adına, No Peak'e bir kez daha dostluğunuzu göstermenizi rica ediyorum. Göreviniz bittikten sonra emekli olmayın. Kraliyet Konseyi'ndeki yerinizi koruyun. Daha sonra keyfinize bakmak için bolca vaktiniz olacak.

ama bir iki yıl daha hükümette kal ve bu ülkenin sana ihtiyacı olan iyi işleri yapmaya devam et." Anlamlı bir şekilde durakladı. "Klan sana ve ailene minnettar olacaktır."

Eski bir Fener Adamı olan Şansölye Son, klanın minnettarlığının kolay kolay gösterilmediğini ve neredeyse kesin olarak kendisine ve akrabalarına önemli bir maddi ödül anlamına geldiğini biliyordu. Kraliyet Konseyi'nde kalırsa, Son Bilgelik Salonu'nda No Peak'in en kıdemli politikacısı olarak görevine devam edecek ve klanın çıkarları doğrultusunda oy kullanacaktı. Oylama eşitlikle sonuçlanırsa, emekli şansölye statüsü ona görevdeki şansölyeyle aynı ayrıcalığı, yani eşitliği bozacak ek bir oy kullanma hakkı verirdi ve bu da Guim'in karar verme gücünü geçersiz kılabilirdi.

Şansölye Son kalın dudaklarını sıktı. Düşünceli bir şekilde, ama gururdan da uzak olmayan bir tavırla konuştu: "Sanırım, bir ömür boyu kamu hizmetinden sonra, bir yıl daha ne fark eder ki?" Shae'ye ciddi ve hesaplayıcı bir bakış attıktan sonra, chasso yayını kaldırdı ve yola geri döndü. "Ben klanın sadık bir dostu olmaya devam edeceğim, Kaul-jen, ama akıntıyı durduramam. Çoğu insan ticaret anlaşmalarını anlamıyor ya da Espenianların güvenlik endişelerini umursamıyor. Birçoğu yabancıları neden ağırlamamız gerektiğini anlamıyor. İnce bir çizgide yürüyorsun. No Peak'in çıkarlarını ülkenin iradesine karşı koymaya devam edersen, galip gelemezsin."

Shae normalde çok içki içen biri değildi, ama ertesi akşam Woon'un düğün resepsiyonunda birkaç kadeh şarap içti. Gece yarısını biraz geçtikten sonra, gelin ve damat, evlilik mutluluğunu ve bereketi simgeleyen kırmızı ve sarı şakayıklarla süslenmiş bir limuzinle konukların alkışları eşliğinde ayrıldılar. Kısa bir süre sonra Shae partiden ayrıldı ve Hava Adamı'nın evine çekildi. Ütülü mavi keten takım elbise ve kravat giymiş Maro, onunla birlikte ön kapıya kadar yürüdü. İçeri girmeden önce durdu ve omzunun üzerinden ona döndü. "Biraz içeri girmek ister misin?"

Bunu nezaketen mi, sarhoşluktan mı, yoksa başka bir şeyden mi sorduğunu bilmiyordu, ama o anda onun evet demesini umuyordu. Onları resepsiyondan birlikte ayrılırken onlarca kişi görmüştü, ama

ulusal bir skandalı atlatmış ve hayatta kalmış olan Shae, yarın sabah klan dedikoduları olup olmayacağını artık umursamıyordu.

Maro başka yere baktı, sonra umutlu ama temkinli bir ifadeyle ona döndü. "Birazcık," dedi.

İçeri girince Shae ayakkabılarını çıkardı, kanepeye oturdu ve ağrıyan ayaklarını ovuşturdu. Maro buzdolabındaki sürahiden iki büyük bardak soğuk nane suyu doldurdu. Shae minnetle birini aldı, soğuk bardağı alnına bastırdı ve yarısını içti. Hava Adamı'nın evi orta avlunun en ucunda olmasına rağmen, müziği duyabiliyor ve kalan kalabalığın enerjisini uzak bir arka plan gürültüsü gibi algılayabiliyordu. Artık vücudu daha az yeşim taşı taşımaya alışmıştı, ama bazen duyuları yumuşamış, kenarları bulanıklaşmış gibi hissediyordu. İçtiği alkol bu etkiyi daha da şiddetlendiriyordu; yorgundu ve her şey biraz bulanık görünüyordu.

Maro kanepenin diğer ucuna oturdu, arkasına yaslandı, kravatını gevşetip kendi su bardağından bir yudum aldı. O kadar sarhoş görünmüyordu. "Arkadaşın Woon Papi klanına çok bağlı olmalı," dedi. "Ailen onun için büyük bir parti vermiş."

"O benim en büyük ağabeyimin en yakın arkadaşıydı." *Ve benim de.* "Bunu hak etti."

"Davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Maro elindeki bardağı çevirdi. "Ve Four Virtues'un kardeşinizle görüşmesi için bir toplantı ayarladığınız için minnettarım." Sanki aralarındaki boşluğu doldurmaya çalışır gibi devam etti, "Bir süredir onların yönlendirme komitesindeyim. İyi işler yapıyorlar ama daha fazla destek olmadan daha ileriye gidemezler. Büyük klanların, Kekon'un uluslararası insani yardım çabalarında daha aktif bir rol alması gerektiğini kamuoyuna açıklaması çok önemli bir adım olur." Onun onayını bekler gibi ona baktı. "Belki kardeşinizi Oortokon Çatışma Mülteci Yasası'na destek vermeye ikna edebiliriz."

Shae, klanın ticari çıkarları ve Espenian hükümetinin baskısı ile ilgili durumu açıklamak ya da Şansölye Son ve Kraliyet Konseyi'ni şüpheli yabancı çıkarların sorumlusu olarak gördüğünü ima etmek gibi bir havada değildi. "Şu anda siyaset konuşmayalım," dedi.

Maro yakasını çekiştirdi. "Sen öyle diyorsan," dedi belirsiz bir şekilde, sanki Shae güvenli konuşma konularının sonuncusunu elinden kapmış gibi. Aralarında şişkin bir sessizlik hakim oldu. Düellodan bu yana neredeyse beş ay geçmişti

ama ilişkileri, sürekli bir merkezkaç kuvvetiyle belirli bir mesafede tutulan iki nesnenin garip belirsizliği içinde devam ediyordu; ne birbirlerine yaklaşabiliyor ne de uzaklaşabiliyorlardı. Telefonda konuşmuşlardı. Birkaç kez birlikte öğle yemeği yemişlerdi. Shae, ekonomi ve dış politika konularında hâlâ Maro'ya danışıyordu ve şimdi, zamanının büyük bir kısmını almaya başlayan kar amacı gütmeyen çalışmasının klan tarafından desteklenmesini umuyordu. Samimi ve dostçaydılar, ama sanki karşılarındaki kişi, sıcaklığını arzuladıkları ama yakabileceğini bildikleri bir ateşmiş gibi, birbirlerinin etrafında çekinerek dolanıyorlardı.

Maro, birden fazla kez, ikisi de yeniden güvenmeye istekli olursa bu zor dönemi atlatabileceklerini ima etmişti. Şimdi ona bakarken, yakışıklı ve samimi, gözlerindeki özlemi ve yüzündeki hafif kızarıklığı görerek, Shae bunun doğru olmasını her şeyden çok istedi. Bu gece yakınlık arzuluyordu, ama Maro'nun güvenini hak etmiyordu ve onu dürüst olmayan bir şekilde geri kazanmaya dayanamazdı. Geldiği için teşekkür edip kibarca kapıya kadar geçmesini düşünmüştü. Onu kendine çekip oturma odasının zemininde sevişmeyi düşünmüştü. Hiçbir seçenek tamamen doğru ya da arkadaşına karşı adil görünmüyordu. Aldığı kararları pişmanlık duymuyordu, ama artık Maro'ya, aralarındaki gerçekliklerin aşılmaz mesafesini görmeden bakamayacağı için pişmanlık duyuyordu.

"Shae." Maro boğazını sertçe temizledi, sonra kalkıp yanına oturdu. Yumuşak havası ona dokundu, çelişkili arzuyla, neredeyse ıstırapla doluydu. Sakalını kesmişti ve çenesinin kıvrımlarında gerginlik vardı. "Sanırım daha önce beni dışladığın nedeni daha iyi anlıyorum. O zamanlar çok baskı altında olduğunu ve beni hedef almamaları için beni korumak istediğini kabul ettim. Ama artık bunu yapabileceğimden emin değilim, yani senin arkadaşın olmayı. Ailenle belli belirsiz bir bağı olan, düğünlere davet edilen, ama klanın bir parçası olmayan biri. Bu... iyi bir konum değil."

Shae'nin göğüs kafesinin altında bir ağırlık hissetti. "Biliyorum. Ben de bir kez denedim ama olmadı." Kanepeye daha da çöktü. Göz çukurlarının arkasında bir zonklama başladı. "Haklısın. Seni uzak tuttum ve hak ettiğin gerçeği söylemedim. Seni kararlarımdan korumaya çalışıyordum ama bu yanlıştı."

Maro'nun yüzü kısa bir spazm geçirdi. "Beni barındıramazsın. Yeşil Kemik kültürünü sevmediğimi biliyorsun, ama yine de *seni* önemsiyorum.

Birbirimize karşı tamamen açık ve dürüst olalım demiştim, hatırlıyor musun?" Yüzünü inceledi. "Senin için ne ifade ettiğimi bilmem gerek. Bir kez olsun söyle: Aramızda bir şans var mı?"

Hilo'nun sözleri aklına geldi: *Eğer dediğin gibi onun arkadaşıysan, ona karşı dürüst olmalısın.* Şiddetli ve mazoşist bir terk edilme baskısı Shae'nin göğsünde şişti. Elini Maro'nun boynuna doladı ve onu öptü. Onun tadı ve kokusu ağzını doldurdu ve şarap gibi kuru ve kalıcı bir tada sahip acı tatlı bir vahşilikle içini dolduran bir iç çekişle nefes verdi. Geri çekildiğinde Shae, "Kürtaj oldum Maro. Ayt Mada ile düelloya çıkmadan önce hamileydim." dedi.

Maro'nun yüzü birkaç saniye boşaldı, sonra sertçe itilmiş gibi geriye yaslandı. Nazik yüz hatları bulutlarla kaplandı, yaralı ve çirkin bir hal aldı. Yeşim rengi aurası dalgalanıp sertleşti. *"Sen..."* Sesi kaba bir fısıltı olarak çıktı. "Benden sakladın. Bana söylemeden karar verdin. Tıpkı düelloda olduğu gibi."

"Tamamen dürüst olmamı istemiştin," dedi Shae. "Ben de sana bunu veriyorum. Ben de seni seviyorum." Shae ellerine baktı ve ellerinin dizlerinin üzerinde sıkıca kenetlendiğini fark etti. "Bize bir şans var mı diye sormuştun, ama bu sorunun cevabını artık sadece sen verebilirsin."

Maro bardağı sehpaya koydu ve ayağa kalktı. Shae, uzun ve sessiz bir an boyunca onun bakışlarının acı verici ağırlığını hissetti. Başını yastıklara yasladı. Tavan dönüyor gibi göründü, bu yüzden gözlerini kapattı ve Maro'nun arkasını dönüp evden çıkmasını izlemedi.

BÖLÜM 43

Jade Ailesi

Yılbaşından üç hafta önce, Hilo Janloon'dan iç kesimlere doğru bir saatlik yol kat etti ve dağların eteklerindeki düz bir yolda sadece bir otoyol tabelasıyla belirtilen terk edilmiş bir çiftlik evinin önünde durdu. Duchesse'nin iri gövdesini çukurlu toprak yolda ilerleterek yolun daralması ve otlarla kaplanması nedeniyle arabadan indi ve tek başına duran yıkık tuğla binaya kadar yürüdü. Güneş, batıdaki gökyüzünü kaplayan ormanlık tepelerin arkasına çoktan batmıştı ve yarasalar boş tarlada uçup duruyor, Hilo'nun algısının kenarlarında ısı dalgaları oluşturuyordu. Tar'ın adamlarından ikisi çiftlik evinin arkasındaki açıklıkta durmuş, bir çukur kazıyorlardı. Kürekleri kuru toprağı kazıyıp çınlatırken, nefesleri havada buharlaşıyordu. Pillar yanlarından geçip sarkık saçakların altından çökmüş yapıya girerken, işlerini bırakıp alınlarını ön kollarınınla silerek kısa bir selam verdiler.

İçeride, bir askıdan sarkan elektrikli kamp fenerinden sert bir ışık geliyordu. Bir katman kir, saman ve kuş pisliği taş zemini kaplamıştı. Tar ve yardımcısı Doun, Hilo'nun gelmesini beklerken birlikte durmuş, sohbet ediyor ve sigara içiyorlardı. Ayaklarının yanında, kötü sarılmış bir halı gibi, kanvasla sarılmış ve iple bağlanmış uzun bir yığın vardı. Yığının yanında, kapağı açık büyük bir dikdörtgen çelik kap vardı. Bu, Tar'ın bir nakliye ekipmanı şirketinden satın aldığı bir kamyon alet kutusu idi.

Hilo içeri girince Doun selam verdi, sonra eğilip yığının üzerindeki ipleri kesti. Kanvas örtüyü çekince kirli ve yaralı bir genç adam ortaya çıktı. Genç adam ağzı tıkanmış ve bağlanmıştı, ama ani ışıkla gözlerini kırpıştırdı ve yerde kıvranarak oturmaya çalıştı. Tiz yeşim rengi aurası parladı, Hilo'nun zihninde mikrofonun geri beslemesi kadar acı vericiydi. Doun geri çekildi ve Hilo, nefret ve korkuyla dolu, ince, terli bir yüze ve geniş gözlere baktı. Sütun'un bakışları esirin yüzünden kayarak boynundaki yeşim boncuklara ve ardından zayıf kollarına sıkıca bağlanmış yeşim taşlı bilekliklere takıldı. Kaul Lan'ın yeşim taşı. Yeniden takılmamış bile.

Hilo, soğuk bir öfke ve derin bir tedirginlik hissiyle kaplandı. Yıllar önce, kardeşi altında Horn olarak görev yaparken, bir gece Liman'daki Twice Lucky restoranında iki genç serseri, sarhoş bir Green Bone'dan yeşim taşı çalmaya çalışmıştı. Hilo ve Maik'ler onları durdurmak için oradaydı, ama Hilo, o çocukların toplumda büyüyen çürümenin bir işareti, daha kötüsünün habercisi olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Şimdi, Kaul ailesine bu kadar acı çektiren ve yine de bu kadar uzun süre cezasız kalan bu yabancıyı, bu hiç kimseyi görünce, bu duyguyu daha da güçlü hissediyordu. Bazıları SN1 ile yeşim taşının herkes tarafından takılabileceğine inanıyordu, ama bu asla doğru olamazdı. Çünkü eğer herhangi bir alçak Lan'ın yeşim taşını takabiliyorsa, o zaman yeşim taşı hiçbir anlam ifade etmezdi. Yeşil Kemikler dünyası *hiçbir anlam* ifade *etmezdi.* Bu nihilist olasılık Hilo'yu derinden dehşete düşürdü. No Peak klanı bir kaplan gibiydi ve bu hırsız bir fare gibiydi, ama en büyük, en güçlü yaratık bile, karanlıkta keskin dişleriyle hareket eden ve hastalık taşıyan bir fare sürüsünden korkardı. Bu, doğadaki bir dengesizlikti, bu anda bile düzeltilemeyen, dünyada hızlanan temel bir yanlışlığın işaretiydi.

Tar bir spor çantasını açmış ve bazı aletleri ortaya koyuyordu: akülü matkap, uzun plastik boru, koli bandı. Hilo çömeldi. Genç, güç kullanarak bağlarını koparmak için çabalarken ondan uzaklaştı. Odaklanmamış bir dalga halinde yayılan bir Savunma büyüsü yaptı ve Hilo, panik halindeki çabayı rahat bir Savunma büyüsüyle bozarken, yerdeki toprak taş duvarlara sıçradı ve asılı kamp fenerini salladı. Doun gelip tutsağın omuzlarını yere bastırarak çırpınmasını engelledi. Hilo kelepçelerin tokalarını açtı ve tek tek çıkardı. Çocuğun gergin boynuna uzandı ve tokayı açarak uzun yeşim boncuk dizisini eline aldı. Hilo, Lan'ın yeşimini ceketinin iç cebine koydu. Cebinin şişkinliğini eliyle okşayarak, güvenli olduğundan emin oldu.

Hırsız inledi; gözleri yuvarlandı ve bedeni yeşim taşının ilk çekilme sarsıntısıyla titredi ve sarsıldı. Hilo ağzındaki tıkaçları çıkardı. Genç, kırık dişlerinden kanlı kum taneleri tükürdü ve Hilo'nun şaşkınlığına, başını çevirip Tar'a baktı, yüzü çarpık ve bakışları, sıska bedeninin taşıyamayacağı kadar büyük bir nefretle yanıyordu.

"*Sen*," diye hırladı hırsız, sesi titriyordu. "Sen babamı öldürdün. Boğazını kestim ve limana attın. Umarım sen ve bütün ailen çığlık atarak ölürsünüz, ruhsuz pislik."

Tar ilgiyle baktı, sonra tekrar matkap ucunu takmaya devam etti. "Kimdi o?"

"Adı Mudt Jindonon'du." Çocuk ağlamaya başladı; çamurlu yüzünden çirkin izler akıyordu. "Bir dükkanı ve biraz yeşim taşı vardı, hepsi bu. O benim babamdı ve sen onu öldürdün."

"Mudt Jin'i hatırlıyorum." Tar, her şeyin şimdi mantıklı geldiğini belirtmek için başını salladı. "Dağ casusu, parlak taş tüccarı, yeşim hırsızı, suç çetesi lideri. Yeşil Kemik Sütunu'nun korkakça öldürülmesini planlamaya yardım etti. Normalde ailede kötü kanın aktığını düşünmek istemem, ama bu durumda sanırım doğru."

Hilo, kardeşini öldürüp kaçan ve ardından ailesinin mezarını yeşim taşı için tahrip eden gürültüyle ağlayan genci baktı. Zafer hissi duymuyordu, sadece ezici bir tiksinti ve acıma, uzun zaman önce yapılması gereken bir şeyi bitirme arzusuyla doluydu. Hilo gömleğinin düğmelerini göbeğine kadar açtı ve gömleğini açtı. Göğsünden üç yeşim taşı çıkardı, çıkarırken biraz yüzünü buruşturdu. Onları avucunda yuvarladı, kendi yeşim taşları, gençliğinde hatırlayamadığı bir düşmana karşı kazanmıştı. Artık onların kaybını neredeyse hissetmiyordu, ama o zamanlar vücuduna eklediği her yeşil parça kader gibi gelmişti. "Bana bak," dedi Sütun yumuşak bir sesle. Elindeki üç yeşim taşı düğmeyi uzattı. "Bunlar Kaul ailesinin yeşim taşları. Bunlar için öldürmeye ve çalmaya razıydın. Sana veriyorum. Yeşil Kemik gibi mezarına götüreceksin."

"Ben yapmadım!" diye bağırdı Mudt, hayvanca korkusu sonunda derin öfkesini bastırdı. "Başka bir adam vardı! O yaptı, her şeyi o yaptı, hepsi onun fikriydi. Ben sadece ona uydum..."

Hilo hırsızın çenesini kavradı ve sıkarak ağzını açtı ve çılgınca protestolarını kesintiye uğrattı. Üç yeşim taşı çivisini tek tek Mudt'un ağzına attı, sonra çenesini sıkıca kapattı. Tar, uzun gümüş bir rulodan bir parça koli bandı kopardı ve gencin dudaklarını kapattı. Bağları daha da sağlamlaştırmak için bileklerine ve ayak bileklerine daha fazla bant sardılar, sonra Tar hırsızın ayaklarını tuttu, Doun da koltuk altlarından tuttu ve onu kolayca kaldırarak metal kutuya koydular. Dizleri bükülmüş halde, zar zor sığdı ve içinde dönemezdi. Hilo,

son kez, dehşetle donmuş beyaz yüzünü gördü. Kapak yerine oturdu. Konteynerin içinden sönük çığlıklar ve yeşil bir aura yayıldı, Tar'ın kablosuz matkabın vızıltısını keserek kapağın kenarlarına delikler açıp metal vidalarla sabitlerken. En büyük matkap ucunu kullanarak kutunun üst kısmına parmağını sokabilecek büyüklükte bir delik açtı. Buraya hava geçebilecek uzunlukta bir plastik boru soktu. Kapalı kalan adamın boğulmasını istemiyorlardı.

Tar ve Doun kutuyu dışarı taşıdı. Tarladaki iki adam kazmayı bitirmiş, küreklerine yaslanarak dinleniyorlardı. Sütun'un binadan çıktığını görünce aletlerini bırakıp Tar ve Doun'a yardım etmek için koştular ve kutuyu dengeleyip toprağın içindeki çukura indirdiler. Beş adam sırayla kürekleri kullanarak iki metre derinliğindeki mezarı doldurmak bir saat sürdü. Sonunda, kutunun gömüldüğü yeri gösteren sadece taze toprak ve yerden zar zor görünen sert plastik bir hava tüpü kaldı.

Düzenli dozunu almayan bir bağımlı, normalde yirmi dört saat içinde yeşim taşına aşırı maruz kalmanın etkilerini hissetmeye başlar. Adrenalinle dolu bir vücutta hapsolmuş yeşim taşı, bu etkiyi çok daha hızlı ortaya çıkarırdı. Kısa süre sonra kaşıntı başlar.

Boş çiftlik evinden kamp fenerini ve aletleri topladılar. Kırsalda her yer tamamen sessizdi. Gece gökyüzü açık ve yıldızlarla doluydu. Janloon'dan gelen kirlilik veya gürültü onlara ulaşmıyordu ve görüş alanında başka hiçbir yerleşim yeri yoktu. En yakın kasaba, Opia, dolambaçlı dağ yollarından geçerek otuz kilometre uzaktaydı. Arabalara geri dönerken, Hilo, güzel bir akşamı bu kadar tatsız bir görevle geçirmiş olan üç Çivi'ye (Tar, Kehn'in Parmakları'ndan ayırmak için artık halkına böyle sesleniyordu) şahsen teşekkür etti. Doun, Tyin ve Yonu, Pillar'a bunun Kaul Lan'ın anısına karşı görevleri olduğunu ve hırsızı bulup klanın adaletini yerine getirmelerinin bu kadar uzun sürmesinden dolayı üzgün olduklarını söylediler.

Hilo, Tar'a, "İpucunu veren barmeni ödüllendirdin mi?" diye sordu.

"Elbette," dedi Tar.

Bu işi halletmek ve Koben Ento'nun adını fısıldamakla meşgul olan Tar, son zamanlarda çok çalışıyordu. Klanın Espenia'ya genişlemesiyle birlikte, Hilo, Tar'ın küçük ekibini gelecekte nasıl kullanabileceğine dair bazı fikirleri vardı, ama şimdi bunları konuşmanın zamanı değildi. Elini Pillarman'ın sırtına koydu. "Bazen sana karşı sabırsız ve sinirli davrandığımı biliyorum, ama bunun tek nedeni senin artık en yakın kardeşim olman ve sana başka kimseye güvenmeyeceğim şeyleri emanet etmem," dedi Hilo. "Sana güvenebileceğime seviniyorum, Tar. Bunu yeterince sık söylemiyorum."

Hilo eve döndüğünde sabahın erken saatleriydi. Wen ve iki haftalık kızını rahatsız etmemek için ışıkları açmadan sessizce ön kapıyı kapattı. Mutfakta ceketini sandalyenin arkasına astı ve lavaboda ellerini yıkadı. Yorgundu, ama aynı zamanda acıkmış ve susamıştı, bu yüzden kendine bir bardak su doldurdu ve meyve kasesinden iki portakal ve bir paket fıstık alıp masaya koydu. Pillar karanlıkta oturmuş portakalları soyup yiyor, fıstık kabuklarını kırıyordu. Nadiren yalnız kalırdı, bu yüzden bu huzurlu anın tadını çıkarıyor ve yatmaya acele etmiyordu.

Hilo, Lan'ın yeşim taşını cebinden çıkardı, masanın üzerine koydu ve ona baktı. Algısında bir hareket, evde başka birinin uyanık olduğunu söyledi. Niko'nun ayak seslerini duymadan önce, çocuğun tereddütle merdivenlerden indiğini ve mutfağın girişinde durduğunu hissetti. Veranda kapısının panjurları açıktı ve ay ışığı avlu ışıklarıyla karışarak Hilo'nun yeğeninin uykulu ve hafif endişeli yüzünü görebileceği kadar aydınlık bir ortam yaratıyordu. "Amca?" dedi. "Neden oturuyorsun?"

"Eve geç geldim, seni uyandırmak istemedim." Hilo kollarını uzattı ve çocuk ona doğru geldi, kucağına tırmandı ve başını amcasının göğsüne yasladı. Niko ve Ru birbirlerini kardeş olarak tanıyor ve Wen'i anneleri olarak görüyorlardı, ancak Hilo, Niko'nun ona *amca* demesi konusunda ısrarcıydı, böylece gerçek babasının kim olduğunu asla unutmayacaktı. Hilo çocuğun saçlarını okşadı ve fısıldadı, "Kalk, sana bir şey göstereceğim." Üç yaşındaki çocuğu (artık neredeyse dört yaşında, diye hatırladı Hilo) ayağa kaldırdı ve "Bu gece neredeydim, neden eve bu kadar geç geldiğimi bilmek ister misin?" dedi.

seni yatıramadım? Bir şey arıyordum, uzun zamandır kayıp olan bir şey, ve sonunda buldum." Kelepçeleri ve yeşim kolyeyi aldı ve çocuğun hayranlıkla bakıp dokunmasına izin verdi. Bu yaşta yeşime biraz maruz kalmanın zararı yoktu; hatta, Akademi yaşına gelmeden yeşime karşı temel bir tolerans geliştirmesi çocuk için faydalı olacaktı. "Bu senin babanın yeşim taşıydı, Niko," dedi Hilo. "Klanın Sütunu olduğu zaman ona aitti. Bir gün, Yeşil Kemik olduğunda, bu senin olacak. O zamana kadar senin için saklayacağım."

Niko esnedi. "Önce çok daha büyümem gerek."

"Çok daha büyük," diye onayladı Hilo. Çocuğu kucağına aldı ve merdivenlerden yukarı taşıdı.

BÖLÜM 44

Ortadaki Adam

Willum "Skinny" Reams, Iron Eye Köprüsü'nün gölgesinde özel bir tekne iskelesinde duruyordu. Bulutlu, yıldızsız bir bahar gecesiydi ve üstlerinde Camres Nehri'nin üzerinden sürekli trafik akışını taşıyan altı şeritli otoyolu aydınlatan ışıklar dışında karanlık neredeyse tamdı. Yukarıdaki lastiklerin gürültüsü, aşağıdaki suyun düzenli dalgalanma sesinden daha yüksekti.

Reams'in dört palto, onunla birlikte sevkiyatı bekliyordu. İkizler Coop ve Bairn Breuer, iskeleye çekilmiş arabanın yanında duruyordu. Pats Rudy ve Carson Sunter, ellerini tabancalarının kabzasına koymuş, nöbet tutuyorlardı. Reams ve adamları, nehirden getirilen kaçak malları ele geçirmeleri ilk kez değildi. Camres, dünyanın en uzun ve en işlek ticari su yollarından biriydi; yüzyıllardır Gümüş Nehri olarak anılıyordu, ancak nehrin yukarısından Port Massy şehrine giren uyuşturucu ve silahların miktarı nedeniyle, daha az hoş bir isimle de anılıyordu: Ahlak Kanalı. Bu tür olaylar Reams için rutin işlerdi, ancak bu gece malların niteliği nedeniyle tedirgindi. Willum Reams, Port Massy'nin yeraltı dünyasında saygın, zeki ve acımasız bir ustabaşıydı, ancak doğası gereği temkinli biriydi. Patronunun aksine, lüks bir hayat sürmez ve dikkat çekmezdi; muhafazakar giyinir ve tamamen sıradan ve güvenilir bir Brock sedan kullanırdı. Zengin bir adamdı, ancak parasını dikkatlice saklar ve tüm işlerini rakamlara dikkat ederek yürütürdü. Patron Kromner, bir ustabaşının ilk ve en önemli görevi olan ekibe para kazandırmayı asla unutmadığı için ona değer veriyordu.

Reams, yeşim taşı işine girmek konusunda patronuyla aynı fikirde değildi. Para kazanılacağına şüphe yoktu: Southside Crew, kecks'lerin onlara sattığı yeşim taşı için alıcılar bulmuştu bile. Zengin koleksiyoncular, diğer çeteler, özel milisler, paralı askerler ve güvenlik müteahhitleri, hatta kuzeydeki, kendilerini Seer'in reenkarnasyonu olduğunu iddia eden dini fanatiklerin liderliğindeki tarikat bile... Herkes bu yeşil taşları ele geçirmek istiyor gibiydi. Bu taşlar binlerce yıldır ortalıkta dolaşıyordu

ama insanlar sanki yeni keşfedilmiş gibi davranıyordu. Reams kalabalığın bilgeliğine güvenmiyordu. Çoğu insan aptaldı ve ona göre yeşim taşı çok riskliydi. Çok fazla dikkat çekecekti; hükümet kumar ve uyuşturucuyu, kullanıcıları mahveden ama ülkedeki gerçek güç olan Ticaret Toplulukları için bir tehdit oluşturmayan ahlaki zaaflar olarak görüyordu. Ancak yeşim taşı, kolluk kuvvetleri ve yetkililer için gerçek bir tehdit oluşturabilecek silahlı ve tehlikeli örgütleri güçlendirebilirdi. Yeşim taşı parlak olmadan elde edilemeyeceğinden, uyuşturucu ticaretine de baskı uygulanması kaçınılmazdı ve bu da Crew'un en geleneksel ve kazançlı işini tehlikeye atacaktı.

Ancak Skinny Reams'in kitabında en büyük sorun, yeşim ticareti yapmak demek kecks ile uğraşmak demekti. Reams, wesps ve 'guts' ile, hatta gerekirse shotties ve tunks ile bile iş yapabilirdi, ama kecks'lerde özellikle hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Onlar doğal değillerdi ve Reams onlara hiç güvenmiyordu.

Adamlarının da gergin olduğunu anlayabiliyordu; Pats yanına gelip, "Seer'in hayaları, Skinny, daha ne kadar burada kıçımızı dondurarak bekleyeceğiz? Daha önce bu kadar geç kalmazlardı. Bir terslik var." dedi. Reams, ceketinin şüpheciliğini anlayabilirdi; yetkililer tarafından yakalanma riskini azaltmak için, tüm yeşim taşı dört sevkiyata bölünmüş, üç ila altı hafta arayla limana taşınmış, Wormingwood Crew'daki liman işçilerinin yardımıyla liman denetiminden geçerek nehir boyunca farklı noktalara Reams'e teslim edilmişti. İlk sevkiyatlar sorunsuz geçmişti, bu yüzden bu seferkinin de aynı şekilde gitmeyeceğini düşünmek için bir neden yoktu, ancak kecks onları kazıklamak isterse, bu onların son şansı olacaktı.

O anda, bir motorlu teknenin sesi Pats'ı susturdu. Teknenin farları köprünün karanlığından ortaya çıktı ve rıhtımın kenarından dönerek Reams ve adamlarının durduğu iskeleye yanaştı. Teknenin içinden, şiddetli bir topallığı olan kısa boylu bir adam indi. Kekonese'li gibi görünüyordu, ama Reams onunla birlikte olan iki esmer adamın Kekonese'li olmadığını düşündü. Belki de Doğu Amaric'teki tropikal adalardan gelmişlerdi, ama onları iyi görebilmek zordu. Birlikte ağır metal bir kutuyu karaya çıkardılar. Topallayan adam kutunun kapağını açtı ve içindekileri Reams'e göstermek için el fenerini içeriye tuttu: çeşitli boyutlarda cilalanmamış taşlar, içlerindeki yeşil

"Yirmi beş kilo," dedi. "Tartmak ister misin?" Reams başını salladı; önceki üç sevkiyatın hiçbiri eksik değildi; hatta ikisi otuz kilodan fazlaydı. Reams bunu söylediğinde, tekneci omuz silkti ve "Aradaki adamın payını alması için fazladan veriyoruz," demişti.

Ortadaki adam. O, ustabaşıydı. Kromner gibi şişman patronlar, böyle gecelerde içeride sıcak ve güvende oturup brendi içip puro tüttürürken, işi yapan ve riski alan oydu. Reams, toplantıda Dauk'un yanında oturan yabancıyı hatırladı, anlaşmayı kabul etmeden önce özellikle Reams'e sorular soran Kekon'dan gelen genç klan temsilcisi. Kecksler o kadar da medeniyetsiz değillerdi, sahadaki ustabaşının yetkinliğinin operasyonun başarısının anahtarı olduğunu fark etmişler ve her şeyi sorunsuz bir şekilde halletmesi için ona ekstra bir ödeme yapmışlardı. Bu yüzden, yeşim ticaretine genel olarak şüpheyle yaklaşmasına rağmen, Reams her sevkiyattan yaklaşık beş kilo yeşim aldı ve bunları, kendisi ve en yakın adamlarının daha sonra kimseye, hatta diğer ekip üyelerine bile haber vermeden sessizce taşıyabilecekleri bir tasarruf fonu olarak sakladı. Kromner için işler ters giderse diye sigorta olarak. Yeşim taşlarının geri kalanı, Kromner'ın başka bir ustabaşı olan Moth Duke ve adamlarının denetiminde, kurşun kaplı eldivenler giyen göçmenler tarafından kesilip cilalanarak paketlenip son müşterilere teslim edilmek üzere bir endüstriyel depoya götürüldü.

Reams kutuları kapattı ve Pats'e, "Git parayı getir" dedi. Coat kamyonete gitti ve birkaç dakika sonra bir bavulla geri döndü. Bavulu kapalı kutunun kapağının üzerine koydu ve açarak içindeki yüzlerce talirlik banknotları ortaya çıkardı. "Saymak ister misin?" diye sordu tekneciye, biraz alaycı bir şekilde.

Adam başını salladı. "Espenlilerin parayı sayacağına güveniyorum." Bavulu kapattı, aldı ve tek kelime etmeden tekneye doğru yürüdü. Reams, Coop ve Bairn'e metal kutuyu arabaya yüklemeleri için işaret etti. Araca yarı yolda geldiklerinde, iki arabanın farları önlerinde durdu ve iki siyah arabadan sekiz adam indi. Breuer ikizleri anında silahlarını çekti; Reams Ankev tabancasını çekti, ama sonra Moth Duke'un endişeli sesini duydu: "Skinny, oradaki sen misin?"

"Evet, benim Moth. Adamlarına Fully silahlarını başka yere doğrultmalarını söyle, lanet olsun." Duke'un adamları Fuller-ton makineli tüfekleri taşıyor ve iskelenin her yerine nişan alıyordu. Coop ve Bairn silahlarını indirmeye başladı, ama Reams kendi silahını kaldırmış haldeydi. "Neler oluyor Moth? Neden depoda bizi beklemek yerine buradasın?"

"Ortalık karışacakmış, Skinny, tuzak kurulmuşmuş." Duke'un iri vücudu ilerleyerek önlerine çıktı. Adamlarının önüne dikildi, farların ışığında silueti belirginleşmişti. Reams bu adamın takım elbiseli bir maymun gibi göründüğünü hep düşünmüştü. "Bu yüzden geldik, bir şey olmaz diye sizi korumaya. Taşları aldınız mı?"

"Evet, aldık," dedi Reams.

"Hepsini mi?" diye sordu Duke. Bu üç kelime ve söylenişindeki açgözlü ton, Reams'e bir anda ihanete uğradığını anlattı. Arkasını dönüp iskeleye doğru koştu. Moth Duke'un adamları ateş açtı ve Coop ile Bairn'i kurşunlarla parçaladı. Motorlu tekne panik içinde kalkarken motoru gürültüyle çalışıyordu; teknenin gövdesi kurşun yağmuruna tutuldu ve Reams, kecks'in tekneci adamının geriye doğru devrildiğini, elindeki çantanın havada takla atarak denize düştüğünü gördü.

Reams kendini siyah suya attı. Su onu o kadar acı bir soğuklukla yuttu ki, bir an için gerçekten vurulduğunu sandı. Sonra Camres'e battığını hissetti, yıllar boyunca oraya attığı adamların kemiklerinin yanında, kirli nehrin dibinde bedeninin dinlendiğini hayal etti ve hayatta kalma içgüdüsü zihnini yerine getirdi. Reams, onu aşağı çeken ayakkabıları ve yün paltoyu çıkarmaya çalıştı, sonra daldı ve yüzmeye başladı. Hiçbir şey göremiyordu, nereye çıkacağını bilmiyordu, Pats ve Carson'ın ya da diğer adamlarının hayatta olup olmadığını bilmiyordu, ama bir şeyden emindi.

Moth Duke, gizli onayı olmadan bir formeni ihanet etmeye cesaret edemezdi. Bu da, Skinny'nin uzun yıllar boyunca sadakatle hizmet ettiği Boss Kromner'ın onu öldürmek istediği anlamına geliyordu.

BÖLÜM 45

Parkta Bir Söz

Wen kocasına kızgındı. Elbette Pillar'ın çok yoğun olduğunu ve klana karşı sorumluluklarının her şeyden önce geldiğini anlıyordu, ama bu onu o anda daha iyi hissettirmiyordu. Hilo ailesiyle birlikteyken neşeli ve özenliydi, çocuklarla boğuşur, onları kovalar, sanki başka hiçbir şeyi yokmuş gibi küçük çocukların konuşmalarını dinlerdi. Ancak, klanda dikkat edilmesi gereken bir sorun olduğunda, mümkün olan en kısa sürede bizzat ilgilenme eğilimindeydi, bu da planlanan aile etkinliklerinin hiçbir zaman kesin olmaması anlamına geliyordu. Önceki gece yağan sağanak yağmur, yaz sıcağını hoş bir sıcaklığa indirmiş ve piknik için mükemmel bir gün olmuştu, ancak Hilo söz verdiği gibi onlarla vakit geçiremedi; bunun yerine, Espenlilerin Euman Adası'nda tamamlanmasını istedikleri projeleri aksatan inşaat işçilerinin greviyle ilgili olarak, küçük Stone Cup klanının liderleriyle birlikte çalışma odasının kapalı kapıları ardında saatlerce kaldı. Bundan sonra, bir insani yardım grubunun temsilcileriyle görüşmeyi kabul etti ve ardından Weather Man ile birlikte öğleden sonra Lantern Men ile şehir merkezinde toplantılara katıldı.

Wen kardeşleri ve oğulları için kahvaltı hazırladı, sonra bebeği besledi ve parka gitmek için planladığı gezi için bir çanta hazırladı. Niko ve Ru, babalarının maceraya katılmayacağı için mutsuzdu ve Kehn'in dikkatini çekmek için onu rahatsız ediyorlardı. Kehn genellikle çocuklara karşı hoşgörülüydü ve Wen bakmadığında onlara gizlice ikramlar verirdi, ancak kahvaltıya oturup onlara ilgi çekici bir şey vermediğinde, aynı su tabancası için kavga etmeye başladılar ve Ru ağlamaya başlayana kadar birbirlerini itip kakmaya devam ettiler. Kehn gürültüyü görmezden gelip gazeteyi okumaya devam etti, ama Tar bağırdı: "Hey!" Çocukları ayırıp masadaki ayrı sandalyelere oturttu. "Kavga etmeyin. Kardeşler kavga etmemeli."

"O beni itti," diye itiraz etti Niko. "Her zaman benim eşyalarımı alıyor!"

"Sessiz ol ve amcan Tar'ı dinle," diye uyardı Wen, su şişelerini doldururken.

Tar, Niko'nun yüzüne sert bir şekilde parmağını doğrulttu. "O senin küçük kardeşin. Ona iyi davranmalısın, çünkü büyüdüğünüzde ikiniz birbirinize destek olmalısınız, anladın mı? Birbirinizi kollamalısınız. Böylece insanlar, ikinizden birine sorun çıkarırsa, diğerinden de sorun çıkacağını bilir." Niko, somurtarak tabağına baktı. Tar, "Bunun doğru olmadığını mı düşünüyorsun? Sen daha bebekken babanı öldüren adamlardan biri, yaptığından kurtulduğunu sanıyordu, ama amcan onun peşine düştü ve onu buldu. O kötü adama ne yaptığını biliyor musun?"

"Onu öldürdü." Niko bu hikayeyi daha önce duymuştu.

Tar üç tane üzüm aldı ve çocuğun yüzüne tuttu. "Ağzına yeşim taşları koydu ve onu diri diri gömdü." Üzümleri Niko'nun ağzına attı ve elini çocuğun ağzına kapatarak onu alaycı bir şekilde salladıktan sonra bıraktı ve sevgiyle saçlarını karıştırdı. "Bu yüzden kimse amcalarına bulaşmaz. Birbirinize bağlı kalın; ikinizin annenizi kızdırıp aptalca şeyler için kavga etmenizi istemiyorum, daha iyi davranmalısınız."

"Kahvaltınızı bitirin, sonra parka gidiyoruz," diye hatırlattı Wen.

Kehn onları götürmeyi teklif etti. Yeni Fists'lerinden birkaçını eğitmek dışında bir planı yoktu, sonra da hamile olduğu için yatak istirahati yapan Lina ile rahat bir öğleden sonra geçirecekti. Ancak Wen, çocuklara otobüse bineceklerine söz vermişti. Park sadece on dakika uzaklıktaydı, No Peak'in kontrolündeki Green Plain bölgesinde, tepenin aşağısında. Wen, oyun parkında ve su parkında düzenli olarak diğer yüksek rütbeli Green Bones'un eşleri ve çocuklarıyla karşılaşırdı ve hiçbir zaman güvenlik sorunu yaşanmazdı. Kyanla, Janloon dışındaki bir Abukei kabile köyünde yaşlı annesini ziyaret etmek için izin almıştı, bu yüzden Wen günlük çantayı taşıdı ve bebek arabasıyla tek başına uğraştı. Jaya, altı aylık olmasına rağmen Wen'in çocukları arasında en huysuz olanı olmasaydı, bu görev o kadar da zor olmazdı. Beş dakika bile arabada durmak istemiyordu. Hilo, büyüdüğünde kardeşlerinden daha yeşil olacağını şaka yollu söyledi, ama Wen, bu saçma batıl inancın sadece çaresiz annelerin en yaramaz çocuklarını boğmak için var olduğunu söyleyerek sinirli bir şekilde cevap verdi.

Wen, oyun parkının yanındaki çimlerin gölgeli bir yerine bir battaniye serdi ve erkek çocukları oynamaya gönderirken, bebeğin emzirmeye çalışmasını izledi.

Çimlere doğru sürün. Jaya onun son çocuğu olacaktı; Hilo'ya bir oğul (aslında iki oğul) ve bir kız vermişti. Kehn ve Lina evliydi ve onlar da bir çocuk bekliyorlardı. Wen hala Tar'da çalışıyordu, ama ailenin geleceği eskisinden daha güvendeydi. Bebek henüz çok küçüktü — Hilo kesinlikle böyle derdi — ama artık misafir evi yenilenmişti, Kaul Wan Ria Janloon'a geri dönüp çocuklara bakabilirdi, böylece Wen hem tasarımcı olarak hem de Hava Adamı'nın ona bulabileceği başka bir işte çalışmaya devam edebilirdi. Son birkaç yıldır, Celestial Radiance'da daha az sıklıkta bilgi verenlerle buluşmaya devam etmişti, ancak daha fazlasını yapabileceğini düşünüyordu. Kocası ve kardeşlerinin konuştuğu klan meselelerine çok dikkat ediyordu ve konu başka bir yere geçse bile duyduklarını düşünmeye devam ediyordu. Tanıştığı kişilerin yüzlerini ve isimlerini neredeyse hiç unutmazdı, bu yüzden klan içindeki önemli kişilerin neredeyse hepsini tanıyordu. İç tasarım ve Espenian derslerine devam etti, Shae'nin Hilo için eve getirdiği Weather Man'in ofisinden gelen raporları dikkatle okudu ve çocuklarla uğraşmaktan yorgun düştüğü günlerde bile her gün gazete okudu, bu uyumadan önce yaptığı son şeydi.

Bütün bunları yapmasının nedeni, geceleri Hilo'nun yanında yatarken, Hilo'nun kendisine karşılaştığı sorunları veya aklındaki soruları paylaşmasıydı. O anda, ona şöyle demesi gerektiğini bilirdi "Kehn'e işi Lott Jin'e vermesini söyle; bu yıl Fist'e terfi edecek, değil mi?" ya da "Zaten gelecek hafta belediye başkanıyla görüşeceksin; neden o iki Lantern Men'i de yanına almıyorsun, böylece odadaki herkesle bu konuyu konuşabilirsin?" Hilo, annesinin sözlerini düşünür ve şöyle derdi: "Ben de öyle düşünmüştüm" veya "Bunu düşünmemiştim, ama iyi fikir, aşkım" ve sonra kollarıyla annesini sarar, ona bir öpücük verir ve zihni berraklaşmış bir şekilde saniyeler içinde uykuya dalardı.

Wen, kocasının ardından uykuya dalmadan önceki birkaç dakikada her zaman en büyük başarı duygusunu hissederdi. O anlarda, ailesine ve klanına gerçek bir yardımda bulunduğunu bilirdi. Hayatı boyunca güçlü bir kin beslemişti: Eğer yeşim bağışıklığı eksikliği ile doğmamış olsaydı, Akademi'ye gidip Yeşil Kemik olabilirdi. Ama şimdi, farklı bir insan olarak doğmuş olsaydı, Kaul Hilo ile tanışıp evlenip çocuk sahibi olamayabilirdi, bu yüzden belki de her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünüyordu.

Wen, soğuk erişte salatası, salatalık turşusu, kavrulmuş fındık ve doldurulmuş çöreklerden oluşan bir piknik hazırlamıştı. Öğle yemeği için çocukları çağırdığında, tahmin edilebileceği gibi, çok az yedikten sonra tekrar koşarak uzaklaştılar. Wen kalan yiyecekleri topladı, sonra Jaya'yı emzirdi ve altını değiştirdi. Beyaz Duchesse Priza'nın parkın yanındaki kaldırıma yanaştığını gördü ve umutla bir an için Hilo'nun programı mucizevi bir şekilde boşalmış ve onları görmek için gelmiş olabileceğini düşündü. Sonra direksiyonda kardeşini gördü ve Pillar'ın hala meşgul olduğunu ve Kehn'den onun yerine gelip onları almasını istediğini anladı. Wen, oyun parkında koşuşturan çocukları geri çağırdı ve gitme zamanının geldiğini söyledi. Jaya'yı arabaya koydu ve bir eliyle arabayı arabaya doğru itti, diğer eliyle Ru'yu kucağına aldı. Kehn arabadan inip onlara doğru geldi.

Düşes bir ateş topuna dönüştü.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra Wen geriye doğru sendeliyordu, boğazında bir çığlık boğuluyordu. İçgüdüsel olarak Niko'yu yakaladı ve onu kendine doğru çekti, sırtını dönerek onu ve Ru'yu cehennem ateşinden korumaya çalıştı. Ateşin sıcaklığını elli metre uzaktan bile teninde hissedebiliyordu. Omzunun üzerinden baktığında, Pillar'ın kendine özgü beyaz sedanının camlarının ve kapılarının yok olduğunu gördü. Bükülmüş metal parçaları caddeyi kaplamıştı; enkazın açıklıklarından alevler ve dumanlar yükseliyordu. Ebeveynler çocuklarını kurtarmak için koşuşturuyor, çığlıklar atıyorlardı.

"Niko, Jaya'nın bebek arabasının kenarından tut ve bırakma," diye en büyük çocuğuna emretti. "Şimdi caddeyi geçeceğiz, çabuk; annenin yanında kal ve arkana bakma." Wen, Ru'yu tutmaya devam ederken ve Niko'nun dediğini yaptığından emin olurken, arabayı yanan arabanın ters yönüne doğru itti. Üç çocuk da korkudan ağlıyordu. Etrafında insanlar koşuşturuyordu; kimisi patlama yerinden uzaklaşmaya çalışırken, kimisi patlama yerine doğru koşuyordu. Bağırışlar ve uzaktan siren sesleri duyuluyordu, ama Wen bunların hiçbirini fark etmedi. Kardeşi ölmüştü, bunu biliyordu. O ve çocukları hâlâ tehlikedeydi. Tek bir amaçla yürüyor, Jaya'nın bebek arabasının tekerleklerini çimlerin üzerinden geçirmek için konsantre oluyordu, ta ki karşıya geçene kadar. Elleri terden kaplıydı, ama bu kadar sakin hissetmesine şaşırmıştı. Köşedeki kavşağı geçtiler ve Wen, penceresinde beyaz bir fener asılı olan ilk dükkânın önüne geldi. Burası bir erkek giyim butiğiydi; vitrinde duran mankenler, terziden dikilmiş takım elbiseler, yelekler ve keçe şapkalarla süslenmişti.

vitrinde duran mankenleri süslüyordu. İki satış elemanı kapının yanında durmuş, dışarıdaki duman ve kargaşaya bakıyordu.

Wen, Jaya'yı kollarının arasına aldı, omzuyla kapıyı iterek açtı ve üç çocuğu da içeriye soktu. "Dükkânın Fener Adamı kim?" diye sordu Wen en yakınındaki satış elemanına. Arka odadan beyaz saçlı uzun boylu bir adam çıktı. Wen ve üç küçük çocuğu görünce şaşkınlık ve hafif bir endişeyle ince kaşlarını kaldırdı. Dükkan sahibi bir kelime bile söylemeden Wen, "Benim adım Kaul Maik Wen. Kaul Hiloshudon, Zirvesiz Sütun, benim kocam ve bunlar da onun çocukları. Onu hemen aramam için telefonunuzu kullanmam gerekiyor. O gelene kadar mağazanızın arka odasında görünmeden beklememiz gerekecek. Bizi soran biri gelirse, Yeşil Kemikler'den olmadıklarından emin olmadıkça hayır deyin." Mağaza sahibi ona dehşetle bakarken, Wen ona hatırlattı: "Sen klanın Fener Adamlarından birisin, bu yüzden bize her türlü yardımı yapabilecek güvenilir bir dostumuz olduğunu biliyorum."

Dükkan sahibi bir kez ağzını açıp kapattı, sonra gürültüyle yuttu ve "Elbette Bayan Kaul, benimle gelin" dedi. Wen'i kendi ofisine, kumaş örnekleri ve kataloglarla dolu küçük bir odaya götürdü ve telefonun ahizesini alıp ona uzattı. Wen ana evi aradı. Kimse cevap vermedi. Ahizeyi indirdi ve Hava Durumu Adamı'nın ofisini aradı. Shae'nin sekreteri, Hava Durumu Adamı ve Pillar'ın Beyaz Fener Kulübü'nde bir toplantıya gittiklerini söyledi. Wen, onlara hemen korkunç bir şey olduğunu haber vermesi için birini göndermesini söyledi. Dükkanın numarasını bırakıp telefonu kapattı.

Hilo yirmi dakika sonra geldi. O sırada itfaiyeciler yangını söndürmüş, klanın Yeşil Kemikler'den bir düzine üyesi ve Janloon şehir polisi parkı ve çevresindeki sokakları sarmıştı. Wen, giyim mağazasının arka odasında kaldı ve neler olup bittiğini görmek ya da kardeşi Kehn'in cesedinin bulunup bulunmadığını öğrenmek için dışarı çıkmadı. Bomba iki dakika sonra patlasaydı, o ve çocukları hep birlikte ölmüş olacaktı. Şu anda tek düşüncesi, çocuklarını güvende tutmak ve hala bölgeyi gözetleyen düşmanların gözünden uzak tutmaktı. Mağaza çalışanları

çocukların dikkatini dağıtmak için bulabildikleri her şeyi getirmişlerdi: kağıt ve kalemler, bir paket kraker, bazı eski kataloglar, bir kutu tebeşir. Wen yere oturmuş, Niko'yu resim çizerek eğlendirmeye çalışıyordu. Jaya'yı kollarında sallayıp Ru'ya kraker yediriyordu. Dükkanın kapısının çarpıldığını ve Hilo'nun adını seslendiğini duyunca, Wen dükkanın önüne koştu ve rahatlamaktan neredeyse bayılmak üzere kocasına sarıldı.

Hilo'nun kolları titriyordu, onu o kadar sıkı tutuyordu ki, Wen neredeyse hareket edemiyordu. Yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Wen, kocasını daha önce hiç bu kadar korkmuş görmemişti ve bu, olanların gerçek olduğunu hissettiren en önemli şeydi. Şimdiye kadar, kendini ve çocukları sakin tutmak için tek bir gözyaşı bile dökmemiş, sesinde en ufak bir duygu kırıntısı bile belli etmemişti, ama şimdi boğuk hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Niko ve Ru dışarı koştular ve Hilo'nun bacaklarına yapıştılar; Hilo eğilip çocukları göğsüne çekti, ikisinin de başını ve yüzünü öptü, onu izleyen mağaza çalışanlarını ve peşinden gelen Green Bones çetesini görmezden geldi. Tekrar doğrulduğunda yüzüne renk gelmişti ve her zamanki hızlı, sert otoritesiyle şöyle dedi: "Juen, iki parmaklını da al ve ailemi eve geri götür. Onların hayatlarını sana emanet ediyorum."

Birinci Yumruk, "Hemen, Kaul-jen," dedi.

"Shae evde seninle buluşacak," dedi Hilo, Wen'e. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Wen fısıldadı, "Tar biliyor mu?" Hilo başını salladı, üzgün görünüyordu ve Wen durmuş olan gözyaşlarının tekrar akmaya başlayacağını hissetti. Kardeşleri her zaman bir madalyonun iki yüzüydü; aralarına hiçbir şey giremezdi. Tar, ağabeyi olmadan nasıl yaşayabilirdi?

"Hemen eve git," dedi Hilo nazikçe ama kararlı bir sesle. "Çocuklara iyi bak."

Wen, kocasının kolunu onu bile şaşırtan bir ısrarla tuttu. "Bunu yapanları bulacağını söyle." İçinde yıkılıyordu, son soğukkanlılığı da gürültülü, tutarsız bir ateş fırtınasında parçalanıyordu, ama sesi sessiz bir tıslama olarak çıktı. "Kim olurlarsa olsunlar, nerede olurlarsa olsunlar, ne kadar sürerse sürsün. Onları bulup öldüreceğine *yemin* et."

Yüzünü aradı ve aradığını buldu, gözlerindeki kara tehlike, şok ve korku, karanlık bir söz haline dönüşüyordu.

şiddet. Hilo ellerini kızın başının iki yanına koydu ve alnını onun alnına bastırdı. "Yemin ederim."

BÖLÜM 46

Affedilemez

Shae, Finans Bölgesi'nden eve koştu ve Kaul malikanesinin bir kaleye dönüştüğünü gördü. Sadece yakın aile üyeleri ve Hilo'nun en güvendiği Fists üyeleri malikanenin içine girip çıkabiliyordu. Evden ayrıldığı saate bakılırsa, Maik Kehn Duchesse Priza'yı hiç durmadan doğrudan parka götürmüştü, bu yüzden tek açıklama, birinin aile garajında dururken araca girip zaman ayarlı bir patlayıcı yerleştirmiş olmasıydı. Bu korkakça saldırı içeriden gelmişti.

Shae bu fikri kafasında oturtamıyordu. Malikanenin tüm ziyaretçileri klan üyeleri ya da bilinen bağlantıları olan kişilerdi. Suçlular hala malikanede ya da yakınlarında olabilirdi. Muhafızlar ve malikane personeli tek tek sorgulanıyordu. O gün Hilo ile görüşen Stone Cup klanının liderleri ve kar amacı gütmeyen grubun temsilcileri de gözaltına alınmıştı. Kyanla'yı bulup getirmek için birkaç Finger gönderilmişti; Abukei kadınının tam da bugün ortalarda olmaması şüpheliydi, ancak Shae, uzun süredir evlerinde çalışan hizmetçinin böylesine iğrenç bir eyleme karışmış olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Wen ve çocuklar, başka herhangi bir tehlike kaynağı olup olmadığı için iyice aranan ana eve güvenli bir şekilde geri dönmüştü. Shae, Kehn'in karısına onun ölümünün haberinin verilip verilmediğinden emin değildi. Bombanın Hilo'ya yönelik olduğu sonucuna varmak zor değildi; şehirdeki herkes, o korkunç beyaz Duchesse'nin onun arabası olduğunu biliyordu. Kehn, Hilo'nun isteği üzerine Wen ve çocukları almak için o arabayı kullanmıştı; kendi kaslı siyah Victor MX Sport'u ise yeni karbüratör taktırmak için tamirdeydi.

Shae'nin çalışma hipotezi, saldırının arkasında Ayt Mada'nın olduğu yönündeydi. Klanlar arasında iki yıldır süren sözde barış, Ayt'ın Hilo'yu öldürme konusundaki uzun vadeli hedefinden vazgeçtiğini düşünmek için bir neden değildi. Shae, çalışma odasında telefonla Woon ve Ship Street'teki kilit personeli ile konferans görüşmesi yapıyordu. Televizyonda bombalama haberi vardı ve Weather Man'in ofisine klan savaşı çıkıp çıkmayacağına dair endişeli sorular geliyordu.

tekrar patlamak üzereydi. Shae bir cevap veremedi, ancak halkına henüz bir sonuca varılmadığını açıkça belirtmelerini söyledi. Hâlâ şüpheleri vardı. Ayt Mada, dikkatli ve kesin bir şekilde isimler fısıldadı ve işi yakından takip edecek suikastçılar gönderdi. Araba bombalaması kişisel olmayan, gizli, korkakça ve alçakça bir eylemdi, masum sivillere zarar verebilir ve dikkatsizce aisho'yu bozabilirdi — bu Yeşil Kemiklerin tarzı değildi.

Juen çalışma odasının kapısını çaldı ve içeri girdi. Yeşim rengi aurası aciliyet ve tedirginlikle titriyordu. Shae görüşmeyi bitirir bitirmez, Birinci Yumruk, "Kaul-jen..." dedi. Sesinde garip bir donukluk vardı. "Bir adam kapıya teslim oldu. Bombalamadan sorumlu olduğunu iddia ediyor."

Shae'nin midesine korkunç bir endişe çöktü. Juen'in ona göstereceği şeyi görmek istemediğine aniden kesin olarak karar verdi, ama yine de hemen ayağa kalktı ve Fist'in peşinden evden çıktı. Yarım düzine Yeşil Kemik, garaj yolunda yere diz çökmüş bir adamın etrafında toplanmıştı. Onu görmeden önce, aurası ona tanıdık geldi. Maro yaralanmamış görünüyordu, ama bej renkli pantolonu yıpranmış ve mavi gömleği buruşmuştu. Omuzları çökmüş, bakışları önündeki asfalta sabitlenmiş, topuklarının üzerine oturmuştu. Ay bıçakları taşıyan adamlar tarafından korunan, dizlerinin üzerinde duran hali o kadar tuhaftı ki, Shae'yi inanılmazlık duygusu sardı, adımları durdu ve onu yere çiviledi.

Maro onu gördü ve ayağa kalkmaya başladı. Juen'in adamlarından biri omzuna elini koydu ve onu sertçe geri itti. Shae, "Bırakın ayağa kalksın," diye itiraz etti, ama Maro bir daha kalkmaya çalışmadı. Olduğu yerde kalarak, ona kederli bir ifadeyle baktı.

Bu hiç mantıklı değildi. Maro bir araba bombası yerleştiremezdi. O ve Shae, aralarında konuşacak hali kalmadan ayrılmışlardı, bu durum Shae'yi üzmüş ve pişmanlık duymasına neden olmuştu, ama Maro kindar birisi değildi. Klan çıkarları yoktu, şiddete meyli yoktu ve Shae'ye karşı ne kadar öfkeli olursa olsun, Hilo'yu öldürerek kazanacağı hiçbir şey yoktu.

"Başka kimseye zarar vermeyeceklerdi," dedi Maro sessizce. "Bana söz verdiler. Sana veya çocuklara zarar vereceklerini düşünseydim asla işbirliği yapmazdım."

Shae'nin tutunabileceği bir şey olsaydı, kendini dengelemek için ona uzanırdı. "Aylar önce Hilo ile ayarlamamı istediğin toplantı. Bu sabah oldu." Anlayış, direnen zihnine ince bir bıçak gibi saplandı. "Suikastçılar bu şekilde içeri girmiş."

Maro'nun yüzü kağıt gibi buruştu. "Toplantı gerçekti," dedi. "Dört Erdem'in hiçbir çalışanı bu plana dahil değildi, hayatım üzerine yemin ederim. Benden tek istediği, son dakikada gruba birkaç sahte üniversite stajyeri eklemekti. Onları kapıdan geçirip Sütunu görmelerini sağlamamı söylediler, hepsi bu. Bana başka hiçbir ayrıntı vermediler."

Juen dişlerinin arasına bir nefes çekti. Bir düşmanın kendi evinde Sütun'a saldırmaya çalışması akıl almaz bir şeydi. Hilo'nun tüm toplantıları Sütun Adamı, Hava Adamı veya Boynuz Adam tarafından onaylanıyordu. Bir suikastçının düşmanca niyetleri muhafızlar tarafından algılanır ve Sütun'a yaklaşması imkansız olurdu, hayatta kaçması da imkansızdı. Ancak, görünüşte meşru kimlikleri olan ve yeşim taşı taşımayan, silahsız bir veya iki ziyaretçi, dürüst bir gruba bağlı oldukları için şüphe çekmezdi. Kapıdan geçtikten sonra, aile garajına kısa bir mesafeye kadar dolaşma fırsatı bulabilirlerdi. Maro'nun sefil halinden, bu olaya karışmış olmasına rağmen, onlar kadar araba bombası yerleştirileceğini tahmin etmediği açıktı.

"Onlar kimdi?" Shae, sanki bıçaklanıp bıçak göğsüne saplanmış gibi hissetti. "Sana kim yaklaştı?"

Maro avucunun içini gözlerine bastırdı. "Üç kişiydiler. Lideri yarı Shotaryalıydı ve gizlenmiş yeşim taşı takıyordu. Diğerlerinin ona Soradiyo dediğini duydum."

"Barukan." Juen tükürdü. "Soradiyo adını daha önce duymuştum. Zapunyo için çalışan bir kaya balığı avcısı."

Etrafındaki Yumruklar ve Parmakların bekleyen bakışları ve aurası, Shae'nin cildine sıcak bir fiziksel baskı gibi geliyordu. Juen'e döndü. "Onunla birkaç dakika yalnız konuşayım." Bir saniye sonra, alçak sesle "Lütfen" diye ekledi, çünkü Hava Adamı olarak Yumruklar üzerinde hiçbir yetkisi yoktu ve Maik Kehn'in ölümüyle Juen Nu artık No Peak'in vekil Kornası olmuştu.

Juen, yavaşça bakışlarını yerde yatan tutsağa çevirdi, sonra tekrar Hava Adamına döndü. Diğer Yeşil Kemiklere geri çekilmelerini ve başka bir yerde tetikte beklemelerini işaret etti, ama kendisi ayrılmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Seni bu adamla yalnız bırakmam sorumsuzluk olur, Shae-jen," dedi Juen. Shae, bunun onun güvenliği için endişelendiğinden çok, Horn olarak onun eşi olduğunu ve klana yönelik tehditler söz konusu olduğunda söylenenleri dinleme hakkına sahip olduğunu hatırlatmak için söylediğini anladı. Shae daha fazla tartışmaya girmedi. Boğazı şişmiş gibi hissediyordu ve yakında tamamen kapanacağından korkuyordu. Kendini zorlayarak Maro'nun yanına yürüdü ve onunla gözleri aynı hizada olacak şekilde önünde diz çöktü. "Neden yaptın?" Boğazından çıkan fısıltı kuru ve tanınmazdı. Acı dolu. "Seni o kadar mı incittim?"

Maro'nun gözleri hüzünle doldu. "Evet. Ama nedeni o değil." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Beni yakaladılar, Shae. Barukan çeteleri Shotar'da çok güçlü ve acımasızlar. Leyolo Şehrine yaptığım ziyaretleri ve telefon görüşmelerimi öğrendiler." Maro'nun omuzları titriyordu ve sesi boğuk çıkıyordu. "İlk başta, bu bilgiyle bana şantaj yapmaya çalıştılar. Reddedip onları görmezden gelince, bana babamın fotoğraflarını gönderdiler. Yarı kız kardeşlerimin ve küçük yeğenlerimin evlerinin pencerelerinin arkasından çekilmiş fotoğraflarını. Mahalleleri, okulları, oyun parklarında çekilmiş yakın çekim fotoğraflarını. Soradiyo'nun istediğini yapmazsam onlara bir şey olacağını söylediler. Nedenini asla öğrenemeyeceklerini söylediler."

Shae, Maro'nun kollarını tuttu ve ellerini yüzünden çekti. "Neden bana söylemedin? Bir şeyler yapabilirdik, aileni koruyabilirdik, barukan'ın peşine düşebilirdik..."

Maro gözlerini kaldırdı ve gözlerinde gördüğü acı suçlama, Shae'nin ağzındaki kelimeleri kuruttu. "Tehdit edildiğini hissettiğinde kimseye söyledin *mi*? Başka seçeneğin olmadığını anladığında?" diye sordu. Shae cevap veremedi. Maro, Woon'un düğününden sonraki akşam gözle görülür şekilde gergindi, konuşmak istiyordu, barışmak umuduyla. Oysa Shae, onu kendinden uzaklaştıracağını bildiği gerçeği söylemişti.

Maro'nun omuzları çöktü ve yüzünü çevirdi. "Soradiyo, eğer kimseye bir kelime bile söylersem, barukanların er ya da geç yeğenlerimin peşine düşeceğini ve onların minik parmaklarını tek tek bana göndereceğini söyledi. Belki blöftü, ama bunu sorgulamaya cesaret edemedim. Kız kardeşlerim Shotarian olsa da ve ben Kekonese olsam da, beni aralarına kabul ettiler. Beni hayatlarının, çocuklarının hayatlarının bir parçası yaptılar. Onları asla tehlikeye atamazdım." Çenesi sıkılaştı ve sesine acı bir ton katıldı. "Sen beni hayatına hiç almadın. Beni uzak tuttun, benden sır sakladın,

hatta bizim...'den kurtulmaya karar verdiğinde bile bana söylemedin..." Durdu, gözleri hala yakınlarda durup onları izleyen Juen'e kaydı.

Maro dudaklarını sıkıca kapattı. Elleri kucağında yumruk haline gelmiş, parmak eklemleri beyazlamıştı. Kol manşetlerinde kara tahta tebeşiri vardı, Shae onu tanıdığı süre boyunca o kadar alıştığı bir detaydı ki, şimdi, sanki yeni bir şey gibi fark ettiğine şaşırdı. "Ailemi koruyacağını söyledin, ama gerçekte klanlar sadece kendilerini korur. No Peak gerçekten yabancılara, özellikle Shotarianlara yardım eder mi? Oortokon mültecileri konusunda Espenilere karşı bile çıkmıyorsun." Maro yavaşça başını salladı. "Yeşil Kemik klanları Kekon'u yönetiyor, ama sadece Kekon'u. Barukanlar Shotar'daki kız kardeşlerimin ailelerinin peşine düşmek isteseydi, bir yolunu bulurlardı. Kekon'da benden başka kim umursardı ki? Böyle korkunç bir risk alamazdım. Kardeşini öldürmeye çalışacaklarını biliyordum, yoksa neden muhafızları geçmek istesinler ki?

Ama sen zaten beni değil klanını seçmiştin; ben de senin güvenliğin yerine ailemin güvenliğini seçmek zorundaydım. Onların istediğini yapmak zorundaydım."

"Neden buraya geldin?" diye bağırdı Shae, neredeyse öfkeyle. "Barukanlar dediğin kadar güçlüler, neden seni ülkeden çıkarmalarını istemedin?"

Maro kısa, çaresiz bir kahkaha attı. "Aklı başında kim klanın adaletinden kaçabileceğine inanır? Yeşil Kemikler şiddetli cezalar verme konusunda eşi benzeri yoktur. Bunu herkesten daha iyi bilirsin. Kardeşin adımı fısıldadığı anda, hayatımın geri kalanını ölü bir adam olarak geçirecektim. En azından bu şekilde, seninle yüzleşip kendimi açıklayabilme şansım oldu."

Maro'nun yüzündeki kin kayboldu ve ona hüzünlü bir teslimiyetle baktı. "Bunu hiç hayal etmemiştim, Shae. Kılıçla ölmek... O daha genç adamlar için. Ben kitaplarla, sohbetlerle ve... ara sıra aptalca romantik müzikallerle mutlu olurdum. Bir süreliğine, birlikte yaşadıklarımız gerçek ve mükemmeldi." Zayıf bir gülümsemeyle, fiziksel olarak zorlanıyormuş gibi bir nefes aldı, sonra terli alnına kolunun kenarını sürerek Juen'e stoik bir şekilde baktı. "Lütfen çabuk ol."

Juen acımasızca cevap verdi. "Soradiyo ve seninle temasa geçen barukan hakkında başka ne biliyorsun? Bugün gelip bombayı yerleştiren adamlar kimdi?"

“Soradiyo için çalışan iki genç adam. Onları tarif edebilirim ama isimlerini bilmiyorum. Barukan, fazla bir şey öğrenmememi sağladı.” Maro'nun tavırlarında hiçbir aldatma yoktu. Sahip olduğu az miktardaki ek bilgiyi verdikten sonra, Juen kıdemli Parmaklardan biri olan Lott'u çağırdı ve “Sütuna ulaşabildin mi?” diye sordu.

Lott, "Yolda," dedi.

Juen, Maro'ya, sonra da kol saatine baktı. Tutuklunun suçlu olduğu şüphe götürmezdi, ama bu sadece klana karşı ihanet değil, Sütun'un ailesine karşı da ölümcül bir saldırıydı. Akıllı bir Yumruk, Hilo'dan talimat beklerdi.

Shae, ani bir korkuyla ayağa kalktı. "Maik Tar, Hilo'nun yanında mı?"

Juen, "Sanırım öyle" dedi.

Shae'nin midesi bulandı. Tar çıldıracak, Maro'yu paramparça edecekti. Saatlerce, hatta günlerce sürecekti. Belki Hilo buna son verecekti, ama Hilo az önce Horn'u kaybetmişti, kardeşi gibi gördüğü bir adamı, karısı ve çocukları da neredeyse öldürülmüştü; Shae onun merhametli olacağını umamazdı.

Shae'nin yüzündeki korkunç farkındalığı gören ya da aurasında yükselen paniği hisseden Maro'nun yüzündeki son renkler de kayboldu ve yerini gerçek korku aldı.

Shae'nin uzuvlarını ağır bir déjà vu hissi kapladı. Opia'daki kabinde Yun Dorupon'un karşısında durduğunu hatırladı. Maro'ya bunu anlatmıştı: *Onu öldüremem.* Yıllardır Doru'dan nefret etmişti ama o anda kılıcını çekememişti. Şimdi Juen'e doğru yürüyordu, yüzü içindeki tüm çalkantılı duyguları gizleyen bir maske gibiydi. "Juen-jen," dedi. "Eğer Sen Zirvesiz Boynuz olacaksan, bundan sonra birlikte çalışacağız. Kardeşim ve Maik Kehn'in senden çok övgüyle bahsettiğini duydum, bu yüzden iyi bir başlangıç yapalım istiyorum." Boğazına nemi zorla bastırdı. "Tau Maro sadece klanı değil, benim kişisel güvenimi de ihanet etti. Bize bildiği her şeyi anlattı ve ölmesi gerektiği konusunda hiçbir şüphe yok. Sen de aynı fikirde değil misin?"

Juen ona uzun, hesaplayıcı bir bakış attı, ama bakışında sempati de vardı. Henüz resmi olarak Boynuz değildi ve Kaul ailesine ait bu kadar kişisel bir konuda Pillar'a danışmadan harekete geçmek yetkisini aşmak olurdu, ama Shae için durum farklıydı ve Juen'in Hava Adamı'na karşı çıkmak için ne isteği ne de sebebi vardı. "Hayır, Kaul-jen. Hepsi doğru."

Shae Maro'nun yanına döndü ve onun önünde diz çöktü. Yere batacakmış gibi mide bulandırıcı bir hisse kapıldı. "Üzgünüm," diyebildi.

Maro minnetle başını salladı. Shae'nin ellerinden birini alıp kendi büyük ellerinin arasına aldı, sonra yüzüne götürüp yanağına koydu, sanki bu ona biraz olsun rahatlık verecekmiş gibi. "Belki de ben bir korkakım," dedi, "ama sen değilsin." Onun dokunuşuna yaslandı, sakalı avucunun ortasını gıdıkladı ve gözlerini kapattı. Shae uzanıp iki elini Maro'nun başının ve boynunun arkasına koydu. Dokunuşunun altında hayatı atıyordu, yeşim rengi aurasının buruşuk dokusu acı ve pişmanlıkla çarpılmıştı, ama artık öfke veya korkunun gerginliğiyle yüklü değildi.

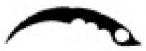
Shae nefes alamıyormuş gibi hissetti; gözlerini sıkıca kapattı ve kendini Ayt Madashi gibi, sarsılmaz bir kararlılık ve sarsılmaz çelikten yapılmış bir buz sütunu olarak hayal etti. Bastırılmış, anlamsız bir çığlık atarak, toplayabildiği tüm yeşim enerjisini Maro'nun kafatasının tabanına kanalize etti. Maro hiç direnmedi, en ufak bir Çelik bile oluşturmadı. Enerjisi Shae'nin enerjisinin altında ezildi; aurasının parçalandı ve kaçtı. Beynindeki damarlar patladı ve Maro saniyeler içinde öldü.

Maro kollarının arasına düşerken onu yakaladı. Onu nazikçe asfalta indirdi, sonra kaçan hayatının geri tepmesiyle titreyerek onun vücudunun üzerine yığıldı. Bir saniye dalgaya sarıldı, ona tutunmak, onu nereye giderse gitsin takip etmek istedi, ama dalga onu geçip gitti ve o, Maro'nun cesediyle kucağında asfalta düştü. Shae onu yavaşça sırt üstü yere yatırdı. Gözleri hala kapalıydı ve yüzü tarif edilemez bir üzüntüyle dolu ama rahattı. Shae alnını öptü, sonra kapalı göz kapaklarını. Ayağa kalktı. Juen ve adamları etrafında toplanmıştı ama konuşmuyorlardı ve ona doğru hareket etmiyorlardı.

Dönüp Hava Adam'ın evine doğru yürüdü. Yarı yolda, anılar geri geldi — önce yavaşça, yayılan çatlakların ardındaki bir duvardan sızan bir damla gibi, sonra bir sel haline gelerek, patlayan bir barajdan çıkan tufan gibi onu süpürüp götürdü. Uzun sohbetler ve şefkatli anlar, Maro'nun bir fikirle heyecanlandığında gözlerindeki ateş, gülümsemesinin yumuşaklığı, birbirine yapışan vücutlarının acı veren sıcaklığı. Mucizevi bir şekilde, adımlarını bozmadı, tökezlemedi, yere yığılmadı ya da koşmaya başlamadı, ama görüşü bulanıklaştı ve evinin kapısına vardığında kendi kapısını zar zor görebiliyordu.

. Sonunda kendi evine girip yalnız kaldığında, Shae kapıyı arkasında kapattı, girişe üç adım attı ve uzun, sessiz, sözsüz bir çığlık atarak yere yığıldı, kollarını yanlarına sıkıştırdı, alnını sert ahşap zemine bastırdı, sanki sonsuza dek tövbe ediyormuş gibi.

BÖLÜM 47

İşe Dön

Shae bir hafta boyunca evinden neredeyse hiç çıkmadı. Kehn'in cenazesine katılmak için giyinip dışarı çıktı, ama tüm tören yürüyüş, ilahiler ve kin dolu sessizlik içinde geçti. Hilo, Horn'un ölümünden yıkılmıştı; Wen'in elini sıkıca tutuyor ve çocuklarını gözünün önünden ayırmıyordu. Tar, kardeşinin mezarının başında yıkıldı ve bir çocuk gibi ağladı. Sonra, Shae yanından geçerken bir an için onun bakışlarının üzerinde durduğunu hissettiği an dışında, sanki artık orada değilmiş gibi boş ve kayıp bir bakışla bakıyordu. Shae, Maro'yu acısızca infaz ettiği için onun bakışlarında acı dolu bir ışıltı gördü.

Shae, Tar'a Kehn için de yas tuttuğunu söyleyemedi. Maik kardeşleri ilk başta pek tanımıyormuş, uzun süre onları sadece kardeşinin uşakları olarak görmüş, ama son birkaç yıl bu izlenimini değiştirmişti. Kehn'in Horn rolünde büyüdüğünü görmüş, aile sofrasında onunla yemek yemiş, onu sadık ve tehlikeli ama sessizce azimli bir adam olarak tanımış ve klanın iki tarafı arasındaki verimli işbirliğinin en azından yarısının sebebi olduğunu anlamıştı. Hilo, Kehn'in küçük, kullanılmayan mezar yerine, büyük Kaul aile anıtının yanına gömülmesi konusunda ısrar etmişti, ama Shae'nin duyduğuna göre, patlama cesedinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Kehn'in külleri çelik tabutun çok küçük bir kısmını bile doldurmamıştı. Boynuz, Yeşil Kemiklerin klan için hayatlarını feda etmelerini bekleyebilecekleri tehlikeli bir görevdi. Ayakta, elinde kılıçla. Böyle değil.

Shae evine geri döndü. Woon, onun yokluğunda bir kez daha Hava Adamı'nın ofisini yönetme görevini üstlendi. Kyanla ana evden yemekleri getirip Shae'nin buzdolabına bıraktı, ama yemekler neredeyse hiç dokunulmadan kaldı. Lan'ın ölümünden birkaç gün sonra, Ship Street'teki ofis kulesine girip Doru'nun ofisini Hava Adamı olarak devraldı. Büyükbabası vefat ettiğinde derin bir yas tutmuştu, ama işine geri dönmüştü. Bu trajediler kalbini kırmıştı, ama ruhunun bir parçasını koparmamıştı. Bu sefer işlevini yerine getiremiyordu.

Yataktan kalkmak, giyinmek ya da yemek yemek istemiyordu. Yokluğunda klanında neler olup bittiğini de umursamıyordu.

Shae daha önce savaşta hayat almıştı, ama kendini şimdi olduğu gibi bir katil olarak görmemişti. Maro'yu klandan uzak tutmak için yaptığı her şey ve Hava Adamı olarak almak zorunda kaldığı kararlar onu incitmiş, tehlikeye atmış ve ölümüne yol açmıştı. Onu sevmişti; bunu biliyor muydu, ona hiç söylemiş miydi, merak ediyordu. Dünyanın Tau Maro gibi insanlara ihtiyacı vardı ve o, kendi elleriyle onun hayatını sonlandırmıştı.

Yalnız kaldığı zamanlarda tanrılara dua eder, bazen de onlara acı bir şekilde küfürler yağdırırdı. Yaptığı her şeyi sorguladı; Kekon'dan tekrar ayrılmayı düşündü; gözlerini kapattığında Maro'nun yüzünü gördü, çok üzgün ve suçlayıcıydı, ve çaresiz bir dehşet ve pişmanlık içinde, onun ölüm anını tekrar tekrar yaşadı. Korkak Zapunyo ve onun barukan haydutlarına karşı büyüyen, yakıcı, sönmez bir nefret besledi.

Yıllar önce, Hilo ile Uwiwa Adaları'nda saklanan bir kaçakçıdan daha önemli şeyler olduğunu tartışmıştı. Şimdi, Zapunyo'yu çok önemli bir konuda hafife aldığını fark etti. Kekonese halkı, açık bir klan savaşında bile yeşim taşı olmayan sivillerin hedef alınmayacağını kesin olarak kabul ediyordu. Zapunyo ve barukanlar Yeşil Kemikler değildi. Onlarda aisho duygusu yoktu ve yolunda masum insanlar ölse de umursamıyorlardı.

Sekizinci veya dokuzuncu gün, Shae tam emin değildi, ön kapının açıldığını ve koridordan odasına doğru ayak seslerinin geldiğini duydu. İlk başta, yine Kyanla'nın yemeden kalacak yiyecek bırakmaya geldiğini sandı, ama uyuşmuş algısını uyandırdığında, gelenin Wen olduğunu fark etti. Yengesi yatak odasının kapısını çaldı.

"Shay, kardeşim," dedi Wen. "Girebilir miyim?"

Shae bu isteği görmezden gelmeyi düşündü, ama bunu yapmaya hakkı olmadığını hissetti. Wen, kardeşinin gözlerinin önünde öldürülmesini görmüş ve çocuklarının hayatları için korkmuştu. Shae kadar, hatta ondan daha fazla çaresiz olmak için nedenleri vardı, ama yine de buradaydı. Shae kendini yataktan sürükleyerek kalktı ve kapıyı açtı. Berbat göründüğünün farkındaydı; birkaç gündür aynı eski gömleği ve pijama pantolonunu giyiyordu, saçları

taranmamıştı ve aynaya bakarsa kendini tanıyamayacağından şüpheleniyordu.

Wen tüm bunları ifadesiz bir şekilde dinledi. Shae'yi iterek havasız yatak odasına girdi ve pencereyi açarak içeriye bir esinti girmesini sağladı. Wen, yengesine dönerek Shae'nin dağınık yatağının kenarına oturdu. "Shae-jen," dedi Wen, sanki tamamen sıradan bir konuşma yapıyormuş gibi, "Senin için çalışmaya geri dönmek istiyorum. Hemen değil, ama yakında; Jaya dokuz aylık olduğunda diye düşünüyordum. Birlikte yararlı işler yaptık, ama ikimiz de çok meşgul olduk. Gelecekte daha iyisini yapabiliriz. Anneni, kendi güvenliği ve çocuklara yardım etmek için Janloon'a geri taşınmaya ve misafir evine yerleşmeye ikna ettim, böylece ben de yarı zamanlı çalışmaya başlayabilirim."

Shae, Wen'in sözlerinin, son iki haftada yaşananların hiç olmamış olduğu başka bir gerçeklikten geldiğini hissetti. Gözlerini kırptı ve sesi daha az paslanmamış olsaydı, inanamama kahkahası olabilecek bir ses çıkardı. "Bunu bana neden şimdi soruyorsun?"

"Başka kime sorabilirim?" diye haykırdı Wen. "Sen Hava Durumu Sunucususun, tabii istifa etmeyi düşünmüyorsan." Shae'ye kurnazca baktı, yüzünde bir soru vardı. "Ayt Mada'nın elinde ölmeyi, istifa etmeyi tercih etmiştin. Bu değişti mi?"

"Şu anda bana bir şey sormak için uygun bir zaman değil, Wen," dedi Shae.

"Ne zaman iyi bir zaman? Ne zaman geri dönmeyi planlıyorsun?"

Shae hafif bir sinirlilik hissetti. "Şu anda bunu nasıl düşünebilirsin?"

Wen kollarını kavuşturdu. "Ben de bir ay boyunca odamda saklanmak isterdim, Shae-jen. Ama bunu yapamam. Çocuklarıma bakmam gerek; benim acı çekmem, onların annelerine ihtiyaç duymamalarını sağlamaz. Niko ve Ru'ya amcaları Kehn'in öldüğünü açıklamam gerekiyor. Ve Hilo için gücümü korumalıyım, böylece o bu dönemde klanı yönetmeye konsantre olabilir ve bizim için endişelenmez." Shae'ye sert bir bakış attı ve gerçekçi bir şekilde konuştu. "Kehn öldü, Tar teselli edilemez durumda. Sen bu odada kapalı kalıyorsun. Şu anda Sütun tek başına."

"Ona yardım edecek düzinelerce insan var," diye mırıldandı Shae.

"Sana ihtiyacı var. Ailenin sana ihtiyacı var, Lan öldürüldükten sonra ve büyükbaban öldükten sonra bizim sana ihtiyacımız olduğu gibi. Hilo, No Peak'i yönetmesine yardım etmen için sana ihtiyacı var.

No Peak'i yönetmesine yardım etmen gerekiyor. O zamanlar bir hafta boyunca ortadan kaybolmamıştın." Wen'in ifadesi yumuşadı ama kararlılığını korudu. Yengesi kolundan tutup Shae'yi yanına oturttu. "Bu ilk kez incindiğimiz bir şey değil, ama ilk kez olanlardan kendini sorumlu hissediyorsun, çünkü iyi niyetin bu kadar acıya dönüştü."

Shae diğer kadına baktı. "Ben sorumluyum, Wen." Gözleri yanmaya başladı ve bir saniye kapatıp Wen'e suçlayıcı bir bakış attı. "Kehn'in ölümünden beni sorumlu tutmuyor *musun*? Sen ve çocuklarının neredeyse öldürülmesinden?"

"Neden seni suçlayayım?" Wen sinirli bir sesle konuştu. "Düşmanlarımızı suçluyorum, Shae-jen. Sana değer verdiğin birini kendi amaçları için kullandıkları için, bizi yok etmek için onu bir araç olarak kullandıkları için. Onun hayatını sonlandırmış olabilirsin, ama onun ölümüne sen neden olmadın. Bizim dünyamızda bunun bir farkı var."

"Bunun işe geri dönmek istemenle ne ilgisi var?"

Wen ayağa kalktı ve yatak odasının penceresine bakmaya gitti. Güneş ışığı Shae'nin gözlerini acıtıyordu, ama Wen uzaklara sabit bir şekilde bakıyordu. "Yüzlerce kilometre uzaktaki bir adada Uwiwan kaçakçısı için çalışan bir barukan kaya balığı, Janloon'da, kendi mahallemizdeki bir parkta bize ulaştı. Klanın artık her yerde düşmanları var. Sadece diğer Yeşil Kemikler ile savaşmıyoruz. Tüm dünyayla savaşıyoruz, Shae-jen. Bu da aisho'nun çocuklarımı koruyamayacağı anlamına geliyor."

Weather Man'e dönerek devam etti. "Hilo, Green Bone meselelerine karışmamı hiç istemedi. Ama klana yönelik tehditler artık sadece Green Bone meselesi değil." Yumuşak ve mantıklı ricasında sesi tanıdıktı, ama altında keskin bir ton vardı. "Düşmanlarımız bizi saldırmak için her yolu deniyor. Klan, Maiklerden birini kaybetti, Tar neredeyse iş göremez durumda olduğu için belki ikisini, ama hepsini kaybetmedik. O yüzden beni işe koy, Shae-jen."

Wen, Shae'nin dolabına gitti. Dudaklarını büzerek bir bluz ve etek seçti ve onları yatağın üzerine attı. "Ayt Mada'ya temiz bir kılıçla meydan okuduğunda herkes şok oldu, Hilo bile, ama ben değil. Biz kadınlar bu dünyada kazandığımız her santimetre için mücadele ederiz ve sen Ship Street'teki yerini almak için çok çalıştın, onu elinden kaptırmamalısın. Giyinip bu odadan çıkmazsan, bu hala olabilir. Her zaman zayıflık belirtileri arayan, değer verdiğimiz şeyleri bizden çalmak için fırsat kollayan insanlar vardır.

bizden çalmak için fırsatlar arıyor." Wen, Shae'nin yanından geçerek yatak odasının kapısından çıktı. "Yeğenlerin bu akşam yemeğe gelip gelmeyeceğini sordular, ben de evet dedim."

BÖLÜM 48

Çifte Çifte

Bero bir aydan fazla hastanede kaldı. Zehir ve parlaklık kan dolaşımından temizlendikten sonra bile, hiçbir yere gidemeyecek kadar güçsüzdü. SN1 aşırı dozundan neredeyse ölmek üzereyken zaten zayıf olan Bero, yeşim taşından yoksun kalmanın yol açtığı ezici ağırlık, uyuşukluk ve terli panik, kalan azıcık gücünü de tüketmişti. Hastane koğuşundaki diğer hastaların yanında yarı deli halde yatarken, bir an ölüm diliyor, bir an tüm tanrılara ve kendi varlığına lanet ediyordu.

Doktorlar onun çok şanslı olduğunu söylediler. O kadar parlaklık normal bir insanı öldürürdü, ama Bero'nun SN1 toleransı alışılmadık derecede yüksekti - bu, ilacı düzenli ve uzun süreli kullanmasının bir sonucuydu - ve Mudt'un içkisine kattığı güçlü sakinleştirici, metabolizmasını yavaşlatmıştı, bu yüzden ölümcül enjeksiyon organlarına normalde olacağı kadar çabuk etki etmemişti. Komşusu Bayan Waim, gündüz izlediği pembe dizinin ortasında duyduğu gürültüye sinirlenerek koridora çıkmış ve onu kapısının yarısı açık yarısı kapalı halde yatarken bulmuştu. Birkaç saniye boyunca onu kurtarmaya mı yoksa ölmesine izin mi vermeli diye ciddi bir şekilde düşündükten sonra, binaya ambulans çağırmıştı.

Bero bunların hiçbirini hatırlamıyordu ve hatta, şimdi hayatını hoş olmayan Bayan Waim'e borçlu olduğu için sinirlenmişti. Serbest bırakıldığında, yirmi bin dienin üzerinde bir hastane faturası ve dünyaya karşı içten içe kaynayan bir nefretle karşı karşıya kalmıştı. Hayatı kurtulmuştu ama hepsi bu kadardı. Yeşim taşı gitmişti. Mudt'un parlak taşlarını çaldığından ve onların da gitmiş olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bir tay gibi zayıf ve titrek, çaresiz, kafası boş ve dünyadaki tüm mantığın ötesinde haksızlığa uğramış hissediyordu. Yıllarını, yıllarını istemekle, çabalamakla, planlamakla, entrika çevirmekle, cesaret etmekle ve kalın kanla geçirdi ve sonunda başardığı şeyi elde etti. Kendi yeşim taşı ve onunla birlikte gelen her şey: para, saygı, güç, bir gelecek. Tehlikeli bir gelecek, elbette, ama şu anda önündeki şeyden çok daha iyiydi, ki o da... hiçbir şeydi.

Mudt'u bulup kafasını mengeneye sıkıştırıp, Mudt'un gözleri ezilmiş kafatasından fırlayana kadar yavaşça çevirmeyi hayal ediyordu. Ancak temkinliydi. Mudt'un şimdi iki kat daha fazla yeşim taşı vardı ve Bero'nun hiç yoktu.

bu yüzden aralarındaki herhangi bir karşılaşma, Bero'nun hâlâ merdivenleri çıkarken başının dönmesi gerçeğini hesaba katmasak bile, umutsuzca eşitsiz olacaktı. Ancak Bero'nun geriye kalan tek motivasyonu buydu, bu yüzden aptalca peşinden gitti. Ancak Rat House'a döndüğünde, Mudt'un oraya dönmediğini öğrendi. Yeni yeşillerin buluştuğu ve konuştuğu diğer mekanlara gitti, ancak herkes Mudt'un bir süredir görülmediğini ve kendisinden haber alınmadığını söyledi. Çocuk, Bero'nun yeşim taşını ve parlaklığını alıp ortadan kaybolmuştu.

Bero dairesine geri döndü ve dışarı çıkmadı. Aylar geçti. Kış bahara, bahar da yaza dönüştü. Yemek sipariş etti, televizyon izledi ve uyudu. Maik'ler tarafından dövüldüğünden beri sürüklediği topallığı daha da belirginleşmişti ve yüzünü daha da çarpık gösteren sert bir ifade takınmıştı. Yirmi bir yaşında, yaşamak için hiçbir şeyi kalmamış, korkunç bir yaşlı adam gibi görünüyordu ve öyle hissediyordu. Bero kendini her zaman kolayca cesareti kırılmayan biri olarak görmüştü, ama şimdi kanepede hareketsizce yatarken, yemek yemek, tuvalete gitmek ve kanal değiştirmek dışında neredeyse hiç kıpırdamadan, çeşitli seçenekleri değerlendiriyordu: metro treninin önüne atlamak, bulabileceği en yüksek binadan atlamak, bir silah bulup alnına bir kurşun sıkmak. Hangi yolun daha hızlı, daha güvenilir ve daha temiz olacağını tartışıyordu. Uyuşturucu aşırı dozunu zaten elemişti — çok acı verici, çok yavaş ve hiç de garantili değildi.

Kalan parasını saydı. Bir yıl önce parası boldu, ama şimdi neredeyse meteliksizdi. Bir aylık kira parası kalmıştı ve gelir kaynağı da yoktu. Bero kararını verdi. Bir sabah yataktan kalktı, kalan en temiz kıyafetlerini giydi, günlerdir ilk kez tıraş oldu ve dişlerini fırçaladı, kapıyı iyice kapatarak dairesinden çıktı. Dışarısı aydınlıktı ama soluk ve bulanıktı, yeşim taşı olmadan donuklaşmıştı. Bankaya gidip kalan son dien'lerini çekti, sonra taksiyle Janloon'un en büyük ve en iyi bahishanelerinin bulunduğu Poor Man's Road'a gitti. Double Double'ın dışındaki ışıklar onu çağırıyordu ve içeri girmeden önce bir dakika kaldırımda durup ışıklara bakakaldı.

Bero'nun zihninde, yaptığı şeyin bir mantığı vardı. Hayatı boyunca şansın rüzgarlarını sürmüştü. Yaşlı Mudt, Bero'nun

Tanrıların garip bir şansı olduğunu söylemişti ve Bero bunun doğru olduğunu biliyordu. Kötü şansı iyiye, iyi şansı kötüye dönecekti, kaprisli tanrılar onu bir yöne savurup sonra diğer yöne geri çarpacak, ip üzerinde bir top gibi. Bu, son sınav olacaktı: Dünyada kalan son parçasını da alıp şansın rüzgarına atacaktı. Elindeki son dien'i kart masalarında ve dönen çarklarda oynayacak ve böylece devam etmesi gerekip gerekmediğini, tanrıların onu hala hayatta tutmak isteyip istemediğini anlayacaktı.

Bero, elinde bir bardak hoji ile en büyük kart masasına oturdu ve neredeyse hiç beceri gerektirmeyen ve çoğunlukla şansın belirlediği bir oyun olan dilenci oyunu oynamaya başladı. Sürpriz bir şekilde, ilk başta iyi kartlar geldi: bir bakır dizisi, bir pirinç ve gümüş ikilisi ve bir yeşim çifti.

—ama sonra, beklendiği gibi, şansı dramatik bir şekilde tersine döndü. Sonraki üç elinde — bir bakır çift, bir demir tek ve bir haydut eli — başlangıçta kazandığı tüm parayı kaybetti ve ardından istikrarlı bir şekilde kaybetmeye devam etti. Bero her kaybettiğinde hoji'den cömertçe bir yudum aldı ve iki saat sonra, başlangıçta getirdiği paranın dörtte birine düştüğünde, oldukça sarhoştu. Yine de iyi vakit geçiriyordu. Kaderine boyun eğmiş bir neşeyle sırıtarak bir bardak daha hoji sipariş etti, bir yığın fişin ortasına itti ve krupiyeye bir el daha dağıtması için başını salladı. Krupiye, Bero'ya ve azalan fişlerine hafif bir endişeyle baktı ve ilk kez "Emin misiniz?" diye sordu.

"Şimdi durma," diye bağırdı Bero. Kaul Lan'ın mezarından yeşim taşı aldığı geceden beri kendini bu kadar canlı, bu kadar emin hissetmemişti. "Neredeyse bitti, keke. Param bitince Way Away Köprüsü'nden atlayacağım. Ya da belki bu kumarhanenin çatısından." Fişlerini saydı. "Tanrılar beni durdurmak için sadece... ah, belki beş şans daha var." Krupiye kartları dağıttı ve Bero yeni kartlarını açtı. Demir bir tekli. Bero güldü ve hoji'den bir yudum aldı.

Krupiyer kartları ve boğazını aynı anda temizledi. "Tanrılar kart masalarını kontrol etmez, sakıncası yoksa. Belki de oyuna ara vermelisin. Seni bu kadar rahatsız eden her neyse, tüm paranı ve sonra da hayatını feda etmeye değmez."

"Tam da ihtiyacım olan şey," diye şikayet etti Bero. "Merhametli bir krupiye. Bu senin işin değil."

Krupiyenin cevap vermedi, ama gizlice odanın diğer ucundaki birinin dikkatini çekti ve Bero'nun fark etmediği bir el hareketi yaptı. Bero iki tur daha kaybetti. Memnun bir şekilde iç çekerek, kalan tüm fişlerini masanın ortasına itti. "Çok uzun sürmedi."

"Bekle," dedi Bero'nun arkasından bir ses. Satıcı durakladı ve Bero, hayatında gördüğü en tuhaf şeye döndü: beyaz gömlek ve koyu mavi çizgili yelek giymiş, deri terlikler giyen bir adam. Adamın kolları yoktu; kısa kolları boş boş sallanıyordu. Sağ omzunda küçük kahverengi bir maymun oturuyordu.

"Bu bir şaka mı?" dedi Bero.

Kolsuz adam çenesiyle kısa bir hareket yaptı. "Benimle gel," dedi Bero'ya.

"Beni zorlayamazsın," dedi Bero, bir çocuk gibi. Adamın yüzünde sert ve sinirli bir ifade belirdi. Bero'ya doğru bir adım attı, sanki olmayan kollarını uzatır gibi gövdesini hafifçe öne eğdi ve Bero'yu sandalyesinden sert bir hareketle itti. Bero sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Kart masasının kenarına tutunarak kendini tuttu ve "Bunu yapamazsın! Beni rahat bırak, maymun adam. Hiçbir kuralı çiğnemedim. Bana neden sataşıyorsun?" diye bağırdı.

"Yürü," dedi adam ve Bero'yu dik tutarken onu öne doğru iten başka bir hassas Deflection ile dürttü. Bero sarhoş gibi sendeledi ve Green Bone onu Double Double'ın ana salonundan geçirirken küfretti. Kumarbazlar oyunlarından başlarını kaldırıp onların geçişini izlediler, ama garip bir şekilde, hiçbiri bu tuhaf manzaraya şaşırmış gibi görünmüyordu. Kahverengi maymun yere atladı ve koşarak ilerleyip üzerinde "SADECE ÇALIŞANLAR" yazan metal bir kapının kolunu çekti. Kolsuz adam, Bero'nun geçmesi için kapıyı ayağıyla açık tuttu ve "Sağa dön. İkinci kapı" dedi.

Bero, belki de sadece olağandışı olayların gidişatını merak ettiği için itaat etti. Kırmızı halı kaplı bir koridorda bulunuyordu. Solunda kumarhanenin mutfağından sesler geliyordu. Sağda birkaç ofis vardı. Kolsuz Yeşil Kemik, Bero'yu bunlardan birine yönlendirdi. İçeride büyük bir masa vardı, ama çok alçaktı, bir çocuk masası yüksekliğinde, ayrıca siyah bir kanepe ve duvarda ödül gibi görünen birkaç çerçeveli sertifika vardı. Masanın arkasında, uzun bir sıra hoji şişelerinin bulunduğu bir vitrin vardı.

"Otur," dedi Green Bone, başını kanepeye doğru sallayarak. Terliklerinden bir ayağını çıkardı, masasının alt çekmecesini açtı ve bir şişe su çıkardı, onu yere yuvarlayarak Bero'ya doğru itti. "Ayıldığında kalan paranı geri alacaksın ve kendini öldürmeyeceğine söz verirsen sana taksi çağırırım. Gidecek bir yerin var mı? Gidecek birisi var mı?"

"Sana ne?" dedi Bero, ama su şişesini aldı ve kanepeye yığıldı.

Adam, "Arada sırada senin gibi insanlar gelir, hayatlarının perdesini kapatmadan önce biraz gösteriş yapmak isteyenler. Ya da kötü bir dönem geçiriyorlar ve buradan işleri yoluna sokmak umuduyla geliyorlar, ama işleri daha da kötüleştiriyorlar. Bazıları kumarhanenin çatısından atlamaya ya da lüks süitlerden birinde beynini dağıtır. İşler için kötü oluyor."

"Peki sen kimsin, sahibi misin? Yoksa sadece kumarhane bekçisi misin?"

Bero alaycı bir şekilde sordu, ama adam sadece omuz silkti. Kolları olmadığı için bu hareket tuhaf göründü, sanki başı gövdesine doğru hafifçe sallanmış gibiydi. "Algı duyun iyi olduğunda, çaresiz olanları fark etmek kolaydır. Ama hayır, Double Double'ın sahibi değilim. Hoji yapıyorum." Rafta duran şişeleri işaret etti. Bero, duvardaki çerçevelerde çeşitli sektör ödüllerinin sertifikalarının asılı olduğunu gördü. "Double Double'ın kendi içki fabrikası var. Fabrikayı ben işletiyorum ve kumarhanelerin gayri resmi kat müdürüyüm. Poor Man's Road'un tamamını gözetliyorum."

"Neden kolların yok?" diye sordu Bero.

Yeşil Kemik, bir an için Bero'nun asıl planına müdahale ettiği için pişmanmışçasına ona soğuk ve tiksinti dolu bir bakış attı. Sonra şöyle dedi: "Kollarım yok çünkü Dağ Boynuzu kesti." Sandalyesini kanepeye doğru itti, sonra Bero'ya dönerek oturdu. "Ben de senin şu anda bulunduğun yerdeydim. Ölmek istedim. Ölmek için yalvardım. Çok acı çekiyordum ve kendim için bir gelecek göremiyordum. Ama bir arkadaşım doğru zamanda benimle konuştu ve yaşamaya ikna etti. Şimdi kollarımı kesen adam öldü, ama ben hala hayattayım, ailem ve işim yolunda gidiyor. Seni buraya getiren ne olursa olsun, ne kadar haksızlığa uğramış olursan ol, bunun ötesinde bir şey var."

Bero mırıldandı, “En azından yeşim taşı hala sende.”

Adam öne doğru eğildi. "En azından kolların hala var."

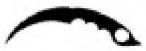
Bero, istemeden de olsa bütün şişeyi bitirmişti ve şimdi Yeşil Kemik'in siyah kanepesinde başını geriye yaslayarak kambur oturuyordu. Gözlerinin arkasında sürekli bir baskı hissediyordu, alkolün neden olduğu baş ağrısı, kumarhanenin çok parlak ışıkları altında geçirdiği saatler yüzünden daha da kötüleşmişti. "Bu duruma yeşim taşı yüzünden düştüm," dedi. "Her zaman yeşim yüzünden." Neden bunu No Peak klanından bir Yeşil Kemik'e itiraf ettiğini bilmiyordu, sadece hiçbir şeyi umursamayı bırakmıştı. Tek hissettiği, başka planları varken bu adamın onu yaşamaya ikna etmeye çalışmasından kaynaklanan hafif bir tahrişti. "Bir barukan pisliğine kulak verdim, bir yıl onun için kaya balığı avlayınca para kazanacağımı söyledi. Ama sonra ekibim Dağ'a gitti, benim suçum bile değildi, ve o da istediği işi yapmadığım için beni kovdu. O pislik *beni kovdu*." Bero bunu düşününce çığlık atmak istedi. Sarhoşun ağzından daha fazla kelime döküldü. "Sonra birlikte çalıştığım adam bana sırtını döndü, o yağlı küçük pis sıçan. Onu ben *yarattım*, o da beni uyuşturup yeşim taşımı çaldı ve beni *ölüme* terk etti. Onu bulursam, aklıma gelen en kötü şekilde öldüreceğim."

Bero gözlerini açtı ve Yeşil Kemik'e meydan okurcasına sırıttı. "Evet, ben bir hırsız ve kaçakçıyım. Barukan gangsterleri ve Uwiwan çöpçüleriyle birlikte madenlerden yeşim çalmak için çalıştım. Hala beni hayatta tutmayı düşünüyor musun, *jen*?"

Masanın kenarından, tünemiş kahverengi maymun Bero'ya bakıyordu. Bir dakika boyunca, kolsuz Yeşil Kemik de aynısını yaptı. Sonra büyük ayak parmağıyla masadaki telefonu tıklattı. Maymun atladı ve ahizeyi adamın kafasına getirdi. Yeşil Kemik telefonu omuzu ve kulağı arasında tuttu ve bir numara çevirdi. Bakışları tüm bu süre boyunca Bero'nun üzerinde kaldı.

Bero, telefonun diğer ucunda cevap verildiğini duydu. "Lott-jen, ben Eiten," dedi kolsuz Yeşil Kemik. "Double Double'a gelebilir misin? Ofisimde Pillar'ın ilgisini çekebilecek biri var."

BÖLÜM 49

Rat House'u temizlemek

Hilo Double Double'a vardığında, Eiten onu girişte karşıladı. "Bulduğun bu çocuk kim?" diye sordu Hilo, eski Yumruk'u onu zeminde geçip arka kapılardan bitişikteki içki fabrikasına götürürken. Kumarbazlar, Pillar'ın önünden geçerken oyunlarına ara verip selam verdiler. Hilo, barda birkaç Espenian asker gördü, ama uslu duruyorlardı. No Peak'in Mountain'dan ele geçirmek için çok uğraştığı Poor Man's Road, son iki yıldır sorunlu bir bölge olmuştu, ancak son zamanlarda herhangi bir olay yaşanmamıştı.

"Soradiyo adında bir barukan tarafından dolandırıldığını söyleyen, parasız ve sarhoş eski bir kaya balığı," dedi Eiten. "Juen ve Lott onunla konuştular, ama sen de ona kendin soru sormak isteyebilirsin diye düşündük, Hilo-jen." Loş, iklim kontrollü depoda, tavana kadar ahşap çerçevelere dizilmiş, yaşlandırılmış hoji ile dolu büyük fıçılar arasından geçtiler. Cursed Beauty içki fabrikası önemli ölçüde büyümüş ve ürünlerini yurtdışı pazarlara ihraç etmeye başlamıştı. Arkadaşının işlerinin bu kadar iyi gitmesi, Hilo'ya trajik ve korkunç geçen son birkaç hafta içinde gülümsemek için küçük bir neden verdi.

"Gözlerini ve kulaklarını açık tutacağına güvenebileceğim için mutluyum, dostum," dedi Hilo.

Eiten başını sallayarak bu yorumu reddetti. "Her şeyi sana borçluyum, Hilo-jen; keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Eğer bu çocuk doğruyu söylüyorsa, belki de onun ortaya çıkışı, Kehn'i öldüren yarı kemik köpekleri bulup cezalandırmamıza yardımcı olacak tanrılardan bir armağandır."

Hilo bu kadar çabuk umutlanmaya cesaret edemedi, ama başını salladı. Klanın tüm Yumruk ve Parmakları, Zapunyo'nun ajanları hakkında bilgi toplamak ve Tau Maro'nun adını verdiği barukan'ı aramak için çoktan harekete geçmişti, ama şu ana kadar bu, hayalet avına çıkmak gibiydi.

Hilo, Kehn'in Zapunyo hakkındaki uyarılarını daha ciddiye almadığı için pişmanlık duyuyordu. Dağ'da bölünme yaratmak ve Çeteleri kandırmakla meşguldü. Zapunyo'yu, gerçekten tehlikeli bir düşman olmaktan çok, ısrarcı ve saldırgan bir sorun olarak görmüştü. Sonuçta, kaçakçılar ve

uyuşturucu satıcıları yabani ot gibidir; birini koparırsan, yerine başka biri çıkar, bu yüzden bir bakıma aceleye gerek yoktu. Ancak Zapunyo, kendi suç sınıfında biriydi. Hilo, bu gerçeği gözden kaçırdığını fark etti. Muhbir No Peak'e parçalar halinde teslim edildiğinde, bir Uwiwan'ın ölümünü bir Kekonese'nin ölümü kadar ciddiye almamış ve hata yapmıştı; tehdidi anlamalı ve Zapunyo'nun ihlaline karşı derhal ve sert bir şekilde misilleme yapmalıydı. Bu yanlış karar, onu her zaman rahat bırakmayacaktı.

Eiten önde ilerledi ve sallanan metal kapıyı açarak büyük, temiz beton odaya işgal edilmiş bir içinde Juen ve Lott, taşınabilir bir ahşap masanın etrafında duruyorlardı. Masada, renkli noktalarla işaretlenmiş şehir ve ülke haritaları ile el yazısı notlar vardı. Masanın arkasında metal bir katlanır sandalyeye kambur oturmuş, zayıf, solgun bir genç adam vardı. Gözleri kan çanağına dönmüş, ekşi yüzü sanki hayatında en az bir kez kırılıp tamir edilmiş gibi görünüyordu. Juen ve Lott, Pillar içeri girerken konuşmalarını kesip selam verdiler. Juen notları ve haritaları işaret ederek, "Şu ana kadar bildiklerimiz bunlar, Hilo-jen. Soradiyo'nun yerel rockfish'leri işe almak veya onlarla buluşmak için gittiği yerler, çoğunlukla yeşim hırsızları ve parlak madde bağımlıları için yasadışı kulüpler. Ayrıca, Zapunyo'nun hurda toplama operasyonları için kıyı ve dağlardaki bırakma ve alma noktaları. Vuay, Iyn ve Vin, harekete geçmeden önce kimseyi ürkütmemek için Fingers'ı sessizce doğrulamaya gönderdiler." Hilo'nun minnettar olduğu bir şey, Juen'in Horn'un rolünü ne kadar hızlı ve doğal bir şekilde üstlendiğiydi. Juen, Kehn gibi yakın bir akraba değildi ve halkla ve klan dışındakilerle ilişkilerinde daha güçlü bir duruş sergilemeyi öğrenmesi gerekiyordu, ancak çok sayıda detayı yönetebilen bir operasyonel beyni vardı ve şu anda bu özellikle yararlıydı. Hilo, adamlarının derlediği bilgileri inceledi ve yaptıklarından emin olana kadar sorular sordu. gerekli özeni gösteriyorlardı.

Hilo, beklenmedik bir şekilde bilgi veren genç adama dikkatini çevirdi. Onun dengesiz yüzünde ve somurtkan, kin dolu bakışlarında tanıdık bir şey vardı. "Soradiyo için çalıştığını söyledin," dedi Hilo. "Neden ona ihanet ediyorsun?"

Genç adam Hilo'ya tedirgin bir bakış attıktan sonra yere bakarak somurtmaya başladı. "O barukan beni ekmiş," diye mırıldandı. "Söz verdiği gibi

büyük patron olacaktım, yeşim taşı alacaktım ama o beni terk etti. Bütün yeni gelenler korkak. Hepsi siktir olsun, Soradiyo da siktir olsun. Sahip olduklarını hak etmiyorlar. Yeşim taşını hiç hak etmiyorlar."

Hilo, genç adamın hala sarhoş olup olmadığını merak etti; sesinden öyle olduğu belliydi. Öfkeli mırıldanmalarının bazıları zar zor duyuluyordu ve sanki yarı yarıya kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ancak, onda algılanabilir bir kurnazlık veya aldatma varsa, bu, ezici bir kara acı izlenimiyle silinmişti. Ne zaman Sütuna baksa, biraz seğiriyor ve başka yere bakıyordu. Hilo, adamın çarpık yüzünü daha önce gördüğünü hissettiği için, onu nerede gördüğünü düşünmeye çalıştı. Merakla sordu, "Yeşim kaçakçılığı yaptın, uyuşturucu sattın ve yabancı suçlular için çalıştın. Bundan sonra seni öldüreceğimizden korkmuyor musun?"

Adam, pencerenin ve tek bir çıkışın olduğunu, yoğun kumarhane katından buradaki konuşmaların ve hareketlerin duyulmayacağını sanki ilk kez fark etmiş gibi, beton odayı ve metal tankları etrafına bakındı. Burnunu çekti ve omuz silkti.

Adamda hala rahatsız edici bir şekilde tanıdık bir şey vardı. Hilo, Horn ve ardından Pillar olarak geçirdiği zamanlarda birçok insanla tanışmıştı ve bu adamı tanıyamasa da, bu kadar önemli bir işin tek bir yabancının bilgisine bağlı olduğu bir durumda bunu görmezden gelemeyeceğini biliyordu. "Bana bak," diye emretti. Adam gerildi ama isteksizce itaat etti. "Seni nereden tanıyorum?"

Bu kez, muhbir sanki tokat yemiş gibi gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu ve o anda Hilo onu tanıdı. "İki Kez Şanslı," dedi. Adam tekrar seğirip başını sallayınca Hilo güldü. Juen, Lott ve Eiten ona soru dolu bakışlarla bakıyordu. "Yıllar önce, Maik'ler ve ben, o yaşlı sarhoş Shon Ju'dan yeşim çalmaya çalışan iki liman çocuğu yakaladık," diye açıkladı Hilo. "Ben bu adamın boynunu kırmak istedim ama Lan onu bırakmıştı." Hilo, bu ironik duruma tekrar güldü. "O zaman da söylediğim gibi, yeşim ateşi sarmıştı, bu yüzden bir kaya balığına dönüşmesi hiç şaşırtıcı değil. Ama şimdi burada, bize Zapunyo'nun krallığının anahtarlarını veriyor." Hilo, Lan'ın iyimserliği ve yufka yürekliliğinin böyle bir zamanda ve böyle bir şekilde geri dönüp yardım etmek için geldiğini düşünerek eğlenerek ve aynı zamanda üzülerek başını salladı. *İnsanlara bir şans vermelisin,* kardeşi böyle demişti.

Hilo küçük masaya eğildi ve genç adamın çenesini demir gibi kavradı. "Seni bir daha görürsem öldürürüm demiştim, hatırladın mı?" diye alçak sesle söyledi. Adamın çökmüş gözleri büyüdü, ama Hilo onu bıraktı.

Hızlıca başını salladı ve içini çekti. "Sanırım bu sözü tutamayacağım. Klanımıza bu kadar yardım ettikten ve Lan'ın gözü üzerimizdeyken olmaz."

Araba bombalamasından birkaç saat sonra, Ayt Mada saldırıyı kınayan ve Dağ'ın olayla ilgisi olmadığını kategorik olarak reddeden bir açıklama yaptı. Patlamada, bir çocuk da dahil olmak üzere beş masum yaya, hayati tehlike arz etmeyen yaralar almıştı. Ayt, Dağ'dan hiçbir Yeşil Kemik'in bu kadar kınanacak bir aisho ihlaline karışmayacağını belirterek, bunun suçluların işi olduğunu kesin bir dille açıkladı. Kaul ve Maik ailelerine Dağ'ın içten taziyelerini iletti ve sorumluları adalete teslim etmek için mümkün olan her türlü yardımı yapacağına söz verdi.

Hilo, tüm bunların çok ikna edici olduğunu kabul etti ve Ayt Mada'nın kamuoyuna yaptığı açıklamalara sadık kalmasını istedi. O ve adamlarının topladığı bazı ipuçları doğrudan Dağ bölgesine uzanıyordu; No Peak, rakiplerinin işbirliği olmadan Zapunyo'nun örgütünü etkili bir şekilde takip edemezdi. Hilo, Juen'i Nau Suen ile görüşmeye gönderdi ve Dağ'dan klanlar arasındaki ateşkesi onurlandırmasını ve No Peak'in yabancı yeşim kaçakçısına karşı intikamını engellememesini, en azından engellememesini istedi.

Nau Suen'in izniyle Juen, en iyi üç Yeşil Kemik üyesini de yanına alarak Spearpoint'teki Dağların eğitim salonu olan Fabrikaya gitti. Hilo, yarım düzine adam, iki araba ve sabırsız bir endişeyle Victor MX'in içinde bekledi. Kolunu pencereden dışarı sarkıtıp arka arkaya iki sigara içti ve dinlenen yük vagonlarının üzerinde gökyüzünde hızla geçen bulutları izledi. Lan, dört yıl önce tam da bu noktada temiz bir kılıç düellosu yapmıştı. Hilo, bunun aynı yaşamda gerçekleştiğine inanmakta zorlanıyordu. *Lan savaşmamalıydı,* diye düşündü şimdi. *O lanet binayı elimizdeki her şeyle basmalıydık.*

Juen ve adamları otuz dakika sonra geri döndü. Hilo, Horn'un ne söyleyeceğini duymak için arabadan indi. "Dağ bölgesine girmemize ve belirlediğimiz hedeflerin peşine düşmemize izin verdiler, tabii onlar da bu hedeflerin bir parçasıysa. Zapunyo'nun örgütü hakkında bildiğimiz her şeyi paylaşmalıyız ve Nau'nun Yeşil Kemikleri, sınırları içinde yapacağımız her eylemde bizimle birlikte olacak." Hilo başını salladı; hiçbir yardım almayı beklemiyordu.

. Doğal olarak, Dağ kendi bölgelerinde ele geçirilen yeşim, para ve parlak eşyalara hak iddia etmek isteyecekti.

Juen kaşlarını çattı. "Nau'nun zihin okuyabildiğini düşünenleri anlıyorum. Öyle görünüyor, ama tüylerimi diken diken ediyor. Tanıdığım hiçbir Boynuzlu'ya benzemiyor."

"Çünkü öyle değil. O Ayt Mada'nın yılanı ve fırsatını bulursa uykumuzda boğazımızı keser." Hilo arabaya geri bindi. "Çabuk hareket etmeliyiz. Onunla işbirliği yap."

Ertesi akşam Rat House'u ele geçirdiler. O gece ve sonraki birkaç gece Pillar'ı gören herkes, altı yıl önceki Kaul Hiloshudon'u gördüğünü sanacaktı: yeşim taşlarıyla süslenmiş, silahlarla donanmış, korku veren genç Horn ve savaşçı çetesi. Hilo, yanıldıklarını düşündü. Otuz ikinci yaş günü yaklaşıyordu, ama artık genç görünmüyordu ve kendini genç hissetmiyordu; Kehn'in Victor MX Sport'uyla Coinwash semtine geldi, her zamanki beyaz Duchesse'iyle değil, ve Kehn de yanında değildi. Ancak Tar oradaydı; genç Maik'in bakışları dengesizdi, sanki gemi kazazesi bir denizci ya da açlıktan ölen bir hayvan gibiydi, ama Hilo onu bu durumda geride bırakamazdı.

Tar'ın yanı sıra, Lott, Vin ve üç Fingers de onunla birlikteydi. Şehrin başka yerlerinde, Juen, Vuay ve Iyn diğer saklanma yerlerine eş zamanlı baskınlar düzenliyordu. Hilo, kulübe girmeden önce sokakta durdu. "Soradiyo'yu bulana kadar kimseyi öldürmeyin," diye adamlarına hatırlattı.

Kapıyı kırıp binaya girdiler. İçeride, tanıdık olmayan yeşim auraları olan, tırmalayıcı ve garip, eğitimsiz, Yeşil Kemikler odaya daldığında dehşet ve düşmanlıkla parlayan yaklaşık bir düzine insan vardı. Yarım düzine adam yerlerinden sıçrayıp silahlarını çekti, ancak dar alanda Yeşil Kemikler üzerlerine çullanmadan sadece birkaç tanesi ateş edebildi. Güçle bulanık bir hareketle, Hilo başını bir adamın nişanından çekip, uzanmış kolunu yakaladı ve diğer elinin topuğuyla adamın dirseğinin hemen üstüne vurdu, eklemi duyulabilir bir çatırtıyla kırdı. Silah ateş aldı, adamın acı çığlığı duyulmadı. Hilo adamın dizinin yanını ezdi, düşerken saçını yakaladı

düşerken saçını yakaladı ve düşerken yüzünü en yakın masaya çarptı.

Hilo bir, iki adım attı — sandalyeden ve sonra bar tezgahından — dönerek Light'ı tezgahtan ve en yakın duvardan atladı, havada pençe bıçağını çekti ve arkasında algıladığı saldırganın üzerine tüm ağırlığıyla inerken Steeling'i kullandı. İkisi beton zemine çakıldı. Hilo adamın kafasını geri çekti ve boğazını kesmek üzereyken, içeridekileri canlı bırakma uyarısını hatırladı. Rakibi yapışkan zeminde kıvrılarak, çaresiz ve odaklanamayan bir güçle bağırarak ve inleyerek Hilo'yu başından tutmaya çalıştı. İri ve güçlü bir adamdı ve Hilo hızlı davranmasaydı başarabilirdi; avucunu adamın sırtına bastırdı, omurgasına kanal açarak omurlar arasındaki diskleri yırttı. Adamın gövdesi ve bacakları acıdan kaskatı kesildi ve Hilo ayağa kalkıp giysilerini silkelerken, direnmeden yerde yatmaya devam etti.

Rat House'un diğer sakinlerinin çoğu baygın ya da hareket edemez haldeydi, ancak Hilo, aralarından birkaçının fazla ömrü kalmadığını düşünüyordu. Tar, elindeki ay bıçağıyla bir adamın kolunu dirsekten kesmiş, diğeri ise yere diz çökmüş, zayıf bir şekilde inleyerek dışarı çıkan bağırsaklarını tutuyordu. Yeni gelenlerin geri kalanı, başlarını yere eğmiş, merhamet dilenerek yerde kıvrılmıştı. Lott ve Vin, yeşim auraları uyanıklıkla uğultu çıkararak, silahları topluyor ve yasadışı yeşimleri (yüzükler, kolyeler, kemerler) topluyorlardı. Hilo, loş odanın ortasında durup etrafına iyice baktı. Rat House, üzücü ve havasız bir yerdi. Yarısı hasırlarla, kırık beton bloklarla, kum torbalarıyla ve insanların yeşim yeteneklerini geliştirmek için kullandıkları diğer ekipmanlarla kaplıydı. Diğer yarısı ise şaşırtıcı derecede iyi stoklanmış bir barın önündeki kirli masalarla doluydu. Duvarda, güvenli ve hijyenik parlatma iğneleri için ipuçları içeren el yazısı broşürlerin yanı sıra iki metal iğne atma kutusu asılıydı.

"Hepiniz yaşamayı hak etmeyen yeşim hırsızlarısınız," diye ilan etti Hilo. "Dağ için çalışmış olsanız da, yabancı suçlular için çalışmış olsanız da, ya da sadece yeşim ateşinden ve aptallıktan başka bir şey bilmiyor olsanız da, hepiniz bu durumdasınız çünkü fırsatınız varken yolunuzdan dönmediniz." Sözlerinin etkisini hissetmek için yavaşça odada dolaşarak,

yüzleri inceledi, bunları tariflerden çizdirip No Peak'teki tüm Yeşil Kemiklere gösterdiği çizimlerle karşılaştırdı.

"Aradığım kişiyi göremiyorum," dedi, odanın sonuna gelip dönerek. "Size topluca bir dakika veriyorum, barukan Soradiyo'yu nerede bulabileceğimi söyleyin. Onun buraya sizin gibi pislikleri Zapunyo'nun kaçakçılık operasyonu için kaya balığı olarak işe almak için geldiğini biliyorum, bu yüzden kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayın. Ve şehirde yeni yeşillerin bulunabileceği diğer tüm saklanma yerlerinin yerlerini istiyorum. Bir dakika içinde istediğimi alırsam, yeşim taşlarınızı kaybedersiniz ama canınızı kurtarırsınız. Almazsam, ikisini de kaybedersiniz."

Iyn Ro ve Parmakları, iki gün sonra Soradiyo'yu yakaladı. Kaçakçı, bombalamadan sonraki haftaları, Uwiwan etnik gettosu olarak bilinen Stump bölgesindeki bir spor salonunun deposunda saklanarak geçirmişti. Dağ'ın, No Peak'in onu aramak için topraklarına girmesine izin verdiğini öğrenen Soradiyo, ülkeden kaçmaya çalıştı. Yeşim taşını çıkarsaydı, yakalanma ihtimali daha az olurdu, ama acele ve çaresizlik içinde bunu düşünemedi. Iyn'in arama ekibi, Uwiwa Adaları'na giden bir teknede kaçak bir yolcu olduğunu fark etti. Soradiyo'nun yeşim taşı çıkarıldı ve Liman'daki bir depoya götürüldü. Burada Tar, onu sorgulamaya başladı.

"Barukanlar lanet olası korkaklar," dedi Tar, Hilo birkaç saat sonra geldiğinde. "İstediğimiz her şeyi verdi. Bombayı yerleştirmek için tuttuğu iki kaya balığının isimleri, ayrıca Zapunyo'nun operasyonlarıyla ilgili ayrıntılar: toplama ekiplerinin yanaştıkları yerler, hurda topladıkları maden sahaları, yeşim hurdalarını ülke dışına nasıl çıkardıkları, Janloon'daki diğer ajanların ve Zapunyo'nun örgütünün üst düzey adamlarının isimleri ve kimlikleri, uwie kaçakçısının elinde olan polis ve hükümet yetkilileri ve Tialuhiya'daki malikanesinin çevresindeki güvenlik önlemleri."

"Hepsini yazdın mı?" diye sordu Hilo.

"Pano yazdı," dedi Tar, arkasında duran ve notların yazılı olduğu bir klipboard tutan Finger'ı işaret ederek. Finger, bu tatsız görevden sonra yüzü biraz solgun görünüyordu. Hilo klipboard'u ondan aldı ve dikkatlice okudu. Bitirdiğinde, Pillar memnuniyetle başını salladı ve

geri verdi, sonra Tar ve Pano'ya dışarıda beklemelerini söyledi. Soradiyo'nun yarı çıplak, kolları başının üzerinde zincirlenmiş, kan ve morluklarla kaplı, yeşim taşından yoksunluktan kontrolsüz bir şekilde titreyerek asılı durduğu penceresiz odaya girdi. Hilo, adam zayıf bir şekilde dikkatini çekene kadar bekledi. "Beni öldürmeye mi geldin?" diye sordu barukan umutla, Shotarian aksanı kuru boğazından ve çatlamış dudaklarından belirsiz bir şekilde çıkıyordu.

Hilo'nun yanında iki adet 120 ml'lik meyve suyu kutusu vardı; oğulları dışarıda gezerken acıkır veya susarlar diye arabasında her zaman birkaç tane ve atıştırmalıklar bulundururdu. Janloon'un yazının bunaltıcı nemi, penceresiz depoda dışarıdan daha da kötüydü. Kokmuş hava, mahkumun ayaklarının etrafında betonun üzerine lekeler halinde yayılmış idrar kokusuyla doluydu. Hilo adama yaklaştı. Küçük pipetin üzerindeki plastiği açtı, meyve suyu kutusunun küçük folyo halkasına batırdı ve Soradiyo'ya uzattı. Soradiyo kanlı dudaklarını pipetin etrafına sıkıştırdı ve tüm içeceği tek bir yudumda içti. İkinci kutuyu yalvarır gibi baktı ama Pillar ona vermedi.

"Bir soru daha," dedi Hilo. "Emri kim verdi? Ayt mı, Zapunyo mu?"

"Zapunyo," dedi Soradiyo boğuk bir sesle. "Dağ'ın teşvikiyle." Zorlukla hareket etmeye çalışarak, gergin omuzlarından vücudunun ağırlığını biraz kaldırdı. "Geçen yıl Nau Suen benimle temasa geçti. Klanı adına Zapunyo ile görüşmem için aracı olmamı istedi. Başka seçeneğim yoktu; o piç kurusu, benim hurda toplayıcılarımı ve kaya balıkları avcılarını, onları işe alır almaz öldürüyordu. Dağ, No Peak ile kamuoyuna açıkladığı anlaşmayı yerine getirmek ve kaçakçılığa karşı kendi payına düşeni yapmakla yükümlü olduğunu söyledi. Ama Dağ tek başına kontrolü elinde tutsaydı, işler farklı olabilirdi. Belki bir tür uzlaşma sağlanabilirdi. Önerilen buydu."

“Ve Zapunyo bunu kabul etti.”

“O bunu olduğu gibi gördü: bir takas. Klanlar işimizi çok zorlaştırıyordu, Zapunyo'ya çok pahalıya mal oluyordu. Ayt, seni ortadan kaldırırsak bize yemek vereceğini söyledi.”

Hilo başını salladı. "Ayt'ın seni bu kadar çabuk feda etmesi, şimdi burada olman çok acı olmalı."

Soradiyo omuz silkme hareketi yaptı. "Başarısızlığın bedeli. Büyük bir sürpriz değil. Zaten senin bilmediğin bir şey söylemiyorum."

"Hayır," diye onayladı Hilo. "Cesedini nereye göndermemi istersin? Akrabaların var mı?"

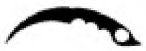
Soradiyo gözlerini kapattı. "Evet, Oortoko'da, ama savaş yüzünden şu anda nerede olduklarını bilmiyorum ve beni bu halde görmelerini istemiyorum. Beni Uwiwa Adaları'ndaki kuzenim Iyilo'ya gönderin. O beni gömer ve beni burada tek başıma bıraktığı ve olanlar için suçluluk duyması da haklı olur."

Hilo başka bir şey söylemedi. Pençeli bıçağını çekti ve tek bir hızlı hareketle barukanın boğazını kesti. Soradiyo'nun harap olmuş vücudu gevşedi ve çenesi kırmızı bir örtünün üzerine göğsüne düştü. Hilo dışarı çıkarken, "Onu temizleyin ve Uwiwa'ya geri gönderin," dedi.

"O pislik Kehn'i öldürdü," diye bağırdı Tar, yüzü öfkeli duygularla kızardı. "Neden onu bu kadar kolay bıraktın? Onu parçalayıp denize atmalıydık."

Hilo, Pillarman'ını sempatik olmayan ama daha fazla karşılık vermemesini açıkça belli eden sert bir bakışla susturdu. "Soradiyo ve Tau Maro bombalamayı planlamış ve gerçekleştirmiş olabilir, ama onlar iplerle oynanan kuklalardı." Hilo bıçağını silip kınına soktu. "Ayt Mada uzun vadeli bir oyun oynuyor. Zapunyo'ya gelince, o Uwiwan köpeğine, Kekon'a kirli ellerini sokmaya devam ederse peşine düşeceğimi söylemiştim ve tam da bunu yapacağız." Pillar'ın sesi keskinleşti. "Onun inşa ettiği her şeyi yok edeceğiz."

BÖLÜM 50

Sabır

Takip eden haftalarda, No Peak'in Yeşil Kemikleri, sözde yeni yeşil, kaya balığı, barukan ve parlak satıcılarının kullandığı yasadışı yeşim taşı yuvalarını hedef alan acımasız bir şehir çapında temizlik operasyonu düzenledi. Onlarca suçlu dövüldü, yeşim taşları ellerinden alındı ve hapse atıldı, hatta bazıları öldürüldü. Soradiyo'nun araba bombasını yerleştirmeleri için para verdiği iki suçlu Janloon'dan kaçtı ve güney yarımadasındaki Toshon şehrine kadar ulaştı, ancak orada yerel Jo Sun klanının üyeleri tarafından yakalandı. Adamlar, kendilerini öldirmeleri için yakalayanlara yalvardılar, ancak Jo Sun klanı, Kaul ailesine bağlılık ve iyi niyet göstergesi olarak suçluları No Peak'e teslim etti. Bu düşüncede yalnız değillerdi; diğer küçük Yeşil Kemik klanları, Janloon şehir polisi ve hatta Dağ klanı da yardım etti veya yolundan çekildi — Kaul Hilo'nun öfkesine karşı çıkmaktan kazanacakları hiçbir şey yoktu.

Sokaktaki duyarlılığa ve basında yer alan haberlere bakılırsa, çoğu Janlooner , baskıyı onayladı ve gerekli gördü. Araba bombalamasının, Uwiwan'lı bir yeşim kaçakçısı için çalışan bir Shotarian gangsterin korkakça bir planı olduğu artık herkes tarafından biliniyordu. Kekonese halkı, eşit statüdeki kişiler arasındaki kamuya açık şiddete karşı hoşgörülü, hatta rahat olsa da, şerefsiz yabancı dolandırıcıların, zengin bir Janloon mahallesinin kalbinde, büyük ve güçlü bir Green Bone ailesine saldırarak masum insanları yaralaması, son derece rahatsız ediciydi.

Ayt Mada'nın vatansever bir kamu figürü olarak sahip olduğu saygınlık bile, Hilo'nun Janloon sokaklarına geri dönmesiyle gölgede kalmıştı. Neredeyse dört yıl boyunca Pillar olarak görev yaptıktan sonra, gençlik yıllarındaki şiddet dolu şöhreti solmaya başlamıştı. Artık kan dökmeye niyetli olduğunu gizlemiyordu ve insanlar anlayışla başlarını sallıyordu. Yıkılan Duchesse Priza'nın yerine, öncekinden daha da korkutucu, daha güçlü ve devasa gümüş ızgaralı, parlak yeni Duchesse Signa'yı aldı. Fists çetesinin başında, gece gündüz demeden dolaşıyordu. Nerede görülürse, insanlar geri çekilip gergin bir selamla alınlarına dokunuyordu.

Bir zamanlar Hilo tüm bunlardan memnuniyet duyardı, ama şimdi aklında tek bir gerçek hedef vardı ve bu hedefe ulaşamıyordu: Zapunyo'yu öldürmek.

Zapunyo'yu öldürmek. "Onun hurda toplayıcılarından ve kaya balığından kaçını mezara gönderirsek gönderelim, Zapunyo'nun her zaman daha fazlası var," diye homurdandı Pillar, Tialuhiya haritasını Shae, Juen ve Tar'ın önündeki sehpaya bırakıp çalışma odasında volta atmaya başladı. "Uwiwa Adaları'nda hayat ucuz; bir yıldan az bir sürede bizden aldığı her şeyi yenileyebilir. Bu arada, o gölün üzerindeki balkonunda papaya kokteylleri yudumluyor."

"Meyve suyu içemez, şeker hastası," diye hatırlattı Shae.

Bu küstah cevabına beklenen alaycı bir gülümsemeyle karşılık aldı. "Ona ölümcül miktarda şeker gizlice vermenin bir yolunu bulabilir misin? Hayır mı? O zaman onun adını fısıldamak için başka bir yol bulmalıyız." En yakın koltuğa geri çöktü ve Juen'e, "Seçeneklerimiz neler?" diye sordu.

Juen, bulanık fotoğrafları eline alırken karamsar bir nefes verdi. Fotoğraflar, Uwiwa Adaları'ndaki No Peak casusları tarafından teleobjektiflerle uzaktan çekilmiş, Zapunyo'nun konağının çevresini gösteriyordu. Fotoğraflara, Teije Runo'nun Zapunyo'nun misafiri olarak uzun süre kaldığı süre boyunca hatırladığı bilgilere dayanarak çizilmiş taslak planlar eklenmişti. Tabii Teije'nin hafızasına çok da güvenilemezdi. Juen, "Kolay olmayacak. Zapunyo'nun malikanesi paranın satın alabileceği en iyi güvenlik önlemlerine sahip. Gözetleme kuleleri, bekçi köpekleri, hareket sensörleri, güvenlik kameraları ve tabii ki barukan korumaları. Çevresindeki tüm araziler ona ait, bu yüzden kimse ona yaklaşamaz."

"O kaleye birini sokmanın bir yolu olmalı," diye ısrar etti Hilo. "Ya da içeride olan birini satın almanın. Teslimatçıları, hizmetçileri, bahçıvanları yok mu?"

“Oğulları, doktoru ve korumaları dışında kimseyi yanına yaklaştırmıyor. Ev çalışanlarının çoğu yıllardır onun için çalışıyor ve sadece yerel ailelerden Uwiwanları işe alıyor, böylece onlara asla ihanet etmeyeceklerinden emin olabiliyor. Birkaç yıl önce, rakip bir parlaklık üreticisi, Zapunyo'yu kendi aşçısı tarafından zehirletmeye çalıştı. Aşçı bir hafta içinde yedi farklı kovada akrabalarına geri gönderildi. O zamandan beri kimse denemedi."

"O zaman bunu kendimiz yapmalıyız," dedi Tar, öfkeyle. "Zapunyo'nun kameraları ve kiralık gorilleri, bizim en iyi Yumruklarımızdan oluşan birkaç düzine adamın yanında ne yapabilir ki? İçeri girip onu öldürürüz."

Juen, “Ayrılsak ve farklı zamanlarda farklı uçuşlara binsem bile, Zapunyo haber almadan oraya uçamayız

Uwiwa Adaları'nda, tüm Yeşil Kemikler ve klanlarla bağlantısı olduğundan şüphelenilen tüm Kekonese vatandaşları için seyahat yasağı hâlâ devam ediyordu (bu neredeyse herkes olabilirdi). "Zapunyo'nun hurda toplayıcılarını taşıdığı gibi, tekneyle ülkeye girmeyi deneyebiliriz. Bu, özel bir teknede en az birkaç gün denizde kalmak anlamına gelir. Oraya vardığımızda, kıyıdan iç kesimlerdeki Zapunyo'nun tepedeki malikanesine ulaşmamız gerekecek. Ne olursa olsun, barukanlar oraya varmadan bizi algılayacaklar. Zapunyo'yu güvenli bir yere götürmek ve savunma hazırlıkları yapmak için zamanları olacak."

Tar, Pillar'a döndü. "Bırak ben yapayım, Hilo-jen," diye yalvardı. "Seni daha önce hiç hayal kırıklığına uğrattım mı? On Fist'i yanıma alayım, yeşim taşım üzerine yemin ederim ki Zapunyo'yu mezara göndereceğim."

Shae söz aldı. "Zapunyo'yu öldürmemiz gerektiği konusunda hepinizle aynı fikirdeyim." Hilo, kız kardeşinin hala solgun ve zayıf göründüğünü, sert bir rüzgârın onu devirebileceğini düşündü, ancak günlerdir diğerleri gibi o da masadaki toplanan bilgileri ve fotoğrafları takıntılı bir şekilde inceliyordu. "Ama bunu yapamayız, Hilo. Yeşil Kemikler'den bir grubu başka bir ülkeye yasadışı olarak sokup, kim olursa olsun, kanlı bir çatışmada birini öldürmeye gönderemeyiz. Zapunyo, geçen sefer yaptığı gibi
—kendisini yerel polis memurlarıyla koruyacak ve onlar da çatışmada ölecek ve haberlere çıkacak."

"Uwiwan'ın birkaç yozlaşmış polisi kimin umurunda?" diye bağırdı Tar.

"Bu bize Espenialılardan başımıza bir sürü bela açar," dedi Shae, hala Hilo'ya konuşuyordu. "Onlarla ilişkilerimizin zor olduğunu biliyorsun. Yeşim ihracatını kısıtladık ve Oortoko'da onların yanında savaşmak için asker göndermeyi reddettik, çünkü sen ve Şansölye Son, Bakan Corris'e çok açık bir şekilde açıkladığınız gibi, biz Yeşil Kemikler kendimize ait olanı koruruz, ama yeşim için başka ülkeleri istila edip sivilleri öldürmeyiz. Bu, ilkelerimize aykırı olur ve onlarla olan ilişkilerimizi zayıflatır. *Ayrıca* Espenlilerin, kendi ülkelerindeki yolsuzluk ve suçla mücadele konusunda daha fazla sorumluluk alması için Uwiwan hükümetine uyguladıkları diplomatik baskıyı da zayıflatır." Hilo kaşlarını çattığında, ısrarla devam etti: "Ve bu sadece Espenliler değil, birkaç başka ülke de sivillerin yeşim taşı sahibi olmasını yasakladı. Shotarian gangster filmleri sayesinde birçok cahil insan Yeşil Kemikler ile barukan arasındaki farkı bile bilmiyor. Kendi iyiliğimiz için, daha fazla yabancı dikkatini çekmemeye dikkat etmeliyiz. Düşüncesizce ve kana susamış davranırsak ve komşu ülkelerin kanunlarına saygı göstermezsek

komşu ülkelerin kanunlarına saygı göstermezsek, bu bizi birçok yönden geriye götürür, özellikle de denizaşırı ittifaklarımız ve büyütmeye çalıştığımız işlerimiz açısından."

"Espenliler," diye tükürdü Tar. "Bizim, *senin*, her kararımızda yabancıların duygularını düşünmekten bıktım." Shae'ye öfkeyle baktı. Ah, *Espenliler* bunu nasıl beğenecek? *Buradaki* insanlar ne düşünecek? Onlar klanlara güveniyor; düşmanlarımıza karşı hiçbir şey yapamayacağımızı düşünmelerini mi istiyorsun? Yabancı basının gazetelerde hakkımızda yazabilecekleri yüzünden harekete geçmekten, klana karşı bir saldırıya cevap vermekten korkarsak, o zaman yeşil rengimizi hak etmeyen köpekleriz demektir."

Shae, Tar'a küçümseyen bir bakış attı, gözleri örtülü hakarete karşı kısıldı. "Vazgeçelim demiyorum. Başka bir yol bulmalıyız, Tialuhiya'daki adamın plantasyon evinin önünde herkesin gözü önünde bir katliam yapmayacak bir yol."

"Shae-jen haklı," dedi Juen, Hilo'ya. "Zapunyo yaptıklarının bedelini ödemeli, bu konuda aramızda hiçbir anlaşmazlık yok. Ama en iyi Yumruklarımızdan bir düzine ya da daha fazlasını kendi ülkesinde ona karşı saldırıya göndermekle çok şey riske atarız. Onlar bizim ihtiyacımız olan Yumruklar, Janloon'da Horn olarak benim ihtiyacım olan Yumruklar. Bu adamların hayatlarını kaybetmeyi göze alamayız, özellikle de ateşkes olsa bile Dağ'ın hala bizim düşmanımız olduğunu ve her türlü zayıflığımızı kullanacağını bildiğimiz için."

Tar'ın yeşim rengi aurası hayal kırıklığıyla çatırdıyordu ve konuşurken neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. "O zaman beni yalnız bırak, Hilo-jen. Aksi halde nasıl yaşayabilirim? En azından denememe izin ver."

Hilo, Pillarman'ına garip bir şekilde nazik ve aynı zamanda öfkeli bir bakış attı. "Saçmalıyorsun, Tar. Ölmeye hazır olmalıyız, bu doğru, ama bu hiçbir şeye yaramayacaksa olmaz. Öbür dünyada Kehn'in karşısına nasıl çıkacaksın, aptal gibi görünmeden? Hayatını çöpe atmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Zaten yeterince kardeşimi kaybettim. Wen ne derdi?" Tar tartışacakmış gibi ağzını açtı, sonra utanarak başka yere bakıp kapattı.

Hilo koltuğa daha da gömüldü, başını geriye yaslayarak somurtkan bir ifadeyle baktı. Çalışma odasının kapalı kapısının arkasından, merdivenlerde koşuşturan çocukların ayak sesleri ve Wen'in onları yemeğe çağıran sesi geliyordu. Hilo sessizce konuştu: "Karıma, kardeşinin intikamını alacağıma ve çocuklarımızın hayatını tehlikeye atanları cezalandıracağıma söz verdim. Eğer

Benim yapmak istediğim şey, Tar'ın yaptığıyla tamamen aynı olurdu." Hilo başını kaldırıp en yakın danışmanlarının oluşturduğu çemberin etrafına bakarken ağzı sertleşti. "Ama Shae haklı. O her zaman benden daha soğukkanlıdır, kızgın olduğunda bile. Juen'in söylediklerini de düşünüyorum. Son birkaç hafta çok şey yaptık, ama Ayt bizim gücümüzün ötesine geçip kendimize sorun yaratmamızı istiyor ki bundan faydalanabilsin. Dağ, barukanları bu zamana kadar bize saldırmaya teşvik ettiğine göre, muhtemelen buna güveniyor. Yani Zapunyo'yu ortadan kaldırmak... Şu anda bunu yapamayız, bu şekilde olmaz."

Hilo'nun sözleri isteksizce ama kesin bir şekilde söylendi. Ayağa kalkarak toplantının bittiğini işaret etti, ama bunu yaparken Tar'ın omzuna elini koydu. "Henüz nasıl yapacağımızı bilmiyorum, ama Lan'ın intikamını almak yıllarımızı aldı, hatırlıyor musun? Ama sonunda başardık. Ve bu iş henüz tam olarak bitmedi, Dağ yok edilene kadar bitmeyecek. Bu yüzden sabırlı olmalıyız."

Hilo, ertesi günün sabahı Ven Sando her zamanki gibi teknesine bindiğinde, *Miras'ın* salonunda bekliyordu. K-Star Freight'in başkanı, No Peak klanının Sütunu'nun güvertede tek başına oturmuş, minibardan aldığı içkisini yudumlarken görmekten şaşkınlık duymuştu. Ven önce şok olmuş, sonra öfkelenmiş, ardından biraz korkmuş görünüyordu. Adam ağzını açtı, ama bir şey söylemeden Hilo elini kaldırarak onu durdurdu. Sütun tek bir hareketle ayağa kalktı. "Ven-jen, biz arkadaş değil miydik?"

Sözler, ürpertici bir yumuşaklıkla ve hayal kırıklığıyla söylendi. Ven Sando'nun yüzü soldu. "Özellikle dostuz, Kaul-jen," diye itiraz etti iri yapılı iş adamı. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Arkadaşlar tutamayacakları sözler vermezler," dedi Hilo, Ven'e doğru yavaşça yürürken. "En son bu güzel teknenizdeyken, ikimizin klanları için daha iyi bir durum yaratmak için birlikte çalışacağımız izlenimini vermiştin. Bu bir buçuk yıl önceydi." Hilo dudaklarını bir yana bükerek "Son günlerde dünyada olan biten her şeyi düşünürsek, herkesin meşgul olduğunu anlayabiliyorum. Ama benim en büyük sorunum, Ayt Mada'nın hâlâ Dağın Sütunu olması.

Hava Adamım, onun aramalarına cevap vermediğini söyledi. Anlaşmamızı ciddiye almadığınızı düşünmeden edemiyorum."

“Kaul-jen, Ayt'ın liderliği konusunda oldukça açık sözlüydüm. Sayısız etkili meslektaşımla klanın geleceği hakkında verimli tartışmalar yaptım ve yön değişikliği için güçlü destek topladım
—hatta daha onurlu köklerimize geri dönmemiz gerektiğini söylemeye cüret edebilirim.” Ven boğazını kuvvetle temizledi ve geniş kollarını kavuşturdu. “Böylesine geri dönüşü olmayan bir değişiklik için hazırlık yapmak zaman alır. Uzun kariyerim boyunca pek çok büyük şirket satın alımını yönettim ve şunu söyleyebilirim ki—”

"Bu bir şirket satın alımı değil," diye Hilo sözünü kesti. "Ayt Mada, Weather Man olarak iş dünyasından geldi, ama babası öldüğünde rakiplerini öldürmek ve Dağ'ın kontrolünü ele geçirmek sadece altı gününü aldı. Ayt'ı beceriksiz, hırslı ve hatalarla dolu bir kadın olarak tanımladın. Peki, onun altı günde başardığını sen neredeyse iki yılda başaramadın?" Ven cevap vermediğinde, Hilo düşünceli ama tehditkar bir sempatiyle şöyle dedi: "Bence sinirlerin bozuluyor. Oortoko'daki savaş dünya için kötü, ama ulusal ekonomi için iyi oldu. Kekon'da taşınacak çok sayıda yabancı olduğu için K-Star Freight'in işleri iyi gidiyor, bu yüzden aklında başka şeyler var. Halk ve hissedarların, klanlar arasındaki sözde barışı sevmeye başladı. Bu yüzden artık kendi hayatını riske atmaya o kadar da emin değilsin. Belki de her şeyi olduğu gibi bırakmanın, konuştuğumuzu unutmanın o kadar da kötü olmayacağını düşünüyorsun."

Ven, Hilo'dan uzaklaşıp teknenin korkuluğuna gitti. "Konuştuğumuz hiçbir şeyi unutmadım," dedi kısaca, ama sesi artık kendinden emin değildi. "Ama harekete geçmek için klanın desteğine ihtiyacım var. Koben ailesinin Tems ve Gams aileleri de dahil olmak üzere destekçileri var. Iwe ailesinin de kendi müttefikleri var. Koben Ento öldürüldükten sonra" — Ven, Hilo'ya derin bir şüpheyle baktı — "her iki tarafta da intikam peşinde olanlar vardı. Ayt, Koben ailesinin liderleriyle acil ve gizli bir toplantı yaptı ve bir şekilde krizi yatıştırdı, ama tüm bu gerginlik içinde üçüncü bir seçenek için destek toplamak zor. Guim, Son'un yerine Kraliyet Konseyi başkanı olarak göreve geldiği için, Dağ'daki Ayt'ın muhalifleri bile şu anda iç anlaşmazlıklarını göstermeye yanaşmıyor."

"Yeşil Kemik değil de politikacı gibi konuşuyorsun." Hilo sert bir küçümsemeyle cevap verdi. "Ben Sütun olduğumda klanımın tam desteğini almamıştım. Ayt klanının tam desteğini alsaydı, babasının Boynuzunu ve kendi kardeşini öldürmek zorunda kalmazdı. Lider olmak istiyorsan, herkesin arkanda sıralanmasını bekleyemezsin." Sütun, Ven'in yanındaki korkuluğa doğru yürüdü. "İlk seferinde kendimi yeterince açık ifade edememiş olabilirim. Sana No Peak'in desteğini ve dostluğunu teklif ettim çünkü Ayt Mada'nın iktidardan düşmesini ve ölmesini istiyorduk. Eğer artık durum böyle değilse, eğer isteklerimiz artık uyuşmuyorsa, o zaman konuşmaya devam etmemizin bir anlamı yok." Hilo düşünceli bir şekilde başını eğdi, sesi uğursuz bir şekilde yumuşadı. "Ayt'e karşı çıkabilecek güvenebileceğim kimse yoksa, eski düşmanımla yeni bir sayfa açmaya ve klanındaki hainleri ona bildirmeye razı olabilirim."

Ven'in yüzü dondu. "Aileme ölüm cezası mı veriyorsun?" "Ailenin kaderi sana bağlı, bana değil," dedi Hilo. "Belki kulağını kesip Ayt'ın ayaklarına atarsan çocuklarını bağışlar, ama o zaman denizcilik günlerinin sona ereceğini varsaymak yanlış olmaz. Geri dönüşü olmayan bir yol seçtin. Şimdi bu yolu sonuna kadar gitmelisin, yoksa *seni iteklerim*." Hilo, minibardan aldığı bardağı teknenin korkuluğuna koydu ve Pillar'ın kulağına yaklaşınca omuzları gerilen Ven'e yaklaştı. "Sabrım tükeniyor. Gelecek yıl bu zamanlar Ayt Mada solucan yemesi iyi olur. Yoksa sen ikimize de cevap ver."

Hilo elini korkuluğa koydu ve hafifçe atlayarak iskeleye indi, iskelede Maik Tar'ın Duchesse'nin yanında onu beklediği yere doğru yürüdü.

BÖLÜM 51

Şanssızlar

Kaul Maik Wen, Espenian gümrük ve göçmenlik kontrolünden geçerken, katlanmış ceketini ve kilitli çelik çantasını X-ray makinesinden geçirdi ve metal dedektörden geçti. Port Massy Uluslararası Havalimanı'ndaki bir güvenlik görevlisi, konveyörün diğer ucundan çantasını aldı ve onunla birlikte gelmesini istedi. Güvenlik görevlisi Wen'i ikinci bir kontrol alanına götürdü. Bu alan, duvarlarda birkaç sandalye, metal bir masa ve duvarda Espenia Cumhuriyeti bayrağının asılı olduğu gri bir odaydı. Başka bir güvenlik görevlisi de onlara katıldı. Wen'den pasaportunu istediler ve pasaportunu incelediler. "Kekon'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu biri. Wen başını salladı. "Hanımefendi, lütfen çantanızı açın."

Wen çantanın kilidindeki şifreyi çevirdi ve menteşeleri iterek kilitleri açtı. Çantayı açtığında, kadife astarlı iç kısmında cilalı yeşil taşlar göründü. Bazıları tek tek, bazıları ise kolye, bilezik ve altın yüzükler gibi takıların parçasıydı. Parlak yeşil taşlar, havaalanı odasının floresan ışıkları altında sarımsı bir renkte parıldıyordu. Gümrük memurlarından biri hafifçe geri adım attı, diğeri ise hafifçe öne çıktı. "Bu..." eldivenli olan sormaya başladı, ama Wen onu keserek sözünü kesti. "Hayır, hayır, tabii ki değil," diye görevlilere hemen güvence verdi. Onları korkuttuğu için utanmış gibi güldü. "Yeşim taşı gibi görünüyor, değil mi? Sadece nefrit. Ama çok güzel, değil mi?" Kutudan numunelerden birini çıkardı - nefritten bir kolye - ve onu görevlilerden birine uzattı. Adam tereddüt etti, ama Wen güven verici bir gülümsemeyle "Ben mücevher tüccarıyım. Nefrit en hızlı büyüyen işimiz. Bugünlerde herkes yeşim taşı bilir ve Kekonese Yeşil Kemik kadar sert görünmek moda. Shotar'da buna 'barukan stili' diyorlar ama Espenia'da 'askeri şıklık'. Anladınız mı?" Boynundaki eşarbı gevşeterek boynuna taktığı üç katlı gerdanlığı gösterdi ve bileklerindeki bileziklere dokundu. "Port Massy'ye gidiyorum, alıcılarla buluşacağım."

Muhafız kolyeyi alıp inceledi. "İlk başta gerçekten biyoenerjetik yeşim taşı sandım," itiraf etti. Kolyeyi diğer muhafıza uzattı. "Farkı anlayabiliyor musun?"

Wen, yüzlerindeki ifadeden farkı anlayamadıklarını anladı. Bir büyüteç ve eğitimli bir gözle, nefrit ve gerçek yeşim taşının damar yapıları arasındaki farkı görebilirdi. Tabii ki, gerçek yeşim taşına dokunmak fizyolojik bir tepki yaratırdı, ama mücevherlere dokunmasalar bile, herhangi bir Yeşil Kemik, çantadaki taşların sahte yeşim taşı olduğunu bir bakışta anlayabilirdi. Bu taşlar gerçek yeşim taşı kadar sert ve parlak değildi, rengi de gerçek yeşim taşından farklı, daha süt rengi ve mat idi. Ancak bu gümrük memurları, gerçek yeşim taşını görmemiş Espenliydi. Çantadaki mücevherlerin, boynunda ve bileklerinde taktıklarından farklı olduğunu anlayamadılar - gerçek yeşim, cansız taş yığınından kat kat daha değerliydi - ve çantadaki birkaç eşyayı alıp incelediler, ancak gerdanlığı ve bileziklerine yakından bakmadılar. Wen, dikkatlerin başka yöne çekilmesine ve bilgisizliğe güveniyordu. Güvenlik görevlilerinin doğal eğilimi, üzerinde taşıdığı birkaç mücevher yerine, büyük mücevher çantasına dikkat etmekti. Port Massy Uluslararası Havalimanı da dahil olmak üzere bazı büyük havalimanlarında yeşim taşının aurasını algılayan köpekler vardı, ancak Wen sorunsuz bir şekilde geçmişti. Abukei taş gözleri o kadar nadirdi ki Espenliler güvenlik önlemlerinde bunları hesaba katmıyorlardı. Yine de önlem alınmıştı: Wen'in taktığı yeşim taşları, rengini ve parlaklığını matlaştırmak ve deneyimli gözlere bile sahte yeşim taşı gibi görünmesini sağlamak için hafif opak bir kaplama ile işlenmişti. Bu kaplama daha sonra oje çıkarıcı ile temizlenebilirdi.

Muhafız, "Evraklarınız var mı?" diye sordu. Wen'in vardı; Janloon'da bulunan Divinity Gems adlı bir mücevher şirketinin antetli kağıdına yazılmış, örnek ürünlerin listesi ve tahmini değerlerinin yazılı olduğu birkaç kağıt verdi. Onlara kartvizitini verdi. Muhafızlardan biri birkaç taşı ve evrakları alıp odadan çıktı. Diğer muhafız, "Sabrınız için teşekkür ederiz. Her şeyi kontrol etmemiz gerekiyor, anlarsınız ya. Ben de gerçek yeşim taşı sandım."

Wen güldü. "Öyle olsaydı, dünyanın en güçlü Yeşil Kemik'i olurdum ve milyonlarca talir değerindeki bir çantayı korumak için bir düzine koruma ile seyahat ederdim. Numunelerim oldukça değerli, ama *o* kadar da değil. Ancak kontrol etmeniz gerektiğini tamamen anlıyorum. Yeşim kaçakçılığı gerçek bir sorunmuş, duydum." Beklemek için sandalyelerden birine oturdu. Örneklerin tane yapısını büyüteçle incelediklerini ve muhtemelen Divinity Gems'i arayarak doğruladıklarını biliyordu.

gerçekten bir çalışandı. Arama, Hava Durumu Adamının ofisindeki gizli bir telefon hattına gelirdi. Arama cevaplayan kişi, gümrük memurlarına Wen'in gerçekten dört yıldır şirkette çalışan kıdemli satış müdürü olduğunu garanti ederdi.

Wen ve Shae, kesilmiş yeşim taşlarını Espenia'ya gizlice nakletmek için yarım düzine farklı seçeneği tartışmış ve reddetmişti. Bunların hepsi, mücevherlerin denetime veya hırsızlığa maruz kalabilecek yollarla nakledilmesini veya güvenilmez, onları ele verebilecek veya yeşim taşlarını fark edilmeden taşıyamayacak ajanlar aracılığıyla nakledilmesini gerektiriyordu. Kehn'in Zapunyo'nun faaliyetlerine karşı yürüttüğü amansız kampanyadan haberdar olan ikili, kaçakçılığın tüm hilelerini çok iyi biliyordu, ama aynı zamanda başarısız olabilecekleri birçok yolu da biliyordu. Sonunda Wen sabırsız bir şekilde, "Bu aptalca, Shae-jen. Ben bir taş gözüm. Bazen en bariz ve en doğrudan cevap en iyisidir" dedi. Hava Adamı bir süre daha tereddüt etti, ama Wen, yengesi mantıkla tartışamayacağını biliyordu.

Gümrük müfettişi yirmi dakika sonra geri döndü ve Wen'e pasaportunu, evraklarını ve numuneleri uzattı. "Gidebilirsiniz, bayan."

Wen çantadan iki nefrit yüzük çıkardı ve adamlara uzattı. "Alın," diye ısrar etti. "Bunlar numune, bende bol var." Muhafızlardan biri yüzüğe uzanmaya başladı ama diğeri başını salladı ve "Bunu yapamayız, hanımefendi," dedi. Wen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "O zaman anahtarlık alın," dedi ve her birine yanına Divinity Gems yazılmış nefrit anahtarlıklar verdi. Eşarbını bir kez daha boynuna doladı, çantasını aldı ve onu odadan dışarı çıkaran ve gümrük kapısından geçiren muhafızın peşinden gitti.

Anden, siyah şapka ve eldiven giymiş zayıf bir adamla birlikte bagaj alım alanında onu bekliyordu. Anden, adamı Rohn Toro olarak tanıttı. Wen, Anden'i görünce sevindi. Bir süre ona karşı iyi düşünmekte zorlanmıştı. Gont Asch'ı öldürerek klanı ve kocasının hayatını kurtardığı için ona her zaman minnettar olacaktı, ama sonra ailelerine sırtını dönüp gitmişti, tıpkı Shae'nin yaptığı gibi. Hilo bu yüzden çok üzülmüştü; konuyu hiç açmazdı, ama Wen, ona ne kadar nazikçe sadece gerekli olanı yaptığını hatırlatmaya çalışsa da, hala kendini suçladığını görebiliyordu.

ne kadar nazikçe ona sadece gerekli olanı yaptığını hatırlatmaya çalışsa da, hala kendini suçladığını görebiliyordu.

Ama şimdi genç adamı gördüğüne sevindi. Espenia'da No Peak için bir dayanak noktası haline gelmişti ve burada da kendini kanıtlıyordu. Wen onu sıcak bir şekilde selamladı ve "İyi görünüyorsun, küçük kardeşim" dedi. Anden her zamanki gibi küçük, çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi ve uçuşunun nasıl geçtiğini sordu. Wen, uçuşun iyi geçtiğini söyledi.

Bir otele gittiler ve Wen bir süite yerleşti. Rohn, bir saat kadar sonra döneceğini söyleyerek ayrıldı. Anden, Wen'in oteldeki odasında kaldı ve ayrı oturma odasında onu beklerken, Wen kendini tazeledi ve üstünü değiştirdi. Bu, Wen'in Espenia'ya ikinci seyahatiydi. İlk seyahati iki ay önce, nefrit taşıyan bir valizle, ama gerçek yeşim taşı olmadan, Divinity Gems'in satış temsilcisi olarak seyahat geçmişi oluşturmak ve gümrükten geçerken nelerle karşılaşacağını öğrenmek için bir deneme seyahatiydi. Bu yüzden Port Massy'nin soğukluğu onu hala şaşırtıyordu ve kazak ve atkıları yanına aldığı için memnun oldu. Oturma odasına geri döndü ve dışarıyı görebilmek için ağır perdeleri biraz açtı. Port Massy, kış alacakaranlığında dumanlı ve gri bir görünümle aşağıda uzanıyordu. Bu yerin görkemli yabancılığı, hatta Mast Binası'nın kartpostallarda göründüğünden çok daha küçük olması bile onu büyülemişti. Şehri keşfetmeyi ve ünlü turistik yerleri görmeyi dört gözle bekliyordu.

Anden izlediği televizyon programının sesini kapattı ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Wen başını salladı ve yanına oturarak eteğini dizlerinin üzerine düzeltti. "Anden," dedi, elini koluna koyarak, "Hilo, Port Massy'de Weather Man için yabancı gayrimenkul projelerinde çalıştığımı biliyor, ama diğer kısmı bilmiyor. Ona, yeşim taşını ülkeye sokanın ben olduğumu asla söylememelisin."

Anden ona bir bakış attı, sonra ellerine baktı, bir sır saklaması istenmesinden açıkça rahatsız olmuştu. Wen, "O bunu onaylamaz. Bazı konularda nasıl olduğunu bilirsin. Hilo için ya Yeşil Kemik'türsün ya da değilsin," dedi.

"Biliyorum," dedi Anden. "Yeşil olmadığım sürece Janloon'a dönmemi istemiyor."

"Bu doğru değil," dedi Wen. "Hepimiz seni evde özlüyoruz. Ama kuzenlerinin de kendi nedenleri var. Shae, Espenian eğitimi almanın, ikinci bir dil öğrenmenin ve yurtdışında yaşama deneyimi kazanmanın senin için iyi olacağını düşünüyor. Yeşil giysiler giymesende bu avantajları klan için kullanabilirsin. Gençken, bir süre evinden uzak kalmanın zorluğuna değmez mi? Hilo... şey." Wen gülümsedi, yüzünde biraz pes etmiş bir ifade vardı. "Yeşim taşı olmayan herkes onun için bir nevi çocuk gibidir, bizim parçası olmadığımız gerçeklerden ve tehlikelerden uzak tutulması gereken. Ben bile. Beni sevdiğini ve fikirlerime değer verdiğini biliyorum, ama ben onun dünyasında değilim, tamamen değil. Sana karşı mesafeli veya affedici görünüyorsa, bunun nedeni senin şu anda nereye ait olduğunu, döndüğünde sana nasıl davranacağını bilmiyor olmasıdır."

Anden ona ciddi ama umut dolu bir bakışla döndü. Wen, Anden'in kan bağıyla bir Kaul olmasa da, o anda Hilo veya Shae'den çok Lan'a benzediğini düşündü. "Onunla benim için konuşur musun?" diye sordu. "Ve Shae-jen'le de? Elbette, ne olursa olsun sırrını saklayacağım," diye ekledi çabucak, "ama seni dinlediklerini biliyorum.

"Konuşurum," dedi Wen, onun samimiyetinden etkilenerek. Kolunu onun koluna doladı. "Port Massy'de yaşamak o kadar da kötü değil, değil mi? Shae, burada bir koruyucu ailen olduğunu, bütün bir Kekonese mahallesi olduğunu ve hatta relayball oynadığınızı söyledi. Neredeyse üç yıldır buradasın; artık burada arkadaşların var mı, seni mutlu eden şeyler, değer verdiğin insanlar?”

Anden, "Evet. Haklısın, o kadar da kötü değil. Aslında oldukça iyi. Derslerim bitti ve... biriyle çıkıyorum." Kızardı ve bu itirafta bulunurken neredeyse kendine şaşırmış gibiydi, ama Wen sadece gülümsedi; ikisi de kendi çapında şanssız aile üyeleriydiler, böyle şeyleri birbirlerinden başka kime anlatabilirlerdi ki? "Espenia'da birini bulacağımı hiç tahmin etmezdim, ve o birçok yönden çok Espenialı. Ama eskisi kadar sık görüşemiyoruz." Anden'in sesi biraz tedirginleşti. "Espenia'da mutsuz değilim. Ama burada kendimi hiç evimde hissedemiyorum. Ailede olan biten her şeyden bu kadar uzak olmak zor." Ona dönerek, "Kehn'e olanları duyduğumda, orada olmam gerekirdi diye hissettim. Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilsem de...

Bitti, yardım etmem imkansızdı, Horn'u çok iyi tanıyacak kadar da yakın değildim, ama... yine de orada olmam gerekirdi diye hissediyorum." Wen hüzünle gülümsedi ve gözlerini ovuşturdu. "Evde kalmam için her türlü neden var. Hilo da bunu tercih eder, çocuklar da küçük. Lina'nın yeni bebeğini görmelisin, Kehn'e çok benziyor. Onları çok özlüyorum. Ama burada olmam, daha önemli bir şey yapmam gerektiğini hissediyorum. Yani mutlu olabilirsin ama yine de tatmin olamayabilirsin."

Kapı çalındı. Anden kalkıp gözetleme deliğinden baktı, sonra kapıyı açarak Rohn Toro ve diğer dört adamın içeri girmesine izin verdi. Adamlar hızla içeri girip kapıyı kapattılar. Oda birden kalabalıklaştı; Wen, yabancı adamların arasında Anden'in tanıdık varlığına şükretti. Ziyaretçilerin hepsi Yeşil Kemiklerdi ve birbirleriyle ve Anden'le Espenianca konuşuyorlardı, ama Wen'e Kekonesece selam verdiler, ona saygıyla selamladılar ve onunla tanışmaktan onur duyduklarını söylediler.

Otel odasındaki masada sadece iki sandalye vardı; Wen ve Anden oturdu, beş Yeşil Kemik ise ayakta durdu. Wen, giysilerinin altına gizlediği yeşim kolyeyi, bilezikleri ve üç tane yeşim boncuktan yapılmış kolyeyi masanın üzerine koydu. Otele vardıktan sonra, bunları banyo lavabosunda çözücüye batırmış, üzerindeki kaplamayı silerek temizlemiş ve kuruması için sermişti. Şimdi, dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen bir parlaklıkla, gerçek Kekonese yeşim taşı oldukları açıkça anlaşılıyordu.

Herkesin gözleri üzerindeyken, bir çift tel makası kullanarak yeşim parçalarını dikkatlice ayırdı ve masanın ortasındaki siyah bir bezin üzerine yan yana dizdi. İşini bitirdiğinde, masanın üzerinde iki yüz adet eşit büyüklükte yeşim boncuk vardı — Kaul Du Akademisi mezunlarının yarısından fazlasının sahip olabileceği kadar yeşim. Gerçek bir servet. Odadaki tüm erkekler saygıyla sessizliğe büründü. Hiçbiri yeşim taşlarına dokunmadı; bu kadar çok yeşim taşı bir arada, kimsenin eline alması akıllıca olmazdı. Taş gözlüler hariç.

Rohn, yanında getirdiği çantadan, menteşeli kapaklı beş küçük kurşun kaplı kutu çıkardı. Wen her kutuya eşit sayıda taş saydı. Kutuları kapattı ve katılan her Yeşil Kemik bir tane aldı. Wen'e söylendiğine göre, bu şehirdeki Sütun tarafından çok güvenilen kişilerdi: Rohn ve Port Massy'den iki kaptanı, Adamont Capita'dan bir adam ve Resville şehrinden gelmiş bir adam. Değişim tamamlandıktan sonra, çıkmadan önce ona selam verdiler. "

Tanrılar No Peak'e lütfunu esirgemeyesin," dedi Rohn'un genç çırağı, aksanlı ama akıcı bir Kekonese dilinde. Bir günde, No Peak klanı Kekonese-Espenian topluluğuna bir Espenian askeri müfrezesi kadar yeşim taşı sağlamıştı. Bu liderler, sahip oldukları yeşim taşlarını layık gördükleri astlarına verecekti; hepsi, Green Bones'u eğitip donatmanın tüm sorumluluğunu üstleneceklerini kabul etmişlerdi. Bunun karşılığında, Crews üzerinde önemli yeni avantajlarını kullanırken, kanunların dikkatini çekmemek için ihtiyat ve gizlilik konusunda son derece dikkatli olacaklardı.

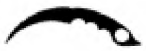
Son olarak, Wen blöfçü yeşim taşlarıyla dolu çelik çantayı çıkardı ve tören yapmadan Rohn'a uzattı. Divinity Gems diye bir şirket yoktu, ancak yakın zamanda kurulan Espenian firması Kekon Imports vardı. Bu firma, kısmen yakın zamanda Port Massy'de kurulan Weather Man şubesi tarafından finanse edilen Kekonese-Espenian iş adamı tarafından yönetiliyordu. Rohn, yeşil taşlarla dolu çantayı Kekon Imports'a teslim edecek ve firma da bunları Espenian kuyumcularına satacaktı. Rohn, Anden ile birkaç samimi söz alışverişinde bulunduktan sonra ayrıldı.

Odada sadece Anden kalınca, Wen derin bir nefes aldı ve ayakkabılarını çıkardı. Kanepede rahatça uzandı ve ayak tabanlarını masaj yaptı. Anden olduğu yerde oturmaya devam etti, ama o da çok rahatlamış görünüyordu. O kadar yeşim taşını gizlice Amaric Okyanusu'nun ötesine taşıyıp, istenen kişilere teslim etmek kolay bir iş değildi.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Anden.

Wen, esnemesini bastırarak ayağa kalktı ve jet lag'ın etkisini göstermeye başlamasına yaklaşık bir saat kaldığını düşündü. "Çok iyi olur. Beni nereye götürmek istersen götür; bana iyi Espenian yemekleri tanıtacağına güveniyorum. Ondan sonra erken yatmam iyi olacak." Ertesi sabah Hava Durumu Adamı'nın şubesine gitmesi gerekiyordu; klan mülklerinin tasarım danışmanı olarak resmi işi bir aldatmaca değildi — yarın inceleyecek kat planları vardı.

BÖLÜM 52

Bu Ciddi

Weather Man'in Espenia'daki şubesi, Port Massy'deki Garden Street'te bulunuyordu. Tam olarak finans bölgesinin merkezinde sayılmazdı, ama yine de şehir merkezinin kalbi sayılabilecek kadar yakındı. Anden her gün metroyla işe gidip geliyordu; kapıdan kapıya sadece on beş dakika sürüyordu. Stüdyo dairesinin kirası, aldığıya göre çok pahalıydı, ama Southtrap'teki en güzel binalardan biriydi ve transit istasyonundan sadece bir blok uzaktaydı, bu yüzden kışın en soğuk aylarında dışarıda daha az zaman geçirmek zorunda kalıyordu.

Bay ve Bayan Hian, mezun olduktan sonra da onlarla kalmaya devam edebileceğini söylemişlerdi. "Anden-se, bize hiç zahmet vermiyorsun," diye ısrar etmişlerdi. "Sen bizim en iyi misafirimizsin, artık bizim üçüncü oğlumuz gibisin ve bize çok yardımcı oluyorsun."

Anden bu tekliften etkilenmişti; yaşlı çifti gerçekten çok seviyordu. Onlarla birlikte, Port Massy'de bir evi varmış gibi hissediyordu. Bayan Hian'ın yemeklerine ve misafir odasındaki kişisel alanına alışmıştı. (Binanın arkasındaki gürültü, uzun zamandır uykusunu rahatsız etmiyordu.) Ancak, ev sahiplerine üzülerek açıkladığı gibi, artık şehir merkezinde çalışacağı ve Port Massy Koleji'ne gitmeyeceği için, daha uygun bir yere taşınması mantıklıydı. Ayrıca, bundan bahsetmemişti ama Dauks ailesi Cory'nin eski dairesini onarıp satmıştı ve artık Anden kendi geçimini sağlayacağına göre, Cory'nin Port Massy'ye geldiğinde kalabileceği kendi evi olması gerektiğini düşünüyordu. Anden, Hian ailesine sık sık ziyaret edeceğini söz verdi ve sözünü tuttu, hatta kendi oğullarından daha sık ziyaret ederek onlara market alışverişi yapıp kışın kaldırımları kürekle temizledi. Eski relayball arkadaşlarından bazılarını hala görüyordu, ama daha seyrek. Derek yeni bir işe girmişti, Sammy Rohn Toro'nun altında düzenli olarak antrenman yapıyordu, Tod ise sekiz aylık bir askeri görev için evden ayrılmıştı.

No Peak, birkaç küçük hukuk firması ve muhasebe bürosu, bir reklam ajansı, bir üniversiteye hazırlık merkezi ve bir sürücü eğitimi şirketinin genel merkezinin bulunduğu profesyonel bir ofis binasında faaliyetlerine başlamıştı. Lobideki ve Weather Man'in ön kapısındaki

KEKON TRADE PARTNERSHIP LIAISON OFFICE yazıyordu. Ofiste toplam on iki kişi çalışıyordu, bu sayı Anden'in altı ay önce işe başladığı ilk günden dört kişi fazlaydı. Anden'in resmi unvanı kıdemsiz ortak idi ve bu unvan başlangıçta ona gerçek işinin ne olacağı konusunda hiçbir ipucu vermedi, ancak bunun belki de giriş seviyesi dördüncü veya beşinci kademe Şans Getiren'e eşdeğer olduğunu tahmin etti. Bu, Anden için ironik ve eğlenceliydi; Kaul Du Akademisi'ndeki matematik notlarını düşünürsek, bir gün kendini klanın iş tarafında bulacağını asla hayal edemezdi.

Neyse ki, ondan çok fazla masa başı işi yapması beklenmiyordu. Patronu Hami Tumashon, en son No Peak'in Baş Şans Getiricisi olarak görev yapmış ve doğrudan Kaul Shaelinsan'a rapor vermişti. Hami, Anden'in kim olduğunu çok iyi biliyordu. "Kaul Shae-jen bana kendi ekibimi seçme özgürlüğü verdi, ama seni almam gerektiğini söyledi." Hami açık sözlü biriydi ve konuştuğunda Anden, kendisinde hiç fark etmediği Janloon aksanını duyabiliyordu, ama şimdi bunun Cory gibi Keko-Espenlilerin konuşma tarzından açıkça farklı olduğunu fark etti. Hami, Anden'i inceledi ve sert ama kin içermeyen bir sesle şöyle dedi: "Demek klanın zamanını ve parasını boşa harcamadığımı kontrol etmek için bir Kaul benim arkamda durup Janloon'a rapor verecek."

Anden, “Bay Hami, şehir kolejinden yeni mezun oldum ve kuzenlerim benim için bir iş bulmaya çalışıyor, hepsi bu. Size elimden gelen her şekilde yardım etmeliyim, ama size bir faydam yoksa, söylemeniz yeterlidir” dedi. Kendisinin çok az niteliklere sahip olduğunun farkındaydı.

Hami'nin ona verdiği ilk görevlerden biri yeni personel bulmaktı. "Yerel halktan insanlara ihtiyacımız var," diye açıkladı. "Espenya'da doğmuş veya Espenya vatandaşlığına geçmiş, buradaki pazarı, kültürü ve iş yapma şeklini bilen, iki dili bilen insanlar. Port Massy'deki Kekonese topluluğunda arkadaşların varsa, oradan başla ve bir şeyler bulabilir misin bir bak."

Anden, Dauk Losunyin'i ziyaret etti ve durumu anlattı. Dauk düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ailenin işine yardımcı olmak için elimden ne gelirse yaparım," dedi. Southtrap'ın Sütunu bu günlerde keyifliydi; en küçük kızı bir kız çocuğu doğurmuştu, bu onun üçüncü torunuydu.

Polis, üç büyük çete arasında patlak veren şiddetli çatışmayla uğraşmakla meşgul olduğu için artık onu izlemiyordu. Anden'in Rohn Toro'dan duyduğuna göre, Boss Kromner, Skinny Reams'in artan statüsünden korkmaya başlamış ve onu yeni yeşim işinden haraç aldığından şüpheleniyordu. Reams'i öldürmesi için başka bir ustabaşı olan Moth Duke'u gönderdi, ancak Reams kaçtı ve Kromner'ın Güney Çetesi'nin er ya da geç Wormingwood Çetesi'nin peşine düşeceğini bilen Anga Slatter ile ittifak kurdu. Reams ve Slatter, Baker Street Çetesi'nin gizli işbirliğini sağladı ve kısa süre sonra Moth Duke ve iki adamının cesetleri bir kayıkhanede bulundu. Cesetlerin başlarına beyaz plastik torbalar geçirilmiş ve boğularak öldürülmüşlerdi. Bu, diğerlerine açık bir uyarı niteliğinde, Çete'nin tipik infaz tarzıydı. Kromner, güneyde saklanmaya başladı.

şehir.

İlkbahar ve yaz boyunca, büyük yankı uyandıran Çete çatışmaları ve Port Massy'nin ünlü suç patronunun dramatik düşüşü, şehrin gazetelerinin manşetlerini süsledi. Oortokon Savaşı'na yönelik uluslararası ilginin artmasıyla karaborsada popüler hale gelen Jade, şiddet olaylarının sorumlusu olarak gösterildi. Wormingwood Çetesi'nin dört üyesi, normal bir insanın hareket hızından daha hızlı olduğu bildirilen iki suikastçı tarafından güpegündüz öldürüldü. Yeşim zehirlenmesi ve SN1 aşırı dozundan toplam sekiz kişi hastaneye kaldırıldı. Yolsuzluk ve beceriksizlikle suçlanan Port Massy Polis Departmanı, Çetelere karşı sert önlemler aldı. Camres Nehri'ndeki bir yeşim cilalama deposu ortaya çıkarıldı ve kapatıldı, uyuşturulmuş göçmenler sınır dışı edildi.

Çeteler birbirine düşmüş ve polis kuşatılmışken, Southtrap'ta Kekonese topluluğu için pek sorun yoktu. Hasar gören toplum merkezinde onarımlar sürerken, kin salonu Derek'in amcasının sahibi olduğu dönüştürülmüş bir depoya sessizce taşındı. Eski mekan yeniden açıldığında talep o kadar fazlaydı ki, yeni mekan da açık kaldı, böylece Green Bones'un gündüzleri antrenman yapabileceği ek bir alan oldu ve geceleri yüksek katılım ve kumar parası serbestçe akmaya başladı. Boss Kromner'ın işçi sömürüsü suçlamasıyla polis tarafından takip edilip yakalandığı haberi duyulduktan bir hafta sonra, Anden, Dauk Losun'dan, yeni dairesinde ve yeni işinde nasıl olduğu

, yeni dairesinde ve yeni işinde nasıl olduğunu sormak için aradı.

"Dostum," dedi Dauk, "senin veya ailenin ihtiyacı olan herhangi bir şey olursa, lütfen çekinmeden söyle. Eski ülkede dedikleri gibi, tanrılar No Peak'e lütuf versin."

Anden'in yardım talebinden birkaç hafta sonra, Dauk Sana, Kekon Ticaret Ortaklığı İrtibat Bürosu'na iki düzine isimden oluşan bir listeyle geldi. Anden onu Hami'ye tanıttı ve ikisi, Sana işine başlamadan önce, ailelerinin Kekon'un hangi bölgesinden geldiğini konuşarak biraz zaman geçirdiler. “Bayan Kuni, mide rahatsızlığı nedeniyle uzun süredir müşterimdir. Şu anda oğlu mortgage sektöründe çalışıyor ama işini pek sevmiyor; yeni bir iş arıyor. Okulda hep başarılıydı. Kekonca'sı fena değil.” Dauk Sana parmağını listedeki ikinci isme getirdi. "Bu, hukuk fakültesinden en büyük kızımın arkadaşı; bebek sahibi olmak için işinden ayrıldı. Şimdi tekrar çalışmak istiyor ama eski şirketi işini başkasına verdiğini söylüyor. Çok zeki ve kocasının ailesi Espenian ordusunda." Dauk Sana'nın yirmi dört kişilik listesinden, iletişime geçilen on kişi ilgi gösterdi; yedisi mülakata alındı ve dördü işe alındı.

Hami memnun oldu. Görünüşe göre Anden kendini işe yarar göstermişti, bu yüzden bir sonraki görevi likör pazarı hakkında her şeyi öğrenmekti. Bu görev, ticaret yayınlarını okumak, likör dükkanlarını, restoranları ve barları dolaşarak işletme sahipleriyle görüşmek ve yüzlerce farklı türde alkollü içecek örneği satın alıp bunları Janloon'a göndererek ürün karşılaştırma testleri yapmakti. No Peak, Espenia'da Kekonese hoji için bir pazar olabileceğini düşünmüyordu. Bundan sonra, ticari gayrimenkul keşif görevine gönderildi.

Sonbahar günleri serinlemeye ve Harvest'Eves süslemeleri yeniden ortaya çıkmaya başladığında, Anden işinden keyif aldığını fark etti ve buna şaşırdı. İş arkadaşlarının çoğu Kekonese'ydi, bu yüzden aralarında rahat hissediyordu, ancak görevleri, dışarıdakilerle etkileşim kurmaya, Espenianca konuşmaya, okumaya ve yazmaya çok ihtiyaç duyduğu görevlerdi. Görevleri çeşitlilik gösteriyordu ve Hami'nin yapmasını istediği her şeyi içeriyordu, bu yüzden nadiren sıkılıyordu ve Weather Man'in ofisinin küçük bir bölümünün nasıl işlediğini ve Espenian ekonomisinin farklı sektörlerini çok iyi öğrendi.

Bazen Hami'nin "klanın yeşil kanadından" geldiğini fısıldayarak verdiği görevler de vardı. Bu, Horn veya belki de Pillar'ın kendisi için önemli bir mesele olduğu anlamına geliyordu. Telefon rehberlerini ve devlet kayıtlarını incelemesi ve iki eski askerin yerini tespit etmek için gizli aramalar yapması istendi. Bu askerler, Euman Adası'nda görev yaparken bir Kekonese kızını kaçırıp tecavüz ettikleri için bir yıl hapis yattıktan sonra şartlı tahliye edilmişti. Anden, bilgilerinin doğru olduğundan emin olmak için birkaç seyahat yaptı. Birincisi, Port Massy'nin güneyindeki Orslow banliyösüne, diğeri ise beş saat uzaklıktaki Evenfield kasabasına. Bu adamların cezalandırılacağını, hatta muhtemelen idam edileceğini biliyordu. Bulgularını rapor ettikten sonra, Maik Tar'dan beklenmedik bir uzun mesafe telefon aldı. Tar, birkaç ayrıntıyı açıklamasını istedi ve bu kadar titiz davrandığı için teşekkür etti.

Birkaç hafta sonra Anden, suçlulardan birinin soygun girişimi sırasında pusuya düşürülüp dövülerek belden aşağısı felç kaldığını, diğerinin ise evini yok eden yangında üçüncü derece yanıklar aldığını öğrendi. Anden, Hami'nin gözetimindeki tek genç avukat olarak bu tür işlere güvenilen tek kişi olduğunu düşündü ve bunu umut verici bir işaret olarak gördü. Neredeyse üç yıl önce Port Massy'ye ilk geldiğinde, durumunu en karanlık şekilde değerlendirmiş, umutsuz, zarar görmüş bir sürgün olarak, kendisine kalan az sayıdaki seçeneği değerlendirmeye çalışıyordu. Ancak şimdi Anden, belki de sisin içinden çıkıp ilerleyebileceği bir yol olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Anden, Cory'nin gömleksiz bir şekilde aynanın önünde tıraş olurken izledi. Cory, Anden'in bilmediği bir şarkıyı mırıldanıyordu. Kışın ortasında, Yedinci Gün sabahıydı ve Anden'in dairesinin pencerelerinden dışarıda henüz sabah ışığının en ufak bir izi bile yoktu, ama Cory o akşam çalışma salonu olduğu için kampüse giden erken otobüse binmek zorundaydı. Hukuk fakültesinin ikinci yılında ve her zamankinden daha yoğundu. Bazen aile etkinlikleri için Port Massy'ye gelirdi, ama Anden'i görmek için hiç vakti olmazdı, bu yüzden diğer zamanlarda, sadece birlikte vakit geçirebilmek için bir veya iki günlüğüne habersizce şehre gelirdi. "Beni otobüs durağına gelme," diye telefonla talimat vermişti Cory. "Ailem

geldiğimi bilmiyorlar ve biri bizi görürse açıklamak çok zor olur. Taksiyle senin evine gelirim."

Anden programını boşaltırdı; sevişirler, televizyon izlerler, konuşurlar, tekrar sevişirlerdi. Restorana, sinemaya veya oyun salonuna gitmek istediklerinde, South-trap'ten metroyla şehrin diğer bölgelerine giderlerdi — Lochwood, Quince, Athwart — tanıdıkları kimseyle karşılaşmayacakları yerlere. İlk başta Cory her ay ziyaret ederdi, ama zamanla aralar altı haftaya, sonra sekiz haftaya uzadı. Cory'yi izlerken, Anden bir sonraki ziyaretinin ne zaman olacağı konusunda konuşmadıklarını fark etti; ikisi de bu konuyu açmamıştı.

"Başka kiminle yatıyorsun?" diye sordu Anden.

Cory, yüzünün yarısı tıraş köpüğüyle kaplı komik bir şekilde donakalmış halde ona şaşkınlıkla baktı. "*Bu* da nereden çıktı?" diye sordu, incinmiş ve öfkeli bir şekilde. "Başka kimse yok. Ciddi değil."

"Ciddi ne demek? *Bu* ciddi mi? Aramızdaki ilişki ciddi mi?" Anden kendini sahiplenici bir tip olarak görmemişti ve kendini bu kadar sert konuşurken duymak onu şaşırttı.

Cory tıraşını bitirdi, yüzünü havluyla sildi ve Anden'in yatağına geri döndü. Yatağın örtüsüne uzandı. Göbeğinin etrafındaki üç yeşim taşı, soluk teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Bak, hukuk fakültesi çok stresli çünkü sürekli çalışıyoruz, bu yüzden rahatladığımızda çılgın partiler yapıyoruz. Birkaçında sarhoş oldum, herkes sarhoştu, ve birkaç kişiyle öpüştüm. Ve geçen dönem tek gecelik bir ilişkim oldu, sadece bir tane, geriye dönüp bakınca gerçekten aptalcaydı. Ama hepsi bu, söz veriyorum. Başka kimseyle görüşmüyorum."

Anden'in sessizliği üzerine Cory elini uzattı, çenesine dokundu ve ona yalvaran bir bakış attı. "*Ben seninleyim*, ufaklık. Sen daha *gerçeksin*. Yani, benden daha gençsin, ama sende seni daha yaşlı gösteren bir şey var. Hayatı daha ciddiye alıyorsun. Ben" — omuz silkti — "her şeyi adım adım yapmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Bugün için yaşamaya çalışıyorum. Hukuk fakültesinden sonra ne yapmak istediğimi tam olarak bilmiyorum, ama bu konuda açık fikirliyim." Eğilip Anden'in çıplak omzuna öptü. "Şu anda güzel bir şeyimiz var, değil mi?"

"Cory," dedi Anden. Konuşmaya başlamak için tereddüt etti, ama bu konuyu hiç açmamış olmaları onu rahatsız ediyordu. "Hiç

Kekon'da yaşamak ister miydin? Janloon'a geri dönme şansım olursa, senin de bunu düşüneceğini bilmek isterim."

Cory dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı ve Anden'e dikkatle baktı, kaşları kalkmıştı. "Bu varsayım mı yoksa gerçekten olacak bir şey mi? Ailen geri dönmeni istedi mi?"

"Varsayım," diye mırıldandı Anden. "Sadece konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Şey, varsayımsal olarak..." Cory sırt üstü yattı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve Anden'in tavanına bakarak şöyle dedi: "Evet, tabii, yurtdışında biraz zaman geçirmek hoşuma gider. Ailemin memleketini görmek, atalarımın kökleriyle bağlantı kurmak, bu tür şeyler. Hiç başka bir ülkede yaşamadım. Harika bir deneyim olabilir." Bu fikir onu heyecanlandırdı. "Tabii ki, zamanlama ve koşullara bağlı olur, ama her şey mümkün, ufaklık."

"Ailen ne der?"

Cory sinirlenerek gözlerini devirdi. "Neden hep bunu soruyorsun? Endişelenme şekline bakılırsa sanki onlar *senin* anne baban gibi." Oturup derin bir nefes aldı ve alnındaki saçları dalgalandırdı. "Bak, ben aileme karşı iyi bir çocuk oldum. Onların istediğini yaptım: Yeşim taşı takıyorum, topluma yardımcı oluyorum, hukuk fakültesine gidiyorum. Annem, en küçük çocuğu olduğum için beni hep yanında tutmak istiyor ve babam da benim 'başarılı' olmamı bekliyor. Onun için bu, eski kafalı bir Green Bone ve zengin bir avukat olmanın çok özel bir kombinasyonu." Cory güldü, ama gülüşünde bir hayal kırıklığı vardı. Ciddi bir ifadeyle Anden'in gözlerine baktı. "Aileme karşı doğru olanı yapmak istiyorum, ama kendi hayatımın kararlarını verecek yaştayım, ufaklık. Kekon'a taşınmak senin için, *bizim* için önemliyse, bunu ciddi olarak düşünmeliyiz." Cory eğilip Anden'e hızlı, neşeli bir öpücük verdi, sonra bacaklarını yataktan sallayıp ayağa kalktı ve uzun, ince vücudunu gerdi. Giysilerini alırken omzunun üzerinden Anden'e baktı. "Yine sessizleştin. Hey, karar vermek için aceleye gerek yok, değil mi? Başka bir zaman daha konuşabiliriz. Sadece ne istediğimizi belirlememiz gerekiyor."

Anden daha sonra bu konuşmayı düşündü ve hala tatmin olamadığını hissetti. O anda daha dürüst ve kararlı olmayı, Cory'ye Kekon'a dönmek istediğini zaten bildiğini ve zamanı geldiğinde Cory'nin de onunla gelmesini umduğunu söylemeyi diledi.

Sonra Hilo'nun son konuşmalarında Cory Dauk hakkında söylediklerini hatırladı ve şüpheleri arttı. *Janloon'da Yeşil Kemik olarak başaramayacağını biliyorsun.* Kuzeni haklı mıydı? Cory Janloon'da mutlu olabilir miydi? Pozisyonları tersine dönecekti; Cory yabancı olacaktı. Orada yeşim taşını takarsa, aisho tarafından korunmayacaktı. Bu onun için çok tehlikeli olmaz mıydı? Babasının işlerini biliyor ve bu işlere dahil olmasına rağmen, Kekon'da klanların işleyişini tam olarak anlamıyordu. Ve Dauklar oğullarının gitmesini istemiyorsa, aileler arasında kötü bir hava oluşmaz mıydı? Özellikle de şu anda müttefiklerken ve Anden'in kuzenleri Espenia'da istediklerini başarmak için Dauklarla olan iyi ilişkilerine güveniyorlarken?

Anden, tüm bu endişelerin şu anda anlamsız olduğunu kendine söyledi. Sonuçta, kesin bir zaman çizelgesi yoktu, konuyu zorlamak için gerçek bir nedeni yoktu. Cory'nin dediği gibi, günü gününe yaşamak daha iyiydi.

Kekonese Yeni Yılı'ndan kısa bir süre sonra, bir Altıncı Gün sabahı, Anden dairesinde bir telefon aldı. Yataktan kalkalı sadece on beş dakika olmuştu ve banyoda, ayaklarını kaloriferin havalandırma deliğine dayamış, dişlerini fırçalarken, buzlu karanlık dışında hiçbir şey göstermeyen küçük buğulu pencerede kendi yansımasını görüyordu. Ana odada açtığı küçük televizyonda haftanın haberleri özetleniyordu: Başbakan Galtz ve Ulusal Meclis'e Oortoko'dan çekilme emri verilmesi için halkın ve siyasetin baskısı artıyor, faiz oranları yükseliyor, bir film yıldızı hakkında son dedikodular.

Anden ilk başta duyduğu zil sesinin televizyondan geldiğini sandı, ama sonra bu saatte başka kim arayabilir ki diye düşünerek Janloon'un aradığını anladı. Evde akşamın erken saatleri olmalıydı. Televizyonu kapatıp telefonu eline aldığında Kekonese dilinde "Alo?" dedi, ama uzun mesafe bağlantısı nedeniyle Hilo'nun sesini duyunca yine de şaşırdı. "Seninle konuşmamız lazım, Andy," dedi Pillar. "Shae ve Juen de odada. Hoparlöre alıyorum."

Espenia'ya taşındığından beri, Anden Hilo ile telefonda konuştuğu kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdi. "Telefonla konuşmayı sevmez," demişti Shae bir keresinde Anden'e özür dilercesine. Anden

Hilo'nun, utanç verici kuzeninin çok uzakta olduğunu hatırlatacak şekilde *onunla* telefonda konuşmaktan hoşlanmadığını düşünüyordu. Anden, Pillar, Weather Man ve Horn of No Peak'in hepsinin katıldığı bir konferans görüşmesine hiç katılmamıştı. Endişelenen Anden, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

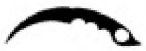
Shae'nin sesi uzaklardan geldi. "Bir şey yok, Anden."

"Espenia'da bir işi halletmek için yardımına ihtiyacımız var kuzen," dedi Hilo.

Anden lambayı yaktı ve yatağına oturdu. "Neye yardım edebilirim?"

Sütun, "Bir adamı öldürmek" dedi.

BÖLÜM 53

Günahlar ve Uzlaşmalar

Zapunyo'nun diyabet hastalığı yıllar sonra nihayet onu yakaladı ve böbrek nakline ihtiyacı vardı. Uwiwa Adaları'ndaki tıbbi bakım dünyanın en kötülerinden biriydi ve zengin kaçakçı için para sorun değildi, bu yüzden Zapunyo altı ay sonra Espenia'ya seyahat etmeyi ve Port Massy'deki özel bir hastanede ameliyatı yaptırmak için yüksek bir ücret ödemeyi ayarladı. Tialuhiya'daki müstahkem yerleşkesinden ayrılacağı bu nadir durum, Uwiwa'da iyi bir konuma sahip bir No Peak casusu tarafından keşfedildi ve Hilo ve Shae'nin geçen yazdan beri aradıkları fırsat oldu.

Anden, Dauk Losunyin'i görmeye gitti ve istediğini söyledi. "Dauk-jen," dedi, "bu kaçakçı, Zapunyo, Uwiwa Adaları'ndaki kalesinden nadiren çıkar. Barukan, kaya balığı ve ucuz işgücü kullanarak madenlerden yeşim taşı çıkarmak, Kekon'dan çıkarmak ve Ygutan ve Oortoko'daki karaborsa alıcılarına ve Crews gibi tehlikeli örgütlere göndermek için bir operasyon yürütüyor."

Dauk anladığını belirtmek için başını salladı ama şöyle dedi: "Patron Kromner yargılanmayı bekliyor ve onlarca yıl hapis yatabilir. Diğer patronlar da saklanıyor. Neden bu Zapunyo'yu düşünmem gerekiyor?"

"Kromner hapse girse bile, onun yerini başkaları alacaktır. Yeşim yasadışı ve çok değerli olduğu sürece, bu ülkede ve dünyanın her yerinde onu ele geçirmek isteyen suçlular olacaktır ve Zapunyo da onlara satacaktır. Belki gazeteler haklıdır ve Kromner'ın düşüşü, Port Massy'deki Çetelerin altın çağının sona erdiği anlamına gelir, ama belki de değildir, ya da başka gruplar ortaya çıkıp bize daha büyük bir tehdit oluşturabilir. Çözüm, karaborsayı kaynağında kesmektir ve bu da Kekon'dan yeşim kaçakçılığını durdurmak anlamına gelir."

Dauk'un oturma odasında birlikte oturuyorlardı, Pillar koltukta, Anden ise karşısındaki kanepede. Sana, şifa seansı için gelen bir müşteriyle işini yeni bitirmişti ve şimdi kocasının arkasında dolaşıyor, kucağında uyuyan torununu sallıyordu.

Dauk, Anden'e hayal kırıklığıyla baktı. "Anden, sen ve ailen artık bizim için çok iyi tanınıyorsunuz; neden tam olarak ne istediğini ve neden istediğini söylemiyorsun?"

Anden bakışlarını elindeki çay fincanına indirdi, sonra fincanı sehpaya koydu. Dikkatlice konuştu. "Seninle ilk tanıştığımda, sana sadece bir öğrenci olduğumu, yetiştirilme tarzıma rağmen Janloon'daki kuzenlerim adına konuşamayacağımı söylemiştim. Şimdi ise, bugün sana geldiğimde, No Peak klanı adına konuştuğumu tüm samimiyetimle söyleyebilirim." Anden bu kez Dauk'un gözlerine baktı. "Bu adam, Zapunyo, Sütun'u öldürmeye çalıştı ve Boynuz'un ölümünden sorumlu. Eğer o sırada baldızım ve çocukları arabada olsaydı, onlar da ölmüş olacaktı. O, uzaklığı ve kaynakları sayesinde eylemlerinden cezasız kalan ailemin düşmanıdır. O Espenia'da olduğu sürece, onu öldürmeliyiz."

Dauk burnundan uzun bir nefes verdi. "Bu adamın iyi korunduğunu, No Peak klanındaki Yeşil Kemik savaşçılarının bile ona yaklaşamadığını söylüyorsun. Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Kolay olmayacak," diye itiraf etti Anden. "Kuzenlerimin bir fikri var, barukan muhafızlarını geçmenin bir yolu, ama senin iznine ve yardımına ihtiyacımız var, Dauk-jen. Rohn Toro'ya ihtiyacımız var."

Dauk Losun karısına döndü. "Biraz yalnız kalalım."

Anden şaşırdı; Dauks'ları tanıdığı onca zamana kadar, Pillar hiç karısına gitmesini istememişti. Daha da şaşırtıcı olanı, Dauk Sana anlayışla dudaklarını sıkıştırdı. Bebeği bebek arabasına koydu. "Yürüyüşe çıkıp mağazadan birkaç şey alacağım," dedi. Kapıyı açıp evden çıktı, Anden ve kocasını yalnız bıraktı.

Dauk Losun çay fincanlarını yeniden doldurdu. Koltuğa yaslanarak şöyle dedi: "Hianlar seni ilk kez evime getirdiğinden beri, sana olan saygım daha da arttı. Senin eski ülkede saygı duyulan, söylediği her sözünde samimi olan bir genç olduğunu hemen anladım. Aslında, kendi oğlumun da sana daha çok benzemesini isterdim, ama o olduğu gibi. Sana ve ailene büyük saygı duyuyorum. Bu yüzden buraya geleceğini söylediğinde, istediğin her şeyi vermeye hazırdım, çünkü No Peak klanının dostluğuna

neredeyse kendi yeşim taşım kadar değer veriyorum." Dauk'un normalde açık ve cana yakın yüzü birden kasvetli bir hal aldı. "Ancak, isteğini duyduktan sonra sana yardım edemeyeceğime karar verdim.

“Kendini korumak, arkadaşlarını ve komşularını savunmak için yeşim taşı takmak başka bir şeydir. Yeşil Kemikler her zaman bunu yapmıştır; insan tarafından yapılan hiçbir yasa bunu değiştiremez. Başkalarının anlamadığı geleneklerimize sıkı sıkıya bağlıyız ve bunu yaparken kimseye zarar vermiyoruz. Ayrıca, bazen topluluğumuza zarar verenleri ve bize tehdit oluşturan suçluları cezalandırmamız gerektiği de doğrudur. Biz sadece bu ülkedeki herkesin istediği şeyi istiyoruz: iyi bir hayat ve çocuklarımız için daha iyi bir gelecek." Dauk durakladı ve elini ensesine götürdü. "Bu Zapunyo benim için bir yabancı. Kötü bir adam olabilir, ama topluluğumuza doğrudan zarar verecek hiçbir şey yapmadı. Kekon'dan Uwiwa Adaları'na kaçırılan yeşim taşı yüzünden yaşanan mücadelenin dalgalarını hissediyor olabiliriz, ama orası bir okyanus ötesinde. O bizim mücadelemiz değil. Benden, Espenian topraklarında tanımadığım bir adamı öldürmemi, ailemi ve iyi arkadaşım Rohn Toro'yu Espenian yasalarına göre gereksiz tehlikeye ve cezaya maruz bırakmamı istiyorsun."

Anden, Dauk'un cevabına şaşırmadı ve kuzenlerine böyle bir durumun olabileceğini söylemişti. "Her şey No Peak tarafından sahte isimler kullanılarak planlanacak ve ayarlanacak. Ben irtibat kişisi olacağım ve hiçbir şey size kadar izlenemeyecek. Pillar'ım bunu garanti ediyor. Tek istediğimiz Rohn Toro. Sonra klan Rohn'u ülkeden çıkarabilir, Kekon'da ya da istediği yerde saklanabilir, geri dönmesi güvenli olana kadar ücretli tatil yapabilir."

"Yeşil Kemik olmaktan kaçmak için Espenia'ya mı geldin? Kendini dinle, Anden. Bir Yumruk gibi konuşuyorsun." Yaşlı adam gülümsedi ama başını salladı. "Üzgünüm. Bu konuda sana yardım edemem." Anden sessiz ve hayal kırıklığıyla oturduğunda, Dauk şöyle dedi: "Bu senin için bu kadar önemliyse, belki de bunu sen yapmalısın. Tabii ki, yeşim takmak için eğitildiğini biliyorum."

Anden'in çenesi sıkılaştı. "Bana bunu daha önce hiç sormadın, Dauk-jen, ama eminim biliyorsundur: Yeşil Kemik olmayı reddettiğim için Espenia'ya gönderildim. Yeşim taşı takmayalı yıllar oldu. Onu kontrol edebilecek miyim, bana ne yapacağını bilmiyorum. Bu durum beni bu durumda işe yaramaz hale getirir. Öyle olmasa bile

böyle olmasa bile, bir daha yeşim takmayacağıma kendime yemin ettim. Bu, taviz veremeyeceğim tek şey."

Dauk, Anden'in beklediğinden daha uzun süre sessiz kaldı. Kendi içinde tartışıyor gibiydi. Sonunda şöyle dedi: "Anlıyorum ve geçmişin hakkında dürüst olduğun için teşekkür ederim. Ben de aynısını yapayım. *Benim* taviz veremeyeceğim tek şey hakkında konuşma zamanı geldi."

Annem ve kız kardeşlerimle birlikte Port Massy'ye geldiğimde on dört yaşındaydım. Kız kardeşlerimden en küçüğü, sadece iki yıl sonra zatürreden öldü. Ablam, annemin onaylamadığı bir adamla kaçtı ve ondan bir daha haber alamadık. Ondan sonra sadece annem ve ben kaldık. Bir kamu çamaşırhanesinin üstündeki bir dairede yaşıyorduk. O yerle ilgili en çok hatırladığım şey, o zamanlar herkesin kullandığı sabunun kokusu – Purely's Rock Soap – ve nemdi. Pencereler hep buğulu, duvarların boyası kabarmış ve dökülüyordu. Kışın nem daha da hissediliyordu, korkunçtu.

Mahallede yaşayanların neredeyse hepsi, evleri yıkıldığı veya akrabaları Shotarianlar tarafından hapsedildiği ya da idam edildiği için eski ülkelerinden kaçmıştı. Ebeveynlerimiz, One Mountain Society'de gururlu Green Bones veya Lantern Men üyeleriydi, ama Espenia'da hiçbir statümüz yoktu. Hiçbir şeyimiz olmayan mültecilerdi. Herkes bize tepeden bakıyordu, Beecher Caddesi'nin diğer tarafında yaşayan Tuni göçmenleri bile bizden aşağıda olduğumuzu düşünüyordu. Ama biz kim olduğumuzla ve nereden geldiğimizle gurur duyuyorduk ve eski geleneklerimizi sürdürüyorduk.

Yirmili yaşlarımda, Ito adında bir beyaz eşya dükkanı sahibinin teslimatçısı olarak çalışıyordum. Ito eskiden iyi bir adamdı ama çok acı çekmiş ve biraz kafayı yemişti. Ito, ailesi gibi birçok Green Bone gibi yeşim taşını Espenia'ya getirmiş ama sokakta açıkça takmaya cesaret edememişti. Her türden yabancıdan sayıca azdık ve etrafımızda her yerde hırsızlık görüyordum. Çocuklar dükkan arabalarından çalıyordu, serseriler evlerden ve iş yerlerinden çalıyordu, Çeteler herkesten çalıyordu. Hiçbiri cezasını çekmiyordu. Hırsızların ülkesine gelmiştik. Bu yüzden yeşim taşı olan herkes onu saklamaya özen gösteriyordu. Yeşil Kemik ailesinde doğup büyümüş olmama rağmen, babam ve amcalarım

Shotarianlar tarafından kaçırılmış ve yeşim taşları da onlarla birlikte alınmıştı. Bu yüzden ailem, mahallemizin standartlarına göre bile fakirdi.

Dediğim gibi, Ito iyi bir adamdı ama biraz çıldırmıştı. Bir gün Shotarian bir müşteriyle tartışmaya girdi. Kekon'da çocukken, Ito kendi kız kardeşinin Shotarian askerleri tarafından tecavüze uğradığını ve ağabeyinin yürüyemeyecek ve konuşamayacak hale gelene kadar dövüldüğünü görmüştü, bu yüzden Ito, Shotarianlardan hepimizden daha fazla, neredeyse deli gibi nefret ediyordu. O akşam, hakaretler havada uçuştu, sonra işler çığırından çıktı ve Shotarian adam Ito'nun dükkanının zemininde can verdi. Olayı gören tek kişi bendim. Ito bana çılgın bir bakışla döndü ve o anda, tek tanığın ben olduğumu ve yaptığını kimsenin öğrenmemesi için beni de öldürmesi gerektiğini düşündüğünü anladım. Hızla Ito'ya bunun onun suçu olmadığını, diğer adamın kışkırtması sonucu meydana gelen bir kaza olduğunu söyledim. Hayatımı kurtarmak için Ito'ya cesedi ortadan kaldırmasına yardım etmeyi teklif ettim.

Yaptığımız şey korkunçtu. Shotarian'ın cesedini parçalara ayırdık ve bir kayıkla Camres Nehri'ne açıldık, cesedi çimentoyla ağırlaştırıp nehrin farklı yerlerine batırdık. Yıllarca bu olayın kabuslarını gördüm. Bazen hala görüyorum.

Ito'ya bu korkunç işte yardım ettikten sonra bile hayatımdan endişe ediyordum. Olanlar adamı daha da çılgına çevirmişti. Bana her baktığında, suçluluk duygumu algılamaya ve konuşup konuşmayacağımı merak ettiğini biliyordum. Hâlâ beni öldürmeyi düşünüyordu. Geriye dönüp baktığımda, stresin onu çok etkilediğini ve Kaşıntıların ilk aşamalarına girdiğini düşünüyorum. Kekon'da, klanından biri bunu fark edebilirdi; şefkatli bir arkadaşı veya akrabası ona tıbbi yardım almasını sağlayabilirdi, ama o Port Massy'de yalnızdı ve bunu bilen tek kişi bendim.

Polis gelip Shotarian adamın kaybolmasıyla ilgili sorular sordu. Tabii ki kimse onlara bir şey söylemedi çünkü polis güvenilmez ve yarısı çetelerden para alıyor, ama mahallede Ito'nun bu olayla bir ilgisi olduğu söylentileri yayılmaya başladı. Ito bu söylentileri benim başlattığıma ikna oldu, ama şimdi beni öldürmekten ve suçlu olduğu yönündeki şüpheleri doğrulamaktan çekiniyordu. İnsanlar endişelenmeye başladı. Kontrolünü kaybedip çıldırmış bir Green Bone, herkes için tehlike oluşturur, özellikle de yeşim taşını anlamayan ve bunun dışarıdan daha fazla olumsuz dikkat çekeceği Espenia'da.

Mahallede başka bir Yeşil Kemik daha vardı, Rohn Toro adında genç bir adam, iyi bir dövüşçü olarak tanınıyordu, Çeteler bile ona saygı duyuyor ve bazı işleri için onu işe alıyordu. Rohn daha önce kanunla başı belaya girmişti, bu yüzden polis Shotarian adamın cinayetinden onun sorumlu olduğunu düşünüyordu. Onu tutuklamaya geldiler, ama Rohn kaçtı ve saklandı. Haftalarca bir bodrumda kaldı ve ortaya çıkmadı. Rohn ve ben tanışıyorduk ve aynı binada yaşıyorduk, bu yüzden o ortalarda görünmezken ona yemek getiriyordum.

İnsanlar Ito hakkında şikayet etmeye başladı. Shotarian adamı öldürmesini ve olayı örtbas etmesini affedebilirdi ama sessiz kalıp başka bir Green Bone'un onun yerine suçlanıp muhtemelen idam edilmesine izin vermesi yanlıştı. Ancak Ito sadece kendi canını düşünüyordu. Karakteri zayıftı ve Kekon'da Green Bone olarak uzun süre hayatta kalamazdı. Ito, Rohn'un saklandığı yeri öğrendi ve bu bilgiyle polise gitmek üzereydi. Rohn tutuklanıp onun yerine cezalandırıldığında, Ito paçayı kurtaracağını düşündü. Geriye tek yapması gereken beni de ortadan kaldırmaktı.

Ito'nun planını anladığımda, Rohn Toro'ya gittim ve harekete geçmeye karar verdik. Birlikte, Ito'yu karakola giderken pusuya düşürdük. İkimiz vardık ve Rohn, Ito'dan daha genç ve yeşim yeteneği daha güçlüydü. Ito'yu öldürdük ve yeşimini aldık.

Toplumda özel bir becerim ya da konumum yoktu, ancak o zamanlar bile dürüst biri olarak tanınıyordum ve dinleme, mantıklı konuşma ve insanları kendi düşünce tarzıma ikna etme konusunda iyiydim. Ito öldükten sonra, tüm komşuları dolaşıp daha fazla sorun çıkmaması için yapılması gerekenleri anlattım. Polis Rohn'u aramak için geldiğinde, bir düzineden fazla kişi ortaya çıkıp Ito'nun katil olduğunu ve şehirden kaçtığını söyledi. Tabii ki polis, Shotarian adamın cüzdanını ve kıyafetlerinin izlerini ve kanını Ito'nun dükkanında buldu - adam o kadar aptaldı - ama adamın kendisini bulamadılar. Önemli olan, Rohn'un ya da başka birinin peşine düşmemeleriydi.

Gerçek katil cezalandırıldı, mahalle daha fazla polis soruşturmasından kurtuldu ve güvenilmez bir Yeşil Kemik, hepimiz için tehlike arz eden konumundan uzaklaştırıldı. Toplum bunu benim başarım olarak gördü ve küçük ya da büyük diğer sorunları çözmem için bana gelmeye başladı. Zamanla bana "Sütun" demeye başladılar. Ama kalbimde,

sonuç her ne kadar en iyisi olsa da, tanrılar benim yaptığımı biliyordu.

Masum bir adamın cinayetini örtbas etmek için Ito'nun suç ortağı olmuştum. Shotarian olsa bile, o adam ölmeyi hak etmemişti ve cesedinin kirletilmeyi hak etmemişti. Ailesi gömmek için cesedini alamamıştı ve o parçalar halinde öbür dünyaya gitmişti. Ito beni öldürmeyi planlıyordu, ama o da acı çeken bir adamdı, bana iyilik yapmıştı ve annemi ve genç karımı geçindirmek için ilk işimi ve geçim kaynağımı vermişti. Onu soğukkanlılıkla öldürdüm ve cesedini de ortadan kaldırdım. Tanrılar biliyordu. Neden yaptığımı anladıklarını düşünüyorum, bu yüzden çok sert davranmadılar. Bu yüzden hayatımda çoğu açıdan şanslıydım. Bir şey hariç.

Sana ve ben yıllarca çocuk sahibi olamadık. Sonunda başardığımızda, sadece kızlarımız oldu. Ailenin yeşim taşını taşıyacak bir oğul için tanrılardan yardım dilemek için tapınağa gittik, ancak on yıl uğraştıktan sonra nihayet Coru'ya kavuştuk. O iyi bir oğul, ama hafifmeşrep. Onu gerçek bir Yeşil Kemik olarak yetiştirmek için elimden geleni yaptım, ama o çocuk ruhlu. Tek istediği herkesle iyi geçinmek ve oyun oynamak. O benim tek oğlum, Sana ve ben öldükten sonra ailenin yeşim taşını taşıyacak olan. Onu seviyorum, ama o aynı zamanda gençken işlediğim günahların cezası.

Dauk sandalyesinden kalktı. "İstediğini yapacağım. Rohn Toro'yu No Peak'in bu adamı, bu kaçakçı Zapunyo'yu öldürmesine yardım etmesi için emrine veriyorum. Bunun karşılığında senden oğlumu vermeni istiyorum. Ona karşı hoşgörülü davrandım, ama artık erkeklerle oynaşmayı bırakıp sorumluluklarını ciddiye alması gerekiyor. Dört çocuğumun tek Yeşil Kemik'i o, ne kadar hak etmese ve yeşim taşı takmanın gerçek anlamını ve bunun ailemizin kimliği için ne kadar önemli olduğunu bilmesede. Eski ülke için yeterince yeşil değil, ama bu önemli değil; yine de iyi bir Espenian hayatı yaşayabilir, pahalı hukuk diplomasını kullanabileceği bir kariyer yapabilir, tanrılar bize merhamet ederse bir gün çocukları olabilir. O size göre değil. Siz eninde sonunda Janloon'a geri döneceksiniz, ama onun yeri burada."

Anden ilk başta bir cevap bulmakta zorlandı. "Bu Cory'nin kararı," dedi.

“Şu anda onunla konuşmuyorum. Seninle konuşuyorum. Bu onun kadar senin de kararın. Buraya gelip benden ailene yardım etmek için suç işlememi istiyorsun, bu yüzden karşılığında bir şey istemem çok normal. Oğlumu bırak, ben de ilkelerimden vazgeçip istediğin bu konuda sana ve ailene yardım edeyim. Senin için bu sınırı aşmamın tek yolu bu.”

Anden, ilk tanıştığında küçümsediği ama zamanla saygı duymaya başladığı Dauk'a baktı. Topluluğunun lideri ve zeki bir adamdı, kendi tarzında ve kendi haklarıyla gerçek bir Sütun'du, Anden'in artık kendisine derinden minnettar olduğu biriydi. O anda Anden ondan nefret ediyordu.

Ayağa kalktı. "Bana, söylediği her kelimenin arkasında duran bir adam dedin. Pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum, bu yüzden şu anda sana hiçbir şey söylemiyorum, Dauk-jen."

Dauk ayağa kalktı ve Anden'i kapıya kadar geçirdi. "Yaşına göre çok akıllısın, dostum."

Anden, üç diğer hukuk öğrencisiyle paylaştığı eve Cory'yi aramak için cesaretini toplayabildiğinde, ertesi akşam geç olmuştu. Sürpriz bir şekilde, telefon ilk çalınışta açıldı ve heyecanlı bir kadın sesi, "Ne oldu şimdi? Hemen gel!" dedi.

Anden, şaşkınlıkla Cory ile konuşmak istedi ve kadın, "Ah, Seer'in hayaları, özür dilerim, seni başkasıyla karıştırdım. Bir dakika." Telefonu açık bırakarak uzaktan "Cory! Sana!" diye bağırdı. Anden bekledi. Arka planda çok fazla konuşma sesi duydu, ardından sanki bir kalabalık televizyonda spor maçı izliyormuş gibi büyük bir tezahürat duyuldu. Sonunda Cory'nin sesi duyuldu. "Selam, adalı!" diye bağırdı. "P-Mass'ta her şey yolunda mı?"

Anden konuşmakta zorlandı. "Seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim. Haftaya ara sınavlar başlıyor, ama ondan sonraki hafta sonu ziyarete gelmeye çalışacağım. Hâlâ takılmak için vaktin var, değil mi?"

"Onun için arıyorum," dedi Anden. "Bir süre meşgul olacağım."

"İş mi?"

"Sayılır," dedi Anden. "Aile meseleleri."

"Aile meseleleri demek istedin herhalde." Cory, evdeki başka birine Espenianca bir şey söylemek için durakladı, sonra telefona geri döndü. "Tamam, en azından bir akşam ayırabilirsin, değil mi?"

Anden'in avuçları terlemişti. Ne yapacağını bilmiyordu. Kelimeleri zorla çıkardı. "Bu sefer buluşamayız Cory. Sen okulda meşgul, ben de meşgul olacağım. Bence... bir süre görüşmesek daha iyi olur."

Diğer uçta uzun, anlamsız bir sessizlik oldu, sonra Cory'nin telefonu kaldırıp yürüdüğü sesi duyuldu; uzaktaki spor maçının sesi giderek azaldı. "Ne oluyor, ufaklık?" diye fısıldadı Cory. "*Benden... ayrılıyor* musun?" Anden cevap veremedi; boğazı tamamen tıkanmıştı.

Cory telefona yüksek sesle nefes verdi. Sonra, "Bunu sana babam yaptı, değil mi? *Biliyorum*, o yaptı. Ve sen de ona boyun eğdin. Sana ne dedi, ha? Sana para mı teklif etti?"

"Öyle bir şey yok," diye mırıldandı Anden.

Cory, "Biliyor musun? *Siktir git.* Seni aptal ada piçi." dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu kapattı.

Anden ahizeyi yerine koydu ve yere oturdu,

telefonu birkaç dakika boyunca izledi. Sonra ceketini kapıp dairesinden fırladı, binadan çıkıp Port Massy'nin çamurlu gri sokaklarına çıktı. İki saat boyunca amaçsızca yürüdü ve bir anda ağladığını fark etti. Yüksek sesle değil, çok ağlamıyordu ama gözleri bulanıklaşmış ve yanakları ıslaktı. Sonunda dairesine döndüğünde, gece yarısı geçmişti. Ayakkabıları sırılsıklam ve ayakları üşümüştü. Ayaklarını ısıtmak için banyoda sıcak su akıttı ve temiz çoraplar giydi.

Evinde saat öğlen olacaktı, bahar güneşi şehir limanının üzerinde yüksekte parlıyor, sokaktaki insanlar birbirlerine mutlu yıllar diliyor ve merdivenlere çıkarak çatıların kenarlarından kırmızı ışıkları ve flamaları indiriyorlardı. Anden telefonunu aldı ve operatörü arayarak Janloon'a ödemeli arama yaptı, böylece kuzenlerine Dauk Losunyin'in Zapunyo'yu öldürmelerine yardım edeceğini söyleyebilirdi.

ÜÇÜNCÜ ARA

Lanetli Güzellik

Sekiz yüz yıl önce, Gaubrett adında ünlü bir Alusian kaşif, devler tarafından korunan mücevher dağlarının bulunduğu efsanevi bir adayı aramak için denizi aştı. Kekon'un güney yarımadasına başarıyla ayak basan Gaubrett, devlerle karşılaşmayıp bir Abukei köyüyle karşılaşınca sevindi ve rahatladı. Köyün yaşlılarıyla gergin ama barışçıl bir görüşme yaptıktan sonra, yerliler yarı aç haldeki yolcular için yiyecek ve su getirdi ve Gaubrett ve mürettebatı kıyıda kamp kurdu. Minnettar olsalar da, denizciler kabilenin basit evlerinin üzerinde asılı duran ve erkeklerin ve kadınların vücutlarını süsleyen yeşil mücevherleri açgözlülükle fark edemediler. Kekonese savaşçı kastı Yeşil Kemikler ortaya çıkmadan önce bile, yeşim taşı yerli halk için önemli bir kültürel öneme sahipti. Yerliler yeşim taşını İlk Ana tanrıça Nimuma'nın kutsal kalıntıları olarak görüyorlardı ve genetik olarak etkilerine karşı bağışık oldukları için statü ve törenlerde takıyorlardı.

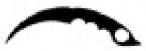
Gaubrett, gemisindeki malların önemli bir kısmını takas etmeye başladı. köylülerin yeşim taşları karşılığında, ki onlar da yabancı aletler ve ilginç eşyalar karşılığında bu taşları seve seve takas etmeye hazır görünüyorlardı. Gaubrett, elde ettiği yeşim taşlarını çadırındaki tahta bir sandıkta sakladı ve servetini hayranlıkla seyretmek için günde birkaç kez sandığı açıyordu. Çok ihtiyaç duyulan gemi onarımları tamamlandıktan sonra, Gaubrett ve mürettebatı denize açılmaya hazırlandı. O anda, kaşifin aklına, elde edilebilecek çok daha fazla yeşim taşı olduğu ve bu basit vahşilerin öylesine umursamazca sergiledikleri hazinelere kıyasla çok azıyla denizi aşarak bu kadar uzun bir yol kat ettiği geldi.

O gece, Gaubrett adamlarını topladı ve onları Abukei köyüne götürdü. Orada köylüleri katlettiler ve ellerine geçirebildikleri tüm yeşim taşlarını topladılar. Keyifli bir şekilde Kekon'dan ayrıldılar. Bol erzak ve iyi hava koşullarına rağmen, sonraki iki ay boyunca gemide açıklanamayan bir çılgınlık hüküm sürdü. Gaubrett iki subayı vatana ihanetten asmasından kısa bir süre sonra, mürettebat isyan çıkardı; Gaubrett ve birkaç kişi öldürüldü ve cesetleri denize atıldı. Deponun kilidi

parçalandı ve yeşim taşı mürettebat arasında eşit olarak bölüştürüldü. Ardından çıkan iki isyan daha birçok kişinin ölümüne neden oldu. Altı denizci kendini denize attı; diğerleri deli gibi ateşler içinde bıçaklarla kendilerini kesti. Bir adamın kendi gözünü oyup yediği söyleniyor. Sonunda taşıdıkları hazinenin lanetli olduğuna ikna olan küçük bir grup hayatta kalan, gemideki tüm yeşim taşlarını denize attı ve gemilerini Spenius'un güneydoğusundaki bir limana sürükleyerek ulaşmayı başardı. Trajik hikayeleri hızla yayıldı ve "lanetli güzellik" uzak, neredeyse efsanevi bir zenginlik ve gizemli kötü talihin yeri olarak bilinen bir yer haline geldi.

Gaubrett'in yolculuğundan 750 yıl sonra, Shotarian generali Damusaro, Kekon'u işgal etme kararını alan ulusal Savaş Kabinesi'ne karşı çıkarak, "O lanet ada, dikenli amcığı olan güzel bir kadın gibidir; çok çekici, ama sikilmeyecek türden" dedi. Belki de kaba itirazlarının geç cezası olarak, üstleri onu daha sonra Çokuluslu Savaş sırasında işgal altındaki Janloon'daki Garnizon Evi'nin komutasını vermek üzere gönderdi. Adı Tek Dağ Topluluğu tarafından fısıldanıyordu ve takıntılı güvenlik önlemlerine rağmen, Nau Suenzen adlı genç bir Yeşil Kemik suikastçisi tarafından güpegündüz pusuya düşürülerek öldürüldü.

BÖLÜM 54

Beden Yalan Söylemez

Oğul Tomarho, bir melodi mırıldanarak duştan çıktı ve zengin Green Plain mahallesindeki iki katlı evinin oturma odasına girdi. Kanepede oturan uzun boylu, yaşlı bir adamı görünce irkildi. İlk başta adamın kim olduğunu bilmiyordu, ancak gözleri hemen yabancının bileklerinde deri bantlarla bağlanmış yeşim taşlarına takıldı. Davetsiz misafir, "Şansölye Son, sizi böyle şaşırttığım için özür dilerim," dediğinde Son, Dağın Boynuzu Nau Suen'i tanıdı ve aisho'ya rağmen, önümüzdeki beş dakika içinde ölme ihtimalinin ortalamanın üzerinde olduğunu biliyordu.

Kraliyet Konseyi'nin eski şansölyesi, onlarca yıllık iş ve siyasi hayatında birçok zor durumda kalmıştı, ama şimdi de soğukkanlılığını ve sakinliğini korumayı başardı ve şöyle dedi: "Nau-jen, korkarım beni dezavantajlı bir durumda yakaladın. Bu kadar... mütevazı olmadığım bir zamanda seninle görüşmek ve konuşmak isterdim." Yarı çıplak halini alaycı bir şekilde işaret etti. Alt vücudu bir havluyla örtülüydü, ama bunun dışında çıplaktı. "Beklersen, giyinmeyi tercih ederim."

"Tabii ki," dedi Nau. "Acele etme."

Oğlu yatak odasına çekildi ve pantolonunu ve gömleğini giydi. Aklı karışmıştı. Şansölye olduğu yıllarda kendisine hükümetin güvenlik ekibi tahsis edilmişti, ama artık emekliliğe yaklaşan sıradan bir meclis üyesi olduğu için kişisel korumalara gerek olmadığını düşünmüştü. Evinde güvenlik sistemi vardı ve alarmı çalıştırırsa güvenlik şirketi uyarılırdı, onlar da ne gönderirdi ki? Buraya geç kalacak ve Nau Suen gibi üst düzey bir Yeşil Kemik'e karşı hiçbir şansı olmayan birkaç güvenlik görevlisi mi? Hayır, hayatında daha önce defalarca yaptığı gibi, bu durumdan konuşarak kurtulmak zorundaydı. Oğlu ıslak saçlarını düzelterek kafasının üstündeki kel yeri örttü, terliklerini giydi ve oturma odasına geri döndü. Dağ Boynuzu'na cilveli ama neşesiz bir politikacı gülümsemesi attı ve karşısına oturdu. "Beni tehdit etmeye mi geldin?"

"Hiç de değil," dedi Nau. "Sen, uzun yıllar boyunca siyaset hayatında bu ülkeye onurlu bir şekilde hizmet etmiş, saygın ve kıdemli bir devlet adamısın. Dağ Klanı'nın böyle bir şeyi yapması yakışık almaz. Beklenmedik gelişimi bağışla, seninle özel olarak konuşmam gerekiyordu."

Son biraz rahatladı. "Peki, Dağ Boynuzu için ne yapabilirim?"

Nau arkasına yaslandı ve parmaklarıyla kolçakları tıklattı. Tuz ve karabiber rengi saçlarının gösterdiği yaştan daha genç görünen, normal insanlardan daha az göz kırpan keskin bakışlı, yoğun bir adamdı. "Pillar'ım, Oortokon Mülteci Yasası'nın akıbetinden endişe duyuyor," dedi Nau. "Önerilen yasa tasarısı hararetli tartışmalara sahne oldu ve bir yıldan fazla bir süredir komitelerde bekliyor. Tasarı nihayet oylamaya sunulacak ve Kraliyet Konseyi bu konuda neredeyse eşit ikiye bölünmüş durumda. Siz, Şansölye, önümüzdeki ay Bilgelik Salonu'nda oylama yapıldığında karar oyu verebilirsiniz. Bu konuda tavrınız nedir?"

"Bu konunun her iki tarafında da güçlü argümanlar var," dedi Son dikkatlice. Bu argümanların bazıları, Büyükelçi Mendoff'un telefon görüşmeleriyle sürekli olarak ona dayatılıyordu. Oortokon Savaşı bir çıkmaza girerken, Espenialılar düşmanlarıyla daha uzun süreli bir çatışma bekliyorlardı ve bölgesel müttefiklerinin Ygutanianların olası sızıntılarına direnmesini sağlamaya her zamankinden daha fazla önem veriyorlardı. Son, "Sonunda, ulusun çıkarlarını tartıp vicdanımın sesini dinleyerek oy kullanacağım" dedi.

"Dağ klanının, göçmen karşıtı çıkarların ülkemizin iyi niyetine zarar vermemesini sağlamak için kararlı olduğunu söylersem ne dersin? Kraliyet Konseyi'nin tüm üyelerinden, Oortoko'daki Kekonese kökenli kardeşlerimize, güç düşkünü emperyalist yabancılar tarafından yapılan zulümden kurtulmaları için hak ettikleri sığınma hakkını vermelerini talep edeceğiz. Bu kararını etkiler mi?"

"Nau-jen, tüm makul argümanları dinlerim," dedi Son.

"Ya size bu tasarıya oy vermenizin kişisel olarak sizin için de yararlı olacağını söylersem?"

“Ben kişisel çıkar için Kraliyet Konseyi'nde değilim, Nau-jen,” dedi Son, öfkeyle. “Ama endişeleriniz hakkında sizinle ve Ayt-jen ile konuşmaya kesinlikle hazırım.”

Nau çenesini indirdi ve Son'a sakin bir anlayışla baktı. "Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum, çünkü Kaul Shaelinsan ile zaten görüştün ve ona, No Peak'in Espenianlar nezdindeki ayrıcalıklı konumunu korumak için, fahri şansölye statünü kullanarak tasarıya karşı çıkacağını ve Konsey tarafından engellenmesini sağlayacağını söz verdin. Öyle değil mi? Sen her halükarda bir No Peak adamısın."

Oğul terlemeye başladı. "Eğer böyle düşünüyorsan, neden buradasın Naujen? Oylar çok yakın, senin de söylediğin gibi. Konsey'de kendi tarafına çekebileceğin başka üyeler de var." Şimdi sesine kayıtsız bir küçümseme katarak riske girdi. "Ve eğer Dağ klanı, aisho'yu ağır bir şekilde ihlal ederek ve birini öldürerek siyasi amaçlarına ulaşabileceğine inanıyorsa, neden benim gibi halkın gözü önünde olan ve cinayeti titizlikle soruşturulacak bir adamı hedef alıyor?"

"Çünkü," dedi Nau, öne eğilerek, "sen No Peak'in en büyük siyasi müttefikisin. Çok az Konsey üyesi senin kadar nüfuz ve etkiye sahip, Şansölye Son. Ve senin sahip olduğun şeye başka hiç kimse sahip değil: kalbin sol ventrikülünde, doktorlarının kalp krizi riski nedeniyle takip ettiği bir arter tıkanıklığı. Bunu çok az kişinin bildiğini sanıyorum; doğal olarak bunu gizli tutuyorsunuz, ama vücut zihin gibi yalan söylemez."

Nau ayağa kalktı. Şansölye Son sendeleyerek ayağa kalktı, döndü ve kaçmaya çalıştı. Uzaklaşamadı. Nau, şişman adamı kolundan güçlü bir şekilde yakaladı ve elini Son'un göğsüne bastırdı. Son'un kalbi korkudan çoktan çarpmaya başlamıştı; hafif bir kanalizasyon dokunuşu yeterliydi. Eski şansölye göğsünü sıkıca tuttu ve nefes almaya çalıştı. Nau onu bıraktı ve o yere düştü, tüm vücudu kaskatı kesilmiş, ağzı açık ve nefes almaya çalışıyordu.

Son Tomarho'nun doğal nedenlerden öldüğü sonucuna varmak için sadece birkaç dakikalık tıbbi muayene yeterliydi. Birkaç kişi buna inanmayacaktı; Kraliyet Konseyi'nin bazı üyeleri hiçbir şey ortaya çıkmayacak bir soruşturma açabilirdi, ama insanlar yine de fısıldaşacaktı ve bu da Dağ'ın amacına hizmet edecekti.

Nau, Son'un cesedinin üzerinden atlayarak kapıya doğru yürüdü.

BÖLÜM 55

Son Hazırlıklar

Kekon Journal, Espenia'da yayınlanan bağımsız bir haftalık Kekonese dilinde gazete olup, yurtdışındaki Kekonese'ler arasında geniş bir okuyucu kitlesine sahiptir. Gazetenin editoryal tutumu uzun süredir Kekon hükümetine yanlıydı, ancak son yıllarda, Southtrap'taki orijinal merkezinden Jons Adası'ndaki daha büyük bir ofise taşınmasının ardından, gazete Kekon'un klan sistemi, Espenian dış politikası ve yeşim taşı ile ilgili uluslararası düzenlemeler gibi ilgi çekici konularda daha derinlemesine haberler ve eleştirel yazılar yayınlamaya başladı.

Anden, Espen doğumlu gazeteci Ray Caido kimliğiyle, *Kekon Journal* adına Zapunyo ile kişisel bir röportaj talep etti. Zapunyo'nun yardımcısı Iyilo ile yazışmalarında, yurtdışında yaşayan Kekon halkının yeşim ticaretiyle ilgili karşıt görüşleri duymaya çok ilgi duyduğunu vurguladı; bu, kaçakçının hikayesini anlatmak ve ana akım medyadaki olumsuz haberleri yalanlamak için hayatında bir kez karşısına çıkacak bir fırsattı. Anden'in tüm sahte kimlik bilgileri, Divinity Gems gibi paravan şirketleri kuran ve yöneten No Peak kaynakları ve geçmişte mali sıkıntılar yaşadığı için gazetenin genel yayın yönetmenine kişisel iyilik borcu olan Dauks'un yardımıyla titizlikle desteklenmiştir.

"Zapunyo'nun sorunu," dedi Hilo telefonda, "kendini alçakgönüllü bir Uwiwan çiftçisiyken girişimciye dönüşmüş biri olarak göstermeye çalışması. Onunla tanıştığımda, bütün günü bana acıklı hikayesini anlatarak ve işini zorlaştıran gerçek suçluların Green Bone klanları olduğunu anlatarak geçirebilirdi. Onu yüz yüze görüşmeye ikna edecek tek şey, onu dinleyecek biriyle konuşma fırsatıdır."

Pillar'ın değerlendirmesi doğru çıktı; Iyilo ile birkaç kez yazışmanın ardından Anden, Zapunyo'nun şehre varışının ertesi günü ve Wigham-Cross

Truthbearers Hastanesi'nde planlanan ameliyatından önceki gün. Görüşme, Iron Eye Köprüsü'nün manzarasını sunan ve fotoğraflar için iyi bir arka plan oluşturan Quince bölgesindeki küçük Uwiwa Adaları Kültür Mirası Merkezi ve Çay Bahçeleri'nde gerçekleştirilecekti. Anden silahsız olacaktı ve sadece fotoğrafçısı olarak poz verecek olan Rohn Toro eşlik edecekti. Rohn'un siyah eldivenleri, olaydan bir gün önce tesislerde dikkatlice saklanacaktı. Sahte röportaj sırasında Rohn eldivenlerini alıp yeşim taşını takacak ve Zapunyo'yu öldürecekti.

Suikast planı, Kaul ailesinin akşam yemeğinde yapılan birkaç konuşma sırasında oluşturuldu. Tau Maro'nun ihanetinden sonra, Zapunyo'nun No Peak çevrelerinde başka casusları olabileceği ve planın Uwiwa Adaları'na ulaşmasının riskini göze alamayacakları için gizlilik son derece önemliydi. Herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için, kaçakçıya karşı sahte söylentiler ve ölüm tehditleri kasten yayıldı. Bu söylentiler, kaçakçının ameliyat sonrası hastanedeyken, aşırı önlemler alacağı kesin olan bir anda saldırı düzenleneceğini ima ediyordu. Kaul malikanesinin ana evinin yemek odasına, sadece yakın aile üyeleri tarafından bilinen güvenli bir hatta bağlı, hoparlörlü yeni bir telefon kuruldu. Böylece, Port Massy'deki dairesinde belirlenen saatlerde bekleyen Anden, uzaktan görüşmeye katılabilecekti.

Anden bu düzenlemeyi zor buluyordu; toplantılar her zaman onun saat diliminde sabah ortasında yapılıyordu, bu da gününü altüst ediyordu ve olan biteni duyabilmek ama görememek ona garip ve yalnız bir his veriyordu. Hepsini yemek odasında canlandırabiliyordu: Hilo masanın başında, elinde sigara, yanında Tar, Kehn'in boş sandalyesi, Wen çay fincanlarını dolduruyor, Shae Jaya'yı kucağında tutuyor... Anden ise küçük dairesinde yatağında tek başına oturmuş, kulağını alıcıya dayamış, binanın gürültülü merkezi ısıtma sisteminin sesini bastırarak uzaktaki sessiz konuşmayı duymaya çalışıyordu. Bazen Anden, diğer odada oynayan Niko ve Ru'nun bağırışlarını duyabiliyordu ya da yetişkinlerin yanına gelip bir şey isterken, telefonda amcaları Anden'e selam söylemeleri söylenip tekrar kovulduklarını duyabiliyordu.

Anden, Janloon Ticaret Ortaklığı İrtibat Bürosu'ndaki işinden erken ve ekstra uzun bir öğle molası almak için bir bahane uydurmak zorunda kalmasının neredeyse komik olduğunu düşündü.

Hiç tanışmadığı bir adamın cinayetini planlamak için. Zapunyo'yu öldürmek konusunda hiçbir ahlaki tereddüt ya da kendisinden istenen çabalar için herhangi bir kızgınlık duymuyordu. Bunun kuzenleri ve iş seyahatlerinde her zaman onu ziyaret eden ve Janloon'da yaşarken hiç olmadığı kadar yakın hissettiği Wen için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Kekon'a bu şekilde geri dönecek olması ona sadece ironik geliyordu. İş bittikten sonra, hem Anden hem de Rohn Toro ülkeyi terk etmek zorunda kalacaktı. Anden'e, Hianlara, arkadaşlarına veya iş arkadaşlarına önceden hiçbir şey söylememesi talimatı verildi. Hızlı bir şekilde ayrılmaya hazır olmalıydı, gerisini Shae halledecekti. Her şey plana göre giderse, Espenia'da geçirdiği üç buçuk yılın ardından evine dönecekti.

Anden buna tam olarak inanamıyordu. Bir bakıma bu, neredeyse şiirsel bir şekilde uygun görünüyordu: Gont Asch'ı öldürmek onu Yeşil Kemik olarak mahvetmiş ve sürgüne göndermişti; bu eylem, yurtdışındaki hayatını sona erdirecek ve onu Kekon'a, yeşim taşı olmasa bile işe yaramaz olmadığını, hala klan için önemli bir güç olduğunu, hala bir Kaul olduğunu kanıtlayarak geri döndürecekti. Kısa bir süre önce, Anden'in tek istediği buydu, ama şimdi buna acı tatlı bir melankoli ile bakıyordu. Eve dönmek için sabırsızlanıyordu, ama Port Massy'den ayrılmaktan da mutlu değildi. Buraya geldiğinde, geniş yabancı şehrin kişiliksiz beton griliğinden başka bir şey görmemişti. Artık, sokaklarının damarlarında ve çelik yapılarının iliğinde yeşim taşı gibi titreyen şiddetli, girişimci yaşamı gördüğünü söyleyebilirdi. Port Massy, dünyanın ticaret merkezi olmuştu ve hala da öyleydi; her şeyin bulunabileceği, satın alınabileceği ve satılabileceği bir pazar, her şeyden biraz barındıran bir yerdi — yeşim taşı ve Yeşil Kemikler de dahil olmak üzere, sayısız bilinen ve bilinmeyen diğer harikalar

ve yine de, bir şekilde, kendine özgü, eşsiz bir yerdi. Anden, biyolojik babasına kayıtsızlık ve küçümseme dışında hiçbir şey hissetmiyordu, ama şimdi belki de o adamın sadece ırkının tipik bir örneği olduğunu ve çok da suçlanamayacağını düşünüyordu. Port Massy, eşsiz ihtişamını Espenian halkının paralı askerlik ve gezginlik özelliklerine borçluydu ve Zapunyo ile buluşma yaklaşırken, Anden kendini bu şehri hiç olmadığı kadar takdir ediyor, hatta hayranlık duyuyor buldu. Wen haklıydı; artık burada arkadaşları vardı, birçok yönden gurur duyduğu bağımsız bir hayatı vardı ve vazgeçtiği şeyleri sürekli ve üzüntüyle düşünüyordu.

Son konuşmalarında daha iyi açıklayabilmek umuduyla Cory'yi birden fazla kez aramaya çalıştı, ama arkadaşı hiçbir aramasına cevap vermedi. Hianlardan, Cory'nin AC'de büyük bir hukuk firmasında staj yapmaya başladığını ve yaz boyunca Port Massy'ye dönmeyeceğini öğrendi. Bazen Anden, korkunç bir hata yaptığını, Adamont Capita'ya otobüse binip Cory'yi bizzat bulup ona yanıldığını söylemesi gerektiğini hissediyordu. Dauk Losun'un ne istediği kimin umurunda? Ailelerinin ne önemi vardı, hukuk fakültesinin ya da hatta tüm Amaric Okyanusu'nun ne önemi vardı? Birlikte kaçabilirlerdi; bu cesurca ve romantik olurdu. Elinde penisiyle uyanık yatarken, Anden bu düşüncenin çocukça olduğu için inlerdi ve aynı anda kendini sonsuza kadar yalnızlığa mahkum ettiğine dair iç karartıcı bir kesinliğe kapılırdı; artık onunla konuşmayan Cory gibi birini asla bulamayacaktı.

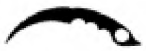
Sonunda Anden oturdu ve bir mektup yazdı. Bu, ayrılıktan sonra yapılacak çok klişe bir şeydi, ama olsun. *Cory*, diye yazdı, *Bana kızgın olmaya hakkın var, ama sen uzun süre kötü havada kalamayacak kadar iyi bir insansın ve umarım bir süre sonra arkadaş kalabiliriz. Babanı suçlama. Sonunda karar benim oldu. Bu, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi, ama ikimiz için de daha iyi olacağını umduğum bir karar verdim. Şu anda her şeyi açıklayamam çünkü bunlar senin de dediğin gibi "klan meseleleri", ama yakında açıklayacağım.* Küçük dairesinin penceresine bakan dar masasında oturan Anden, kendini ne kadar haklı göstereceğini, duygusal olmadan samimi nasıl görüneceğini düşünerek acı çekiyordu. Birkaç versiyon yazıp silerek karar verdi: Siktir et, Cory muhtemelen okumadan çöpe atacaktır. *Sen benim ilk aşkımdın. Port Massy'yi benim için özel bir yer yaptın ve benden daha iyi, daha cömert bir insansın. Her şeyin en iyisini hak ediyorsun.*

Arkadaşın ve "adalı" Anden.

Anden mektubu Cory'nin Adamont Capita'daki adresine postaladı. Bunu yapmak acı vericiydi ama zihninden bir yük kalkmıştı ve sonrasında Zapunyo'nun gelişini sabırsızlıkla bekledi. Her şey plana göre giderse, birkaç hafta içinde Janloon'a dönmek için uçağa binecekti. Tabii ki, Zapunyo'nun korumaları tarafından vurulup ölebilirdi, ama Rohn Toro'nun yeteneklerini görmüştü v e adamın

itibarını hak ettiğini biliyordu, bu yüzden hayatta kalma şanslarına güveniyordu. Akademide eğitilmiş ve Kaul ailesinde büyümüş olan Anden, çocukluğundan beri Yeşil Kemikler için ölümün hava durumu gibi olduğu fikriyle yetiştirilmişti: tahmin etmeye çalışabilirdin, ama muhtemelen yanılırdın ve kimse yağmur tehdidi yüzünden en önemli planlarını değiştirmezdi.

BÖLÜM 56

Sürpriz Yok

Sin 8, Dog's Head bölgesinin en hareketli gece kulüplerinden biriydi. Dördüncü günün akşamı, içeri girmek için bekleyen şık giyimli yirmili yaşlarındaki gençlerin sırası, bloğun sonuna kadar uzanmış ve köşeyi dönmüştü. Kapı görevlilerini geçtikten sonra, partiye katılanlar iki neon ışıklı bardan birinde tekrar sıraya girerek, müziklerin ritmine karşı bağırarak içecek siparişlerini verdiler. Ana dans pisti terli bedenlerin izdihamıyla dolup taşmış ve stroboskop ışıklarıyla titriyordu. Üst katta, duyulabilir bir şekilde sohbet etmek isteyenler kırmızı kanepelerde uzanmış ya da özellikle zengin olanlar, özel bar ve garsonlu on beş ses geçirmez süitten birini kiralamışlardı. Bu odalardan biri, K-Star Freight servetinin varisi Ven Haku, Dağın Yumruğu tarafından, birçok arkadaşını eğlendirmek istediğinde kullanmak üzere düzenli olarak rezerve edilmişti.

Haku şu anda kanepelerden birine yaslanmış, elinde
hoji'ye ve her iki yanında duran iki güzel kıza rağmen, somurtkan ve sabırsız bir ifade takınmıştı. En kıdemli Finger'ı komik bir şey söylediğinde, diğerleriyle birlikte gülmedi. Bir sonraki içki turundan sonra, Haku garsonu ve hayal kırıklığına uğramış kızları odadan çıkarmayı işaret etti ve öne doğru eğilerek odadaki diğer beş adamı - hepsi de önemli miktarda yeşim taşı ve itibara sahip Dağ Yeşili Kemikler - şakalaşmayı kesip ona dikkatlerini vermeye davet etti.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Haku. "Planı herkes anladı mı? Bu hafta herhangi bir terslik olursa hepimiz kafamızı kaybederiz, bu yüzden hata yapma lüksümüz yok. Artık bu işe kendimizi adadık."

Odadaki adamlar başlarını salladı. İçlerinden biri, "Sunto-jen ve Uwan-jen'e ulaşamadık. Bizimle mi, yoksa bize karşı mı olacaklarını bilmiyoruz," dedi.

"Yine de devam etmeliyiz," dedi Haku. Babası son konuşmalarında bunu açıkça belirtmişti. Zamanları azalıyordu. "Sunto, Uwan veya diğer Fists ne yaparsa yapsın, Ayt öldükten sonra Kaul ailesi bize destek verecektir." Ven Sando ona böyle söylemişti ve Haku bunu sorgulamamıştı. Aile ittifakları ve Lantern Men'i kontrol altına almak için deneyimli bir şirket yöneticisi olan babasına güveniyordu. Haku ise, kendi başına kalacak olan Lantern Men'i kontrol altına almak için, darbenin lojistik kısmıyla ilgilenmek zorundaydı. Bu da başlı başına kolay bir iş değildi.

deneyimli bir şirket yöneticisi olan babasına, klan ittifaklarını ve Fener Adamları'nı hizaya sokma işini halletmesi için güveniyordu; Haku sadece darbenin lojistik kısmıyla ilgilenmek zorundaydı, ki bu da başlı başına küçük bir iş değildi.

"Önce Ayt'i öldürmeyi unutmayın," diye hatırlattı Haku. "O kadın düelloda ve isim fısıldamada ne kadar iyi olursa olsun, altı kişinin pususu..."

Daha fazla söyleyecekti, ama diğer Yumruklar'dan biri aniden alarm vererek sözünü kesti: "Bunu hissediyor musun?"

Adamlar sessizleşti, yeşim duyuları tetiklendi. İlk başta Haku olağan dışı bir şey fark etmedi, sadece kulüpte eğlenen insanların arka plandaki enerji gürültüsü vardı. Komplocularıyla burada buluşmayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu: Bu kadar kalabalık ve hareketli bir ortamda, yarım düzine Yumruk ve Parmak'ın auraları bile fark edilmezdi. Kulüp, Dağ'ın bir yan kuruluşuydu ve kalabalık arasında her zaman başka Yeşil Kemikler de olurdu. Haku'nun algısı özellikle güçlü değildi, ama bir dakika sonra, birkaç yeşim aurasının binadaki dağınık konumlarından ikinci kata, odalarının hemen dışına toplandığını fark etti. Haku pençe bıçağını çekti ve kapıyı açtı.

"Ven Haku-jen," dedi Nau Suen, sekiz kişilik Yeşil Kemik grubunun önünde odaya girerek, "Kulüp hayatı için çok yaşlıyım, ama burada iyi partiler verdiğini duydum."

"Nau-jen," dedi Haku, pençe bıçağını kınına sokarak saygıyla selam verdi. Gözleri Nau'nun diğer adamlarına kaydı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. "Beni korkuttun." Haku, Boynuz'un bunu nasıl yaptığını bilmiyordu, ama Nau Suen, yeşim aurası o kadar düşük ve eşit bir uğultuya indirgeyebiliyordu ki, yeşim duyularıyla bile fark edilmeden hareket edebiliyor ve sanki birdenbire ortaya çıkıyor gibi görünüyordu. "Arkadaşlarım ve ben bu odayı her zaman kullanırız. Katılmak istediğini bilseydim, seni davet ederdim."

Nau, Ven Haku'nun arkadaşlarına göz attı. "Nau-jen," diye hep bir ağızdan mırıldandılar ve alınlarına dokundular. Nau onlara başını salladı, sonra başparmağıyla çenesini ovuşturdu ve "Haku-jen, sen klanın kıdemli Yumruklarından birisin, ama aylardır seni pek görmedim. Sin 8'de bu partilerde geçirdiğin zaman hakkında konuşmalıyız."

Haku sakin kalmak için elinden geleni yaptı. Horn hiçbir şey bilmiyordu, planları hakkında hiçbir şey bilemezdi. En fazla şüpheleri olabilirdi. "Görevlerimi ihmal etmedim," dedi savunmacı bir tonla. "Sık sık uğramadım çünkü babama yardım ediyordum. Bu aralar K-Star Freight ile meşgul."

"Sanırım bu doğru," dedi Nau. "Sen itaatkar bir oğulsun, Ven Haku, ama ne yazık ki berbat bir yalancısın. Kalp atışların ve tansiyonun yükselmiş, gözlerin seğiriyor, terliyorsun. Basit bir yalan makinesi testinden bile geçemezsin, benim algı gücümü kandıramazsın, bu yüzden benden uzak durmaya çalışıyorsun."

Haku pençe bıçağını çekti. Nau'nun boğazına atıldı, ancak Horn'un iki adamı çoktan harekete geçmişti. Birleşik güçleriyle genç Fist'i yere yatırıp yere sabitlediler. Haku çığlık attı ve masum olduğunu söyledi, Savuşturma ve Kanalize etme yeteneklerini kullanmaya çalıştı; iki adam daha gelip onu tutmaya yardım etti. Nau'nun Birinci Yumruğu olan Waun Balu, pişmanlık dolu, neredeyse nazik bir sesle, "Durumu daha da kötüleştirme, Haku," dedi. Hain, Waun'un tavsiyesine uymadı; başı geriye çekilirken, tüm gücüyle Çelikleşti ve Waun'un pençe bıçağıyla boğazını kesmesi tam bir dakika sürdü.

Haku'nun iki suç ortağı ona yardım etmeye çalıştı ve içlerinden biri kapıyı kırarak kaçmaya çalıştı. Nau'nun diğer adamları, bu kadar yakın mesafeden mermilerin saptırılması imkansız olan tabancalarını çekerek onları engelledi ve uzak duvara doğru sıraya dizdi. Odanın dışındaki kimse, duvarların ve gürültülü müziğin arasından gelen sesleri duysa bile, araştırmaya kalkışmadı. Kapı görevlileri de dahil olmak üzere kimse bu kadar aptalca bir şekilde müdahale etmeye cesaret edemezdi. Haku sonunda öldüğünde, Nau Suen tiksintiyle bağırdı: "Yabancılarla, suçlularla ve No Peak klanıyla uğraşmak yetmez mi? Bir de kendi aramızda kavga etmek, kendi kardeşlerimizden ihanet ve sadakatsizlik görmek zorunda mıyız?"

Ven ve babasıyla komplo kuran beş Yeşil Kemik dizlerinin üzerine çöktü ve başlarını yere bastırdı. Hepsi Fists ve kıdemli Fingers'lardı, kendi başlarına saygın savaşçılardı, ama komploları ortaya çıkmış ve Ven ölmüşken, klana karşı koyabileceklerini veya adaletinden kaçabileceklerini düşünecek kadar aptal değillerdi. Nau onlara şöyle dedi: "Hepiniz

, Sütunu öldürmek ve onun yerine o zayıflığı geçirmek için komplo kurduğunuz için ölmeyi hak ediyorsunuz. Bu ihanetteki rolünüzden pişman mısınız? Bundan sonra Ayt-jen'e tam ve kesin sadakat göstereceğinize, yeşim taşınız ve aile üyelerinizin hayatları üzerine yemin ediyor musunuz?"

Erkekler hep bir ağızdan evet dediler ve Boynuz'a merhameti için teşekkür ettiler. Nau Suen, diz çökmüş birkaç Yeşil Kemik'i uzun bir süre inceledi. Sonra beş kişiden üçünü işaret etti. "Bu üçü," dedi ve Waun Balu ve adamları, tutsakların arkasında durdukları yerden, işaret edilenlerin boğazlarını kesip cesetleri yüzüstü yere itti. Hayatta kalan iki kişi, ölümün beklentisiyle yüzleri soldu.

Nau, "Üç arkadaşınız samimi değildi; Haku'nun intikamını almak için beklerlerdi ya da klanı başka bir şekilde ihanet ederlerdi. Ancak siz ikiniz dürüstsünüz" dedi. Boynuz, onları korkutucu bir bakışla süzdü. "Janloon'dan sürülüp ülkenin başka bir yerinde Dağ için çalışacaksınız ve bir daha Pillar'a karşı gelirse, size ve ailelerinize ne olacağını biliyorsunuz."

Bağışlanan adamlardan biri pençe bıçağını çekmek için izin istedi. Sol kulağını kesti ve yere bıraktı, başını eğdi ve kan boynundan akıyordu. Arkadaşı yutkundu. "Klan benim kanımdır ve Sütun onun efendisidir," diye mırıldandı ve onu takip etti.

Ven Sando, ertesi sabah K-Star Freight'in liderlik ekibiyle üst düzey yönetim toplantısında otururken, toplantı odasının kapısı aniden açıldı ve Ayt Madashi, Horn ve Weather Man ile küçük bir maiyet eşliğinde içeri girdi. Dağın Sütunu, şirket yöneticilerinin oturduğu uzun masaya bakarak, "Beyler, rahatsızlık için özür dilerim. Hava Adamının ofisine, K-Star Freight için güvenilir ve ilgilenen bir tarafın satın alma teklifi geldi ve bunu hissedarlara duyurmadan önce Ven-jen ile özel olarak görüşmem gerekiyor" dedi.

Başkan yardımcıları şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde birbirlerine bakarak mırıldandılar, ancak tartışmadan odadan çıktılar. Onlar gittikten sonra, Ven masanın ucundaki deri koltuğundan kalkarak, kırgın bir şekilde, "Bana

Hiçbir alıcı benimle temasa geçmedi. Ayrıca, K-Star satılık değil." Bakışları şüpheyle Nau Suen ve arkasındaki iki Fist'e, biri karton bir dosya kutusu taşıyan, yöneldi. Bu bir iş görüşmesi ise, Horn ve adamları neden buradaydı? Ven cevabı biliyordu ve normal görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen, elleri titremeye başladı.

Ayt iki yabancıyı öne çağırdı. Onlar Kekonese değildi. "Bu adamlar, ailenizin K-Star Freight'teki çoğunluk hisselerini satın almak için geldiler. Iwe-jen tüm evrakları hazırladı." Klanın Hava Adamı olan Iwe Kalundo, koyu tenli, kel ve kare siyah gözlüklü bir adamdı. Çantasını masanın üzerine koydu ve içinde birkaç belge bulunan bir dosya çıkardı, Ven'in yanına yürüdü ve dosyayı adamın önüne koydu.

Ven klasörü aldı ve masanın üzerinden Ayt'e fırlattı, sayfalar etrafa dağıldı. "Asla," dedi. "Asla satmayacağım. Beni kovmaya çalışarak korkunç bir stratejik hata yapıyorsunuz. K-Star, Dağ klanının en büyük bağlı kuruluşlarından biri, Kekon'un en büyük şirketlerinden biri. Bizi satın alacak sermayeye sahip başka şirket yok, ve bizim operasyonlarımızı devralabilecek dünya çapında nakliye lojistiği uzmanlığına sahip şirket de yok. Ben gidersem, tüm yönetim ekibim de benimle birlikte gider. K-Star batar, Kekonese nakliye sektörü de batar. Dağ klanı K-Star'a ve Ven ailesine *ihtiyaç duyuyor*."

Ayt Mada, "Ölümle karşı karşıya olan bir klan haini için oldukça kendinden emin görünüyorsun, Ven-jen. Evet, K-Star Kekon'un en büyük şirketlerinden biridir ve bu da Ven ailesini vazgeçilmez kılıyor gibi görünüyor. Ancak günümüzde dünya Kekon'dan çok daha büyük; nakliye sektöründe çalışan birinin bunu anlayacağını düşünürdüm."

"K-Star'ı yabancıların eline mi teslim edeceksin?" diye hayretle bağırdı Ven.

"Şirketin yüzde elli biri, Bursvik merkezli YGL Transport tarafından satın alınacak. Yeni sahiplerin, senin yokluğunda K-Star'ı yetkin bir şekilde yönetebilecek operasyonel kapasiteye sahip olduklarına eminim. K-Star'ın geri kalan yüzde kırk dokuzu, Dağ'daki seçilmiş Kekonese hissedarların kontrolünde kalacak."

Sütun başını sallayınca, kapalı karton dosya kutusunu tutan Yumruk öne çıktı ve kutuyu masanın üzerine koydu. Ayt, "En büyük oğlun Haku'nun kafası bu kutunun içinde. Kutuyu açmayarak seni bağışlıyorum, ama o az miktardaki yeşim taşınla bile yalan söylemediğimi anlayabilirsin. No Peak ile komplo kurarak onun ve kendi hayatını kaybettin. Son zamanlarda Kaul Hilo'nun alışılmadık derecede çekingen davrandığını düşünüyordum, şimdi nedenini anladım. Kaul Hilo'nun son zamanlarda alışılmadık derecede çekingen davrandığını düşünüyordum, şimdi nedenini anladım.

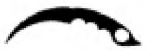
ve kendi hayatını da kaybettin. Son zamanlarda Kaul Hilo'nun alışılmadık bir şekilde çekingen davrandığını düşünüyordum, şimdi nedeni anlaşıldı. Belgeleri imzala, Ven-jen. Sen eski bir Yeşil Kemik ailesinden geliyorsun, bunların hiçbiri seni şaşırtmamalı."

Ven'in kırılgan öfke ve kabadayılık maskesi çöktü; çenesi titredi ve omuzları sarsılmaya başladı. "Diğer çocuklarım," diye fısıldadı. "Onların bununla hiçbir ilgisi yok. Onları bağışla, Aytjen. Belgeleri imzalayacağım, yöneticilerime satıştan sonra kalmalarını söyleyeceğim, ölmeden önce benden istediğin her şeyi yapacağım, yeter ki ailemin geri kalanını bağışla."

"Oğulların olmaz," diye cevapladı Ayt. "Karın ve kızların ülkeyi terk edip sürgüne gidebilir. Sana ve erkek çocuklarına Kekon'daki aile mezarlığında yeşim taşıyla birlikte gömülmenize izin vereceğim. Sütununa ihanet eden bir adama verebileceğim tek imtiyaz bu."

Iwe Kalundo, etrafa saçılmış belgeleri topladı ve Ven Sandolan'a imzalaması gereken yerleri gösterdi.

BÖLÜM 57

Acil Durumlar

No Peak'in casuslarının Zapunyo'nun Port Massy'ye varacağını bildirdiği gün, Hilo oğullarına akşam yemeğini yedirdi, sonra kendi yemeğini alıp oturma odasındaki kanepeye oturdu ve kuzeninin tüm düzenlemelerin yapıldığını onaylamak için arayacağını beklerken haberleri izledi. Wen, o hafta Adamont Capita'da, Kekonese büyükelçiliğinin yeniden tasarımına danışmanlık yapıyor ve Weather Man'in ofisi için potansiyel yatırım fırsatları arayarak emlak araştırması yapıyordu. Shae sık sık ana eve yemeğe gelirdi, ama o hala Ship Street'te çalışıyordu, bu yüzden Hilo, bahçede çiçek soğanı eken annesi ve mutfakta uğraşan Kyanla dışında çocuklarıyla evde yalnızdı.

Televizyonda, haber spikeri Toh Kita, Kekon'u Shotar ve Ygutan sınırındaki savaşın yıkıma uğradığı bölgeden mültecileri kabul etmeyi taahhüt eden birkaç ülkeden biri haline getirecek olan Oortokon Çatışma Mülteci Yasası'nın yakın zamanda az farkla kabul edildiğini bildiriyordu. Şansölye Guim, Bilgelik Salonu'nda yabancı emperyalizmin korkunç insani bedeli ve Kekon'un sorumlu bir dünya vatandaşı olarak adım atmasının önemi hakkında bir konuşma yapıyordu. Konuşmasını, ülkesine sadık bir devlet adamı ve hizmetkarı olan selefi Son Tomarho'nun vefatından duyduğu üzüntüyü dile getirerek bitirdi.

Hilo ekrana somurtarak baktı. Espenliler Mülteci Yasası'nın kabul edilmesinden memnun olmayacaktı. Diplomatik krizin yükü Shae'nin omuzlarına binecekti, ama Hilo, Şansölye Son'un biraz daha hayatta kalmasını diledi. Son'a alışmıştı. Şansölye Guim ona fazla ihtiyatlı ve kibar gelmişti, ayrıca bir Dağ sadıkasıydı, bu da No Peak'in Kraliyet Konseyi'ndeki etkisinin önemli ölçüde azaldığı anlamına geliyordu. Adli tabip, Son Tomarho'nun kalp durması nedeniyle öldüğüne şüphe olmadığını söylemişti, ama Hilo, uygun kazalara inanacak biri değildi.

Jaya tüm oyuncaklarını oyun parkından dışarı atmış ve kucağa alınmak istiyordu. Hilo, kızının öfke nöbeti geçirmeden önce beş dakikalık bir süre olduğunu biliyordu, bu yüzden yemeğini bitirdi — bir kase artan zencefilli tavuk güveç —

ve kızını kucağına alıp kukla ile eğlendirmeye çalıştı. Hilo babalık yapmayı seviyordu ve bu rolün kendisine yakıştığını düşünüyordu. Çocuklar tamamen dürüsttü ve anı yaşıyorlardı; talepkâr olsalar da memnun etmek kolaydı, sadece basit sevgi ve ilgi istiyorlardı. Wen, klan içinde anlamlı bir kariyer yapmaya kararlı olmasaydı, daha fazla çocuk sahibi olmaya karşı çıkmazdı. Wen'in mutluluğu için bu kararı destekliyordu, ancak yine de bunun tamamen gerekli olduğunu düşünmüyordu.

Telefon çaldı. Anden'in olduğunu düşünerek, Hilo bebeği Kyanla'ya verdi ve mutfaktan telefonu aldı. Juen, "Hilo-jen, bazı... söylentiler dolaşıyor" dedi.

Bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, Hilo telefonda Juen'in sesini duyduğunda, bir an için Kehn'in neden kendisi aramak yerine İlk Yumruğunu gönderdiğini merak ediyordu. Bu, onu her seferinde acı bir duraksama içine sokuyordu. Hilo, "Söylentiler sıçanlar kadar yaygındır, bunların nesi bu kadar özel?" dedi.

"Ven Sandolan, büyük iş adamı, nakliye şirketinin sahibi... Öldü. Vatan hainliğinden Dağ tarafından idam edildi. Anlaşılan Ayt Mada'ya karşı bir darbe organize etmeye çalışmış ama planları ortaya çıkmış. İnsanlar şokta; o onların en önemli Lantern Men'lerinden biriydi."

Hilo televizyonu susturdu. "Peki ya oğulları?"

"Onlar da öldü, diğer komplocularla birlikte. Nau Suen ve adamlarının Ven Haku ve diğer Fists üyelerini Sin 8 gece kulübünde komplo kurarken yakalayıp boğazlarını kestiğini söylüyorlar."

"Ayt, klanındaki en zengin Yeşil Kemik soyunu yok mu etti? Dağ'daki diğer aileler isyan çıkarmıyor mu?" Hilo inanamadan sordu.

"Ayt, Koben Ato'yu vesayeti altına aldı," dedi Juen. "Bundan böyle, Wie Lon'daki eğitim masraflarını karşılayacak, Ayt malikanesinde özel olarak eğitecek ve onu kanatları altına alacak. Çocuğu resmi olarak varisi ilan etmiyor, ama Kobens ve onların tarafında olan herkesin desteğini kazanması yeterince büyük bir değişiklik."

"Peki ya Iwe ailesi?"

"Sessizler. Ayt'in onlara K-Star Freight'in büyük bir payını verdiği söyleniyor."

"Lanet olsun," diye Hilo, bu kadar ani gelişmeye ve planlarının bu kadar çabuk suya düşmesine şaşkın ve öfkeli bir şekilde içinden homurdandı.

Yine de, içinden bir hayranlık duymaktan kendini alamadı. Ayt çok akıllıca oynamıştı; Ven ailesinin yok edilmesinden sonra, Dağ'da kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemezdi. Ya da yeni yükselen Koben ailesine. Hilo'nun Ven Sando ile görüşmeleri, perde arkasındaki ödemeler ve gizli garantiler, provokasyonlar ve şiddetle Dağ'daki iç bölünmeleri kasıtlı olarak körüklemesi, son üç yıldır Dağ klanının No Peak'in uzun süredir düşmanını kendi başına alt edip parçalara ayırması umudunu beslemişti — hepsi boşa gitmişti. "Neden o kaltak *ölmüyor lan?*"

"Amca," dedi Niko, Hilo'nun gömlek kolunu çekerek. "Şimdi olmaz, Niko."

"Amca." Bu sefer Hilo'nun başını çevirip yeğenine bakmasına neden olan, çocuğun sesi ya da kolunu tekrar çekmesi değildi, Hilo'nun çocukta hissettiği güçlü bir kafa karışıklığı ve korku dalgasıydı. Küçük kalbi davul gibi atıyordu. Niko huysuz bir çocuk değildi, kolayca sinirlenen ya da zararsız şeylerden korkan bir çocuk değildi, ama gözleri endişeyle açılmıştı.

Hilo, Juen'e başka ne öğrenebileceğini öğrenmesini ve daha fazla bilgi edindiğinde rapor etmesini söyledi. Telefonu kapattı ve "Ne oldu? Sorun ne?" dedi.

"Ru... o... o... biz oynuyorduk ve o... o onları yedi!"

"Neyi yedi?" dedi Hilo. "Nerede o?" Niko'nun ardından çalışma odasına girdi ve odaya girer girmez Hilo her şeyi anladı. Korkunç bir dehşet kalbini ağzına getirdi. Uzun zaman önce MV *Amaric Pride* gemisindeki giysi sevkiyatından el konulan küçük bir yeşim düğme torbası, kahve masasının üzerinde açık bir şekilde duruyordu. Birkaç küçük yeşim parçası cam yüzeyde dağınık veya üst üste yığılmış halde duruyordu; çocuklar bunları Hilo'nun kilitli olmayan çekmecesinde bulmuş ve onlarla oynamışlardı. Ru, kanepenin arkasındaki köşede yere kıvrılmış oturmuş, bir yastığı göğsüne ve yüzüne bastırıyordu, sanki onun arkasına saklanarak babasının öfkesinden kaçabileceğini sanıyordu.

Hilo büyük adımlarla yaklaşıp yastığı çekti. Çömeldi ve oğlunu kollarından tuttu. "Ne oldu?" diye sordu, çocukların gülümseyeceğini, onu korkutmak için şaka yaptıklarını umuyordu, ama Ru'nun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görür görmez bunun şaka olmadığını anladı.

Cevabı Niko verdi. "Onları yuttu."

"İsteyerek yapmadım!" diye bağırdı Ru, yanakları kızardı. Kuzenine ihanet dolu bir bakış attı. "Senin suçun! Çıkaracaktım ama ağzımı kapattın!"

"Neden yaptın?" Hilo ikisine de bağırdı. Yeşim taşının yetişkinler tarafından takılması ve taşınması gerektiğini, oyuncak olmadığını öğrenmişlerdi. Bunu bilmeleri gerekirdi.

"Sadece oyun oynuyorduk." Niko da ağlamak üzereydi.

Hilo'nun ikisine de dayak atma isteği, kendine olan öfkesiyle bastırıldı. Çocukların çalışma odasında oynayacaklarını düşünmemişti, yeşim taşını çekmeceye kilitlemeliydi, neden bu kadar dikkatsizce ortada bırakmıştı? Ve daha acil, daha yoğun bir korku. Küçük bir çocuğun vücudunda yeşim taşı tehlikeliydi. Ateş, düzensiz kalp atışı, nöbetler, bayılma ve ölüme neden olabilirdi.

Hilo oğlunu kollarının arasına aldı. Kyanla'ya Jaya ve Niko'ya bakmasını bağırarak Duchesse'nin anahtarlarını kapıp kapıya koştu. Niko, ağlayarak peşinden koştu. "Ben de geliyorum." Hilo'nun beline yapıştı. "Beni bırakma."

Hilo, Duchesse Signa'nın arka kapısını açtı ve iki çocuğu koltuğa bindirdi. Ru, korkmuş gözlerle babasına baktı. "Ölecek miyim?"

"Hayır," dedi Hilo. Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı.

Janloon Genel Hastanesinde, acil servis personeli Ru'yu muayene odasına götürdü. Röntgen çekildiğinde, düğme büyüklüğünde iki yeşim taşı görüldü. Neyse ki taşlar yutulurken çocuğun yemek borusuna takılmamış, midesinde kalmıştı. Ru'nun kalp atışları, kan basıncı ve vücut ısısı izlenmek üzere makinelere bağlandı. Beyaz saçlı bir doktor geldi ve taşların ameliyat olmadan çıkarılabileceğini düşündüğünü açıkladı. Ru'ya uyuşturucu verilecek ve esnek bir alet boğazından sokularak yeşim taşları çıkarılmaya çalışılacaktı. Hilo, oğlunun küçük, terli elini tutarak yatağın yanında otururken, çocuk anestezi altına alındı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Ru, sesi boğuklaşmıştı.

"Hayır." Kızmak için çok korkuyordu. "Seni seviyorum." Ru'nun saçlarını okşadı. Çocuğun alnı sıcak ve nemliydi; Hilo bunun yeşim taşından kaynaklanan ateş mi yoksa sadece ağlamaktan kaynaklanan yorgunluk mu olduğunu bilemedi.

yeşim taşından kaynaklanan ateş mi, yoksa ağlamaktan yorgun düştüğü için mi olduğunu bilmiyordu. "Annem istiyorum," diye ağladı Ru.

"Uyandığında göreceksin," diye söz verdi Hilo. Kontrol edemeden, aklına hayal edebileceği en kötü sonuç geldi: binlerce kilometre uzakta iş seyahatinde olan karısını arayıp, oğlunun onun gözetiminde yeşim zehirlenmesinden öldüğünü söylemek zorunda kalmak. Bu düşünce onu hasta etti ve kendine bunun olmayacağını söyledi.

Bir hemşire, Niko'nun oynaması için küçük bir kitap yığını ve oyuncak bir kamyon getirdi, ama çocuk onlara bir göz attıktan sonra ilgilenmedi. Hilo'nun yanındaki sandalyeye oturdu, dizlerini göğsüne çekip bacaklarını kucakladı. Arabada ilk ağlama krizinden sonra gözleri kurumuştu. Her şeye ilgi ve hafif bir düşmanlıkla bakıyordu, ama hastaneye geldiklerinden beri tek kelime etmemişti.

Hilo kol saatine baktı. Akşam yemeği vakti geçmişti; iki saattir acil servisteydiler. Espenia'nın doğu kıyısında sabahın ortası olmuştu. Anden, Zapunyo'nun Port Massy'ye vardığını ve tüm hazırlıkların yapıldığını teyit etmek için çoktan aramış olmalıydı. Hilo'ya evde ulaşamayınca, Hava Durumu Adamı'nın ofisini aramış olacaktı. Shae nerede olduğunu merak ediyor olmalıydı; belki de şu anda ona ulaşmaya çalışıyordu.

Doktorlar geldi ve Ru'yu tekerlekli sedyeyle götürdüler. Hilo izin verdikleri kadar peşlerinden gitti, sonra oğlunun kapalı kapının ardında kayboluşunu izledi. Beyaz saçlı doktor Hilo'ya işlemin uzun sürmeyeceğini söyledi. "Bu, Green Bone ailesinde başına gelen ilk olay değil, Kaul-jen," dedi doktor. "Yeşim taşı hızlı bir şekilde çıkarılırsa kalıcı bir zarar olmaz. SN1 çocuklara tavsiye edilmez, ancak gerekli görülürse küçük dozlarda kullanabiliriz."

Hilo doktora teşekkür etti, sonra Niko'nun elinden tutup hastanenin lobisine girdi. Yeğenini telefon kulübelerinin yanındaki bir sandalyeye oturttu. "Acıktın mı? Tuvalete gitmek ister misin?" Çocuk başını salladı. Hilo yine de otomat makinesinden bir paket kraker ve bir şişe meyve suyu aldı ve çocuğu gözden kaybetmeden evi aradı. Endişeli Kyanla'ya Ru'nun iyi olacağını söyledikten sonra, çalışma odasından adres defterini almasını ve Wen'in Adamont Capita'da kaldığı otelin telefon numarasını aramasını istedi. Numarayı eline yazdı, sonra telefonun ahizesini kaldırdı ve

uzun mesafe arama yapmaya yetecek kadar bozuk para attı. Arama Wen'in otel odasına aktarıldığında, telefon çaldı ve çaldı ama kimse cevap vermedi. Hilo telefonu kapattı. Ship Street'teki Hava Durumu Adamı'nın ofisini aradı.

"Neredeydin?" Shae, her zamankinden daha telaşlıydı; telefonun diğer ucundan bile yeşim rengi aurasının çatırdamasını hissedebiliyordu. Olanları anlattığında, Shae'nin öfkesi endişeye dönüştü. Kız kardeşi hakkında ne derse desin, o her zaman çocuklara karşı çok sevecendi. "Ru iyi olacak mı?"

"Doktor öyle düşünüyor. Yakında öğrenirim." "Andy'den haber var mı?" diye sordu.

"Bir sorun var," dedi Shae. "Zapunyo, Uwiwan Kültür Merkezi'nde ayarladığımız odada görüşmek istemiyor. Belki bir şey onu korkutmuştur. Ya da başından beri potansiyel bir tehdidi ortadan kaldırmak için yeri değiştirmek niyetindeydi. Görüşmenin, korumalarıyla birlikte otel odasında yapılmasında ısrar ediyor. Aksi takdirde görüşmeyi reddediyor."

Hilo küfretti. Bu her şeyi değiştiriyordu. "Jade'i Zapunyo'nun otel odasına sokamayız," dedi sonunda. "Bunun için çok geç."

"Anden ve ben bunu konuştuk," dedi Shae. "Röportajı yapmaya karar verirsek, oda servisi garsonu kılığına girmiş biri silahı odaya getirebilir. Peçeteye ya da tepsinin altına saklanırsa, Rohn Toro siparişi kimin verdiğini kimse sormadan silahı alabilir..."

"Hayır," dedi Hilo. "Zapunyo zaten şüpheleniyor, hemen anlar."

"O zaman başka seçeneğimiz yok. Röportaj altı saat sonra başlayacak."

Hilo telefon ahizesini daha sıkı tuttu. Oğlu hastanede yatıyordu, karısı dünyanın öbür ucundaydı ve kuzeni, jadesiz ve silahsız bir şekilde, klanın düşmanlarından biri ve bir grup barukan gangsterinin karşısına çıkmak üzere bir otel odasına girmek üzereydi.

Şu anda Anden'de değil de Port Massy'de olsaydı, Zapunyo ile birlikte odaya girebilseydi, ne pahasına olursa olsun bu şansı değerlendirirdi. Odaya yeşim silahı sokmaya çalışırdı ya da Zapunyo'nun korumalarından birinin elinden silahını kapmaya çalışırdı. Gerekirse kendi hayatını tehlikeye atarak Zapunyo'nun boğazını tükenmez kalemle bıçaklardı.

Ama orada değildi. Pillar olarak kendi iradesi ve gücüyle başaramayacağı, intikam gibi kişisel meselelerde bile başkalarına güvenmek zorunda olduğu pek çok şey vardı. Andy orada, yalnızdı. Hilo en son kuzeninden klan adına birini öldürmesini istediğinde, bu genç adamı aileden uzaklaştırmış ve Yeşil Kemik olarak hayatını mahvetmişti. Hilo bir düşmanı yenmek için her şeyi yapardı ve geçmişte de bunu yapmıştı, ama şu anda, küçük yeğeninin son krakerleri yiyip kucağındaki kırıntıları silkelediğini izlerken, tek düşündüğü ailesinin güvenliğiydi.

"İptal et," dedi Hilo.

"Eğer röportajı yapmazsak," dedi Shae, "Zapunyo her şeyin başından beri ayarlanmış olduğunu anlar. Anden için oluşturduğumuz örtbas ortaya çıkar ve bir daha şansımız olmaz."

"Andy'nin iki saatlik sahte bir röportaja girip hiçbir şey kazanamayacağını biliyoruz. Tek bir hata, odadaki birinin onun kim olduğunu fark etmesi, kafasına kurşun yemesine yetebilir. Zapunyo'ya ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıyız," dedi. "İptal et, Shae."

Hilo, Hava Durumu Adamı ile telefon görüşmesini bitirdi. Niko'nun elinden tutup, doktorlar işlemlerini bitirince Ru'yu getirecekleri odaya geri döndü. Aylarca süren dikkatli hazırlık ve planlamaların boşa gideceğini bilmek, zihnini öfkeyle dolduruyordu. Ven'le ilgili haberlerin üstüne bir de bu gelince, bugün başka hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini düşündü, ama doktor odaya girdiğinde yüzündeki endişeli ifade Hilo'yu ürpertti.

"Oğlum nerede?" diye sordu Pillar, o kadar keskin ve ölümcül bir sesle ki doktorun yüzü bembeyaz oldu.

"Şu anda getiriyorlar," dedi doktor telaşla. "İşlem sorunsuz geçti, bir saat kadar sonra anesteziden çıkacak." Doktor, Hilo'ya idrar örneği almak için kullanılan, kırmızı kapaklı plastik bir kap uzattı. Kapın dibinde, suçlu yeşim taşları tıkır tıkır sesler çıkarıyordu. "Tamamen iyileşecek, Kaul-jen, ama bilmen gereken bir şey var. Oğlun yeşim taşına tepki vermiyor. O kadar yeşim taşına maruz kaldıktan sonra hayati belirtilerinde bir değişiklik görmeyi bekliyorduk, ama hiçbir değişiklik olmadı. Kiraz çekirdeği yutmuş gibi."

Hilo, "Bu kadar küçük bir çocukta kesin bir şey söyleyemezsiniz, değil mi?" dedi.

"Çocuklar, yaşamlarının ilk altı yılında yeşim taşına verdikleri tepkilerde büyük dalgalanmalar gösterebilirler; bu dalgalanmalar minimal düzeyden şiddetliye kadar değişebilir. Bu nedenle pediatristler, erken çocukluk döneminde yeşim taşına maruz kalmanın sıkı bir şekilde sınırlandırılmasını ve denetlenmesini önerir. Ama hiç tepki vermemesi... Yeşim taşına tepki vermediğinden emin olabiliriz."

Doktorun, teknik terim sanki *taş gözden* daha yumuşak ve nazikmiş gibi *"tepkisiz"* kelimesini sürekli kullanması Hilo'yu rahatsız etti. Adam o kadar ciddi bir ifadeyle içeri girdiğinde, Hilo en kötüsünü düşünmüştü. Bu haber, onunla karşılaştırıldığında o kadar da kötü değildi. Şok olmamıştı; Wen'in taş gözlü olduğunu bildiği için, bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordu. Elbette bunun doğru olmaması için umut etmişti, ama artık kesin olarak öğrendiğine göre, hayal kırıklığı, rahatlama ve ebeveynin koruyucu tavrının belirsiz bir karışımıyla bu gerçeği kabulleniyordu. Oğlu taş gözlüydü; neden doktor sanki ölümcül bir hastalıkmış gibi bu kadar ciddi ve endişeli davranıyordu? Bir tıp uzmanı, taş gözlerin uğursuzluk getirdiğine dair eski Kekonese batıl inançlarına inanmazdı herhalde. Yoksa Hilo'nun bu haberi kötü karşılayacağını, Yeşil Kemik klanının direğinin, yeşim taşı takamadığı için kendi oğlunu artık sevmeyeceğini mi düşünüyordu?

"Taş gözden daha kötü şeyler de var," dedi Hilo, içten gelmeyen bir gülümseme zorlayarak, ama doktorun gözlüklerinin üzerinden endişeyle ona bakmasını engelleyeceğini umarak. "Önemli olan sağlıklı ve seviliyor olması. Başkalarının ne düşündüğü önemli değil."

"Çok haklısın, Kaul-jen," dedi doktor, omuzlarını indirerek.

Ru odaya geri getirildi. Biraz solgun görünüyordu, ama göğsü nazik, düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Hemşire, uyuyan çocuğun daha rahat olması için yatağın başını eğdi ve yastıkları düzelttikten sonra odadan çıktı. Niko, Hilo ile doktorun konuşmasını başından sonuna kadar sessizce izlemişti. Üçü yalnız kaldıklarında, "Ru gerçekten taş gözlü mü?" diye sordu.

Hilo, sesinden üzüntüsünü gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Evet."

"Olanlar yüzünden mi? Yanlışlıkla ona yeşim taşı yutturdum diye mi?"

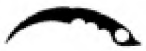
Hilo içini çekti ve yeğenini kucağına çekti. "Hayır, o öyle doğdu. Kimsenin suçu yok."

Niko uyuyan kuzenine kaşlarını çattı. "Sonsuza kadar taş gözlü mü kalacak?" "Her zaman taş gözlü kalacak, ama bu onun yapabileceği pek çok şey olmadığı anlamına gelmez

yapabileceği şey yok demek değildir. Anneni bak, şu anda iş seyahatinde, yeşim taşı olmasa bile ailemiz ve klanımız için yararlı işler yapıyor." Hilo sert bir ifadeyle, "Ama onu korumalısın. Onu güvende tut. Bugün yaşadığımız gibi korkutucu şeyler bir daha olmasın. Anladın mı?" dedi.

Niko başını salladı. "Evet. Onu artık kızdırmayacağım. Bundan sonra iyi bir ağabey olacağım."

BÖLÜM 58

Beyaz Sıçan'ın Kararı

Wen, sabahki toplantılar ve döşeme ve boya örneklerine bakmakla geçen bir günün ardından biraz kestirmek umuduyla Capita View Otel'e döndüğünde, resepsiyondaki bellboy, kocasının bir süredir onu aradığını ve Janloon Genel Hastanesi'nden onu araması için bir mesaj ve telefon numarası bıraktığını söyledi. Wen odasına koştu. Panik yapmamaya çalıştı ama Shae'nin verdiği telefon kartıyla uzun mesafe aramayı yaparken elleri titriyordu. Resepsiyon görevlisi telefonu açtı ve beklemesini söyledi.

Birkaç dakika sonra Hilo telefona çıktı. "Herkes iyi," dedi hemen. "Biraz korkuduk, hepsi bu." Ru'ya olanları anlattı. Sonra telefonu Niko'ya vererek, "Merhaba anne, seni özledik, ne zaman eve geliyorsun?" dedi.

Wen, üç gün içinde eve geleceğini söyledi, her gün okuma ve yazma çalışıp çalışmadığını sordu, sonra telefonu amcasına geri vermesini istedi.

"Doktorlar bunun uzun vadeli bir etkisi olacağını düşünüyor mu?" diye sordu Hilo'ya.

"Olmayacak," dedi Hilo. "Doktorlar Ru'nun taş gözlü olduğunu söylüyor."

Wen, otel odasındaki yatağın kenarına sertçe oturdu. İlk tepkisi, Hilo'nun bu konuda bu kadar duygusuz konuşmasına şaşırmak oldu, ama sonra, onun bu haberi sindirmek için birkaç saati olmuştu, o ise teşhisi daha yeni duymuştu. Sesi çok kısık çıktı. "Eminler mi?"

"Eminler." Hilo hâlâ üzgün görünmüyordu, ama sesinde sabırsızlık vardı, bazen "Hiçbir şey" veya "İyi" derken kullandığı ses tonu, ama Wen bunun onun dalgın veya endişeli olduğunun işareti olduğunu her zaman bilirdi.

Wen'in gözleri beklenmedik bir şekilde yaşardı. "Üzgünüm."

"Saçmalama," dedi, sonra ona sert çıktığını fark edince daha yumuşak bir sesle, "Herkes iyi, değil mi? Önemli olan bu. Endişelenme ve seyahatinizi mahvetmeyin."

"Bana başka ne söylemiyorsun?" diye sordu Wen. "Başka bir şey olduğunu biliyorum."

"Seninle hiçbir ilgisi yok. Klan meselesi."

Wen saate baktı. "Zapunyo'yu öldürme planıyla bir ilgisi var mı?"

Hilo pes etmiş gibi içini çekti. "O korkak Uwiwan, kararlaştırdığımız yerde buluşmak için otel odasından çıkmıyor. Andy'nin şu anda bir şey yapması çok riskli. Plan iptal edildi. Bu sefer ona ulaşamayız, Wen."

"Bu sefer değil," diye tekrarladı Wen. "Peki ne zaman? Kehn öldürüldüğü gün, bunu yapanları yakalayacağımıza söz vermiştin. Hepsini. Bir yıldan fazla oldu."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hilo sinirli bir ses çıkardı. "Şu anda üzgünsün çünkü sen yokken çocuklara yeterince dikkat etmedim ve bu kaza oldu. Ama ben sözümü tutmadığım oldu mu hiç? Ailemize karşı işlenen bir suçu cezasız bıraktım mı? Bazen daha uzun sürer, hepsi bu."

Hastanenin arka planında bir gürültü duyuldu ve Hilo telefondan uzaklaşarak kısa bir süre biriyle konuştu, sonra tekrar telefona döndü. "Kapatmam gerek, Ru taburcu ediliyor ve bazı evrakları doldurmam lazım." Bir sessizlik oldu. "Kötü haberlerle seni üzmek istemedim. O kadar da kötü değil. Çok daha kötü olabilirdi; öyle olmadığı için şükretmeliyiz. Klan meselelerini de dert etme. Eve geldiğinde konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Wen. "Çocuklara annelerinin onları sevdiğini söyle." Hilo telefonu kapattıktan sonra, Wen uzun bir süre sessiz ahizeye baktıktan sonra yerine koydu. Kendini ağır hissediyordu. Mekanik bir hareketle ayağa kalktı, daha rahat kıyafetler giydi, minibardan bir soda içti, sonra sersemlemiş bir halde otel odasında dolaştı ve tekrar yatağa oturdu.

Ağlamak istiyordu ama bu his çok belirsizdi, her şey çok uzaklarda oluyordu. Ailesiyle birlikte olsaydı, her şey daha gerçekçi gelirdi. *Oğlum taş gözlü, diye* düşündü. Ru'nun hastane yatağında yatıp onu çağırdığını hayal etti ve içgüdüsel bir anne çaresizliği ile onu sıkıca kucaklayıp teselli etmek istedi. Ama aynı zamanda orada olmadığı için, onun güven dolu yüzüne bakıp ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek yalan söylemek zorunda olmadığı için garip bir şekilde rahatlamıştı.

Her şey yolunda, çünkü elbette yolunda değildi. Kendini bir şekilde koparıyor, aklına gelen tüm kötü düşüncelerden savunmacı bir şekilde uzaklaşıyor hissetti: Ru Akademi'ye gidemeyecekti, babası ve amcaları gibi Yeşil Kemik olamayacaktı, No Peak'te önemli bir mevkiye gelemeyecekti. Annesinin gibi olacaktı, görmezden gelinecek ve reddedilecek, hayatı boyunca kötü şansın damgasını taşıyacak, ama o bir erkek olduğu için durumu daha da kötü olacaktı, çünkü erkekler saygı görmek için emir vermeliydiler ve kim taş gibi gözlü birini takip ederdi ki?

Acı verici, açığa çıkaran bir dürüstlükle, Lan'ın evrakları arasında Niko'nun bebek fotoğrafını gördüğü andan itibaren onu Janloon'a geri getirmek için neden bu kadar uğraştığını, Hilo'nun Stepenland'a gidip çocuğu alması için neden ısrar ettiğini, böylece kendi çocuklarıyla birlikte büyüyebileceğini itiraf etti. Belki de başından beri şüphelenmişti; ilk hamileliği sırasında bu olasılık onu rahatsız etmişti: Oğlu Ru, babasının varisi olamazdı.

Niko, kendisinin doğurmadığı çocuktu; No Peak'in gerçek ilk oğluydu. Eyni gibi nankör ve sadakatsiz bir kadından doğmuş olması ironikti, ama tanrılar acımasız bir mizah anlayışına sahipti, bu konuda Hilo ve Shae bile hemfikirdi. Ölümlülerin yapabileceği tek şey, kendilerine verilen kaderi kabul etmek ve yine de kendi kaderlerini ve sevdiklerinin kaderini iyileştirmek için mücadele etmekti. Evinden uzakta, otel odasında yalnız başına olan Wen, gurur ve utanç gibi kafa karıştırıcı duygularla boğuldu ve sonunda gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı.

Gözlerini kuruladı ve tekrar net düşünmeye başladı. Klan içindeki değeri, ailesi, Hilo ve en önemlisi kendi gözünde değeri, kendi başarabileceklerinde değil, başkaları için mümkün kıldıklarında yatıyordu. Çünkü taş gözler, etraflarındaki güçlü auraların ortasında her zaman boş bir alan, bakışların ve beklentilerin yağ gibi kayıp gittiği bir boşluktu. Kendisi yeşim taşını kullanamıyordu, ama Hava Adamı'nın Beyaz Sıçanı olarak, onu klanın yararına kullanabilecek ve kullanacak olanlara ulaştırmıştı. Ailenin izinden gidebilecek bir oğul doğurmamıştı, ama Niko'nun geri getirilip hak ettiği yerde yetiştirilmesini sağlamıştı. Kalbinde bir Yeşil Kemik olduğunu hissetse de, kendisi asla bir Yeşil Kemik olamazdı, ama bir Yeşil Kemik gibi düşünebilirdi. O bir yardımcı, bir destekçi, gizli bir silahtı ve bu çok değerliydi. Belki de çok değerliydi.

Wen telefonu tekrar eline aldı ve Hava Adamı'nın ofisini aradı.

Wen konuşmasını bitirdikten sonra Shae uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunu kabul edemem."

"Sen de benim kadar Zapunyo'nun ölmesini istiyorsun," dedi Wen. "Bu fırsat için aylarca hazırlandın ve bunun elimizdeki en iyi fırsat olduğunu biliyorsun. Eğer bu fırsatı kaçırırsak, Zapunyo kalesine geri çekilecek."

Bu argümanlar, Shae'nin bir saat önce Hilo'ya telefonda söylediklerinden çok da farklı değildi, ama şimdi Shae bahaneler uyduruyordu. "Planı değiştirecek vaktimiz yok."

"Görüşmeyi iptal ettin mi?" diye sordu Wen. Shae iptal etmemişti. Anden için özenle oluşturulan gizli kimliğini korumak için bir yol bulmaya çalışarak işi geciktiriyordu.

Wen, "Röportaja daha beş saat var. Otuz dakikadan az bir sürede Port Massy'ye giden otobüse binebilirim. Oraya varmak üç saat sürer. Böylece bir buçuk saatimiz kalır." Wen durakladı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sakin ve yalvarıcıydı. "Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattım mı, Shae-jen? Sana Beyaz Sıçan olacağını söylediğimde, benden istediğin her şeyi yapabileceğime inanmadın mı?"

Shae gözlerini kapattı ve başını geriye yasladı, telefon kablosu gergin bir şekilde duruyordu. "Wen," dedi, "bu daha önce yaptıklarından daha tehlikeli. Başarılı olsan bile, Hilo'dan saklamanın imkânı yok. Hayatını ve evliliğini tehlikeye atmış olursun."

Wen bir dakika sessiz kaldı. "Buna hazırım."

"Ben emin değilim," diye itiraf etti Shae. "Çocuklarını düşünmelisin."

"Onları şimdi düşünüyorum. Bu adam nefes aldığı sürece, ailenin düşmanları cezasız kaldığı sürece, onların hayatları için endişeleneceğim." Wen sordu, "Anden'in bize bahsettiği bu Rohn Toro'ya güveniyor musun?"

"Anden ona güveniyor. Hilo da onun Port Massy'de tanıştığı en deneyimsiz adam olduğunu söyledi."

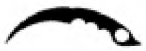
"O zaman o gerçekten en büyük umudumuz," dedi Wen. "Hilo tüm seçenekleri değerlendirmeden planı iptal etme kararı aldı. Şimdi sana bir seçenek sunuyorum, iyi bir seçenek. Zapunyo, Kehn ve Maro'nun ölümünün sebebi ve hepimiz hala onun tehlikesi altındayız. Bırak bunu ben yapayım, Shae-jen. Çocuklarım ve klan için bunu yapmama izin ver."

Shae, sanki başka bir yerden kendine bakıyormuş gibi hissediyordu, kendi zihnini ayırt edemiyordu. Hilo, Sütun'du ve kararını vermişti. Hava Adamı olarak onun isteklerini yerine getirmek onun sorumluluğuydu. *Klan benim kanımdan, Sütun da onun efendisi.* Ama Wen haklıydı: Hilo tüm bilgilere sahip değildi ve şimdi ona geri dönüp, oğluna bakarken hastanede onu bulup, Wen'le geçmişte yaptıkları her şeyi açıklamak için zaman yoktu. Bunlar, Hilo'nun asla kabul etmeyeceği şeylerdi, ama klan için hayati anlarda gizli bir yardım olmuştu ve bunlar olmasaydı, Hilo Sütun bile olmayabilirdi, hatta bir klanı bile olmayabilirdi.

Zapunyo ve barukan müttefikleri Kaul ailesini sakat bırakmışlardı; Maik Kehn'i öldürmüşlerdi ve Shae'nin tanrılara diz çöküp koruyacağına yemin ettiği Niko da dahil olmak üzere Wen ve çocukları neredeyse öldürmüşlerdi. Bunu Maro'nun peşine düşerek, ailesini tehdit ederek ve onu ihanete sürükleyerek yapmışlardı. Onların yüzünden Shae, arkadaşını ve sevgilisini, iyi bir adamı, Kekon'un gerçekten iyi tarafını temsil eden, kalbi yumuşak birini öldürmek zorunda kalmıştı. Kaçakçı Zapunyo, Shotarian barukanlar ve Espenian Crews gibi, onursuz gücün, sınır tanımayan açgözlülüğün, ilkesiz şiddetin vücut bulmuş haliydi.

Sen de kardeşin kadar klanı yönetiyorsun. Maro bunu ona uzun zaman önce söylemişti, o bunun doğru olduğuna inanmadan ve bunu kanıtlamak için neredeyse ölmeden önce. Şimdi o sözlere sarıldı, onları bir zamanlar Ayt Mada'nın karşısına temiz bir kılıçla çıkmak için ihtiyaç duyduğu kararlılık kadar güçlü bir mızrak haline getirdi. Wen'e, "Anden ve Rohn, Port Massy'ye vardığında otobüs durağında seninle buluşacaklar" dedi.

BÖLÜM 59

Kaul Ailesi'nden

Beş saatten biraz daha kısa bir süre sonra, Wen, Port Massy şehir merkezindeki Crestwood Hotel'in önünde gri bir Brock Parade LS sedanın arka koltuğunda oturuyordu. Araba, otelin ana girişinin tam karşısındaki yükleme yasağı bölgesinde park edilmişti, ancak yakınlardaki sokak köşelerinde duran iki polis memuru onları rahatsız etmedi. Dauks ailesi, bu polisleri Southtrap semtinin güvenilir polisleri olarak tanıyordu. Daha önce de rüşvet karşılığında hizmet vermişlerdi ve nadiren uyuşturucu satışı veya şiddet suçları işleyen ve sorunlarını kendi aralarında halleden Kekonese'lere sempati duyuyorlardı. Polislerden biri yarı Kekonese'ydi. Herhangi bir kargaşa ihbarına ilk müdahale etmek ve gri sedan aceleyle olay yerinden ayrılırken görmezden gelmek için cömert bir ücret alıyorlardı. Zapunyo'nun otelde kaldığını biliyorlardı, ama insan haklarını ihlal etmesiyle tanınan yabancı bir yeşim kaçakçısının talihsiz bir sonla karşılaşması onları ne ilgilendiriyordu ki?

Anden ön yolcu koltuğunda dönerek Wen'e endişeyle baktı.
"Fikrimizi değiştirmek için henüz geç değil," diye ısrar etti. "Bu tehlikeli. Hilo senin bu işe karışmanı istemezdi."

Wen el aynasında makyajını kontrol etti ve kaçan bir saç telini topuzuna geri soktu. "Bunu çok uzun zamandır planladık, şimdi vazgeçemeyiz Anden. Hava Adamı da aynı fikirde ve bize güveniyor." Ona güven verici bir gülümseme attı. "Ayrıca benim görevim çok basit."

Sürücü koltuğundan Rohn Toro, "Unutma, yere yat ve kalkma. Ben söylemeden kalkma," dedi. Prova yapmak için fazla zamanları olmamıştı, ama bu kadarıyla idare etmek zorundaydılar.

Anden, Rohn'a "Bunu yapmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim" dedi.

"İş bittikten ve güvenli bir yere vardığımızda teşekkür et," dedi Rohn. "Tercihen sıcak bir yere ve başka bir kıtaya." Arabadan indi ve bagajı açtı. Anden ve Wen de indi. Wen, Anden'in değişen görünüşüne hala şaşırmıştı: Beş yaş daha yaşlı gösteren kısa bir sakal, kalın siyah gözlük çerçevesi, ince yakalı modaya uygun bir takım elbise ve mavi-beyaz çizgili bir kravat takmıştı.

Janloon'da tanıdığı ciddi Kaul Du Akademisi öğrencisi gibi değildi. Anden kravatıyla oynuyordu. Ona sık sık bakışlarından, onu buraya getirme kararından hala emin olmadığını anlayabilirdi, ama şimdi itaatsizlik ederek planı mahvetmeye niyeti yoktu. İçeri girdikten sonra endişesinin izlerini gizleyeceğini umuyordu. Rohn Toro bagajdan profesyonel bir SLR fotoğraf makinesi çıkardı, deri kayışla boynuna astı, bir kamera çantası ve bir tripod aldı. Wen eteğini düzeltti, deri klasörünü aldı ve kapaklı dolma kalemini blazerinin göğüs cebine dikkatlice koydu.

Crestwood'un lobisinde, barın yanındaki minderli oturma alanında beklediler. Zapunyo'nun korumalarından biri onlarla buluşacaktı, ama Uwiwanslar asla dakik değildi. Otuz dakika geçtikten sonra Wen endişelenmeye başladı. Anden'in duvardaki saate baktığını gördü, onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü tahmin ederek endişelendi: Zapunyo röportajdan vazgeçmişti ve onlar ya görmezden gelinecek ya da sonunda kovulacaktı. Hayal kırıklığı mı, yoksa rahatlama mı hissettiğine karar veremiyordu. Kaçakçı Uwiwa Adaları'na kaçarsa, her gün ailesine bir saldırı olacağından korkarak yaşamaya devam edecekti. Öte yandan, elinden gelen her şeyi yapmıştı. Kocası, onun isteğine karşı geldiğini asla öğrenmeyecekti. Belki de Hilo'nun söz verdiği gibi, sonunda Zapunyo'ya ulaşmanın başka bir yolunu bulurlardı.

Asansörden bir adam çıktı ve onlara doğru yürüdü. Wen daha önce hiç bir barukanla karşılaşmamıştı, ama ipek gömlek ve altınla süslenmiş kalın nefrit yüzükler giymiş bu adam, her yönüyle klişelere uyuyordu. Wen, alaycı bir küçümseme ve merakla, belki de sinemadan esinlenenlerin barukanlar değil de tam tersi olduğunu düşündü. Adam yaklaşınca Anden ayağa kalktı. Wen, Anden'in hiç gerginlik belirtisi göstermediğini görünce rahatladı. Anden, aksanlı Espenianca konuşsa da kendinden emin ve net bir şekilde barukan adamın elini sıktı, kendini gazeteci Ray Caido olarak tanıttı ve Rohn Toro ile Wen'i sahte isimlerle fotoğrafçısı ve asistanı olarak tanıttı.

Adam başını salladı ve üçünü asansörlerin bulunduğu yere götürdü. Premium süitlerin bulunduğu on ikinci kata çıktılar. Asansör lobisinde başka bir barukan daha bekliyordu, daha genç bir adamdı. Kollarını açarak gazetecilerin daha ileri gitmeden önce aranacaklarını işaret ettiler.

daha ileriye geçmelerine izin verilmeden önce aranacaklarını işaret ettiler. Anden ve Rohn'u silah var mı diye aradılar ve Rohn'un kamera ekipmanını incelediler. Genç barukan adam Wen'in önünde dururken rahatsız görünüyordu. Shotarianlar namuslu insanlardı. Wen kollarını açtı ve adam ellerini Wen'in yanlarından, sırtından ve bacaklarından aşağıya doğru gezdirdi ve geri çekildi. Wen, adamın boynunda asılı yeşil taşların nefrit olduğunu, ancak kulaklarındaki küpelerin yeşim taşı olduğunu fark etti. Adam, hiçbirinin yeşim taşı aurası olmadığını fark edince bir an durakladı ve sonra onları koridordan geçerek en sondaki süitin kapısına götürdü. Kapıyı çaldı ve içeri girdiler.

Zapunyo, süitin oturma odasının ortasındaki geniş kumaş koltukta oturuyordu. Wen, onun ne kadar kısa boylu olduğuna şaşırdı; büyük koltukta ve lüks otel odasında neredeyse çocuk gibi görünüyordu. Hafif kırışık bej renkli bir takım elbise giymişti ve cebinde katlanmış beyaz bir mendil, resmiyet gösterme çabasını yansıtıyordu. Wen, kahverengi mokasen ayakkabılarından şişkin ve damarlı ayaklarının üst kısmını görebiliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Wen onu nihayet yüz yüze gördüğünde ilk hissettiği duygu acıma, neredeyse sempatiydi. Zapunyo, hırslı ve tehlikeli bir zihne sahip zengin bir adam olabilir, ama zayıf bir vücuda hapsolmuştu. Böyle bir adamın yeşim taşını kontrol etmesi ya da Yeşil Kemiklere meydan okuması doğru değildi. Zapunyo'nun en büyük oğlu, babasının koltuğunun arkasındaki pencerenin yanında başka bir korumayla birlikte duruyordu, böylece toplam adam sayısı beşe çıkmıştı.

Üçü barukan.

Anden Espenianca şöyle dedi: "Bay Zapunyo, röportajı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu nadir bir fırsat ve hikayenizi benimle paylaşmak için bana güvendiğiniz için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Espenianca mı yoksa Kekonese mi konuşmak istersiniz? Her ikisini de konuşabiliyorum."

Zapunyo dudaklarını ıslattı. "Espenian'ım çok iyi değil. Kekonese konuşalım."

“Sizin zamanınızı bir saatten fazla almayacağıma söz verdüm,” dedi Anden, anında Kekonese'ye geçerek kaçakçının karşısındaki sandalyeye oturdu. “Konuşurken asistanım yanımda oturup notlar alacak ve fotoğrafçı da birkaç fotoğraf çekecek. Onları görmezden gelip, sadece ikimizin konuşuyormuş gibi davranabilirsiniz.”

Wen gülümsedi ve başını salladı, bir sandalyeyi yanına çekip oturdu. Folyosunu boş bir kağıt sayfasına açtı ve kalın

dolma kalemini çıkardı. Yanında, Rohn Toro kamera tripodunu kurmaya başladı. Zapunyo onlara bir göz attıktan sonra tekrar döndü.

"Aileniz nereli, Bay Caido?" diye sordu kaçakçı. Anden, "Annem Kekonese'liydi. Babam Espenian'lı." "Ama soyadınız Kekonese," dedi Zapunyo.

"Annemle babam ayrıldı, beni annem büyüttü." Anden, zoraki bir gülümsemeyle ekledi: "Beni mi röportaj yapacaksınız, yoksa tam tersi mi, efendim?"

"Benimle görüşmek için bu kadar ısrarcı olan bir gazetecinin geçmişini merak ediyorum," dedi Zapunyo. Korumalarından biri, yanındaki sehpaya pipetli bir bardak maden suyu koydu. Anden bardağı alıp bir yudum aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Kekon'da mı doğdunuz, Espenia'da mı, Bay Caido? Aileniz bu ülkeye neden geldi?"

"Kekon'da doğdum," dedi Anden, "ama çocukken Espenia'ya geldim." Bu, Anden'in söylediği ilk yarı gerçekti ve Wen, barukanların Perception yeteneği bu kadar gelişmiş olsa bile böyle küçük bir yalanı fark edebileceklerini sanmasa da, her yalanla birlikte Anden'in vücudundaki ince gerginlik artarak şüphe uyandırıcı bir hal alacaktı. Wen dolma kaleminin kapağını açtı ve boş kağıdın üzerine tuttu. Zapunyo'nun diğer tarafında çömelmiş fotoğraf çeken Rohn Toro'ya bir göz attı.

"Ailemin Espenia'ya gelme nedenine gelince," diye devam etti Anden, "bence burada fırsatlar olduğunu düşündüler. Port Massy'de daha iyi bir hayat kurabilirim diye düşündüler, çünkü Espenya'ya benziyordum ve o zamanlar Kekon tehlikeli bir yerdi. Peki ya siz, Bay Zapunyo?" diye sorarak konuyu değiştirdi. "Siz bu noktaya nasıl geldiniz?"

"Bu, hepimizin her gün kendine sorduğu soru, değil mi Bay Caido? Nasıl bu noktaya geldik?" Zapunyo, koyu renkli, sert saçlarını düzeltip düşünceli bir ifadeyle baktı. "Ailemde yedi çocuk vardı ama sadece dördümüz hayatta kaldık ve dördümüzün içinde, her zaman en küçük ve fiziksel olarak en zayıf olan ben, gettodan kurtulup bir şeyler başaran tek kişi oldum.

Barukanlar ve Zapunyo'nun oğullarının her biri tabanca ile silahlanmıştı ve ikisi de *durbh* bıçağı taşıyordu. Rohn Toro, Wen'in oturduğu yere geri döndü.

Wen'in oturduğu yere geri döndü. Kamerayı tripoda taktı. Anden, "Sizce bunun nedeni nedir, Bay Zapunyo? Bunun belki de tanrılar gibi daha yüksek bir güç tarafından yönlendirilmiş kaderiniz olduğunu düşünüyor musunuz?" dedi.

Zapunyo kısa parmağını kaldırdı ve gözleri memnuniyetle parladı. "Tanrıların bir söz hakkı olduğuna inanıyorum, bu doğru, ama kaderini insanlar kendileri belirler. Örneğin, iki insanı belirli bir zamanda ve yerde bir araya getirip hayatlarını değiştiren şeyin ne olduğunu kim söyleyebilir?"

Kaçakçı, Anden'e kurnaz bir bakış attı. "Birçok düşmanım var ve doğal olarak, sizinle buluşmayı kabul etmeden önce kimliğinizi kontrol etmek zorundaydım. Bay Caido gerçekten *Kekon Gazetesi* için çalışıyor ve birçok makale yazmış, birçok röportaj yapmış. Ama sen Ray Caido değilsin, değil mi?" Zapunyo, takım elbisesinin ön cebinden küçük siyah beyaz bir fotoğraf çıkardı ve onu kaldırdı. Fotoğraf bir yıllıkta çekilmiş gibi görünüyordu. "Ona benzemiyorsun. Ama silahsız ve benim şartlarımla benimle buluşmakta ısrar ediyorsun, yani beni öldürmeye gelmedin."

Wen'in sırtında ter damlaları belirdi. Kaleminin gövdesini çevirdi ve düşürdü. Kalem dizinden yere yuvarlandı. Rohn eğilip onu aldı. Anden onlara bakmadı; tamamen hareketsiz ve ifadesiz bir şekilde oturuyordu, konuşmuyordu. Zapunyo, kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Seni beni bulmaya kim gönderdi? Dağ klanı mı? Yoksa Espenia'daki Kekonese mi yeşim taşı istiyor?"

Wen'in dolma kalemi kolayca kırıldı. Rohn, kalemin içinden ince bir iplik gibi dizilmiş küçük yeşim taşlarını çıkarırken, Anden öne doğru eğildi. "Yanılıyorsun, Zapunyo. Ben seni öldürmeye geldim."

Zapunyo'nun tüm muhafızları aynı anda silahlarını çekti, Anden'in vücuduna bir düzine mermi sıkmaya hazırdı. İkisi, Yeşil Kemik'in otel odasının dar sınırlarını yırtan bir Saptırma yeteneğini kullanmadan bir saniye önce, yeşim taşının ani parıltısını fark ederek Rohn'a doğru dönmeye başladı. Saptırma, kamera tripodunu devirdi, bardaktaki suyu etrafa saçtı ve ayakta duran adamlara çarparak onları duvarlara ve mobilyalara itti.

Silah sesleri yankılandı. Wen yere yığıldı, kulakları çınlıyor, kalbi güm güm atıyordu. Anden'in kendini Zapunyo'nun üzerine atıp kaçakçının vücudunu kendi vücuduyla kapattığını gördü. Anden ikisini sandalyeden yere sürüklerken, Zapunyo'nun arkasına geçti, kollarını adamın boynuna ve ince omuzlarına doladı, onu sabitleyip

ve başını eğdi, böylece kaçakçı sırtını Anden'in göğsüne dayayarak, istemeden bir kalkan olarak sıkışmış halde mücadele etmeye başladı; korumalar patronlarına da isabet etmeden Anden'e ateş edemezlerdi.

Yüzü halıya yapışmış halde Wen, Zapunyo'nun oğlunun "Hayır, baba!" diye bağırdığını gördü. Silahını nereye doğrultacağını karar vermeye çalışırken gözleri panikle büyüdü. Rohn Toro, bir güç patlamasıyla ona atladı ve boğazına vurarak nefes borusunu ezdi. Zapunyo'nun oğlu yere yığılırken Rohn, elinden silahı alıp havaya kaldırdı ve bir, iki, üç kez ateş etti. Koruma görevlilerinden biri yere düştü; diğeri çaresizce Çelik ve Saptırma yeteneklerini kullanarak son mermiyi otel odasının penceresine gönderdi. Kalan iki barukan ateş açtı; Rohn yere atladı ve iki el ateş ederek en yakınındaki adamın diz kapaklarını parçaladı. Adam düşerken çığlık attı, ancak Rohn'un sonraki iki atışı onu susturdu.

Son barukan koruması kapıya koştu ve panik içinde Yeşil Kemik'e ateş etti. Bu kadar yakın mesafeden Rohn, atışları zar zor Savuşturdu; atışlardan biri ceketinin omzunu yırttı; bir diğeri Wen'in yanındaki halıya saplandı. Barukan kapıya ulaştı ve kolu çekti. Rohn odanın uzunluğu boyunca uçarak adama saldırdı ve onu kapalı kapıya çarparak geri itti. Yere düştüler ve güçleriyle birbirlerine sarıldılar. İki adam kanepenin arkasında gözden kaybolurken, Wen'e gürültülü sesler ve zor nefes alıp verme sesleri ulaşıyordu.

Wen ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Ulaşabileceği bir mesafede, düşerken barukanlardan birinin düşürdüğü bir silah vardı. Ona doğru sürünerek yaklaştı, silahı aldı ve kaldırdı; ağırdı, daha önce pratik yaptığı kompakt tabancalardan çok daha ağırdı. Ayağa kalkarken iki eliyle sıkıca tutmak zorunda kaldı.

Rohn ve son muhafız hâlâ boğuşuyorlardı. Rohn, rakibinin boynunu elleriyle sıkıca kavrayıp, kan fışkırmaya başlayana kadar sıkmaya ve Kanalize etmeye devam etti. Adam kasılmalar ve tekmelerle Rohn'un çelik gibi ellerini tırmalıyordu. Anden hâlâ yerde yatıyordu ve Zapunyo'yu arkadan boğazlamış halde tutuyordu. Uwiwan kurtulmak için çırpınıyordu, ama fiziksel olarak Anden'e karşı hiç şansı yoktu. Wen onlara doğru yürüdü. Arkasında barukanın ölürken çıkardığı sesleri hala duyabiliyordu, ama onlara aldırış etmedi. Zapunyo'nun yüzü kıpkırmızıydı ve ağzı şaşkınlık ve korkuyla hareket ediyordu, sanki bunca yıl sonra

bu kadar yıl sonra ve şu anki hasta haliyle, sonunda birinin ona ulaştığına inanamıyormuş gibi.

"Bırak onu, Anden," dedi Wen.

Zapunyo boğularak yere düştü. Dizlerinin üzerine sürünerek ellerini kaldırdı, yüzündeki kan, ölen oğlu ve öldürülen adamlarını görünce akmaya başladı. "Ben zengin bir adamım, güçlü bir adamım," diye hırıltıyla konuştu. "Size teklif edilenden daha fazlasını ödeyebilirim. Sizi kim gönderdi?"

"Kendim gönderdim," dedi Wen, "No Peak'teki Kaul ailesinden." Tetiği çekti. Tabanca elinde sarsıldı, bileklerini titretti. Zapunyo halının üzerine düştü, bacakları garip bir açıyla açılmış, başının altında kan yayılıyordu. Anden cesede baktı, sonra Wen'e. Ayağa kalktı, sanki kafasını boşaltmak istercesine başını salladı. Rohn Toro yaklaşıp kaçakçıya baktı. Zapunyo ölünce daha da küçük ve zayıf görünüyordu; onun dünyada bu kadar kötülüğe neden olduğuna inanmak zordu.

Rohn Toro, Wen'e baktı. "İnsanların Maiklerden korktuğunu duymuşum da şaşırmadım." Nefesini toparlamak için eğildi. Alnında ter damlaları belirmişti. "Yaşlanıyorum," diye mırıldandığını duydu Wen. Kamera çantasından bir lens bezi çıkardı, kendisi ve Wen'in tuttuğu tabancaların kabzalarını sildi ve cesetlerin yanına bıraktı. Yırtık ceketinin kolu kanla lekelenmişti; ceketini çıkardı ve onu da yere attı.

"Çabuk ol, Rohn-jen," dedi Anden. "Buradan gitmeliyiz." En yakınındaki barukan muhafızının cesedinin üzerine çömeldi, koridorda onları arayan genç muhafızdı. Adamın kulaklarından çivileri söküp Rohn'a uzattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rohn.

"Buradan daha hızlı çıkabilmek için yeşim taşlarını topluyorum."

"Aklını mı kaçırdın?" dedi Rohn. "Seni cinayet mahalline bağlayabilecek hiçbir şeyi alma. Cesetlerden yeşim taşlarını alırsak, Green Bones'un suçlu olduğu kesinleşir. Bırak orada. Sadece bizimle birlikte getirdiğimiz yeşim taşlarını al." İnce yeşim taşları dizisini Wen'e geri verdi. Wen, onu yine sahte dolma kalemin boş gövdesine saklayıp cebine attı. Birkaç saniye boyunca, Rohn'un yüzü yeşim taşlarından ayrılmanın verdiği rahatsızlıkla buruştu. Zapunyo'nun oturduğu sandalyenin arkasına elini koyarak dengelendi. Sonra doğruldu ve

kapıya gitti. Kapıyı aralayıp koridora baktı ve "Çabuk, şimdi" dedi.

Anden avucundaki yeşim taşlarına baktı ve sanki elinde ne tuttuğunu aniden fark etmiş gibi irkildi. Taşları aceleyle düşürdü. Wen, Rohn'un yanına koşarken Anden'in odaya bir bakış attığını gördü. Anden'in yüzündeki inanamama ifadesinin, yaptıkları şeyden mi, yoksa düşmanlarının cesetlerinin üzerinde yeşim bırakmaktan rahatsız olduğu için mi olduğunu merak etti. Janloon'daki hiçbir Yeşil Kemik bunu asla yapmazdı.

Kapıyı arkalarından kapattılar ve koridorda hızla yürüdüler. Belki de Zapunyo'nun muhafızları, komşuların da kapılarını meraktan açmasınlar diye önlem olarak komşu odaları da kiralamışlardı. Wen, kama topuklu ayakkabılarıyla hızını artırdı. Adrenalin yüzünden başı dönüyordu ve hala korkmuş ve kalbi hızla atıyor olsa da gülümseme dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldı. Hala yakalanıp Espenian hapishanesine atılabilirlerdi, ama Shae'nin onları oradan çıkarmak için bir yol bulacağından emindi. Önemli olan, bunu başarmış olmalarıydı. *O,* taş gözlü, bunu başarmıştı. Bir kez olsun, klanın adaletini Hilo'ya bırakmamış, kendi elleriyle yerine getirmişti. Green Bones'un tamamı bile böyle bir şeyi başaramazdı.

Asansörle ikinci kata indiler, sonra merdivenlerden ana kata indiler. Lobide insanlar dolaşıyor, bellboylar gelip gidiyor, konuklar giriş ve çıkış işlemlerini yapıyorlardı, hepsi de on iki kat yukarıda olanlardan habersizdi. Ancak Wen, silah seslerinin duyulup bildirildiğini düşünüyordu; resepsiyonun arkasında, iki otel çalışanı dışarıdaki polislerden biriyle acil bir şekilde konuşuyordu.

Rohn Toro yavaşladı; bir gazete aldı ve koltuğunun altına sıkıştırdı, sonra ana girişe doğru yavaşça yürüdü. Wen, Anden'in dirseğinin kıvrımına elini doladı, sanki akşam yemeğine çıkan bir çift gibi. İkisi Rohn'u uzaktan takip etti. Polis memuru onlara bakmadı ve onları fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Otelden sorunsuz bir şekilde çıktılar ve yasadışı park edilmiş sedana bindiler. Rohn arabayı çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. Crestwood'dan uzaklaşırken, arka aynaya bakmaya devam etti, ancak polis ışıkları veya

siren sesi duyulmadı. Wen dikkatli bir şekilde rahat bir nefes aldı, ama yine de kimse konuşmadı.

Planladıkları gibi, Rohn on beş dakika uzaklıktaki Starr Lumber & Supply'a, Anden'in eskiden çalıştığı hırdavatçıya gitti. Mağaza bir saat önce kapanmıştı; alışveriş merkezinin arkasındaki araba park yeri, Rohn ve Anden'in sabah bıraktıkları siyah bir hatchback dışında neredeyse boştu. Rohn, Brock'u yakına park etti. Hatchback'in arkasından, Rohn her biri için birer takım giysi içeren bir spor çanta çıkardı.

Anden, uzun zaman önce geri vermeyi unuttuğu bir çalışan anahtarı vardı, ama şimdi onu kullanarak arka kapıdan Starr Lumber'ın garajına girdi. Işıkları açtı; floresan lambalar, yeni teslim edilmiş kereste paletleri ve mal kutularının üzerinde titreyerek yanmaya başladı. Anden uzun bir nefes verdi, omuzları nihayet gevşedi. Wen duvardaki saate baktı. Birkaç saat sonra, o ve Anden gece uçağıyla eve dönecekti. "Sen de bizimle Janloon'a geliyor musun, Rohn-jen?" diye sordu.

Rohn başını salladı. "Janloon gibi tanıdık olmayan bir yerde, etrafta bir sürü Green Bones varken olmak istemem," dedi. "Onun yerine Alusius'ta sıcak bir plaj bulacağım. Burada eğittiğim, yeterince deneyimli ve benim yokluğumda işleri yolunda tutacak ve Dauk'lara yardım edecek insanlar var."

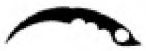
Anden, "Dauk-jen'i arayıp almaya hazır olduğumuzu haber vereyim. Siz ikiniz üstünüzü değiştirin, banyo şurada," dedi. Anden spor çantasını yere bırakıp müdürün küçük ofisine girdi, telefonu aldı ve numarayı çevirmeye başladı.

Wen çantanın fermuarını açtı ve seyahat için rahat kıyafetler çıkardı. Altında Rohn ve Anden için temiz gömlekler ve pantolonlar vardı ve çantanın yan cebinde bir çift siyah erkek deri eldiven vardı. Rohn, Wen'e önce banyoyu kullanmasını işaret etti; Wen eşyalarını topladı ve banyoya girmek üzereyken garajın kapısı arkalarına açıldı ve altı adam odaya doluşarak girdi.

Filto şapkalı ve silahlı uzun boylu bir adam grubun önünde duruyordu. "Siz kecks," dedi, "yanlış adamların ayağına basıyorsunuz."

Rohn Toro'nun bacaklarına ateş ettiğinde Wen çığlık attı.

BÖLÜM 60

Anlaşmanın Sonu

Shae bütün gece uyumamıştı. Mutfaktaki telefonun fişini çekip yatak odasına götürmüş, yatağının yanına takmış, sonra yorganın altına girip birkaç saat gözlerini kapatmıştı. Her şeyin yolunda gittiğini ve şu anda haber beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Anden, görev tamamlanır tamamlanmaz, o ve Wen Dauks'lara sağ salim ulaşıp telefona erişir erişmez arayacaktı. Her şey plana göre giderse, Port Massy'de akşamın erken saatleri, Janloon'da ise gün doğmadan hemen önce olacaktı. Shae, pencere kenarına iki saat koydu, her ikisi de iki şehrin yerel saatini gösteriyordu ve gece boyunca saatlerin dakik ibresi, kıyamet saatindeki geri sayım kadar uğursuz bir ses çıkarıyordu.

Şafak vakti, gökyüzünü hafifçe aydınlatmaya başladı; avlunun karşısında, ana evin ışıkları yanmaya başladı. Kyanla'nın mutfakta hareket ettiğini, veranda kapısının panjurlarını açtığını gördü. Shae'nin annesi misafir evinden çıktı ve bahçede yavaşça esneme egzersizleri yapmaya başladı. Shae'nin yatağının yanındaki telefon çalmadı. Anden şimdiye kadar aramış olmalıydı. Bir terslik vardı. Shae sırtını yatağın başlığına yaslayıp dizlerini kendine çekerek oturdu, göğsünde bir korku hissi belirdi ve boğazına, uzuvlarına ve vücudunun her yerine yayıldı.

"Telefonu kapatın," diye emretti Skinny Reams, silahını Anden'in durduğu ofise doğru sallayarak. Rohn Toro acı içinde yere yığılmıştı, ama çantaya ve yeşim taşıyla kaplı eldivenlerine uzanmaya çalışıyordu. Reams ileri atıldı ve çantayı onun ulaşamayacağı bir yere tekmeledi. Wen cebinden dolma kalemi çıkardı, ama Rohn'a veremeden, mürettebatlardan biri onu arkadan yakaladı ve bağırarak ve direnerek onu yerden kaldırdı.

Anden, Dauk'un numarasının son rakamını çevirdi ve telefonun tabanını tutarak yarı açık ofis kapısının arkasına, görüş ve ateş hattının dışına döndü.

ateş hattından çıktı. Sırtını duvara dayadı; çevirme düğmesi döndü ve klik sesi duyuldu. Telefon diğer uçta çaldı: bir, iki. Ahize elinde titriyordu. *Acele et, acele!* Telefon açıldı ve sonra Anden'in elinden telefon kapıldı ve uçtu. Kablo duvardan çekildi. Anden, Carson Sunter'ın karnına ve ardından yüzüne yumruk atmadan hemen önce kızarmış, çilli yüzünü tanıdı. Anden, Sunter'ın ne kadar sert yumruk attığını unutmuştu, ama şimdi hatırladı. Ofis masasının arkasına dört ayak üstüne düşerken dilinde kanın tadını aldı. Silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey ararken masanın üzerinde duran gümüş bir mektup açacağı yakaladı. Bir tabancanın kabzası parmaklarına indi; Anden iki parmağının kırıldığını hissedince çığlık attı. Silahın namlusu yanak kemiğine bastırıldı. "Sana söylemedim mi?" diye bağırdı Sunter. "Seni bulup öldüreceğimi söylemedim mi, seni yarı keck piç? Unutacağımı mı sandın?"

"O iş bitti, bir anlaşma vardı," dedi Anden, acıyla mırıldanarak.

"Sen Boss Kromner ile anlaşmıştın, ama Kromner hapiste ve biz artık onun için çalışmıyoruz. Artık Skinny'nin sözü geçer ve Skinny, tüm bu belaların başından beri sizin gibi kecklerin arkasında olduğunu düşünüyor." Sunter, Anden'i yakasından yakaladı ve silahı hala kafasına dayalı halde, onu donanım mağazasının garajına geri sürükledi.

Anden'in kalbi zaten göğsüne çarpıyordu, ama şimdi bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti. Rohn Toro betonun üzerinde yatıyordu, kurşun yaralarından akan kan etrafında birikmişti. Tekmelenmiş ve dövülmüştü; gözleri ve dudakları şişmişti. Skinny Reams ve üç adamı onun etrafında daire oluşturmuş duruyorlardı. "Sikişmekten daha kısa sürede beş adamı çıplak elleriyle öldürebilen şeytan," dedi Willum Reams, kuru bir sesle, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "Meğer sen de etten ve kemiktenmişsin."

Rohn öksürdü ve yüzünü buruşturdu. "Beni nasıl buldunuz, Skinny? Kim sattı?" "Tabii ki oteldeki polisler," diye cevapladı Reams. "Hangi arabayı takip etmemiz gerektiğini tam olarak söylediler." Adamlarından biri burun kıvırarak ekledi, "Siz amatörsünüz, beceriksizler. Crews, sizin ırkınızın bu kıyafetleri giymeden önce PMPD'ye bakmış bir pezevenk kadar sıkıdırlar. "Bunu ne yapmamı istiyorsun, Skinny?" diye sordu Sunter.

"Onu kızın yanına koy," dedi Reams. "İkisini de bağla."

Rohn'un kararmış gözleri, Anden'in gözlerine kısa bir an, özür dilemekten çok pişmanlık duyarak baktı. Wen, duvarın yanında diz çökmüş, yüzü renksiz ve ifadesizdi; Reams'ın adamlarından biri ona silah doğrultmuştu. Anden birkaç metre ötede diz çökmeye zorlanırken, gözleri ona, sonra da yere tekmelenmiş açık spor çantasına kaydı. Elinden düşen dolma kalem yakınlarda duruyordu.

"Ellerini arkaya koy yoksa arkadaşın gibi dizlerinden vururum," dedi Sunter. Anden'in zihni, kırık parmaklarının zonklamasıyla aynı hızda çalışıyor gibiydi. Bilekleri sıkıca bağlanmış olsa da, dikkatleri başka yöne çekmek, eldivenleri ya da içinde gizli yeşim taşı bulunan kalemi Rohn'a ulaştırmak ve onlara hayatta kalma şansı vermek için bir yol bulmaya çalıştı.

"Telefonu bağlandı mı?" diye sordu Reams ceketine. "Biri geliyor mu?"

"Kimseyle konuştuğunu duymadım ama emin olamam," dedi Sunter.

"Skinny." Rohn yerden konuştu, sesi acıdan gergindi, ama sakin ve acil bir şekilde mantıklıydı. Belki bu durumdan konuşarak kurtulabileceğini, yeşim taşına bir şekilde ulaşabileceğini ya da en azından yaklaşan şeyi geciktirebileceğini düşünüyordu. "Biz çok eskiden tanışıyoruz. South-trap'te neredeyse kapı komşusu olarak büyüdük. Daha önce farklı taraflarda yer aldık ama ikimiz, patronlarımız arasında her zaman anlaşmayı başardık."

"Bu doğru," dedi Reams. "İyi ustabaşıydık, değil mi?"

"Hâlâ işleri yoluna koyabiliriz," dedi Rohn. Yüzü bembeyaz olmuştu ve pantolonu kanla sırılsıklamdı. "Kromner açgözlüydü, zengin ve şişman oldu, ama sen pratiksin Skinny, hep öyle oldun. Artık kendi ekibinin patronusun. Neden dost yerine düşman edinmek istiyorsun?"

Skinny Reams keçe şapkasını çıkardı ve elinde çevirip durdu. "Haklısın Rohn, ama nedenini söyleyeyim," dedi, kürsüdeki bir öğretmen kadar ciddi bir şekilde. "Çünkü seni hiç sevmiyorum. Patron Kromner, yeşim taşı yüzünden sizinle uğraşmaya karar vermeden önce her şey yolunda gidiyordu. Ne kadar değerli oldukları umurumda değil, o taşlar doğal değil. Buraya ait değiller, sen de

. Bu bölgenin yeni patronu ben olduğum için, bu konuda Kromner'dan farklı düşündüğümü açıkça belirtmeliyim. Bu yüzden böyle olmak zorunda."

Reams'ın en iri ve en güçlü görünen adamı beyaz bir plastik torba ve çift ilmekli bir ip çıkardı. Rohn ne olacağını biliyordu; infazcısından uzaklaşarak yeşim eldivenlerinin bulunduğu spor çantasına doğru atıldı. Kan kaybı, bacaklarındaki kurşunlar ve kollarını tutan diğer iki adam, onun uzaklaşmasını engelledi; torba Rohn'un başına geçirildi ve ip boynuna dolandı.

Anden çaresizlik içinde bağırarak ileri atıldı ama elleri arkada bağlı olduğu için hiçbir şey yapamadı; Sunter onu hevesle yere tekmeledi ve sırtının alt kısmına ayağını koydu. Gözlükleri yüzünden düşerek yere yuvarlandı. Diğer gardiyan, garaj temizlik malzemelerinin yanındaki duvardaki kancadan bir bez parçası aldı ve Anden'in ağzına tıkadı, çığlıklarını boğdu. Yağ ve temizlik sıvısının tadı boğazına kaçtı, bez sıkıca çekildiğinde ağzının köşeleri yanmaya başladı.

Rohn Toro bir öküz gibi savaştı. Vücudu beton zemine çarparak sarsıldı. Bükülerek nefes borusundaki baskıyı azaltmaya çalıştı, ancak yaralı ve yeşim taşı olmadan, saniyeler içinde hareketleri zayıflamaya başladı. Reams, piyano akortçusu gibi soğukkanlılıkla garrote'yi sıkmaya devam etti. Yüzü soğuk betona yapışmış halde, Anden, Port Massy'deki en korkunç Yeşil Kemik'i, makineli tüfek ateşinden kin salonunu savunmuş ve tek başına bir oda dolusu barukan'ı öldürmüş adamın güçsüzleşmesini izledi. Bacakları yere vuruyordu, yüzüne yapışan plastik, kalan az miktardaki havayı da kesiyordu. Hayatının son saniyelerinde bağırsakları boşalırken vücudundan bir koku yükseldi. Cellat geri çekildi; plastik, Rohn'un açık ağzına çarpmadı.

Reams, işaret parmağının ucunu alnının ortasına dokundurdu ve Tek Gerçek'in işareti olarak kaldırdı. "Tanrı ruhunu yüceltir," diye mırıldandı. Adamları itaatkar bir şekilde onu taklit etti.

Boğaz kesen adam Rohn'un cesedinden uzaklaşıp Wen ve Anden'e doğru yürüdü. "Şeftaliyi öldürmek zorunda mıyız, patron?" diye sordu Sunter, Wen'e bakarak. "O çok güzel, yapamayız..."

Reams ceketine sert ve hayal kırıklığı dolu bir bakış attı ve Sunter konuşmayı kesti. Anden'in görüşü bulanıklaşmıştı ve mürettebat onu öldürmeden önce kalbi

mürettebat onu öldürmeden önce öleceğini düşündü. Wen başını çevirip onun gözlerine bakmaya çalıştığında, konuşmaya çalıştı ama ağzındaki tıkaç hala yerindeydi ve sadece sessizce panik içinde ona bakabilirdi. Wen'in ona dayanışma içinde, cesur olmasını, en azından bunu birlikte yaşadıklarını söylemek için gülümsemeye çalıştığını düşündü.

Wen, Reams'e döndü ve çenesini kaldırarak onun yüzüne baktı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu aksanlı Espenianca. Elleri sıkıca birbirine kenetlenmişti ve korktuğu belliydi, ama sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Kaul adını biliyor musun? Ya da Maik adını?"

Reams ona soğukkanlılıkla baktı. "Üzgünüm, şeftali. Kim olduğun benim için önemli değil. Kendi halkın arasında önemli biriysen, benim için daha iyi olur."

Wen, Reams'ın ayaklarına tükürdü. Dik durdu ve Kekonese dilinde konuştu. "Klan benim kanımdır ve Sütun onun efendisidir." Garrote'lu adam Wen'in arkasına geçti ve plastik torbayı kafasına geçirdi. İpi boynuna doladı ve sıkmaya başladı. Wen direnmedi. Kendisinden çok daha iri ve güçlü olan Rohn Toro'nun gözlerinin önünde dövülerek öldürülmesini görmüştü ve bu aşağılanmayı tekrar yaşamak için bir neden görmüyordu. Wen'in yüzü hafifçe yukarı doğru dönük kalmış, nefes alamayana ve sadece ağzı hareket edene kadar tek bir cümleyi tekrar tekrar söylemeye devam etti. *Klan benim kanımdır ve Sütun...*

Wen'in bacakları tekmeledi, sertleşti, gevşedi.

Anden ağzındaki tıkaçtan sonsuz bir çığlık atıyordu; zihni kendi çığlıklarından başka bir şeyle doluydu ve torba başına geçirilip boynuna ip bağlandığında, Wen'in gösterdiği soğukkanlılığı sergileyemedi. Çaresiz, yakıcı, kederli bir öfkeyle hıçkırarak ağlıyor, tüm varlığıyla katillerini lanetliyordu. Böyle bir pisliğin elinde, çaresizce, hem de burada, lanet olası *Espenia'da* bir garajın zemininde bu kadar alçakça öleceğine inanamıyordu. Gözleri kırmızıya, sonra beyaza döndü.

Shae adres defterini çıkardı, telefonu aldı ve operatöre Port Massy'ye uzun mesafe arama yapmak istediğini söyledi. Anden'in ona verdiği apartman numarası çaldı ama cevap yoktu.

Dauks'ların evinin numarasını kullanmaması tavsiye edilmişti, çünkü Espenian yetkilileri hala dinliyor olabilirdi, ama yine de aradı; orada da cevap yoktu. Son denemesi, Anden'in bir nedenden dolayı oraya gitmiş olabileceği ihtimaline karşı, Weather Man'in şubesi oldu, ama beklendiği gibi, akşam için kapalıydı. Shae ahizeyi yerine koydu, sonra kaldırdı ve kendi ofisini arayarak sekreterine bu sabah işe gelmeyeceğini ve randevularını iptal etmesini söyledi.

Ana evdeki küçük dua odasını düşündü, ama telefonun sesini duyamayacak kadar uzaklaşmaya cesaret edemedi. Bir bardağa üç çubuk tütsü koydu, pencerenin yanına yerleştirdi ve diz çöktü. İnce sandal ağacı kokulu dumanlar yükseldi ve camda karıştılar. Shae alnını yere üç kez dokundu ve fısıldadı, "Yatto, Her Şeyin Babası. Jenshu, Yaşlı Amca. Gökteki tanrılar, lütfen beni duyun. Kuzenim Emery Anden, ailemize evlatlık olarak alındı ve en küçük kardeşim olarak büyütüldü. Güçlü bir Yeşil Kemik olabilirdi ama öldürme ve delilik dolu bir hayat istemediği için yeşim taşı takmayı reddetti. Yengem Kaul Maik Wen taş gözlüdür ama bu onu asla engellemedi; klan için hayatını ve evliliğini riske attı ve ona ihtiyacı olan üç küçük çocuğun annesidir. Anden ve Wen ruhları yeşil olan insanlar ve şimdi Espenia'da tehlikedeler çünkü ikisini de oraya ben gönderdim. Lütfen onları koruyun ve sağ salim eve getirin."

Onun sözlerinin ardından gelen sessizlik o kadar mutlak ki, giderek artan paniği öfkeye dönüştü. "Neden hep bu kadar *acımasızsın*?" diye sert bir fısıltıyla sordu. "Her hafta dizlerimin üstüne çöküp sana geliyorum. Eğer gerçekten var mısın, o zaman *bize yardım et*. Biz her zaman İlahi Erdemlere bağlı olduğunu iddia edebilecek bir aile değiliz, ama kim edebilir ki? Bizim durumumuzda kim bir şansa sahip olabilir? Lütfen, yalvarıyorum, kardeşim veya benim geçmişte yaptıklarımız için Wen ve Anden'i cezalandırma." Shae, ellerinin uyluklarına titrediğini hissetti. "Onurum, hayatım ve yeşim taşı üzerine yemin ediyorum, yalvarıyorum."

Anden ilk başta sesleri duymadı. Duyduğunda da, lastiklerin gıcırdamasını ve araba kapılarının çarpmasını anlamadı. Duyduğu tek şey

Carson Sunter'ın "*Kahretsin*, geldiler!" diye bağırmasıydı. Bu kısmı net olarak duydu.

—ve sonra Reams'ın keskin emri: "Öne çık."

Anden'in boynundaki baskı aniden gevşedi ve yüzüstü yere düşürüldü. Boğazındaki ve göğsündeki ağrı o kadar şiddetliydi ki, ciğerlerinde ateş yanıyor gibi hissetti.

Çok daha fazla gürültü patladı — silah sesleri ve bağırışlar, koşan ayak sesleri, kapalı alanda yankılanan daha fazla silah sesi — bunların nereden geldiğini veya kaç kişi olduklarını bilmiyordu, sonra mağazanın önünden daha uzakta çarpma sesleri duyuldu. Yüzünü hala boğan beyaz plastik filmden gölgeler ve hareketler dışında hiçbir şey göremiyordu. Bilinci kayboluyordu, sıcak yağ gibi akıp gidiyordu.

Eller onu yakaladı ve sertçe yuvarladı; yüzündeki plastik yırtıldı. Hava Anden'in burnuna ve ağzına doldu ve şiddetle nefes aldı, gözlerini kırpıştırarak ve nefes almaya çalışarak. Shun Todorho onun üzerine diz çöktü, yüzü solgun ve dehşet içindeydi. Elinde bir silah vardı, ama onu yere bıraktı ve Anden'in ağzındaki tıkacı çıkarmaya çalıştı. Anden öksürdü ve tükürdü, ağzının köşeleri yaralı ve acıyordu. Başka biri, Sammy, Anden'in bileklerindeki bağları kesti ve onu oturup dengeledi. Anden'in kin salonundan tanıdığı üç Green Bones daha garaja girmişti. "Telefon kesildi, geç kaldığımızı sandık," dedi Tod.

"Geç kalmıştık," dedi Sammy, Dauk Losun'un Rohn Toro'nun cesedinin yanında diz çöktüğü yere dönerek. Southtrap'ın Sütunu topukları üzerinde geriye doğru sallandı, gözyaşları pürüzlü yüzünden serbestçe akıyordu.

Anden ayağa fırladı, sendeledi ve beton üzerinde hareketsiz yatan Wen'in yanına tökezleyerek gitti. Yüzündeki torbayı yırttı ve kulağını göğsüne dayadı, kalp atışını duymayı umarak. Hayatının bir döneminde temel ilk yardım öğrenmişti ve bir kişi nefes almıyorsa ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Wen'in başını geriye eğdi, ağzını açtı, kendi ağzıyla kapatıp iki kez sertçe nefes verdi. Göğüs kompresyonuna başladı. Ne kadar zaman geçmişti? Birkaç dakikadan fazla olamazdı... belki... Ağzına tekrar nefes verdi. "Lütfen," diye tüm tanrılara yalvardı, "lütfen."

Wen hareketsiz kalmıştı.

Sammy, Anden'in yanına çömeldi ve omzuna elini koydu. "O öldü, ufaklık," dedi. Anden hareketini yarıda bıraktı. Çaresiz bir aydınlanma ile, gözleri çılgınca dönerek, Rohn Toro'nun en çok ihtiyaç duyduğu anda ulaşamadığı, hala yerde açık duran spor çantasına koştu. Anden, Rohn'un siyah eldivenlerini kapıp Wen'in yanına koştu; kimse ona ne yaptığını soramadan, yeşim taşlarıyla süslü astarın içine ellerini soktu.

Kırık parmaklarından koluna kadar keskin bir fiziksel acı yayıldı ve inleyerek bileğini tuttu, vücudunu yarasının etrafına kıvrıldı ve daha şiddetli acının gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Yeşim taşı takmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, acının bir balyoz gibi gelmesini bekliyordu ve kendini hazırladı. Zihninde, bir adamın çömeldiği gibi kıvrıldı, kollarını uzattı, ayak parmaklarının ucunda dengede durdu ve kendisine doğru fırlatılan bir kayayı yakalamayı umutla bekledi. Anden nefes aldı, sonra nefes verdi ve hayatında ikinci kez, duygu ve farkındalık onu bir enerji girdabına sürükledi. Gont Asch ile son savaşında kullandığından daha az yeşim taşıydı, ama yine de kafatasının parçalanıyormuş gibi hissetmesine yetecek kadardı. Başını geriye attı, ağzı açık ve nefes nefeseydi, ama saldırıdan korkmadı; tüm bu süreç boyunca zamanın geçişinin farkındaydı. Yeşim taşının yarattığı akıma uyum sağlamak için harcadığı her saniye, her anlık gecikme, onun için çok değerliydi.

Tek bir şansı vardı ve o *da şu* andı.

Acı veren bir irade gücüyle, kötü kullanılmış ama unutulmamış becerileriyle yeşim enerjisini yakaladı. Enerjinin akışını iradesine göre bükerek tek bir noktaya odakladı. Gözleri kapalıydı, ama etrafındaki insanların varlığını hissedebiliyordu, nefes alıp veren, nabız atan, canlı varlıklar, ama hepsini görmezden geldi. Sadece altındaki şekle, birkaç dakika önce hayatta olan bedene odaklandı ve onu olduğu gibi gördü: bir zamanlar enerjiyle atan, ama şimdi akımı durmuş ve hızla boşalan bir organizma.

Anden, yumruklarını Wen'in göğsüne bastırdı ve Kanalize etti. Enerji, Wen'in kalbine ve ciğerlerine akın etti. Anden, titrek kollarıyla bir mızrağın sapını kontrol eder gibi ona sıkıca tutundu. Yeşim yeteneklerini sonuna kadar zorlayarak *sıktı*.

Wen'in kalbi, Anden'in avuçlarında sarsıldı. Titreyerek bir kez, iki kez attı ve sonra atmaya devam ederek kanı damarlardan ve organlardan beynine geri pompaladı. Anden'in tüm vücudu dayanılmaz bir çabayla titriyordu; basmaya devam ederken yüzü terle kaplanmıştı. Wen'in ciğerleri kasıldı. Derin bir nefes aldı, sırtı yere doğru kavis yaptı. Gözleri açıldı.

Anden onu bıraktı, arkasını döndü ve kustu. Elleri titriyordu, eldivenleri çıkaramadı; dişleriyle çekip yere attı. Wen, büyük bir şaşkınlık ve acı içinde ona baktı, sonra gözleri yaşlarla doldu.

Yeşim enerjisi, Anden'den bir ağırlık gibi dökülerek onu kendi vücudunun içinden dünyanın merkezine doğru sürükledi. Günlerce koşmuş ya da çölde sürünmüş gibi tamamen bitkin, yorgun ve boşalmıştı. Wen'i kucağına çekti ve ağlamaya başladı, Wen de ona sarıldı ve garajın zemininde birlikte sallanmaya başladılar, etraflarında duran Dauk Losun ve Southtrap'ın diğer Yeşil Kemikliler'in şaşkınlıkla bakışlarını ve sessizliğini ancak belli belirsiz fark ediyorlardı.

BÖLÜM 61

Çizgiler Çaprazlandı

Shae yatak odasının zemininde sürünerek telefonun yanına gitti ve telefon çalınır çalınmaz ahizeyi kapladı. Uzun mesafe bağlantısı nedeniyle boğuk gelen Anden'in sesi, ilk başta onu rahatlatarak yatağa yığılmasına neden oldu, ancak sesi o kadar garipti ki, alarmı yeniden çalmaya başladı. "Shae-jen," dedi, "seni zamanında arayamadığım için üzgünüm. İş tamam, planladığımız gibi gitti, ama sonra pusuya düştük ve... Crews..." Anden'in sesi boğazında düğümlendi. "Rohn Toro öldü."

"Sen ve Wen iyi misiniz?" diye sordu Shae.

Bir sessizlik oldu. Kuzeni zor nefes alıyordu. "Henüz emin değilim," dedi, telefonu kulağına sıkıca bastırmasına rağmen, neredeyse duyamayacak kadar kısık bir sesle. "Sana bir numara versem, beni geri arayabilir misin? Hastanenin ankesörlü telefonundan arıyorum ve bozuk param bitiyor; sanırım bağlantı kesilecek."

Shae, Anden'i geri aradığında, ona olanları anlattı. Sesindeki titreme, hala şokta olduğunu ve duygularını kontrol etmekte zorlandığını gösteriyordu. "Hilo'ya nasıl söyleyeceğiz?" diye ağladı. Shae, ona endişelenmemesini, her şeyi halledeceğini ve iki saat sonra tekrar aramasını söyledi, böylece eve sağ salim vardığını öğrenebilecekti.

Shae telefonu kapattığında sersemlemişti. Kendini toparlamak için birkaç dakika bekledikten sonra, Hami Tumashon'un evini aradı ve yatmadan önce ona ulaşarak hemen hastaneye gitmesini ve Weather Man'in şubesi adına acil ve gerekli tüm düzenlemeleri yapmak için elinden geleni yapmasını söyledi.

Shae giyinip avluyu geçerek ana eve gitti. Mutfakta Kyanla mutfak masasında oturmuş, Jaya'ya bir kase yulaf lapası yemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Küçük çocuk yüksek sandalyesine yumruklarını vurup kaşığı yere fırlattı. "Hilo nerede?" diye sordu Shae.

Shae'nin ses tonunu duyan hizmetçi endişeyle kaşlarını kaldırdı. "Sütun eğitim salonunda, sanırım. Her şey yolunda mı, Shae-se? Bugün ofise gitmeyecek misin?"

Eğitim salonunun dışında Shae durdu ve alnını kapıya yasladı. Korkusu, Doru ile birlikte kulübedeyken hissettiğinden daha şiddetliydi, Ayt Madashi'nin karşısında durup ölebileceğini bilirken hissettiğinden daha şiddetliydi. Kardeşinin aurası ve yeğeninin küçük varlığını hissedebiliyordu ve tereddüt etti, bir sonraki adımı atmaya, o anı mahvetmeye, her şeyi yok etmeye isteksizdi.

Kapıyı yavaşça açtı. Hilo ve Niko yerde oturmuş Kör Madenci oynuyorlardı. Shae bu oyunu hemen tanıdı, tüm Yeşil Kemik aileleri çocuklarıyla oynadıkları bir oyundu. Yere bir bez serilmişti; bezin altında bir düzine küçük taş vardı, bunlardan sadece biri yeşim taşıydı. Niko bezi ve altındaki sert nesneleri yokluyordu. Birine dokundu ve Hilo bezi çekip aldı ve sırıttı. "Bir puan daha sana." Bu, zaman geçirmek için aptalca, basit bir oyundu, ama aynı zamanda çocukları yeşim taşıyla tanıştırmak ve fiziksel etkilerine alıştırmak için de bir yoldu. *Hangisi dokunduğunda sana iyi hissettiriyor, biraz sıcak, biraz karıncalanıyor mu?*

Niko başını kaldırıp "Oynamak ister misin, Shae teyze?" dedi.

"Hayır, Niko-se, şimdi olmaz," dedi Shae. "Amcanla konuşmam lazım."

Hilo taşları ve tek yeşim taşını topladı, ipli bir bez torbaya koydu ve çekmeceye attı. "Dışarıda oyna," dedi Niko'ya. "Sen ve kardeşin daha sonra televizyon izleyebilirsiniz." Çocuk koşarak uzaklaştı ve Hilo Weather Man'e döndü.

"Ru nasıl?" diye sordu Shae.

"Hâlâ uyuyor. Dün gece yarısını geçe kadar eve varamadık." Shae bunu zaten biliyordu çünkü o saatte hâlâ uyanıktı ve Duchesse'nin arabasının garaj yoluna girdiğini görmüştü. "Anesteziden uyanamadığı için sersemlemiş ve boğazı ağrıyor, ama iyi olacak." Hilo daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama yerine gözlerini kısarak çenesini yana eğdi; Shae, onun, Shae'nin aurasında dalgalanan huzursuzluğu algılamasının imkânsız olduğunu biliyordu.

"Ne oldu, Shae?" diye sordu.

"Zapunyo öldü," dedi Shae. "Dün seninle konuştuktan sonra Wen, Adamont Capita'dan beni aradı. Başka bir şansımız olmayabileceği için planı uygulamaya karar verdik. Wen yeşim taşını odaya taşıdı. O, Anden ve Rohn Toro, Zapunyo ve muhafızlarını öldürdüler

ama sonra pusuya düşürüldüler. Anden ve Wen hayatta, ama hastanede."

Sonrasında Shae ona ne kadar ve başka neler anlattığını hatırlayamadı, her şeyi sakin bir şekilde mi anlattığını, yoksa kekelediğini ve zorlandığını bile hatırlamıyordu. Daha sonra hatırladığı şey, Hilo'nun yüzünün sanki her kasının yerine kilitlenmiş gibi donuklaşması ve aurası ısınarak yoğunlaşıp çalkalanmaya, kabarmaya, duman çıkarmaya ve yanmaya başlamasıydı. Sanki kardeşinin fiziksel enerjisini emip onu bir heykel haline getiriyordu.

Garip bir şekilde, yıllarca Hilo'yu kızdırmaktan gizli bir zevk aldığını hatırladı. Çocukken, hatta gençken ve yetişkinlikte bile, onu her zaman kışkırtabilmiş ve içinden gülerek onun kendini rezil etmesini izlemişti. Şimdi, bunu yaptığı tüm zamanlar için kendinden utanıyordu.

Gerçekleri köreltmek istercesine konuşmaya devam etti. "Anden yaralandı ve şokta, ama iyileşecek. Wen'in durumu henüz belli değil. Beyninin ne kadar süre oksijensiz kaldığına bağlı. Espenian doktorlar testler yapıyor, Janloon'a döndüğünde..."

Hilo, aralarındaki mesafeyi bir kalp atışı kadar kısa sürede kat etti ve kadının yüzüne sert bir yumruk attı. Shae içgüdüsel olarak Çelik ile tepki verdi, ancak yine de darbenin gücü onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Elini yanağına koydu ve acıyla gözlerini kırpıştırdı. Kafası, dövülmüş bir gong gibi omurgasında titriyordu. Hilo'nun ona tekrar vurmak üzere olduğunu görmeden algıladı, gözleri duyarsız bir öfkeyle parlıyordu ve refleks olarak bir Savunma hareketi yaptı ve Hilo geriye sendeledi.

Shae ayağa kalktı. Konuşabileceğini sanmıyordu; yüzü zonkluyordu ve donmuş gibi hissediyordu. Yine de denedi; "Hilo..." ama kardeşi anlaşılmaz bir ses çıkararak üzerine atıldı. Öfkeli darbeleri Çelik kollarına çarptı ve vücudunu titretti; yeşim rengi auraları birbirine çarptı, tiz ve patlayıcı bir ses çıkardı, karışık, kıvılcım saçan teller gibi dalgalanıp birbirine dolandı.

"Nasıl yapabildin?" Hilo bu sözleri fısıldamış olabilir; bağırmış da olabilir—Shae emin değildi. Sadece yumruklarından daha sert olan darbelerin şiddetini hissedebiliyordu. *"Nasıl yapabildin?"*

Shae, onun çılgın darbelerinden sendeledi. Çaresizlik içinde, kardeşinin karnına bir tekme attı ve ardından Hilo'yu antrenman odasının dolaplarına fırlatan bir başka Deflection

Hilo'yu antrenman odasının dolaplarına fırlattı. Darbenin gücü menteşeleri kırdı ve ahşabı eğdi. Hilo sersemlemiş bir şekilde başını salladı, ama bir saniye içinde tekrar ayağa kalktı ve Shae aniden korktu - Hilo'dan değil, olabileceklerden: Bunun sona ermesi için ikisinden biri diğerini bayılttıracaktı - ama o anda odanın kapısı gıcırdayarak yarıya kadar açıldı. Ru ve Niko içeriye bakarak duruyorlardı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları şaşkınlık ve hayretle açık. "Baba?" diye sordu Ru.

Hilo yüzü buruşmuş bir şekilde oğullarına döndü. *"Çıkın dışarı!"*

Çocuklar, babalarının ani ve açıklanamayan öfkesine o kadar şaşırmışlardı ki, tavşan gibi donakaldılar. Ru'nun ağzı titredi, sonra dönüp ağlayarak ana eve doğru koştu. Niko ise diğer yöne, odaya koştu ve Shae'ye sarıldı, onu belinden sıkıca kavradı ve saklanmak istercesine yüzünü karnına gömdü. Shae düşünmeden kollarını onun etrafına doladı.

Hilo'nun ifadesinde bir şey değişti ve çökmüş bir kule gibi yıkıldı; sırtını kırık dolaplara dayayarak yere yığıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Kardeşinle birlikte eve dön," diye fısıldadı Shae, sesi gergin ama olabildiğince sakinleştiriciydi. Sırtını okşadı. "Amcan ve ben antrenman yapıyoruz, şu anda rahatsız edilemeyiz. Sana kızgın değil, söz veriyorum. Birazdan çıkarız." Nazikçe çocuğun kollarını çözdü. Niko, Hilo'ya tereddütle baktı, ona gitmek istiyordu, ama genellikle çabuk gülümseyen ve onunla şakalaşan amcası, ne başını kaldırdı ne de yerinden kalkmak için en ufak bir hareket yaptı. İsteksizce, çocuk odadan çıktı. Shae, kapıyı sessizce kapattı ve yavaşça geri döndü.

Hilo ellerini yüzünden kaldırdı ve ona baktı. Kız, onun gözlerinde yaşlar gördüğünde şaşırdı. "Bir keresinde bana sana güvenip güvenmediğimi sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Seçeneğin olmadığını söylemiştin," dedi Shae.

"Öyle dedim," diye kabul etti Hilo. "Her zaman klana girmek istemediğini, Kaul olmak istemediğini, beni kardeşim olarak istemediğini bilmeme rağmen." Sesi donuklaştı, soğuk ve uzaklaştı. Bunu daha önce de görmüştü: öfke ve incinmenin patlaması, ardından reddedilme, uzaklaşma. "Çık dışarı," dedi. "Sen artık benim Hava Adamı değilsin. Özgürsün Shae, her zaman istediğin gibi."

Shae elini eğitim odasının kapısına koydu. Bir an için kardeşine itaat ettiğini hayal etti; kapıyı açıp dışarı çıkıyor, evine dönüp birkaç eşya topluyor, uzun araba yolundan aşağı inip büyükbabasının inşa ettiği malikanenin demir kapısından geçiyor, arkasına bakmıyordu. Yıllar önce bir kez böyle bir şey yapmıştı. O zamanlar farklı bir insandı. Henüz yurtdışında yaşamamış, kalp kırıklığı ve korkunç bir kayıp yaşamamış, klan ve ülke üzerinde güç kullanmamış genç bir kadındı. Henüz temiz kılıçlarla düello yapıp neredeyse ölmemiş, intikam için can almamış, merhamet için bir can almamış, yeğenlerini kollarında sallayarak uyutmamıştı. O zamanlar böyle şeyleri hayal bile edemezdi.

Kardeşine doğru birkaç adım attı. "Gitmeyeceğim, Hilo." Sesi titriyordu, ama tereddüt yoktu. "No Peak için senin kadar fedakarlık yaptım. Çalıştım, fedakarlık yaptım, kanımı döktüm, öldürdüm. Yaşadığımız onca şeyden sonra, senin kadar önemsemediğime nasıl inanabilirsin? Sana karşı geldiğim için suçluyum, ama klana karşı asla."

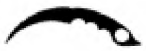
"Şimdi Doru gibi konuşuyorsun." Hilo, sözlerinin onu incittiğini görünce, ağzını yarı alaycı bir şekilde kıvırdı. Kafasını dolaplara hafifçe vurarak geriye yasladı. Birdenbire acı bir yenilgiye uğramış gibi görünüyordu, düşmanlarının onları yok edeceği en zor anlarda bile hiç böyle görmemişti onu. "Belki senin gibi tanrılara inanmıyorum, ama bazı şeylerin bir nedeni olduğunu biliyorum. Biz Kaul'uz. Hoşumuza gitse de gitmese de bu hayat için doğduk. Klan benim her şeyime sahip olabilir — zamanıma, kanıma, terime, hayatıma ve yeşim taşıma — ama karımı alamaz. O bir taş gözlü. *O, yeşim taşının dokunamayacağı dünyadaki tek şey.* Bunun benim asla aşamayacağım bir sınır olduğunu biliyordun."

Shae, Niko'nun gittiği yöne baktı. "İkimiz de asla aşmamamız gereken sınırları aştık. Hayatımızın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağımız kararlar verdik. Bu konuda çok benzeriz." Yüzüne nazikçe dokundu; çenesi hâlâ uyuşmuştu ve konuşmak acı veriyordu. Hilo'nun oturduğu yere gitti ve ona baktı. "Wen'i asla cesaretlendirmedim, ona hiçbir şey yapması için zorlamadım. Yıllar önce bana geldi, Hilo. Sen onun klan işlerine karışmamasını istiyordun, o ise klana girmek istiyordu. Senin asla onaylamayacağını biliyordu, ama o çok saf ve senin sevgini bile riske atmaya hazırdı.

O olmasaydı, Dağ'la savaş sırasında en çok ihtiyacımız olduğu anda Espenialılara yeşim satışı yapamazdık, onun yönettiği casuslardan değerli bilgiler elde edemezdik, Espenia'daki Yeşil Kemikler'e yeşim taşıyıp orada ittifaklar kuramazdık. Zapunyo'ya ulaşıp onu öldüremezdik."

Shae, kardeşinin yanına yere çöktü ve yaralı sırtını parçalanmış dolaba dayadı. "İstersen bundan sonra benden nefret et, ama benim kalmam lazım, Hilo. Wen ve Anden'e de ihtiyacın var. Yıllar önce sen kendin söylemiştin: Birbirimize sahibiz ve belki de düşmanlarımızın sahip olmadığı tek şey budur." Hilo'nun aurası öfkeli bir iç çekiş gibi karanlık bir titreşim verdi, ama hareket etmedi ve gözlerini açmadı. Shae geriye yaslandı ve kendi gözlerini kapattı. "Klan benim kanım, Sütun da onun efendisi," diye fısıldadı. "Hayatımda çok pişmanlığım var, ama o yeminler onlardan biri değil."

BÖLÜM 62

Hala Savaş Halinde

Shae, İlahi Dönüş Tapınağı'nın kutsal odasında bir süredir otururken, Ayt Madashi'nin yoğun, erimiş yeşim aurası düşüncelerinin sisini delip geçerek, yaklaşırken kapalı gözlerine bir ısı kaynağı gibi yoğunlaşarak beklenmedik bir şekilde varlığını hissetti. Ayt, yanındaki yeşil minder üzerine diz çöktü. "Her hafta aynı saatte tapınağı ziyaret ettiğinizi duydum," dedi sohbet edercesine. "Güvenlik açısından akıllıca değil."

Garip bir şekilde dokunaklı bir déjà vu hissi, Shae'yi bir an için hareketsiz bıraktı. Zihninde zamanda geriye gidip, neredeyse beş yıl önceki haline bakarak, aynı yerde Ayt Mada ile tanıştığını ve kendisinin ya da klanının bu karşılaşmadan sağ çıkıp çıkamayacağından emin olmadığını hayal etti. Bu sefer korku hissetmiyordu, ancak karnındaki buruşuk yara izi karıncalanıyordu. Gözlerini açtı ve bir an için bakışları istem dışı olarak Ayt'ın çıplak kollarına kaydı. Onları çevreleyen gümüş sarmallar, bir zamanlar Shae'nin iki katlı gerdanlığının bir parçası olan yeşim taşlarıyla daha yoğun bir şekilde süslenmişti.

—bir zamanlar Shae'nin iki katlı gerdanlığının bir parçası olan yeşim taşları.

Gözlerini sakin bir şekilde Ayt'ın yüzüne kaldırdı. "Beni öldürmek için fırsatın vardı."

"Doğru," diye onayladı Ayt. "Gerçek zaman geldiğinde ikimiz de anlarız." Dağın Sütunu her zamanki gibi heybetli bir duruş sergiliyordu, ancak genç kadına dönünce gözlerinin çevresinde birkaç ince çizgi görünüyordu. Son yıllarda, tüm halka açık konuşmaları ve televizyon programları nedeniyle makyaj yapmaya başlamıştı. Shae birdenbire kendi görünüşünden utanmaya başladı; Hilo'nun vurduğu yerlerde yüzünde hala morluklar görünüyordu.

Bakışlarını tekrar öne, Sürgün ve Dönüş duvar resmine ve meditasyon yapan tövbekarların çemberine çevirdi. "Kutsal odada eğilmiyorsun," dedi. "Buraya tanrılardan af dilemeye hiç gelir misin? Tanrılara inanıyor musun, Ayt-jen?"

"İnanıyorum," dedi Ayt, "ama onlara kendimi açıklamak zorunda değilim. Sekiz yaşındayken, tanrılar kasabamı yok etti, ailemi ve sevdiğim herkesi öldürdü. Yetimhanede, bunu

tanrılar değil, Shotarianlar ve bombalarıydı. Bu da tanrıların kaderi belirlemediğini gösterir. Kaderi insanlar belirler. Güçlü insanlar." Ayt, tüm sözlerini cennetteki tanrıların kulaklarına ilettiğine inanılan tövbekarlara duygusuzca baktı. “Öfke ya da kişisel intikam arzusu nedeniyle hiç kimseyi öldürmedim ya da öldürülmesini emretmedim. Hayat aldığımda, bu klanın ve ülkenin iyiliği için gerekli olduğu için oldu. Sen ve ailen için de aynı şeyi söyleyebilir misin, Kaul Shae-jen?”

Shae, Ayt'ın kendisine bir şekilde kin beslediğini, Dağ'ın No Peak'e galip gelmesini istemenin ötesinde, özellikle Shae'yi cezalandırmak için sürekli bir arzu beslediğini merak etti. Bu tapınakta son görüşmelerinde Shae, Ayt'in kardeş kavgasını sona erdirip tek bir klan altında birlikte hüküm sürme teklifini reddetmiş ve bunun yerine her fırsatta birbirlerine karşı mücadele etmeyi seçmişti. Ayt'e temiz bir kılıç sunmuştu ve her hakka göre ölmüş olması gerekirdi, ama yine de burada oturuyordu.

"Zapunyo'yu öldürdüğün için seni tebrik ederim," dedi Ayt, Shae'nin bu retorik soruya cevap vermesini beklemeden. "Belki intikam için hareket ettin, ama hepimiz için doğru olanı yaptın. Zapunyo, dünyaya bir belaydı; eğitimsiz bir yabancı, bir *Uwiwan*, yeşim taşlarımızı diğer yabancı suçlulara satıyordu. Kekonese olarak, Yeşil Kemikler olarak, onun ölmesi gerektiği konusunda hemfikiriz. Zapunyo'nun oğulları da öldü. Iyilo ve diğer barukanlar aynı gece bununla ilgilendiler."

Bunu söylerkenki rahatlığı, Shae'nin zihninde bir şeyleri değiştirdi. Şüpheler dönüp yerine oturdu. "Sen başından beri onlarla işbirliği yapıyordun."

Ayt, "Kardeşin, Zapunyo'nun kurduğu işletmeyi yok etmek istiyordu. Ben de onu *ele geçirmek* istedim. Sen ve ben aynı sonuca vardık, Kaul-jen: Etkimizi ada ulusumuzun sınırlarının ötesine genişletmek istiyorsak, yurtdışında müttefiklere ihtiyacımız var. Yeşim taşı olan müttefiklere. Iyilo, Uwiwas'taki barukanların lideri ve Shotar'da nüfuzlu arkadaşları var. Artık Zapunyo'nun malikanesini ve tüm önemli varlıklarını kontrol ediyorlar."

"Yani onları *sen* kontrol ediyorsun," diye düzeltti Shae. "Onların sadakatini sağlamak için o yarı kemiklere ne ödedin?" Ayt cevap veremeden, anladığını belirten bir ses çıkardı. "Tabii ki. Oortokon Çatışma Mülteci Yasası'nın kabul edilmesi. Kraliyet Konseyi'ndeki oylamanın istediğin gibi sonuçlanması için Şansölye Son'un adını fısıldadın."

"Onları önemsiz gangsterler olarak görüyoruz, ama barukanlar da bizim gibi insan. Savaşın yıkıma uğrattığı Oortoko'dan ailelerini kurtarmak istiyorlar." Ayt, pürüzsüz siyah pantolonundan bir parça tüyü silkeledi. "Kraliyet Konseyi, Kekonese kökenli yedi bin Shotarian'ın ülkemize göç etmesine izin verdi. Mülteci Yasası'na karşı çıkanlar, bunun güvenlik sorunu ve hükümet için maliyetli bir yük olacağını savundu. Neyse ki, Green Bones geçmişte olduğu gibi bu kez de ülkenin yardımına koşacak."

Ayt'ın gülümsemesi soğuk ve tatminkardı, büyük bir yemeği başarıyla yutmuş bir yılanın ifadesi gibiydi. "Weather Man'in ofisindeki avukatlar, bu önemli yasayı öngörerek çoktan hazırlıklara başladı. Dağ klanı başvuruları inceleyecek ve mültecilere sponsor olacak, yeni evler bulmalarına, kazançlı işler bulmalarına ve toplumumuzda yer edinmelerine yardımcı olacak. Onlara yabancı geleneklerini bırakmayı, bizim geleneklerimizi öğrenmeyi ve Kekonese toplumuna entegre olmayı öğreteceğiz. Buna klanın otoritesini kabul etmek de dahil."

Shae başını salladı. Ayt ve adamları tarafından seçilip getirilecek, Dağ klanına yeminli yedi bin yeni üye. Yeşim taşı takan, Yeşil Kemik yaşam tarzını romantikleştiren, Shotar, Uwiwa Adaları, Ygutan ve bölgenin geri kalanında karaborsa yeşim ticareti ve diğer suç örgütleriyle güçlü bağlantıları olan yeni barukan Parmaklar. Dağ çok meşguldü. No Peak uluslararası işlerini büyütürken, Espenian hükümeti ve Port Massy'deki Yeşil Kemik topluluğu ile ilişkilerini güçlendirirken, Ayt evine daha yakın bir güç üssü inşa ediyordu.

"Her zaman vizyoner stratejilerin olmuştur, Ayt-jen," dedi Shae, sesindeki kıskanç hayranlığı gizlemeye çalışmadan, "ama getirdiğin barukanları gerçekten kontrol edebileceğine inanıyor musun? Yeşim takıyor olabilirler, ama onlar Yeşil Kemikler değil; Wie Lon'da veya Akademi'de eğitilmediler, aisho ile yetiştirilmediler. Yıllar önce desteklediğin yerel suçlular, No Peak bölgesinde muhbir olarak kullandığın ve sonra attığın adamlar, Janloon'da toplumsal bir çürümeye dönüştüler ve barukanlar da bu çürümeyi, kıyılarımızdan yeşim çalmak için kullandılar."

Belki de Shae ve Ayt Mada'nın başka ortak noktaları da vardı, diye düşündü Shae

—kendi en kötü fikirlerini mantıklı gösterme, felaketin olasılığını gerçekten anlamadan gururdan bir eylem planına bağlı kalma kibri.

"Sen bir vatansever, Kekon'un ve yaşam tarzımızın koruyucusu olduğunu iddia ediyorsun. Ama kendi çıkarların için hepsini feda etmeye hazırsın. Nihai hedefe ulaşmak için herkese müttefik olmaya hazırsın. Hedefine ulaşsan bile, Dağ tüm Kekon'u yönetmeye başlasa bile, o bizim tanıdığımız Kekon olmayacak. Senin istediğin olursa, Yeşil Kemik olmak hiçbir anlam ifade etmeyecek."

Ayt, Shae'nin sözlerini düşünür gibi göründü. "Farklı bir anlam kazanacak, eskisinden daha da güçlü bir anlam. Değişim kaçınılmaz, Kaul-jen; tek soru, bu değişimin yönünü biz mü kontrol edeceğiz, yoksa bir heyelanın kurbanları mı olacağız? Her zaman direnen, bizi geriye çekmeye çalışan insanlar olacaktır. Aile soyu ve servetinin kendisini dokunulmaz kıldığını düşünen Ven Sandolan gibi insanlar." Ayt'ın yoğun yeşim rengi aurası, eski kömürlerin derin ısısını yayıyordu. "Ven ve varisleri öldükten sonra, K-Star Freight, K-Star'ın Kekon'da bağımsız olarak faaliyetlerine devam edeceği garantisini veren bir Ygutanian nakliye şirketi tarafından satın alındı. Hepimiz yabancılara karşı önyargılıyız, ama dünya her geçen gün daha da açılıyor ve ben, yolumuza çıkmakta ısrar eden Green Bones'tan çok yabancı müttefikleri tercih ederim."

Shae, "Beni bu tapınağa sadece alay etmek için mi çağırdın, Ayt-jen?" dedi.

Ayt, konuşmaları boyunca ilk kez sinirlendi. "Şunu açıkça belirtmek istiyorum ki, bunca yıl geçmesine rağmen No Peak hala zayıf konumda. Kendi işlerini genişlettin ve kendi müttefiklerini yetiştirdin, ama Dağ bir kez daha daha fazla insana ve daha fazla kaynağa sahip. İki klanımızın da sınırlarımızın çok ötesine yayılmış çıkarları var; uluslararası ağlarımız ve paydaşlarımız var. Beş yıl önceki noktayı geçtik, o zamanlar birimiz sokaklarda savaşı kazanıp diğerini şiddet kullanarak yenebilirdi."

Shae, Ayt'ın söylediklerinin doğru olduğunu bildiği için hiçbir şey söylemedi. Sütun, "Oortoko'da ateşkes ilan edildiğini haberlere görmüşsündür. Batı yarısı Shotar tarafından yönetilecek ve bağımsız bir doğu devleti Ygutan'ın 'koruması' altına girecek. Neredeyse dört yıl süren çatışmada, her iki tarafın ne kadar para ve can kaybettiğini ancak tanrılar bilir, ve sonuç, eşit kararlılığa sahip iki gücün çatışması durumunda herkesin tahmin edebileceği gibi oldu." Ayt, Shae'ye daha doğrudan bakmak için minderinde yerini değiştirdi. Shae, kadının sol kulağını ilk kez yakından gördü.

üçte biri temiz bir şekilde kesilmişti. Bu kalıcı sakatlık, kefaretin işareti mi yoksa savaşın nişanesi mi olduğu belirsizdi. Her halükarda, Ayt bunu utanmadan, saklamaya çalışmadan taşıyordu.

"General Star Hotel'de kameraların karşısına otururken, klanlarımız arasında ilan ettiğimiz barışın, zorunluluktan kaynaklanan geçici bir önlem olduğunu biliyorduk," dedi Ayt. "Şimdi yabancıların vekalet savaşı bitti, ama zorunluluk azalmadı. Espenia ve Ygutan arasındaki askeri gerginlik hız kesmeden devam ediyor. Oortokon Savaşı dünya için talihsiz bir olay olabilir, ama Kekonese ekonomisine ve dünyadaki önemimize fayda sağladı. Yabancılar hala yeşim taşımızı istiyorlar, ama artık mallarımızı, paramızı ve nüfuzumuzu da istiyorlar.

"Öyleyse bu an, aramızdaki gerçek anlaşmanın başlangıcı olsun, Kaul Shae-jen. Kendi özel ateşkesimiz. İkimiz de ajanları manipüle ederek gizlice savaşı kazanmaya çalıştık. Başaramadılar, bu da Yeşil Kemik meselelerinde yabancılara güvenilemeyeceğini gösteriyor. Kaul Hilo'nun adını o kadar çok fısıldadım ki, artık tahmin edilebilir bir alışkanlık haline geldi ve bu oyundan bıktım. Oortoko'da, küresel güçler, aralarındaki düşmanlığı kontrol altına almaları gerektiğini, aksi takdirde tüm dünyayı başka bir Çok Uluslu Savaş'a sürükleme riskiyle karşı karşıya kalacaklarını anladılar. Kardeşin bu kadar geniş perspektiften düşünemeyebilir, ama sen edebilirsin. Onun sağduyusuna, ne kadar sınırlı olursa olsun, galip gel. Artık ailenizde küçük çocuklar var ve onların bir baba veya amca daha kaybetmesini istemezsiniz herhalde. Ayt'in sesi yumuşak bir tehdit tonuna büründü. "Eğer bana karşı tekrar harekete geçersen ya da Kaul Hilo'nun intikamcı doğasını kontrol altında tutamazsan, Ven Sando'nun eski ve güçlü bir Yeşil Kemik soyunun reisi olduğunu unutma. O, gelecek nesiller boyunca refah içinde yaşayabilecek bir soyun reisiydi, ama ihaneti yüzünden her şeyini kaybetti: iş başarılarını, sevdiklerinin hayatlarını, soyadının ve kanının varlığını ve mirasını. Bu herkesin başına gelebilir."

Evet, Shae de öyle düşünüyordu. *Sen bile.* Ayt zaferini yara almadan kazanmamıştı. Klanındaki çekişmelerle boğuşmuştu; bu çekişmeler No Peak tarafından her fırsatta körüklenmişti. Dağın en büyük şirketini yabancı çıkar gruplarına satmış, suçlu barukanlarla ittifak kurmuş, Şansölye Son'u öldürerek aisho'yu çiğnemiş ve bir kez daha kendi Yeşil Kemiklerinin kanıyla ellerini lekelemişti. Kanıtlanmamış bir on iki yaşındaki çocuğun iddiasını kabul etmek ve sıradan Koben

ailesini, asla paylaşmak istemediği bir güç konumuna yükseltmek zorunda kalmıştı. Shae, Ayt'in No Peak üzerindeki yeniden kazanmış olduğu güçten duyduğu kendini beğenmişliğe rağmen, bunların hiçbirini yapmak istemediğinden şüpheleniyordu.

Shae, o anda, ölümcül düşmanına karşı tuhaf bir empati hissetti. Ayt'ın ona söylediği doğruydu: Kimse dokunulmaz değildi. Diğer kadının aurası, genişleyen katı bir yüzey gibi üzerine bastırıyordu. Dövüşlerinde enerjilerinin çarpıştığı ve hiçbirinin diğerini yenemediği kritik anı hatırladı ve rakibini bir anlığına durdurmayı başardığında hissettiği coşkuyu hatırladı. Bunu tekrar başarmıştı. Ayt, Kaul ailesinin hala hayatta olduğu gerçeğinden bir şekilde korkmasaydı, tüm önemli zaferlerine rağmen onu tehdit etmezdi. *Hasarlı,* evet, ama hayatta ve büyüyordu, kendi müttefikleri, kaynakları ve amansız intikam duygusuyla. Doğu ve Batı Oortoko arasındaki bölünme, enfekte bir yara izi gibi iltihaplanacağı kadar kesin olarak, No Peak ve Dağ arasındaki şiddet dolu tarih, sonunda birinin galip geleceği anlamına geliyordu, belki kılıcın kesinliği ile, belki başka yollarla.

Shae belinden eğildi ve alnını minderinin önündeki yere dokundu. "Yatto, Her Şeyin Babası," dedi, "bizden önce gelen tüm Yeşil Kemikleri, özellikle de büyükbabam Kaul Seningtun ve yoldaşı Ayt Yugontin'i ve aisho ve İlahi Erdemlere sadık kalmak için Kekon için savaşan tüm yeşim savaşçıları tanırsanız rica ederim."

Shae dikleşti ve düşmanına şöyle dedi: "Söylediğin her şey doğru. Şu anda kaybedecek daha çok şeyimiz var ve klanlarımızın barışı koruması herkesin yararına. Ama asla barış içinde yaşayamayacağız. Sen acımasız planlarını sürdüreceksin, benim klanım da bizimkileri. Şunu unutma: Hâlâ savaş halindeyiz, sadece farklı bir şekilde." Ayağa kalktı, sırtındaki gerginliğin gevşediğini hissetti. "Yeğenlerimi yüzme dersinden almam lazım. İzninle, Ayt-jen, ailemin bana ihtiyacı var."

BÖLÜM 63

Sonunda Evde

Anden, Janloon Uluslararası Havaalanı'na indiğinde, bir araba ve şoför onu bekliyordu. Way Away Köprüsü'nü geçerek sabah trafiğine giren Anden, üç buçuk yıl önce terk ettiği şehrin siluetine baktı. Manzara çok tanıdık ama aynı zamanda farklıydı; hatırlayabildiği kadarıyla orada olan binalar ve tanımadığı yeni binalar vardı. İnşaat vinçleri, turuncu leylekler gibi sahil boyunca dengede duruyor, kollarını Summer Harbor'a doğru uzatıyordu. Anden camı indirdi ve Janloon'un sıcağını ve kokusunu içine çekerek, araba kornalarının ve Kekonese dilinde bağırışların oluşturduğu kentsel müziğin kendisini sarmalamasına izin verdi. Araba, Coinwash ve Fishtown'un yoğun apartmanlarını, North Sotto'nun apartman binalarını ve lüks mağazalarını, Green Plain ve Yoyoyi arasındaki kentsel parkları ve modaya uygun restoranları, Palace Hill'in bakımlı malikane cephelerini geçerek ilerledi. Son tayfunun zarar verdiği kırık ağaçlar, Oortokon Savaşı'nın sona erdiğini ilan eden gazete bayileri, kırmızı Sonbahar Festivali lambaları ve saçakları ve sokak direklerini süsleyen çim flamalar gördü. Yeşil ve beyaz kağıt fenerler, kendi bölgelerindeki dükkanların vitrinlerine asılmıştı.

Anden'in göğsünde isimsiz ve derin bir acı birikti. Janloon sıcak ve tehlikeliydi, hayat ve ateşli hareketlerle nabız gibi atıyordu, özel olduğunu, dünyada başka bir yeri olmadığını biliyordu. Diğer yerler aldatıcıydı; diğer yerlerde insanlar yeşim taşlarını saklıyor, masanın altında para alışverişi yapıyor ve karanlıkta cinayet işliyorlardı. Janloon vahşiliğini açıkça gösteriyordu; uluslar arasında gururlu bir Yumruk'tu, ne olduğunu saklamıyordu. Janloon dürüsttü.

Kaul evine vardığında, Anden, alçıya alınmış parmaklarını incitmemek için dikkatlice valizini bagajdan çıkardı. İki adam, belki de Pillar ile toplantılarını bitirmişlerdi, ara yoldan dışarı çıkıyorlardı. Anden, yeşim taşının açıkça takıldığını o kadar uzun zamandır görmemişti ki, yüzlerini tanımadan bile gözleri bileklerinde ve boyunlarında parlayan yeşile takıldı. Juen Nu ve Lott Jin onu görünce durdular. "Emery Anden," dedi Lott bir süre sonra. "Hoş geldin."

Lott daha yaşlı görünüyordu; yakalı bir gömlek ve duman grisi bir ceket giymişti, kalçasında pençe bıçağı kınında duruyordu, dalgalı saçları kısa kesilmişti, kulaklarının üstünden geçen yeşim taşları görünüyordu. Gülümsemiyordu, ama eskiden yay şeklindeki ağzının etrafında asılı duran ergenlik huysuzluğu yok olmuştu; daha yavaş ve daha ciddi konuşuyordu. No Peak'in Yumruğu olduğu şüphe götürmezdi.

"Juen-jen. Lott-jen." Anden alnına dokundu ve selam verdi.
Valizini aldı ve eve girdi.

Janloon'un kendisi gibi, Kaul ailesinin evi de Anden'i tanıdık bir atmosferle sarmaladı, ancak bazı değişikliklerin olduğu da belliydi. Bazı mobilyalar yeniydi ve eskiler yeniden düzenlenmişti. Anden çalışma odasına göz attı ve Lan'ın eski yerini tanıyamadı. Masa dağınıktı, daha fazla sandalye vardı, duvarlarda aile fotoğrafları asılıydı ve televizyon sessizce çalışıyordu. En dikkat çekici olan ise, bu evin küçük çocukların yaşadığı bir ev olduğuna dair işaretlerdi: oturma odasının bir köşesinde bir oyun parkı, yerde yarı monte edilmiş bir tren seti, sehpada bir yığın çocuk kitabı, kapının yanında bir çift küçük ayakkabı. Anden, uzun bir dakika boyunca giriş holünde hareketsizce durdu, ta ki Kyanla mutfaktan neşeyle bağırarak çıkıp ona koşarak gelene kadar. "Anden-se, sonunda eve geldin!" Gözle görülür şekilde yaşlanmıştı; saçları artık grileşmiş, yumuşak yüzü kırışmıştı.

Anden, avluda oturan Pillar'ı bulmak için dışarı çıktı. Bir elinde sigara sallanıyordu, ama içmiyor gibi görünüyordu. Hilo'nun bakışları uzak ve yorgundu, gözlerinin altında morluklar kadar koyu halkalar vardı. Anden yaklaşıp kuzeninin önüne durdu, ama verandadaki masanın karşısındaki sandalyeye oturmadı. Hilo, Anden'in varlığını fark etmiş gibi ona baktı, ancak Anden onun birkaç dakika önce geldiğini fark ettiğini biliyordu. İlk başta ikisi de konuşmadı; sessizce birbirlerini süzdüler.

Sonunda Anden, "Wen nasıl?" diye sordu.

Hilo içmemiş sigarasını söndürdü. "Marenia'da iyileşiyor. Dr. Truw, beyin hasarı nedeniyle uzun zaman alabileceğini söyledi. Vücudunun sağ tarafı kısmen felçli. İnsanların söylediklerini anlayabiliyor ama konuşmakta zorlanıyor." Hilo'nun sesi olgusal ve ifadesizdi, çökmüş bakışları hiçbir yere odaklanmamıştı. Sessizce, "En azından hayatta. Daha kötü olabilirdi."

Wen, nakledilebilecek duruma gelir gelmez Port Massy'den eve uçurulmuştu. Shae'nin emriyle çalışan Hami Tumashon,

Weather Man'in ofisi adına bir dizi gizli ama ikna edici ve maliyetli düzenlemeler yaptı. Crestwood Hotel'in personeli, Zapunyo'nun otel odasına çıkan kimseyi görmediklerini hatırlamadılar. Polis raporu, kaçakçının kendi yakın çevresindeki korumaları tarafından, odadaki herkesin öldüğü bir çatışmada öldürüldüğü sonucuna vardı. Kekonese topluluğunun birkaç üyesi, Wen'in Anden'in kuzeni ve Rohn Toro'nun Janloon'dan yeni kız arkadaşı olduğunu, bu yüzden üçünün Willum Reams'ın yeniden kurduğu Southside Crew tarafından işlenen acımasız intikam cinayetinin olduğu gece birlikte olduklarını ifade etti. Yerel yetkililerin sorularını yanıtlayacak durumda olmayan Wen, kırk sekiz saat içinde Janloon'a tıbbi tahliye edildi. Hami ve klanın avukatlarının Anden'i kurtarması bir buçuk hafta daha sürdü; bu süre, Anden'in Sana'nın bakımı altında Dauks'un evinde iyileşmesi için yeterliydi. Yorgun ve sarsılmış bir halde, battaniyelere sarılmış olarak günlerce uyudu ve hasta gibi kemik suyu içti, ancak son kez fazla yeşim taşı işlediğinde olduğu kadar hasta değildi.

Rohn Toro'nun cenazesinde, Yeşil Kemik'in siyah eldivenlerini katlayıp adamın tabutuna koymuştu. O korkunç günde Rohn'u da kurtarabilmeyi diledi. Denemişti, ama Rohn şiddetli son mücadelesinde boğazı ezilmişti ve çok fazla zaman geçmişti; Anden ona sürünerek ulaştığında, vücudundaki yaşam enerjisi çoktan tükenmişti. Dauks'un başarısızlığı için onu suçlayıp suçlamadığını merak etti, ama özür dilemeye çalıştığında Dauk Losun sadece başını salladı ve ağır elini Anden'in omzuna koydu. "Rohn Toro gibi deneyimsiz bir adamın bu dünyadan huzur içinde ayrılmasına yazılmamıştı," dedi Dauk kederle. "Tanrılar onu kabul etsin." Anden, Rohn Toro'yu her zaman Güney Tuzağı'nın en Kekonlu adamı olarak görmüştü, ama o da Demir Göz Köprüsü kadar Port Massy'nin bir parçasıydı. O olmadan Espenia, Anden'e bir kez daha yabancı bir yer gibi geldi, veda ettiği için rahatlamıştı. Kederle başları eğik olsa da, Dauk ailesi, Anden'in ayrıldığı gün onu uğurlamak için Bay ve Bayan Hian ile birlikte havaalanındaydı.

Cory orada değildi; Rohn'un cenazesine katılmak için şehre gelmişti ama sadece bir gün kalıp Adamont Capita'ya dönmüştü. Her ne kadar trajik bir durum olsa da, Anden arkadaşını bir kez daha görebildiği için minnettardı. Ve yüz yüze özür dileyebildiği için.

"Klan işleriyle meşgul olduğunu söylediğinde, bunun seni öldürebileceğinden bahsetmemiştin." Cory, siyah takım elbise ve kravatıyla alışılmadık bir şekilde hüzünlü görünüyordu, gözleri Rohn'un tabutuna sabitlenmişti. Elini yüzüne sürerek yavaşça Anden'e döndü. "Babam her zaman senin ruhunun yeşil olduğunu söyler, sanki bu iyi bir şeymiş gibi. Değil, ufaklık."

"Mektubumu aldın mı?" Anden, ayaklarının dibindeki sararmış çimlerden gözlerini zorla kaldırdı. "Yazdıklarımın hepsi içten geldi."

Cory'nin uzun ifadesinde sıcaklık yoktu, ama Anden'in göğsünü acıtacak kadar tanıdık bir yumuşaklık vardı. "Seni ya da babamı affetmedim," dedi Cory. "Ama iyi olduğuna ve eve döndüğüne sevindim. Senin istediğin buydu, biliyorum."

Anden bunun hala doğru olup olmadığından emin değildi. Kaul avlusunda dururken, kuzeninin aurasını algılayabilecek kadar yeşim taşı olmasını diledi, çünkü Hilo'nun yüzü okunamazdı. "Üzgünüm, Hilo-jen," dedi Anden. "Wen işin içindeyse hiçbir şeye razı olmamalıydım."

Hilo o kadar uzun süre cevap vermedi ki Anden onu duymuş mu diye merak etti. "Wen kendi seçimini yaptı," dedi Pillar sonunda. "Onun ne kadar ikna edici olduğunu, bir şeye karar verdiğinde nasıl istediğini elde ettiğini biliyorum. Çocuklarımın şu anda annesiz kalmamasının tek sebebi sensin." Sütun'un yüzünde incinmiş ve şaşkın bir ifade belirdi. Sesi kısıldı ve neredeyse fısıltıya dönüştü. "Bana itaatsizlik etti, *yıllarca* arkamdan iş çevirdi. Bunu nasıl affedebilirim?"

Anden bakışlarını kaldırım taşlarına indirdi. "Senin aleyhine olmak asla söz konusu olmadı, Hilo-jen—ne benim için ne de Wen için. Ailenin senden beklediği kişi olmamak nasıl bir şey biliyorum. Ve ondan sonra kendi adına hareket etmenin ne kadar zor olduğunu da biliyorum." Boğazını temizledi; sesi kısılmıştı. "İhtiyacımız olan senin affın değil. Sadece anlayışın."

Avluda sessizlik çöktü, sadece kiraz ağacının yapraklarını ve bahçedeki göletin yüzeyini dalgalandıran ılık rüzgar bozuyordu. "Eve geri dönmelisin Andy," dedi Hilo sessizce. "Seni özledim."

Anden, kuzeninin ağzından bu sözleri duymak için yıllardır bekliyordu. Ancak şimdi, büyük bir rahatlama ya da mutluluk hissetmiyordu, sadece çok uzun süre bir şeyi istemekten ve sonunda elde ettiğinde bunun bir kayıp gibi gelmesinden kaynaklanan bir ağırlık hissediyordu, çünkü bekleyiş sona ermişti ve beklemek, kolayca vazgeçilemeyecek kadar kişinin bir parçası haline gelmişti.

"Biyoenerjetik Tıp Fakültesi'ne kaydoluyorum," dedi Anden. "Kabul bölümleriyle konuştum, başvurumu ve ücretleri bu hafta içinde yatırırsam, gelecek yıl başlayabilirim. Kanalize etmek Akademi'de en güçlü olduğum daldı. Gont Asch'ı öldürmek beni kana susamış bir canavar gibi hissettirdi, ama..." İlk kez kararını kelimelere dökmeye çalıştı. "Bu sefer yeşim taşı kullandığımda, bunu kendim için istemiyordum. Başka birini yenmeye çalışmıyordum. Tek düşündüğüm Wen'di ve yeşim taşı, onu ölümden kurtarmak için kullanabileceğim bir araçtı."

Anden titrek bir nefes verdi. O birkaç çaresiz saniyenin hatırası, Gont'un ölümü veya annesinin deliliği bile daha taze ve canlı bir şekilde zihnine kazınmıştı. "Belki yeşim taşını farklı bir şekilde takabilirim. Espenia'da öğrendiğim bir şey varsa, o da Yeşil Kemik olmanın birden fazla yolu olduğudur. Janloon'a geri dönüp kalacağım ve senin her zaman istediğin gibi yeşim taşı takacağım, ama sadece iyileşmek için, asla öldürmek için değil." Anden durakladı; Hilo onu kesmek için tek kelime bile etmemişti. "Klan'dan okul masraflarımı ödemesini istemeyeceğim," diye bitirdi Anden.

Hilo'nun ağzı, bir grimasa ve bir gülümseme arasında kalmış bir şekilde büküldü. "Okul ücretlerini umursadığımı mı sanıyorsun? Sandığın kadar değişmemişsin Andy." Sütun sonunda sandalyesinden kalktı ve Anden'in yanından geçerek veranda kapısına doğru yürüdü. Anden arkasını döndüğünde, Kaul çocuklarının camın önünde durmuş onlara baktıklarını gördü. Hilo kapıyı açtı ve "Çıkın dışarı, üçünüz de" dedi. Utangaç bir şekilde dışarı çıktılar. Ru yüzünü saklayarak babasının bacağının arkasına geçti. Jaya heyecanlı bir çığlık atarak öne doğru yürüdü ve kaldırım taşlarındaki böcekleri incelemeye başladı.

Anden çömeldi. "Merhaba, Niko. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Çocuk, büyük, sakin gözleriyle ilgi ve hafif bir şüpheyle ona baktı. "Sen benim amcam Andy'sin," dedi.

"Sana çok bahsettiğim, Espenia'da uzakta okuyan amcan," diye ekledi Hilo. "Artık eve döndü, onunla tanışacaksın. Hoşuna gider mi?"

EPİLOG

Doğru yere geldin

Bero, Double Double'ın mutfağındaki vardiyasından çıktı. Neredeyse bir yıldır orada çalışıyordu, hayatında en uzun süre çalıştığı işti ve sonunda bağımlılar için kurulan yardım evinden taşınmak için yeterli parayı biriktirmişti. Eitenjen, Bero'nun tekrar kendi evine taşınabilmesi için referans mektubu yazmayı kabul etmişti. Önlüğünü astı ve kısa bir süre önce çatı katından atlayarak hayatına son vermeyi düşündüğü kumarhaneden çıktı. Poor Man's Road'da yürürken, Palace of Fortune'un parıldayan ışıklarını ve Cong Lady'nin önündeki çeşmeyi geçti. Caddenin karşısında yeni bir kumarhane inşa ediliyordu. İnşaat alanını çevreleyen tel örgü çitlerdeki afişler, Enke Property Group tarafından on ay sonra Green Lotus kumarhanesinin açılacağını duyuruyordu. Espenian askerlerinin izinleri nedeniyle Janloon'un kumar masaları son birkaç yıldır dolup taşıyordu ve çoğu yakında gidecek olsa da, Armpit bölgesindeki iş sahipleri Oortokon Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte yüksek bahisli yabancı turistlerin eskisinden daha fazla sayıda şehre geri döneceğinden umutluydu.

Bero, Poor Man's Road'un sonuna kadar güneye doğru yürüdü ve Dog's Head'e geçti. Aradaki fark çarpıcıydı; Janto Caddesi'nin bir tarafında Armpit ticari faaliyetlerle ve para harcayan şık giyimli insanlarla doluydu; diğer tarafta ise küçük tuğla dükkanlar dar sokaklara bakıyor, ikinci kattaki dairelerin açık pencerelerinden çamaşırlar sarkıyordu. Bero uyuyan bir köpeğin üzerinden atlayarak sağdaki işaretsiz bir kapıdan içeri girdi. Dar merdivenleri çıkarak üst kattaki salona ulaştı. Akşamları, insanlar küçük dans pistini doldurur, hareketli müzik eşliğinde terler ya da kırmızı banklarda oturup brendi içerek sohbet ederlerdi, ama buna daha birkaç saat vardı. Şu anda salonda, bir masanın etrafında oturmuş kart oynayan ve sigara içen üç adam dışında kimse yoktu. Barmen ise tezgahın arkasında bardakları parlatıyordu.

Bero yaklaşınca kart oyuncuları başlarını kaldırdı. Onlardan biri, kare şapkalı ve göğsüne kadar uzanan kalın sakallı bir adam, "Ey?" dedi. Adamın görünüşü şüpheliydi, neredeyse kesin olarak melezdi. Bero cebinden buruşuk tek sayfalık broşürü çıkardı. Broşürde kalın siyah harflerle "*Devrime katıl!"* yazıyordu.

"Bunu geçen gün sokakta bana sen vermiştin," dedi Bero.

"Aha," dedi adam, birden neşelenerek sandalyesini kaydırıp masada bir yer açtı. "Toplantı için geldiyseniz, doğru yere geldiniz." Yabancı bir aksanla konuşan adam, kendini Guriho, arkadaşlarını da Otonyo ve Tadino olarak tanıttı.

"Silahlı adamlar beklemiyordum," dedi Bero, Otonyo'nun boynundaki blöfçü yeşim kolyesine bakarak. Barukan'dan bıkmıştı.

Adamlar öfkelendi ve Bero bir hata yaptığını hissetti. Tadino, "Bize bir daha kısa boylu de, siktiğimin taşaklarını kesip tuzlayayım," dedi. Yüzü köşeli ve sert hatlıydı, bunu yapabilecek birine benziyordu. "Biz Oortokon'uz, Ygut Koalisyonu'na bağlı bağımsız bir ülkeyiz."

Bero omuz silkti; jeopolitik ayrımlar onun için önemli değildi. "Ama siz barukan'sınız."

"Eski barukan. Cezamı çektim ve yeni bir hayata başladım." Otonyo, boynunu çevreleyen nefrit zincirin altına parmağını koydu. "Bunu sembolik olarak takıyorum. Yeşim taşı, iktidardakilerin iktidarlarını sürdürmelerine ve geri kalanımızı esir tutmalarına olanak tanıyan bir baskı aracıdır. Burada, Kekon'da, bu Yeşil Kemik klanlarıdır. Espenia'da ise ordu ve tüccar sınıfıdır. Ygutan'da ise aristokrasidir. Yeşim taşı yayıldıkça, tüm dünyada aynı hikaye tekrarlanacaktır."

"Halk ayaklanmadıkça," dedi Guriho, bir oyun kağıdının kenarını masaya vurarak. "Halkın elindeki yeşim taşı da zincirleri kırıp dünyayı özgürleştirebilir."

"Yeşim istemiyorum. Yeşim hayatımı mahvetti." Sözler Bero'nun ağzından o kadar hızlı ve düşüncesizce çıktı ki, kendisi bile şaşırdı. Ancak sözleri ağzından çıkar çıkmaz, bunların doğru olduğunu biliyordu. Uzun zamandır, dünyadaki her şeyden çok yeşimi arzulamıştı; onu elde etmek için her şeyi riske atmış, çok kısa bir süre takmış, sonra da aynı derecede dramatik bir şekilde kaybetmişti. Son iki yıldır boş bir kabuk gibiydi, hayatın ne anlamı kaldığını bilmiyordu. Tanıdığı neredeyse herkes kayıptı ya da ölmüştü: Cheeky, Mudts kardeşler, Soradiyo, Mo ve Shrimps, hurda toplayıcılar,

Rat House'daki yeni yeşil. Hepsi yeşim taşı ve onu kontrol eden klanlar yüzündendi.

Onların hepsi öldüğü halde, Bero'nun hala hayatta olması, tanrıların şans eseri bir şakasıydı. Ya da bunun bir amacı vardı. Bero, "Klanları yok etmek, kulağa hoş geliyor," dedi.

Teşekkürler

Bu, yazdığım ilk devam romanı değil, ancak şimdiye kadar yazdığım en büyük ve en iddialı romanın ardından, *daha da büyük ve daha da iddialı* bir romanla, üstelik bir üçlemenin ikinci romanıyla devam etmek gibi imkansız görünen bir göreve hazırlıklı olmanın imkanı yok. Sevgili okurlar, bu kitabı size sunmanın verdiği büyük mutluluk, her şeyin yolunda gitmiş olmasının verdiği büyük *rahatlamayla* gölgede kalıyor.

Orbit ekibine ve özellikle de yazılarımı her zaman daha nüanslı hale getirerek, hikayenin katmanlarını derinleştirerek ve karakterlerin hayatını daha da zorlaştırarak beni destekleyen editörüm Sarah Guan'a bir kez daha teşekkür ederim. Kaul ailesinin yaşadığı travmatik olaylar nedeniyle üzüntü duyduysanız, bunun büyük bir kısmı Sarah'nın teşvikleri sayesindedir.

Alex Lencicki, Ellen Wright, Laura Fitzgerald ve Paola Crespo'dan oluşan pazarlama ve tanıtım ekibine, tasarım sihirbazları Lauren Panepinto ve Lisa Marie Pompilio'ya, editör Jenni Hill ve İngiltere'deki basın danışmanı Nazia Khatun'a, üretim sorumlusu Andy Ball'a, her zaman dikkatli olan kopya editörü Kelley Frodel'e, haritacı Tim Paul'a ve kitabımın fiziksel ve sanal raflara ulaşmasında emeği geçen herkese bir kez daha teşekkür ederim.

Jade War'ın ilk taslak halini, başka hiç kimsenin görmesine izin vermeden önce menajerim Jim McCarthy ile paylaştım ve onun mükemmel önerileri ve sürekli iyimserliği, tüm umutların kaybolmadığını bana ikna etti. (Bu konuda çok iyidir.)

Beta okuyucular Curtis Chen, Simone Cooper, Vanessa MacLellan, Carolyn O'Doherty ve Sonja Thomas'a geri bildirimleri ve beyin fırtınası oturumları için teşekkür ederim. Tina Connolly, Seattle'a giderken arabada benimle birlikte geçirdiği sürede, kitabın en iyi dövüş sahnesinin ortaya çıkmasına yardımcı oldu.

Kocam Nathan, okuyucu, düzeltmen, danışman ve düzenli duygusal destek sağlayıcı olarak görev yaptı. O olmasaydı bunu başaramazdım. İki çocuğumuz, hayatın herhangi bir gününde yazmanın ne kadar iyi gittiğinden çok daha fazlası olduğunu bana sürekli hatırlatıyor.

Green Bone Saga'ya okuyucuların gösterdiği muhteşem ilgi, bu roman üzerinde çalıştığım her gün bana motivasyon kaynağı oldu. Yeni klan sadıklarından aldığım her takdir ve teşvik dolu e-posta, tweet, yorum ve yüz yüze etkileşim için minnettarım. Daha fazlası da gelecek, umarım hepimiz tekrar geliriz.

ekstra

www.orbitbooks.net

yazar

Fonda Lee, siyah kuşak sahibi bir dövüş sanatçısı, eski kurumsal stratejist ve aksiyon filmi meraklısıdır. Kanada'nın Calgary kentinde doğup büyüyen Lee, şu anda ailesiyle birlikte Oregon eyaletinin Portland şehrinde yaşamaktadır. Lee, *Zeroboxer* ve *Exo* adlı genç yetişkinlere yönelik bilim kurgu romanlarının ödüllü yazarıdır. *Jade City*, yetişkinlere yönelik ilk romanıdır.

Fonda Lee ve diğer Orbit yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bültene kaydolun.

JADE WAR'ı
beğendiyseniz

Şunları da kaçırmayın

THE GUTTER PRAYER

Iron Legacy serisinin birinci kitabı

Yazar

Gareth Hanrahan

Guerdon şehri ebedi olarak ayakta durmaktadır. Sınırlarının ötesinde şiddetle devam eden savaştan bir sığınak. Ancak, sokaklarının derinliklerindeki eski tünellerde
sokaklarının derinliklerindeki eski tünellerde, kötü niyetli bir güç harekete geçmeye başladı.

Şehrin kaderi üç hırsızın elinde. Yaklaşan karanlığa karşı tek başlarına direniyorlar. Komplolar ortaya çıkıp
sırlar ortaya çıktıkça, arkadaşlıkları sınırlarına kadar sınanacaktır. Başarısız olurlarsa, her şey kaybedilecek ve Guerdon'un sokakları kan gölüne dönecektir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Carillon gölgede çömelmiş, gözleri kapıya sabitlenmiş. Elinde bıçağı var, bu daha çok kendine cesaret vermek için bir jest, ölümcül bir silah değil. Daha önce savaşmış, insanları bu bıçakla kesmiş, ama hiç kimseyi öldürmemiş. Kes ve kaç, onun tarzı budur.

Bu kalabalık şehirde, bu her zaman bir seçenek değildir.

Bir gardiyan kapıdan girerse, saklandığı yerin önünden geçene kadar bekleyecek, sonra arkasına sızıp boğazını kesecek. Bunu yaparken kendini hayal etmeye çalışıyor, ama başaramıyor. Belki onu korkutup kaçabilir, ya da bacağını bıçaklayarak peşlerinden gelmesini engelleyebilir.

İki kişi gelirse, diğerlerini bulmak üzereyken bekler, uyarı için tıslar ve birinin üzerine atlar. Kendisi, Spar ve Rat'ın gücüyle, kendilerini ele vermeden iki gardiyanı alt edebilirler.

Kesinlikle.

Üç kişi ise, aynı plan, sadece daha riskli.

Aklını başka bir olasılık üzerinde tutmaz: küçük bıçağıyla kesebileceği insanlar gibi değil, Tallowmen veya Gullheads gibi daha kötü şeyler. Şehir, kendine özgü korkunç yaratıklar yetiştirmiştir.

İçindeki tüm içgüdüler ona kaçmasını, arkadaşlarıyla birlikte kaçmasını, Heinreil'in öfkesini göze alıp eli boş dönmesini söylüyordu. Daha da iyisi, hiç dönmemek, bu gece Dowager Kapısı'ndan veya Nehir Kapısı'ndan şehirden çıkmak, şafak sökmeden on iki mil uzağa gitmekti.

Altı. Kapı açılır ve altı muhafız belirir, hepsi insan, biri iki üç iri adam, yastıklı deri giysiler içinde, ellerinde topuzlar, üçü de tabancalı. Korkudan bir an donar, hareket edemez, kaçamaz, eski duvarların soğuk taşlarına yapışır.

Ve sonra – gürültüyü ve çarpışmayı duymadan önce duvardan gelen şoku hisseder. Tüm Hukuk Evi'nin parçalandığını hisseder. Bir keresinde

Severast 'taydı, ama bu öyle değil – daha çok üstüne yıldırım düşmüş ve gök gürültüsü çalmış gibi. Sanki patlama onu da fiziksel olarak vurmuş gibi, düşünmeden ileri atılır ve muhafızların dağınık karmaşasının içinden atlar.

İçlerinden biri tabancasını ateşledi, o kadar yakındı ki kıvılcımları hissetti, başının yanından geçen hava akımını, sırtına yağan sıcak metal veya taş parçalarını hissetti, ama acı hissetmedi ve koşarken bile vurulmadığını biliyordu.

"Peşimden gelin," diye dua ederken, körü körüne koridorda koşar, rastgele odalara girer, kilitli kapılara çarpar. Arkasından gelen bağırışlardan, bazılarının peşinde olduğunu anlar. Bu, pazarda meyve çalmak gibidir – içinden biri koşarak dikkatleri üzerine çeker, meyve satıcısının dikkatini dağıtır, diğerleri de birer elma ve koşan için bir elma daha alır. Ancak, yakalanırsa, dayakla kurtulamaz. Yine de, Spar'dan daha fazla kaçma şansı vardır.

Kısa bir merdiveni koşarak çıkar ve kapının altından turuncu bir ışık görür. Tallowmen, diye düşünür, uzak tarafta yanan fitilleri hayal eder, ama sonra kare şeklindeki evin kuzey kanadının tamamının alevler içinde olduğunu fark eder. Muhafızlar hemen arkasındadır, yine de kapıyı açar ve içeriye dolan kalın siyah dumanı solmamak için eğilir.

Yanan odanın kenarından geçerek ilerler. Burası bir kütüphanedir, uzun raflar, kumaş kaplı kitaplar, sivil kurumların günlükleri, parlamento tutanakları ile doludur. En azından yarısı kütüphanedir; diğer yarısı eskiden kütüphanedir. Eski kitaplar çabuk yanar. Duvara yapışır, sağ elini taş bloklar boyunca sürerek, sol eliyle önünü yoklayarak dumanın içinden yolunu bulur.

Muhafızlardan biri onu takip edecek cesareti bulur, ancak bağırışlarından, onun yangına doğru koşacağını düşünerek dümdüz ilerlediğini tahmin eder. Bir gıcırtı, bir çarpma sesi ve yanan kitaplıkların birinin devrilmesiyle bir kıvılcım yağmuru başlar. Muhafızın arkadaşlarına attığı bağırışlar acı çığlıklarına dönüşür, ama kız onun için hiçbir şey yapamaz. Göremiyor, nefes almakta zorlanıyor. Panikle mücadele ederek yan duvara ulaşana kadar ilerlemeye devam eder.

Hukuk Evi, ortasında yeşil bir alan bulunan dörtgen şeklinde bir bina grubudur. Hırsızları orada asarlar ve şu anda asılmak, yanmaktan daha iyi bir kader gibi görünüyor. Ama bir sıra pencere vardı, değil mi? Binanın içinden

binanın yüzünde, yeşil alana bakıyor. Orada olduğuna emin, olmalı, çünkü yangınlar arkasında kapanmış ve geri dönüş yok.

Sol elinin uzattığı parmakları sıcak taşa dokunur. Yan duvar. Pencereleri aramak için parmaklarını duvarın üzerinde gezdirir. Pencereler hatırladığından daha yüksektir ve parmak uçlarına basarak uzansa bile pencere pervazına zar zor ulaşabilir. Pencereler kalın, kurşunlu camdan yapılmış ve yangınların bir kısmını patlatmış olsa da, bu pencere sağlam. Rafta bir kitap alıp cama fırlatıyor, ama nafile. Kitap geri sekip geliyor. Buradan camı kırmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

Bu tarafta pencere pervazının genişliği bir santimetreden azdı, ama oraya çıkabilirse belki camlardan birini kaldırabilir ve bir açıklık açabilirdi. Koşarak zıplamak için bir adım geri attı ve bir el ayak bileğini kavradı.

"Yardım edin!"

Onu takip eden gardiyan. Yanan kitaplık üzerine düşmüş olmalı. Sürünerek ilerliyor, bacağı bükülmüş ve sarkmış, sol tarafı korkunç şekilde yanmış. Yüzünde ağlayan beyaz-kırmızı kabarcıklar ve kararmış et parçaları var.

"Yapamıyorum."

Hâlâ tabancasını sıkıca tutuyor ve kadının ayak bileğini tutarken ona nişan almaya çalışıyor, ama kadın daha hızlı. Adamın kolunu tutup kaldırıyor ve onun yerine tetiği çekiyor. Kulaklarına çok yakın olan patlama sesi kulakları sağır ediyor, ama kurşun kadının arkasındaki pencerenin bir kısmını parçalıyor. Daha fazla cam ve panel düşüyor ve kadının tırmanabilirse içinden geçebileceği kadar büyük bir boşluk kalıyor.

Boşlukta bir yüz belirir. Sarı gözler, kahverengi dişler, çukurlu et – keskin dişleriyle sırıtan bir gülümseme. Rat, paçavra sarılmış elini pencereden uzatır. Cari'nin kalbi yerinden çıkar. Hayatta kalacak. O anda, arkadaşının canavarca, şekilsiz yüzü, bir zamanlar tanıdığı bir azizin kusursuz yüz hatları kadar güzel görünür. Rat'a doğru koşar – ve durur.

Yanarak ölmek korkunç bir ölüm. Daha önce hiç böyle düşünmemişti, ama şimdi bu kesin bir olasılık olduğunda, her şeyden daha kötü görünüyor. Başı garip hissediyor ve düzgün düşünemediğini biliyor, ama duman, sıcaklık ve korku arasında, garip olan her şey tamamen mantıklı geliyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, kolunu gardiyanın omuzlarının altına sokuyor, sağlam bacağıyla ayağa kalkmasına yardım ediyor ve Rat'a doğru topallayarak ilerliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslar ghoul, ama o da tereddüt etmez. Yaralı adam pencereye ulaştığında gardiyanı omuzlarından yakalar ve onu boşluktan içeri çeker. Sonra geri dönüp kadını da yukarı çeker. Rat'ın kaslı bacakları, Spar'ın taş lanetli kasları kadar sert ve güçlü değildir, ama Carillon'u tek eliyle yanan binadan kaldırıp, açık avlunun serinliğine çekecek kadar güçlüdür.

Muhafız inleyerek çimlerin üzerinde sürünerek uzaklaşır. Carillon, onun için yeterince şey yaptıklarına karar verir; yarı merhametli bir davranış, yapabileceklerinin en fazlasıdır. "Bunu sen mi yaptın?" Rat dehşet ve şaşkınlıkla sorar, yanlardan bir kısmı çökmekte olan yanan binaların bir kısmı çöküyor. Alevler, avlunun kuzey tarafında yükselen dev çan kulesinin tabanını sarıyor. Carillon başını sallar. "Hayır, bir tür... patlama oldu. Spar nerede?"

Spar nerede?"

"Bu tarafa." Rat koşarak uzaklaşır ve Carillon da onun peşinden koşar. Güneyde, bahçenin kenarı boyunca, boş eski darağacını geçip, ateşten uzaklaşarak, mahkemelere doğru. Artık geldikleri şeyi almanın bir yolu yoktu, Heinreil'in istediği belgeler hala var olsa ve beyaz kül fırtınası gibi etraflarına düşmese bile, ama belki tekrar sokağa çıkabilirlerse kaçabilirlerdi. Sadece Spar'ı bulmaları, o büyük, yavaş, topallayan kaya parçasını bulmaları ve oradan çıkmaları gerekiyordu.

Rat'ın onu terk ettiği gibi, o da onu terk edebilirdi. Ghoul, duvarı bir çırpıda aşabilirdi; ghoul'lar olağanüstü tırmanıcıdır. Ama onlar arkadaşlardı – uzun zamandır edindiği ilk gerçek arkadaşları. Rat, bu şehirde mahsur kaldıktan sonra onu sokaklarda bulmuş ve ona güvenli bir yer veren Spar ile tanıştırmıştı.

İkisi onu Heinreil ile de tanıştırmıştı, ama bu onların suçu değildi – Guerdon'un yeraltı dünyası, ticareti ve sanayisi gibi hırsızlar kardeşliği tarafından yönetiliyordu. Yakalanırlarsa, suç Heinreil'in olacaktı. Onu nefret etmek için bir neden daha.

Önlerinde bir yan kapı var ve eğer yönü değiştirilmemişse, girdikleri yerin yakınında açılacak ve Spar'ı orada bulacaklar.

Onlar oraya ulaşamadan kapı açılır ve bir Tallowman çıkar.

Soluk, mumsu bir yüzünde parlayan gözler. Yaşlı bir adam, o kadar zayıf ki bazı yerleri şeffaflaşmış, içindeki ateş göğsündeki deliklerden parlıyor. Cari'nin kaldıramayacağı kadar büyük bir baltası var, ama onu

tek eliyle kolayca sallıyor. Ateşin karşısında Rat ve Cari'yi görünce gülüyor.

Dönüp kaçmaya başlarlar, ayrılırlar. Rat sola kaçar, yanan kütüphanenin duvarına tırmanır. Cari sağa döner, bahçenin karanlığında kaybolmayı umar. Belki bir darağacının ya da bir anıtın arkasına saklanabilir, diye düşünür, ama Tallowman onun hayal edebileceğinden daha hızlıdır. Bir hareketle ileri atılır ve bir anda Cari'nin önünde belirir. Balta sallanır, Cari kendini yere atar ve yana doğru kayar, balta onun yanından ıslık çalar.

Yine o kahkaha. Onunla oynuyor.

Cesaretini toplar. Bıçağını düşürmediğini fark eder. Bıçağı Tallowman'ın yumuşak, mumsu göğsüne saplar. Giysileri ve eti aynı maddeden yapılmış gibidir, sıcak mum gibi yumuşak ve lapa lapadır, bıçak kolayca girer. Adam sadece gülüyor, yara açıldığı kadar hızlı kapanıyor ve şimdi bıçak onun diğer elinde. Bıçağı ters çevirip aşağı doğru saplıyor ve kızın sağ omuzu aniden kanla kaplanıyor.

Henüz acıyı hissetmiyor, ama acının geleceğini biliyor.

Yine koşmaya başlar, yarı sendeleyerek alevlere doğru. Tallowman tereddüt eder, onu takip etmek istemez, ama onu takip eder, onu sürer, giderken kıkırdar. Ona iki ölüm seçeneği sunar: ateşe atlayıp yanarak ölmek, diğer hırsızların kaderine kavuştuğu çimlerde kan kaybından ölmek, ya da geri dönüp kendi bıçağıyla onu parçalamasına izin vermek.

Keşke bu şehre hiç dönmeseydim diye düşünüyor.

Önündeki alevlerin ısısı yüzünü yakıyor. Hava o kadar sıcak ki nefes almak acı veriyor ve o, is ve yanan kağıt kokusunun asla, asla ondan ayrılmayacağını biliyor. Tallowman onunla aynı hızda ilerliyor, ileri geri sallanarak, kaçmasını engelliyor.

Kuzeydoğu köşesine doğru koşar. Hukuk Evi'nin o kısmı da yanmaktadır, ama alevler orada daha az şiddetli görünmektedir. Belki Tallowman onu takip etmeden oraya varabilir. Belki bile, baltayla kafasını kesmeden önce oraya varabilir. Kanayan kolunu kucaklayarak koşar, sırtına baltanın inmesini bekler.

Tallowman gülüyor ve arkasına yaklaşıyor.

Ve sonra bir çınlama duyulur, muazzam bir çanın sesi, ve bu ses Carillon'u yukarıya, kendinden, avludan ve yanan binadan yukarıya kaldırır. O, şehir üzerinde yüksekte uçar, bir anka kuşu gibi enkazdan yükselir

enkazdan yükselir. Arkasında, altında, çan kulesi yıkılır ve Tallowman, yanan molozların onu ezmesiyle çığlık atar.

Rat'ın çatıların üzerinde koşturduğunu, Mercy Street'in karşısındaki gölgelere kaybolduğunu görür.

Spar'ın yanan çimlerin üzerinde, alevler içindeki enkaza doğru ağır adımlarla ilerlediğini görür. Kendi bedenini enkazın ortasında yatarken, yanan enkaz parçalarıyla kaplı, gözleri açık ama hiçbir şey görmeden görür. O görür...

Hareketsizlik, Taş Adamlar için ölüm demektir. Hareket etmeye devam etmelisin, kanın akmasını, kaslarının çalışmasını sağlamalısın. Aksi takdirde, damarların ve arterlerin sert taştan oyulmuş kanallara dönüşür, kasların işe yaramaz, hareketsiz kayalara dönüşür. Spar, hareketsiz durduğunda bile asla hareketsiz değildir. Esner, seğirir, sallanır – evet, sallanır, çok komik – bir ayağından diğerine. Çenesini, dilini çalıştırır, gözlerini sağa sola çevirir. Dudaklarının ve dilinin kireçlenmesinden özellikle korkar. Diğer Taş Adamlar'ın kendi gizli dilinde vuruşlar ve çatırtılar vardır, ağızları sonsuza kadar donmuş olsa bile işleyen bir şifre, ama şehirde bunu konuşan çok az kişi vardır.

Bu yüzden, gök gürültüsü ya da her neyse onu duyduklarında, Spar çoktan harekete geçmiştir. Rat ondan daha hızlıdır, bu yüzden Spar elinden geldiğince onu takip eder. Sağ bacağı arkasında sürüklenir. Dizleri taş kabuğunun arkasında uyuşmuş ve sertleşmiştir. Alkahest zamanında ulaşabilirse, onu iyileştirebilir. İlaç pahalıdır, ama hastalığın ilerlemesini yavaşlatır, etin taşa dönüşmesini engeller. Ancak deri altına enjekte edilmesi gerekir ve kendi derisini delip canlı ete ulaşmak giderek zorlaşmaktadır.

Alevler içindeki avlunun sıcağını neredeyse hissetmiyor, ama yüzünde daha fazla deri olsaydı, hava ile temas ettiğinde yanardı herhalde. Alevlerin dansını ve hızla hareket eden silüetleri anlamaya çalışarak etrafı tarıyor. Rat, bir Tallowman tarafından kovalanarak bir çatıdan kaybolur. Cari... Cari orada, kulenin enkazının altında. Avluya doğru sendeleyerek ilerler, Keepers'a onun hala hayatta olması için dua eder, onu bir Tallowman'ın baltasıyla kafası kesilmiş halde bulmayı bekler.

O hayatta. Şaşkın. Gözleri açık ama hiçbir şey görmüyor, kendi kendine mırıldanıyor. Yakınında, öfkeli bir kobra gibi kıvrılan bir sıvı birikintisi ve yanan bir fitil var. Spar fitili ezip söndürdükten sonra, Cari'yi derisine dokunmamaya dikkat ederek kucaklıyor. Cari neredeyse hiç ağırlık yapmıyor, bu yüzden Spar onu omzuna kolayca taşıyabiliyor. Spar dönüp geldiği yöne doğru koşmaya başlıyor.

Koridorda ağır adımlarla ilerliyor, artık gürültüyü umursamıyor. Belki şansları yaver gitmiştir, belki ateş Tallowmen'leri kaçırmıştır. Çok az kişi bir Taş Adamla dövüşmeye cesaret edebilir ve Spar, gücünü ve boyutunu en iyi şekilde kullanmayı biliyor. Yine de Tallowmen'lere karşı şansını denemek istemiyor. Şans eseri olur - taş yumruklarından bir darbe, kimyagerler loncasına ait balmumu yaratıkları parçalayabilir, ama o kadar hızlılar ki, o tek darbeyi indirmek bile şans işi.

İlk kapıdan geçip sokağa çıkar. Çok bariz.

Süslü bir çift kapıya rastlar ve onları parçalara ayırır. Ötesinde bir mahkeme salonu vardır. Uzun zaman önce buraya geldiğini hatırlar. Babasını idama mahkum ettiklerinde izleyici galerisinde oturuyordu. Annesinin onu bir koridordan sürüklediği, onun koluna ölü bir yük gibi asılı kaldığı, geride kalmak için çaresizce çabaladığı ama korkusunun adını koyamadığı belirsiz anılar aklına gelir. Heinreil ve diğerleri, görünmez bir şeref kıtası gibi annesinin etrafında toplanmış, kalabalığı onlardan uzak tutuyorlardı. Zengin kıyafetlerine rağmen içki ve toz kokan yaşlı adamlar, babasının borcunu ödediğini, Kardeşlik'in ne olursa olsun onlara bakacağını fısıldıyorlardı.

Bu günlerde bu, alkahest anlamına geliyordu. Spar, bacağını mahkeme salonunda sürüklerken bacağı ağrımaya başladı. Bu hiç iyiye işaret değildi, kireçlenmeye başladığı anlamına geliyordu.

"Orada dur."

Bir adam görünür ve uzak çıkışın önünü kapatır. Deri giysiler ve kirli yeşil bir yarım pelerin giymiş. Kemerinde kılıç ve tabanca var ve bir ucunda keskin bir kanca bulunan büyük, demir kaplı bir sopa tutuyor. Boksör burnu kırık. Saçları, kel kafasından kaçarak, kalın siyah sakalının zengin ormanına yerleşmek için güneye göç ediyor gibi görünüyor. İri bir adam, ama sadece et ve kemikten ibaret.

Spar hücum eder ve Taş Adam'ın sprint benzeri bir koşuya başlar. Daha çok çığ gibi, ama adam yana atlar ve demir kaplı sopa Spar'ın sağ dizinin arkasına sertçe iner. Spar sendeler, kapı çerçevesine çarparak ağırlığıyla onu parçalar. Duvara elini geçirerek düşmeyi önler, sıva kuru yapraklar gibi ufalanır. Cari'yi yere düşmesine izin verir.

Adam yarım pelerinini geri çeker ve göğsünde gümüş bir rozet vardır. O, lisanslı bir hırsız avcısı, bir ödül avcısıdır. Kayıp malları geri alır

, zenginler için intikam alır. Sıradan bir şehir muhafızı değil, daha çok sözleşmeli bir serbest çalışan.

"Dur orada dedim," der hırsız avcısı. Ateş yaklaşıyor, üst galeri çoktan yanmaya başlamış, ama adamın derin sesinde endişe belirtisi yok. "Spar, değil mi? Idge'in oğlu? Kız kim?"

Spar, kapıyı menteşelerinden söküp, iki buçuk metrelik ağır meşe kapıyı adamın üzerine fırlatarak cevap verir. Adam kapının altından eğilir, öne adım atar ve sopasını mızrak gibi Spar'ın bacağına tekrar saplar. Bu sefer bir şey kırılır.

"Seni buraya kim gönderdi, evlat? Söyle, belki onu sağ bırakırım. Belki bacağını da kurtarırım."

"Cehenneme git."

"Önce sen, çocuk." Hırsız avcısı, neredeyse bir Tallowman kadar hızlı hareket ederek, asasını üçüncü kez Spar'ın bacağına vurur. Acı, deprem gibi bacağına yayılır ve Spar yere yığılır. Kendini tekrar ayağa kaldırmaya çalışamadan, hırsız avcısı sırtına atlar ve asasını dördüncü kez Spar'ın omurgasına indirir. Spar'ın tüm vücudu uyuşur.

Hareket edemiyor. Tamamen taş gibi. Tamamen taş. Yaşayan bir mezar.

Ağzı hala çalışıyor, çığlık atıyor, bağırıyor, yalvarıyor, yakarıyor, onu kurtarmaları ya da öldürmeleri, ya da burada, kendi bedeninin enkazı içinde kilitli bırakmamaları için yalvarıyor. Hırsız avcısı ortadan kayboluyor ve alevler yaklaşıyor ve - onun tahminine göre - daha da ısınıyor, ama o onların sıcaklığını hissedemiyor. Bir süre sonra daha fazla gardiyan gelir. Ağzına bir bez tıkarlar, onu dışarı taşır ve sekizi onu bir arabanın arkasına atar.

Orada yatarken, kül kokusu ve simyacıların yangını söndürmek için kullandıkları çamurun kokusunu soluyor.

Tek görebildiği, kirli samanlarla dolu arabanın zemini, ama sesleri hala duyabiliyor. Muhafızlar oradan oraya koşuşturuyor, Guerdon Yüksek Mahkemesi yanarken kalabalık alaycı ve yuhalayıcı sesler çıkarıyor. Diğerleri yol açın, yol açın diye bağırıyor.

Spar kendini karanlığa doğru sürüklenirken bulur.

Hırsız avcısının sesi yine duyulur. "Biri çatıdan kaçtı. Mumlarınız onu yakalasın."

"Güney kanadı gitti. Tek yapabileceğimiz doğuyu
kurtarmak." "Altı ölü. Ve bir Tallowman. Ateşin içinde
yakalandı."

Yakınlardan başka sesler geliyor. Soğukkanlı ve öfkeli bir kadın. Yaşlı bir adam.

"Bu, düzene karşı bir darbe. Anarşi ilanı. Savaş ilanı."

"Harabeler hala çok sıcak. Neyin çalındığını öğrenemeyiz, ta ki..." "O zaman bir Taş Adam."

"Önemli olan kurtarabileceklerimiz değil, bundan sonra ne yapacağımız."

Araba ileri geri sallanıyor ve Spar'ın yanına bir ceset daha yatırılıyor. Onu göremiyor, ama Cari'nin sesini duyuyor. Hâlâ kendi kendine mırıldanıyor, sürekli bir kelime akışı. Ona yalnız olmadığını, hâlâ bu taş kabuğun içinde olduğunu belirtmek için homurdanmaya çalışıyor, ama çenesi tıkaçla kilitlenmiş ve ses çıkaramıyor.

"Burada ne varmış?" diyor başka bir ses. Sırtında bir baskı hissediyor – çok, çok hafif, çok uzak, sanki bir dağ üzerine bir serçe konduğunda hissedilen baskı gibi – ve sonra hırsız avcısının vurduğu yerde iğne batması gibi bir acı. Sinirleri bir kez daha alev alıyor ve omuzlarının çözülmesinin acısını memnuniyetle karşılıyor. Alkahest, güçlü bir doz kutsal, hayat veren, taşı eriten alkahest.

O tekrar hareket edecek. Henüz tamamen taşlaşmadı. Tamamen ölmedi.

Spar minnetle ağlıyor, ama konuşacak ya da hareket edecek kadar gücü yok. Damarlarından sızan alkahestin felci geri püskürttüğünü hissedebiliyor. Taş Adam bir kez olsun dinlenip hareketsiz kalabilir. Artık donmuş gibi açık duran gözlerini kapatıp arkadaşının yumuşak mırıldanmalarıyla uykuya dalmak en kolayı...

Şehirden önce deniz vardı ve denizin içinde O, Yaratıcı vardı. Ovaların halkı denize geldi ve ilk konuşanlar O, Yaratıcı'nın sesini duydu, ovaların halkına O'nun ihtişamını anlattı ve O'na tapınmayı öğretti. Kıyıya kamp kurdular ve harabelerin ortasına ilk tapınağı inşa ettiler. Ve Yaratan, kutsal hayvanlarını denizden göndererek ovalardaki ölüleri yemeleri için emretti, böylece onların ruhları O'na indirilip O'nunla birlikte aşağıda sonsuza dek yüceltilebilsinler. Ovaların halkı sevindi ve ölülerini hayvanlara verdi, hayvanlar da O'na doğru yüzdüler.

Kamp, harabelerin içinde bir köye dönüştü, köy yeniden bir şehir oldu ve ovaların halkı şehrin halkı oldu ve sayıları sayılamayacak kadar arttı. Kutsal hayvanlar da şişmanladı, çünkü şehirde ölenlerin hepsi onlara verildi.

Sonra şehre kıtlık geldi, buz körfezi kapladı ve çevredeki topraklardaki mahsuller soldu ve toza dönüştü.

İnsanlar açtı ve tarlalardaki hayvanları yediler. Sonra sokaklardaki hayvanları yediler.

Sonra Yaratan'a karşı günah işlediler, tapınak avlusuna girdiler, kutsal hayvanları öldürdüler ve kutsal etlerini yediler.

Rahipler halka, "Şimdi ölenlerin ruhları su tanrısına nasıl ulaşacak?" diye sordular, ama halk, "Ölüler bize ne? Yemezsek biz de öleceğiz" diye cevap verdi.

Ve rahipleri öldürdüler ve onları da yediler.

Halk hala açlık çekiyordu ve çoğu öldü. Ölüler sokakları doldurdu, çünkü onları Tanrı'nın derin sularına götürecek kutsal hayvanlar kalmamıştı.

Ölüler sokakları doldurdu, ama evleri ve bedenleri yoktu, çünkü kalıntıları geriye kalan az sayıda insan tarafından yenmişti.

Ve şehir halkı azaldı, mezar halkı oldu ve sayıları azaldı.

Donmuş denizin üzerinden yeni bir halk geldi, buz halkı, şehre geldiler ve dediler ki: Bakın, işte büyük bir şehir, ama boş. Tapınakları bile terk edilmiş. Burada yaşayacağız, soğuktan korunacağız ve kendi tanrılarımıza tapınaklar inşa edeceğiz.

Buzul halkı, şehir halkının başaramadığını başardı ve soğuktan kurtuldu. Onların da çoğu öldü ve geleneklerine göre mezarlara gömüldü. Mezar halkı ise cesetleri çaldı ve yedi.

Böylece, buz halkı ve mezar halkı kışı atlattı.

Buzlar eridiğinde, buz halkı şehir halkı oldu ve mezar halkı gulyabaniler oldu. Çünkü onlar da, yeni yaşam tarzlarıyla, şehir halkıydılar.

Ve böylece ghoul'lar Guerdon'a geldiler.

Enter the monthly
Orbit sweepstakes at
www.orbitloot.com

With a different prize every month,
from advance copies of books by
your favourite authors to exclusive
merchandise packs,
we think you'll find something
you love.

facebook.com/OrbitBooksUK

@OrbitBooks

www.orbitbooks.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️